

Giới thiệu Thể Thân Khí Phi

Bạn đang đọc truyện Thể Thân Khí Phi của tác giả Huyết Thương. Chỉ vì âu yếm nam tử, nàng thay thế hần muối muối, xa gả Khiết Đan; đem tâm hồn đến muộn của nàng phu quân giáp mặt cùng với hần nữ tử trần trọc triền miên, tùy ý nàng chính là đam cưỡi xoay người mà đi; nhân tâm thân xử nữ ngôn tình ngược rồi xa, nàng bị biếm vì nô, trở thành hần ngàn vạn binh lính quân kỹ; lại nhân ban đêm ái ân, trở thành hần chuyên trướng độc chiếm, ban đêm ở hần tháp thượng, vì hần ẩm giường thị tẩm nô lệ. Ở nàng trước mặt, hần đương nhiên vô tình, tự nhiên hào phóng tàn nhẫn!

Bởi vì nàng có câu cho hần, cho nên hần đoạt lấy, hần giữ lấy. Tâm chậm rãi trầm luân khi, nàng đã quên chính mình bắt quá là hần độc chiếm, quên mất một cái thị tẩm nô lệ tối không thể mất đi đó là cận có kia trái tim; làm nàng hy vọng xa vời thử khi, đến bắt quá là hần tàn nhẫn lạnh lùng nhạt nhẽo. Tổng cho rằng chỉ cần đủ hèn mọn, có lẽ hần hội phát hiện của nàng hảo. Nhưng mà, cho hần mà nói, nàng ngay cả khi hần độc chiếm đều không đủ tư cách.

Vốn tưởng rằng cho dù không thương, như vậy cứ như vậy lẳng lặng chờ đợi hần đã đến cũng sẽ một loại làm bộ hạnh phúc nhưng nàng lại đã quên ác ma không có khả năng hội đem chán ghét nhân ở lại bên cạnh, cho nên hần tàn nhẫn lấy tay trung đao đã xong nàng chỉ thân tánh mạng, đồng thời cũng chung kết hai người tháp thượng giao dịch, mà nàng lại nên như thế nào đối mặt...

Mời bạn cùng theo dõi tựa truyện hot này và đón xem kết cuộc câu chuyện nhé!

Bạn đang đọc truyện *Thể Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Khí Phách Kiêu Hùng

Sa mạc rộng bao la cạnh dãy hoàng sa hùng vĩ, dưới ánh trăng đại mạc như một bức tranh phong tình tuyệt đẹp.

Ánh mặt trời âm áp, thiên nhiên tươi đẹp hiện dần soi rọi những ngọn đồi xanh ngắt, từng cơn gió nhẹ thổi đến, tạo nên phong vị đặc sắc.

Cát vàng một trận nổi lên từ đằng xa, rất xa từ từ xuất hiện một đoàn nhân mã, không ngừng rong ruổi xuyên qua hoang mạc bao la, khuấy động cả một khoảng không đang im lặng. Tiến lại gần còn nhìn thấy cả kèn trống, tiếng nhạc hòa cùng không khí vui mừng, hóa ra là kiệu hoa tân nương.

Kiệu hồng một đoàn đang từ từ băng qua sa mạc.

Chậm rãi tiến hướng cửa thành, cả một đoàn người nhưng một chút khí thế cũng không, dẫn đầu là thân ảnh phong trần, vẻ mặt mệt mỏi biểu lộ một hành trình dài.

Mở lên tấm màn bên cửa kiệu, Diệp Vũ Dương nhìn một mảnh trời đất màu vàng, từng đợt gió cát thổi lên như những đợt sóng lăn tăn trong đại dương vô bờ bến.

Dù đang là mùa xuân, nhưng dưới cái nắng gắt gao, mọi người vì bị phơi nắng lâu, bây giờ cũng quyết định tạm thời dừng chân nghỉ ngơi.

Dừng lại, Mộ Ưu Vân liền tiến tới đưa nàng bình nước “nàng uống chút đi!”. Hiện tại hần với danh phận là ca ca nàng, cũng là người hộ tống đưa tân nương.

Cầm lấy bình nước, nàng vén khăn voan hóp lấy một ngụm, tay chậm rãi lau đi mồ hôi trên mặt, sa mạc quả nhiên là nóng bức.

Bàn tay trắng nõn chậm rãi ôn nhu, trên tay lưu lại vài giọt, vô tình làm bàn tay ngọc càng trở nên trong suốt.

Đưa bình nước trả lại, Diệp Vũ Dương hạ xuống khăn hy, né tránh ánh mắt hần.

Đột nhiên xa xa cuồng phong cuộn cuộn, sau bức màn cát một đám nhân mã khí thế ngút trời như ầm như hiện.

Bên trong trận gió cát còn lộ ra một khí thế bức người, làm cho người ta bất giác sợ hãi.

Đội nhân mã càng hướng đến gần, nhìn rõ những con ngựa cường tráng, khỏe mạnh rong ruổi như điên dưới sa mạc. Đây tuyệt đối không phải là một đội quân bình thường.

Chỉ trong nháy mắt bọn họ đã đến nơi.

Cầm đầu là một nam tử, hần neho mắt quan sát mọi người, dù không mở miệng nhưng nam nhân này tốt nhất là không nên chọc đến.

Một tên khác đáng người cường tráng, màu da ngăm, trán cao trầm giọng nói “Người đây là từ kinh thành mang tân nương tiến cống?” nhìn nam tử yếu đuối trước mặt tỏ rõ châm chọc cùng mỉa mai.

Mộ Ưu Vân tiến lên cười nói “Bổn Vương là Vĩnh Lạc. Xin hỏi Ly Vương ở đâu?”

Dù trải qua một tháng đường dài nhưng ngữ khí hắn vẫn hiên ngang, ngôn ngữ không hề lộ ra vẻ mệt mỏi, trầm ổn vang lên, nghe như tiếng đàn vọng lại.

Mọi người sắc mặt không đổi, không ai nói gì, bỗng chốc không gian rơi vào im lặng.

“Các người mau hồi thành đi, Vương gia ta nói đưa đến đây là được rồi!” hắn đưa lên vẻ cao ngạo nhìn Mộ Ưu Vân, ở Khiết Đan, sa mạc này người duy nhất cho bọn họ cung kính chỉ có mỗi Ly Vương, anh hùng duy nhất cũng là hắn.

Mộ Vương không nghĩ Ly Vương lại vô lễ như vậy, không nể mặt hắn họ tổng tân nương không sao, nhưng đối với Vũ Dương rõ ràng là xem thường, lửa giận hùng hực dấy lên: “Bậy bạ, đây là Hoàng Thượng chỉ hôn, mà Ly Vương lại đối với muội muội ta như thế, đó không chỉ bất kính bản Vương mà còn là Hoàng Thượng”

Thoáng một tiếng liền một mũi tiễn phóng về phía Mộ Ưu Vân.

Tuy nhanh tránh được nhưng tên kia vẫn hướng vào cây trâm bạch ngọc trên búi tóc của hắn. Một tiếng “rắc”, trâm cài gãy, làm mái tóc đen của Mộ Ưu Vân cũng theo đó xỏa xuống.

Đoàn người phía trước liền tách ra làm hai, một nam tử cao cao tọa trên lưng ngựa, đôi con người thâm thúy như chim ưng sắc bén làm cho người ta rét rung. Đôi mày kiếm hơi nhíu lên, trên mặt rõ nét kiên cường, đôi môi mím chặt mang theo vài tia châm chọc.

Đôi mắt lạnh lùng dừng trên mái tóc rối bù của Mộ Ưu Vân một hồi mới kiêu căng nói “Bổn Vương vốn là không nhìn người”, giọng nói lộ rõ ý tứ xem thường không kiêng nể.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Hồng Nhan Mê Người

Chưa từng bị sỉ nhục, Mộ Ưu Vân cả giận lên tiếng “Thương Dật, người thật là quá đáng!”

“Bổn Vương không định phải nể mặt người” Thương Dật hừ lạnh một tiếng, mắt cũng không nhìn hắn, đảo qua hỷ kiệu, sau đó xoay người lên tiếng “Mộ Ưu Vân, người cũng thật rộng lượng, đích thân tiễn muội muội người”

Để Vũ Dương phải gả đi, hắn một chút cũng không muốn, giờ còn bị Thương Dật phủ nhục, lửa giận càng cao “Thương Dật, người đừng xem thường người quá đáng!” Hung hăng giọng cao nắm đấm “Người muốn thì tiễn lên!”

Nam nhân giận dữ một là vì quyền lực, một khác là vì nữ nhân mà hai cái này hiện tại đều có, thân trong vương gia hắn sao có thể nhịn đây.

Mộ Ưu Vân chưa dứt lời, quân bên Thương Dật đã sẵn sàng, cặp mắt tỏa sáng như con sói đang rình mồi, chú ý đối phương nhất cử nhất động, chỉ cần ra lệnh 1 tiếng liền xông thẳng vào.

Ngồi trong kiệu, Diệp Vũ Dương nghe hết thấy, đối với Thương Dật mà nói hắn cũng là không đồng ý với cuộc hôn nhân này, đây hoàn toàn chủ ý của hoàng đế Trục Nguyệt

thời

Bây giờ nếu xảy ra đánh nhau, khi Mộ Ưu Vân trở về thành, hoàng đế Trục Nguyệt nhất định sẽ không dễ yên cho hắn.

Nghe qua khẩu khí Thương Dật, nàng cũng đoán được nam nhân này tuyệt nhiên rất bá đạo, Trục Nguyệt chẳng qua làm vậy để lấy lòng hắn. Thế lực của bọn người này ở đây thật không thể khinh thường, một khi hai bên tác chiến há chẳng phải đưa dê vào miệng cọp sao.

Nàng hít sâu một hơi, đoán được bên ngoài giờ này cũng là đang căng thẳng.

Đôi tay ngọc khẽ vén lên bức màn hi kiệu, một thân ảnh mềm mại như ngọc bước ra thu hút tầm nhìn của mọi người.

Nàng chậm rãi đứng dậy, khăn phượng kéo lên, đôi mắt từ từ hạ xuống, từng bước tiến lên phía trước “Thần thiếp chậm trễ thỉnh Vương gia thứ tội”, nàng hơi cúi người, cước bộ cũng dừng lại trước đám quân binh.

Nhìn thấy Vũ Dương bước ra khỏi kiệu, Mộ Ưu Vân gấp giọng “Vũ.....Tuyệt Lãng, muội mau hồi kiệu”, thân mình lập tức bay sang cạnh Vũ Dương,

kéo nàng vào lòng thấp giọng “Vũ Dương, Ly Vương nếu đã không thuận ý chỉ, ta nên trở về là hơn”

Mắt chăm chú nhìn vào bàn tay mình đang bị hấn nắm chặt. Hấn thủy chung vẫn chưa từ bỏ, cố tìm đủ mọi cách để kéo nàng trở lại bên cạnh. Thế nhưng tạo hóa trêu ngươi, hấn đã cố gắng không phải sao? Nhưng bản thân nàng ngay cả trong sạch cũng giữ không được thì biết làm sao, thôi thì hãy coi như đây là điều duy nhất cuối cùng mà nàng có thể trả cho hấn.

Nghĩ vậy, thái độ nàng trở nên thờ ơ, đôi mắt trống rỗng, giọng nói lạnh lùng thốt lên: “Buông ra!” Nàng rõ ràng cảm nhận chỗ tay bị hấn lôi kéo khẽ run, nhưng cũng không đánh mà từ từ buông ra.

Hi phục pháp phối lay động dưới từng làn gió đại mạc thổi qua, hướng theo Mộ Ưu Vân nhưng vào thời điểm gần chạm vào hấn lại rút về.

Một cơn gió mạnh bất ngờ ập đến, khăn hi nàng cũng vô tình bị thổi đi, mái tóc đen lộ ra. Hi phục đỏ cùng mái tóc đen mượt của nàng bị gió thổi làm cho một cỗ hỗn độn, tôn thêm đáng vẻ mỹ miều của nàng, thần thái vô sắc cũng lộ rõ sự kiên định mà tiến về phía trước mặc cuồng phong đang gào thét.

Khi thân hình nhu nhược đã đứng trước tuần mã kia, đôi mắt không lấy đến một tia hoảng sợ nhìn thẳng nam nhân đang ngồi chiếm trệ trên cương.

Bốn mắt trừng nhau, hàn quang lóe sáng như âm thầm dò xét cùng khăn trương.

Ánh mắt hấn thâm sâu không thấy đáy, cảm giác như chúng đó có thể xuyên thấu hết mọi tầng che đậy mà đem hết thấy phơi bày.

Mà nàng một thân ảnh lạnh lẽo đơn bạc, như băng tuyết trên Thiên Sơn, điểm lệ trong suốt mà giá rét, dù dưới cái nóng của sa mạc cũng không ai dám chạm đến vì khát.

Một tiếng cười lạnh “Quả nhiên là muội muội tốt của Mộ Ưu Vân” Có thể nhìn thẳng vào mắt hấn mà không hề khiếp sợ, nàng coi như là người đầu tiên đi.

“Vương gia thật biết nói đùa” nàng khôi phục lại vẻ nhu nhược

Bàn tay to bất ngờ chụp đến, bị dọa Mộ Ưu Vân hét to, thoáng chốc thân ảnh mềm mại kia đã nằm gọn trong lòng hấn “Bỏ Vương lại cảm thấy người như là có điểm bất đồng?”

Ở khoảng cách gần nhìn kỹ hấn nàng mới cảm thấy nam nhân trước mặt môi cười lãnh đạm, là người nguy hiểm cỡ nào, nếu như nàng không thận trọng chỉ sợ cả đoàn khó à thoát thân, ngay cả chính mình cũng chưa chắc qua được hôm nay.

Suy nghĩ, nàng trả lời “Có câu tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu quân đối với thiếp ra sao, tự nhiên không phải thần thiếp có thể làm chủ.” Nàng nom nớp lo sợ, trộm nhìn qua ánh mắt thâm thúy của hấn, nàng không nghĩ bản thân mình đã từng sợ hãi qua chuyện gì nhưng ở thời khắc này nàng lại thấp thỏm không yên.

Khá khen nữ tử thông minh “Ta sẽ tha mạng cho hấn” tay bị nắm kéo lên, Đỗ Vũ Dương phút chốc đã bay trên không, chân chạm phải bụng ngựa cũng khuấy lên một mảng gió cát.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Công Khai Nhạo Báng

Nàng hạ mắt không dám nhìn Mộ ưu Vân đang bị bỏ lại. Nam nhân da ngâm như hiểu ý ôm lấy nàng liền đuổi theo Thương Dật, cứ như thể hiên ngang đưa tân nương mà rời đi.

Một mảng màu đỏ càng ngày càng xa dần, Mộ Ưu Vân chậm rãi nhắm chặt hai mắt, hấn làm sao không biết nàng vì bảo toàn cho hấn mà làm vậy?? Hấn cũng là nàng đã quyết định rời xa hấn?

Một giọt lệ chảy xuống lẫn vào gió bụi bị thương nháy mắt đã vô tung.

Cũng giống như đoạn tình yêu của hấn và nàng, còn chưa kịp nảy mầm đã bị chôn vùi tại thế gian vô tình này.

Tiếng gió nổi loạn kéo từng cơn bão cát, đem tình yêu còn chưa kịp thấy ánh sáng của hấn ra đi. Dù nàng đã ra đi, tình yêu ấy sẽ mãi mãi dành trọn cho nàng, từ nay cũng sẽ thành vết thương vô hình mãi hấn sâu trong tim hấn.

Trời cao mây trắng, một bãi cỏ xanh màu ngọc bích bao la.

Thảo nguyên trên cao, người dân đã bắt đầu quay quần thành đoàn nhảy múa, ánh lửa trại thấp thoáng ẩn hiện.

Trên cái bàn dài bày đủ loại nào là thịt dê, thịt bò, những chén làm bằng sừng trâu chứa đầy rượu ngon trong đó. Từ xa cũng có thể ngửi được mùi rượu xông đến, mọi chén lớn chén nhỏ đều làm từ sừng trâu. Họ giờ đây đang nướng thịt dê, mùi thơm của thịt làm cho người khác phải thèm thuồng.

Từ tiểu hài đồng, đại nhân, lão nhân ai ai cũng về mặt thật chờ mong, nhìn xa xa về hướng đoàn người, cảm giác bọn họ như đang nghênh đón anh hùng xuất chinh khỏi hoàn trở về.

Ánh chiều tà ló dạng trên cao nguyên soi rọi bóng hình một nữ nhân ngượng ngùng, hai má ửng hồng đầu hơi cúi xuống tiến đến gần đội nhân mã.

Đám người đang vui mừng chợt yên lặng, đôi mắt gắt gao của hần nhìn người chạy đến.

Hần quét mắt một lượt khắp nơi, trên mặt không có lấy một tia biểu cảm, nhưng cũng nhìn ra được hần rất quan tâm đến những người ở đây dù chỉ là thoáng qua, nhưng rất nhanh đã thay bằng vẻ lạnh lùng cương nghị ban đầu làm người phải kính nể.

Một nữ tử trong trang phục đỏ, bước đi có vẻ khó nhọc chậm rãi tiến đến giúp hần cởi bỏ ngoại bào “Vương Gia trên đường thuận lợi chứ?” tiếng nói mềm nhẹ tựa như nước chảy qua khe núi thấm rồi vào lòng người.

Tay hần nhẹ đỡ lấy eo nàng “Nàng nên nghỉ ngơi nhiều một chút” dù là nhắc nhở quan tâm nhưng giọng nói vẫn là bá đạo.

Nữ tử phảng phất nụ cười “Làm cho Vương gia phải bận tâm, thiếp thân đã không có việc gì!”, sau đó nhìn qua thân ảnh chật vật của Diệp Vũ Dương bên cạnh. Nàng tiến tới định nắm tay Vũ Dương “Đường xa mệt mỏi chắc đã vất vả nhiều!”

Bản thân Diệp Vũ Dương không có thói quen thân cận người khác, nên nàng vô thức lùi về sau làm cho bàn tay của nữ tử còn chưa chạm đến lập tức rơi vào khoảng không. “Không sao” nàng đạm mạc trả lời liền mím chặt môi.

Thấy nàng có thái độ tránh né đối với tiếp xúc của Hương Lăng, đôi mắt Thương Dật phát ra luồng sáng lạnh, nhưng cảm nhận đang Hương Lăng giật giật tay áo, nên hần chỉ đành hướng phía trước mà đi.

Bóng đêm cũng chậm rãi buông xuống, Thương Dật vừa ngồi vào chỗ ca hát nhảy múa lại tiếp tục vang lên.

Hài đồng chạy khắp nơi vang lên tiếng cười sáng khoái làm cho người ta khó mà không chú ý; những đôi trai gái yêu nhau kẻ vai sát cánh, khuôn mặt thẹn thùng đỏ bừng làm cho người say mê, lão nhân thì chỉ ngồi nhìn ca vũ vui vẻ trước mắt mà thâm cảm thán thời gian trôi qua.

Dần dần ca vũ cũng kết thúc mọi người quay lại chỗ ngồi.

Nam tử tay bụng chén rượu tiến lên “Nhạn Minh chúc Vương gia đại hôn mỹ mãn, hạnh phúc triền miên”, có thể nhìn thấy Vương Gia của họ dù là đại hôn nhưng biểu tình trên mặt lại không lấy một chút vui sướng, ngược lại rất ư hờ hững.

Hần lạnh lùng đảo qua nàng rồi nâng lên chén rượu “Bổn Vương cùng nàng tạ ngươì chúc phúc” nói xong như ý ra dấu cho Diệp Vũ Dương nâng chén.

Hiểu được ý tứ của hần, Diệp Vũ Dương nâng lên chén rượu trước mắt, hít mạnh một hơi, nàng trước giờ chưa từng uống rượu, nhìn rượu một chén lớn như vậy có hơi khó xử nhưng lại không thể kháng cự, dưới ánh mắt của mọi người đầu uống cạn.

Uống xong, nàng chậm rãi cúi mắt nhìn xuống, cổ che đi vẻ mặt thống khổ, cổ họng như thiêu như đốt, nàng cần phải ăn vào thứ gì đó, đưa ta vuron ra cổ thức ăn trước mặt chỉ thấy thịt bò, trên thịt tợ máu vẫn còn chảy.

Thấy nàng một hơi uống sạch chén rượu, trông mắt Thương Dật hiện rõ vài tia hứng thú.

Mọi người còn chưa hết kinh ngạc lại thấy Đỗ Vũ Dương đang gắp phần thịt bò ăn. Nàng cố gắng cắn một cái, một mùi khó chịu xông lên mũi, đành không dám nhai mà nuốt xuống, đầu óc nàng bắt đầu xoay xảm.

Khó chịu nhìn đồ ăn thế nào lại bị một nữ tử Trung Nguyên mặt không đổi sắc mà đem nuốt xuống, trông mắt mọi người căng ra càng lớn, còn chưa hoàng hồn liền thấy Diệp Vũ Dương thân hình chậm rãi ngã về phía sau rồi chỉ nghe “Phanh” nàng đã bất tỉnh.

Tiếng cười châm chọc vang lên, nàng nhẹ nhàng thở dài một tiếng, chậm rãi nhắm mắt cứ để cơn say cuốn đi.

Vừa mới tỉnh, lại bị tiếng rên rỉ đầy ám muội của nam nữ trong lều làm nàng cả kinh ngồi bật dậy. Dời mắt phía trên, kia là hiếp (giường) của nàng đã bị một đôi nam nữ khóa thể đang ái ân, cặp chân trắng muốt của nữ tử quấn quanh bên hông nam nhân như muốn câu hồn đoạt phách. Thân mình nam nhân đó không ai khác chính là Thương Dật giờ đang ra sức tiến lên.

Chẳng khác nào như đang xem một xuân cung đồ hết sức sống động, Diệp Vũ Dương cảm thấy cổ họng hơi khát, vội vàng vớ lấy cái chén lại phát hiện ra chung quy là sữa dê nhưng nàng vẫn không rảnh để ý liền đưa lên miệng.

Một âm thanh lạnh lùng từ phía sau truyền đến” Đứng lại! Ngươi muốn đi đâu?”

Thân mình trước mắt cứng ngắt, cổ nhìn vào ánh mắt nàng, nói vậy vừa mới tỉnh lại nàng đã muốn rồi đi sao?

Cảm thấy thật buồn cười? Tôn nghiêm của nàng sớm đã bị cướp đoạt, nàng không muốn cứ thế mà chuốt thêm nhục nhã trước mặt người khác” Vương Gia, thỉnh ngài cứ tiếp tục, thiếp đây chỉ muốn ra ngoài hít thở không khí một chút”, nói rồi nàng không dừng lại, tiếp tục kéo lê thân mình mệt mỏi của mình, mặc cho hần muốn nghỉ sao, bước đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thê Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Tuyệt Tình Vũ Dương

Ánh trăng ôn hòa chiếu xuống, cũng ôn nhu soi rọi bóng dáng nữ tử, thân hình nàng nhu nhược như liễu bên dòng suối, mặc gió thổi làm đu đưa nhưng khi con gió qua đi lại bất khuất đứng thẳng lên.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, ánh trăng kiều mị cô đơn giữa không gian cùng dòng suối chảy róc rách thanh linh mà cô tịch.

Bóng đêm, ánh trăng lại có ai mê, lại có ai say?

Ánh trăng xa ngàn dặm mang theo bao nỗi tương tư, trăm năm, không hiểu tại sao vẫn nhân thích gọi gấm nổi nhớ tha hương của mình vào đó. Trước kia chỉ đọc trong sách cảm thấy rất hư ảo, nhưng nay chính mình thời khắc này mới cảm nhận sự sâu sắc trong đó.

Vũ Thành, nơi đó thế nhưng chính mình còn rất nhiều lưu luyến, liệu có ai sẽ vương vấn nàng sao? Một đoạn thời gian vui vẻ lúc trước, chung quy cũng chỉ như một giấc mộng Nam Kha mà thôi.

Hoa đào rơi xuống mặt hồ phẳng lặng như gương cùng với bầu trời một mảnh mênh mông.

Ngày xuân nắng sớm, trong Mộ Vương phủ, non xanh nước biếc vòng quanh, cảnh vật hòa quyện in bóng xuống nước tạo thành một mảng tuyệt đẹp, non nước giao nhau tình ý dạt dào.

Một đám sương mỏng nhơn nhơn quán quanh Vương Phủ, ánh nắng nhàn nhả rọi xuống mái ngói lưu ly, từng tầng sáng chói như muốn xuyên thấu qua tấm màn sương tạo nên khung cảnh thần tiên mê người.

Hàng liễu rủ bên hồ theo gió nhẹ lắc lư, những chiếc lá khua vào nhau, âm thanh nhẹ nhàng làm tâm hồn người nhộn nhạo, một không gian xanh biếc càng làm nổi bật lên sắc đỏ của vườn đào. Những phiến hoa đào âm thầm phủ lên mặt hồ cùng hàng liễu dương bên cạnh đón từng đợt gió nhẹ.

Vào thời điểm hoa cỏ thi nhau đâm chồi khoe sắc cũng giống như thanh xuân của người thiếu nữ, như những nụ hoa vừa chớm nở chờ mong có người đến hái.

Một thân nguyệt sắc thướt tha, vận trong một bộ áo váy màu xanh nhạt, bên ngoài khoác chiếc áo đơn màu hồng nhạt, mái tóc đen buộc thành hai búi đơn giản, phần tóc còn lại để nhẹ rủ hai bên, dung mạo đoan trang tú lệ, vẻ mặt nữ tử lạnh lùng đậm mạc, nàng ngồi lặng lẽ dựa vào gốc liễu chăm chú lật xem quyển thư phổ trên tay.

“Vũ Dương... Vũ Dương” nữ tử giọng nói như chim hoàng anh truyền đến cũng phá tan bầu không gian tiêu dao bên hồ của thiếu nữ kia.

Trên tay vẫn còn cầm thư phổ, nàng lơ đãng quay đầu về phía phát ra âm thanh, thỉnh thoảng một con gió nhẹ thoảng qua như một cái phất tay nhẹ làm những phiến hoa đào rơi lả tả đậu trên vai nàng.

Hoa đào giống như những cánh bướm nhẹ nhàng nhảy múa quanh giai nhân, gió đến làm má nàng thêm ửng hồng.

Nhìn cảnh đẹp trước mắt, Mộ Tuyết Lăng có hơi ngần ngừ, Vũ Dương này dù chỉ một động tác thân nhiên, hay lơ đãng một cái giờ tay nhấc chân cũng là hút đi ánh mắt mọi người.

“Chuyện gì?” nhìn thấy nàng ngần ngừ, Diệp Vũ Dương lên tiếng.

Mộ Tuyết Lăng phục hồi tinh thần, bất giác đỏ mặt “Á, là thế này, vài hôm nữa không phải sinh thần của ca ca sao? Hoàng Thượng vì muốn lấy lòng hần nên định tổ chức yến tiệc ăn mừng” Nàng nghĩ muốn nói thêm gì đó lại ngập ngừng, nhưng vẫn đánh bạo tiếp “ Vì lần trước người thay ta hiến vũ, làm cho cả Thương quốc đều lan truyền kỹ thuật nhảy khuynh quốc khuynh thành của ta, vì thế lần này Hoàng Thượng đặc biệt khâm bút chỉ điểm ta phải dâng nhất vũ, cho nên ta....”

Chậm rãi đứng lên, biết được Mộ Tuyết Lăng muốn nói gì, trong lúc nàng đang thao thao bất tuyệt liền đánh gãy lời nói “ Ta đã biết, nếu không còn chuyện gì nò nọ xin cáo lui” nói xong không đợi Mộ Tuyết Lăng trả lời, xoay người rời đi.

Ẩn trong những cánh hoa đào lướt đi, dù cũng một thân vận hồng y nhưng nàng vẫn là nổi bật hơn cả.

“Thối Vũ Dương, ta còn chưa nói xong mà” Mộ Tuyết Lăng sau khi hoàn hồn hướng vườn đào giận dữ hô to “ Dù nói thế nào ta cũng là chủ tử của người, sao có thể như vậy chứ? Quên đi, ta là ai chứ? Ta đây mới không thèm so đo với người!” rồi nàng nhún vai, xoay người rời đi, miệng cũng không quên khen ngợi chính mình. (Haiz tiểu thư này thật là cao ngạo mà. đã nhờ vả người ta)

Bên tai truyền tiếng mắng của Mộ Tuyết Lăng, khoe môi Diệp Vũ Dương nhẹ cong lên, một chút giống như đang cười, tay nàng hơi vươn ra đón lấy mấy cánh hoa đào đang rơi.

Tay áo hơi hạ, lộ ra một vết sẹo mờ màu hồng, nhưng rõ ràng cũng nhắc nhở nàng nó từng tồn tại, đã rời khỏi địa ngục đó được 4 năm, vết thương cũng dần dần khôi phục, nàng tựa hồ cũng nên đem mọi chuyện quên đi.

Mới sinh ra vì là thân nữ nhi nên nàng liền bị cha mẹ vứt bỏ, được một đôi vợ chồng nhận nuôi, không nghĩ mình lại từ đó trở thành công cụ để họ phát tiết, công việc nhà một mình nàng ôm đồm, khi họ tức giận lên thì đánh chửi nàng, cấp nàng ăn rau thừa canh cặn.

Đã vậy, ngày qua ngày nàng còn bị đại ca coi thân thể nàng như công cụ cho hắn phát tiết dục vọng, làm nàng lúc nào cũng phải cẩn thận; cha mẹ thì coi đó như là chuyện ngẫu nhiên, nghĩ đến thân mình nàng càng cảm thấy đau lòng. Dù vậy nàng chưa từng than oán, chính vì thế gian đối với nàng không thương tình nên nàng càng nên quý trọng sinh mạng chính mình.

Nhiều lần chạy trốn không thành chỉ đổi lại cha mẹ càng tra tấn nàng tàn bạo hơn, từ đó về sau nàng cũng không mơ tưởng nữa đành lặng yên cam chịu.

Không nghĩ mùa đông năm ấy khi nàng được mười bốn tuổi, đến bờ sông nơi mình thường giặt đồ thì băng đã đông, chính lúc này không ngờ bất ngờ bị người mang danh là dưỡng phụ kéo nàng vào sông động, thiếu chút nữa là bị hắn cưỡng bạo.

Trong lúc quần áo tả tơi, một gã nam tử đi vào trong động, một kiếm đâm vào trong ngực phụ thân, cứu nàng đang ngồi ngây ngốc vì sợ hãi.

Nhớ rõ ngày ấy, kiếm lợi lóe sáng âm trầm đâm vào ngực phụ thân, máu tươi ồ ạt chảy ra nhuộm đỏ một màu thật làm người kinh hãi.

Một tiếng thở nhẹ “Lại nghĩ đến chuyện đã qua sao?” âm thanh ôn hòa, mang theo gió xuân, phớt trên mặt nàng như đang gọi hồn.

Không cần xoay người Diệp Vũ Dương cũng biết là hắn, nam tử đã cứu nàng thoát ra khỏi cái địa ngục nhân gian đó. Nụ cười đậm bạc trên môi nàng chưa từng rời đi, dù chỉ đậm bạc cả đời như vậy, với hắn cũng là một hạnh phúc.

Nam tử vươn tay đến muốn kéo nàng ôm vào trong lòng, không ngờ nàng xoay người lại tránh được tay hắn “Nô tỳ vẫn tốt” Đối với hắn, nàng không muốn bắt đầu, vì nàng biết chỉ cần nàng muốn, giờ phút này địa vị nàng không chỉ dừng lại ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 4 .2

Nàng, một tấm thân đơn sơ, lại như ánh mặt trời trên cao, bọt nước như nàng sao mà sánh được.

Mộ Ưu Vân hơi thu hồi tay lại: “Vũ Dương, sao nàng không thể buông hết chuyện xưa?”

Buông được sao, bị ca ca nhục nhã, phụ thân thiếu chút nữa là cưỡng bạo, ánh mắt đáng kinh tởm đó của bọn họ dù cho ban đêm nàng có ngủ mê đến đâu vẫn chập chờn, ám ảnh nàng suốt 4 năm trời, đời này e rằng nàng sẽ mãi không thể nào quên được.

Thấy nàng không nói gì, Mộ Ưu Vân chậm rãi xoay người rời đi, đem theo bao nỗi phiền muộn.

Hôm nay là ngày sinh thần của Mộ Ưu Vân, khắp nơi vương phủ đèn lồng giăng lên, những tấm vải gấm bao phủ khắp nơi. Thị nữ trong phủ kẻ ra người vào hối hả chuẩn bị, trên tay đang bưng món ngon vật lạ, bày khắp ra bàn, khoe miệng tươi cười hòa cùng hoa đào trong phủ làm không khí thêm phần rạo rức.

Yến tiệc được tổ chức trong sân, vũ đài trang trí đủ loại hoa màu sắc sặc sỡ, hương thơm ngào ngạt tỏa trong không khí. Tất cả cơ thiếp của Mộ Ưu Vân ai nấy sắc mặt hớn hở, nhìn Mộ Ưu Vân cũng biết hắn là được Hoàng Thượng rất thương thức, tự nhiên cũng làm cho các nàng cỡ nào hạnh diện.

Mà Diệp Vũ Dương liền sớm đã bị Mộ Tuyết Lăng lôi đi, đem một bộ quần áo bằng lụa sa mỏng màu trắng, bên ngoài ngoài sam được cất may rất tỉ mỉ đưa cho nàng mặc. Mái tóc đen của Vũ Dương nửa xoắn nửa được búi lên, đôi môi màu hồng hoa đào, đôi mắt to tròn như ngọc càng tô lên vẻ đẹp thâm thúy mê người.

Vô Tuyết Lăng nhìn Diệp Vũ Dương trước mặt đang được giả dạng thành bộ dáng như mình y đúc bất giác hơi nhíu mày “Diệp Vũ Dương, người dung

mạo không phải là tuyệt mỹ nhưng vì sao người mặc bất cứ cái gì lên người cũng lại hút hồn như vậy!” rồi cúi đầu nhìn lại bản thân cứ nhìn thế nào cũng thấy thật không vừa mắt.

Điệp Vũ Dương không nói gì chỉ lẳng lặng bước đến sau tấm bình phong, đợi khi nào Mộ Tuyết cần thì ra.

Rượu đã quá ba tuần, lúc này yến hội cũng đạt tới đỉnh điểm, Trục Nguyệt hoàng đế sáng khoái cười to, không khí sôi nổi so với ban đầu không hề giảm đi chút nào.

Chỉ nghe Trục Nguyệt hoàng đế cười nói “ Trẫm đây đã nghe danh thanh nhạc quận chúa kỹ thuật múa ở Vô Thương quốc trên đời nổi tiếng có một không hai, không biết hôm nay trẫm có may mắn thưởng thức không?” đôi mắt mong chờ nhìn về hướng Vương phi đang trò chuyện cùng Mộ Tuyết Lăng, nhưng khẩu khí lại nói cho Mộ Ưu Vân nghe.

Hơi giật mình, Mộ Ưu Vân còn tưởng Hoàng Thượng chỉ là nói đùa nhưng nay xem không phải vậy. Lần trước nhất vũ, chính là Vũ Dương, nếu như lần này còn thay thế há chẳng phải là tội khi quân sao. Hắn chỉ cười không nói, trong lòng đang cân nhắc phải làm sao cho phải đây.

Không đợi Mộ Ưu Vân trả lời, Mộ lão phu nhân cười khéo nói :” Hoàng Thượng không chê đã là vinh hạnh” nói xong ra dấu cho Mộ Tuyết Lăng chuẩn bị.

Mộ tuyết Lăng đứng dậy, chậm rãi tiến về phía trước:”khởi nhạc!”

Nói rồi đi đến sau bức bình phong, phút chốc liền xuất hiện một thân ảnh màu trắng sa mỏng, vòng eo ôm chặt qua làn váy mỏng trong suốt, thân hình nhẹ nhàng uyển chuyển tựa như cửu tiên mê người hạ phàm.

Mộ Ưu Vân vừa nhìn, biết ngay đó là Vũ Dương liền lấy ra ngọc tiêu bên người:” thần nguyện vì xá muội tấu nhạc hòa vũ, không biết ý của Hoàng Thượng thế nào?” nếu muốn Hoàng Thượng không phát hiện, hẳn nên là tấu nhạc cho hay đi.

Trục Nguyệt hoàng đế lập tức mừng rỡ :” Dĩ nhiên là rất tốt, nghe danh tiếng sáo của Vĩnh Lạc vương gia đã lâu nay mới có dịp”

Điệp Vũ Dương liếc nhìn Mộ Ưu Vân, sóng mắt long lanh, hơi gật đầu cúi mình ý bảo hẳn có thể bắt đầu.

Dáng người nhẹ nhàng nhảy lên, quần áo màu trắng cũng theo đó mà tung bay, ống tay áo thật dài có thêu hình con bướm cùng những chuyển động của giai nhân mà trở nên sống động, giống như nàng đã cho chúng sinh mệnh để hồi sinh nên chúng nó rất vui mừng cùng nàng nhảy múa. Tiếng sáo du dương nghe như tiếng lòng say đắm, quấn quýt mà níu non, như phu thê không ngại vượt qua ngàn năm luân hồi chỉ mong cùng một chỗ. Một nỗi niềm sâu kín qua tiếng tiêu được thổ lộ, như những dòng suối mát quấn quanh thân thể nàng, cùng nàng dây dưa, trầm luân di chuyển, nhảy múa.

Không gian yên lặng, hai mắt chăm chú nhìn nữ tử đang khinh vũ trước mắt, tay áo nhẹ bay theo từng chuyển động, chỉ sợ một khắc lơ đãng nháy mắt nàng sẽ biến mất. Đôi tai giương lên, thưởng thức tiếng nhạc của tri âm tri kỉ, thật sâu trong tiếng nhạc đó có thể tưởng tượng được đôi tình lữ bên dòng suối đang quyến luyến không rời tuy chỉ là hư vô nhưng rất chân thật làm lòng người xao xuyến không yên.

Khúc nhạc cao lên, Điệp Vũ Dương cũng đồng thời tung mình nhảy lên, ống tay áo cũng thuận thế mà bay cao.

Mọi người kinh hô “A” chỉ sợ hàng nga tiên tử trên đài kia cũng theo gió bay mất, nhìn vào đôi mắt đẹp ấy nàng như đang ẩn chứa rất nhiều tâm tư.

Như thế một Điệp Vũ Dương đang phiêu diêu trôi dạt theo tiếng nhạc làm Mộ Ưu Vân không khỏi kinh hãi, tiếng sáo trầm xuống, tiên tử cũng từ từ rơi xuống, lưu luyến nhìn theo đám mây trên cao, nhẹ nhàng mà ưu oán thu người về, tay áo trong không trung chậm rãi thu lại. Mọi người như cảm nhận đau thương trong lòng nàng vì không thể thoát khỏi cung Quảng Hàn kia cô đơn cùng tịch mịch mà đau đớn không thôi.

Tiếng sáo nhanh lên, thiếu nữ cũng nhanh nhẹn di chuyển không có u oán thay vào đó là sôi nổi, phấn khởi, nàng vui thích xoay tròn thân mình mỗi lúc một nhanh hơn. Một thân bạch sam vì không ngừng xoay lộn chẳng khác nào đoá thủy tiên, tuyệt thế mà cô lập, trong suốt không thể xuyên thấu.

Tiếng sáo dừng, điệu múa cũng từ từ mất dạng, giai nhân nhẹ nhàng quỳ xuống, giờ phút này nàng trông như đoá thủy tiên nhẹ nhàng chờ người hái.

Tiếng vỗ tay vang lên đó là tán thưởng phát ra từ nội tâm người thưởng thức. Qua đêm nay không ai còn nhớ đây là tiệc sinh thần của Mộ Ưu Vân nhưng chắc hẳn là nhớ duy nhất đây một tuyệt vũ nhân gian cùng tiếng sáo thế gian có một không hai.

Một vũ khúc xưa nay duy nhất, ngàn đời lưu danh

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 4.3

Từ đó về sau, tiếng sáo của Vĩnh Lạc vương gia cùng kỹ thuật múa điêu luyện của quận chúa thanh nhạc trở thành đề tài trung tâm được mọi người trong Vô Thương quốc truyền tụng, cũng là ca vũ được mọi người bắt chước và lưu truyền trong dân gian.

Nhất vũ mê người như vậy làm Trục hoàng đế nhớ tới nơi kia biên cương Khiết Đan, đến nay vẫn chưa tìm người thích hợp hòa thân. Chỉ một điệu múa tiêu hồn, liền sau đó một đạo thánh chi truyền xuống, quận chúa thanh nhạc lập tức bị tứ hôn cùng Ly Vương Khiết Đan Thương Dật.

Nhận được tin, Mộ Tuyết Lăng nhõng nhẽo năn nỉ Mộ Ưu Vân: “Ca ca, ta không đi. Khiết đan Thương Dật kia giết người không chớp mắt, muội đi lần này khác nào nộp mạng cho hồ a “nàng hoảng sợ túm lấy quần áo Mộ Ưu Vân.

Người luôn đoan trang điềm tĩnh như Mộ lão phu nhân thấy ái nữ như thế cũng lên tiếng giúp nàng: “Ưu Vân, dù sao đây cũng là muội muội của ngươi, ngươi cũng nên đến cầu xin Hoàng Thượng xem sao.” Tuyết Lăng là ruột thịt của bà, nếu phải đi Khiết Đan xa xôi nghèo khổ kia, nàng làm sao có thể chịu khổ được đây.

Mộ Ưu Vân khó xử liếc mắt nhìn Mộ lão phu nhân: “Đại nương, người cũng biết nói đây là thánh chỉ, mệnh vàng lời ngọc đã thoát ra sao có thể thu hồi?”. Đối với đại nương, hẳn rất là kính trọng vì nàng một khắc kia xả thân cứu hân, ngoài việc ngày thường là quá mức dung túng cho Tuyết Lăng, nhưng thật ra chính là một chủ mẫu rất tốt.

“Cả đời này điều ta tiếc nuối duy nhất đó là chỉ sinh được một nữ tử, ta trước giờ đối người như cốt nhục, nay Tuyết Lăng bị tứ hôn biên cương, ngươi cũng nên hiểu tâm trạng khó chịu của kẻ làm mẹ như ta” nói xong Mộ lão phu nhân đã lệ nóng quanh tròn.” Ưu Vân, trước giờ đại nương chưa hề cầu xin người chuyện gì quá đáng, nay vì Tuyết Lăng đại nương cầu xin người”

“Đại nương, người đừng như vậy, hãy cho con chút thời gian để ngâm nghĩ lại đã” Mộ Ưu Vân khó xử quay người rời khỏi đại sảnh.

Mộ Ưu Vân vừa rời khỏi, Mộ Tuyết Lăng liền làm nũng tiến đến ôm cổ Mộ lão phu nhân: “Đại nương, vẫn là người hiểu Tuyết Lăng nhất” (aiya con mụ này ... ta ghét. ... tội Vũ Dương) nói xong liền hôn bà đi ra.

Mộ lão phu nhân triu mến dõi theo thân ảnh Mộ Tuyết Lăng rời đi, sau đó nhìn sang phía Điệp Vũ Dương đang đứng hầu một bên, mày hơi cau lại, vẫn đề nhỏ trước mắt còn chưa giải quyết nay lại thêm chuyện của Mộ Tuyết Lăng.

Trong phòng thoang thoang hương thơm nhẹ, Điệp Vũ Dương hai mắt vẫn dán chặt xuống đất, nàng biết lúc này đây Mộ lão phu nhân đang nhìn nàng.

Mỗi khi Mộ Ưu Vân lại đây, Mộ lão phu nhân luôn tìm đủ mọi cách để cách ly nàng khỏi hân, hơi cười khổ trong lòng một chút, nàng đã làm gì đâu? Chẳng lẽ nàng không rõ thân phận thấp hèn của mình sao? Huống hồ đây lại hào môn gia thế, nàng kiếp này cũng không dám trèo cao?

Trong phòng im ắng, Mộ lão phu nhân nhìn khắp nơi một lượt, Mộ gia sở dĩ có được cơ ngơi hiện nay, đương nhiên ngoài chuyện Vĩnh Lạc Vương gia bên ngoài bốn ba kinh doanh gây cơ dựng thế, nhưng cũng không thiếu công của Mộ lão phu nhân coi quản trong phủ.

Tao nhã bùng lên một tách trà nóng, Mộ lão phu nhân hóp một ngụm: “Vũ Dương, ta hỏi ngươi, nếu tiểu thư không đi Khiết Đan, thì là tội gì?” tay bùng chén trà chưa hề ngưng nhịp, như là không chút để ý mà tán gẫu.

Thế nhưng lại là có ý hỏi, nàng không thể lảng tránh: “kháng chỉ không tuân, là từ tội”

Gật đầu: “Ân, nếu là, muốn tiểu thư không phải đi Khiết Đan, lại không phải bị tội kháng chỉ, người nói nên làm thế nào mới tốt?”

Trong lòng nàng cũng biết lão phu nhân đã tính kế: “Thỉnh lão phu nhân dạy bảo”

“Ngươi đúng là một nha đầu thông minh” mỉm cười gật đầu nói tiếp: “Nếu Tuyết Lăng không đi, cũng không thể kháng chỉ, chỉ có cách là tìm một người thay thế nàng đi Khiết Đan. Vũ Dương, nếu cho ngươi đi, ngươi có ý kiến gì?”

Tuy rằng sớm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nghe qua cơ thể vẫn không tránh khỏi hơi co rút, một cổ đau đớn quán lấy nội tâm, nàng nhẹ gật đầu: “Nô tỳ nguyện ý!”. Sinh mệnh của nàng, ngay từ thời khắc đầu tiên, đã định là phải sống trong địa ngục, dù sao cũng được 4 năm bình yên, cũng không quên cảm tạ thiên ân a.

“Ân, đi xuống đi!” nói xong liền lệnh cho người hầu đỡ vào nghỉ ngơi.

Như thế một cái hứa hẹn băng quơ cho chung thân của chính mình, vẫn đậm phong tình đem bản thân mình vứt bỏ, có lẽ trên thế gian này chỉ có nàng thôi?

Hít nhẹ một hơi, mưa rơi không ngừng suốt mấy ngày qua cũng như tâm tình nàng trong hoàn cảnh hiện nay.

Trong Vương phủ, nước hồ lênh láng, một trận gió thổi đẩy từng làn nước nhẹ thấm vào giấy thêu dưới chân, cảm giác lạnh lạnh cũng theo đó mà lan ra.

Đã qua bao nhiêu năm, nàng chưa từng có cảm giác rơi lệ, nay làm sao vậy? Chẳng lẽ sống trên thiên đường quá lâu, nên lại bắt đầu cự tuyệt với số mệnh của chính mình sao?

Đỉnh đầu chốc được che dù, thân mình được phủ thêm ngoại sam hãy còn mang theo hơi ẩm dần dần bao bọc lấy người nàng.

Thiệt là làm cho người ta quyến luyến hơi ẩm! Cũng không muốn buông tha hương vị này! Nhưng nàng không xứng có được.

Nhẹ nhàng nghiêng người, ngoại sam lập tức rơi xuống, một dòng nước nhỏ không biết từ đâu luôn tới, đem theo ầm áp kia cuốn vào hồ nước, phiêu phiêu荡荡.

Nếu đã định ở địa ngục, ầm áp kia mãi mãi nàng không có cơ hội tận hưởng được, vậy không nên làm cho mình thêm tâm phiền ý loạn.

Nhìn nàng về mặt bất đắc dĩ, Mộ Ưu Văn đau đớn hỏi: "Vũ Dương, nàng thật sự nguyện ý thay Tuyết Lăng đi sao?"

Không nói trực tiếp chuyện phản đối nàng thay thế gã đi, mà là để tâm chuyện nàng có ý định muốn đi, đây chính là Mộ Ưu Văn, cho nên hai người kiếp này rõ ràng là vô duyên. Cho dù nàng có tâm, hắn có ý cuối cùng cũng như trăng trong nước, thấy được nhưng mãi không nắm được.

Mắt hơi nhắm, rồi mở ra, đáy mắt giờ chỉ còn lại hờ hững: "Không sai! Vương phủ này ta với không tới nữa" không để hắn trong mắt, nàng xoay người mang theo lạnh lẽo, rồi khỏi bờ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: Không Trong Sạch

Thu hồi suy nghĩ, nàng thở dài một hơi, còn có chút cười khổ, Mộ Ưu Văn, nam tử kiêu ngạo nhưng hai người thủy chung vẫn không cùng chung vận mệnh.

Bóng đêm càng thêm thâm trầm, có chút hơi lạnh, cảm thấy thân mình hơi khó chịu, nàng chậm rãi đứng dậy hướng doanh trại mà đi.

Trong lều xuân sắc dào dạt, hai người thân mình đầy mồ hôi, tiếng rên rỉ ái muội vẫn như nước không ngừng truyền đến.

Mắt thoáng nhìn qua, không sao cả, vốn không chính là nàng (ý nói nàng không phải là quận chúa thật sự mà chỉ là thể thân) nên cũng không cần gì để ý. Nghĩ lại liền đến một ai thấp thỏm (giường nhỏ) nhẹ nhàng nằm xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi. (tên này quá đáng đêm tân hôn mà ân ái với người khác ngay trên giường nàng...ta chém....)

Cứ như vậy, đêm tân hôn phu quân nàng cùng nữ tử của hắn dây dưa cho đến khi nàng ngủ thiếp đi, một chút đau lòng cũng không, ngược lại vì đường dài mệt mỏi nàng đã có một đêm thật ngon giấc.

Sáng sớm hôm sau, trong lúc còn đang mê mang, nàng bị người đá thức tỉnh.

Mở mắt ra đã thấy Thương Dật, cả người lửa thể đang đứng trước giường: "Còn không mau đứng lên hầu bốn vương thay đồ?"

Nhìn thấy hắn một thân trần truột đang đứng, Diệp Vũ Dương thoáng hơi nheo mắt lại, nhưng lập tức thay vào bình tĩnh rồi giường, cầm lấy y phục của hắn, từng cái từng cái hầu hắn mặc vào.

Thương Dật ngược lại thấy hơi bất ngờ, một tân hôn nữ tử, nhìn thấy thân thể lửa lò của phu quân mình, nàng thế lại không hề có lấy một cảm giác thẹn thùng, còn đứng dung như thể giúp hắn thay đồ, rửa mặt, chải đầu.

Nhìn sắc trời bên ngoài hãy là còn sớm, không biết hành động kế tiếp đây của hắn có thể nào làm nàng biến sắc không?

Vừa nghĩ, tay liền vươn ra lập tức đem thân thể nàng ôm vào lòng.

Hành động này làm Vũ Dương có hơi bối rối, những hình ảnh quá khứ của những năm sống trong địa ngục lập tức hiện ra, nàng khẩn trương bất giác đẩy hai tay chắn trước ngực hắn: "Vương gia, không cần." Đầu không ngừng lay động, sợ hãi kia một khắc liền ập ập kéo tới.

Rốt cuộc nhìn thấy một tia biểu tình: "bốn vương không tin người có thể cứng rắn được bao lâu nữa?" nàng càng không cần, ngược lại hắn càng muốn xem phản ứng của nàng.

Môi hắn bất chấp sự phản kháng của nàng, hung hãn phủ lên đôi môi tái nhợt đang run rẩy kia, hơi thở bá đạo nháy mắt đã lấp đầy trong yết hầu của nàng, bao bọc nàng, mùi vị nam nhân làm nàng cực kỳ cảm thấy không khỏe.

Tay vẫn chắn trước ngực hắn, thân mình đã bị hắn ép chặt đến nóng lên, chiếc lưỡi mềm bị hắn bá đạo hút lấy, muốn thoát đi, tránh né, bất đắc dĩ vẫn chỉ có phí công.

Một khắc kia nàng cảm thấy bất lực, trước giờ chưa từng có cảm giác sợ hãi, tương giao đau khổ tràn ra trong nội tâm cô đơn, toàn thân run rẩy làm cho nàng biết giờ đây đối với nam nhân này, nàng không sức chống cự.

Quần áo như tờ theo da thịt rời đi, mang theo sự tàn bạo, nặng nề mặc hấn, cảm giác toàn thân một mảng lạnh lẽo cô đơn. Cơ thể hấn chậm rãi bao phủ lấy nàng, cùng nàng dây dưa không rời, thêm một chút náo nhiệt.

Thoắt cái xoay người, không chừa lại vài sợi tóc đen hỗn độn đang phủ đầy trước mặt, nàng cùng hấn tiếp tục dây dưa kích tình, cơ thể trong không gian vẽ lên một đường cong ái muội mà hạnh phúc, qua nhiều năm cô tịch giờ đây lại một bó hỗn độn.

Nhẹ nhắm hai mắt lại, tiếp nhận cơ thể hấn; nàng tắm thân dơ bẩn phủ bụi nhiều năm nay lại bị hấn thô bạo mà cuộn cuộn dâng lên.

Dù sao thế gian này chỉ có một Mộ Ưu Vân là tôn trọng và quan tâm đến cảm nhận của nàng. Rốt cuộc, một giọt lệ chảy xuống, rơi xuống gối liền nhanh chóng biến mất, chỉ có khí trời một mảng âm u chứng minh là nó từng tồn tại.

Hấn vừa đem mình tiến nhập cơ thể nàng một khắc, hứng thú đầy mắt âm trầm hạ xuống lập tức xoay người ngồi thẳng lên.

“Ba!” một tiếng, hấn vung tay từ trên hướng xuống má nàng, cảm giác nóng rát đau đớn ập tới, máu tươi theo khoe miệng tràn ra, nhục nhả từ nãy giờ như một lần nữa xuyên thấu qua linh hồn nàng.

Hấn tức giận chỉ vào nàng đang nằm trên giường “Tiện nhân, thật ra đã không còn là một tấm thân xử nữ, bày đặt giả bộ trinh tiết?”

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bị Giáng Làm Quân Kỳ

Máu tươi trên khoe môi không có lau đi, đôi mắt nàng chỉ có trống rỗng, nhìn vào khoảng không hư vô, còn chưa tỉnh lại.

“Ba!” lại một tiếng nữa, hai bên má nàng sung đỏ lên “Ngươi mau trả lời bốn vương” tay hấn hung hấn nắm chặt cằm của nàng, hiện ra một màu trắng bệch.

Đau đớn làm nàng hồi phục lại tinh thần, nhìn sâu vào đôi mắt đầy phẫn nộ của hấn: “Ta vốn là dơ bẩn, vẫn là, là.....” “A! vô luận là nàng như thế nào có quen, như cũ vẫn không tẩy được những dơ bẩn trên người mình.

Thanh âm lạnh đến cực điểm, cho thấy thất vọng đối với con mồi trước mặt cùng tự trọng bị hao tổn “Hoàng đế Trục Nguyệt dám trêu đùa với bốn vương, rõ ràng là kỹ (kỹ nữ thanh lâu), bốn vương ta đây sẽ không khách khí nữa” nói xong hấn một lần nữa lại đè lên thân mình mềm mại của nàng.

Mọi phẫn nộ hấn đều dồn xuống nàng bên dưới, nàng chỉ lặng yên biến mình thành vô cảm, lửa giận cùng dục vọng của hấn xâm chiếm mọi giác quan nàng, giờ đây tôn nghiêm của nàng đành cô đơn trốn ở một góc nhỏ tịch mịch mà khóc, tự liếm máu nơi khoe môi, bất buộc bản thân không để ý, không được khóc.

Trong lều nhỏ, từng trận bão táp quét qua càng lớn, càng bừa bãi tàn sát nàng không thương tiếc, cho nàng hiểu được cả đời này nàng sẽ chỉ còn đau khổ.

Có lẽ Nữ Oa trên trời vào thời điểm tạo ra con người đã định rằng kẻ nào kiên cường, mạnh mẽ sẽ gánh chịu tất cả đau khổ cùng tủi nhục, trả lại đời với những kẻ nhu nhược, tâm linh yếu ớt thì nên được cuộc sống thanh thản, nhân nhả như nước.

Nhưng vì sao dù đã cố quên chính linh hồn mình, quên đi những đau khổ mà thân thể đã phải chịu đựng, nàng mãi vẫn là một cơ thể nhu nhược, có thể trải qua mọi cực khổ sao? Đủ sức chịu đựng tất cả mọi đau đớn sao?

Chỉ e khi hạnh phúc thật sự một ngày tìm đến, sinh mạng nàng cùng thời khắc đó sẽ mất đi như phù dung sớm nở tối tàn. Và sợ rằng, khi có được tự do, lòng nàng chắc đã gọi lại thiên sơn. (ta nghĩ chắc nói là khi có hạnh phúc, tự do nàng sẽ chết...)

Con giận tạm thời lắng xuống, hấn xoay người rời giường, đá Diệp Vũ Dương, nay khác nào đã như lá lìa cành, bay khỏi giường.

Nhìn vết thương khắp người nàng, Thương Duật cười lạnh tàn nhẫn: “Quả nhiên là kỹ, ta sẽ cho ngươi toại nguyện, từ nay ngươi sẽ là kỹ nữ trong quân doanh”, thấy nàng không chút biểu tình, hấn thêm phẫn nộ: “Cút, ngươi mau cút ngay cho bốn vương!”

Chậm rãi ngồi dậy, bước từng bước đi ra nàng hơi cười khổ, hấn như thế là đã ban ân huệ lớn cho nàng không phải sao? Không có đem nàng xử tử, không lập tức đuổi về hoàng thành thì rất nhân từ rồi.

Quên đi chính mình, nàng tựa như người đã chết, cứ như vậy hiên ngang bước ra khỏi doanh trướng, không màng bản thân chỉ còn duy nhất kiện đồ lót, đầu tóc đen thui hỗn độn xõa trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Nhìn Lén

Mới ra khỏi doanh trường (lều trại), thị vệ thấy bộ dáng nàng, chạy ngay đến lấy một bộ y phục sau đó dẫn nàng đến nơi dành cho quân kỹ.

Dọc đường đi, hẳn biểu tình thật vui sướng khi thấy người gặp họa, là quận chúa, thế nhưng tân hôn ngày thứ hai liền bị Vương gia đuổi đi, không những trở thành hạ nhân, mà còn bắt nàng tống vào nơi này, đem địa vị nàng cùng các quân kỹ ngang nhau, cho bọn hắn được hưởng dụng, hận này trong lòng của Vương gia quả thật không nhỏ a.

Liếc mắt nhìn mọi người, Diệp Vũ Dương sắc mặt không đổi, thầm nghĩ đã quyết đến đây thôi thì cứ coi như đem cuộc sống năm đó trải nghiệm thêm một lần nữa đi.

Nếu lòng đối với thân xác thối tha đã không để ý, thì đây đâu kể là gì.

An bài nàng ở cái lều đơn sơ, tên thị vệ buông đồ cầm trên tay rồi đi.

Lều trong quân kỹ chia làm ba loại: thượng, trung, hạ tương ứng với ba cấp bậc.

Thượng đẳng quân kỹ là một doanh trường lớn, trang trí xa hoa, các nàng nhan sắc hơn người, có thể triệu đến thị tẩm hoặc đến thẳng nơi vì trong lều chỉ duy nhất 1 người ở. Trung đẳng quân kỹ tuy xa hoa nhưng có phần kém hơn, một lều hai người, nhan sắc cũng gần như cấp thượng đẳng. Hạ đẳng quân kỹ là bốn người một gian, bày biện thô sơ, thường là nữ tử tuổi hơn lớn một chút (khoảng 20...)

Mà Diệp Vũ Dương thật bất hạnh liền trở thành tối hạ đẳng quân kỹ, cùng ba nữ nhân khác ở chung.

Vừa tiến đến, liền thấy nữ tử, thân mình dựa vào lều đang nhìn cái gì.

Cũng không để ý, Diệp Vũ Dương nhìn quanh bốn chiếc giường, chọn lấy một cái giường ở giữa, dường như đã lâu không ai dùng, dọn dẹp một phen rồi nàng lấy sách mình đem theo ra đọc.

Hơi dừng lại, tựa như có âm thanh truyền đến, nghe kỹ ra là tiếng nam nữ đang ân ái với nhau, nhìn thấy nữ tử đứng đó mặt đỏ tai hồng, liền hiểu được nàng đang nhìn cái gì.

Nữ tử cũng vừa vặn quay đầu thấy nàng, cả kinh nói: "Người vào khi nào?" Cho dù là quân kỹ, nhưng gặp tình huống bị phát hiện tránh không khỏi cũng sẽ thẹn quá hóa giận.

Đặt quyển sách trên tay xuống, Diệp Vũ Dương nhìn nàng, bình tĩnh nói: "Vào lúc người đang xem bọn họ" nàng cũng không thấy người kia hèn mọn, dù sao đây cũng là chuyện bình thường ở đây.

Đang muốn tức giận, nhưng thấy biểu tình của nàng không có gì là cố ý châm chọc, cũng không ngại dụ xuống, sau đó mới bất bình lên tiếng: "Các nàng kia ban ngày cũng có người kiểm, mà ta có khi hai ba tháng cũng không ai ghé đến"

Có thể nói ra như vậy mà mặt không biến sắc, nàng ta coi như cũng là người từng trải. Tương lai không biết một ngày nào đó nàng sẽ biến thành cái bộ dạng này hay không đây? Tưởng là đã cự tuyệt nhưng vẫn bất đắc dĩ muốn nhận.

"Nhìn bộ dáng của người, ta thấy người cũng rất thẳng thắn, nhưng tương lai còn dài chậm dần rồi người cũng sẽ quen thôi" Nữ nhân này thật ra là người nhiệt tình, sau đó vội tiến lại gần nàng bắt đầu nói chuyện phiếm: "Kỳ thật nếu hầu hạ tốt, có vài lão khách, cũng sẽ không lo áo cơm"

Kính ngạc ngẩng đầu lên, bình thường quân kỹ nếu chẳng phải là tù binh thì cũng là nữ tử biên cương không phải sao? Không phải bị coi như hàng hóa phục vụ cho quân binh sao? Thế nào mà còn được thu ngân lượng?

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ôn Tuyền

Thấy vậy nàng ta lên tiếng giải thích, chỉ thật không ngờ quân kỳ cũng có ngoại lệ, nàng đặc ý nói: "Là thế này! Vương gia từng nói, mọi người nên ngang vai vế với nhau, cho nên ngày đó chúng ta mới tự nguyện đến đây triệu tập. Cũng giống những nữ tử yên hoa khác, chúng ta đều vì hoàn cảnh bất đắc dĩ mới phải đi con đường này." Nàng nghiêm túc lắng nghe, nữ tử hít một ngụm khí rồi tiếp tục: "Ta gọi là Xuân Hoa, vì nam nhân của ta sớm ra đi, lại còn cho ta một đứa nhỏ, không còn biện pháp nên mới phải vào đây, còn ngươi? Ngươi tên là gì?"

"Điệp..... Mộ Tuyết Lăng" nghỉ lại giờ phút này, nàng vẫn còn là thanh nhạc quận chúa, nếu lộ ra không tránh khỏi khiêu khích thêm nhiều tai vạ lớn hơn sao.

"Tên ngươi thật đặc biệt nha, ta xem ngươi một thân cao quý sao lại bị an bài nơi dành cho hạ nhân này?". Thấy nàng thái độ vô tình thờ ơ, Xuân Hoa tuy cho rằng có chút khó hiểu nhưng cũng không tiếp tục truy cứu "Chúng ta hiện tại chỉ có hai người, sau này cũng nên chiếu cố lẫn nhau, ngươi..."

Nãy giờ vẫn còn trầm mặc ít nói, đột nhiên lên tiếng "Ách...ta là muốn nhờ ngươi điều này? Thật ra ta đã vài ngày chưa rửa mặt chải đầu."

"Ta mang ngươi đi là được mà"

Nói xong cứ thế băng qua hết lều lớn đến lều nhỏ trong doanh, đi vào nơi có gò đất cao phía trước, cỏ xanh nơi này đã mọc cao quá đầu, xen qua bụi cỏ, hai người tiến tới, phía trước ôn tuyền liền hiện ra trước mắt.

Ngày đã lên cao, hơi nước dần tan ra lượn lờ bay lên, mặt hồ một mảng không gợn sóng.

Mấy chú chim trú trên nhánh cây cao gần đó, thấy có người đến, kêu lên vài tiếng rồi cũng đập cánh bay đi mất dạng.

"Sao còn ngần ra đó? Không mau tắm rửa đi!" Xuân Hoa đẩy nhẹ Diệp Vũ Dương đang đứng sững một bên, nàng thực thích thú muốn xem Tuyết Lăng sau khi tắm rửa sạch sẽ xong là một bộ dạng thế nào.

Diệp Vũ Dương hồi phục tinh thần, nàng có hơi do dự, giữa ban ngày mà đã ngoại tắm rửa thật làm cho nàng chỉ nghĩ đến thôi đã không tránh khỏi có chút hoảng sợ.

Xuân Hoa cười cười, nghĩ nàng phút này trông như một đóa thanh liên a: "Nơi này không có ai đến, ngẫu nhiên đôi khi có Vương gia hoặc vài vị tướng lĩnh mới đến đây, ngươi cứ yên tâm ta sẽ thay ngươi canh gác". Vừa nói đã cất bước hướng phía bụi cỏ cao khi này: "Mau tắm đi" tiếng nàng vọng lại để chứng minh rằng mình hãy còn quanh đây.

Nhìn quanh bốn phía, Diệp Vũ Dương có vài phần ngượng ngùng, nhưng nàng coi bỏ áo khoát, chỉ mặc trên mình mỗi áo yếm rồi bước xuống suối.

Mới xuống nước, cảm giác có phần hơi nóng không quen, nhưng chỉ một lát liền cảm nhận được dòng nước ấm áp truyền đến, theo da thịt thấm cả vào nội tâm.

Nàng thích thú tựa vào thành hồ, nhẹ nhàng xoa khắp cơ thể, lại phát hiện khắp người đầy dấu hôn lớn nhỏ bị Thương Duật lưu lại, nhẹ nhàng chạm vào, cảm thấy hơi đau.

Ngửa đầu nhìn trời xanh xa tít trên cao, xuyên qua mây trắng dường như có thể nhìn thấy tất cả, cảm giác chỉ cần nhấc tay liền chạm được vào chúng, nàng hơi giật mình, choáng váng vội thu hồi tay lại, nhận ra đây chỉ là cảm xúc nhất thời, không biết từ khi nào nàng lại bắt đầu buông lỏng cõi lòng mình đến thế?

Thảo nguyên, sa mạc, trời đất bao la, nàng chỉ là một người nhỏ bé trong thế gian này, rất nhỏ bé mà thôi; dù là một cành hoa cũng là loại không có đặc điểm gì nổi bật, không xinh đẹp, cho nên cũng không có tư cách cầu xin gì.

Nghe thấy phía sau có tiếng động, nghĩ là Xuân Hoa đang không kiên nhẫn, vội nói "Lập tức xong ngay mà". Thật ra nàng tắm rửa bất giác quên cả giờ giấc.

Xoay người, lập tức phát hiện đôi mắt nam nhân đang thích thú nhìn mình, nàng không khỏi cả kinh, hơi ngả người về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Sinh Ý Tới Cửa.

Bàn tay to của nam tử chụp đến, kéo thân mình Diệp Vũ Dương đang bị nước cuốn đi trở về, chưa kịp phục hồi tinh thần, người đã bị một nam nhân bế

lên ôm vào lòng.

Nhiệt độ ấm nóng trên người hần truyền đến trái ngược với ẩm ướt trên quần áo nàng càng thêm vài phần ái muội, hai người giờ phút này quần áo đang dính cùng một chỗ làm người không khỏi suy nghĩ.

Tướng phục cứng cáp cùng quần áo nữ nhân mềm mại, ôn nhu, khuôn mặt liền lộ vẻ ấm áp, tay hần lập tức buông lỏng.

“Ba” một tiếng, Diệp Vũ Dương cùng quần áo sạch sẽ mới được mặc lên thoáng cái rơi lại xuống nước.

Nước bắn tung tóe khắp nơi, bọt nước văng cả lên mặt nam tử, khiến cuồng nhiệt trên người hần khi nãy thoáng hạ xuống.

Diệp Vũ Dương bất chấp một thân chật vật, quần áo không chỉnh tề, đứng dưới hồ nước chăm chú nhìn nam nhân trên hồ. Khi nãy Xuân Hoa từng nói qua, nơi này chỉ có Thương Duật và tướng sĩ cấp bậc cao mới có thể đến, xem ra người này bậc hàm không nhỏ: “Chẳng lẽ thủ hạ của Vương Gia cũng chỉ là một đám người ti tiện sao?” nói những lời này giọng nàng rất bình tĩnh.

Nghe qua lời này, hần đưa mắt nhìn kỹ nàng một lượt. Tuy rằng khuôn mặt sau khi phấn son đã được tẩy sạch so với hôm qua rất khác biệt, nhưng khóe mắt lạnh lùng đó không phải ai học được, hần hành lễ xong lui ra: “Tại hạ đường đột, thỉnh Vương Phi thứ tội!”. Nhìn nàng quần áo ướt sũng, hần đưa cho nàng bộ quần áo sạch sẽ đang cầm trên tay. Thấy nàng không nói lời nào, liền đặt bên bờ: “Tại hạ lui trước, quân chúa cứ chậm rãi” (ta không biết anh này xưng hô búa xua, cái bản convert ghi dzậy á..)

Khác với nữ nhân thông thường, không đợi người hỏi thúc, nàng lên bờ thay nhanh vào quần áo sạch sẽ mà hần để lại, hướng phía trước đi tới.

Vừa bước ra không xa liền nhìn thấy hần khoanh tay trước ngực, hai mắt đang đảo chung quanh, thấy nàng tiến tới thì cười ngây ngô: “Vương phi, ta vừa rồi thật có lỗi” Hai tay nàng nắm lại thật chặt.

Không để ý đến hần, Diệp Vũ Dương nghiêng người tránh hần rồi đi.

Tiếp tục chắn trước mặt nàng, tay chỉ chỉ một hướng khác: “Vương Phi, có thể đi theo hướng kia” đồng thời cũng lộ ra vẻ mặt xấu hổ mà đỏ bừng lên.

“Tránh ra!”

Âm thanh lạnh lùng truyền đến làm Nhan Minh một phút ngẩn ra, một nữ nhân sao có thể thốt ra lời nói đầy quyết đoán đến thế, hần theo bản năng hơi lùi lại.

Nàng hờ hững đi qua người hần, liền nhìn bụi cỏ cách đó không xa đang không ngừng chuyển động, bên trong còn truyền ra tiếng nam nữ đang thờ dục.

Xem ra vừa rồi hần muốn nàng theo hướng khác mà đi là vì muốn nàng tránh khỏi một màn này. Có hơi nhíu mày, nói vậy Xuân Hoa cũng vì việc buồn bán của mình mà quên nhiệm vụ phải canh gác, không thêm để ý, sao không coi lại chính bản thân mình đi? Thân phận này cũng đâu phải của nàng, thì tấm thân kia có gì đâu mà dùng.

Chạng vạng đêm xuống mới thấy Xuân Hoa vẻ mặt đang tươi cười, miệng mang theo gió xuân bước vào, nhìn thấy Diệp Vũ Dương ngồi dưới đèn đọc sách mới chợt nhớ tới nhiệm vụ mà mình đã quên, áy náy nói: “Tuyệt Lăng, thật là ngại quá, ta đã quên”. Nàng thật hy vọng không xảy ra chuyện gì đi.

Nhìn thấy vẻ mặt áy náy, biết nàng là không cố ý: “Không có việc gì!” rồi tiếp tục cúi xuống đọc sách.

Tuy chỉ ở chung một thời gian ngắn, Xuân Hoa cũng biết tính nàng ít nói, cũng không để ý, liếc thấy một góc cao trong lầu có một đoá hoa hồng, lấy xuống coi: “A, hôm nay thế nhưng lại có hoa” khi nói đã rất cao hứng đem hoa tháo xuống.

Nhìn thấy tên viết bên trong vẻ mặt âm thầm: “Tuyệt Lăng, là có kẻ muốn ngươi à”. Nàng nói rồi đem hoa đến bên cạnh Vũ Dương, đồng thời cũng lấy làm cao hứng: “Nói vậy là ngươi có thể kiếm tiền à”

Nàng sắc mặt một chút không đổi, liếc mắt nói: “Không đi”

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Rồi Trăng Cũng Sáng.

Xuân Hoa hai mắt trừng lớn không tin nhìn nàng: “Có tiền đưa tới mà ngươi lại không đi?” Đầu phải là tiền có thể hít nhang mà không cần ăn cơm, tại sao có tiền mà cũng không cần.

Nhấc lên cánh hoa vàng vừa đặt xuống, đóa hoa đỏ au rồi nhớ đến hi phục tân hôn ngày trước, cũng như màu máu khi bị Thương Duật đánh sáng nay trên khoe môi, đỏ sẫm mê người nhưng cũng làm cho hồn nàng đau đớn nặng trĩu.

Dù cho hạnh phúc trong đời là quan trọng nhất nhưng mấy ai tránh khỏi đổ máu, nàng dù có cứng rắn đến đâu chẳng qua chỉ là một người con gái nhỏ bé mà thôi.

Nghiêng đầu nhìn nàng:” Ngươi đi đi, từ nay về sao những thứ này của ta đều cho ngươi.”

Hai mắt Xuân Hoa hiện lên tia vui sướng, kinh ngạc nói:”Ta đi? Nhưng nếu bị người phát hiện thì làm sao?”

“Không sao, nơi đây người nhận biết ta không nhiều, sẽ không ai phát hiện đâu?”

Xuân Hoa mừng rỡ nhìn nàng:”Dung mạo của ta có thể hay không. ...” Nàng ngượng ngùng che mặt, thấy Vũ Dương không nói thêm lời nào nữa nên cũng chuẩn bị tí mĩ rồi rời đi.

Vì nàng đang ở trong lầu của hạ quân kỹ, những kẻ tìm đến cũng thuộc loại tướng sĩ cấp thấp dĩ nhiên không ai có thể nhận ra là Xuân Hoa thay thế. Ngày như vậy nếu không có gì cũng coi như trôi qua trong bình yên, còn Xuân Hoa thì rất là hào phóng, kiếm được tiền nàng tự lo chuyện ăn uống cho Vũ Dương.

Đêm dài tĩnh lặng, một quyển sách, một ngọn đèn, một chiếc bóng cô đơn đây là cuộc sống mà Diệp Vũ Dương yêu thích, thế giới nàng sống, yên ắng, không ai sinh cơ, chỉ có một loại tâm tình thư thái, thanh thoi.

Thật có thể như vậy thanh tâm quả dục sao? Thật có thể như thế băng tâm ngọc khiết (trong sáng) sao? Có lẽ là vậy đi?

Nhưng vì sao vào những đêm dài tĩnh lặng, sắp vào mộng, lòng nàng lại vô tình nghĩ đến hắn, nhớ đến hắn, nhớ đến cơ thể ấm áp của hắn khi quấn quanh nàng?

Một mối tương tư, sâu hai nơi.

Chắc có lẽ vì quá mức thanh thần nên mới tưởng nhớ mộng lung đến hắn.

Trước kia mỗi ngày đều có thể nhìn thấy hắn lại không coi trọng, tự bất chính bản thân mình không được để ý, chỉ đối hắn nhạt nhẽo. Nay khi rời đi, nàng lại bắt đầu học cái gọi là tưởng niệm.

Ngày xưa không biết tương tư, nay bắt đầu tương tư lại làm cho người cảm giác như phát cuồng.

Cả đêm trần trọc không thể ngủ, nàng đành khoác thêm áo, lẳng lặng bước ra khỏi lầu.

Nơi này vườn hoa tuy lớn, nhưng khắp nơi lại không có ai đứng canh, không gian chìm vào im lặng thật sự, doanh trường kẻ bên truyền tới tiếng hít thở đều đặn của người đang tiến vào mộng đẹp.

Chân bước lên trên thảm cỏ non mềm, làm người có cảm giác nhẹ nhàng bay bổng, mang tư vị mùa xuân, cơ thể nàng cũng từ từ thả lỏng.

Gió đêm lướt qua, lay từng đám cỏ tựa như hình ảnh người con gái đang là lướt theo điệu nhạc, dưới ánh trăng làm người mê muội.

Bất tri bất giác, nàng lại đi đến ôn tuyền, khí trời mang hơi lạnh tạo thành một vòng sương trắng, như bức tranh thiên đình, tiên khí dạt dào.

Bầu trời đêm hạ như một u linh nhẹ nhàng, bất gặp nữ tử ôn nhu bên suối, tay áo phiêu diêu hòa cùng mái tóc đen dài để xỏa đang tản bộ, cũng muốn triển miên quán quýt một phen.

Nhìn thấy từ xa có người đang tiến lại, nàng nhanh chóng ẩn vào bụi cỏ gần đó.

Người vừa đến hét lớn một tiếng:”Người nào ở đây?”. Vừa nói thân đã hướng Diệp Vũ Dương bay tới, nắm chặt cánh tay nhỏ bé, yếu ớt của nàng.

Hắn dùng lực quá mạnh, khiến cho cánh tay Diệp Vũ Dương bị trật khớp kêu lên” Răng rắc”, mà nàng cũng không nói một lời nào. Nhận ra giọng nói mang theo khí phách kiêu ngạo, nam tử trước mắt, kẻ đang nắm trong vận mệnh cả sa mạc không ai khác chính là Thương Duật.

Trong quân khi nào đã có thêm một quân kỹ, chắc đây là trong hạ doanh, nếu không hắn làm sao không có ấn tượng?”Thế nào? Muốn dùng cách này để bốn vương chú ý sao?” Hắn cúi đầu, nhìn đến dung nhan nàng thật ra có vài phần quen thuộc, nhưng lại không nhớ là đã từng gặp qua ở đâu?

Cười lạnh một tiếng, nàng hơi nghiêng đầu sang một bên:”Ai cần ngươi chú ý?”. Mắt nàng đắm chiều hướng phía dòng nước, nhìn khí trời ngưng tụ một màn hơi cảm thấy như tâm tình của mình cũng một mảng mông lung.

“Ngươi chẳng lẽ không biết? Thời điểm nửa đêm chỉ bốn vương mới có thể đến ôn tuyền này” Hắn nâng cằm nàng lên, hé ra một dung nhan thanh lệ:”Mà ngươi lúc này ở đây làm cái gì?”

Vô luận nàng có miệng lưỡi đến đâu cũng không muốn cùng hắn phân giải, huống chi nàng trời sanh lạnh lùng, nên chỉ buông xuống đôi mắt, nhắm chặt đôi môi.

Dưới ánh trăng, hàng mi dày như cánh quạt long khê động, rõ ràng chỉ là động tác lơ đãng cũng thật rất động lòng người. Đôi môi mím chặt, răng ngọc nhẹ cắn vào nhau, một nét đẹp tinh tế ẩn nhẫn, không tránh làm cho vạn người mê .

Đầu chậm rãi hạ xuống, môi hần phủ lên bờ môi còn đang mím chặt, trần trọc khiêu khích nàng mở miệng, hần từ ôn nhu chân thành sau đó tựa như mưa rền gió dữ từng chút một tàn sát bừa bãi, bàn tay hần như lửa nóng di chuyển khắp người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Bóng Đêm

Hương vị nam tính, bá đạo tràn ngập toàn thân, cảm giác thân thể dần nóng lên làm cho nàng không sức chống trả, như bị một ngọn lửa lớn đang thiêu đốt. Diệp Vũ Dương từ từ lui về, quên mất phía sau là ôn tuyền, hai thân mình song song đang ôm lấy nhau đột nhiên ngã xuống, bọt nước văng tung tóe, hai người càng dính sát vào nhau, đẩy đưa một chỗ .

Nàng dùng răng cố sức cắn lên môi hần

Thương Duật nhú mày tỏ vẻ khinh thường, hơi buông bờ môi đỏ mọng của nàng ra, vẻ mặt hần tà ác lấy lưỡi liếm lên tơ máu trên khóe môi:”Hừm, lá gan của ngươi cũng thật là không nhỏ?”

Nàng lùi cách xa hần một chút:” Chẳng lẽ Vương gia chỉ biết dùng sức mạnh thôi sao?” Ngực khí lạnh lùng, đứng giữa dòng nước ấm nhưng thân nàng lại có vẻ tái nhợt. Nàng cố dùng sức kháng cự nhưng vô dụng, hai người càng ôm chặt hơn.

Hần nhú mày, không nổi giận trái lại còn mỉm cười một cách tà mị, tay nhẹ nâng cằm nàng lên:”Nữ nhân, ngươi cũng thật thông minh nhưng bốn vương sẽ không nể mầu” Nói xong hần trừng mắt nhìn xuống Diệp Vũ Dương”Xoạt xoạt” xé đi y phục trên người nàng:”Ta cậy mạnh thì thế nào? Chẳng lẽ còn sợ bị người ta cười?” Nói xong hần áp bờ môi mạnh mẽ xuống môi nàng, quấy nhiễu suy nghĩ của nàng.

Nước dâng cao đến ngực, áp lực đè lên ngực Diệp Vũ Dương, môi của hần lại đang ngăn trở hô hấp làm nàng bắt đầu thấy hơi khó thở.

Cảm thấy nàng không ổn,hần nhắc nhở:”Chớ quên hô hấp!” môi rời khỏi nàng, tay phải liền thuận thế nâng cơ thể nàng lên giúp nàng thích ứng, tay trái liền phủ lên trên bộ ngực tròn cao vút, không ngừng xoa nắn rồi dần dần di chuyển xuống phía dưới.

Bọt nước lan ra, dòng nước quay cuồng theo từng chuyển động của hần, nơi kín đáo của nàng vì bị hần kích thích, không còn e thẹn mà cũng dần dần như đóa hoa nở rộ .

Làn nước nhộn nhạo, những cánh bèo lênh bênh phía xa cũng từng đợt dao động theo nhịp điệu nam nữ, dòng nước nhảy múa một cách yêu mị, từng bụi cây lặng yên đứng đó, không ngừng trừng mắt nhìn về phía nam nữ dưới hồ.

Bầu trời đêm hạ nhiều sao, cũng vì nhân tình ấm áp mà xua đi cái lạnh khi này, vạn vật tràn đầy màu hạnh phúc. Giờ khắc này, giữa bầu trời đêm lãng mạn chỉ còn sở hữu duy nhất giai điệu tuyệt đẹp của nam nữ đang không ngừng vang lên trong ôn tuyền.

Mọi chuyện cũng lắng xuống, dưới làn nước hơi dao động, sắc mặt Diệp Vũ Dương không đổi, dễ dàng nhẹ tránh đi vòng ôm ra khỏi tay hần.

Mặc vào quần áo bị hần xé ra khi này, liếc thấy thanh kiếm đặt cạnh hồ, nàng hơi cúi người, dùng tay chạm nhẹ vào thân kiếm, cảm giác một cỗ lạnh lẽo lan tận sống lưng.

Hần hãy còn đang dựa vào thành hồ mà ngủ, giờ phút này nếu giết hần thật không phải là chuyện khó gì? Không những giúp Trục Nguyệt hoàng yên lòng, Mộ Ưu Vân cũng không cần phải hao tâm tốn sức nữa.

Nàng cười lắc đầu, nàng là đang lo cái gì đây, làm thế thì bọn họ chẳng phải sẽ được lợi rất nhiều hay sao, duy chỉ có cái mạng yếu ớt này của nàng là phải bị mất đi.

Đứng dậy nở nụ cười đậm bạc, thân mình thông thả, phiêu diêu, nàng lặng lẽ biến mất trong bóng đêm.

Ôn tuyền vẫn tản ra sự dụ dỗ độc chiếm của nó, gió nhẹ từ từ thổi qua từng cơn.

Ánh trăng như nước, giai nhân như mộng, đến vội vã đi cũng vội vàng

Nhưng nó đã bắt ngờ đi vào mộng ai? Tâm tư kẻ đó sẽ một phen rối loạn? Tuy người đi vội vàng nhưng hương vị vẫn quanh quẩn nơi đây, len lỏi vào cơ thể hần chưa tiêu tán.

Mọi chuyện xảy ra dường như rất rõ ràng, người nếu đã định duyên nợ, dù chỉ là một tia ràng buộc, phân ra cũng sẽ vì số mệnh mà gặp lại.

Trở lại lều trại, trời cũng dần sáng, nàng thay quần áo, đem tắm thân một mình lên giường an ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Gặp Nhau Ngoài Ý.

Hôm nay, Xuân Hoa muốn cảm ơn Điệp Vũ Nương nên quyết định sẽ dẫn nàng vào xem vẻ phồn hoa của Khiết Đan thành một chuyến.

Vũ Dương lúc đầu không rõ, ngày ấy khi đại hôn là nàng cùng hắn trong doanh trường trên thảo nguyên mà cử hành hôn lễ. Nhưng Thương Duật chính là người đứng đầu lực lượng ở phương Bắc, còn tưởng rằng hắn chỉ quản lý du mục, dân tộc bình thường, không ngờ còn có cả thành trì, nay ngẫm nghĩ lại nàng thật là sai mà.

Hai nàng trước sau đi qua hết hai mươi dặm rớt cuộc cũng đến được Khiết Đan thành.

Trên tường thành cao, binh lính canh gác rất nghiêm, bảo vệ cho an nguy mọi người, giúp dân chúng trong thành an cư lạc nghiệp, trông vào là biết bọn họ đoàn binh cường tráng đã được qua huấn luyện.

Vào thành, Xuân Hoa đi phía trước, nàng mua cho Điệp Vũ Dương hai bộ y phục thật đẹp, biết rằng Điệp Vũ Dương bình thường rất ít khi xuất môn, nhưng nàng vẫn luôn chú ý thấy Điệp Vũ Dương chỉ mặc mỗi một bộ, định hỏi nàng sao không thay quần áo khác nhưng lại thôi.

Ở đây so với Vũ Thành không có phồn hoa, không có náo nhiệt chỉ có thô lương, nhưng khí tiết của dân chúng ở đây làm cho người thật sự kính sợ.

Ngoài quần áo ra, Điệp Vũ Dương cự tuyệt không cho Xuân Hoa mua thêm bất cứ thứ gì cho mình, Xuân Hoa biết không thể cưỡng ép nên cũng không nài, tiếp tục mua thêm thật nhiều đồ cho mình, chỉ một lát sau nàng tay lớn tay nhỏ linh kinh đủ thứ, còn Điệp Vũ Dương trên tay chỉ vốn vẹn mỗi hai bộ y phục mới mua khi này.

Không phải không nhìn thấy Xuân Hoa trên tay cầm đủ thứ, nhưng chính là nàng không biết thế nào mở miệng. Nếu như Xuân Hoa lên tiếng nhờ, nàng sẽ không cự tuyệt, nhưng đồng thời nàng tuyệt đối không chủ động lên tiếng.

Nàng cười khổ lắc đầu, thật là ngốc mà, ngay cả nói chuyện cũng không. Lúc trước làm hạ nhân trong Vương Phủ, chuyện đó ít nhiều đã quen làm, nhưng vốn nàng tính tình đã dậm mực giờ lại càng trở nên ít nói hơn, hiện tại muốn cũng không biết nói gì.

Hai người đi dạo một hồi mua này mua nọ cũng không có mặc cả, lại cho rằng không mặc bao nhiêu. Tuy là đi chung lại không ai nói với ai lời nào, dù vậy nét mặt Xuân Hoa và người đi trên phố đều rất vui mừng, dạt dào đắc ý không kém.

Xuân Hoa thích thú nhìn nàng nói: "Có thấy kỳ quái không? Người dân ở đây sao lại cao hứng đến vậy?" Không nghe nàng đáp Xuân Hoa nhún vai tiếp: "Đó là Vương Gia đã từng nói: nếu người còn sống một ngày, phải sống sao cho mình không hối hận. Chính vì câu nói này, Vương gia đã trải qua không biết bao lần giao tranh, sau đó mọi người cũng hiểu được ý tứ của nó, dù sao thì Vương gia cùng toàn bộ Khiết Đan cũng từng bước đi lên mới có được hôm nay."

"Vương gia không phải chỉ là trong quân doanh thôi sao?"

"Người mới tới, cũng khó trách người không biết, Vương gia mỗi sáng sẽ vào doanh trại xem quân luyện binh, tới đến thường sẽ trở về thành". Nàng hạ giọng nói nhỏ vào tai Vũ Dương: "Vương Gia và Vương Phi thật là ân ái mà. Ngay cả đến Vũ Thành quận chúa hắn cũng cố chấp bỏ đi"

"Nói vậy cũng đúng" cầm lấy chiếc gương trên quán hàng rong lên soi, nàng không một chút để ý ý tứ trong lời nói của Xuân hoa, xem như đây cùng nàng chẳng quan hệ gì.

"Người thích không, để ta mua cho người" Xuân Hoa thấy nàng thích vội bắt đầu trả tiền.

Lắc đầu "Không cần, Xuân Hoa. Hải tử của người không ở trong thành Khiết Đan sao?" rồi quán hàn rong, tiếp tục phía trước đi đến.

"Không có, hắn đang ở tại quê nhà của ta" nhắc đến đứa nhỏ, ý cười trên mặt Xuân Hoa càng thêm đậm, nhưng cũng có vài phần chua xót: "Không chừng một ngày nào đó ta sẽ để dành được rất nhiều tiền, khi đó ta sẽ đem hắn đến Khiết Đan đây"

"Tốt" nàng không nghĩ sẽ tiếp tục nói đề tài này vì nàng không giỏi an ủi người khác "Có biết ở đâu bán tứ thư không?"

“Tứ thư ?”

“Tứ thư ở đây!”

“Nga...Ta biết, ngươi đi theo ta!” nàng vỗ vỗ đầu như vừa bình tĩnh, cẩn thận nắm lấy tay Vũ Dương.”Ngươi ta luôn nói ngươi ở Vũ Thành rất nhỏ nhẽ, trước kia cũng đã thấy qua vài người , nhưng lại lạnh lùng như ngươi thì , ý ta muốn nói là...”

Xuân hoa lải nhải một hồi xong, không khí lại lần nữa rơi vào tĩnh mịch.

Tới thư trang, nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, không để ý, Diệp Vũ Dương hỏi lão bản coi có mấy quyển sách mà mình cần.

Nhận Minh nghe được tiếng nói quay lại, vui sướng nhìn nàng:”Vương...Một cô nương cũng vào thành?”

Nàng không nói gì, chỉ là bình tĩnh tiếp nhận thư phổ từ tay lão bản.

“Đề ta trả” nói xong liền lấy ngân lượng.

Tĩnh Diệp Vũ Dương lạnh lùng, một khi biết có cự tuyệt cũng vô dụng, liền thân nhiên nhận, để hấn trả tiền xong nàng ôm sách ra khỏi thư trang.

Xuân Hoa phản ứng lại liền đuổi theo:”Tuyệt Lãng, người kia là Nhận tướng quân! Ngươi sao nhận ra hấn?”

“Không biết” không muốn giải thích, nàng chỉ đáp lại một câu.

Có hơi mất mặt, Xuân Hoa ngượng ngùng biểu môi tự hỏi trên đời sao có nữ tử lạnh lùng như thế, giống như mỗi lời nói đều sợ dư thừa.

“Một cô nương, vừa rồi đã quên những thứ này” Nhận Minh mặt đỏ tai hồng tiến đến, trên tay còn đang ôm quần áo nữ tử:”chắc là của nàng đi?”

Trước mặt ngại ngùng của một nam tử, nàng sắc mặt không chút thay đổi tiếp nhận quần áo từ tay hấn:”Cám ơn”. Máy thứ này đối với Diệp Vũ Dương chỉ là vật ngoài thân, không cần phải xấu hổ.

Quần áo nữ tử bị nam nhân cầm đến là chuyện rất kiêng kị, mà nàng lại rất phong khinh vẫn đạm làm cho hấn cảm thấy mình có phần hẹp hòi.

Nhìn trên tay các nàng mua đủ thứ hấn hỏi” Các nàng muốn ra thành sao? Tại hạ đây thật ra có thể đưa một đoạn!”

“Không cần” trong lúc nàng quay đầu nhìn lại, nhìn thấy ở góc đường có đoàn binh lính hộ vệ từ phía từ lâu đi ra, cầm đầu chính là Thương Duật.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Lần Đầu

Bốn mắt chạm nhau rất bình thản, mắt hấn lạnh lùng, xa lạ đảo qua nàng, còn nàng thì dừng mắt trên nữ tử trong lòng hấn.

Nhìn cảnh hai người dặt tay bên nhau, loại cả đời vĩnh kết đồng tâm này tạo hóa rõ không có dành phần nàng.

Đoàn người Vương gia đi gần tới, Nhận Minh tiến lên hành lễ:”Mặt tướng tham kiến Vương Gia, Vương Phi”

Hương Lãng thấy Nhận Minh tay cầm sách vở, mỉm cười nhìn sang vẻ lạnh lùng của Thương Duật nói:”Nhận tướng quân nhìn không ra người rất cầu tiến”

Thu hồi tầm mắt trên người Diệp Vũ Dương, Thương Duật hướng Nhận Minh gật đầu:”Nhàn rồi hay sao”. Ngự khí không tốt không xấu, bình tĩnh không hề gọn sóng.

Theo bên người Thương Duật, hấn cũng hiểu chút ít ý tứ dù chỉ qua vài lời ngắn ngủi:”Đều là Vương Gia chỉ dạy”

Khi quay lại thì Diệp Vũ Dương đã rời đi. Qua khoeo mắt, hấn thấy nàng leo lên xe ngựa của Nhận Minh.

Hương Lãng cười khê nhìn qua mọi người một lượt:”Thần thiếp có chút không khỏe, hay chúng ta nên sớm hồi phủ đi!” rồi nàng vờ nhú nhú mày.

Thương Duật không trả lời chỉ ôm lấy Hương Lãng cùng đoàn tùy tùng rời khỏi.

Bên trong xe ngựa, Diệp Vũ Dương nhẹ vén màn lên, nhìn người đi càng lúc càng xa, bên ngoài trời xanh mây trắng, một mảng trong sạch như tình yêu hai người họ, còn nặng đơ bản vẫn hoàn đơ bản.

Chậm rãi lấy tay để xuống nhìn thấy Xuân Hoa đang bên cạnh tò mò nhìn nàng một cách khó hiểu.

“Đường như ngươi có rất nhiều tâm sự?”. Nói rồi nàng không tránh khỏi thương cảm khi nhìn sâu vào đôi mắt thờ ơ, lạnh lẽo của Diệp Vũ Dương.

Nhoèn miệng cười” Ngươi suy nghĩ nhiều rồi”

Không hiểu sao từ khi đến nơi tịch liêu này, nàng bắt giác nhớ về hần nhiều hơn. Có lẽ , nhìn người khác hạnh phúc nên nàng thấy tội nghiệp cho bản thân thêm.

“Nhưng Nhạn tướng quân thật tốt bụng đã đưa chúng ta về”

Dọc theo đường đi, Xuân Hoa không ngừng nói chuyện làm nàng vui bớt phần nào cô đơn, tịch liêu, xúc động vừa rồi lặng lẽ giảm đi, giờ đây nàng dù đã hơi bình tĩnh lại cũng không tránh có chút ngẩn ngơ.

Đêm đến, một mảnh yên tĩnh, phía trên cao trước lầu lại xuất hiện một đóa hoa hồng, Xuân Hoa khỏi nói trong lòng cảm thấy rạo rực nhưng khi nhìn đến dấu hiệu bên trong sắc mặt cũng trầm xuống.”Tuyệt Lãng, ta nghĩ đêm nay ngươi không thể không đi rồi”

Đang ngồi thần thờ nhìn vào ngọn nến, nghe Xuân Hoa nói Diệp Vũ Dương nhìn sang hỏi”Tại sao?”

“Bởi vì hoa này là của Nhạn tướng quân”. Sáng nay các nàng đều đã gặp qua Nhạn tướng quân, nếu để Xuân Hoa đi thay thì rõ ràng là lừa gạt mà.

”Ta đi”. Nói rồi, nàng cảm quẫy sách lên, chậm rãi lật từng trang bề ngoài giả vờ như không để ý nhưng không hiểu vì sao lòng lại cảm thấy đau.

Nàng từng nghĩ hạnh phúc của mình là lúc sống tại Mộ phủ, cho dù không cùng hần ở chung một chỗ nhưng nàng cảm giác được hần luôn lặng lẽ canh gác bên mình, dù biết không thể dặt tay cả đời nhưng chỉ cần có thể cùng chung phương hướng.

Vì sao lại khó khăn đến vậy ? Nguyện vọng chỉ có thể nhưng sao lại quá xa xôi.

Ông trời thật quá tàn nhẫn mà , tại sao đem nàng đến thế gian này nhưng lại bỏ rơi nàng.

Không ai nhớ được năm đó khi mười ba tuổi nàng từng là một thiếu nữ hoạt bát, không ai từng nhớ nàng từng có một tâm hồn thật trong sáng, cũng đã quên năm đó nàng vẫn còn là một cô gái ngây thơ thế nhưng bị một linh hồn từ địa ngục như hần đùa bỡn, đem thân thể đơ bản kia của hần làm bản nàng. Vui vẻ tươi cười thế nhưng từ đó về sau không thấy nữa, vì trần gian kia đem cho nàng bao nhiêu phiền muộn, lưu lại bây giờ chỉ là một thân ảnh đang không ngừng gãy đổ trong quá khứ.

Không ai tổn thương nàng, nhưng nàng lại tổn thương chính mình, trong một góc tối ngồi gặm nhấm vết thương của chính mình, từng ngậm từng ngậm máu bi thương bị nàng đem nuốt hết vào trong, bởi nhận thức được trên đời này những gì thuộc về nàng không nhiều lắm, cho nên nàng cần phải quý trọng không cho máu mình chảy ra.

Sắc trời đã không còn sớm, từng ánh đóm lập lòe nhảy múa, một mảng trời mờ nhạt giúp người ta dễ dàng che đi những yếu ớt, đặt sách xuống, nhẹ hít sâu một hơi, nàng lại trở về một Diệp Vũ Dương lạnh lùng, vô cảm như trước đây.

Đã không thể cự tuyệt chỉ bằng nên dứt khoát một chút.”Ta đi” Dù sao là một quân kỹ, sớm muộn gì chuyện này cũng đến, đối với Diệp Vũ Dương, cơ thể sớm đã không còn thuộc về mình nữa, chỉ bằng cứ coi như nước chảy bèo trôi đi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thương Duật Cướp Đi Vũ Nương.

“Ngươi đợi đã” Xuân Hoa tiến đến, nhét vào tay nàng một lọ thuốc.”Hầu hạ Nhạn tướng quân xong, ngươi cứ uống thuốc này vào sẽ không sợ lưu lại tai họa” lời nói xong, mắt nàng còn ngẩn ngẩn lệ quang.

Trên đời này thì ra cũng còn có người vì nàng mà rơi lệ, cảm giác thật rất ấm áp, ấm áp” Cảm ơn” nàng đáp lại đơn giản nhưng rất chân tình.

Nói rồi xoay người rời đi trả lại không gian yên tĩnh nơi này.

Bóng đêm rơi xuống thân nàng cô tịch, thể lương nhưng cũng rất kiên cường giống như sinh mệnh đang cố gắng gãy đổ, phần đầu một tia hi vọng cho

mình.

Khi đến nơi nàng nhìn thấy Nhạn Minh về mặt bối rối.

Hai người nhìn nhau hồi lâu không ai nói lời nào, chỉ có ánh nến là đang lập lòe chuyển động.

Nàng vươn tay, cởi bỏ áo khoác bên ngoài. Chiếc áo khoác chậm rãi rơi xuống đất, một thân mình tuyệt mỹ lộ ra, làn da trắng bóng, nõn nà, đôi môi hồng nhuận khẽ mở: "Nhạn tướng quân, mời!"

Một câu nói lại rất tùy ý đem chính mình ví như một loại thức ăn cho người nhắm nháp, thường thức.

Cơ thể nàng không khác như ly rượu ngon phảng phất hương thơm làm ấm lòng người trái ngược đôi mắt kia lại như mơ hồ, xa xăm trôi tận chân trời nào.

Kiên định đứng đó, ánh trăng soi rọi lên thân nàng như phát ra một tầng hào quang, mọi thứ cũng trở nên mờ lung.

Nhạn Minh cảm thấy thật chua xót, tại sao đôi mắt ấy lại quyết tuyệt như thế, hẳn cảm giác nếu giờ này chạm đến, sinh mệnh kia liền sẽ biến mất ngay.

Một người rốt cuộc là bị đẩy đến giới hạn như thế nào mà trở thành như vậy? Hẳn thật không rõ, nhưng hẳn biết rằng giờ phút này sinh mệnh đó đang ở thời điểm cực hạn, như đang kề cận du hồn cái chết.

Nhẹ nhàng thờ dài, nhặt lên quần áo, trang trọng giúp nàng mặc vào, hẳn hơi cúi đầu đối với nàng không có xem thường chỉ có cung kính: "Đều là tại hạ sơ sẩy, nên sớm mời Vương phi tới đây, hôm nay gặp lại nàng mới nhớ đến" nói rồi dìu nàng đến bên giường ngồi. Hôm nay sau khi gặp nàng, hẳn đã cố tình điều tra mới hay thì ra nàng đã bị gọi đi hầu hết mấy lần, hẳn về mặt thật ảo nào gãi gãi đầu: "Về sau Vương Phi cứ đến đây, tránh cho bọn họ kêu nàng qua"

Vũ Dương phục hồi lại tinh thần, nhìn nam nhân trước mặt mâu gian cũng ảm đạm. Nàng nhắm mắt lại, nhẹ xoay người nằm xuống thì ra ông trời cũng bắt đầu để ý đến những cố gắng của nàng.

Đêm đó Nhạn Minh ngủ một bên, còn Diệp Vũ Dương một mình trên giường đi vào giấc ngủ sâu.

Từ đó về sau, Nhạn Minh đêm nào cũng kêu Diệp vũ Dương qua mà nàng cũng không giải thích quá khứ là do Xuân Hoa thay nàng đi hầu. Bởi vì biết hẳn không cần nàng hầu nên mỗi lần đến đều lên giường nằm ngủ trước.

Nhưng là mỗi sáng nàng không quên tìm Nhạn Minh để lấy một thời ngân lượng, khi trở lại lầu trưởng của mình thì đặt ngân lượng lên tay Xuân Hoa.

Xuân Hoa nhiều lần khuyên nàng nên giữ lại nhưng Vũ Dương vẫn không để ý đến lời nàng nói, nhưng Xuân Hoa nhận ra đôi mắt Vũ Dương dường như có thêm vài phần ảm áp.

Đêm nay, trời có hơi lạnh, Diệp Vũ Dương nhìn Nhạn Minh hơi buồn ngủ: "Đêm nay ngươi hãy lên giường nằm" nói xong nhắm mắt lại không hề nhắc thêm lần nào nữa.

Nhạn Minh biết nàng quan tâm, hẳn cảm động cười ngây ngô cũng không cự tuyệt.

Đang muốn bước đến nằm xuống, đã thấy có người vọt vào lầu: "Nhạn Minh, sao lại thế này? Phía nam sao..... " Mất nhìn thấy Diệp Vũ Dương đang nằm trên giường, hơi nhú lên: "Ngươi sao lại ở chỗ này?"

Nhạn Minh đang định nói gì đó thì thấy Diệp Vũ Dương ngồi dậy: "Hồi Vương gia, nô tỳ chính là quân kỹ, nhân tướng quân triệu tẩm nên mới..."

Hắn về mặt khinh thường: "Trách không được bản vương tìm không thấy, thì ra là quân kỹ cấp hạ". Lập tức Diệp Vũ Dương cảm nhận mình rơi vào vòng ôm của hắn, nàng liếc qua phía Nhạn Minh đang đứng góc một bên. "Đêm nay ta muốn nàng hầu bản vương" nói xong liền lôi kéo Diệp Vũ Dương ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đánh Úp Tại Doanh Trướng.

Dọc theo đường đi, Diệp Vũ Dương không nói gì, bình tĩnh mặc hắn kéo đi, kinh nghiệm lần trước bị trật khớp nên nàng biết Thương Duật chẳng phải là kẻ biết thương hương tiếc ngọc gì.

Tới doanh trưởng, Thương Duật trầm giọng chăm chọc: “Không ngờ chỉ một hạ quân kỹ, lại có thể thượng đáp ứng Nhạn Minh, xem ra kỹ thuật hầu hạ không tầm thường?” tay hắn nhẹ nâng cằm nàng lên, mắt nhìn sâu vào đôi mắt nàng.

Điệp Vũ Dương không hề né tránh, mắt nàng giờ tựa như hồ nước sâu lãnh đạm không thấy đáy: “Kỹ thuật của nô tỳ như thế nào chẳng phải lần trước Vương gia đã lãnh hội qua sao?” nhớ đến lần đó lòng nàng không khỏi phát run.

Một hạ quân kỹ thế nhưng có thể ngạo mạn nhìn thẳng hắn không chút né tránh: “Chỉ là một quân kỹ thôi, so với người thường thân mình thì có khác gì” Điều hắn chưa thấy qua đó là người có khí chất như nàng, rõ ràng là một người đàn bà dâm đảng còn cố bày ra vẻ lạnh lùng, nghênh ngang cự tuyệt dục vọng thật không tầm thường mà.

Đồng mâu hơi co lại, nói không bị tổn thương là giả dù sao nàng không phải là mình đồng da sắt, có thể đao thương bất nhập. Cho dù chưa từng làm gì nhưng biệt danh quân kỹ cũng làm nàng cảm thấy thật dơ dẩn đến cực hạn.

Tay hắn đột nhiên đè phía sau lưng nàng, đôi môi áp sát đến gần đến mức có thể chạm vào: “Thế nào, muốn phản đối sao? Chiêu thức của ngươi bốn vương đã từng thử qua, không cần phải giả bộ” hắn cười một cách đầy ái muội, môi cũng tiến gần nàng hơn.

Nhìn hắn càng ngày càng gần, Điệp Vũ Dương thốt lên: “Thế nào Vương gia chẳng lẽ bị đói quá nên bắt đầu ăn quàng sao?”

“Hừ, bốn vương chính là đói quá ăn quàng, bằng không một quân kỹ trong hạ trướng như ngươi sao có thể lọt vào mắt ta?” môi hắn vô tình đã muốn chạm nàng, bản thân nàng quần áo đã không nhiều giây kế tiếp lại bị hắn lấy tay xé thành từng mảnh nhỏ.

Nàng cất lực né tránh không ngừng lui về phía sau, còn hắn vẫn chậm rãi từng bước tiến tới.

Rốt cuộc chiếc lưới đỉnh hương của nàng đã bị hắn chiếm lấy, điên cuồng cắn mút không tha.

Cánh tay hắn gắt gao ôm nàng, thoáng cái cơ thể Điệp Vũ Dương đã ngã nhào xuống nhuyễn tháp.

Còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần, cơ thể đã bị hắn áp trụ, không cho nàng giãy dụa, hơi thở ấm nóng của hắn phả vào tai nàng, chỗ xương quai xanh bắt đầu từ từ bị thiêu đốt.

Điệp Vũ Dương cảm giác toàn thân bắt đầu run rẩy, nàng sợ hãi, sợ hãi chính mình sẽ trở thành một quân kỹ thức sự, sợ hãi chính mình một ngày nào đó sẽ tham luyến hương vị đó.

Cho đến khi nàng thanh tỉnh thì hai tay đã vô thức đặt trên thất lưng của hắn, cùng hòa nhịp di chuyển theo từng lực động của hắn, cuối cùng một giọt lệ bất giác chảy ra.

Nước mắt chậm rãi chảy xuống cằm gang, bên ngoài khí trời sương mù mờ nhạt, giọt nước mắt rơi xuống kia cũng nháy mắt biến mất vô tăm tích.

Hắn rốt cuộc cũng thành công đem nàng biến thành một hạ quân kỹ, tàn nhẫn tước đoạt tôn nghiêm duy nhất mà nàng sở hữu. Nàng buông thả chính mình hòa theo di chuyển của hắn, không tự chủ chính mình rên rỉ, ngâm nga những âm thanh thật xấu hổ.

Đêm càng sâu, ánh trăng càng sáng chỉ thua thót vài vì sao, ánh mắt u oán bị thương như phổ khúc nhạc sầu thương.

Thương Duật mở mắt tỉnh lại, nhìn đến khuôn mặt mệt mỏi của Điệp Vũ Dương, hắn muốn đánh tay nàng lay tỉnh, nhưng bất giác lại biến thành nhẹ nhàng vuốt ve, khi chạm vào những dấu hôn tím trên người nàng, trong lòng bất giác hiện lên tia áy náy.

Giấy phút lảng tránh đôi mắt hắn, Điệp Vũ Dương phát hiện vẻ mặt mờ mịt của Thương Duật, ánh mắt di chuyển đến bàn tay hắn đang đặt trên người mình, nhìn hắn đã muốn ngủ lại nàng liền ngồi dậy cầm lấy nhất kiện quần áo của hắn định mặc vào.

“Ai cho phép ngươi mặc vào quần áo của ta?” Tức giận nhìn nàng đang mặc vào quần áo mà Hương Lăng làm cho hắn.

Nàng khó hiểu ngẩng đầu: “Quần áo của nô tỳ đêm qua đã bị Vương gia xé nát. Chẳng lẽ muốn nô tỳ lỏa thể mà ra ngoài sao?” nàng ngưng động tác, tay buông ra quần áo liền rơi lại xuống đất.

“Ngươi cũng chẳng thanh thuần gì? Bọn họ cũng không phải chưa thấy qua thân mình của ngươi, lỏa thể ra ngoài không chừng lại có lợi cho sinh ý của ngươi về sau?”, Con người tàn nhẫn nên biết cho đến bây giờ chẳng phải đều lựa chọn tổn thương người khác để bảo vệ tôn nghiêm cho mình sao.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Trước Mặt Hắn Uống Thuốc.

Thật là bị thương mà, thế nào mà nàng luôn bị người đùa giỡn, xem thường, cố hít sâu một hơi, tay vuron ra.” Thịnh vương gia hãy cấp tiền của đêm qua nô tỳ thị tắm cùng tiền bộ quần áo đã bị người phá hư, dù sao nô tỳ cũng là nhờ nó để sinh tồn” Nếu như muốn cướp của nàng tồn nghiêm nàng cũng không ngại vứt đi cho hần.

Nhưng ngoài tồn nghiêm nàng thật ra còn lại gì đây? Chẳng khác nào như một con nhím nếu mất hết gai nhọn thì còn là con nhím sao, còn có thể sống sót sao?

Điệp Vũ Dương, sinh mệnh này không biết còn có thể chống đỡ được bao lâu đây?

Đôi mắt hần thâm thúy đánh giá nàng, lát sau hần vung ra một thoi vàng:” Yên tâm, ta sẽ không để ngươi thiệt thòi, so với người khác sẽ hậu hĩnh hơn”.

Một thoi vàng thật to rớt xuống, đập vào mác cá chân nàng, cảm giác đau đớn truyền đến:” Nếu tính luôn lần ở ôn tuyền, với thân phận của Vương gia thì đây cũng không phải là nhiều” Có thể nói ra nhẹ nhàng, lưu loát như thế, nàng có phần khâm phục bản thân mình, không ngờ bản thân lại có thể hạ lưu như thế, đã không khác một kỹ nữ là mấy. Nàng xoay người nhặt vàng lên:” Tạ Vương gia” rồi sau đó không một mảnh vải che thân từ từ hướng cửa lều đi tới.

“Đứng lại!” hần lạnh lùng hạ lệnh, kế tiếp đứng dậy, lấy kiện quần áo phủ lên người nàng:”Ngươi không thấy dọa người nhưng ta thì có”

Khoé mũi hơi giờ lên, Diệp Vũ Dương từ từ đi ra khỏi doanh trường của Thương Duật.

Quân kỹ mà Thương Duật đã gọi, tất nhiên những quân binh khác sẽ không dám mà đụng đến. Cho rằng hần chắc chỉ là nhiệt tình tạm thời hơn nữa Xuân Hoa cũng từng nói qua, Thương Duật qua đêm tại doanh trường không nhiều nên nàng cũng yên tâm.

Tối đến, Thương Duật lại lần nữa triệu nàng đến hầu, Diệp Vũ Dương bắt đắ dĩ thở dài một hơi, không muốn quần áo mình đã ít ỏi lại bị hần phá hỏng đành chỉ mặc mỗi kiện trung y liền theo binh lính ra ngoài

Nhìn cách ăn mặc của nàng, binh lính không khỏi ngẩn người ra, chả hiểu Vương gia vì sao lại xem trọng nữ tử này.

Khi tiến vào doanh trường, Thương Duật hãy còn mãi xem binh thư dường như chưa có phát hiện ra nàng đã đến.

Ánh nến lan tỏa, nhìn hần giờ phút này không giống như hần ngang ngược bá đạo của lúc trước, lại có vài phần ôn nhu, nàng vội lắc đầu xua đi suy nghĩ trong đầu, cời quần áo trên người tiến đến giường nằm ngủ.

Loáng thoáng trong lúc mơ màng ngủ, Diệp Vũ Dương nghe tiếng hần cười lạnh. Nàng nhoeén miệng cười khổ, thật là châm chọc không phải sao? Vì bởi nàng đã không ngại cời hết quần áo chờ hần đến. Cuộc sống của nàng đã mất hết tự tôn thì còn gì mà lấy làm thẹn nữa.

Khi hần tiến vào, không giống như hôm qua, hần không có thô lỗ trái lại có vài phần ôn nhu. Mỗi hần bá đạo đem nàng cắn tính, cự tuyệt không cho phép nàng xem nhẹ tồn tại của chính mình.

Đôi mắt mê ly, nàng nhìn đến đôi mắt chứa đầy dục vọng cùng lửa nóng của hần, không biết là vì buồn ngủ hay vì ánh nến trong phòng có phần mờ lung mà nàng cảm giác được ánh mắt hần này lên một tia thương tiếc, vòng tay nhu tình ôm lấy nàng vào lòng.

Hần chậm rãi làm tâm nàng mê loạn, say mê mộng mị trong biển tình của hần. Diệp Vũ Dương cảm thấy hơi mờ mịt, đầu óc một mảnh hỗn độn, nàng từ từ đem mình vô thức dung nạp hần vào cơ thể chính mình, nghênh đón mọi nhiệt tình của hần, vì hần nở rộ thành một đóa hoa kiều diễm, mộng mị.

Sáng sớm hôm sau, khi Diệp Vũ Dương mặc vào áo khoát, vô tình trong tay áo một chiếc lọ nhỏ rơi ra, nàng lúc này mới chợt nhớ đến lời dặn của Xuân Hoa. Nàng không suy nghĩ nhiều, đem một ít bột trắng trong lọ đổ ra hòa cùng với nước rồi uống vào.

Thương Duật đem tất cả mọi hành động vừa nãy của nàng thu vào trong mắt:”Ngươi đang làm cái gì?” Hai tròng mắt hần nhìn nàng đầy lửa giận, hần cũng đoán được kia là thuốc gì.

Nàng nhẹ nhàng giờ lọ thuốc trong tay lên:”Đây là thuốc trừ họa” nàng dứt lời đã thấy thân ảnh hần vọt đến trước mắt.

Hần nắm chặt tay nàng, đôi mắt bùng bùng lửa giận như muốn thiêu rụi tất cả:” Ngươi không muốn sinh con cho bản vương?” âm thanh lạnh lùng như hàn băng, dưới cái nắng mùa hè làm cho người không khỏi rét run.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Kỹ Nữ Không Sinh

Ngẩng đầu nhìn thẳng vào hắn, nàng nói: "Chẳng lẽ vương gia lại muốn?" nàng hơi dừng lại một chút rồi tiếp: "Một kỹ nữ sinh con cho người?"

"Người....." hắn tức giận hung hãn đẩy nàng ra, không hiểu bản thân sao lại xúc động? ta đương nhiên sẽ không để cho người có cơ hội đó"

Hắn thật ra là không cam lòng, dù sao không một kỹ nào lại ngang nhiên không muốn mang hài nhi của hắn mà nàng lại là kẻ đó.

Lạnh lùng nhìn nàng:" Lá gan của người thật không nhỏ, lại dám cùng bốn vương đầu khải"

"Nô tỳ tất nhiên không dám!" nàng nhẹ nhàng xoay người, không quên lấy đi thỏi vàng đang đặt trên bàn, chậm rãi tiêu soái rồi khỏi doanh trướng.

Từ đó về sau, dù Thương Duật không triệu nàng, nhưng tất cả mọi người trong doanh trướng vì không muốn chọc giận hắn nên cũng không dám gọi nàng, làm nàng cũng được thanh tịnh một thời gian.

Đêm đến, chính vì không phải đi hầu ngủ, nên thời gian nàng và Xuân Hoa ở cùng nhau trong lều càng nhiều hơn. Dù cho Diệp Vũ Dương không hỏi nhưng qua Xuân Hoa nàng cũng biết được khá nhiều những chuyện quanh đây.

Hôm nay lúc hai người đang tán gẫu, hay nói đúng hơn là chỉ mỗi Xuân Hoa nói:" Tuyết Lăng, qua vài ngày nữa ta nghĩ sẽ về Kiệt Thành rước Thịnh Nhi đến đây, người nghĩ sao?"

"Nga" nàng gật đầu trả lời.

"Người hãy làm ơn cho ta ý kiến xem. Tiền tiêu hàng tháng của ta hiện tại không nhiều lắm, chỉ sợ rước hắn đến sẽ lại liên lụy hắn chịu khổ?"

"Nga" vừa nói dứt lại lại bắt gặp ánh mắt bùng bùng lửa giận của Xuân Hoa, nên đành nói tiếp:" Không việc gì, còn có ta đây"

Trùng mắt liếc nàng một cái:" Người đây thật đúng là nha đầu ngốc mà, có thể hầu hạ vương gia đó chính là điểm phúc sao lại không biết quý trọng hà?" rồi lại thở dài một hơi:" ta lúc ấy còn nghĩ, người nếu như được làm thiếp của Vương gia thì không cần phải tiếp tục cuộc sống nơi này xem ra là không thể nào được rồi."

"Ta không có bản lĩnh đó"

"Thế nào đi nữa, ta đây cũng muốn tranh thủ cho bản thân nhưng số mệnh đã vậy, có cơ hội thì đã sao nào".

Xuân Hoa nhẹ vỗ lên trán nàng cười nói:" Thôi không nói nữa, người tự có chủ ý của mình, hay chúng ta xin nghỉ rồi người theo ta về Kiệt thành"

Nếu có thể, nàng suy nghĩ không chừng lần này nàng sẽ có cơ hội rời khỏi nơi đây cũng nên:" Tốt" chỉ nghĩ đến lần này có thể rời đi nàng lại cảm thấy thật hưng phấn.

Bản thân, tâm tư có lẽ đã bị giam cầm lâu lắm nên lần này dù chỉ nghĩ sẽ được tự do thôi cũng làm cho tim nàng bồi hồi, rộn rã mong chờ.

Qua nhiều ngày nay, vì để nghênh đón vương tử nước láng giềng là hoàng tử Văn Quân nên trong không khí trong doanh trướng ai nấy đều hớn hờ vui mừng.

Nhìn nét mặt vui sướng của các tướng sĩ, Diệp Vũ Dương đã hiểu được chuyện hòa thân mà Trúc Nguyệt hoàng ra sức sắp đặt thực chất là dư thừa, nói cách khác chuyện đại gả lần này trong mắt Thương Duật mà nói chỉ là một chuyện thật đáng chê cười.

Rõ ràng hắn cùng địch quốc lại thường xuyên lui tới, xem ra là quân đội cũng đã chuẩn bị sẵn sàng nói như vậy hắn là đang chuẩn bị để một ngày nào đó sẽ phản công tranh giành đế vị.

Nhân Văn Quân lần này đến là để xem xét tình trạng quân binh, sau đó cũng quyết định ở lại qua đêm nơi này.

Mới được thư thả có vài ngày, nhưng vì để chuẩn bị tiệc tẩy trần cho hoàng tử Văn Quân, mọi người đều phải giúp đỡ công việc phòng bếp ngay cả các nàng là quân kỹ cũng bị bắt đi phụ việc.

Bọn họ về mặt đầy ai oán, dù sao các nàng là quân kỹ, đối với việc phục vụ nam nhân thì không khó nhưng đối với việc giặt giũ thì đúng là có chút khó xử mà.

Diệp Vũ Dương dù sao trước đây cũng từng là nô tỳ trong vương phủ, từng chịu khổ qua nên đối với những việc này nàng tương đối quen thuộc.

Bên dòng suối Diệp Vũ Dương nhìn đồng lớn đồng nhỏ quần áo các nàng đem tới không khỏi ghen ghét trăn trối, nàng hơi lắc đầu không nói gì lại tiếp tục vui đùa vào công việc.

Ngày mùa hè, giữa trưa là thời điểm nắng rất gắt, tuy nói đã gần vào hạ nhưng cũng không tránh khỏi mồ hôi nhễ nhại.

Nhìn thấy bốn bề vắng lặng không có ai, Diệp vũ Dương vội cởi bỏ áo khoác bên ngoài, lau đi mồ hôi trên trán rồi tiếp tục giặt giũ.

"Cô nương chỉ có một người mà phải giặt cho xong hết đồng đồ lớn vậy sao?" một giọng nói mạnh mẽ vang lên mang theo ý cười tiến đến gần nàng.

Điệp Vũ Dương đầu cũng không ngẩng lên, vờ như không nghe thấy tay vẫn không ngừng công việc đang làm.

Hắn hơi nhíu mày, đây là lần đầu tiên hắn chủ động tiếp xúc một người thế nhưng lại không được cảm kích? Trừ phi nàng bị điếc: “Cô nương, cô nương, người có phải là không nghe thấy ta nói chứ?”

“Không điếc” Điệp Vũ Dương không thể không ngẩng đầu lên nhìn hắn, chỉ thấy hắn một thân bạch sam, thân mình cao to dưới ánh mặt trời càng thêm chói lọi, tỏa ra hào quang sáng lạng, làm người không dám nhìn thẳng vào.

Đôi mắt hắn sáng người, trong suốt như hồ nước biếc, chậm rãi đảo quanh trông mắt nhìn, bạc môi hồng nhuận không cần thoa son, trông thật cuồng dã, khoe môi hơi nhếch lên mỉm cười mang theo xuân phong phơi phới.

Có một nam tử dung mạo khôi ngô đến thế bất chuyện, không phải là việc gì xấu, nhưng vẫn lãnh đạm nói: “Người quý vậy ta”

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Đem Nàng Thưởng Nhân

Đứng trước nam tử náo nhiệt này, ngữ điệu nàng vẫn thật bình tĩnh làm hắn không khỏi kinh ngạc: “Cô nương,dung mạo ta làm nàng kinh ngạc sao?”

“Rất kinh ngạc”, nàng cẩn thận nhìn rồi sau đó trả lời: “Nhưng cùng ta có quan hệ sao?”

“Ách, kia thật là không có” thấy nàng muốn tiếp tục công việc hắn vội tiến lên phía trước: “Cô nương, ta giúp người” cúi xuống nhìn thấy tay cả hai đang dây dưa nắm chung một tiết khóa của nam nhân, hắn liền có chút khó xử.

Nàng mâu mắt nhìn nàng, vẻ mặt có sức bình tĩnh: “Ách, ... cô nương đây là tiết khóa của nam nhân”. Nàng cũng biết nhưng giờ phút này mắt vẫn còn đang nhìn chằm chằm dung mạo của hắn, vẫn chưa thu hồi tầm mắt.

“Ta biết. Thế nào? Không thể giặt sao?”

Lần này bị nàng hỏi, ngược lại hắn thấy có phần thất thố, hơi lắc đầu: “Có thể chứ! Để ta thay nàng tẩy những thứ này, nàng hãy lấy cái khác mà tẩy”. rồi sao đó tự động lấy hết tiết khóa của nam nhân rồi ngồi sang một bên vuốt giặt nàng một tay tẩy rửa.

Có người hỗ trợ, công việc của Điệp Vũ Dương cũng làm nhanh hơn, đứng vào lúc mặt trời lặn đồng đồ lớn khi này cũng đã giặt xong.

Điệp Vũ Dương nhặt lên ngoại sam khoác lên người nhìn hắn một cái rồi từ từ bỏ đi.

Ông trời của ta! Trên đời sao lại có nữ nhân như thế cơ chứ, hắn lập tức đuổi theo: “Cô nương ta đã giúp nàng giặt sạch nhiều đồ đến thế, sao nàng không lấy một tiếng cảm ơn vậy?”

“Là tự người muốn thôi!”

Về mặt hắn dở khóc dở cười, thật ra là chính hắn mặt dày tự nguyện đến giúp, thôi quên đi đành nói sau vậy: “Cô nương nàng tên là gì? Nàng ở chỗ nào của quán doanh vậy?” biết được những điều này sau có muốn kiếm nàng thì cũng dễ thôi.

Nàng dùng cước bộ quay đầu nhìn hắn: “Điệp Vũ Dương, là quân kỹ”. Dứt lời, lúc hắn còn đang đứng sững ngây người một chỗ thì nàng đã quay người biến mất.

Hắn chống tay dựa vào một thân liễu bên cạnh, đứng nhìn thân ảnh nàng từ từ biến mất. Một quân kỹ sao lại có thể cao ngạo như vậy, quả nhiên thế gian hiếm thấy.

Về đến nơi còn chưa kịp nghỉ ngơi, trời mới chạng vạng tối các nàng lại bị an bài đi bưng trà đưa rượu.

Xuân Hoa nhìn nàng về mặt mặt môi không đành lòng nói: “Người đừng đi, cứ để cho bọn ta làm là được”

Nàng lắc đầu: “Không sao” nàng không muốn để người khác có cơ hội kiếm chuyện.

Khi đoàn người tiến đến bữa tiệc, lửa trại đã được thắp lên cao, ánh sáng soi rọi khuôn mặt các tướng sĩ giờ đây đã dần chuyển sang hồng.

Mùi rượu nồng nặc tỏa ra hương thơm làm mọi người càng thêm hưng phấn, say mê.

Rượu chưa uống mà người đã say.

Nhẹ lui mình vào một góc khuất, đầu người phía sau đâm đông nữ hầu, Diệp Vũ Dương cúi người tay ôm bầu rượu trước ngực.

“Lần này hoàng tử Văn Quân tới đây thật sự là để có ý chúc mừng cho đại sự của Khiết Đan” Trên mặt Thương Duật nở nụ cười hiếm thấy: “Bỏ vương kính ngơ một ly”

Trừ Văn Quân cầm chén rượu đứng lên, nhìn thấy Diệp Vũ Dương đang đứng phía sau hầu rót rượu cho các tướng sĩ, nhất thời hai mắt hắn dừng lại trên người nàng, cũng quên mất giờ phút này đang cùng Thương Duật kính rượu.

Theo hướng nhìn Trừ Văn Quân, Thương Duật mâu quang lưu chuyển, nhìn thấy Diệp Vũ Dương đứng cúi đầu, hai mắt hắn híp lại suy nghĩ, tay chỉ hướng Diệp Vũ Dương: “Người, mau đi hầu rượu cho hoàng tử Văn Quân.”

Diệp Vũ Dương cả kinh ngẩng đầu lên, có chút không muốn nhưng dưới ánh mắt đang theo dõi của hắn, nàng tiến đến phía Trừ Văn Quân.

Thấy nàng có một tia không muốn, Thương Duật thế nhưng lại cảm thấy thật khoái ý, hắn nhanh chóng gạt bỏ loại cảm giác lạ lẫm vừa xuất hiện, lạnh lùng nhìn nàng.

Nhìn thấy Diệp Vũ Dương chậm rãi bước đến, Trừ Văn Quân mỉm cười nhỏ giọng nói: “Chúng ta lại gặp mặt” nói rồi xoay người nâng chén rượu lên: “Ta cũng chúc Ly Vương mọi chuyện đều được toại nguyện”

Ngửa đầu uống cạn, Thương Duật nhìn Trừ Văn Quân trong mắt đầy ý cười, hắn cao giọng: “Hoàng tử nếu thích, đêm nay nàng sẽ là của ngươi” đêm nay hắn cũng vì dân chúng mà đến coi như nên đối xử ngoại lệ đi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Trộm Vào Lều Nàng

Diệp Vũ Dương lập tức ngừng đầu, ánh mắt tràn ngập kinh ngạc rồi chuyển dần sang phần nộ nhưng rất nhanh đã thay vào đó vẻ bình thản lãnh đạm lúc trước, thời điểm đầu ngừng lên cao thì khuôn mặt nàng hoàn toàn đã trở thành một mảnh hồ an tĩnh.

Có gì là quan trọng chứ, chuyện chẳng phải nên hắn là vậy sao? Nếu coi nó nhẹ như hồng mao thì tâm cũng sẽ thấy nhẹ nhõm hơn.

Trừ Văn Quân vô cùng mừng rỡ nhưng khi nhìn sang sứ thần đi theo cạnh mình chỉ đành thờ dài từ chối một cách khéo léo: “Thật tiếc lần này thời gian không nhiều, chỉ ngại lực bất tòng tâm, mong rằng Ly Vương thứ lỗi cho” hắn liếc sang giai nhân bên cạnh, nét mặt không chút thay đổi, lòng thầm cầu mong nàng sẽ không hiểu lầm hắn.

“Hoàng tử thật đúng là người bận rộn công vụ”, ngừng đầu mỉm cười, Thương Duật trong lúc vui vẻ cũng không để ý chính mình lại nhẹ nhõm thở phào một hơi: “Vậy thôi ngươi hãy đến hầu hạ cạnh bốn vương cũng được”

“Dạ”

Cả đêm mất Vũ Dương dường như có chút hoảng hốt, lúc rót rượu còn sơ ý rót cả lên tay Thương Duật, nhưng lạ lùng một điều là hắn không hề giận, trái lại khóe môi còn điểm nụ cười.

Thật vất vả mới trở lại lều, ngay cả sức để rửa mặt chải đầu cũng không có, Diệp Vũ Dương toàn thân mệt mỏi ngã người nằm xuống.

Đêm nay trong yến hội vì Xuân Hoa khéo léo hầu hạ một gã tướng sĩ nên hắn muốn gọi nàng đi hầu, nữ tử lều cạnh bên chắc cũng vì sinh ý mà không ở đó để lại đây một mảnh lạnh ngắt như tờ.

Ánh trăng lạnh lẽo, soi rọi khắp nơi chẳng khác một đạo hào quang trong đêm, dù cho bầu trời có u ám nhưng người đi trong đêm tối vẫn định ra được phương hướng.

Khung cảnh toàn bộ doanh trường thật yên tĩnh giống như một nữ tử im lặng, trong bóng đêm nhắm mắt nghỉ ngơi, trong đôi mắt ấy chứa nhiều u thương, như loài chồn bạc cô độc mà tồn tại, dù đứng trên cao chót vót nhưng thật lẻ loi, chỉ biết đưa mắt nhìn về mảnh trời thật xa xăm, trước mắt là vực sâu nếu hơi thoáng nghiêng bất cẩn mà rơi xuống lập tức sẽ thịt nát xương tan.

Chồn bạc luôn đứng ở nơi cao nhất nên mới chịu sự trừng phạt của cô độc, còn nàng cả đời chỉ luôn nép mình sống tại vách núi đen tối bên dưới nhưng vì sao ông trời lại không chịu buông tay lại còn muốn đem nàng tiếp tục vùi xuống địa ngục.

Quân kỹ?? Hai từ quen thuộc mà xa lạ, nàng không làm gì sai lại bị ép nhuộm màu bụi bặm thế gian, không thể biến thành tiên tử, chỉ có thể hòa cùng một chỗ với thế gian, không may lại trở thành quả cầu đề người đá tới đá lui.

Muốn, chỉ một câu của hấn nàng liền trở thành một món hàng hóa cho bất cứ kẻ nào, nhưng một câu cự tuyệt không muốn, nàng lập tức bị trả về.

Nước mắt bất tri bất giác chảy xuống.

Chậm rãi, lan tỏa thấm ướt cả linh hồn cô độc, thanh tịnh của nàng.

Ngón tay ngọc khẽ gior lên, cảm giác có chút rét lạnh, dù qua ba lớp áo nhưng vẫn không tránh khỏi cái lạnh xuyên thẳng vào tâm.

A! Nước mắt không phải là rất ấm áp sao? Không phải sẽ mang cho nàng thoáng một chút tia ấm áp sao? Vì sao nước mắt của nàng lại lạnh lẽo thế này.

Trong bóng đêm một bàn tay thô ráp cách qua lớp quần áo không ngừng sờ loạn khắp nơi trên ngực nàng.

Thân mình hơi co lại.” Người nào?” hai tròng mắt mở to kinh ngạc cố nhìn khắp nơi nhưng chỉ thấy một mảnh đen tối.

Bàn tay hấn tiếp tục mon trớn, nước mắt đã khô khi nãy giờ lại không ngừng tuôn chảy như thác lũ cuốn trôi cả sắc xuân, chìm ngập cả những nụ hoa hầy còn chưa hé mở.

Người tới cũng không hề lên tiếng, nhưng kẻ tiếp bàn tay đã không báo trước mà thâm nhập vào bên trong quần áo của nàng, xoa nắn nơi tròn trịa mềm mại, môi hấn bá đạo dù trong bóng đêm vẫn có thể chính xác tìm ra môi nàng.

Không cần phải hỏi, cũng không muốn biết, kẻ ương ngạnh, kêu ngoạ như thế thì ngoài Thương Duật ra còn có thể là ai đây chứ.

Môi hấn nhẹ cắn môi nàng khiêu khích nàng mở ra khớp miệng, để hấn thuận lợi tiến vào không nghĩ nàng một mực cắn chặt. Hấn dùng sức cắn mạnh một cái, máu lập tức chảy ra, trông thật yêu dã, hấn lẳng lặng chờ đợi sự kiên trì của nàng.

Cho dù cánh môi truyền đến mùi tanh của máu, nhưng không ngờ nàng vẫn một mực thờ ơ.

Không thể tiến vào, Thương Duật cũng không ép buộc, ngược lại chỉ nhẹ nhàng hôn lấy cánh môi đang rỉ máu của nàng.

Môi bị hấn dùng sức cắn nát từng con đau đón truyền đến, mà máu nàng cũng bị hấn chậm rãi nuốt vào từng giọt từng giọt vào cơ thể.

Hai người vẫn duy trì tư thế đó, hấn không mở miệng, nàng cũng không cự tuyệt.

Cho đến khi cánh môi như muốn bị nghiền nát ra, không chịu được nữa Diệp Vũ Dương mới “A” lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Bị Hấn Đãi Ngộ

Lưỡi hấn bá đạo linh hoạt lập tức xâm nhập thật sâu khoang miệng nàng, mang theo dư vị của máu quần lấy chiếc lưỡi đỉnh hương thơm ngát mà cắn nuốt, trêu chọc, khiêu khích cảm quan của nàng.

Máu hòa lẫn hương vị trên người hấn, theo nụ hôn bá đạo mà cuồng nhiệt từng đợt ồ ạt rót vào hầu gian của nàng, như muốn sưởi ấm linh hồn nàng.

Rời khỏi môi nàng, nhìn vết máu đã khô, môi hấn lạnh lùng thốt lên: “Bất kể kẻ nào cũng không cho phép ngỗ nghịch với bản vương!”

Có thể vào giữa thời khắc cả hai đang ở cao trào, ngọt ngào tốt đẹp mà hấn lạnh lùng thốt ra những lời nói như thế, nàng đã hiểu rõ bản thân đối với hấn bất quá chỉ có công dụng của một quân kỹ bình thường, chính là đề hấn phát tiết.

Thấy nàng không lên tiếng, Thương Duật tiếp tục hôn nàng nhưng lần này lại dùng thêm sức.

“Đã rõ” nàng nói rất nhẹ nhàng, sau đó chậm rãi vươn tay đặt trên thất lưng của hấn.

Thương Duật mỉm cười hài lòng, tiếp đó là tiếng quần áo bị xé rách, cảm giác lạnh truyền đến, bàn tay nàng giờ đây đang chạm vào tấm lưng trần của hấn, cảm giác thân dưới truyền đến từng trận từng trận đau đớn.

Thân thể hai người triền miên, quần quýt, âm thanh ám muội vang lên bao phủ không gian tĩnh lặng trong lều.

Bầu trời càng về khuya ánh trăng dường như sáng rọi hơn, tâm nàng cũng phá lệ theo bóng đêm mà từ đó càng trở nên trầm mê.

Chẳng biết là vì ánh trăng, hay là vì bóng đêm, nàng cũng trở nên buông thả, để người nhẹ nhàng di chuyển theo hần, đây là cái gọi là khoái cảm sao?.

Phải không...

Kỷ nữ hần là như vậy sao?

Nàng...

Cũng bị hần hấp dẫn từ từ trở thành một quân kỳ với đầy đủ tư cách?

Chậm rãi nhắm mắt quay đầu sang một bên, để mặc bóng đêm bao phủ, không để ánh trăng tiếp tục làm mình mê muội.

Có lẽ chỉ có vậy mới có thể cự tuyệt cảm giác lạ lẫm này, mới mong kéo tâm hồn đang lạc lối trở về với thực tại.

Sau đêm đó, Diệp Vũ Dương liền thu xếp theo Xuân Hoa về quê đón hải tử, hướng hồ sau khi Thương Duật đi còn lưu lại cho nàng hai thỏi vàng với câu nói khó quên: “Đêm qua người hầu hạ làm cho bản vương rất hài lòng”. Câu nói của hần chẳng khác gì như một thau nước lạnh dội mạnh lên cơ thể đang đau nhức của nàng. Diệp Vũ Dương giật mình, thất thần cả nửa ngày vẫn chưa hồi phục tinh thần.

Thời điểm lúc Xuân Hoa trở về, nàng mới từ từ lấy lại tinh thần.

“Hiện tại không phải chúng ta đã có tiền sao? Có phải nên đem Thịnh nhi của người đến đây?” lòng nàng bắt đầu bắt đầu hoang mang, lo sợ, cảm giác sợ hãi này trước nay nàng chưa từng cảm nhận qua.

Xuân Hoa vui sướng ngừng đầu “Người nay lại chủ động cùng ta nói chuyện?”, suy nghĩ lại có chút không thích hợp: “Tuyệt Lãng, người không khỏe sao?”

“Không gì, người không nhớ hải tử của mình sao? Thật ra, ta chỉ là muốn đi ra ngoài hít thở không khí một chút thôi”

“Ra là vậy, hôm nay ta sẽ xin phép cho cả hai chúng ta được nghỉ vài ngày, được chứ?”

Diệp Vũ Dương chỉ gật đầu không hề nhắc lại.

Sợ hãi đêm đến Thương Duật sẽ tìm tới, Diệp Vũ Dương cuối cùng cũng thành công thuyết phục được Xuân Hoa hai ngày này không cần phải tiếp tục kiếm tiền, viện cớ là sợ rằng làm việc quá mệt sẽ không có sức lên đường, nên nghỉ ngơi vài ngày. Vì thế trên cửa lều treo miếng vải đỏ, ý báo nguyệt sự của các nàng đã đến, nam nhân vì kiêng kỵ này nọ đương nhiên sẽ không tìm các nàng đến hầu hạ.

Hoàng tử nước láng giềng Trữ Văn Quân thật ra trước đây cũng có vài lần đến kiếm nàng, nhưng bị Diệp Vũ Dương cự tuyệt một cách lạnh lùng, hần biết nàng không chút hứng thú, đành phải rời đi. Trước khi đi hần còn cố ý nắm tay nàng không buông, nhìn Diệp Vũ Dương cười chào, nhìn cử chỉ của hần nàng như thấy được bộ dáng của Mộ Ưu Văn.

Rốt cuộc cũng đợi được đến ngày đó, Xuân Hoa cùng nàng hai người thay đồ đơn giản, vai đeo tay nải kích động rời khỏi quân doanh.

Hai người vừa đi ra đã thấy đám người trong đó Thương Duật đang dẫn đầu, bên cạnh còn có Nhạn Minh, cùng hoàng tử nước láng giềng và sứ thần, bọn họ đang đứng bàn bạc chuyện gì đó.

Diệp Vũ Dương nhìn thấy liền hỏi Xuân Hoa đi vô hướng một doanh trưởng khác, đợi cho bọn họ đi rồi mới quay trở ra.

Mới đi được hai bước đã nghe có thanh âm truyền đến: “Người nào đang lên lút ở đằng kia?” âm thanh uy nghiêm, không khó đoán được đó là của một trong những tướng sĩ hầu hạ cạnh Thương Duật.

Kia một tiếng vừa vắn rơi vào tai của Thương Duật cùng Trữ Văn Quân hầy còn đang trò chuyện, hần nghiêng mặt nhìn thấy hai nữ tử, ánh mắt từ từ chú ý đến hành lý trên vai lập tức trở nên rất lạnh lùng: “Các người muốn làm gì?” chỉ nhìn thấy bộ trưởng sam màu xanh đang tiến gần cũng có thể đoán được kẻ đang tiến tới.

Tim nàng chợt nhảy lên dữ dội, toàn thân đột nhiên cứng ngắt, tựa như người bị mất cả hồn phách.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Thoát Đi

Hít thật sâu một hơi, nàng chậm rãi xoay người, cổ gồng bình tĩnh nhìn mọi người rồi kéo Xuân Hoa hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Vương Gia”

Trữ Văn Quân nhìn Diệp Vũ Dương đang quỳ hành lễ thì “Ừ” một tiếng.

“Các người muốn đi đâu? Không có lệnh mà dám rời khỏi quân doanh, không sợ tội phải chịu phạt đòn ba mươi trượng sao?”

Nghe Thương Duật nói, Xuân Hoa cuống quýt lắc đầu: “Vương gia, không phải vậy, bọn nô tỳ không dám...”

Hắn giật dờ ngoái đầu nhìn nàng: “Người cầm miệng cho ta”. Đột nhiên đưa tay chỉ về hướng Diệp Vũ Dương vẫn đang trầm mặt: “Người mau nói cho bản vương nghe”

“Bọn nô tỳ xin nghĩ về quê” thấy hắn còn muốn mở miệng chất vấn liền tiếp: “Thấy Vương gia lúc này còn đang bận tiếp sứ giả nghĩ trước nên lui ra, đợi cho quân binh của Vương gia rời đi mới tiếp tục lên đường”

Trữ Văn Quân kinh ngạc nhìn Diệp Vũ Dương, thật đúng không phải là một nữ tử bình thường, đôi mắt Ly Vương nói chuyện thể mà rất bình tĩnh, trật tự rõ ràng.

Chuyện nghe qua rất hợp tình hợp lý, Thương Duật chậm rãi gật đầu, nhưng dời ánh mắt hoài nghi nhìn sang Nhạn Minh.

Nhìn thấy ánh mắt Thương Duật chuyển sang mình, Nhạn Minh cảm thấy hơi kinh hãi, thật ra chuyện này không phải hắn quản. Nhưng nhận thấy được khát vọng của nàng Nhạn Minh hiểu rõ hết thảy. Nay Ly Vương đã biết, hắn biết nàng đang run sợ nên chỉ cúi đầu đứng đó: “Chuyện các nàng xin phép về quê xác thực là có”. Vương gia hiện tại còn không biết nàng chính là Thanh Nhạc quận chúa dĩ nhiên có thể cho qua, nếu đợi đến sau này lại không biết phải làm sao đây?

Nàng hướng hắn chậm rãi gật đầu tỏ vẻ cảm kích, rồi im lặng đứng đợi chỉ thị của Thương Duật.

Thương Duật hướng các nàng phát tay: “Mau rút đi, đừng đứng đây làm vướng mắt bản vương” nói xong rồi cùng Trữ Văn Quân quay người vừa đi vừa tiếp tục bàn chuyện.

Thấy bọn họ rời đi, đoàn binh cũng chậm rãi tiến theo.

Lúc rời đi, ánh mắt Nhạn Minh mang theo vài phần sâu xa, Diệp Vũ Dương cũng không dám chần chờ thêm, chậm rãi xoay người đi theo hướng ngược lại.

Đến Khiết Đan, Diệp Vũ Dương đề nghị nên mướn một chiếc xe ngựa, rồi không chậm trễ thúc ngựa lập tức hướng Kiệt thành.

Xuân Hoa lần đầu tiên nhìn bộ dạng khản trương của nàng không khỏi reu chọc: “Ta lại không cảm giác Thịnh nhi là hải tử của mình à?” nhìn Diệp Vũ Dương thật rất khản trương.

Chỉ một câu đem tâm tình đang bay bổng trong mơ của Diệp Vũ Dương đánh thức, giờ phút này nàng mới nghĩ đến nếu như nàng rời đi Xuân Hoa phải tính sao đây?

Hai người đồng thời xin nghỉ, lại đi cùng một chỗ, không nói đến nếu Xuân Hoa đột nhiên không thấy nàng thì sẽ lo lắng cỡ nào, chưa kể khi quay trở về quân doanh, phải đối mặt với kết cục này sao đây?

Nếu Thương Duật không tìm đến, quãng nàng qua một bên rồi quên mất đi luôn thì không sao, nhưng nếu hắn phát hiện nàng đào tẩu thì hắn sẽ đối đãi Xuân Hoa thế nào đây? Lấy sự lãnh khốc của Thương Duật mà nói dĩ nhiên sẽ không coi cái mạng nhỏ của Xuân Hoa ra gì, không tra ra nàng hẳn giết người cũng không chừng...

Bị suy nghĩ của chính mình làm cho sợ hãi, Diệp Vũ Dương không tránh khỏi hoảng hốt.

Đã từ bao giờ tâm nàng trước giờ vẫn lạnh cứng như bàn thạch, nay lại trở thành như nóng ruột nóng gan thế này. Đã từ bao giờ nàng lại bắt đầu cẩn thận trong cuộc sống như thế, cảm giác hoàn toàn xa lạ trước đây? Đã từ bao giờ nàng từ một người không chút vướn bận, cuộc sống chính mình tựa như mây bay nước chảy, tự do thoải mái giờ lại có thêm vướn bận một người vốn là xa lạ như Xuân Hoa.

Diệp Vũ Dương, ngay cả trời đất cũng quên đi người, cuộc sống của người sẽ không được ai đồng tình, thì còn sợ chính mình thương tổn gì nữa.

Cứ đi như vậy chỉ qua ba ngày, các nàng đã đến Kiệt Thành.

Tới Kiệt Thành, tâm tình Diệp Vũ Dương bắt đầu dao động, nàng không biết mình nên hay là không nên tiếp tục theo Xuân Hoa. Dọc theo đường đi Xuân Hoa rất ân cần chăm sóc nàng, ban ngày nóng nực thế nhưng Xuân Hoa không ngại đầu đổ đầy mồ hôi chạy đi mua thức ăn cho nàng, trên đường núi thì tay đi lấy nước cho nàng. Đêm đến trong rừng khí hậu lạnh lẽo, Diệp Vũ Dương thân hình không chịu được hàn khí, Xuân Hoa thấy vậy đem nàng ôm vào lòng, xem nàng như người thân của chính mình.

Dù cho Diệp Vũ Dương vẫn một mực lãnh đạm nhưng nàng không quan tâm, vẻ mặt chất phát luôn tươi cười mang đầy gió xuân.

Trong thành mua hết đủ mọi thứ này nọ, Xuân Hoa liền dẫn Diệp Vũ Dương hướng đến một thôn nhỏ, trên đường đi nàng nói hết chuyện đông đến chuyện tây, tâm trạng cực kỳ hưng phấn.

Hai nàng đứng trước một ngôi nhà cũ nát, còn chưa kịp gõ cửa, đã thấy một thân hình nhỏ nhỏ chạy nhanh lọt vào lòng Xuân Hoa: "Nương, nương, người rốt cuộc đã trở lại!"

Xuân Hoa đột nhiên mất đầy lệ: "Thịnh nhi, Thịnh Nhi của ta, ta nhớ người muốn chết đi, mau đến đây cho nương xem người" môi Xuân Hoa không ngừng hôn lên khắp mặt Thịnh nhi.

Mẫu thân, hai từ thật là vĩ đại, Xuân Hoa mặc dù bị người xem thường, nhưng sâu tận trong tâm, nàng chứa đựng một tình thương thật vĩ đại của người mẹ, còn mẫu thân của nàng thì sao? Vì sao lại tàn nhẫn đem nàng vứt bỏ? Đem nàng ném sang một bên? Nếu không muốn nàng, có thể cự tuyệt đem nàng đến thế gian này, để giờ đây hồn phách dơ bẩn thế này không phải ô nhiễm thế gian.

Thịnh nhi xoay người hỏi: "Nương, đi này là ai vậy?"

Mau lau đi nước mắt, Xuân Hoa về mặt áy náy cười nói: "Tuyệt Lăng, thật ngại quá, ta nhất thời lại quên mất" rồi sau đó ôm lấy Thịnh nhi tiến đến trước mặt Diệp Vũ Dương: "Thịnh nhi, đây là Tuyệt di nương của con, Tuyệt Lăng, đây là Thịnh nhi"

Bất thành linh bị Xuân Hoa đem Thịnh nhi đến trước mặt, làm cho Diệp Vũ Dương trước đây là người rất ít tiếp xúc gần người khác, bất giác lùi về sau, càng xấu hổ không biết nên làm thế nào khi nhìn thấy đứa nhỏ đang vươn đôi bàn tay nhỏ bé về phía mình.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Có Thể Trốn Sao

Xuân Hoa lắc đầu cười già vờ giận nói: "Tuyệt Lăng, ta nghĩ tương lai nếu người làm mẹ thân, sợ rằng không phải là mẫu thân tốt đâu" vừa cười vừa dẫn nàng đi vào trong nhà.

Cửa nhẹ đẩy ra, tiếng "Chi nha" vang lên, cảm giác như cánh cửa gỗ cũ nát này sẽ sập đổ bất cứ lúc nào, trong phòng ánh sáng mờ nhạt tạo cảm giác như bị áp lực, vật dụng trong phòng thật cũ kỹ cho thấy cuộc sống khó khăn của người ở đây.

Xuân Hoa có chút quần bách nhìn nàng: "Thật là có lỗi, nhà nghèo nên là thế này", Xuân Hoa lấy chiếc ghế dựa đưa cho Diệp Vũ Dương: "Người trước ngồi xuống, ta đi xem nương một chút"

Gật đầu, Diệp Vũ Dương im lặng quan sát mọi nơi một lượt, chỉ thấy hai gian phòng nhỏ, một nơi là để nghỉ ngơi, còn một phòng khác là nhà bếp.

Mẫu thân của Xuân Hoa họ Hàn, là người rất hiền từ, nhân ái, khuôn mặt điềm đạm cho người tiếp xúc cảm giác thật yên tâm, gần gũi. Đặc biệt sau khi nghe Xuân Hoa nói sở dĩ bọn họ có thể dọn đến Khiết Thành, tất cả đều nhờ vào công lao của Diệp Vũ Dương, thì bà đối đãi với nàng càng tốt hơn.

Cứ như vậy Diệp Vũ Dương rất an tâm mà ở lại đây.

Cả ba người nhà bọn họ đều rất đặc biệt chiều chuộng Diệp Vũ Dương.

Hôm nay, Xuân Hoa cùng Hàn lão nương phải vào thành mua vật dụng cần thiết cho việc chuyển nhà, nên liền đem Thịnh nhi nhờ Diệp Vũ Dương trông giúp.

Đứa nhỏ chưa đầy bốn tuổi lẳng lặng nhìn Diệp Vũ Dương đang không nói tiếng nào, còn nàng thì cũng chỉ biết trơ mắt nhìn lại đứa nhỏ.

Nhìn kỹ mới thấy đứa nhỏ trước mắt của Xuân Hoa bộ dáng rất được, không giống Xuân Hoa chút nào, mi thanh mục tú, da trắng như ngọc, tóc búi thật cao được giữ bởi một cây trâm nhỏ, lông mi dài rậm, bên dưới là cặp mắt to sáng nhìn vào làm cho người ta cảm thấy yêu mến.

"Tuyệt di nương, sao người lại nhìn con chăm chăm như thế?", Thịnh nhi không thể tiếp tục chịu đựng sự trầm lặng, đôi môi mọng đỏ mọng hỏi: "Là Thịnh nhi đáng yêu sao?"

Bị hỏi bất ngờ, Diệp Vũ Dương hơi sững sốt một hồi mới trả lời: "Àn, rất đáng yêu"

"Tuyệt di nương, chúng ta đi chơi được không?" thấy Diệp Vũ Dương không nói gì, liền nắm tay nàng kéo ra ngoài.

Diệp Vũ Dương cũng mặc cho hấn lôi đi, hai người đi đến một ngọn đồi nhỏ ở đầu thôn, không ai nói với ai lời nào chỉ im lặng ngồi đó ngắm nhìn một

đám trẻ bát nháo phía xa.

Ánh mặt trời tươi cười tỏa sáng, cảnh vật thật đẹp như gấm được dệt thêm hoa, âm thanh trong trẻo của tiếng cười tựa như chuông bạc quanh quần khắp nơi.

Nàng cũng từng tươi cười như thế, dù không có ai là người thân, không có ai trong cuộc sống, chỉ những lúc đem đồ đến bờ sông giặt giũ, nhìn đến những con cá đang vui đùa âm ỉ dưới suối, nàng đã tươi cười như thế, nhưng đoạn ký ức này thật xa thật xa vời lắm. Xa đến nỗi nàng đã quên đi tư vị của nụ cười, quên hẳn đi những niềm vui của trẻ thơ vốn có.

Bên người truyền đến nhiều tiếng ồn ào, hơi hơi nhíu mày, nàng thu về tầm mắt từ phía xa nhìn lại đã thấy có vài đứa trẻ đang nở nụ cười xấu xa đứng trước mặt nàng.

Một tiểu tử trong trang phục màu vàng tiến đến: "Tiểu tử Thịnh kia, ngươi chỉ là con một kỹ nữ có tư cách gì mà đến đây xem bọn ta chơi đùa hả?"

"Chính vì có ngươi, nên chỗ này của chúng ta mới ô uế như vậy"

"Cút, ngươi mau cút xa bọn ta một chút"

...

Bọn nhỏ kia ngươi một câu, ta một câu tiếp tục thốt lên, Diệp Vũ Dương cảm thấy không ổn tiến lên ngăn lại.

Không ngờ một tên trong đó mắng lên: "Ngươi cùng á kỹ nữ đó trở về, hẳn cũng là một kỹ nữ, chúng ta đánh" biết nàng không thể ý là người lớn mà đánh bọn họ, bọn chúng liền thay đổi mục tiêu, hướng sang đánh Diệp Vũ Dương.

Thịnh nhi lập tức đứng chắn trước mặt Diệp Vũ Dương: "Nói bậy, mẫu thân ta nói Diệp di nương giống như tuyết liên trên núi Thiên Sơn, là thuần khiết nhất" nói xong liền nhào qua cắn người.

Cả đám cứ thế bắt đầu nhào vô đánh nhau, cho đến khi thấy mũi Thịnh nhi chảy máu, thân hình đang đỡ đỡ của Diệp Vũ Dương mới run lên, tay giơ lên, kéo đứa nhỏ kia ra khỏi Thịnh nhi, nàng cũng không căm kị mà bắt đầu phản kích.

Đối với Diệp Vũ Dương, không có chuyện gì là không thể làm cả chỉ là nàng nguyện ý hay không mà thôi.

Đuổi bọn nhỏ kia đi, Diệp Vũ Dương ôm Thịnh nhi trở về, lấy một chậu nước ấm, nhìn khoe môi đang rướm máu của Thịnh nhi, rồi nhẹ nhàng lau tẩy những vết máu trên mặt cho hắn.

Thịnh nhi nhìn nàng về mặt sung sướng nói: "Tuyết di nương, người thật tốt"

Chỉ một câu người thật tốt làm cho Diệp Vũ Dương bất giác nở nụ cười thật tươi. Tốt? dường như chưa có người nào đối với nàng như vậy, trừ cả nhà bà người Xuân Hoa.

"Di nương, người cười lên thật rất đẹp, rất tinh khiết, thật sự giống như là tuyết liên"

Nàng cảm thấy do dự nhưng cũng ngầm quyết định, sự xuất hiện của nàng đã chọc vào phiền toái, lấy ra phân nửa bạc trong người đưa cho Thịnh nhi: "Nói lại với nương của con, hãy tìm một chỗ khác mà sinh sống, di nương còn có việc phải đi trước đây". Ngân lượng nhiều thế này, Thịnh nhi thấy đủ để cho họ sống ba kiếp.

Thịnh nhi sợ hãi lôi kéo váy áo Vũ Dương, tha thiết nói: "Di nương, người không đợi nương trở về sao?"

Nàng lắc đầu, ngồi xổm xuống rồi nhẹ đặt lên cái trán mềm của hắn nụ hôn ấm áp: "Không đợi" nói rồi cầm lấy hành lý mình rồi đi.

Bước ra khỏi thôn, Diệp Vũ Dương nhìn ánh tịch dương xinh đẹp từ xa, cũng là thời điểm bắt đầu tiếp cận u ám của màn đêm.

Tà dương màu đỏ như máu trông rất đẹp nhưng có hai ý nghĩ trong đó, hôm nay sắp chấm dứt, chuẩn bị cho một ngày mai bắt đầu.

Nàng hít sâu một hơi, cất bước chậm rãi đi vào trong thành.

Vừa vào đường cái đã thấy đèn đóm lập lòe, nhìn thấy một đoàn người đang chậm rãi tiến tới vì khoảng cách hơi xa nàng cũng không để ý.

Đợi tới khi đến gần mới thấy người nọ được một đoàn binh lính bảo vệ, sắc mặt nàng đại biến, nhanh chóng xoay người đưa lưng về phía họ chậm rãi thẳng phía trước mà đi.

"Nàng nghĩ là nàng có thể trốn được ta sao?"

Chậm rãi xoay người, thật không nghĩ hắn thế mà có thể nhận ra nàng.

Chương 25: Tóm Gáy

Chậm rãi xoay người, thật không nghĩ hần thể mà có thể nhận ra nàng.

Lạnh lùng liếc nhìn hần một cái, Diệp Vũ Dương rõ ràng không để hần vào mắt cứ tiếp tục đi về phía trước.

“Diệp Vũ Dương, nàng đợi đã, sao chỉ có mình nàng nơi này?” Trữ Văn quân kích động đuổi theo chặn lại, nhìn thấy tay nải trên vai nàng hần hoài nghi hỏi: “Nàng muốn đi đâu?”

Không thể không dừng lại: “Đã về nhà nhiều ngày, nay ta phải trở lại Khiết Đan” nàng hơi cười khổ một chút, rõ ràng là đang nói dối nhưng thật ra cũng không phải khó lắm.

Hần nhìn trời đã không còn sớm nữa, thân thiết nói: “Cũng không còn sớm nữa, nàng chỉ có một thân một mình không sợ sao? Đụng phải người xấu thì biết làm sao bây giờ?”

“Ngoài chuyện bị cướp lộ phí cả thì chả là gì cả, đối với một quân kỹ thì ta đâu còn gì mà sợ tổn thất”

“Diệp Vũ Dương ta chỉ là có lòng quan tâm cho nàng. Nàng tại sao lại cứ cự tuyệt ta, cứ muốn đẩy ta xa ra ngàn dặm sao?”

Thân mình nàng khẽ run, quan tâm? Lời này thực xa lạ, xa lạ đến nỗi nàng như chưa bao giờ nghe qua, nhưng lại thấy như được ánh ban mai rọi đến, thật ấm áp.

Thấy nàng không nói gì hần thở dài rồi lại ôn nhu mở miệng: “Trước hãy nên tìm một khách điểm nghỉ ngơi đã, ngày mai hãy lên đường cũng chưa muộn” nói rồi hướng phía thuộc hạ đang đứng phía sau căn dặn gì đó, sau đó nắm lấy tay Diệp Vũ Dương kéo đến căn phòng ở một khách điểm gần đó.

Đẩy cửa sổ ra, ánh trăng sáng nhẹ tiến vào phòng. Mãn đêm phía xa thật tịch mịch, chân trời một mảnh tối đen, hình ảnh hoàn toàn tương phản với ánh trăng đẹp dị thường tựa như ngọn lửa nhỏ bùng lên trong ánh tà dương làm người khác phải mở mắt chiêm ngưỡng.

Ánh trăng đêm nay quá tỏ, những chấm sáng nhỏ chung quanh cũng biết mà không dám tranh giành hơn thua, lẳng lặng đem mình giấu vào bóng đêm. Giờ phút này trăng là thứ ánh sáng cao ngạo độc tôn duy nhất giữa đêm đen.

Chậm rãi thu hồi tầm mắt, tịch liêu của ánh trăng kia không biết từ khi nào đã cùng nàng làm bạn, nhưng nàng lại không như nó nguyện đem ánh sáng chiếu khắp thế gian, chỉ chọn một mình lẻ loi.

Vốn định trở về Vũ Thành, nhưng để làm gì cơ chứ? Đi tìm Mộ Ưu Vân sao? Nàng không làm được, sợ làm liên lụy đến hần, hơn nữa nàng cũng sẽ không chủ động mà đem mọi chuyện thuật lại cho hần. Chỉ có duy nhất tấm thân cùng nụ cười đậm mật là tất cả những gì nàng kiếp này sở hữu.

Như hoa cúc rơi trên đỉnh Nam Sơn mùa đông, cuộc sống mà nàng cần không ai có thể cho nàng, cũng không ai để ý đến.

Bóng đêm mờ mịt bên dưới chậm rãi nổi lên, như tầng tầng sa mạn đem vạn vật trên thế gian bao bọc trong đó, mộng lung và hắc ám đến khi chạm vào hừng đông mà cũng không hề hay biết.

Gió dần lạnh, ánh trăng chiếm ngập hồng gian, hôn lên cả hai bên má nàng, cũng đem cái lạnh tiến vào nội tâm, đông lạnh giai nhân đang một mình trầm tư.

Thân mình nhẹ di chuyển ngã xuống giường thượng, chỉ còn ánh trăng bị lưu lại bên ngoài mang theo ánh sáng mờ mịt cô liêu.

Sáng sớm hôm sau vừa mở cửa ra đã thấy Trữ Văn Quân đứng đó tự bao giờ, quần áo hôm qua vẫn còn đang mặc, sắc mặt có vài phần mỏi mệt.

Thấy nàng bước ra hần liền cười hỏi: “Đêm qua nàng ngủ có ngon giấc không?”

Yên lặng nhìn vào cặp mắt đỏ ngầu của hần đoán chắc là hần cả đêm không ngủ mà đứng canh ở đây: “Ta phải đi” nhưng đi đâu trong lòng nàng vẫn còn đang do dự.

“Nàng còn không phải chưa dùng điểm tâm sao? Dùng qua rồi đi cũng chưa muộn”

Hần đã mở miệng nàng cũng không muốn nói thêm, hờ hững nghiêng người đi lướt qua hần.

“Diệp Vũ Dương, nàng cũng không phải trở về Khiết Đan thành đúng không? Nàng là đang chạy trốn?” giọng nói lộ vẻ quan tâm cùng lo lắng đồng thời nhất quyết không buông tha: “Tuy rằng ta cùng Ly Vương tiếp xúc chỉ có mấy ngày, nhưng ta biết trong quân doanh nếu không có sự đồng ý mà tự ý rời

đi là tội chết”

Ngẩng đầu nhìn hân, tuy nàng bề ngoài có vẻ hơi nhu nhược, nhưng đôi mắt sáng như ngọc chợt lóe lên, nàng nhẹ quay đầu: “Chết, đó cũng là một việc rất may mắn”. nàng sợ chết nhưng nếu có thể một lần tranh thủ tự do cho chính mình, nàng rất cam tâm tình nguyện.

Khuôn mặt biểu lộ hy vọng, mong chờ cuộc sống mới bắt đầu.

Nàng quay đầu, không hề chú ý tới vẻ mặt đang lo lắng của hân, nỗi lo như bao phủ cả ánh mặt trời, từ từ cuộn thành đám mây đen đem thế gian bao trùm lại.

“Nàng nếu muốn rời đi, có thể theo ta đến Nghiệp Chương quốc, có lẽ đó là nơi nàng muốn đến”

Lặng lặng nhìn nam tử trước mặt, Diệp Vũ Dương cảm thấy có phần khó hiểu, chẳng lẽ muốn nàng vừa rời hồ lửa lại chạy vào một vùng bùn khác sao, chẳng khác nào là đứng yên một chỗ? Nếu như không cho là càng sa đọa hơn sao?

Thấy nàng không trả lời, Trữ Văn Quân về mặt đầy ý cười nói: “Diệp Vũ Dương, nàng đồng ý sao?”

“Không nghĩ tam hoàng tử thật có hứng thú với quân kỹ hầu hạ cho bổ vương?” âm thanh có phần lạnh lùng của Thương Duật vang lên, hân chậm rãi bước bộ tiến đến, đôi mắt ung hơi híp lại nhìn chằm chằm vào khuôn mặt giờ đây đã trở nên trắng bệch của Diệp Vũ Dương: “Chẳng lẽ định mang nàng bỏ trốn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Nhấn Đầu Đến Cực Hạn.

Không ngờ Thương Duật đến, cả đoàn người theo hân che chắn cả cửa khách điểm gây không ít chú ý cho những người qua lại.

Vừa lòng nhìn thấy biểu hiện đang run rẩy của Diệp Vũ Dương, hân phát tay một cái đem thân mình Vũ Dương kéo vào lòng.

Hân một thân khí phách, theo cánh tay hạ xuống trên người nàng, tâm hồn Diệp Vũ Dương cũng chậm rãi bị xâm nhập.

“Ly Vương thật biết nói đùa, ta chỉ là mới vừa gặp nàng thôi” Thương Duật người này quả thật là rất điên cuồng, cao ngạo, dù bây giờ hân đang cần sự giúp đỡ của Nghiệp Chương quốc, nhưng cũng không cho phép bất cứ ai tổn hại đến tôn nghiêm dù chỉ là một nửa đi. Nam nhân như hân chẳng những làm cho nữ nhân động tâm mà đối với nam nhân khác mà nói cũng là thêm vài phần kính sợ.

Nếu tiếp tục dấn co, chỉ sợ tổn thương hòa khí của cả hai bên mà thôi, Thương Duật là người thông minh dĩ nhiên vờ cho qua: “Đưa quân ngàn dặm cũng phải chia tay, bổn vương hôm nay chỉ đưa đến đây thôi, hy vọng tam hoàng tử có thể yên tâm lên đường về nước.”

Nhìn bàn tay Thương Duật đang nắm chặt cổ tay Diệp Vũ Dương, Trữ Văn quân hơi hơi nhui mày định tiến lên nói gì đó nhưng sứ thần bên cạnh hân đã nhanh chân lên tiếng: “Ly Vương đã có lòng đến đưa tiễn, tam hoàng tử cùng thần khí về sẽ không quên truyền đạt ý tứ của ngài cho hoàng đế chúng tôi”, tay lập tức vươn ra kịp thời ngăn cản xúc động của Trữ Văn Quân.

Tuy rằng lần này Thương Duật có chuyện muốn cầu Nghiệp Chương quốc, nhưng hân xưa nay tính tình độc đoán, khí phách cao ngạo, nếu dấn tội với hân kết quả tất nhiên sẽ chẳng tốt đẹp gì. Lại nói lần này đối với lợi ích mà hân chịu bỏ ra so với trước đây là đã phá lệ, nếu để tam hoàng tử không cần trọng trong lời nói mà đem chuyện tốt phá hỏng chỉ sợ sự tình càng thêm rối rắm hơn thôi.

Sứ thần nhìn đến Trữ Văn Quân về mặt có phần không hài lòng, lập tức xoay người cúi đầu: “Ly Vương thật có lòng đã đến tiễn, chúng ta thật ghi nhớ trong lòng, mong Ly Vương dừng bước.” nói xong vội vàng kéo Trữ Văn Quân rời khỏi.

Trữ Văn Quân phát tay, xoay người gắt gao nhìn chằm chằm bàn tay còn đang bị nắm chặt Diệp Vũ Dương: “Ly Vương, Diệp cô nương chẳng qua chỉ là một nữ tử nhu nhược yếu đuối, người dùng lực lớn vậy, chỉ sợ tay nàng sẽ bị trật khớp” nhìn khuôn mặt nay đã tái nhợt của Diệp Vũ Dương, hân biết giờ này nàng đang chịu đau đớn cỡ nào.

“Ngà?” Thương Duật miễn cưỡng hạ mắt nhìn xuống, có ý xem nhẹ dáng vẻ nhợt nhạt của nàng, tàn nhẫn hỏi: “Đau sao? Bổn vương thật ra dùng lực đạo rất nhỏ mà.” Câu nói này còn chưa hết thì lực đạo trên tay nàng lại thêm vài phần.

Bị hân gia thêm lực đạo ở cổ tay, nàng có phần thờ hốc vì kinh ngạc, nhưng từ đầu tới cuối nàng vẫn cố duy trì trầm mặc, bình tĩnh đưa mắt nhìn Trữ Văn Quân: “Nô tỳ không đau!”

“Tam hoàng tử, người nghe được rồi chứ” Thương Duật nói xong cũng không để ý đến bọn họ có rời đi hay không, liền xoay người ôm Diệp Vũ Dương

chậm rãi rời khỏi.

Ngạc nhiên nhìn hai thân ảnh đang rời đi, nhìn thấy bóng dáng nhu nhược của Diệp Vũ Dương giờ bị Thương Duật che khuất, tâm Trữ Văn Quân từng trăn trăn trận co rút đau đớn.

Đã trải qua quá khứ như thế nào mới mới biến nàng trở thành đậm đặc như gió thế này? Phải từng chịu khổ nhục ra sao mới đối với đau đớn trên thân thể giờ đây thì hoàn toàn chết lặng?

Hắn tưởng muốn giúp nàng, tưởng muốn bảo hộ nàng nhưng nàng lại thần nhiên cự tuyệt, cự tuyệt mọi người tiếp cận, đem mình cô lập, để bản thân dần chìm vào cô tịch tựa như một ngọn núi nhỏ hoang sơ tồn tại khắp nơi chỉ là dư vị của tang thương.

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng chiếu sáng vạn vật nhưng đồng thời ánh sáng đó thời khắc hạ xuống nam nhân trong thân áo bào kia, đã hấp thu toàn bộ khí thế mãnh liệt của hắn, chỉ phá lệ lưu lại cô liêu.

Vừa trở về khách điểm, Thương Duật liền một cước đá văng cửa phòng, mang theo căm giận, giờ tay một cái đã đem thân mình Diệp Vũ Dương từ trên cao rơi xuống giường thương.

Thân thể đau muốn vỡ vụn ra, nàng cố hít lấy một ngụm không khí, hé khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đến ghê người.

Còn chưa phục hồi tinh thần lại, thân mình hắn đã đổ nhào lên giường, tay hắn đè chặt lên hai bên cánh tay nàng: “không đau phải không?”. Trên đời này chưa có ai hắn chưa thể trị được, hiện tại cũng không cho phép có.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Giẫm Lên Tôn Nghiêm (Thượng)

Đau đớn đã muốn vượt qua khả năng có thể chịu, nước mắt đã muốn trào ra nhưng nàng cố hít sâu một hơi, kiều ngạo không cho nó chảy xuống, cho nên hốc mắt cũng trở nên đau đớn.

Đôi mắt cũng từ từ trở thành mờ mịt mông lung, nàng há miệng thở dốc, phát hiện cổ họng từng trận đau đớn, chỉ có ấn nhẫn: “Vương gia, nếu nhìn đến nô tỳ mà phiền lòng như vậy sao không một đao cho xong, việc gì phải chịu như thế?” thân thể của nàng đã muốn chịu không nổi nhưng kích thích này, đối với tra tấn nàng đã không còn sức gánh gượng, chết coi như cũng là một loại giải thoát đi.

Nàng rõ ràng là đang cầu xin hắn tha thứ, nhưng sao trong lòng Thương Duật lại không có chút nào thỏa mãn của sự chinh phục, nhìn đôi mắt nàng còn trong cơn mờ mịt, khiếp sợ mà chưa hoàn hồn, hắn từ từ nói lòng tay ra: “Rốt cục cũng chịu mờ mịt, biết đau rồi sao?”, kia không phải là nước mắt nàng sao, cũng chưa từng rơi xuống, chưa làm ướt đầm hai má kia, lại hung hãn quấy nhiễu nội tâm hắn.

Nhẹ nhàng đem thân mình gầy yếu của mình ngồi dậy, nàng đưa lưng về phía hắn, bất động thanh sắc cách xa hắn một chút.

Ôm mạnh thân thể nàng, hắn hơi dùng sức một chút, nàng liền ngã úp lên ngực hắn.

Diệp Vũ Dương không có phản kháng bởi vì nàng biết phản kháng của nàng chỉ làm cho hắn càng thêm điên cuồng mà chà đạp thêm thôi, nàng tình nguyện lựa chọn cam chịu ít ra hắn cũng bớt đi phần nào tàn nhẫn.

“Mờ mắt ra nhìn bốn vương!”

Hắn lên tiếng ra lệnh. Dĩ nhiên nàng không muốn tránh né, đôi mắt trong suốt không thấy đáy, hờ hững ngược nhìn kẻ đang gần mình trong gang tấc.

Nàng cố gắng phục tùng, cố gắng chinh phục bản thân để thỏa mãn cho hắn. Thương Duật vòng tay ôm nàng từ sau lưng: “Vì sao phải rời đi?”. Nói đến đây hắn dường như có chút hờn giận.

Cảm nhận được hắn giận dữ, Diệp Vũ Dương có chút sợ hãi, chắc là do nàng đã nhầm đi? Lúc trước đại gả sang đây, nàng không nghĩ mình sẽ trốn đi, càng không nghĩ bản thân đã kiên trì lâu như vậy nay lại không tiếp tục nữa. Nàng giờ mới phát hiện mình yếu đuối cỡ nào, thật đáng xem thường hơn là nàng như thế nào một chút sức đề kháng cự cũng không có.

Trên tay hắn lại dùng sức: “Ngươi có thể cự tuyệt và lừa gạt bốn vương, nhưng cả nhà Xuân Hoa sớm cũng sẽ được chôn cùng ngươi”

Lực đạo bên hông cho nàng biết hắn sẽ không tha thứ đi. Đôi mắt bình tĩnh, nàng nhìn vào đôi mắt ưng của hắn: “Bởi vì nô tỳ không phải là kỹ nữ.”

Mắt hắn hiện lên tia cười, Thương Duật ngẩng đầu, kẻ sát như muốn chạm vào môi nàng, giọng nói đầy ái muội: “Nếu như bốn vương đem ngươi trở

thành nữ nhân chỉ hầu hạ cho riêng ta trong doanh trướng, nàng thấy thế nào?” qua giọng nói không thể nhìn ra chút sùng nịnh nào.

Hơi nóng theo môi hân truyền đến, bao bọc lấy Diệp Vũ Dương.

Cũng tốt! Dù sao cũng trốn không thoát, trước đây nàng luôn có thói quen cự tuyệt không cho phép mình dựa vào người khác, đề nghị lúc này của hân chẳng phải là đã nhượng bộ rồi sao, coi như khá rồi. Nhẹ tay chạm vào cằm hân thay lời đồng ý, trở thành người cho hân độc chiếm.

Con đường sau này là thế nào nàng không có khả năng lo tới, cũng không thể tưởng tượng gì nhiều, bởi vì lúc này đây nàng muốn lui cũng không thể lui, muốn nấu cũng không thể nấu.

Thương Duật vừa lòng mỉm cười, tay nắm lấy nàng, thời điểm môi hân sắp chạm đến, ánh mắt hân lộ một tia cười hiểm thấy. Hân nhẹ nhàng thâm nhập hô hấp của nàng, nhắm nháp thật sâu hương vị ngọt ngào trong đó.

Lửa nóng từng đợt lan nhanh, như muốn thiêu đốt Diệp Vũ Dương, cơ thể ửng hồng làm cho khoảnh khắc người khác nhìn đến, chỉ muốn đem nàng mà yêu thương.

Thật lâu đến khi hô hấp của cả hai đã trở nên khó nhọc hân mới từ từ rời khỏi môi nàng.

Lần đầu tiên hân để nàng cảm nhận thương tiếc, cũng là lần đầu tiên nàng cảm giác cả cơ thể mình như nóng lên.

“Bỏn vương muốn người” nói xong hân mỉm cười, là mệnh lệnh, cho nàng biết hân không cần nàng có đáp lại hay không, thân mình hân xoay mạnh một cái đem nàng đặt dưới thân.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Giẫm Lên Tôn Nghiêm (Nhị)

Hân nhẹ nhàng nghiêng mình, tránh đụng đến cánh tay bị thương của nàng, sợ làm nàng đau, tay nhẹ nhàng vuốt ve thân thể bóng loáng như ngọc.

Bàn tay thô ráp của hân chạy khắp da thịt mềm mại nhẵn bóng, từ từ di chuyển dần xuống phía dưới. Mắt hân sáng quắc nhìn lên, đã không còn vẻ lạnh lùng như xưa thay vào là ôn nhu cùng lửa nóng, dường như muốn đem thân thể lạnh băng kia của Diệp Vũ Dương thiêu đốt, bàn tay dò thật sâu vùng nhạy cảm giữa hai chân, như muốn khám phá tất cả mọi bí mật thuộc về nàng.

Khuôn mặt trong suốt như ngọc giờ cũng ửng đỏ, giống như nụ hoa đang nở rộ, làn mi dài khẽ run kiêu diễm như đóa hoa nhẹ nhàng đung đưa chờ người đến hái.

Sợ hãi đối diện ánh mắt hân đang chăm chú nhìn mình gần thế này, Diệp Vũ Dương khó khăn giang đôi tay còn đau đớn quàng ôm lấy cổ hân, dâng lên cánh môi đỏ mọng, chủ động hôn hân.

Chỉ trong nháy mắt môi nàng đã bị hân áp trụ, thật sâu mà hôn. Nàng mở miệng muốn kêu lên đã bị đầu lưỡi linh hoạt của Thương Duật bá đạo xâm nhập, cần quét trong khoang miệng mà nàng cũng không rõ bản thân thế nào lưỡi lại cùng hân triền miên, dây dưa một chỗ. Họ càng hôn càng mãnh liệt, thâm nhập hầu gan đối phương càng sâu chỉ nghe âm thanh nức nở của nàng vang lên mang theo đầy dục vọng.

Nàng đầu óc choáng váng, hô hấp cũng trở nên khó khăn, ngực như bị ép chặt thật đau.

Váy áo vén cả lên, khi hân chậm rãi tiến sâu vào nơi kín đáo nàng cũng không phản kháng, đem hân dung nạp.

Cả hai cơ thể hài hòa, nhẹ nhàng di chuyển theo luật động của đối phương, âm thanh nguyên thủy du dương ngân vang không ngừng như một nhạc phổ muôn thuở của nhân loại.

Diệp Vũ Dương nhẹ thở dài, cảm giác mình thật bất lực, vốn tưởng rằng dù không làm chủ được vận mệnh, vốn tưởng đem lạnh lùng bên ngoài che đậy rất tốt nội tâm để bản thân có thể đủ mạnh mẽ, không nghĩ ở trước mặt hân lại không chịu nổi dù chỉ một kích thích.

Đây cũng là điểm bất đồng lớn nhất giữa Mộ Ưu Vân và Thương Duật. Mộ Ưu Vân tất thảy đều làm theo suy nghĩ của nàng, nếu nàng không đồng ý hân liền chậm rãi chờ đợi; còn đối với Thương Duật, không đồng ý của nàng chỉ càng kích thích hân thêm điên cuồng mà phá hủy, người như hân thật rất đáng sợ, làm người khác chỉ muốn chạy trốn tránh né cận hân.

Từ khi trở lại doanh trướng, Diệp Vũ Dương cũng chưa từng trở về lầu hạ của mình dù chỉ một lần, tất cả vật dụng gì đó của nàng đều bị chuyển lại đây.

Xuân Hoa rốt cuộc cũng trở về Khiết Đan thành, biết Diệp Vũ Dương đã chuyển đến bản lầu của Thương Duật, không ngại mạo hiểm mà tìm đến.

“Tuýt Lãng, người thật là không có lương tâm mà, có biết ta lo lắng cho người muốn chết không?”

Xuân Hoa như một trận gió lớn cuốn vào lều, Diệp Vũ Dương lúc này đang xem sách, nhìn đến hai mắt còn ngấn lệ quang của Xuân Hoa, lòng nàng như có một dòng nước ấm chảy qua, tuy trên mặt bình tĩnh thật ra trong lòng lại rất xúc động.

Không để ý đến Vũ Dương đang trầm mặt, Xuân Hoa lôi kéo nàng đứng lên xem xét: “Đã qua nhiều ngày, xem ra người nhìn cũng không tệ a”

“Cũng tốt. Thịnh nhi đã chuyển đến đây sao?”

“Đúng vậy, đều đã dọn đến Khiết Thành, chẳng lẽ trong lòng bất an mà còn rảnh rỗi chạy đến đây sao?” nói xong mỉm cười rồi xuất ra một gói nhỏ: “Ngân lượng này lúc trước người để lại, ta bây giờ đem nó trả lại cho người”

Diệp Vũ Dương lắc đầu, tay cũng không cầm lấy gói bạc mà Xuân Hoa đưa cho: “Ta cũng không có dùng đến, người cứ cầm lấy”

“Ta...”

Trong lúc hai người đang trò chuyện, Thương Duật tiến vào, hần hơi cau mày khi nhìn thấy Xuân Hoa.

Thấy hần tiến đến, Xuân Hoa không dám nói gì, bèn cúi đầu hành lễ rồi đi.

Thấy gói bạc còn nằm trên bàn, Diệp Vũ Dương cầm lấy đuổi theo: “Người để quên cái này”

Xuân Hoa không dám nán lại lâu, cũng không từ chối bèn lập tức nhận lấy, vội vã bước nhanh ra ngoài.

“Nàng ta đến đây làm gì?”

“Đến xem nô tỳ”, đặt quyển sách còn đang cầm trên tay xuống, đi đến cạnh hần, giúp hần cởi ra áo giáp bên ngoài. Thân thể hần cao lớn, nàng đứng chỉ tới vai, phải nhún mui chân lên, ngẩng đầu chuyên tâm giúp hần cởi bỏ áo khoác.

Việc này nàng không phải quen thuộc lắm, so với Hương Lãng thì khác, nàng ta làm rất thành thực. Động tác vụng về của nàng kích thích hầu gian hần bắt đầu căng thẳng, tay hần khẽ tiếp dùng sức đem nàng áp sát vào người, cảm nhận áo giáp lạnh như băng.

Nhìn đến ánh mắt hần tràn ngập lửa nóng, Diệp Vũ Dương hiểu rõ hần muốn làm gì, nàng cố không để ý, bàn tay nhỏ nhắn ở cổ hần chỉ đơn giản tiếp tục bận rộn.

Một tay ôm lấy nàng, Thương Duật bên tai nàng khẽ sát nói nhỏ: “Làm không được cũng không sao?”

Chậm rãi đem nàng đặt trên giường, tay hần thành thực mà nhanh nhẹn đem chính mình ngoại bào cởi bỏ, tay vươn ra ôm lấy Diệp Vũ Dương.

“Vương gia, đứng yên, không đứng yên nô tỳ làm sao giúp ngài cởi áo”

Nàng nói còn chưa dứt lời đã nghe tiếng âm thanh quần áo bị xé toạc, quần áo trên người lập tức biến mất, nàng không khỏi ai oán thở dài một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Giẫm Lên Tôn Nghiêm Của Nàng (Tam)

Gió nhẹ từng cơn thổi vào mớ quần áo hỗn độn dưới đất giờ đã bị xé rách, ngăn cách hoàn toàn với không gian triển miên sau lớp sa màn bên trong, tiếng thờ đóc của nam nhân hòa với tiếng rên rỉ nữ nhân. Sự lãng mạn bên trong sa màn kết hợp với hỗn độn bên ngoài như nhảy múa cùng nhau.

Hần chậm rãi rời khỏi cơ thể nàng, xoay người đem Vũ Dương ôm vào trong ngực, bàn tay thô ráp mang theo thương tiếc, lau đi mồ hôi trên trán nàng: “Vũ Dương, sao nàng lại ở trong quần áo này”. Nhìn đôi mắt kiên cường kia của nàng, hần có một cảm giác rất quen thuộc.

Từ trước tới nay, mỗi khi kích tình qua đi, hần nếu không đứng dậy trở về thành thì cũng là nặng nề ngủ, hôm nay vì sao nàng cảm thấy hần có chút khác biệt.

Sự ôn nhu trước mắt làm lòng nàng bối rối. Là tâm nàng đã bắt đầu yêu thương, ưu ái đối với hần? Hay chính vì ánh mắt ôn nhu kia đang nhìn nàng?

Chắc đó chỉ là ảo giác do nàng tự sinh ra, là do nàng tự mơ mộng viễn vông mà.

Dù gì hần đã không nhớ, nàng cũng không có ý nhắc lại: “Nô tỳ là từ Vũ Thành đến”

Cả hai người lại không muốn tiếp tục nói tiếp, cũng không còn cảm giác buồn ngủ, chỉ nằm đó im lặng nhìn lên đầu giường. Bất ngờ Thương Duật bật dậy: “Đứng lên” nói rồi hần lấy quần áo mặc vào.

“Quần áo của nô tỳ mới bị Vương gia...”

Hần từ chiếc rương lấy ra bộ y phục màu trắng đưa nàng: “Mau thay vào!”

Lát sau, không nghe thấy có động tĩnh gì bèn tức giận quát: “Đang làm cái gì?” vừa nói vừa quay đầu nhìn lại thấy Vũ Dương cầm y phục ngồi ở đầu giường.

“Nô tỳ không mặc đồ này” lần trước khi trở về doanh trướng, nàng trên người không đem theo bất cứ thứ gì.

Hần buồn cười nhìn nàng, y phục nam tử của Khiết Đan quả thật rất khác biệt đối với Vũ Thành, hần hướng nàng vẫy tay, ý bảo kêu nàng đến: “Ngươi lại đây”

Điệp Vũ Dương ôm y phục hần đưa do dự tiến đến.

Hần một phen đoạt đi y phục từ tay nàng: “Ngươi thật kiêu ngạo mà!” tuy rằng nói thế, nhưng tay hần bắt đầu giúp nàng mặc vào.

Thật vất vả mới mặc xong cho nàng, Thương Duật dẫn đầu đi: “Theo ta đến đây!”

Ra khỏi doanh trướng, Thương Duật nhanh chóng ôm nàng phi thân lên ngựa. Điệp Vũ Dương còn chưa phục hồi bình tĩnh, con ngựa đã lao như bay về phía trước.

Thảo nguyên xanh biếc, ánh sáng loang lổ soi rọi lên hai cơ thể trên tuấn mã, mỹ nữ cùng anh hùng.

Thân mình nhẹ nhàng dựa trước ngực hần, nàng tự nhủ đây không phải tình yêu, chỉ là một loại ký thác cho tâm nàng, ít ra giữa trời đất trong lúc này nàng cảm nhận bản thân không phải chỉ cô đơn có một mình.

Tay áo bay bay chậm rãi quyện vào nhau, khí trời lành lạnh dâng lên tâm tình nàng cũng chậm rãi chìm vào mộng lung, là chuyện gì đang phát sinh đây?

Vừa đến Khiết Đan thành, Thương Duật đã giục ngựa hướng một bờ trang (chỗ bán vải vóc, quần áo)

“Gia, không biết ngài có gì phân phó cho tiểu nhân?”

Thương Duật chỉ qua một bên Điệp Vũ Dương đang đứng: “Giúp nàng tìm vài bộ y phục” lúc hần quay đầu vừa vặn chạm phải đến ánh mắt Hương Lăng, nàng ta đang chăm chú đến bộ y phục trên người Điệp Vũ Dương.

Hai người bốn mắt chạm nhau, ánh mắt Hương Lăng mang theo nhớ nhung lẫn bi thương, mà trong mắt Thương Duật thì lại có vài tia áy náy.

Thời điểm Điệp Vũ Dương xoay người, nhìn thấy bọn họ im lặng đứng đó, trông mắt có hơi nóng lên, nàng có phần hơi lo lắng nhưng rất nhanh về hờ hững được thay vào.

Nhìn Thương Duật bên cạnh Điệp Vũ Dương, bộ y phục kia chính là nàng tự tay may cho hần, nay lại khoác trên người nàng ta. Tuy bị thương tổn nhưng Hương Lăng cũng hiểu rõ thời điểm nàng gả cho hần, hần không phải là người thuộc về duy nhất cho bất cứ một ai: “Thiếp Thân thành an Vương gia”, nàng nở nụ cười thật ấm áp.

“Ân!”

Vào thời điểm thế này, Điệp Vũ Dương vốn không muốn làm ra vẻ trước mặt Hương Lăng, chuẩn bị chủ động rời đi, trả lại cho mình tôn nghiêm đồng thời cũng kiên trì không cho phép tâm bị tổn thương.

Cầm lấy quần áo, đang định mở miệng thì thấy Hương Lăng ôm bụng, mày nhíu lại, nhìn bộ dáng nàng rất thống khổ.

“Hương Lăng!” Thương Duật chạy vội qua, một phen ôm lấy Hương Lăng hướng cửa trước chạy đi. Chỉ trong nháy mắt bóng dáng hần đã biến mất khỏi tầm mắt nàng, giống như chưa hề tồn tại qua.

Thân mình nàng hơi run run, liền cuống quýt đỡ lấy cạnh bàn gần đó.

Của nàng tôn nghiêm vẫn không thể duy trì, lại hung hãn bị hần giẫm lên, cho đến khi bọn họ tất cả đã đi hết, Điệp Vũ Dương mới từ từ đứng dậy. Thật là châm chọc, mùa xuân của nàng, hoa cỏ còn chưa kịp nở thì mùa đông lạnh lẽo đã tàn nhẫn kéo đến, cuốn trôi hết những cánh hoa tươi mon mọn.

“Công tử, y phục này người còn muốn không?” (cha này bị đui... Người ta là con gái sờ sờ ra đấy... chỉ là mặc đồ nam nhân thôi... bộ nghĩ Thương Duật đoạn tụ hay sao, ôm thẳng con trai chạy quanh thành-..!!)

Y phục?? A nàng thật không có tiền, chuyện này cũng không phải do nàng khởi xướng mà. Chậm rãi lắc đầu, Vũ Dương rời khỏi bố trang. Trước mặt nàng còn cả một đoạn đường dài phải đi, trong người lại không có ngân lượng, chỉ đành một thân một mình lê bước trở về.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Giẫm Lên Tôn Nghiêm Của Nàng (Tứ)

Chậm rãi tiêu soái bước ra khỏi bố trang, ngửa đầu nhìn ánh sáng đang nhô cao, mặt trời cũng thật tàn nhẫn, không cho một chút điểm ấm áp: “Không lạnh, Diệp Vũ Dương không thấy lạnh!” nàng cố nhắc nhở bản thân, nàng rất ấm áp, nhưng tại sao chân tay lại lạnh thế này, rõ ràng nàng ngay cả bản thân mình còn không thể lừa được, giờ phút này sắc mặt hiển nhiên rất tái nhợt.

Đi từng bước một tiến ra ngoại thành, ở đây trời xanh mây trắng, thật là trong lành làm cho người cảm thấy không một chút bị lây nhiễm, rất tinh khiết.

Nàng chậm rãi đi từng bước một nhưng lại cũng không biết mình phải đi theo hướng nào?

Người đang được tự do, lòng cũng theo đó mà bay bổng.

“Diệp cô nương, người sao ở đây có một mình?” chỉ thấy có một đoàn người đang cưỡi ngựa đến gần, cầm đầu là Nhạn Minh, hắn đang nhìn nàng, dường như hiểu ra cái gì.

Diệp Vũ Dương quay đầu nhìn mọi người, cảm thấy có hơi chút mờ mịt, sau đó lại chậm rãi xoay người hướng phía trước tiếp tục đi đến.

Nhạn Minh nhảy xuống ngựa chạy đến: “Diệp cô nương, để ta đưa nàng trở về”

“Không cần!”

Hắn hướng phía sau mọi người phát tay: “Các người về trước đi!” Tuy rằng hắn không rõ vì sao Vương Gia lại để nàng một người nơi này nhưng tất nhiên hắn sẽ không để nàng xảy ra chuyện gì không tốt.

Cứ thế như vậy, hai người một trước một sau chậm rãi mà đi, mọi người chung quanh nhìn đến cũng không biết phải nói sao.

Diệp Vũ Dương chậm rãi bước đi cũng không cự tuyệt hẳn làm bạn, đôi khi nàng cảm thấy mệt mỏi cũng sẽ dừng chân ngồi nghỉ trên gò đất. Mặt trời cũng dần nhô cao, từ xa những đám mây được nhuộm màu đỏ, nhẹ nhẹ lơ lửng để gió thổi đi.

Giờ phút này nàng đem mọi chuyện trên thế gian tạm gác một bên, để mình rơi vào không gian thứ ba. Nàng lặng lẽ an ủi chính mình cũng như nói với chính linh hồn rằng nàng là một người cô đơn, vĩnh viễn là một kẻ hiển vũ cô đơn trong đêm, cho dù có một hai người đến xem nhưng bất quá chỉ là do họ nhất thời hiếu kỳ, không cần để bản thân mình quá mức để ý làm gì, nếu khán giả đã đi khỏi nàng cũng nên quay lại với thời điểm bắt đầu, không cần phải thay đổi gì cả. Nàng vẫn mãi vẫn đậm phong khinh, thanh tâm hóa dục Diệp Vũ Dương.

Tìm thấy được một mặt cỏ sạch sẽ, Diệp Vũ Dương ngã người nằm xuống, hưởng thụ thảo nguyên bao la, gió nhẹ quét vào mặt mang theo cả hương vị hoa cỏ của nơi đây, thật rất thoải mái.

Mây trắng trôi qua từng cụm từng cụm trên cao, nàng nhìn có chút mơ hồ mộng lung, đến khi mây trắng trôi đi hết lưu lại giờ đây một mảng trời màu đỏ thật nhìn có hơi ghê người, giống như máu tươi trước mắt đang dao động.

Hoàng hôn giờ đã nhuộm đỏ bầu trời, nhìn tựa máu, vẻ đẹp trước mắt càng thêm phần yêu dã.

Nhạn Minh lặng lẽ đứng một bên nhìn hoàng hôn dần dần hạ xuống trên người nữ nhân đang tươi cười, nàng cười thật là quá đẹp, làm lòng người cũng từng mảnh vỡ vụn trước dung nhan nàng.

Hắn nhẹ nhàng cúi gập thắt lưng, đem nàng ôm lấy, hiển ngang đón ánh hoàng hôn chậm rãi tiến về phía trước.

Hoàng hôn hạ xuống hai thân ánh ái muội tuy là đơn điệu nhưng rất ấm áp. Cảnh tượng trước mặt tuy âm u lạnh lẽo nhưng thêm vài phần xinh đẹp, lòng cũng bất giác sinh ra hy vọng.

Thời điểm bọn họ đến doanh trường đã thấy Thương Duật cưỡi ngựa đứng đó, nhìn thấy hai người hắn cũng không nói lời nào, nhìn đến Diệp Vũ Dương còn đang nằm trong lòng Nhạn Minh, liền giờ roi giục ngựa nghênh ngang bỏ đi.

Trở lại lầu, Thương Duật không còn hờn giận hỏi: “Sao không ở bố trang chờ bốn vương?”

Điệp Vũ Dương bình tĩnh nhìn hắn mở miệng nói:” Ở nơi đó chờ, chẳng lẽ Vương gia sẽ quan tâm sao?”

Hắn giữ chặt cảm nang, lạnh lùng nói:”Ngươi đừng có mà chọc bốn vương tức giận!” là mệnh lệnh nhưng đối với Vũ Dương luôn lạnh lùng thờ ơ, nàng lại không một chút hờn giận.

Cầm bị hắn nắm chặt, hơi thở hắn càng ngày càng gấp, tâm Diệp Vũ Dương cũng dịu dần, thật lâu mới mở miệng nói:”Tuân lệnh!”. Đêm cũng dần khuya, biên cương giờ đây lại có chút lạnh.

Cảm giác cả người nàng giờ phút này lại lạnh như băng hắn mới thật cả kinh, Thương Duật nhủ mảy mòi ôm nàng chạy ra ngoài.

Nàng cũng không hỏi hắn là đi đâu, đối với nàng mà nói, vô luận có bị bắt đi đâu, nàng thật không quan tâm.

Cởi bỏ quần áo trên người Vũ Dương, hắn đem nàng thả vào ôn tuyền, hai tay hơi xoa nắn cơ thể lạnh như băng của nàng, tựa như đối với hành động hôm nay của mình hắn thấy rất áy náy, lửa giận khi nãy giờ đây không biết bay đi đâu hết. Hắn chỉ đành tiếp tục giúp nàng tẩy rửa thân thể, cho đến khi cơ thể kia không còn lạnh nữa hắn mới ôm nàng trở về lều.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Ai Có Thể Vũ

Suốt cả buổi tối Thương Duật không hề rời đi, chỉ lặng lẽ ôm nàng bên cạnh, đem thân mình sưởi ấm cho nàng.

Từ đó về sau Diệp Vũ Dương cả người dường như mất hồn, thái độ trở nên thờ ơ với tất cả mọi chuyện xung quanh, không muốn để ý đến bất cứ chuyện gì, mắt nàng khi nhìn người khác cũng trở nên vô cảm. Đôi khi nàng lại bật cười nhưng nhìn nàng lại không thấy ra chút nào vui vẻ chỉ có chua xót.

Mỗi ngày trải qua thật yên tĩnh, ai cũng vì chuyện riêng của mình mà bận rộn. Cho đến một hôm có lính đến bẩm cáo Trục Nguyệt Hoàng đã phái sứ thần dẫn theo một vạn tân binh đang tiến đến đây.

Không hề có một chút chuẩn bị, Thương Duật trước đây đối với kế hoạch đã được tính toán của mình chưa hề lộ ra, vì thế cũng coi như không có gì chỉ toàn tâm cùng quân lính trong doanh nghênh đón sứ thần.

Đến quân doanh, sứ thần lại muốn Thương Duật đưa đi tham quan khắp nơi.

Thương Duật tất nhiên hiểu rõ ý đồ của hắn, không một chút do dự liền đáp ứng.

Toàn bộ năm dặm chung quanh quân doanh, tuy chưa đi qua hết mọi ngõ ngách nhưng hắn nhìn thấy rõ ràng bộ dạng tiêu cực của quân lính, vũ khí thì lại rất thô sơ, thiếu thốn, lòng hắn cũng thật vui vẻ hoàn toàn không hề quan tâm đến tầm quan trọng của tướng sĩ biên cương, mặt khác cũng chẳng thêm hoài nghi khó khăn như thế mà mọi người còn có khả năng chống đỡ ngoại xâm đây. Hắn chẳng thấy chút lo lắng gì cho tình hình quân binh ngược lại phá lệ cảm thấy rất vừa lòng, cho rằng bọn họ tất nhiên sẽ không dám có ý phản nghịch.

Đã thế kẻ nào đó được xưng là bá chủ biên cương Thương Duật lại đối với hắn rất khách khí, hắn không tránh khỏi cảm thấy rất nở mày, tuy vậy đôi khi lại có chút không quen.

Đoàn người đi dạo khắp nơi xong trở về, tiệc tối cũng bắt đầu. Thương Duật ngồi ở vị trí chủ tọa trên cao, tuy thời gian thu xếp có hơi gấp nhưng tuyệt đối không hề qua loa.

Một bàn tiệc đầy rượu ngon chờ mọi người thưởng thức, ca vũ sẵn sàng đợi lệnh tùy thời hiến nghệ giúp vui, bên cạnh còn có những quân kỹ ăn mặc thật hờ hang, bộ ngực cũng muốn lộ ra ngoài giờ đang ngồi cạnh hầu hạ.

Đoàn sứ thần vì bên cạnh có những nữ nhân với thân hình thật nóng bỏng đang hầu hạ nên bọn họ cực kỳ hưng phấn, thảo luận mọi vấn đề trên trời dưới đất, bộ dáng say sưa, phóng túng.

Ca nhạc biên cương tuyệt không thể so với sự uyển chuyển nhẹ nhàng của Vũ Thành, nhưng cũng rất có khí thế, ấn nhần mà sinh động. Những vũ công ở đây tuy kỹ thuật nhảy không thể so kịp với nữ tử tao nhã uyển chuyển mà hàm xúc tại Vũ Thành, nhưng sự nhiệt tình như lửa của những vũ công này thật làm bọn họ không tránh khỏi có chút choáng váng.

Đích thân đến đây mới thấy, nghe qua danh tiếng lẫy lừng của Thương Duật là bá chủ biên cương hắn nghi ngờ phải chăng có được là nhờ vào những trận đánh của hắn trước đây cho nên mới sinh động đến thế. Sur thật hắn nhìn chỉ là một người phạm phụ tục từ bình thường mà thôi.

Gã sứ thần nhìn khắp nơi rồi hỏi:” Nhìn ra trong doanh trại của Ly Vương tại hạ thấy văn nhân nhã sĩ chiếm phần đa số. Tuy nhiên lần này tiến đến bất

quá cũng là phụng chỉ đến coi Thanh Nhạc Quận Chúa không biết có thích ứng với cuộc sống biên cương hay không?”

Rõ ràng mượn cớ đến xem Thanh Nhạc Quận Chúa, nhưng ngầm ý bên trong cũng là dò thám thử xem Thương Duật có ý phản nghịch hay không mà thôi. Dù vậy nhưng thật ra Thương Duật cũng không biết giờ này Mộ Tuyết Lăng đang ở đâu. Tân hôm đêm đó nàng đã bị chính hấn đánh vào quân kỹ, nay không rõ đang ở nơi nào nữa.

“Thật phiền đại nhân vất vả, Thanh Nhạc quận chúa vẫn không bình thường, thật ngại quá đã phiền Hoàng Thượng lo lắng” hấn ý tứ trong lời nói cũng không rõ ràng.

Không ngờ lại thấy sứ thần cười tươi: “Ta đã nghe đồn về kỹ thuật nhảy rất điêu luyện trên đời hiếm có của quận chúa, không biết lần này có điểm phúc được tận mắt nhìn không?” Trước đây bọn họ ở Vũ thành từng nghe mọi người truyền tụng qua, nhưng vì không có mặt ở đó nên không thể tận mắt chứng kiến, nay đến đây thỉnh cầu cũng coi như đây cũng là một lý do rất hợp lý.

Thương Duật hơi kinh ngạc nhưng trên mặt vẫn không lộ chút nào: “Chuyện đó dĩ nhiên, nếu ngài muốn xem thì ta sẽ mời Thanh Nhạc quận chúa dâng vũ vậy.” Nếu tên sứ thần này chưa từng xem qua kỹ thuật nhảy của Mộ Tuyết Lăng thì thật quá dễ dàng thu xếp, Thương Duật xoay người hướng Khanh Đức nói nhỏ: “Ngươi mau bảo Phi Yên chuẩn bị, kêu nàng lấy sa mỏng che mặt hiển một khúc vũ thật đặc sắc cho bốn vương”. Thật ra nhảy múa đặc biệt ở chỗ chính là y phục trên người, phải hơi khoe ra một chút da thịt, tuy đối với thân phận Thanh Nhạc Quận Chúa có phần hơi quá đáng, bắt quá muốn che mắt mọi người thì phải dòi chú ý của bọn họ vào thân hình hay dáng người nữ nhân đó, để họ xem nhẹ đi dung mạo cùng thần thái của nàng.

Khanh Đức gật đầu vội chạy đi thu xếp.

Hấn đi một hồi lâu nhưng vẫn không thấy bóng Phi Yên đâu, lại thấy hấn lại chạy đến nói nhỏ bên tai Thương Duật: “Vương Gia, chân của Phi Yên hôm nay bị thương, không thể vũ được”

Mọi người mắt lớn trừng mắt bé hết nhìn Thương Duật, lại quay sang ngó Khanh Đức: “Ngươi nói cái gì?” hấn cố nén phần nộ gầm lên, làm người khác có chút sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Kinh Thế Tuyệt Vũ (Nhất)

Nhận Minh ngồi một bên lại nhìn thấy có chút không đúng, liền hiểu ra vấn đề, tiến đến Thương Duật nói: “Vương gia xin yên tâm, thuộc hạ đã có biện pháp”

Thương Duật nhú mày có chút không tin hỏi: “Ngươi có biện pháp?”

“Xin để thuộc hạ đi thử xem” nói rồi xoay người xuống dưới.

Trong lều Thương Duật, Điệp Vũ Dương đang ngồi xem sách, tuy nghe có tiếng người vén rèm tiến vào, nghĩ là Thương Duật nên không ngẩng lên nhìn, chỉ tiếp tục đọc sách.

“Thuộc hạ thỉnh cầu Vương phi giúp một việc!”

Nàng nhìn hấn hơi nhú mày hỏi: “Việc gì?”. Tuy đối với Nhận Minh trước mặt nàng tỏ ra thờ ơ, nhưng nàng cảm nhận rất chân thật sự chiếu cố của hấn dành cho mình.

Nhìn thấy thái độ nàng, Nhận Minh nghĩ mình có một chút hy vọng: “Lần này Vũ Thành phái sứ thần đến đây, nghe nói là muốn xem Vương Phi vũ một khúc tuyệt thế đoạt hồn, mà đến nay Vương Gia vẫn chưa biết Vương Phi luôn bên cạnh ngài, cho nên...” những câu tiếp theo hấn không tiếp tục, hấn hiểu rõ việc này đối với Vương Phi là không công bằng nhưng đây là chuyện của Ly Vương, tất nhiên cũng là chuyện của bọn hấn.

“Được!” chỉ một câu, Điệp Vũ Dương nói xong lập tức đứng lên “Y phục để vũ đâu?”

Nhận Minh từ phía sau xuất ra vũ y (đồ để mặc múa ấy mà J): “Tạ ơn Vương phi hỗ trợ!”

Khoảnh khắc tiếp nhận vũ y, lòng Điệp Vũ Dương có hơi hồi hộp, nàng đã sớm có mọi chuẩn bị thỏa đáng, cho nên đối với việc nàng đồng ý hay không chỉ là hình thức mà thôi.

A! Từ trước đến giờ đối với nàng mà nói không có việc gì là quan trọng cả, chuyện lần này cũng chẳng có gì là khác biệt.

Nàng thản nhiên cười, bộ y vũ này thật long lấy hiếm thấy sợ trong thiên hạ chỉ có duy nhất, cả tay áo cũng được đính bạc lấp lánh. Nàng trước giờ không

chú trọng diện mạo bề ngoài cho lắm, nhưng nếu lên vũ mà không thể hiện được linh hồn của điệu múa mình thì chẳng khác nào con rối diễn hề trên vũ đài.

Hai tay nhẹ nhàng cởi bỏ áo ngoài, quần áo trên người chậm rãi rơi xuống lộ ra chiếc áo lót trắng nõn bên trong.

Thấy cử chỉ lạnh lùng của nàng, Nhạn Minh áy náy vội giải thích: "Xin Vương phi đừng hiểu lầm, chỉ là thuộc hạ đang vội." Hắn không nghĩ Điệp Vũ Dương không quay vào buồng trong mà ở trước mặt hắn thoát ý, sợ tới mức nói không nên lời, nhanh chóng xoay người đi ra ngoài: "Thuộc hạ sẽ chờ bên ngoài, Vương Phi thỉnh thoảng thả", nghĩ đi nghĩ lại dù sao trong phòng cũng không có bình phong nào, dù thấy hắn về lúng túng, nhưng nàng cũng không chủ động giải thích.

Bất qua chỉ là một tấm thân đã nhuộm bẩn sao còn đi để ý chuyện người khác thấy hay không? Chuyện đó so với nàng mà nói không có ý nghĩa gì cả, nàng cũng không thù thân vì ai, cũng không cho phép ai vào an ủi đi sự cô đơn trong lòng nàng.

Cứ coi như nàng phóng đảng đi vì nếu đã là nữ nhân, ai lại không để ý đến thân thể mình chứ?. Nhưng nàng vốn coi là kỹ, nữ nhân như nàng không có quyền thẹn thùng.

Nàng hít sâu một hơi cởi nốt quần áo sót lại trên người nhanh chóng đem y vũ mặc vào.

Thật là mệnh bạc, nàng chưa từng nghĩ mọi chuyện lại đến nhanh như vậy, còn chưa kịp chuẩn bị nhưng nó cứ như nước lũ cuốn cuộn kéo tới.

Điệp Vũ Dương nhu nhược chỉ đành cam chịu.

Bước ra khỏi doanh trướng, Nhạn Minh nhìn nàng che sa mạn, trên người nàng giờ đây là bộ y vũ mỏng manh, lòng hắn trời dấy nỗi đau đớn vô cùng, đem ngoại sam của mình cởi xuống nhẹ giúp nàng khoát lên vai: "Trời lạnh, Vương Phi bảo trọng cơ thể". Nàng thế nào lại thờ ơ đến thế coi như không có gì, không bận tâm đến da thịt đang phơi ra trước mặt quân lính trong doanh kỷ.

Nàng nâng mắt nhìn, quần áo của hắn thật ấm áp rất giống với Mộ Ưu Vân, trên đó còn ngửi được hương thơm rất nhẹ làm lòng người quyến luyến: "Người làm sao nhận ra ta?". Nàng của trước đây, không hề lộ ra chút khí chất nào của bản thân đã thế còn có tình trạng đêm rất đậm, cố gắng làm mình giống mộ Tuyệt Lăng để gã vào đây.

Sau đó lại đem chính mình coi như là cùng phu nhân ân ái, nhưng vì cạnh hắn lại có quá nhiều nữ nhân mà không ai làm cho hắn nhớ sâu sắc cả, cho nên hắn cũng không phát hiện quân kỷ cùng hắn ngày đêm triền miên thật ra chính là Thanh Nhạc quận chúa. Trái lại Nhạn Minh chỉ liếc mắt một cái liền có thể nhận ra nàng.

Nhạn Minh gất gao nhìn nữ tử đam mê trước mặt, mâu gian hiện lên vài tia thương tiếc: "Bởi vì Vương Phi có đôi mắt trong suốt và tinh khiết, như nước suối trên Thiên Sơn. Dù nàng có thay đổi dung mạo ra sao, đôi mắt trong trẻo mà lạnh lùng ấy không phải ai cũng có thể học được."

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Kinh Thế Tuyệt Vũ (Nhị)

Nàng chậm rãi thu hồi tầm mắt hướng phía trước mà đi, Là Nhạn Minh có nhãn lực tốt? Hay là Thương Duật đã thờ ơ? Vô luận là thế nào chỉ có mình nàng bi ai mà thôi.

Nhạn Minh chăm chú nhìn bóng dáng nàng từ phía sau, thân mình chẳng khác nào băng tuyết lạnh lùng, chỉ là một nữ tử nhu nhược, nhưng sao lại luôn cự tuyệt tiếp cận của người khác.?

Khoảng cách đến Vương gia đãi tiệc còn một khoảng xa, Điệp Vũ Dương đem áo khoác Nhạn Minh cho nàng cởi xuống: "Cảm ơn!", lời nói rất nhẹ tựa xuân phong nhưng quất vào lòng người một nỗi lo lắng khôn xiết.

Nhạn Minh kinh ngạc, nàng là một nữ tử thông minh trí tuệ thế nào cho nên mới lo sợ chính mình mặc áo của hắn xuất hiện sẽ không tránh khỏi hắn bị Thương Duật trách tội, còn chưa đến gần đã vội đem áo cởi trả. Ai nói nàng là người vô tình, vô tâm? Chỉ vì nàng không nói lời nào, chỉ đem chính mình thu lại tránh cho người khác có cơ hội thương tổn bản thân, nhưng sâu trong tâm nàng vẫn không bao giờ quên ân tình người khác dành cho mình.

Nỗi đau trong lòng hắn dần dần tan ra, thương tiếc cũng chậm rãi từng chút từng chút thấm vào xương cốt.

Nếu là không phải trước đây nàng chịu thương tổn quá nhiều, ấm áp nhận được lại rất hiếm hoi thì làm sao nàng có thể tỉnh tã nhận ra người khác đang đối xử tốt với mình? Cho nên lại không ngại giúp người khác che đậy, dấu đi dấu vết được chăm sóc tránh cho người bị khó xử.

Trong sân, nhạc khúc đã dần dần vang lên hòa cùng lửa nóng trong trại được thắp cao làm cho mọi người náo nức, điên đảo chờ càng thêm nóng lòng

mong đợi điệu vũ tuyệt thế kia.

Nghe tiếng nhạc, Điệp Vũ Dương lúc này đang ở dưới khán đài chậm rãi gập người hành lễ. Một nốt nhạc cao nổi lên, thân mình nàng theo tiếng nhạc thoáng cái nhún mạnh nhảy lên, bộ y phục trên người theo nàng múa cũng không ngừng nhảy múa, bay bay theo từng cơn gió nhẹ thổi đến. Tiết tấu dần dần thay đổi, Điệp Vũ Dương nhanh chóng cuộn người xoay thành một vòng tròn gập gao, dưới ánh trăng mờ mờ như nụ hoa mê người đứng thẳng làm tất cả mọi người ở đây chỉ há hốc mồm hết sức kinh ngạc.

Phía dưới khán đài mọi người dường như cũng nhón nháo muốn được tham gia. Thoáng cái cơ thể nàng đang điên cuồng xoay từ từ chậm lại, chân nàng tách ra chậm rãi vẽ thẳng một đường về phía trước ngồi xuống, cử chỉ thoai mái thật tự nhiên tựa như đóa hoa tuyết liên duy nhất trong nhân gian đang từ từ hé nở, tràn đầy hương sắc.

Mọi người thoáng chốc ngây ngất muốn kinh hô lên nhưng điệu nhạc lại một lần nữa nổi lên, thân mình Điệp Vũ Dương cũng theo đó mà chậm rãi nâng lên như ánh sáng mặt trời soi rọi. Mọi người quên mất ngày đêm chỉ khi nhìn vào đôi con ngươi trong suốt kia của nàng mới nhận ra là ban đêm. Đầu nàng hơi hơi lắc lư, khoảnh khắc những cánh hoa li ti rơi xuống đất, mái tóc nàng cũng theo đó mà tản ra, thân mình không ngừng xoay tròn giống như đóa hoa trên bàn từ từ nở rộ.

Thương Duật mâu gian híp lại, ngồi im nhìn chăm chú nữ tử đang múa trước mặt, ở chung với nàng lâu ngày hẳn không khó nhận ra đôi mắt trong suốt kia. Bàn tay đang cầm ly rượu bất giác siết chặt nhìn thấy cả gân xanh, mâu gian tràn ngập lửa giận tưởng chừng như muốn giết người.

Tiếng nhạc trong trẻo càng trở nên gấp gáp vang lên, thân mình Điệp Vũ Dương cũng theo đó xoay tròn càng lúc càng nhanh, quần áo mặc trên người cũng theo tốc độ nhanh mà muốn rời ra, một mảnh vải mỏng ngay sau đó sắp như rơi xuống. Bí quyết quan trọng nhất trong điệu vũ đoạt hồn đó chính sự tinh xảo, nhanh nhẹn, dứt khoát mà giờ phút này là thời điểm quan trọng nhất. Căn cứ vào tốc độ của người múa, những mảnh vải tua trên người sẽ từ từ, từ từ như những lát cắt từng mảnh mà rơi xuống cuối cùng khi tản ra mạn trên mặt rơi xuống thì cả người cũng sẽ trở thành một mảnh trần trụi.

Mỗi người ở đây đang chăm chú nhìn một màn phía trước mặt, không một ai dám chuyển mắt chỉ sợ bản thân sẽ bỏ lỡ mỗi một chi tiết của màn tuyệt sắc này.

Nhận Minh một bên không đành lòng nhìn nàng trên kia đang điên cuồng múa, vì quá tập trung cũng không chú ý đến ánh nhìn của người bên cạnh hẳn.

Thương Duật tay cầm chén rượu không tự chủ siết chặt, chén rượu bỗng chốc vỡ nát. Máu từ tay hẳn ồ ạt chảy ra.

Điệp Vũ Dương đôi mắt càng ngày càng sáng lên, cả người tỏa ra ánh sáng mê người, từng mảnh vải mỏng trên người bắt đầu theo chuyển động bên dưới mà bắt đầu rời ra.

Một mảnh, hai mảnh, ba mảnh.....

Nàng tựa như đóa sen rực rỡ dần dần bay xuống, dù có đau thương vẫn cố gắng níu kéo, quyến luyến tình cảm trần gian, nhưng cuối cùng vẫn không tránh khỏi thể lương khi vận mệnh bị vứt bỏ.

Ngay đến khi một mảnh vải lớn ở phần eo đang rơi xuống chân, Nhận Minh chưa kịp lên tiếng thì đã nhìn thấy một bóng đen bay lên giữa vũ đài, gập gao dùng cơ thể chính mình đau xót che chắn lại cho nàng.

Thân hình hắn thoát phi thân lên: "Vương phi trong mình không khỏe, hôm nay dừng lại ở đây đi!"

Dứt lời hắn liền ôm lấy thân mình Điệp Vũ Dương bay đi chỉ để lại đám người trơ mắt ngẩn nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Hồi Vương Phủ

Khoảnh khắc bị hắn ôm chặt Điệp Vũ Dương chỉ bất ngờ nhìn hắn, lòng cũng chẳng thêm để ý.

Trở lại doanh trường, Thương Duật liền đem nàng ném lên trên giường, cơ thể mảnh mai thêm vào quần áo trên người bị rách ra trông thật hỗn độn. Bất thành lĩnh bị va chạm mạnh, nàng nhẹ nhàng phát run giờ phút này trông thật mê người.

Đôi mắt hắn hùng hực lửa giận, gập gao nhìn nàng chằm chằm: "Ngươi chính là Mộ Tuyết Lăng?" Đôi mắt nóng rực kia thế nhưng so với sự băng lạnh trên khuôn mặt hắn lại không có cách nào làm cho tan chảy được.

Điệp Vũ Dương đỡ người đứng lên đồng thời cũng nhẹ gập đầu như để giải tỏa nghi ngờ của hắn.

Hắn chậm rãi gạt đầu, bàn tay trụ chặt chiếc cằm nhỏ của nàng: “Được! Tốt lắm ngươi nói, ngươi đến tiếp cận bốn vương là có dụng ý gì?” Trong nháy mắt chỗ cằm kia đã trở nên trắng bệch.

“Nô tỳ không hề có dụng ý gì, nếu Vương gia ngài còn nhớ không lầm thì nên nhớ ra chính là người yêu cầu nô tỳ tới đây”. Sự đăm bạc và lạnh lùng của Diệp Vũ Dương chính là điểm làm cho người ta không thể không để ý, dù đang đứng trước mặt nàng đây là vương gia đứng đầu của lục thành (6 cái thành trì đó mà), chúa tể của hàng ngàn sinh mệnh ngoài kia đi nữa, nàng cũng không hề muốn tỏ ra nịnh bợ.

Trông rất hấn híp lại, tinh tế suy ngẫm lại ý tứ lời nói kia: “Ý là ngươi thật coi thường bốn vương vì đã giữ ngươi bên cạnh sao?”

“Vương gia tùy muốn cho rằng thế nào, nô tỳ chỉ muốn nói nô tỳ không hề có ý đồ gì khi đến cạnh vương gia cả”

“Còn nói không có ý đồ sao? Vậy thì tại sao dấu giếm không cho bốn vương biết ngươi chính là Mộ Tuyết Lăng?”

“Vương gia không có hỏi”

Lúc này Thương Duật hiển nhiên lại không tức giận, chỉ thần nhiên nở nụ cười; không sai đây chính là Diệp Vũ Dương, người khác nếu không hỏi nàng cư nhiên cũng không chủ động giải thích: “Nhưng ngươi không nên nói với bốn vương ngươi là Diệp Vũ Dương “ vì trọng mặt mũi hắn không thể nhận được bèn tìm có bắt bẻ.

Diệp Vũ Dương thần nhiên nhìn hắn một cái rồi đứng dậy: “Nô tỳ chưa từng nói với Vương gia nô tỳ kêu là Diệp Vũ Dương”, nói rồi nàng đi đến tú lấy ra một bộ y phục chậm rãi khoác lên người. Dù rằng ở trước mặt bao nhiêu người, nàng có thể vũ đến điên đảo, cũng tuyệt không để ý quần áo trên người có hỗn độn thế nào; ngược lại giờ đây đối mặt với một mình hắn, nàng lại cảm thấy có phần không tự nhiên cũng không cho phép mình ăn mặc tùy tiện.

Kẻ thông minh như Thương Duật làm sao lại không nhận ra sự biến đổi của nàng, tay hắn đưa ra quán lấy Diệp Vũ Dương ôm sát vào người: “Như thế nào? Ngươi ở trước mặt mọi người da thịt đều như đã muốn lộ ra hết đều không sao cả, bây giờ lại học đòi thẹn thùng sao?” Hai tay hắn nâng lên đem Diệp Vũ Dương bế gọn vào lòng.

“Nhớ kỹ điệu vũ đoạt hồn kia từ nay về sau thuộc về một mình bốn vương, không được bốn vương đồng ý, không cho phép được biểu diễn cho bất kỳ kẻ nào xem”

Hắn là muốn yêu cầu cái gì? Muốn đoạt lấy cái gì nữa đây? Nàng thật không rảnh tìm hiểu nguyên nhân cho tốn công, lại còn làm cho mình mệt mỏi thêm thôi. Không nhìn thấy nét cười trong mắt hắn, cô đem mọi thứ dấu tận vào trong tâm mình, cái nàng hiện đang có là tôn nghiêm, nàng phải cố gắng bảo vệ cho tốt không để cho chính mình lại có cơ hội bị thương tổn thêm lần nữa.

Quần áo trên người đều đã bị cởi ra, hắn lại nhân cơ hội mà khê cắn nàng một cái, Diệp Vũ Dương cảm thấy có hơi đau vội thu hồi tầm mắt, nhìn thẳng vào hắn.

“Ngày mai lập tức hồi vương phủ”

Mệnh lệnh đã xuống nàng đành phải tuân theo. Nay xem ra dù đã trải qua thiên sơn vạn thủy, ngày tháng thay đổi qua đi, nàng trốn vẫn không thoát, cuối cùng vận mệnh cũng bắt nàng trở thành nữ nhân thuộc về hắn. Vương Phủ lại là nơi nào đây? Chỉ biết ở đó có thể của hắn, mà nàng chỉ là thân phận làm thiếp.

Nàng lại thành người cho hắn thị tẩm? Hay là độc chiếm đây?

Đáng lý, thân phận nàng là Vương phi, là nữ chủ nhân trong vương phủ nhưng hiện tại hắn lại cấp cho nàng một thân phận thật xấu hổ này đây.

Ngày đó khi nàng tiến vào vương phủ, bầu trời cũng phá lệ rất quang đãng, sáng sủa. Trên trời từng đám mây trắng nhẹ nhàng bay bổng, đây hắn cũng coi như là một ngày tốt lành đi.

Chính Thương Duật ngày đó sai người đem nàng đưa đến phủ, bản thân hắn cũng chưa có trở về, cho nên thời điểm khi họ đến cửa phủ Ly Vương chỉ thấy hai tên thị vệ đứng canh, trơ mắt lãnh đạm nhìn nàng trên người không có bất cứ vật dụng nào mang theo.

Hai tên thị vệ cao lớn canh tại cửa của Vương Phủ, khí thế rất phô trương không phải là nhỏ.

Nàng hít một hơi thật sâu, chân vừa nhấc lên liền nghe thấy bên trong truyền đến một thanh âm: “Hai ngày trước có nghe Vương gia nhắc đến mười mươi sắp sửa vào phủ, nay thật là đã đến rồi.” chỉ thấy Hương Lăng bụng rất to, mỉm cười dẫn đoàn người tiến đến.

Diệp Vũ Dương chưa trả lời chỉ lãnh lãnh quan sát đánh giá, theo như tính nết của Thương Duật làm sao có chuyện hắn cùng với nữ nhân đi bàn bạc loại chuyện này, nghĩ vậy nhưng nàng chỉ dám để trong bụng mà thôi.

Đoàn nô tỳ theo sau được huấn luyện lập tức cúi đầu chào: “Nô tỳ xin thỉnh an chủ tử”

Chủ tử sao, trước mặt Vương phi nàng liền trở thành một người không thân phận được gọi là chủ tử. Diệp Vũ Dương đành cười lạnh. Thật tốt người gọi là Vương phi kia, chắc sợ nàng cô đơn nên kéo một đám người đến để nghênh đón nàng đây.

Nhưng nàng thật không cần.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Trầm Thủy Tự Sát

Mọi người còn đang chờ Diệp Vũ Dương lên tiếng, nhưng chờ một hồi lâu vẫn không thấy nàng hé miệng nói gì chỉ yên lặng đứng nhìn, ngược lại làm cho bọn họ có cảm giác xấu hổ.

Hương Lăng không chút ngần ngại cười nói: "Thôi, muội muội sợ rằng đã mệt rồi" Nói rồi nhẹ vuron tay ra, Diệp Vũ Dương thấy thế liền tránh đi, để lại tay Hương Lăng chỉ chạm sơ qua tay áo.

Diệp Vũ Dương nàng không cần bất luận kẻ nào quan tâm, vì nàng không khả năng báo đáp, cho nên càng không dám nhận chỉ đành cự tuyệt mà thôi.

Trong khi Hương Lăng cùng mọi người còn đang ngạc nhiên, nàng đã chậm rãi hướng vào phủ.

Diệp Vũ Dương vào cửa ngày đầu tiên đã cự tuyệt hòa hợp cùng Vương Phi ngay lập tức trong mắt hạ nhân nàng trở thành người không hiểu chuyện, không biết tôn ti. Dù sao trong phủ Vương phi chẳng những kính trọng, hiếu thảo với lão phu nhân còn đối đãi với hạ nhân bọn họ rất tốt không hề tỏ vẻ hay làm cao.

Còn Diệp Vũ Dương này ngay cả một chút danh phận còn không có, lại bày ra vẻ cao ngạo làm sao mà người ta không ghét cơ chứ?

Tiến vào vương phủ nàng mới biết phong cảnh tráng lệ không chỉ Mộ vương phủ mới có, hoa viên trong Ly Vương phủ cũng là một trong những cảnh đẹp hiếm thấy không thua kém Giang Nam chút nào, trong vườn đủ loại hoa với muôn hồng nghìn tía, thân hoa nhẹ lay động trong gió. Trên nhánh cây cao phía xa kia, những con bướm xinh đẹp đang không ngừng nhảy múa.

Chim chóc cũng tụ họp về đây lủ lo trò chuyện, đem âm thanh du dương tuyệt vời cất lên. Ở cách đó không xa tiếng cười của nữ tử nghe như tiếng chuông bạc theo gió nhẹ truyền đến đây tạo thành một mảnh sinh động nào nhiệt nhưng lại không kém phần kiều diễm.

Đẹp thì đẹp thật, nhưng vẻ trang trọng nơi này làm cảnh vật càng thêm u tịch.

Diệp Vũ Dương đưa mắt nhìn lên những cây dành dành bên cạnh ao, thời điểm cuối hè cũng chính là thời điểm nở noa, hương thơm nồng đậm ngào ngạt mê người xông tận vào mũi, làm xao động lòng người. Chúng không giống hoa hồng xinh đẹp nhưng lại toát lên vẻ đẹp chân thật nhẹ nhàng, càng không như hương lài nồng đậm thể nhưng lại thấm vào tận ruột gan.

"A, kia không phải là quân kỹ trong doanh trướng mới vừa đến sao?" Một thanh âm đang đánh giá Diệp Vũ Dương vang lên.

Tiếng cười phát ra từ đám người cũng dừng lại, đôi mắt các nàng từ từ nhìn đến phía Diệp Vũ Dương.

Dù sao phải có thứ tự trước sau, các nàng dĩ nhiên là đang chờ vị nương nương mới được ân sủng này tiến đến hành lễ.

Không ngờ đợi một hồi lâu vẫn không thấy nàng tiến đến ngược lại chỉ thấy đôi mắt nàng có vẻ như khép hờ, nhẹ nhàng ngồi cạnh ao nhân nhả ngắm cảnh, vẻ mặt thờ ơ.

"Đi, chúng ta đến đó" một ả mặc hồng y nói: "Để xem là loại người kiêu ngạo ra sao mà ngay cả chúng ta cũng không để vào trong mắt."

Mọi người có vẻ đồng ý, đám người nhất thời chậm rãi tiến đến chỗ nàng.

"A người cũng thật là biết hưởng thụ chứ" Chỉ Trà tiến đến vẻ mặt không thể hiện hờn giận nói.

Những lời này của nàng Diệp Vũ Dương không nghĩ sẽ đáp lại, chỉ hơi nhún mày ý nói nàng thật sự không quan tâm, tùy bọn họ nghĩ sao.

Mặc Vận tiến lên nhẹ giọng nói: "Muội muội thật là có nhã hứng, chúng ta đến đây chỉ là muốn nhìn muội muội một chút". Nàng cũng là một trong những cơ thiếp được Thương Duật rất mực sủng ái, cũng có chút kiêu ngạo, lần này nàng phá lệ mở miệng trước phải nói nàng đã nhượng bộ rất nhiều.

"Mặc Vận, người cần gì phải khép nép như vậy chứ, nhìn xem người ta nào cảm kích đâu a". Mạn Hàm nhìn thấy Diệp Vũ Dương như thế sớm đã xem không vừa mắt: "Biến thành loại người kia xem ra cũng từng trải không ít, chả phải là loại người bình thường gì, nói chẳng qua chỉ là một kỹ nữ mà thôi"

Đang đưa lưng về phía mọi người nàng đột nhiên đứng dậy, buồn cười liếc mắt nhìn mọi người hé môi: "Tránh ra!" Thái độ nàng lạnh lùng lại mang theo một ít hương vị tựa như của Thương Duật.

Là người đứng mũi chịu sào, tâm Mạn Hàm khẽ rung lên, giật mình nói: "Nếu ta nói không thì sao?" hai tay chống nạnh nhìn Diệp Vũ Dương.

“Thật xấu!” Nữ nhân thế này đây xem ra ánh mắt Thương Duật cũng chỉ tầm thường cỡ đó thôi sao.

“Người nói cái gì?” Mạn Hàm giận đến đỏ mặt tía tai, cứ nghĩ đến dung nhan nàng như thế lại bị hạ thấp trước mặt mọi người: “Người dám nói ta xấu?”

“Mạn Hàm, Vũ Dương chỉ là người mới tới, không nên cùng nàng ta so đo làm gì a”

“Thật là nếu cùng nàng so đo, sợ ngược lại còn làm mình mất phong thái.”

....

Mọi người người một lời ta một câu tìm cách khuyên giải, an ủi nhưng bất quá lại có vẻ như đang đổ thêm dầu vào lửa, khêu khích dữ dội thêm.

Nàng lạnh lùng đứng xem, trên tay còn nhẹ nhàng đùa bỡn cùng những đóa hoa dành dành vừa rơi xuống. Tuy những đóa hoa này có hơi héo, nhưng hương thơm ngát vẫn còn, tay nhẹ chạm vào lại không khéo dính đầy phấn hoa trông thật mê người.

Thấy nàng vẫn không để ý đến lửa giận của ả, ngược lại vẻ nhàn nhạ làm cho ả càng tức giận hơn: “Chỉ là một ả quân kỹ, cần gì phải giả bộ đóng kịch!”

Nhẹ nhàng ném đóa hoa dành dành vào giữa hồ, đóa hoa theo nước cuốn trôi dần dần đi xa, Vũ Dương nhẹ xoay người: “Quân kỹ thì sao? Người chẳng phải cũng bị đánh đồng cùng quân kỹ mà hầu hạ cho Vương gia sao? Như thế xem ra danh phận của người cũng không cao hơn ai bao nhiêu? Nay lại cùng một quân kỹ tính toán chi li, sợ là ngay cả....”

Lời nói còn chưa dứt chỉ nghe “Ba “ một tiếng, một churong kia hạ trên mặt Diệp Vũ Dương, thân mình Diệp Vũ Dương bị lực mạnh đánh xuống đứng không vững theo quán tính liền ngã vào hồ nước.

Thân mình ngã xuống, nước và hoa văng vãi tung tóe. Diệp Vũ Dương không biết bơi nhưng khi rơi xuống nước lại không hề giấy dựa, cứ như vậy lặng im từ từ chìm vào đáy ao. Mái tóc đen hòa vào nước từ từ tản ra, như đang nhẹ nhàng nhảy múa tựa như u linh.

Một đóa hoa dành dành vừa rơi xuống, trong không trung lại xoay tròn từng vòng từng vòng, như nhảy múa theo điệu nhạc du dương của riêng mình.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Thương Duật Trùng Phạt

Thương Duật từ trong quân trở về, nhìn thấy một đám người bên cạnh ao, mặt hấn lạnh lùng không chút hờn giận nói: “Các nàng ở đây đang làm cái gì?”

Mặc Vận sợ hãi liếc mắt nhìn Thương Duật: “Vương Gia, là Vũ Dương rơi vào đáy ao a” sau đó lại nghe nàng thì thầm tiếp: “Nhưng không hiểu nàng thế nào không chút giấy dựa, cứ như thế mà chìm xuống dưới.”

Hắn vốn đang định tiến lên xem một chút nhưng nghe được những lời sau đó vội xoay người: “Muốn chết thì cứ chết đi!”. Dứt lời cước bộ đã rời đi.

Thấy bộ dáng Thương Duật, các nàng lại cảm giác thật vui vẻ, như thế xem ra Vương gia đối với Diệp Vũ Dương cũng chẳng phải là loại đối đãi đặc biệt gì.

Ngược lại Hương Lăng đi bên cạnh hắn thì dừng lại, mắt giận trừng trừng nhìn mọi người: “Xem xem các người đã làm ra chuyện tốt gì rồi?” nói xong quay sang đám nô tài: “Chết trên ở đó làm gì? Còn không mau đến cứu người! Thanh nhi người mau chạy nhanh thỉnh đại phu!”

Bọn hạ nhân vừa nghe Vương phi lên tiếng, bước trước bước sau mau chóng xuống hồ cứu người.

Hương Lăng chưa hề đối các nàng nặng lời qua, trước kia dù cho bọn họ có gây gỗ hoặc náo loạn cỡ nào nàng cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng thái độ hôm nay của nàng làm bọn họ có chút khó hiểu. Cũng là nữ nhân như nhau, lẽ nào nàng không chút ghen tị sao.

Khi được cứu lên Diệp Vũ Dương đã bị hôn mê bất tỉnh.

Mọi người ai cũng vội vàng vàng khiêng nàng đến nơi gần nhất đó là Bích Vân Hiên, đây chính là phòng của Hương Lăng. Lúc mọi người đem nàng tiến vào là lúc Thương Duật đang nhắm mắt dưỡng thần. Thấy mọi người hấp tấp, mắt hắn bình tĩnh liếc nhìn nhưng không định đứng lên.

Hương Lăng cảm thấy khó mở miệng chỉ đành lệnh mọi người đem nàng đặt trên giường.

Ngay lúc đặt nàng xuống, đại phu cũng vừa vận chạy lại đây.

Một đám thê thiếp đang lủi ra lủi rít bước vào theo khi nhìn thấy Thương Duật ngồi đó lập tức im lặng không nói thêm tiếng nào bởi vì các nàng biết Thương Duật là người mà các nàng không thể chọc đến, nhẹ thì chặt tay chặt chân còn nặng thì mất mạng chẳng chơi.

Nhận lấy chiếc khăn nhúng nước từ tay Hương Lăng, xoa lên mặt, ánh mắt Thương Duật lơ đãng nhìn về phía Điệp Vũ Dương còn đang hôn mê: "Nàng ta như thế nào lại rơi xuống nước?" không chút để ý giống như hỏi chuyện người qua đường, một chút cũng không hề lo lắng.

Đôi mắt đẹp vừa di chuyển, kinh hãi nhìn đến Thương Duật, Mạn Hàm đôi mắt nhất thời ngẩn lẹ: "Hồi gia đều vì thiếp thân không tốt, cũng tại thiếp thân nên muội muội mới bị rơi xuống nước."

Mây kiếm lập tức nhủ lại: "Vậy sao?" Hắn mâu gian khó hiểu, nhìn vào sâu không thấy đáy, trông mắt hơi lưu chuyển vờ như tin tưởng thật.

Mạn Hàm nhẹ lấy khăn chấm nước mắt, âm thanh có chút tự trách nói: "Vừa nãy thiếp đến định chào hỏi với muội muội, chẳng những muội muội không cảm kích xém chút còn xảy ra xung đột. Thiếp thân muốn nắm tay trấn an nàng ta, ai ngờ muội muội nghĩ rằng thiếp muốn đánh nàng, vội hất tay thân thiếp sau đó không may liền rơi xuống ao" hai mắt đảo nhanh về phía Điệp Vũ Dương đang nằm về mặt xin lỗi: "Thiếp thân thật đáng chết, làm muội muội ra nông nổi này, thiếp thân nguyện thể muội muội chịu đau khổ."

Mọi người sớm đã thành thói quen với kỹ xảo của Mạn Hàm, miệng lưỡi nàng rất giảo hoạt, trong lòng tràn đầy khâm phục.

Hắn nhẹ gạt đầu một cái quay lại: "Thì ra là thế! Nhưng nếu ngươi muốn thay nàng thì bây giờ nhảy xuống ao cũng chưa muộn" rõ ràng một khắc trước kia mặt hắn không có biểu hiện gì thay đổi nhưng ngay sau câu nói đó nét mặt đã trở nên băng lạnh, rõ ràng ý muốn trừng phạt Mạn Hàm.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Muốn Tính Mệnh Vũ Dương

Tuy rằng đối với chuyện bất hòa giữa các nàng, hắn thường mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng tính tình người nào ra sao hắn liếc mắt một cái đều biết rõ. Bình thường không nói, thêm phần hắn lưỡi can thiệp chuyện phức tạp giữa các thê thiếp, nhưng nay sự việc có phần quá mức, hắn không thể dễ dàng tha thứ.

Chỉ một câu của hắn phán ra phản động các thê thiếp tuy bề ngoài không biểu hiện gì ra mặt nhưng bên trong lại cảm thấy mừng thầm. Mạn Hàm xưa nay rất quá đáng, nàng ta ý bản thân dung nhan có phần hơn người, nếu không mượn gió bẻ măng thì cũng tuyệt đối không buông tha cho ai dám đụng vào nàng. Nay Thương Duật phạt nàng tất nhiên làm cho không ít người được giải hận.

"Vương gia, ngài nhìn coi muội muội đã tỉnh" lời nói Hương Lăng đánh gãy niềm vui sướng trong lòng các nàng, còn Thương Duật lại cũng thần nhiên không chút hờn giận.

Trên giường Điệp Vũ Dương nhẹ nhàng mở mắt, nhìn đến hình ảnh nam nhân kia dần dần hiện ra rõ ràng trước mắt, cảm giác lạnh lẽo mà quen thuộc kia làm cho nàng bất giác một lần nữa nhắm chặt đôi mắt, thật lâu sau cũng chưa mở ra.

"Như thế nào? Muốn chết sao? Điệp Vũ Dương bốn vương không ngại nói cho nàng biết, cái chết của nàng từ nay đã không phải do chính nàng làm chủ nữa." Hắn tiến đến ngồi cạnh giường, tay hắn gắt gao nắm chặt cầm nàng, cho đến khi thấy nàng đau đớn phải mở mắt ra hắn mới hung hãn nói: "Không có lệnh của bốn vương, ngươi không thể chết được!"

Câu nói của hắn làm mọi người trong phòng khiếp sợ, Ly Vương trước mắt làm cho người hận này so với truyền thuyết hắn là chiến thần giết người không chớp mắt thật không sai.

Không sai! Sinh mệnh của nàng kiếp này vào thời khắc được sinh ra liền không còn thuộc về chính nàng nữa, sống không thể cầu, chết cũng không thể làm chủ: "Đau quá"

Hắn nếu muốn nhìn thấy nàng yếu thế nàng sẽ cho hắn; muốn nắm trong tay tính mạng của nàng, nàng cũng không phản đối; chỉ cần nàng còn lại một chút tự tôn cũng đủ trấn an lòng nàng suốt đời này.

Hắn vừa lòng gạt đầu, môi hắn hung hãn ở môi nàng cắn xuống, cho đến khi máu tươi chảy ra lúc này hắn mới từ từ hôn lên đôi môi đỏ mọng đang rỉ máu kia của nàng, nuốt vào máu tươi đang chảy ra rồi từng chút từng chút tiến sâu vào trong khoang miệng của nàng: "Nàng, tốt nhất vĩnh viễn nhớ kỹ!" lại tiếp tục tách môi nàng ra trong đôi mắt ngập tràn ý tứ chiếm đoạt.

Máu tươi nhuộm trên cánh môi nàng và hắn.

Một màu đỏ sẫm vừa yêu dã lại vừa mê người.

Nhìn một Ly Vương khát máu trước mắt, mọi người chung quanh không khỏi hít một ngụm khí lạnh, thầm cảm thấy may mắn vì chính mình giờ đây không phải là nữ nhân kia, đang nằm trong tay hắn.

Nhưng nụ cười trên khuôn mặt Hương Lăng lại có vài phần miễn cưỡng.

Vương gia thế này nàng chưa từng gặp qua, thật là điên cuồng, kẻ nguyện trầm luân, kẻ muốn luân hồi, như thế nào bọn họ lại phối hợp rất ăn ý, có vẻ như không chỉ đơn giản là trùng phạp.

Hắn lại nâng cằm nàng lên, nhìn vào mắt nàng hỏi: "Nói, tại sao rơi xuống nước?"

Thật lâu sau Diệp Vũ Dương cũng không trả lời, đôi mắt đen đậm mạc như chìm vào suy nghĩ riêng mình, yên lặng cách ly mình với chung quanh.

"Vương gia, tỷ muội bọn họ có lẽ vì đùa giỡn quá mức nên mới không cẩn thận rơi vào trong ao". Toàn bộ hậu viện vương phủ xưa nay, chưa ai từng bị trừng phạt đến phải đổ máu nên Hương Lăng cũng mong lần này cũng không ngoại lệ: "Hơn nữa muội muội vừa mới tỉnh lại, gia cũng nên để nàng nghỉ ngơi một chút"

"Bốn vương hỏi nàng, nàng thế nào lại rơi xuống nước?"

Trông rất khóa chặt nhìn hắn, hắn tàn nhẫn, nàng vĩnh viễn không thể trốn tránh: "Bị nàng làm ngã xuống". Giờ phút này, nàng cũng không muốn lánh né nữa.

Tàn nhẫn không phải chỉ Thương Duệ mới có, mà lạnh lùng của Diệp Vũ Dương lại càng sâu hơn ba phần.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Đem Nhân Xử Tử.

"Vương gia, xin đừng nghe nàng, nàng ta nói dối, ta không làm nàng té xuống, là chính nàng tự ngã xuống."

"Ô? Người muốn bốn vương đừng nghe lời nàng, nghe lời người sao?" Hắn quay đầu hung hăng nhìn nàng: "Bắt đầu từ khi nào bốn vương phải bắt đầu nghe theo lời các người nói, chẳng lẽ bốn vương đây là người không biết phân biệt đâu là thị phi sao?"

Bùm một cái, Mạn Hàm lập tức quỵ xuống, cả người run rẩy lắc đầu: "Không, không có, thiếp thân không hề có ý tứ kia". Giờ đây, theo như lời Thương Duệ, nàng đã biết điều gì đang chờ đợi chính mình phía trước, ngoài trừng phạt ra là không còn gì khác, chỉ mong sao vương gia có thể nói tay một chút mà xử phạt nàng.

"Không có là tốt rồi". Tay hắn vươn ra đem Diệp Vũ Dương lập tức kéo vào người, tay còn lại khẽ vuốt ve bên má phải của nàng, tuy chỉ là khẽ vuốt lại không hề nhu tình chút nào: "Bốn vương đoán thế này không biết có đúng không, người chính là tát nàng một cái, vừa vặn nàng lại đứng cạnh ao cho nên liền rơi vào trong đó, có đúng không?"

Xem ra gia vẫn luôn che chở cho chính mình, Mạn Hàm có chút đắc ý: "Gia quả thật anh minh, là thiếp không tốt, muội muội thốt lời bất kính, thiếp nên rộng lượng tha thứ nhưng tính thiếp lại thẳng thắn cho nên nóng nảy ra tay, định là dạy dỗ nàng ta, thực là không nên"

Nữ nhân này thật rất thông minh, dù đã biết mình sai vẫn muốn mượn sự bất kính của Diệp Vũ Dương để che đậy tội lỗi của mình.

"Một khi đã vậy, vừa mới nảy tại sao người lại không nói thật, còn dám lừa bốn vương. Người muốn chết, hôm nay bốn vương sẽ trừng trị người tội kiêu ngạo. Người đâu, đem nàng tới yên huyệt trì, bất luận kẻ nào cũng không cho phép cứu nàng lên, sống chết chỉ có thể coi tạo hóa của bản thân nàng." Hình phạt độc ác như thế lại dùng để trừng phạt nữ nhân đã cùng mình đồng giường cộng chằm, thật là đáng sợ nhưng không ai có thể nói gì?

"Vương gia, xin tha mạng, là nàng ta nói dối, là nàng vu oan cho thiếp a, vương."

Bị người kéo ra ngoài, Mạn Hàm không ngừng kêu gào van xin. Âm thanh kia thật thê lương vọng lại trong Bích Vân Hiên một hồi lâu, ai cũng run sợ không dám nói lời nào.

Hương Lăng muốn nói gì đó nhưng bị Thương Duệ lạnh lùng trừng mắt đành ngưng lại: "Ai mà cầu xin sẽ đều bị đồng tội!" Sau đó liếc mắt nhìn mọi người trong phòng, không lưu tình ném lại một câu: "Các người, thấy có người bị rơi xuống nước nhưng lại đứng một bên nhìn, phạt đánh mỗi người hai mươi đại bần." Nói xong phát tay một cái, kéo Vũ Dương còn chưa tỉnh hẳn ra khỏi Bích Vân Hiên.

Lúc đến Yên Huyền Trì, họ nhìn thấy trong ao ngập tràn bọt nước. Một đầu tóc đen thui, theo hai bên má chảy xuống, khuôn mặt trắng nõn càng làm

hiện rõ đôi mắt sợ hãi, sâu thẳm kia, âm thanh cuồng điên mang theo vài phần tuyệt vọng, chờ đợi sẽ có kỳ tích mà được giải thoát.

Vài tên gia đình đứng canh một bên, chỉ im lặng nhìn Mạn Hàm từ đầu đến cuối giây dựa vì tính mạng của mình. Đối với bọn họ loại trừng phạt này so với trừng phạt mà bọn họ từng chịu chỉ là hình thức khác nhau mà thôi.

Điệp Vũ Dương khi nhìn đến đôi mắt của nàng thì bên trong chỉ còn lại tuyệt vọng, điên cuồng phẫn hận, nhìn thẳng vào trong đó nàng còn nhận ra kia một tia không cam lòng, từ từ bị làn nước bao phủ.

Một chút một chút khí lực cũng không còn, cứ như vậy mà chìm xuống.

Nghiêng đầu nhìn nam nhân bên cạnh, đối với hắn Diệp Vũ Dương thật sự có chút sợ hãi, nó tựa như đã từ từ xâm nhập vào xương tủy. Nàng không sợ chết nhưng lại sợ nam nhân này, thật là buồn cười cỡ nào đi.

“Như thế nào? Sợ hãi sao?” không biết hắn từ lúc nào đã quay đầu đứng nhìn nàng đang trầm tư.

Rõ ràng, bọn họ quả nhiên là cùng một loại người. Hắn không phải hỏi nàng à có đánh lòng hay không, cũng không phải hỏi nàng có hối hận không, mà chính là hỏi nàng có sợ hắn không? Chỉ vì hắn biết bọn họ đều là loại người tàn nhẫn. Đối với mầm mống của tai họa chưa bao giờ giữ lại bên người, lại càng không cảm thấy tội nghiệp cho bất cứ ai.

Chính vì thế, nên trên chiến trường Thương Duật mới thẳng tay chém giết, dùng huyết nhuộm trời, trở thành chiến thần trên biên cương; lại nói bên này Diệp Vũ Dương vì đã nhiều năm sống tại địa ngục dĩ nhiên luôn kiên cường mới có thể mà sống tiếp.

Nếu ngày ngày không chọc giận Thương Duật thì cũng không phải là khó sống lắm. Từ khi Mạn Hàm xảy ra chuyện về sau, toàn bộ hậu viện thế thiếp cũng an phận hơn rất nhiều.

Chỉ là cạnh bờ ao Yên Huyền kia giờ đã không còn nghe thấy tiếng cười như chuông bạc như ngày trước nữa, mà mọi người mỗi lần đi ngang qua nơi đó đều cố ý tránh rất xa.

Duy chỉ có Diệp Vũ Dương luôn thích một mình yên tĩnh ngồi bên cạnh ao, khi thì nhìn mây trắng trên trời, khi thì xem cá bơi trong ao. Ngày ngày trôi qua thật thoải mái.

Toàn bộ phủ Ly Vương chia làm thượng viện cùng hậu viện. Thượng viện là nơi ngày thường Thương Duật làm việc nghỉ ngơi, nơi đó có hoa viên rộng lớn, cũng là chỗ ở của tam phu nhân Ngọc Tố và một đại ca lớn tuổi gọi là Thương Thanh. Nói cách khác thượng viện chính là nơi người nhà hắn ở chung; hậu viện là nơi để hắn phát tiết dục vọng của mình.

Hương Lăng cũng ở trong hậu viện, cho nên ngẫu nhiên vẫn thường xuyên đến thăm hỏi nàng có việc gì cần thiết. Mà bình thường Diệp Vũ Dương cũng rất ít lời, thà là một mình đối diện với không khí một thân một mình nhưng cũng không hề chủ động tìm đến ai.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Vũ Dương Bị Đánh.

Hôm nay thượng viện cho người đến báo nói là đêm nay Thương Duật sẽ tổ chức yến tiệc ở đại sảnh, tất cả thị thiếp đều phải có mặt đông đủ.

Đã bắt buộc toàn bộ phải đến đông đủ, nàng đương nhiên không thể từ chối, chỉ đành phải tuân lệnh rồi ứng phó sau.

Thường ngày nàng chỉ đơn giản đem mái tóc chia đều xoắn hai bên, trên người là bộ quần áo vàng nhạt. Nhưng hôm nay nàng không thể ăn mặc quá đơn giản như vậy nếu không nhất định liền sẽ làm cho người chú ý, còn quá mức hoa lệ nàng lại không muốn chút nào. Bởi vậy nàng liền bảo người hầu Hình Nhi giúp nàng búi tóc lên cao, trên đó còn cài thêm một cây trâm ngọc bích.

Nàng mặc bộ quần áo màu hồng nhạt, trên mặt thoa một ít phấn hồng vừa vặn có thể che lại khuôn mặt quá mức tái nhợt kia, làm cho nó thêm vài phần hồng nhuận còn thoa thêm một ít son môi. Diệp Vũ Dương nhìn lại mình một lượt trong gương, bất giác nhớ đến lời nói của Mộ Tuyết Lăng ngày trước. Lúc ấy nàng nói chính mình dù mặc bất cứ quần áo gì cũng đều rất đẹp, nay xem ra lời nói kia hình như cũng có vài phần chân thật.

Nàng lắc đầu cười nhạt, Diệp Vũ Dương nàng khi nào đã học được thói tự kiêu thế này?

“Chủ tử cười thật rất đẹp!” Hình Nhi bất giác si ngốc nhìn Diệp Vũ Dương. Cô nương trước mắt nàng chính là người thế này, vô luận nàng ta mặc bất cứ quần áo gì đều phá lệ đẹp mắt, mà nụ cười hiếm thấy vừa nãy kia lại càng thêm mê người.

“Đi, chúng ta cũng nên đi thôi.”

Hai người chủ tớ bọn họ đến bên trong đại sảnh thật cũng vừa lúc, không sớm cũng không muộn.

Một lát sau mới thấy Thương Duật đỡ Ngọc Tổ phu nhân đi vào, hần đảo mắt nhìn quanh mọi người một cái, sau đó mới cùng Ngọc Tổ phu nhân ngồi xuống: "Các người cũng ngồi xuống đi!"

Một cái bàn tròn thật to lập tức đầy người, không sót một chỗ.

Thức ăn lập tức được bưng lên, không ai nói lời nào chỉ yên lặng mà ăn. Thịnh thoảng Ngọc Tổ phu nhân sẽ cùng Hương Lăng nói nhỏ vài câu đại loại là bảo nàng ta nên chú ý cơ thể này nọ. Còn Thương Duật cũng không biết đang suy nghĩ gì, chỉ là yên lặng một mình ăn uống.

Lát sau thị thiếp có vẻ quen dần cũng bắt đầu thân thiện cùng Ngọc Tổ phu nhân nói cười, ngẫu nhiên trò chuyện một hai câu, làm không gian cũng bớt lạnh lùng im lặng hơn.

Toàn bộ trong vương phủ ai cũng biết Ngọc Tổ phu nhân là người Thương Duật kính trọng nhất. Năm đó Thương Duật là con trưởng, còn đại ca Thương Thanh, chính là con riêng của Ngọc Tổ phu nhân, lại bị xem thường đuổi ra ngoài, nên bà không còn cách nào khác đành phải để Thương Duật thừa kế ngôi vị vương gia.

Nghe đồn năm đó Thương Duật chỉ mới có mười bốn tuổi. Vốn hần đang chịu tang cho mẫu thân, lại sau Hi Minh vương gia qua đời, Ngọc Tổ phu nhân trở thành người mang trọng trách. Bà kiên quyết bỏ qua chính con trai mình, huy động toàn bộ mọi người trong vương phủ, đem đứa con không phải do chính mình sinh ra Thương Duật phù trợ ngồi vào vị trí đương gia.

Trong yến hội khi đó Diệp Vũ Dương không hề nói qua một câu, chỉ an phận ngồi dùng đồ ăn trước mắt, thầm mong cho buổi tiệc mau kết thúc. Nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, nguyên lại nghĩ rằng chỉ cần im lặng không lên tiếng nàng sẽ có thể an tĩnh mà qua khỏi buổi tiệc đêm nay, sau đó yên ổn trở về chỗ ở của mình.

Nếu không có chuyện kế tiếp xảy ra, nàng thoát nghĩ cuộc sống mình vẫn có thể yên ổn thế này, đây cũng đơn giản coi như hạnh phúc đi. Nhưng ý trời trên cao đã quyết, khi Diệp Vũ Dương còn sống trên đời, cuộn sóng sẽ không cho phép được trôi qua bình thản như thế, cho nên luôn đem mưa gió ập đến, nàng phải một mình ráng vượt chông gai vì sinh mệnh của mình mà ra sức chống đỡ.

Lúc yến tiệc gần kết thúc, Ngọc Tổ phu nhân cười nói: "Ngày mai Ly Vương sẽ xuất chinh để đi bình định chiến loạn nơi biên cương, sẽ cũng phải một thời gian mới về, mọi người cũng nên nói gì đi."

Đột nhiên ngừng đầu nhìn lên, nàng vừa vận chạm mắt cùng Thương Duật, ánh mắt cũng không dời đi, chỉ là lẳng lặng nhìn nhau.

Trước tiên là Hương Lăng bưng chén rượu tiến đến: "Thiếp thân chúc Vương gia xuất binh đắc thắng!"

Hai người nhìn nhau rồi đem chén rượu một ngụm uống cạn.

"Thiếp thân cũng chúc vương gia xuất binh thắng lợi!"

"Thiếp thân cầu chúc vương gia mã đáo thành công!"

.....

Đám người vâng lệnh chúc mừng, Ngọc Tổ phu nhân nghe thể tươi cười rạng rỡ, đối với những lời chúc bọn họ dành cho Ly Vương cũng giống như bọn họ đối bà chúc phúc. Cho nên không cần bản cải cũng có thể thấy được tình cảm bà dành cho Ly Vương, khó trách Thương Duật rất kính trọng bà ta.

Cuối cùng cũng đến phiên Diệp Vũ Dương, nàng bưng lên chén rượu, lời nói đậm nhạt: "Vương gia đi khỏe!". Một câu rất đơn giản, đây chính là tác phong của nàng.

Vừa mới nói xong, chỉ thấy một cái chén hướng Diệp Vũ Dương bay tới: "Làm càn, dám rửa Vương gia!" Nét mặt ôn hòa của Ngọc Tổ phu nhân thoáng cái thay đổi, hai tròng mắt phẫn nộ, ngoan độc nhìn Diệp Vũ Dương: "Cái gì kêu là đi khỏe? Người đứng là tiện phụ!"

Diệp Vũ Dương còn chưa lấy lại được tinh thần, cái chén đã đập vào mũi nàng, nhất thời một cổ chất lỏng ấm áp chậm rãi chảy ra.

Trong đại sảnh mọi người nhìn thấy máu tươi từ mũi Diệp Vũ Dương chảy ra sợ tới mức mắt nộ cười cũng lập tức tắt ngấm, chỉ kinh ngạc trở mắt nhìn con phẫn nộ của Ngọc Tổ phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Thật Lòng Cảm Động.

Dù Thương Duật có chút kinh hoàng trước hành động này của tam nương nhưng hắn cũng không biểu hiện gì ra mặt, chỉ bình tĩnh nói: "Nàng mới vào phủ không lâu, còn chưa hiểu quy củ, tam nương người không nên cùng nàng so đo làm chi?" Ngày xưa ở trước mặt hắn, vì ngại đích thân ra mặt, cho dù có chuyện không hài lòng hay hờn giận ai đi nữa, tam nương cũng chỉ là nói riêng với hắn, không hiểu hôm nay vì sao bà lại có vẻ thiếu kiên nhẫn đến thế.

Thương Duật không nói rõ ràng, nhưng người khôn khéo như Ngọc Tố phu nhân đương nhiên nghe ra được ý tứ của hắn. Nếu bà cứ thế mà kiên trì trách cứ Điệp Vũ Dương là không biết quy củ, lại hiển nhiên làm mình trở thành người quá so đo chấp nhất: "Vương gia nói vậy, ta cũng không biết nói gì hơn, chỉ là đối với việc xuất binh, quả thật có phần không may mắn." Nhìn thấy Thương Duật gật đầu, bà một bên hướng Hình Nhi lạnh giọng ra lệnh: "Còn không mau đưa chủ tử người đi?"

Điệp Vũ Dương cúi chào. Trước ánh mắt phẫn nộ của mọi người, nàng sắc mặt không đổi, theo Hình Nhi hiển nhiên rời khỏi đại sảnh. Dù máu vẫn còn không ngừng chảy ra, nhiễm đỏ thân áo trước ngực nàng cũng không chút để ý.

Vừa đi khỏi đã nghe tiếng cười nói của Ngọc Tố phu nhân từ bên trong vọng ra "Tốt lắm chúng ta tiếp tục tán gẫu một chút đi"

Nàng quay trở về tiền viện nhưng bên tai vẫn còn vọng lại tiếng cười đùa náo nhiệt của mọi người.

Đôi mắt lộ ra một chút hâm mộ, còn nàng bắt qua chỉ như một làn khói nhẹ nhàng cô độc lượn lờ trong bóng đêm mà thôi.

Hình Nhi đau lòng nhìn Điệp Vũ Dương, tiến lên lấy khăn lau đi máu tươi trước mũi nàng: "Chủ tử, phu nhân kỳ thật là người tốt lắm, chính là người xưa nay luôn đem Vương gia che chở quá mức nên mới như vậy."

Điệp Vũ Dương không nói gì, chỉ là từng bước từng bước nhìn xuống đất hướng Mặc Chí hiên mà đi,

Về đến Mặc Chí hiên, Điệp Vũ Dương chải đầu rửa mặt một phen, liền sớm nằm xuống nghỉ ngơi, nhưng cứ lăn qua lộn lại mà không ngủ được.

Nàng thở sâu một hơi, thế gian bên ngoài thật vui vẻ, duy chỉ có mỗi mình nàng thế nào trong lúc mọi người đang cười vui, nàng lại bị người trút giận quát mắng. Nàng biết mình chỉ có nhiều hơn mọi người đó là sự cô đơn. Nàng đã từng trải qua rất nhiều rất nhiều nơi khác nhau, biết được bản thân luôn là một kẻ dư thừa, sao hôm nay lại quên mất thân phận mình chứ, còn đi sáp vào, kết quả cuối cùng cũng là bị người nhục nhã đành phải chạy ra ngoài.

Ánh trăng bên ngoài cửa sổ tiến vào, ánh sáng thật nhu hòa cho nàng cảm giác ấm áp tựa như mặt trời ban mai. Chỉ có trong bóng đêm, nàng mới có thể phóng thích chính mình, không cần suy nghĩ, cho phép tâm mình tự do cất cánh bay cao cùng ánh trăng lạnh lẽo ngoài kia nhảy múa.

Tuy không có ai thương thức, cũng không cần ai biết được nhưng đó chính là thời điểm lòng nàng cảm thấy nhẹ nhõm nhất. Dù sao chỉ có một mình nàng đau, không cần thiết phải quá mức để ý đến làm gì.

Dưới ánh trăng, một thân ảnh cao lớn, cường tráng chậm rãi đi vào, suy nghĩ nàng lập tức thu hồi, thân mình một khắc sau đó lại rơi vào vòng ôm của hắn: "Đau không?" Mặc dù hắn biết sức chịu đựng của Điệp Vũ Dương, nhưng hắn vẫn rõ ràng nàng sợ đau đến thế nào.

Này là Thương Duật thật sao, có thể cho nàng dựa vào. Đây là ôn nhu mà hắn cố tình cấp cho nàng hay vì hắn muốn nàng mãi mãi nhớ kỹ phải nhận thức hắn, chỉ thuộc về riêng hắn.

Nay hắn đến đây là hỏi thăm, là xin lỗi? Hay là thương hại nàng? Vô luận kia là lý do gì thì đây rõ ràng chính vì hắn không đành lòng thấy nàng như thế, nhưng nàng tuyệt đối một chút cũng không muốn thừa nhận a.

Nàng mang theo yếu ớt nhẹ nhàng tựa vào lòng hắn. Phương bác rộng lớn mệnh mệnh, dù hắn là người tàn bạo ra sao, với nàng hắn vẫn là người nàng gần gũi nhất.

Hai tay nhẹ nhàng vòng ôm thắt lưng nàng, cúi đầu hôn lên cánh mũi đang sưng đỏ kia, Thương Duật bất giác thấp giọng nói: "Bốn vương về sau xuất chinh nếu không có việc gì thì đừng đến tiền viện, nói chuyện với người khác e rằng nàng sẽ bị đắc tội, nàng nên chú ý một chút biết không?" (ta thích anh nam 9 này. ...rất rất man). Trong cuộc đời hắn đây là lần đầu tiên hắn lo lắng cho sự sinh tồn của một nữ nhân: "Nếu có việc gì cần, nàng kêu thị nữ theo hầu báo với Vương phi một tiếng, bốn vương đã căn dặn nàng ta rồi."

Nghe những lời này, trong bóng đêm Điệp Vũ Dương kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, Thương Duật thế này làm cho nàng thật không quen, có cảm giác chân tay luống cuống, không biết phản ứng thế nào mới tốt đây, đồng thời trong lòng như có một dòng nước ấm áp nhẹ nhàng quán quanh.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Ngọc Tố Muốn Gặp Vũ Dương

“Nghe bốn vương nói không?”

Không, không cần. Chỉ nhớ đến chuyện xảy trước đây lòng nàng không tránh khỏi sợ hãi. Không được nàng không thể mất đi tôn nghiêm một lần nữa, không thể được, vì nó là thứ duy nhất mà nàng sở hữu.

Điệp Vũ Dương chậm rãi giơ tay ôm lấy cổ hân, tự nguyện hôn lên môi hân, đồng thời cũng cự tuyệt trả lời vấn đề hân đặt ra.

Trong bóng đêm, thân hình nam nhân cường tráng, đôi mắt đen sâu thẳm dưới sự sợ hãi mang theo đùng chạm một cách vụng về đem chiếc lưới đỉnh hương thâm nhập trong khoang miệng hân, lý trí của nàng giờ đây một mảnh mông lung. Thân mình hân nhẹ xoay, bàn tay to hơi chút dùng sức đem tất cả quần áo trên người Vũ Dương xé vụn.

Đôi mắt nàng gắt gao không ngừng theo dõi hân. Ánh trắng bên ngoài chiếu rọi, như hào quang sáng chói làm cho vẻ kiên cường của hân giờ thêm phần âm áp, nhu hòa, chỉ có kia đôi con ngươi nhìn không thấy đáy vẫn không ngừng thăm dò nàng.

Tâm nàng khẽ run lên, trên người Điệp Vũ Dương giờ đây không một mảnh vải che chắn, nàng thật tránh không khỏi cảm giác ngượng ngùng. Dưới ánh mắt nóng rực đang tìm tòi của hân, nàng thật chỉ muốn chạy trốn.

Thương Duật nhìn nàng hơi mỉm cười, tay hân dùng sức lần nữa đem thân thể Điệp Vũ Dương ôm chặt.

Bóng đêm như nước như muốn nhấn chìm hai cơ thể đang dính sát vào nhau kia, không một khe hở lọt vào. Giờ khắc này bọn họ đã hoàn toàn thuộc về lẫn nhau.

Cùng hân tiến lên đỉnh điểm, nàng đồng thời trong lúc kích tình cũng bất giác lạc vào trầm luân. Cơ thể chậm rãi đầu hàng, từ từ để hân đoạt lấy trở thành của hân độc chiếm.

Chiếc màn mỏng phủ xuống, nhẹ nhàng đong đưa theo gió. Bên trong hình ảnh nam nữ quấn quýt kết hợp, tấu lên giai điệu muôn thưở.

Kích tình qua đi, Thương Duật ôm lấy thân mình đang đỏ đầy mồ hôi của Điệp Vũ Dương; sau khi hôn nàng thật sâu hân mới rời giường đem quần áo mặc vào: “Nàng nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày mai không cần phải ra tiễn bốn vương!”. Nói xong đưa mắt nhìn về thân ảnh mềm mại đang nằm trên giường kia, lòng hân bất giác lại trở lên một tia hạnh phúc.

Điệp Vũ Dương không có trả lời, nàng hiểu được ý hân. Giờ phút này hân đương nhiên là muốn qua bên kia để gặp Hương Lăng.

Ngày mai xuất binh, hân dĩ nhiên muốn cùng Vương phi hàn huyên. Chẳng may vì chuyện xảy ra ngoài ý muốn trong yến tiệc nên hân mới đến đây để xem thương thế của nàng mà thôi. Có lẽ nam nhân như hân, tình cảm dư cho người khác thật không nhiều lắm tuy nhiên thời kia dù ngăn ngại nhưng rất chân thật, làm nàng không tránh khỏi có chút quyến luyến.

Sáng sớm hôm sau, tất cả thị thiếp cùng người hầu đều đến để tiễn đưa Thương Duật, chỉ có mỗi Điệp Vũ Dương là không xuất hiện. Ngọc Tố phu nhân dù trong lòng giận dữ nhưng cũng khó mà nói được lời nào. Dù sao cũng là lúc Vương gia xuất binh, bà vẫn nên chú ý một chút thì tốt hơn.

Hương Lăng mặc trang phục nhưng đồ giúp Thương Duật chỉnh trang lại áo giáp. Đôi mắt đầy nhu tình giờ đây long lanh ngấn lệ, lưu luyến không muốn rời xa: “Vương gia lần này đi không biết phải mất bao lâu.” Tay nàng cầm chặt lấy tay Thương Duật đem nó đặt trước bụng.

“Không phải còn ba tháng mới sinh sao? Bốn Vương cam đoan trước khi nàng sinh hài nhi ta sẽ trở về”. Thương Duật dù sao cũng sắp làm cha nên đối mặt với thế tử không tránh khỏi có chút đau lòng.

“A! Đứa nhỏ vừa đã thiếp!” Hương Lăng kinh ngạc. Nàng nâng tay hân lên, nhìn sâu vào mắt hân: “Gia, chàng nhất định phải trở về nếu không đứa nhỏ sẽ giận đấy!” Nàng tuy không nói thẳng ra, nhưng thật ra trong lòng lo lắng không thôi, đành phải mượn đứa nhỏ trong bụng mà yêu cầu.

“Ân!” một tiếng đáp ứng nàng. Giờ phút này dù thấy không thuận mắt nhưng hân cũng không muốn so đo cùng Hương Lăng: “Mong rằng tam nương sẽ chiếu cố Hương Lăng thật tốt.”

Ngọc Tố phu nhân nở nụ cười phúc hậu: “Vương gia cứ yên tâm, ta biết phải làm sao mà.”

Nói xong Thương Duật quay đầu, nhảy lên lưng ngựa: “Xuất phát.”

Trong nhất thời cả đoàn người ngựa chạy như bay, cuốn bụi bay mù mù tạo thành bức màn che lấp đoàn người phía trước.

Quang cảnh trước mắt nháy mắt trở nên mơ hồ, xuyên qua lớp bụi dày kia chỉ nghe thấy âm thanh còn vọng của tiếng vó ngựa đang không ngừng lao thẳng về trước.

Mọi người dần dần thu hồi tầm mắt, Ngọc Tố phu nhân cũng chậm rãi xoay người ra lệnh: “Mang Điệp Vũ Dương đến Thanh Loan hiến cho ta!”. Một câu buông ra, hạ nhân cạnh đó liền nhanh chóng tiến đến dìu bà tiến vào trong.

Bà không nói lời, chỉ một chữ “mang” nhưng ý tứ lại rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Mang Vạ Khó Thoát.

Khi mọi người đến Thanh Loan hiện đã thấy Ngọc Tổ phu nhân ngồi ngay ngắn ở ghế lớn.

Theo sau bên cạnh Ngọc Tổ phu nhân, Hương Lăng mảy thoảng có hơi nhú lại nói: "Tam nương, trước khi gia đi có căn dặn nhờ thiếp chiếu cố muội muội một chút" Nàng ngữ khí rất ôn hòa, nhưng cũng không quên lấy Thương Duệ ra mà nhắc khéo Ngọc Tổ phu nhân.

Bà đưa mắt khó hiểu nhìn nàng: "Hương Lăng ta thật không hiểu, Vương gia nhiều thế thiếp đến thế, trong lòng ngươi chẳng lẽ không một chút nào chán ghét sao?" Chính bà cũng là người từng trải như nàng đây, trong lòng bấy giờ sao tránh khỏi không cảm thấy chua xót chứ.

Mâu gian nàng hiện lên tia âm đạm nhưng nháy mắt bị xóa sạch không còn: "Nếu nói không ghen tị thì đúng là gạt người. Nam nhân từ xưa đến nay ai không tam thê tứ thiếp chứ. Huống hồ Vương gia còn là khí phách hơn người, dù hôm nay chỉ là chủ nhân lục thành, nhưng hẳn cũng nhìn ra được nghiệp lớn ngày sau đâu chỉ có thế. Thần thiếp nếu như quá so đo chấp nhất, sợ sẽ phải tổn không không ít tâm tư đi." Nàng hạ mi mắt, tay vỗ về trước bụng cười nói: "Vương gia có thể ban cho thần thiếp địa vị Vương phi, hiện thiếp còn mang thai trước tiên thì đã là phúc lớn trời ban rồi, hơn nữa còn được phu nhân bảo bọc che chở đây không phải là rất hạnh phúc sao?"

Ngọc Tổ phu nhân hơi lắc đầu, vươn tay nắm lấy tay nàng, đau lòng nói: "Đưa con gái ngọc a, không so đo nhiều là chuyện tốt. Nhưng nay ngươi là Vương phi trong Ly Vương phủ, Vương gia bên người lại xuất hiện nữ nhân thế nào ngươi tại sao không đi dò hỏi một chút chứ?" Nhìn vào đôi mắt mờ mịt khó hiểu kia Ngọc Tổ phu nhân nhanh lời nói tiếp: "Điệp Vũ Dương kia rõ ràng là quân kỹ, nay còn đi vào vương phủ mà hầu hạ Vương gia, này không phải là làm cho hậu viện thế thiếp trong vương phủ thêm phần mờ mịt sao? Ngươi nghĩ lại đi, nữ nhân trong hậu viện có ai là không xuất thân danh môn đâu? Có ai là không phải nữ nhân trong sạch cơ chứ?"

Hương Lăng còn muốn nói thêm nhưng lại nghe bên ngoài có người truyền báo Điệp Vũ Dương đã đến nên chỉ đành dừng lại.

Nhìn hai người ngồi trên đại sảnh, Điệp Vũ Dương hơi cúi người chào rồi đứng thẳng: "Xin hỏi phu nhân cho gọi nô tỳ đến đây là có chuyện gì?". Trong phòng vang vọng tiếng nói của nàng, lòng đột nhiên nhớ lại khung cảnh ngày trước tại Mộ Vương phủ, nàng thân tuy là hạ nhân hèn mọn nhưng thân phận hôm nay vì sao lại kiêu ngạo thế này? Thật là không hiểu nổi mà.

Lời nói cứng cỏi của nàng rất khéo léo làm Ngọc Tổ phu nhân không thể soi mói được gì nên càng trở nên giận dữ: "Điệp Vũ Dương, ngươi thật to gan còn dám hỏi ta gọi ngươi tới làm gì à?"

"Xin thỉnh phu nhân chỉ dạy"

"Hôm nay Vương gia xuất chinh, ngươi vì sao không đến tiễn? Ngươi là có ý gì hả?" Bà vỗ tay lên bàn một cái thật mạnh, chén trà cũng một phen chấn động, nước trà đổ ra bên ngoài: "Chẳng lẽ vì chuyện tối hôm qua ta đối ngươi không hài lòng nên hôm nay liền không thêm đến tiễn Vương gia sao?" Dù sao bà cũng chính là người một tay đem Thương Duệ phò tá thành chủ nhân, nếu như bà ngày trước không quyết đoán thì làm sao có thể làm được loại chuyện này?

Đạo lý đối nhân xử thế nàng hiểu được nhưng thật sự không nhiều lắm: "Vương gia đồng ý cho nô tỳ không cần đến tiễn". Đêm qua chính là Thương Duệ bảo nàng không cần đến tiễn, nàng trầm nghĩ cũng bớt đi phần nào rắc rối không ngờ ngược lại nàng trở thành người không biết phép tắc.

Lời nàng vừa nói ra làm mọi người trong phòng chấn kinh không khỏi hít lấy một ngụm khí lạnh. Thực rõ ràng, Điệp Vũ Dương đây chính là muốn dùng Vương gia mà chống lại Ngọc Tổ phu nhân mà. Vừa nãy cũng nghe ra được Vương phi ám chỉ bằm lại cho Ngọc Tổ phu nhân, nhưng khi nghe Điệp Vũ Dương một mực nói ra lần nữa thì có thể thấy rõ một phu nhân cao ngạo như bà ta còn giận dữ đến mức nào rồi.

Quả nhiên nghe xong câu này, sắc mặt Ngọc Tổ phu nhân liền thay đổi: "To gan, dám đem Vương gia ra áp đảo ta! Đường đường cũng là một Ly Vương phủ, chẳng lẽ lại để một tên quân kỹ như ngươi bày đặt lên mặt kiêu ngạo sao?" Bộ mặt hung lạnh mang theo khí thế uy nghiêm: "Người đâu, vả miệng cho ta!"

Bà vừa ra lệnh, lập tức hai tên người hầu bên cạnh đem hai cánh tay Điệp Vũ Dương giữ chặt, chuẩn bị ra tay.

"Tam nương, xin thỉnh người cân nhắc lại!" Hương Lăng gắt gao nắm chặt cánh tay Ngọc Tổ phu nhân cầu xin: "Tam nương người tối qua cũng nhìn thấy, muội muội cũng không nói láo để chọc giận người, đây chính là ý của vương gia không sai?"

"Hừ ta lại thấy nàng ấy chính là không coi ai ra gì cả, chẳng lẽ vì được Vương gia ân sủng nay đã muốn một bước lên trời? Ngay cả ta đây cũng không để vào mắt sao?"

“Tam nương sao lại nói nghiêm trọng như thế, ngài nhìn coi toàn bộ hậu viện thê thiếp người nào lại có gan dám động đến tam nương chứ? Ai lại không bội phục trước sự quyết đoán của người chứ? Họ còn nói tam nương là người rất thông cảm cho vãn bối? Hương Lăng nhìn về mặt dờ dẩn của Diệp Vũ Dương bèn cười nói: “Muội muội tính tình lạnh nhạt, khó trách bị hiểu lầm. Nàng đối với thần thiếp cũng như thế, chỉ sợ với gia cũng chẳng khác gì mấy đi? Cho nên nói, nàng cũng không phải cố ý coi nhẹ tam nương a”

“Nha đầu người thật là rất miệng lưỡi”. Bà lắc đầu âm thầm cười, sau đó quay sang nhìn Diệp Vũ Dương, vẻ mặt vẫn là chán ghét: “Hôm nay nể tình Hương Lăng, ta tha cho ngươi; có câu tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha!”

Bạn đang đọc truyện *Thê Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Thương Duật Bị Thương

“A!” Hương Lăng hét hoảng kinh hô ra tiếng: “Tam nương...”

Ngọc Tố phu nhân nhìn Hương Lăng liếc mắt một cái, nhẹ giọng nói: “Phạt quỳ một canh giờ!”

Từ đầu đến cuối Diệp Vũ Dương không hề nói một câu. Dù từng phạt, nàng cũng không muốn giải thích hay van xin, tựa như tất cả cùng nàng không quan hệ.

Nàng bước ra ngoài, nhìn lên trời cao xanh kia, ánh nắng gay gắt kia đang chiếu xuống thân thể nàng quỳ bên dưới, đây coi như là một loại rèn luyện đi!

Quỳ không được bao lâu đã thấy Hương Lăng đem một cái đệm gối lại đây. Hạ nhân được phái giám sát nàng đang đứng bên cạnh nhìn thấy, hoảng hốt bước lên phía trước ngăn lại: “Vương Phi thỉnh ngài đừng làm nô tỳ khó xử!”

Thế nhưng Hương Lăng vẫn nét mặt tươi cười nói: “Thật vất vả cho các người, tam nương giờ đã đi nghỉ rồi!” ý nói nàng làm chuyện này tam nương sẽ không biết.

Bọn họ khó xử nhìn Vương phi. Đối với vị phu nhân trẻ tuổi trước mặt này, các nàng không khỏi rất yêu thích, nàng chu đáo, thận trọng, bất kỳ làm chuyện gì cũng nắm chắc phần thắng trong tay.

“Tuyển ma ma, bà cứ nhìn cơ thể muội muội mà xem. Nếu chẳng may nàng bị thương, hiện tại Vương gia không ở đây thì không chuyện gì, nếu khi Vương gia trở về ta biết ngài đương nhiên sẽ không trách tam nương.” Hương Lăng chậm rãi dụ dỗ: “Nhưng đối với người làm muội muội bị thương, chẳng lẽ Vương gia lại dễ dàng mà bỏ qua sao.”

Tuyển ma ma trong lòng run sợ, đưa mắt nhìn lên nữ nhân thông minh trước mặt, nàng so với Ngọc Tố phu nhân thật hoàn toàn là giống nhau: “Thỉnh Vương phi cứ tự nhiên?”

“Cám ơn ma ma!” Hương Lăng cao hứng tiến đến bên cạnh Diệp Vũ Dương. Vì nàng có thai đã sáu bảy tháng nên bụng rất lớn không thể cúi người xuống được, chỉ phải vươn tay đưa qua gối đệm: “Muội muội mau chút nhích qua, thân thể muội muội như kim chi ngọc diệp quý lâu như vậy làm sao mà chịu nổi chứ. Còn chưa nói dưới thêm rất lạnh, chỉ sợ sẽ bị hàn khí thâm nhập vô người sinh bệnh thì không hay.”

Từ khi nàng xin tội giúp, thì Vũ Dương liền hiểu được rốt cục lý do vì sao Thương Duật lại rất để ý đến Hương Lăng? Dù sao bên người hần nhiều thê thiếp như vậy, nhưng vị trí và sủng yêu của hần dành cho Hương Lăng lại không hề bị lung lay, thay đổi. Phải là một nữ nhân thế nào mới có thể đủ độ lượng để giúp đỡ một thê thiếp đang được phu quân mình sủng ái chứ?

Thấy nàng im không nhúc nhích, Hương Lăng thân thể khó khăn không thể không cúi xuống, đem tấm đệm giúp nàng đặt bên dưới: “Mau quỳ lên trên đó!” làm xong tất cả Hương Lăng đã muốn người đầy mồ hôi.

Những lời cảm động Diệp Vũ Dương không có khả năng thốt ra được, chỉ là hơi hơi nghiêng người cúi đầu, không muốn nhìn đến mồ hôi nàng giờ còn đang chảy ròng ròng trên má.

Lòng nàng cũng từng chút từng chút bị làm cho cảm động. Nàng rất muốn cự tuyệt lòng tốt của Hương Lăng, muốn giữ cho bản thân mình tiếp tục lãnh đạm nhưng còn có thể làm được sao? Nàng dám nói trong lòng mình không hề có chút hy vọng xa vời sao?

Cuối cùng Diệp Vũ Dương vẫn không thể không chế tiếp nhận tấm lòng của Hương Lăng. Nhìn thời điểm nàng rời đi trong mắt còn chứa một tia thương tâm, lòng Diệp Vũ Dương tuy không đành lòng, nhưng nàng vẫn cố gắng kiên trì đến cùng.

Trước đôi mắt giận dữ của người ma ma kia, nàng chậm rãi đứng dậy tay vẫn gắt gao ôm chiếc đệm kia. Thật sâu trong nội tâm nàng cũng tràn đầy ảm áp.

Ánh mặt trời xuống dần, ánh nắng cũng dịu đi vài phần, thân ảnh nàng cô tịch nhưng lòng lại rất ấm áp.

Tựa hồ như có cái gì đó đang từng chút thay đổi.

Vì chuyện Diệp Vũ Dương nói ra làm Mạn Hàm bị xử tử, hậu viện thế thiếp ai ai cũng sợ hãi. Không cần thận, nếu nàng ta lại cùng Vương gia nói gì đó chỉ sợ bọn họ sẽ đầu mình dòi chỗ không chừng. Cho nên khi Thương Duật ở đây, bọn họ rất biết cân trọng; nay Thương Duật đã rời đi, đối với những bất mãn từ lâu chất chứa nay đương nhiên có dịp bùng nổ. Các nàng không ngại châm chọc khiêu khích ra mặt.

Hương Lăng đã hứa chiếu cố, tránh cho nàng gặp bất lợi. Rảnh rỗi vẫn thường xuyên ghé qua thăm, khi thì đánh đàn, khi thì ngồi đọc sách hoặc nhiều khi còn làm một ít quần áo cho đứa nhỏ trong bụng.

Diệp Vũ Dương đối với Hương Lăng trong lúc đó chỉ luôn trầm mặc, nay đôi khi ôn nhu mỉm cười, hoặc là phụ họa vài câu, hoặc vũ một khúc. Nàng theo thời gian cũng dần dần cảm thấy yên lòng, đem mọi chuyện phó thác cho lòng mình tùy ý muốn làm gì thì làm.

Ngọc Tố phu nhân thấy vậy cũng khó mà bắt bẻ, cho nên mọi chuyện cứ thế bình thản mà qua. Đây cũng có thể coi là hòa hợp sống chung đi.

Sáng nay, khi trời còn chưa sáng hẳn đã nghe tiếng khóc Hương Lăng từ bên ngoài truyền đến.

Trong lúc còn đang mơ màng ngủ, Diệp Vũ Dương bị tiếng khóc kia đánh thức, nàng ngồi dậy liền nhanh chóng chạy thẳng đến tẩm phòng.

Diệp Vũ Dương chỉ biết đứng ngốc nơi đó. Với giao tình này của bọn họ mà nói dù không thể so như tan xương nát thịt nhưng cũng có thể ví như biển cạn đá mòn.

Nhưng đối mặt với mọi chuyện này, nàng thái độ chỉ là trầm mặc. Người ngoài nhìn vào sẽ cho nàng là ngốc vì không biết thời thế, cho là lòng nàng lạnh lùng như sắc đá.

Bước vào tẩm phòng, Hương Lăng liền chạy nhào vào lòng Diệp Vũ Dương vừa ôm vừa khóc nói: "Vũ Dương, làm sao bây giờ? Gia đã bị thương? Làm sao bây giờ? Gia đã chinh chiến hơn mười năm cũng chưa từng bị thương qua, nay chúng ta nên làm gì bây giờ? Chúng ta....." nàng khẩn trương nắm chặt lấy tay Diệp Vũ Dương.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Vũ Dương Thông Minh.

Mặt nàng giàn giụa nước mắt, dung nhan kiều mị kia cũng nhòa đi, đôi mắt mờ mịt mông lung, cũng vì ngăn lệ mà nhòa đi.

Hắn xảy ra chuyện? Trong đầu nàng cảm thấy chuyện đột nhiên xuất hiện kia có phần không thật nhưng Hương Lăng lại thương tâm thế kia làm nàng không thể xem nhẹ: "Không sao đâu, Vương gia chắc chắn không có việc gì." Nàng thật không biết nói gì hơn ngoài những câu an ủi vô vị này.

"Không, không được, Vũ Dương ta muốn đi Kiền Thành, ta muốn đi tìm Vương gia." Xưa nay Hương Lăng luôn là người bình tĩnh, nhưng giờ phút này đây nàng không có thời gian để đi che dấu cảm xúc, chỉ một mực lo lắng cho tương công của mình: "Vương gia lúc này nguy hiểm còn chưa rõ, ta không thể cứ mặc kệ ngồi."

Có được nữ nhân như Hương Lăng yêu thương, cuộc đời hắn cũng coi như là may mắn đi. "Nay ngươi còn đang mang thai, chỉ sợ ngươi đến đó càng làm phiền lòng Vương gia thêm thôi." Hai tay Diệp Vũ Dương gắt gao giữ cho nàng không quá xúc động, thật ôn nhu nói: "Ngươi hãy nghỉ lại mà coi, Vương gia nay mang trọng thương, ngươi đến đó chẳng phải càng làm cho hắn thêm phân tâm, lo lắng sao.?" Diệp Vũ Dương nhận lấy khăn tay từ Hình Nhi, giúp nàng lau đi nước mắt.

"Nhưng ta không thể ngồi đây mà mặc kệ, thật sự không thể a." Thân mình Hương Lăng run rẩy, nhẹ ngã vào lòng Diệp Vũ Dương, nghẹn ngào nói: "Vũ Dương, nàng và ta không giống nhau. Nàng có lẽ chưa từng hứa hẹn sinh ly tử biệt qua, cho nên nàng mới có thể bình tĩnh như thế. Nhưng Vương Gia chính là ta đã dùng tính mạng bản thân mình mà đổi lấy! Ta có thể nào trong lúc sinh mạng hắn đang gặp nạn lại coi như không có gì mà bình tĩnh cho qua?"

Nàng hốt hoảng ôm lấy thân mình Hương Lăng đang khóc ngất xuống, cười chua chát. Đúng vậy! Nàng làm sao có thể hiểu được nhân gian thất tình lục đục cơ chứ, cho dù có cũng bất quá giống như cỏ mọc đầu tường mà thôi, lại nở không đúng mùa cũng không chịu nổi chỉ sau một trận gió táp mưa sa.

Giờ phút này Hương Lăng đã không có ý thức những gì mình đang nói nữa, chỉ vừa khóc vừa nói.

Điêu Hương Lăng cơ thể mệt mỏi nằm xuống, Diệp Vũ Dương lúc này mới mở miệng hỏi: "Vương gia làm sao mà bị thương?" Nghe nói lần này chẳng qua chỉ là muốn đánh lui tiến công của nước láng giềng Nghiệp Chương quốc. Nhưng nàng không rõ chính là trước đây tam thái tử Trữ Văn Quân của

Nghiệp chường Quốc chẳng phải đã từng đến thăm Khiết Đan thành sao? Sự tình xảy ra cách đây chưa đầy 1 tháng, tại sao lại rấp tâm mà khởi binh tấn công chứ?

Nàng lấy tay lau đi hai hàng nước mắt đang tuôn ra: "Nghe nói là trong lúc họ đang giằng co thì bị người khác lên phóng tiễn nên bị thương". Cứ nghĩ đến giờ phút này Thương Duật còn đang hôn mê bất tỉnh lòng Hương Lăng đau đớn không thôi.

Phóng tên ám sát! Trong lúc hai quân giằng co mà phóng tên chẳng phải đây là điều kiêng kỵ nhất sao. Thật dễ tiện, không biết Nghiệp Chường Quốc kia là người thế nào mà có thể làm ra chuyện này. Nhưng bất quá ngẫm lại mà nói, nếu một mũi tên kia có thể làm cho biên cương chiến thần mất mạng, chẳng phải tiếng xấu bị bêu rao sao?

Trong thời loạn thế, chỉ có anh hùng mới được là người rạng danh thiên cổ!

"Vũ Dương, người nói nên làm thế nào cho phải đây? Vương gia sinh tử còn chưa rõ, vương phủ hiện nay cũng đã loạn lên, tam nương phải vội vàng trấn an mọi người nhưng vẫn không tránh khỏi có hạ nhận trộm trốn khỏi phủ."

Như vậy vấn đề ở đây chính là trong phủ, nếu có người chạy ra ngoài đem chuyện này đi nói thật rất khó giữ được lòng tin của mọi người. Đến lúc đó toàn bộ Khiết Đan thành thậm chí biên cương lục thành khi nghe tin này, e rằng sẽ biến thành ra cục diện hỗn loạn thế nào nữa.

"Ân, cho nên biện pháp tốt nhất đó là rút cùi khỏi lò. Muốn dẹp bỏ lòng nghi kỵ của mọi người chỉ có cách duy nhất là đem tình hình thực tế nói cho bọn họ, không cần cứ che che dấu dấu ngược lại làm bọn họ càng thêm sợ hãi thôi." Điệp Vũ Dương nhún nhún mày rồi mới nói tiếp: "Chỉ cần triệu tập tất cả hạ nhân cùng thế thiếp trong phủ, để tam nương hoặc chính là nàng đem chuyện này cứ thế nói hết cho bọn họ."

Hương Lăng lập tức ngừng đầu, nhìn nàng giống như nhìn thấy quái vật, thật lâu sau mới phục hồi tinh thần: "Vũ Dương, đây là lần đầu tiên người nói nhiều như vậy."

Điệp Vũ Dương không để ý nàng nói tiếp: "Cho nên lấy tác phong của tam nương từ trước đến giờ, là người đứng đầu Vương phủ tự nhiên cũng không khó mà thuyết phục mọi người". Có thể từ đó mà trấn an mọi người trong phủ, hậu viện cũng không còn hỗn loạn nữa.

Hương Lăng vui sướng đem Điệp Vũ Dương ôm chặt. trong lúc đang hưng phấn nàng cũng tạm thời quên đi thương thế của Thương Duật; "Vũ Dương, trên đời sao có nữ nhân như nàng chứ?" Rồi sau đó hướng đi ra ngoài, khỏi phục vệ gấp gáp ban nãy: "Ta đi trước cùng tam nương nói chuyện này một chút."

Nhìn bóng dáng Hương Lăng xa dần, Điệp Vũ Dương lúc này mới kinh ngạc ngăn người, đột nhiên trong lòng có một cảm giác thật trống rỗng khó chịu.

Nàng cầm lên quyển sách mình yêu thích, thế nhưng một chữ cũng không đi vào đầu. Nàng thấy thật bế tắc, đành đặt quyển sách trên tay xuống, lặng lẽ tiến đến bên cửa sổ ngắm người ngồi ra đó. Nàng hoàn toàn không để ý chính mình, đôi chân trắng nõn còn chưa mang hài, trên người chỉ khoác một chiếc áo khoát mỏng manh.

Đầu ngón tay vươn nhẹ, đón lá cây ngoài cửa sổ, hơi lạnh từ sự đụng chạm truyền đến trái tim, đem tất cả hỗn loạn kia xóa sạch

Một giọt sương kia còn chưa tan hết, nhưng tiếp theo một giọt, lại một giọt khác tiếp tục rơi xuống trên tán lá, vẫn cuộn cuộn đọng lại nhưng thủy chung vẫn chưa hề rơi xuống đất.

Ngoài cửa sổ, tuy thời kỳ nở hoa của cây dành dành đã qua đi nhưng vẫn còn lại một vài đoá hoa cổ chấp nở rộ, mùi thơm thoảng ra từ đoá hoa chậm rãi tiến vào khoang mũi làm phiền chán trong lòng nàng cũng tiêu tán đi không ít, đem đậm bạc thuộc về nàng một lần nữa thu về.

Nhìn từ rất xa đã thấy rất nhiều bóng người đang tụ tập chung quanh hậu viện. Quả nhiên là người rất mau lẹ chỉ trong phút chốc đã triệu tập được toàn bộ người trong phủ ra đây.

Cô chậm rãi đứng dậy: "Thay y phục!" Dĩ nhiên tất cả mọi người trong phủ cho nên nàng tự nhiên cũng không tránh khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Phong Tiêm Lăng Khẩu

Toàn bộ người trong Vương phủ đã có mặt đông đủ trong sân bên ngoài sảnh lớn. Người trong Vương phủ tuy rằng không nhiều nhưng thật ra lớn nhỏ cũng có tới vài trăm người, ngày thường người đến người đi không để ý nhưng giờ phút này đây lại cảm thấy thập phần náo nhiệt.

Chỉ thấy Ngọc Tổ phu nhân đang chậm rãi đi tới.

Điệp Vũ Dương cùng chung với các thê thiếp, đứng phía sau Ngọc Tố phu nhân, im lặng nghe bà nói.

Ánh mắt Ngọc Tố phu nhân gắt gao đảo qua chung quanh, mọi người đang nói chuyện đều ngưng lại: “Các vị, hôm nay triệu mọi người đến bất quá ta cũng là muốn làm rõ một số tin tức gần đây.”

Lời này vừa nói ra, mọi người bắt đầu bàn tán khe nói nhỏ cùng nhau. Thì ra là thế, kêu mọi người đến đây chính là muốn bác bỏ tin đồn kia, hay là muốn thuyết phục bọn họ chăng? Hai bên tranh cãi, ai cũng cho rằng suy nghĩ mình là đúng, nhưng rõ ràng những lời của kẻ hoa ngôn xảo ngữ bên dưới lại chiếm đa số.

“Mọi người im lặng, làm ơn bình tĩnh!”

Ngọc Tố phu nhân cố đem thanh âm mình tăng lên một chút, nhưng giữa đám người đang bàn tán sôi nổi kia không hề có chút tác dụng gì. Hương Lăng thân mình nặng nề chậm rãi tiến về phía trước: “Các vị gia đình xin im lặng, im lặng a.”, câu kia nói xong nàng thân đã mờ hời dầm dìa.

Mọi người lại im lặng, dù sao nhìn đến thân hình nặng nhọc đang mang thai của Hương Lăng, đứng trước mặt họ, nên thế không tôn trọng.

Ngọc Tố phu nhân mỉm cười, nắm chặt lấy tay Hương Lăng nói tiếp: “Ta tin tưởng mọi người chắc đã biết Vương gia ở Kiền Thành quả thật là đã bị thương, nhưng...” Đám người phía dưới lập tức xôn xao hẳn lên, làm bà không thể nào tiếp tục. Là người đứng đầu trong phủ, bà đương nhiên đã từng xử phạt không biết bao nhiêu người, nhưng giờ đây lại có cảm giác thật vô lực.

“Trời ạ, Vương gia quả thật là bị thương.”

“Vương gia giờ đã bị thương, toàn bộ biên cương lục thành ít ngày nữa có phải hay không cũng sẽ bị Nghiệp Chương Quốc công phá a?”

“Đúng vậy, chắc là như vậy, chúng ta nên mau chạy nhanh khỏi đây mới tốt”

...

Không thể khống chế được mọi người, đương nhiên chỉ có một già một trẻ thì làm sao mà có khả năng khống chế được chứ. Ngọc Tố phu nhân đối với việc xử lý những lực đực trong phủ coi như là chuyện rất nhỏ nhặt, đôi khi thắng tay không chút thương tình. Nhưng việc trước mắt, bà nếu như thái độ quá cứng rắn, chỉ sợ sẽ phải mệt đến đứt hơi đi.

Điệp Vũ Dương đứng phía sau bắt đầu dĩ lác đầu nhìn hai nữ nhân trước mắt. Nàng cần môi nhìn chậu hoa bên cạnh, hai tay một cái nâng lên rồi buông thật mạnh xuống đất.

Chậu hoa ngọc bích rơi trên thềm đá vang lên một tiếng thanh thúy, nhất thời vỡ tan thành từng mảnh từng mảnh vụn nhỏ. Những mảnh vỡ nằm tro tro trên nền đá phát ra tiếng “leng keng”.

Mọi người hãy còn đang huyền não, bất khả tư nghị nhìn lên nữ nhân trước mắt. Đối với họ, nàng không quen thuộc lắm, thậm chí có người còn không biết nàng là ai.

Ngọc Tố phu nhân vẻ mặt lại rất kinh ngạc, mâu gian hiện lên một tia phẫn nộ. Nhưng khi bà nhìn đến đôi mắt kiên định của Điệp Vũ Dương chỉ đành thỏa hiệp. Một bên Hương Lăng lại vẻ mặt tràn đầy ý cười nhìn nàng, nhìn thấy hành động quyết đoán vừa rồi của Điệp Vũ Dương nàng tựa hồ nhìn thấy được bóng dáng Thương Duật. Kinh ngạc nhất vẫn phải nói đến đám thê thiếp đằng sau, xung quanh im lặng không một tiếng động dường như dự báo thời điểm bùng nổ sắp đến. Những đôi mắt chờ mong đề thưởng thúc trò hay sắp tới.

Một đám người bất đồng, ý tưởng của họ càng bất đồng hơn nhưng tiêu đề bây giờ của họ chính là vẻ mặt lãnh đạm kia.

Trước ánh mắt chăm chú của mọi người, Điệp Vũ Dương chậm rãi tiến lên phía trước. Biết rõ từng bước này bước ra nàng sẽ phải trả giá. Những bình yên mà nàng sở hữu trước đây bắt đầu biến thành hư vô, nàng trong lúc vô thức đã từng bước đứng lên trước mặt mọi người.

Họa từ miệng vào, nàng biết nhưng nàng không ngại cũng không sợ.

Hai tròng mắt lạnh lùng đảo nhìn chung quanh, sau đó mới lên tiếng: “Ta, chỉ có một lời này muốn nói, nghe xong tùy các người tự quyết định là muốn đi hay ở.” Gió nhẹ nhàng thổi bay chiếc áo khoác màu trắng, ánh nắng chiếu xuống thân ảnh nàng tỏa ra một tầng hào quang.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Mới Lộ Đường Kiếm

Mọi người im lặng, nghiêm túc muốn xem nữ nhân trước mặt sẽ nói gì.

“Tin tức Vương gia bị thương ta nghĩ mọi người đều đã biết.” Nàng lạnh lùng đưa mắt nhìn chung quanh, ngẩng cao đầu tiếp: “Hắn mọi người cũng biết nghĩa của hai từ quốc gia, chính là trước có nước sau mới có nhà, có nhà mới có dân. Quốc gia xã tắc nguy nan, thử hỏi nước không còn thì nhà có yên nữa không, huống chi chúng ta còn là con dân ở đây. Nay các người nếu chạy ra khỏi đây khi đó chỉ phải mang tội bất trung với vương phủ mà thôi. Nhưng các người có từng nghĩ xa hơn không nếu đem những lời này đồn ra ngoài, cho dù các người không nghĩ đến tính mạng Vương Gia nhưng gây sóng gió nổi lên trong phủ không chừng còn liên quan đến tính mạng của biết bao người thì sao? Hậu viện gặp sóng gió so với biên cương lục thành đang chiến tranh so với các người nguy hiểm nào cận kề hơn?”

Nói xong tường tận, mọi người dường như đều đang thận trọng cân nhắc, có người trên mặt còn có vài phần xấu hổ.

Mà Ngọc Tố phu nhân giờ này về mặt vô cùng phần hận nhìn về Diệp Vũ Dương. Bà thật không ngờ nàng đem chuyện này nói ra hết. Là con dân Khiết Đan thành, họ tự nhiên cũng hiểu nặng nhẹ mà không đem chuyện bịa đặt truyền ra bên ngoài, nhưng nếu có kẻ cố ý gây náo loạn chẳng phải làm cho quân địch thêm phần đắc ý sao.

“Hon nữa nếu sự tình thật sự rơi vào thế thất thủ, ta hỏi các người Vương Gia thân là người chủ quản lục thành, các người nghĩ mình có thể chạy được tới nơi nào đây? Đến lúc đó dân chúng khắp nơi đều trở thành nô lệ, các người ở đây cũng là hạ nhân cực khổ chạy trốn để rồi cũng lại thành hạ nhân như cũ. Tốt xấu sau này tùy các người lựa chọn, các người nên tự mình suy nghĩ xem coi quyết định thế nào.”

Mọi người về mặt trầm tư, dù sao cũng liên quan đến tính mệnh và số phận của họ sau này, tuyệt không thể qua loa, phải cẩn thận cân nhắc. Nhưng họ nhận thấy lời của Vũ Dương tất nhiên không phải là không có lý.

“Không sai, nàng ta nói quả thật không sai, Vương gia nếu xảy ra chuyện gì, chúng ta trốn đâu cũng chỉ có con đường chết mà thôi.”

“Ta cũng thấy thật không ổn? Dù sao giờ Vương gia còn đang gặp nạn chúng ta sao có thể hèn nhát như rùa rút đầu đây?”

“Đúng, chúng ta quyết sống chết cùng Ly Vương phủ”

...

Nhất thời mọi người đều quyết định ở lại Ly Vương phủ.

Lòng nàng nhẹ thả lỏng: “Qua những lời khi nãy ta nghĩ mọi tại đây hẳn đã biết được tính nghiêm trọng của sự tình, dù sao nếu Vương gia thất thế thì người dân lục thành cũng sẽ lâm than. Cho nên trong Vương phủ để tránh chuyện lại bị người lợi dụng cơ hội mà bịa chuyện dèm pha, và cũng tránh cho việc xấu xảy ra nên Vương phủ cũng có vài lời cân nhắc” nàng dừng một chút nhìn Hương Lăng ý bảo tới phiên nàng ta.

Hương Lăng mặt tươi cười chậm rãi tiến lên: “Làm phiền mọi người rồi.” Có Diệp Vũ Dương dọn đường sẵn, chuyện kể tiếp dĩ nhiên đối với nàng dễ như trở bàn tay, ý cười đầy mặt: “Bắt đầu từ giờ trở đi, tất cả lớn nhỏ trong phủ, nếu ai đem tin tức phóng đại đồn đãi ra ngoài đều bị xem như đồng dạng với tội phản loạn, đương nhiên không thể tha thứ sẽ chịu hành hình xử tử! Còn nếu phát hiện kẻ nào làm đem bẩm báo sẽ được trọng thưởng năm mươi lượng.” Những lời này từ miệng một phu nhân đang mang thai thốt ra thật là có chút tàn nhẫn.

Mọi người đương nhiên thấy rất đồng tình. Vương phủ xưa nay thường phạt rõ ràng, đây cũng là quy cũ do Ly Vương định ra, nay nghe Vương phi nói đến lòng họ cũng không dám mà so đo nữa.

Mọi chuyện rắc rối cũng dần bình ổn lại, Ngọc Tố phu nhân mỉm cười nắm chặt tay Diệp Vũ Dương cùng Hương Lăng: “Thật là có khí phách không hề thua kém nam nhi, ta thật diễm phúc có hai nữ nhân tài giỏi thế này.” Nắm chặt tay hai nữ nhân bước đến trước mặt mọi người giờ lên cao, nhằm tỏ rõ khí thế của nữ tử Vương phủ.

Giọng nói ngọt ngào của bà vừa dứt liền nhận được tràng vỗ tay tán thưởng của mọi người chung quanh. Hai nữ nhân trước mặt một trước một sau vô tình đoạt hết phong thái của Ngọc tố phu nhân, không ngờ bà còn rất rộng lượng, nên mọi người nhìn thấy rất nhiệt liệt cảm động tán thưởng. Bà trong lòng họ luôn luôn có hình tượng của một phu nhân đoan trang, nhìn thấy bà giờ phút này mọi người càng kính nể thêm vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Thê Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Ngọc Tố Trả Thù

Trở về Mặc Chí hiện đã là giữa trưa, ngay cả cơm trưa cũng chưa dùng qua Diệp Vũ Dương liền lên giường nằm nghỉ.

Nàng trần trọc khó ngủ, nghĩ đến hành động của bản thân, cảm thấy có chút khó hiểu, lòng nàng chẳng phải vẫn chết lặng sao? Vì sao hôm nay khi nhìn đến vẻ mặt bất đắc dĩ của Hương Lăng, lại không tự chủ được đứng ra giúp nàng ta giải nguy? Chẳng lẽ chính nàng không còn khả năng tự kiểm soát

mình được nữa hay sao, đã bắt đầu muốn dính líu dây dưa vào chuyện người khác?.

Mắt nhìn ra cửa sổ, để hồn phiêu lãng trôi trên chín tầng mây kia. Bàng hoàng ngắm đám mây trắng đằng xa, thật hỗn độn tựa lòng nàng giờ đây, phải chăng nơi hỗn độn, mờ mịt đó mới là nơi dành cho nàng?. Ánh nắng vô tình trải dài lên bộ quần áo đang treo trên giá kia, nàng mới chợt nhớ đây là ngoại bào mà Thương Duật lưu lại khi qua đêm tại đây, có lẽ do Tiểu Hồng vẫn chưa đến lấy nên vẫn treo trên giá đó.

Tìm nàng đột nhiên dồn dập, nội tâm cũng có một cái gì đó không rõ trôi dạt, nàng không muốn tìm hiểu đó là cảm giác gì, gắt gao nhắm nghiền đôi mắt bắt buộc chính mình không được suy nghĩ, không được quan tâm, chỉ nên nghỉ ngơi cho tốt.

Tối đến, có người hầu báo là Ngọc Tố phu nhân mời nàng lập tức qua bên ấy, coi bộ là chuyện rất khẩn cấp đây.

Sớm đã đoán được bà ta sẽ hành động. Dù sao hiện tại bà cũng coi là đương gia trong Ly Vương phủ, dĩ nhiên rất đề bụng chuyện hôm nay. Một thê thiếp như nàng lại biểu hiện quá nổi bật, nhưng vì trước mặt đông đảo nhiều người, bà khó mà làm gì nàng được.

Đến Thanh Loan Hiên mới phát hiện ra hậu viện thê thiếp đã có mặt đầy đủ, nàng khó hiểu nghĩ chẳng lẽ lại còn vì chuyện ban sáng sao? Còn nếu như để giáo huấn nàng, bà ta nhất quyết sẽ không ở trước mặt mọi người mà làm ra chuyện này.

Hương Lăng mỉm cười tiến lại gần nàng.” Muội muội đến đây, xem ra hôm nay vất vả cho nàng rồi, thật ra cũng chỉ có chút phiền phức.” Giữ chặt tay Diệp Vũ Dương, Hương Lăng chậm rãi kéo nàng tới phía trước, an bài ngồi cạnh mình.

Nàng bất động thanh sắc nhìn Hương Lăng, Ngọc Tố phu nhân một bên bắt đầu cười nói:”Cũng không có chuyện gì” rồi sau đó hướng ra ngoài lớn tiếng ra lệnh:”Đem buổi tối lên!”

Vì chuyện Thương Duật bị thương, mà náo nhiệt thường ngày giờ cũng có hơi lắng xuống. Buổi tối diễn ra trong không gian yên tĩnh, đôi khi vài âm thanh thanh thúy của chén sứ va chạm nhau, hay là tiếng hít thở mạnh của các nàng vì lo sợ chính mình không cẩn thận sẽ chọc giận Ngọc Tố phu nhân.

Ngược lại Diệp Vũ Dương vẫn thản nhiên dùng bữa, với nàng việc này không hề có chút trở ngại, chuyện gì đến vẫn sẽ đến, không cần quá lo lắng.

Dùng qua loa bữa tối, Ngọc Tố phu nhân không như ngày thường cảm thấy mệt mỏi ngược lại còn sai người hầu đem dưa và trái cây tráng miệng.”Hôm nay đều có mặt đông đủ, ta thấy cũng nên trò chuyện với nhau một chút”. Về mặt bà nghiêm nghị còn thêm một chút thận trọng.

Hơn chục đôi mắt lẳng lẳng hướng về Ngọc Tố phu nhân, nét mặt bà giờ đây iện rõ đây không phải là chuyện bình thường.

Taybung lên chén trà nhẹ nhàng hấp một ngụm trà ấm, Diệp Vũ Dương lòng chán nản không muốn quan tâm đến sắp tới chuyện tàn nhẫn gì phát sinh đây?, Mỗi nàng chạm đến vành chén lạnh lẽo nhưng đầu lưỡi được bao bọc bởi làn nước ấm thơm phức, nàng giữa đầu đem trà uống cạn. Vị trà thơm nồng hòa tan trong khoang miệng, nàng chậm rãi nuốt xuống yết hầu, vị chất của nó không khỏi làm người bất giác nhúu mày còn có chút chua xót.

Ngọc Tố phu nhân liếc nhìn Diệp Vũ Dương, sau mới chậm rãi nói:” Vương gia hiện đang ở Kiền Thành, tuy rằng mỗi ngày đều có hạ nhân hồi phủ báo cáo tình hình thương thế, nhưng cũng khó tránh tin tức truyền lại không chính xác như tình trạng hiện tại. Cho nên hôm nay ta đã suy nghĩ rất lâu, vẫn thấy nên phái người đến Kiền Thành một chuyến, một là có thể báo cáo tình hình chính xác của biên cương, hai là có thể chăm sóc cho thương thế của Vương gia.” Nàng nhìn mọi người xung quanh chờ họ lên tiếng.

Chỉ Trà suy nghĩ một chút rồi nhúu mày nói:”Phu nhân nói thật không sai, nếu muốn an toàn đến nơi, chỉ e rằng việc này mà để thê thiếp hậu viện đi làm thật ra rất không ổn.” Chiến trường hỗn loạn, khói lửa nổi lên bốn phía, dù biết đến được đó sẽ có thể lấy lòng vương gia, nhưng nếu tính mạng không còn thì cũng vô dụng thôi.

“Đúng vậy, nói sau đi nữa hậu viện thê thiếp mà đi Kiền Thành chỉ sợ ngược lại làm cho vương gia thêm vướng bận hơn.” Tựa như việc này có hơi gương ếp bởi vì Vương gia trước giờ chưa từng ân chuẩn thê thiếp hậu viện tiến đến.

Mặc Vận im lặng lắc đầu.” Thật ra cũng vô dụng thôi, dù sao trong quân trại cũng có nữ nhân, đâu cần hậu viện chúng ta đến đó làm gì?” Nàng không phải chỉ nhờ vẻ nhan sắc mà được Thương Duật sủng ái, tuy nhiên nàng cũng giống Hương Lăng, rất yêu Thương Duật.

“Ân, Mặc Vận nói không sai, ta cũng nghĩ như vậy.” Ngọc Tố phu nhân nhìn quanh mọi người rồi sau đó lại nhúu mày:”Cho nên ta mới muốn hỏi mọi người suy nghĩ xem coi ai mới là người thích hợp đến đó”

Hương Lăng không hiểu thâm ý Ngọc Tố phu nhân, vội vàng giành nói:”Tam nương người nói vậy cũng không sai, thiếp xin nguyện ý...”

“Nói vậy, người nay mang thai nghén, vạn nhất có điều gì sơ xuất, ta làm sao trả lại một cái công đạo cho Vương gia đây?”. Ngọc Tố phu nhân tay chỉ về phía Mặc Vận tiếp tục nói:”Không những ta cần một người có thể chiếu cố Vương gia cho thật tốt, hơn nữa phải là người Vương gia thân cận, đương nhiên cũng cần là một người quen thuộc trong quân doanh.”

Lời này nói ra, toàn bộ đại sảnh nhất thời trầm lặng, ngay cả hô hấp cũng như ngưng lại, ánh mắt mọi người đều không hẹn mà cùng hướng về phía Diệp Vũ Dương chờ câu trả lời, mà giờ nàng còn đang ung dung thưởng thức trà thơm.

Chương 48: Vũ Dương Châm Chọc.

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người đang dừng trên người, Diệp Vũ Dương chậm rãi ngược lên, sau đó từ từ đứng dậy: "Nô tỳ thân mình không khỏe, phu nhân nếu không có gì cần đến, nô tỳ xin cáo lui trước." Nàng đương nhiên biết ý đồ bà ta chính là muốn trừng trị nàng, nàng cần gì phải cúi đầu chịu trận. Bà ta đã muốn trừng phạt, nàng cần gì phải bày ra bộ dạng nịnh nọt với con người lạnh lùng kia.

Mọi người sùng sốt vì không nghĩ lại nghe Vũ Dương nhẹ nhàng nói ra những lời đó, tất cả đều tròn tròn mắt.

Ngọc Tố phu nhân tuy là người rất nham hiểm từng trải nhưng cũng không tránh khỏi nóng nảy, cả giận quát: "Diệp Vũ Dương, ngươi là cố ý phải không?"

Nàng bình tĩnh nhìn: "Phu nhân, nhờ ngài chỉ bảo cho?". Nàng từ khi trưởng thành đến nay chưa từng sợ qua kẻ nào ngoại trừ Thương Duệ.

"Lời ta vừa nói chẳng lẽ ngươi không nghe thấy sao?" ngữ khí đã như không kìm nén nữa được, lửa giận gần như muốn bộc phát.

"Nghe được, nhưng có liên quan đến nô tỳ sao?" như trước không nặng không nhẹ, bình tĩnh đến đáng sợ chọc người khác muốn phát điên.

"Ngươi.. tốt.. tốt lắm" Ngọc Tố phu nhân lạnh lùng gật đầu cắn răng nói: "Ngươi sao lại không biết lần này ta rõ muốn phái ngươi đến đó, thế nhưng cố tình lựa thời khắc này mà rời đi, ngươi mau nói ngươi là có dụng ý gì hả?"

"VẬY là phu nhân muốn nô tỳ đến đó sao?"

"Đương nhiên là thế, chẳng lẽ ngươi có ý kiến?"

Nàng nhẹ nhàng hành lễ: "Nô tỳ không có" rồi sao đó ánh mắt nàng lạnh lùng nhìn những thê thiếp chung quanh, bọn họ đang chăm chăm nhìn về hướng Ngọc Tố phu nhân, trong lòng không khỏi trào dâng một chút khoái cảm. Nếu họ đã không để ý đến suy nghĩ và cảm nhận của nàng, nàng cần gì phải cho họ mặt mũi.

Ý thức được lời mình nói ra, bọn họ hiện đương nhiên cũng biết bà làm vậy vì trả thù riêng. Ngọc Tố phu nhân bắt giác giật mình, có chút thẹn quá hóa giận: "Diệp Vũ Dương, tai ta đã nghe rất rõ" không ngờ nàng lại dám làm cho bà gây ố ảng đập lưng ố ảng, lá gan nàng cũng thật không nhỏ.

Hương Lăng ngồi một bên nghe hai bên đối thoại, hấp tấp chen vô nói: "Tam nương, để Vũ Dương đến Kiềm Thành thật sự là không ổn a. Nàng ta thân mình suy nhược như vậy, chỉ sợ là..."

"Hương Lăng, trong này trừ bỏ nàng ta là người quen thuộc với cuộc sống của quân doanh ra, người nói hậu viện thê thiếp còn có ai?". Hương Lăng hãy còn muốn nói gì đó nhưng bị lời Ngọc Tố phu nhân ngăn lại: "Nhưng giờ đây ý nàng ta đã quyết, ngươi phản đối chẳng phải là không tôn trọng ý kiến của nàng ta sao."

Trong Vương Phủ, nàng không thể bảo vệ Vũ Dương, không chừng trong quân doanh ngược lại sẽ được an toàn hơn, nghĩ vậy nên Hương Lăng cũng thôi không tiếp tục biện luận gì nữa.

Giờ đây mọi người trong đại sảnh hiển nhiên nhìn thấy rất rõ ràng ý tứ trả thù của Ngọc Tố phu nhân, cũng không dám nói gì thêm. Đương nhiên ý đồ của bà ta khi cho gọi các nàng đến đây cũng là để chứng kiến chuyện này. Bà là muốn giết một nhà mà răn trăm họ đây mà, để coi sau này còn ai dám bất kính với bà nữa không. Tuy rằng bị Vũ Dương vạch trần nhưng ý đồ ban đầu của bà vẫn đạt được.

Trở về Mặc Chí Hiên không lâu liền thấy Hương Lăng tiến tới.

Nàng vừa vào cửa đã áy náy lên tiếng: "Hôm nay rốt cuộc ta đã nhìn thấy, muội muội quả nhiên khí thế bất phàm." Biết thói quen nàng lạnh lùng, Hương Lăng vội đem tay Vũ Dương kéo lại: "Khi này ở Thanh Loan Hiên, tỷ tỷ đã không giúp muội nói vài lời, xin muội muội đừng trách."

Nàng không thêm để ý lác đầu, chỉ cần không phải kêu nàng đi Vũ Thành, ở đâu mà nói đối với nàng đều là như nhau cả thôi.

"Muội muội, ta thật ra coi muội là tri kỷ" nói xong liền ý bảo tỳ nữ phía sau tiến lên, lấy ra một cái chăn thật dày: "Ban đêm Kiềm thành rất lạnh, muội muội mang theo bên người chiếc chăn này có thể giúp nàng chống lạnh."

"Không cần, ta ở đây cũng có". Nàng vẫn là không có thói quen được người khác quá mức quan tâm, mặc dù đối với Hương Lăng nàng dĩ nhiên không xa lạ gì. Không muốn nhìn thấy sự mất mát qua đôi mắt Hương Lăng, nàng xoay người đem một ít sách thu thập, rồi lệnh cho Tiểu Hồng sắp xếp một ít quần áo để ngày mai lập tức khởi hành. Đồ đạc của nàng không nhiều, không phải mất thời gian thu xếp.

Chương 49: Bị Nhân Kiếp Tru

Nghĩ rằng vẫn còn đề ý chuyện xảy ra tại Thanh Loan hiên, Hương Lăng hướng nàng giải thích nói:” Chuyện lần này đến Kiền Thành ta rất phản đối. Lại thấy muội sống trong Vương phủ này không vui vẻ, bình yên gì cả hy vọng khi ở bên cạnh gia, ngược lại đối với muội có lẽ sẽ tốt hơn.” Dừng một chút, thấy nàng vẫn im lặng, Hương Lăng lại tiếp:”Hơn nữa nếu để người khác đi ta thật dự có chút lo lắng, còn muội đi ta sẽ yên tâm hơn.”

Diệp Vũ Dương khó hiểu nhìn nàng, đầu có chút mờ mịt. Một nữ nhân phải yêu trọng phu của mình như thế nào mới có thể đem một nữ nhân khác đến bên cạnh hấn ta chăm sóc đây.? Tuy rằng chính bản thân nàng chưa từng yêu ai, nhưng nhìn các thê thiếp xung quanh cũng không khó mà hiểu ra, nếu như thật tâm đi yêu thích một người như Thương Duật thì sẽ không thể không ghen tị với những nữ nhân khác bên người hấn mới phải, nhưng vì sao Hương Lăng lại không giống với người khác? Nàng ta là có mục đích gì đây?

Lòng nghĩ thế, nàng cũng bất giác thốt ra lời:”Người giúp ta có mục đích gì đây?”

Nếu vấn đề này được thốt ra từ miệng một người nào khác, Hương Lăng tất nhiên biết bọn họ là nghi ngờ, nhưng là Vũ Dương thì Hương Lăng biết nàng chính là cảm thấy khó hiểu mà thôi.

Hộp xuống ngụm nước trà, nàng bắt đầu nói:”Vũ Dương nàng hấn cũng biết, tuy rằng ta là Vương phi, nhưng cũng không cách nào ngăn cản việc Vương gia nạp thiếp. Bởi vì từ xưa đến nay, thiên kinh địa nghĩa nam nhân luôn là tam thê tứ thiếp. Ta cũng từng oán hận nhưng vô lực lại chẳng thay đổi được gì.” Nói rồi thở dài một hơi , mâu gian thêm chút u oán:”Mọi người đều nói Vương Gia thật sủng ái ta, thương ta, nếu như ta không có lòng đại lượng như thế chỉ sợ Vương Gia cũng sẽ không kính trọng ta.” Thật đúng là buồn cười vì muốn được lòng của trượng phu mà phải chịu đựng cái phương thức tàn nhẫn này sao.

Nàng muốn mở miệng nhưng cũng không biết phải nói gì, trong lòng có chút áy náy, là chính nàng đụng đến nỗi thương tâm của Hương Lăng. Nàng sao lại lấy bụng tiểu nhân mà đo lòng quân tử để đánh giá yêu thích của người khác, lại không biết dùng lời lẽ, ở chính miệng vết thương đang lành kia xé rách thêm một lần nữa. Đợi cho chính mình ý thức được đã thương tổn người khác lại chỉ có thể đứng ở một bên tay chân luống cuống, không như chính mình thường ngày chút nào.

Hương Lăng mỉm cười chưa sót, an ủi vỗ nhẹ tay nàng ý bảo không ngại:”Nghĩ thông suốt rồi thật ra cũng tốt lắm, nếu không có người thì chẳng phải cũng có người khác sao.” Nhìn sắc trời bên ngoài, Hương Lăng bèn đứng dậy:”Ta chỉ mong muội muội sẽ chăm sóc Vương Gia thật tốt, ngày mai ta sẽ không đến tiền muội muội.”

Diệp Vũ Dương gật đầu, nàng biết đề Hương Lăng đi đến bước này quả thật là không dễ chút nào. Nếu còn muốn nàng chính mình đưa tiểu thiếp đến cho phu quân, thì còn tàn nhẫn nào bằng.

Yêu thương một người thật rất đau khổ nhưng nàng lại không rõ chính mình trước kia từng nhìn Mộ Ưu Vân triệu tâm rất nhiều cơ thiếp, nhưng vì sao nàng lại không hề có chút cảm giác nào, là do nàng quá cứng cỏi sao? Hay vẫn là chưa từng gặp người làm nàng thật chân chính động tâm? Nàng chỉ mong là được như trước đây thôi.

Thời điểm khởi hành đến Kiền Thành không có nhiều người đến tiễn, nên coi như là ra đi trong lặng lẽ thì đúng hơn? Bởi vì không thể để người phác hiện, nên theo nàng chỉ có một tên xa phu cùng với nha hoàn Tiểu Hồng bên cạnh.

Thấy vậy Tiểu Hồng có phần oán giận, nhưng Diệp Vũ Dương lại lơ đãng không hề quan tâm.

Xe ngựa rời đi trong hoang vắng, ngã tư trước kia luôn tấp nập náo nhiệt nay cũng trở nên thật trống trải. Trên đường chỉ có duy nhất lần xe của họ thật rõ rệt , hiện rõ không gian tịch liêu của nơi này.

Đi được năm ngày, bọn họ chậm rãi tiến gần đến Kiền Thành, càng đến gần càng cảm nhận được sự thô lương của biên cương hơn.

Hoàng hôn hôm nay ba người quyết định dừng tại cánh rừng nhỏ trước mặt nghỉ ngơi.

Không gian mờ mịt, toàn bộ phía chân trời đều bị nhuộm bởi một màu đỏ thắm, như máu lại cũng không giống máu, mang theo mấy phần thô lương buồn thảm.

Gió lạnh thổi đến, quất vào mặt nàng, mang theo khí thể hào hùng của biên cương, trong người không khỏi dâng lên vài phần sĩ khí. Vũ Dương nhẹ nhàng đem tay vén những lọn tóc rối đang bay, quả nhiên nàng nghĩ được mùi thuốc súng, lại cảm thấy đau xót thay cho người dân nơi đây.

“Ai đang ở đây?” một giọng nói hung ác truyền đến, đánh gãy ý nghĩ của Diệp Vũ Dương. Nàng cảm giác lại có chuyện không tốt rồi đây.

Chương 50: Khéo Diễn Mọi Người.

Nghe giọng nói, liền biết người đến không hề có thiện ý nào.

Điệp Vũ Dương chậm rãi xoay người, quay mắt nhìn lại đã thấy năm tên đáng người cao ráo, ăn mặc thô sơ đang tiến đến đây: "Các người muốn làm gì?" Nhìn ánh mắt đáng kinh tởm kia nàng chợt nghĩ đến ác mộng nhiều năm trước.

Mọi người nhìn nhau cười, rồi sau đó một gã mày rậm mắt to tiến đến: "Haha, tiểu nương tử, ngươi nói chúng ta là muốn làm gì?" Đôi mắt hắc thâm trầm, làm người khác bất giác nổi da gà.

Nàng bình tĩnh đảo mắt nhìn chung quanh một phen, chỉ thấy khắp nơi một khoảng trống rỗng, không có lấy một bóng người, sinh mệnh của nàng vĩnh viễn luôn là phiêu linh như thế.

Giờ còn mong gì sẽ có người đến cứu đây, nàng trong đầu nghĩ ngợi nhưng vẫn vờ như đang thưởng thức cảnh đẹp.

Đối mặt với một nữ tử trấn định như nàng, bọn họ đây là lần đầu tiên. Một gã khác trong đám, đôi mắt hắc hẹp dài nhưng có vẻ rất khôn khéo đang theo dõi ánh mắt nàng, hắc nhìn ra được nàng là đang cảnh giác: "Tiểu nương tử, không cần nhìn nữa, chỉ sợ không có ai cứu được ngươi đâu." Đôi bàn tay thô lỗ hướng Diệp Vũ Dương.

Điệp Vũ Dương lẳng lẳng nhìn cánh tay người nọ từ từ chạm đến, cách nàng càng gần, nàng lập tức gạt bỏ tâm trạng bối rối khi nãy xuống. Nàng cuối cùng cũng hiểu được nên tự mình phải đối mặt với tình trạng nguy hiểm hiện nay.

Đối với sự gần gũi của Thương Duật, nàng muốn phản kháng cũng không thể, chỉ có thể chấp nhận một cách; mà hiện nay trước những kẻ cổ tình đùa giỡn, nàng một lần nữa cũng không tránh được, cảm giác vừa ghê tởm vừa khó chịu.

Tất cả đều là cựa mạnh hiếp yếu, nhưng chắc thân phận khác biệt nên tâm trạng khi đối mặt cũng khác hẳn đi.

Thái độ thờ ơ làm người khác tưởng rằng nàng rất phối hợp không muốn phản kháng: "Ha ha , tiểu nương tử, ngươi thật ra rất biết điều nha." Một tên khác thấy Diệp Vũ Dương không phản kháng, cũng chậm rãi nén xuống rục rịch đang không ngừng dâng lên.

Ngay lúc bàn tay của tên nam tử nhỏ nhắn kia chạm đến là lúc tâm tư Diệp Vũ Dương biến đổi, lạnh lùng nói: " Các người nên suy nghĩ cẩn thận trước khi chạm vào, miễn cho sao này muốn hối không kịp." Nàng nói cực kỳ vân đạm phong thanh, không nhẹ không nặng, không chút để ý đến thân thể mình.

Trái lại, vẻ mặt lạnh lùng của nàng làm bọn chúng có chút sợ hãi, không giống uy hiếp nhưng lại rất giống uy hiếp, cô nói kia thật sâu làm bọn chúng vô đầu bức tóc cũng đoán không ra. Chỉ một cú này đã trực tiếp đánh vào tâm lý bọn họ, làm chúng càng thêm hoảng sợ.

Tên kia ngón tay gần như chạm tới, nghe thế liền hấp tấp rút lại, trong lòng vừa ngứa ngáy lại vừa rối loạn, cũng không dám tiếp tục : "Ngươi nói cái gì?" Lần đầu tiên hắc thấy nữ nhân khí phách đáng sợ như nàng đây.

Cả năm tên, năm đôi mắt gắt gao nhìn Diệp Vũ Dương, chậm rãi chờ nàng nói tiếp, sau đó mới lo lắng quyết định nên động thủ hay không.

Nàng đưa mắt nhìn phía cuối tịch dương, sương mù chậm rãi phủ xuống, đêm mùa thu tuyệt đẹp từ từ bắt đầu, sau đó nhìn sang bọn họ "Người trong thành đang hiện đang hỗn loạn, vốn là cùng Ly Vương ra đây dạo một chút cho thanh thần, không nghĩ hắc vừa rồi đi các người liền đến." Tuy bọn chúng chưa từng gặp qua Thương Duật, nhưng ít nhất uy danh lừng lẫy kia đã vang dội khắp biên cương lục thành từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Dơ Bản Luân Hồi

Sắc mặt đám người trước mắt nhất thời biến hóa thật khó coi, có kinh hoàng, bất ngờ lại có vẻ không biết nên phải làm sao.

Tay hơi nắm chặt, Thương Duật quả nhiên uy danh lừng lẫy, hy vọng lần này có thể giúp nàng toàn thân mà thoát hiểm.

Lát sau đám người trước mắt mới phục hồi lại tinh thần: “Cái gì... cái gì... người là người của... Ly Vương?”

“Không thể nào, Ly Vương là người đứng đầu, sao không biết phân biệt nặng nhẹ lại cùng người đi lung tung ngoài này chứ?”

“Người muốn gạt bọn ta phải không?”

Chỉ cần trong lòng bọn họ có chút do dự, liền không sợ bọn họ không tin: “Ly Vương cũng là nam nhân, vì nữ nhân mà động lòng cũng không có gì là ngạc nhiên cả, đừng nói là anh hùng, chẳng phải các người không như thế sao?” Nàng nói đầy ý tứ, vừa che giấu nhưng cũng lại như có ý khen ngợi bọn chúng: “Đương nhiên nếu các người muốn đợi Vương Gia quay lại để xác định cho rõ rồi đi cũng không sao, Vương gia coi như cũng là người nhiệt tình hiếu khách chỉ bằng...”

“Không, không cần.” Ai mà không biết Ly Vương tính tình bá đạo, nếu đợi đến khi hắn trở về, bọn họ còn mạng mà đi sao?

Tên này vội vã nhìn một tên cao lớn khác bày ra bộ dạng xem thường nói: “Đại ca nữ nhân khắp nơi ở đâu lại không có, không cần biết nàng ta nói là thật hay giả, ta thấy cứ thả nàng đi cho rồi.”

Tên cầm đầu gật gù đồng ý, ngẩng đầu tỏ vẻ ngạo nghễ nói: “Đã không thấy tấm hơi của Ly Vương đâu, thả người...” Lời nói còn chưa dứt đã thấy một nữ tử trong trang phục màu hồng cùng một xa phu tay cầm con cá đã được tẩy sạch đang tiến đến.

Tiểu Hồng vui sướng nhìn con cá trên tay, không chú ý đến không khí chung quanh có phần kỳ dị, giương giọng hô lớn: “Tiểu thư, nhìn xem chúng ta bắt được...” Thân mình từ trong chỗ tối đi ra.

Điệp Vũ Dương miễn cưỡng nhắm chặt đôi mắt, lòng cũng phát hiện ra mệnh nàng chắc có lẽ nên là thế này, vô luận nàng cố gắng ra sao kết quả bất quá chỉ là giây phút vô ích.

Nháy mắt liền nhận biết thì ra các nàng chính là chủ tớ một mình bên ngoài, bọn chúng lập tức phần nộ. Nam nhân đương nhiên luôn muốn người khác xem mình là anh hùng, nhất là trong mắt nữ nhân, nay bị nàng một phen đùa bỡn tất nhiên con giận này không dễ gì nuốt xuống đây.

“Tiện nhân, người thế mà cả gan dám dùng lời qua mặt với bọn ta?”

“Cho chúng ta là một đám ngốc sao?”

Dứt lời cả ba đã tiến lên vây phía trước Diệp Vũ Dương, hai người còn lại giữ chặt Tiểu Hồng cùng xa phu.

“Tiểu thư, tiểu thư.” Tiểu Hồng thấy tình huống không thích hợp, gấp đến độ hô to: “Các người mau thả tiểu thư ta ra, mau thả ra, nàng là người của Ly Vương, không nên đụng vào nàng!”

Nàng hơi thở dài, lời của Tiểu Hồng giờ đây chẳng khác nào đang như châm dầu vô lửa mà thôi.

Quả nhiên một vài tên nghe xong liền phần nộ, tay dùng thêm sức đem quần áo trên người Diệp Vũ Dương giật mạnh kéo xuống một mảng lớn.

Thoáng chốc một mảnh da thịt như tuyết phơi bày ra ngoài, dưới bầu trời đêm lạnh lùng một màu trắng nõn mê người không ngừng châm mồi cho dục vọng dâng trào.

Điệp Vũ Dương không phản kháng, lạnh lùng nhìn trước mặt ba tên kia, cảm giác dơ bẩn lan tràn, thân mình nàng cũng bất giác không ngừng run rẩy. Cảm giác ghê tởm đã lâu trong quá khứ lại một lần nữa quét đến, không có báo trước cứ như vậy đột ngột xuất hiện, nàng biết làm gì hơn ngoài việc đánh buống tay cho số mệnh.

Nhắm nghiền đôi mắt, nàng không muốn nhìn tới ba tên kia tay đang không ngừng sờ loạn khắp người mình. Nàng vất vả một lòng muốn cởi mở tâm hồn nhưng lại một lần nữa thật châm biếm làm sao lại bị người chà đạp không thương xót, đẩy nàng chìm dần vào địa ngục tối tăm sâu thẳm, thật sâu, thật sâu...

Số mệnh nàng xem ra thật rẻ mạt, muốn trốn thế nào cũng không thoát được.

Trong không gian lạnh lẽo mờ mịt, từng cơn gió lạnh như hàn băng hạ xuống cơ thể trần trụi nhưng mà giờ đây nàng một chút cũng không hề cảm nhận được gì nữa, chỉ tựa như giai nhân nằm đó nhưng thần trí đã không còn chút nào.

Ba đôi tay kia chậm rãi trên người nàng rong ruổi, mang theo hưng phấn cùng dục vọng.

Sau khi thương lượng xong, gã nam tử dẫn đầu cởi bỏ quần áo trên người mình xuống, chậm rãi hướng tới thân mình mảnh mai như tuyết kia.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Sắc Đẹp.

Gió cứ không ngừng vì vu thổi mang theo âm thanh nức nở làm lòng người càng trở nên ưu thương. Đêm hè mờ mịt chậm rãi lượn lờ, những giọt sương đêm mang bi thương phủ xuống bị gió cuốn đi, dù đã từng dấy đưa qua trăm năm nhưng nay vẫn không thoát rời nhau được.

Ngay lúc thân hình tên kia đang hạ dần xuống người Diệp Vũ Dương chợt có một đoàn kiếm bay tới không chút lưu tình hướng ngay giữa trán hắn mà cắm xuống.

Phút chốc đôi mắt mở to, trên trán bị đâm một rãnh rất sâu, chỉ còn nhìn thấy cán dao bên ngoài, trông như được hằn lên đó một ấn ký.

Bốn gã còn lại bất ngờ nhìn tình huống trước mắt, đảo mắt nhìn quanh bốn phía không thấy bất kỳ một ai, trong lòng kinh hãi không thôi. Từ khoảng xa mà phóng ra một nhát guom chí mạng thế này, có thể thấy được người tới công lực không phải tầm thường.

“Kẻ nào hèn nhát đánh lên người như thế?”. Đôi mắt gã kia không ngừng nhìn phải sang trái, thân thủ cũng chuẩn bị sẵn chờ người nọ xông ra.

“Chỉ là một tên tiểu bối, bỗng vương lại hứng thú đánh lên sao?”. Từ trong lùm cây đột nhiên xuất hiện đoàn quân binh đang cười ngửa chậm rãi tiến tới.

Nam nhân đi đầu không mặc áo giáp, đơn giản khoác lên người bạch sam, đôi mắt ý cười nhìn thật tao nhã, nhưng tia sáng từ nó phát ra làm người không rét mà run.

“Ngươi... Các ngươi muốn làm cái gì?”

Nam tử bước đến gần, thẳng đến khi nhìn thấy rõ khuôn mặt nữ nhân đang nằm kia, nét cười đậm mạc nhất thời cứng đờ.

Tòan bộ không khí như bị ngưng tụ, trở nên cứng nhắc. Tướng sĩ đứng sau nam tử bạch sam kinh ngạc khi nhìn thấy vẻ mặt quái dị của chủ tử. Không khí quỷ dị dần dần bao phủ, trở nên càng đáng sợ kinh người.

Lát sau nam tử trầm giọng nhưng rất giận dữ nói: “Bỏ Vương lệnh các ngươi đem những tên thối tha này băm thây trăm mảnh cho ta!” Âm thanh hung tợn, rất không thích hợp với vẻ mặt đang tươi cười, nhưng lại uy lực mười phần.

Một trận giết chóc huyết sắc đầy trời, những tiếng rên rỉ cầu xin tha mạng không ngừng vang lên bên tai.

Khi thì là cánh tay, hay đôi chân, còn có cả đầu người lần lượt rơi xuống. Mọi thứ thật hỗn loạn, duy nhất chỉ có máu và máu, gió đầy bọn họ có một điểm chung đó là __ cái chết! Máu, lạnh lùng càng tăng thêm vẻ đẹp của ban đêm, nhưng cũng quá mức thê lương. Những cơn gió nhẹ thổi đến cuốn theo nước mắt hòa cùng máu chậm rãi lẫn vào trong đất cát, phút chốc lập tức biến thành hư vô đồng thời đem lòng đất khô cằn bên dưới thấm ướt từng mảng.

Lấy máu tể đất, quả nhiên bọn họ chỉ đành khóc hận cho số phận mà thôi.

Thủ pháp giết người ngoan độc làm người khác nhìn thấy lại như có chút không đành lòng.

Không để ý đến mùi máu tanh sau lưng, Trữ Văn Quân kích động thở nhẹ: “Vũ Dương, nàng không sao chứ?” Chậm rãi tiến đến, nhìn vào đôi mắt trống rỗng, tâm hồn như bị treo lên cao.

Diệp Vũ Dương không nói gì, một tay chống đỡ đứng lên, cúi đầu lặng lẽ nhìn thân hình gần như trần trụi, rồi sau đó lại thấy trên người có vài giọt máu bắn vào, phảng phất những giọt đỏ thẫm nổi trên da thịt trắng nõn nhìn càng yêu mị.

Tâm kế tiếp thở dài: thân thể thật bẩn, thật bẩn, nàng đúng là một kỹ nữ thật ti tiện, thật đáng ghét mà.

Nhẹ nhàng nhắm mắt hít một hơi thật sâu.

Lại mở đôi mắt to đen kia ra lần nữa, khóe môi hơi nhếch lên, dâng lên nụ cười khuyếch thành tựa như đóa hoa nở rộ rất đẹp.

A đây là tình huống như thế nào mà nàng còn cười a! Không oán, không hận, đôi mắt trong suốt ngập nước, môi nở nụ cười động lòng người.

Vừa say vì gió, lại bị mê muội trước cảnh đẹp này, lòng người dần trở nên thật rối loạn.

Thật ra đôi mắt kia không hề vương chút trần thế, nhưng vì sao bên trong lại chứa rất nhiều tuyệt vọng lẫn bi thương đến thế? Tuy nàng đậm mạc tươi cười nhưng vì sao lại làm cho người khác tránh không khỏi cảm giác tan nát cõi lòng trước vẻ đẹp của nụ cười thế kia?

Thân mình trần trụi xuyên qua mọi người, không mục đích tiến thẳng phía trước.

Chương 53: Quyết Tuyệt

Gió chậm rãi thổi tung làm mái tóc đen hỗn độn kia không ngừng bay lá tả trong không trung. Trời đêm mùa hạ như đang phủ lên cơ thể trần trụi kia một lớp quần áo mỏng lung mà lạnh lẽo, ánh trắng lại không chút keo kiệt đem ánh sáng vốn có của nó hạ xuống, từng tầng sáng mong manh phát ra càng làm toát lên dáng điệu mê người của thân thể nàng.

Thế gian lúc này chỉ còn duy nhất mình nàng, tựa như giữa trời đất lạnh lùng hoang sơ này cũng chỉ có duy nhất mình nàng.

“Vũ Dương, nàng hãy mặc vào cái này.” Trữ Văn Quân bước lên phía trước, đem ngoại sam chính mình cởi xuống, tự tay cẩn thận giúp nàng mặc vào, đem thân mình lần nữa bao phủ.

Quay đầu nhìn hắn, nở ra nụ cười mang chút yêu dã.” Dơ bẩn, đã thật dơ bẩn, không thể che được, sớm đã không che được nữa.” Một giọt lệ theo khóe mắt nàng chảy xuống, trong suốt lăn trên da mặt trắng nõn, dưới ánh trắng chiếu rọi phát ra tia sáng nhu hòa lạ thường.

Nhẹ xoay người, vẫn cứ thế bước đi, nhưng chỉ một khắc sau thân mình nàng đột nhiên ngổ xể xuống.”Oa” thốt lên.

“Cẩn thận!” thấy nàng thân mình vừa ngã xuống, Trữ Văn Quân liền lo lắng không thôi, nhanh chân tiến lên.

Nhìn thấy thân mình kiên cường kia đang lao đảo ngã xuống, ý thức cũng theo đó mà từ từ biến mất.

Thân thủ hắn tiến tới vừa vặn tiếp được thân thể nàng, cúi đầu nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn mà trắng bệch kia, tim hắn dường như ngừng đập.” Hi Minh, lập tức hồi doanh!” Dứt lời ôm Diệp Vũ Dương vào lòng nhanh chóng chạy mất.

Đội cho thái y chuẩn đoán xong, biết nàng vô sự tâm hắn từ lâu đã treo lên giờ mới được thả xuống.

Nhìn trên giường dung nhan đang ngủ say kia, Trữ Văn Quân đau lòng đem tay nàng nâng lên, nàng thật ra đã sống trong bối cảnh thế nào đây? Dưới tình huống kia lại rất can đảm, phóng túng nhưng lại không khóc lả, còn hiển nhiên ở trước mặt nam nhân, không ngại thân thể đang phơi bày, đi lại? Nếu không phải tâm từng bị thương đến chết thì ai sao lại không thấy đau cơ chứ? Nước mắt cũng không giống là nước mắt?

Vừa này nếu không phải chính hắn muốn ra ngoài săn bắn một chuyến thì hắn thật không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra đây. E rằng những năm tháng sau này, hắn có lẽ sẽ không còn lần nữa nhìn thấy sự kiên cường kia của nàng? Hoặc không còn thấy nàng tồn tại trên thế gian này nữa?

Giai nhân từ trong cơn mê tỉnh lại, hai mắt hé mở, gắt gao nhìn chăm chăm nam nhân trước mặt.

Kinh ngạc thờ hốt, Trữ Văn Quân sau đó tựa như ngừng thờ chỉ sợ làm động đến nàng. Nhìn hồi rất lâu, thẳng đến hắn đã muốn hô hấp không thông, nàng liền ngồi dậy. Lúc này hắn mới phát hiện Diệp Vũ Dương không phải đang nhìn hắn, bởi vì đôi mắt của nàng từ lúc mở ra đến giờ, nhắm mắt một cái cũng chưa từng nhắm qua, chỉ như vậy lẳng lặng nhìn không hề có một tiêu điểm nào.

Hắn gấp gáp nhẹ lay động thân thể nàng.”Vũ Dương, nàng mau tỉnh, đừng dọa ta.” Qua một hồi lâu cũng không thấy nàng có bất kỳ phản ứng gì, bèn nói tiếp:”Vũ Dương, nàng đừng làm ta sợ, nàng mau tỉnh lại a! Đợi ta một chút ta đi gọi thái y, Hi Minh....”

“Ta không sao!”

Ba chữ lạnh lùng thốt ra, không nhẹ không nặng, nhưng nghe vào tai Trữ Văn Quân lại giống như được trời ban ân huệ, hắn mừng rỡ xoay người lại:” Nàng làm ta sợ muốn chết đi.” Nói rồi bụng chén cháo đang đặt trên bàn, cử chỉ không được tự nhiên múc một muỗng cháo đưa đến tận môi nàng.” Mau ăn một chút, nàng chắc đã đói rồi.”

“Không đói!”

“Không đói?”

“Vậy nàng nghỉ ngơi một chút đi”. Thật ra hắn cảm thấy có hơi sợ hãi khi nhìn ánh mắt nàng, cảm giác lạnh lẽo đến dọa người, nhưng trong lòng hắn lại không an tâm cho tình hình hiện giờ của nàng, đành phải cố gắng đem nàng chăm sóc cho thật tốt rồi mới từ từ ôn nhu khuyên bảo:”Nghỉ ngơi tốt rồi hãy ăn cũng được!”

Lạnh lùng nhìn hắn nàng nói:”Buông tay!”

Trữ Văn Quân nhìn chỗ tay mình đang đặt lên, thức thối buông ra nhưng vẫn lặp lại lời nói khi này lần nữa:”Vũ Dương, nàng hãy nghỉ ngơi cho tốt!” giọng nói tràn đầy yêu thương.

“Chết đi là tốt nhất!” nàng một chút cũng không để ý thốt lên, đôi mắt bị lạnh lẽo bao phủ, sau đó nói tiếp:”Ta muốn đến chỗ Ly Vương.”

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Cùng Hắc Gặp Lại

“Nàng...” “Không muốn hỏi vì sao cùng Ly Vương phân ra, càng không hỏi vì sao nàng lại ở nơi này, nhưng hắc có thể khẳng định Ly Vương kia đối nàng thật không tốt:” “Nàng còn trở về làm gì? Ly Vương nếu yêu thương nàng sao để nàng bên ngoài một mình như thế chứ?”

“Liên quan đến ngươi sao?” Biểu tình vẫn lãnh đạm như trước, nàng, một Diệp Vũ Dương yếu ớt kia, chỉ có thể là nhất thời mà thôi.

“Nàng còn muốn trở về tìm nhục nhả sao.”

Nhưong mảy: “Ngươi cho rằng một kẻ đã từng làm quân kỹ, lại đi để ý đến nhục nhả bán thân nữa sao?”. Nàng tỉnh tể đánh giá, khuôn mặt tuần tú kia không hề có ý tứ hèn mọn nào cả.

“Diệp Vũ Dương, nàng rốt cuộc là biết hay không? Tâm nàng không phải làm bằng sắt thép, dĩ nhiên cũng phải đau a!” Lần đó khi nàng không chịu theo hắc đến Nghiệp Chương Quốc thì hắc đã biết, dù nàng bề ngoài lạnh lùng thế nào đi nữa nhưng trong lòng lại không muốn tổn thương bất cứ kẻ nào; trong vô tình lại rất có tình. Người như nàng mới là người phải gánh chịu nhiều đau khổ hơn ai hết, bởi vì nàng đau chỉ có mình nàng cảm nhận được, đành tự mình trốn vào góc tối đem vết thương đi chữa lành.

Sao nàng không phải là của hắc! Chỉ buồn cho chính mình số mệnh sao thật vô duyên, đành phải buông tay mà thôi.

Nếu như cố chấp không buông tay, e rằng chỉ làm cho bản thân hắc thêm nhiều thương tổn không phải sao.

“Hừ, buồn cười lắm phải không? Ngươi làm sao lại biết trong lòng ta thật khó chịu?” Nàng hơi quay đầu, lạnh lùng nhìn như muốn nhìn thấu hắc: “Ta, phải về chỗ Ly Vương.”

Đối diện nàng lúc này, hắc chỉ có thể hạ giọng thuyết phục: “Vũ Dương, nàng không cần lo lắng việc hai bên đang giao chiến, cứ giả ngốc mà ở lại đây không được sao?”

“Ai lo lắng cho ngươi? Ta là đang lo lắng cho thương thế của Ly Vương!” Nàng thật không biết hiện tại nàng trừ bỏ đến bên cạnh Thương Duật ra, thì còn có thể đi nơi nào nữa đây? Trốn, nàng không dám, bởi vì còn có Mộ Ưu Vân; nhưng nán lại đây, nàng lại càng không muốn, không muốn làm Trữ Văn Quân phải khó xử.

Kiếp này, vô luận ở dưới tình cảnh nào, tựa hồ con đường duy nhất mà nàng phải đi chỉ có một, đó là đến bên Thương Duật.

Cảm thấy nhục chí, hắc hướng ra ngoài hô lớn: “Ngươi đâu!”

Lập tức liền có một tướng sĩ xuất hiện: “Tam vương gia có gì phân phó?”

“Đem nàng an toàn đến Kiền Thành, giao tận tay cho Ly Vương!” Nhìn thấy tướng sĩ cam đoan, hắc mới xoay người nói: “Nàng đi đi! Hạ nhân đi cùng nàng ta đã bố trí bên ngoài, cũng sẽ có người đưa bọn họ theo nàng!”. Hắc buông tay, không biết tương lai hắc một ngày nào đó sẽ hối hận không? Nhưng, khó khăn là lúc này đây hắc thật không nỡ nhìn đôi mắt tuyệt vọng kia.

Đứng lên, cúi đầu chào, bước đi.

Tất cả mọi việc đều diễn ra vô tình như mây bay nước chảy lại trông thật sinh động, cử chỉ nàng rất tuyệt tình. Nhưng chính khoảnh khắc xoay người, hắc nghe được nàng thì thầm nói câu: “Cám ơn!”

Câu nói nhẹ như gió, nhưng thâm tình lại sâu như nước.

Ra khỏi doanh trại, Diệp Vũ Dương cùng Tiểu Hồng được Nghiệp Chương quốc tướng sĩ hộ tống, an toàn đi đến Kiền Thành.

Tới Kiền Thành đã thấy Nhạn Minh đứng đón. Nhìn thấy Nghiệp Chương Quốc tướng sĩ cạnh nàng, hắc cũng không hỏi gì thêm, chỉ mang nàng thẳng đến phòng Thương Duật.

“Lần này Vương phi đến đây, e rằng trên đường đã chịu không ít vất vả đi?”. Hắc rốt cuộc vẫn nhìn không được thốt ra, tuy rằng không rõ vì sao người trong phủ Ly Vương lại để nàng đến đây nhưng khi thấy Nghiệp Chương quốc tướng sĩ cũng đến, nói vậy trên đường cũng không phải dễ dàng gì.

Vương Phi? Toàn bộ Khiết Đan thành e rằng chỉ có hắc là đem nàng coi là Vương Phi mà thôi: “Rất tốt”

Biết từ bên nàng cũng chẳng hỏi ra được gì, đành nói sang chuyện khác: “Thương thể của Vương Gia dường như đã chuyển biến xấu, lần này Vương Phi đến đúng là vừa vặn có thể chiếu cố Vương gia thật tốt.” Ngay lúc đó nàng cũng đã đến trước cửa phòng, Nhận Minh đẩy cửa ra: “Thỉnh Vương Phi!”

Điệp Vũ Dương gật đầu, tiêu soái đi vào.

Thương Duật đang nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, ngực băng bó vải trắng, trên đó còn thấm chút máu nói vậy thương thể thật không nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Hấn Hôn Mê.

Hon một tháng chưa gặp, đến khi gặp lại, hiện ra trước mắt nàng là hấn trong tình trạng chật vật thể kia, thật làm người ta khó mà chấp nhận.

Hít sâu một hơi, lòng nàng giờ đây cũng không biết là cảm xúc gì nữa, nàng cũng không muốn tự gây áp lực để đi tìm hiểu. Bàn tay nhẹ vurun đến, rất muốn chạm đến miếng băng gạc trước ngực kia, nhìn vết máu trên đó chắc có lẽ là do bị chém một nhát rất dài, không biết khi chịu nhát đao ấy, hấn có phải rất đau đớn hay không?

Đầu ngón tay nhẹ nhàng chậm rãi hướng lên trên, bắt giác nàng lại muốn mỉm cười. Nam nhân cuồng vọng không kềm chế như hấn hiện nay lại đang nằm trên kia, thật buồn cười mà.

Nghĩ đến thế, nàng khoe miệng có hơi cong lên, ngón tay tựa như đang đánh đàn vô thức mân mê trên người hấn, không ngừng di chuyển.

Hạnh phúc kỳ thật rất đơn giản thế này đây.

Chỉ cần không ai nhìn thấy nàng liền có thể tùy tiện hành động; chỉ cần được tùy tiện thế này nàng lại quên mất sở hữu của bản thân.

Đột nhiên cổ tay bị nắm thật chặt: “Bồn Vương bị thương có thể làm người vui thế này sao?” Lời nói lãnh khốc thốt ra từ miệng hấn, mặc dù không có khí thế uy nghiêm ngày trước nhưng cũng làm lòng người lo sợ.

Nàng mạnh mẽ ngẩng đầu, vẻ tươi cười trên mặt vẫn còn chưa hết, chỉ trơ mắt kinh ngạc nhìn nam nhân cuồng hấn trước mắt.

Thương Duật cười thật tà mị, một bên tay dùng sức liền đem thân mình Diệp Vũ Dương kéo ngã vào trong ngực hấn, nét cười trên khoe môi còn chưa tan, vừa vặn bị đem nhập cùng môi hấn.

“Vương gia thương...” câu kể tiếp còn chưa nói xong, mọi chuyện đều rơi vào trong không khí của hấn.

Đầu lưỡi bá đạo, cuồng vọng xâm nhập vào trong khoang miệng, gắt gao dây dưa cùng chiếc lưỡi đỉnh hương của nàng. Đầu lưỡi linh hoạt hấp dẫn toàn bộ hô hấp của nàng. Đại chương thô ráp, thâm nhập vào trong quần áo nàng, không ngừng xoa nắn bộ ngực đầy đặn kia.

Thấy hấn như thế, Diệp Vũ Dương không muốn lo nghĩ nhiều đến thương thể của hấn, chỉ thuận theo nằm trên ngời hấn.

“Bồn Vương thật rất nhớ hương vị của người” một lần nữa chạm đến môi nàng, ra sức hôn, mút lấy cánh môi hồng nhuận kia, tay hấn chỉ trong phút chốc đã đem quần áo trên người nàng cời xuống hết.

Hấn nói muốn nàng? Nàng có thể tin hay không? Hay đây chỉ là do hấn ham muốn đến cơ thể nàng mà thôi? Sự luyến tiếc này chẳng phải rất bi ai sao? Nếu là như vậy, chẳng lẽ nàng đã vô tình mà chiếm được một chỗ nhỏ nhoi thật sâu trong tâm hồn hấn sao? Có phải hay không nàng cũng trở thành một tia vương bận trong lòng hấn?

Không muốn mơ tưởng thâm sâu, nàng không cho phép mình quá tham lam, đôi tay nhẹ nhàng lồng vào tóc hấn, gắt gao muốn nắm bắt càng nhiều hơn.

Bị hấn không ngừng thăm dò thân thể mình, nàng đối với hương vị của hấn cũng đặc biệt nhớ rất kỹ, chỉ cần hấn một chút khiêu khích, đã lập tức khơi dậy nhiệt tình như lửa trong nàng.

Đây coi như là may mắn không phải sao? Ít ra nàng cũng bị kích thích, cho dù đây là một sự sa đoạ, tối thiểu cũng chứng minh được trên thế gian này nàng còn tồn tại, còn sống sót, cảm nhận được ấm áp của người đang nằm trên giường kia, trở thành độc chiếm của riêng hấn mà sống.

Một khắc sau đó, Diệp Vũ Dương cảm giác có một cổ ấm áp trên ngực, dần dần mùi máu tươi càng càng lúc càng nồng, nhưng cũng không chút để ý. Nếu như hấn không để ý, nàng cần gì phải nhọc tâm chứ, máu kia bắt qua cũng là từ trên người hấn chảy ra mà.

Nàng không đau đương nhiên đôi nàng cũng không quan hệ gì.

Vừa lòng nhìn đến đôi môi sưng đỏ của nàng, Thương Duật khẽ mở đôi môi: "Bổn Vương muốn người!" Dứt lời liền xoay người, đem thân người Diệp Vũ Dương kèm chặt.

Nhìn vào đôi mắt đang tràn đầy dục vọng của hắn, Diệp Vũ Dương mỉm cười, hai tay chạm vào má hắn đang định hôn lên đó nhưng đột nhiên mâu gian hắn dần trở nên mê ly thẳng đến khi cả người hắn ngã xuống, đem môi nàng chặn lại.

Một lúc sau không thấy hắn có bất cứ động tác nào nữa, Diệp Vũ Dương hơi nhích người sang một bên, nàng không ngờ hắn lại không chút phản ứng cả người đều mềm nhũn vô lực.

Giờ đây nàng mới ý thức hắn đã ngất đi, Diệp Vũ Dương bất giác hô lớn: "Vương gia..."

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Ngoài Ý Muốn Kinh Hỷ

Đợi cho thái y tiến đến giúp hắn một lần nữa đem vết thương băng bó đầu đó thì trời cũng đã nhá nhem tối.

Sau khi dùng qua bữa tối, có lẽ do trải qua mấy ngày đường mệt mỏi, nên khi Diệp Vũ Dương nằm xuống cạnh Thương Duật không bao lâu thì đã ngủ thiếp đi.

Đêm dài lạnh lẽo, không khí lạnh lẽo dần dần xâm nhập, khí hậu biên cương so với trong thành lạnh hơn rất nhiều. Diệp Vũ Dương ngủ mê, bất tri bất giác dựa vào khuỷu tay của hắn mà cũng không hề hay biết. Trong giấc mơ, nàng thấy mình quay trở về thời điểm lúc mình còn chưa bị vứt bỏ, lòng nàng hạnh phúc, cảm giác thật ấm áp khi được mẫu thân bao bọc, che chở.

Sáng sớm hôm sau lúc Thương Duật tỉnh lại, nhìn đến người đang gối đầu trên ngực mình thì cảm thấy có chút tức giận. Cả đêm hắn có hầu như hít thở không thông, nguyên nhân thì ra bị nàng đè nặng, đang định nổi giận hất nàng ra chợt nhìn thấy môi người đang nằm ngủ kia tươi cười, hắn ôn nhu nhắc tay kéo tấm chăn đã lệch sang một bên, nhẹ nhàng đem phủ lên người nàng.

Dù là một động tác rất nhỏ nhưng Diệp Vũ Dương cũng bị đánh thức. Nàng đột nhiên thức giấc, thấy mình còn đang nằm trong ngực hắn, nàng không biểu lộ cảm xúc gì, thần nhiên một cái đứng lên.

Hắn tức giận trừng mắt liếc nàng một cái: "Đề người đến đây chiếu cố bổn vương, người lại đến câu dẫn dục vọng Bổn Vương". Hắn tròn mắt nói dối, bày ra bộ dạng như kẻ đầu sỏ kia không phải là hắn vậy: "Khả khen cho người, đã thế còn dám dựa vào vết thương của Bổn Vương mà ngủ."

"Nô tỳ biết sai!" Đầu võ mồm không phải là sở trường của Diệp Vũ Dương nàng. Nàng im lặng quay đầu mở cửa, nhận nước ấm từ người hầu đã sớm chuẩn bị tốt, Diệp Vũ Dương tự mình chải đầu rửa mặt một phen, sau đó mới hầu hắn rửa mặt chải đầu.

Thương Duật nhìn nàng đánh giá, suy nghĩ chốc lát rồi mới mở miệng: "Người sao tới được đây?"

Thất vọng vì người tới không phải Hương Lăng sao? Xem ra đúng là rất thất vọng rồi: "Nô tỳ cũng không nguyện đến nhưng vì phu nhân đã cương quyết muốn nô tỳ đi." Nàng bắt tay giúp hắn tẩy rửa cẩn thận.

"Diệp Vũ Dương, ý người muốn nói là người không muốn nhìn thấy bổn vương sao?"

"Nếu Vương gia không muốn nghe nói thật thì kia câu trả lời đó là muốn gặp."

Ánh mắt ẩn nhẫn lửa giận dường như muốn bùng nổ, đây vẫn là lần đầu tiên Thương Duật bị nữ nhân không cho hắn chút mặt mũi nào, nhưng ngấm lại nàng ai chứ, chính là Diệp Vũ Dương a. Hắn hít sâu một hơi, lửa giận mới từ từ nén xuống dưới. Mấy ngày qua nàng ở lại trong Vương Phủ sợ rằng cũng không có được một nào ngày nào bình yên đi: "Bổn Vương đói bụng, người mau chút đi mang đồ ăn sáng lại đây". Mặc dù trong người vẫn còn đang trọng thương nhưng hắn đứng là sợ chính mình không kiềm chế được sẽ lấy tính mạng của nàng.

Khó lắm mới thấy hắn hạ lửa giận, Diệp Vũ Dương một cái nhún vai liền ra khỏi cửa.

Tuy rằng ngờ nghệch hết một ngày nhưng nàng cảm giác được dù ở bên người Thương Duật nàng không có tự do nhưng có thể rời khỏi hậu viện Vương Phủ đủ lại người lừa ta gạt thì nơi này thật ra thoải mái hơn nhiều. Nơi này không tiêu điều như Khiết Đan thành, ở đây tướng sĩ khí thế bừng bừng, hào khí凛冽 quyết chí liều mạng xông pha một sống hai chết, lòng nàng cảm thấy rất bội phục cho sự anh dũng của bọn họ. Khi nhìn đến họ, nàng đã tự hứa với số phận không may của mình, nàng cũng phải vì bản thân mình mà phấn đấu đến cùng, cố gắng tồn tại sống sót, vì trên đời này hẳn có nhiều người còn khổ sở hơn nàng.

Giờ đây đến ngay cả chết nàng còn không sợ, làm sao lại sợ hãi khi mình vẫn đang còn sinh tồn cơ chứ?

Mỗi khi nghĩ đến đây, lòng nàng lại thấy thật thư thái rộng mở.

“Cứ tiếp tục thoa xuống dưới, bồn vương chỉ sợ vết thương sẽ bị toét miệng lần nữa.” Thương Duật đặt bình thư trong tay xuống bàn, nhìn Vũ Dương đang sững sờ ngồi một bên bôi thuốc cho hắn.”Đang suy nghĩ gì mà nhập tâm thế kia.”

Kinh hoàng nhìn lại, thấy mình đang dùng rượu thuốc không ngừng chà sát miệng vết thương giờ đây đã lau đi cả một mảng da lớn, làm nó chảy máu càng nhiều hơn:”Nô tỳ đang bôi thuốc!” Thương thế này xem ra càng ngày càng thêm trầm trọng.

Bỗng nhiên bên ngoài có tiếng trống vang dội, sĩ khí khắp nơi dâng trào.

Thanh âm đột nhiên vang lên làm Diệp Vũ Dương không khỏi khòe mắt hơi hơi liếc nhìn, biết rằng sẽ không thể thấy được gì cả nhưng vẫn không tự chủ mà liếc qua.

“Mộ Ưu Vân cũng đã đến.”

Hắn dứt lời, tay Diệp Vũ Dương vẫn còn cầm chai rượu thuốc nghe ba chữ”Mộ Ưu Vân” thân mình lập tức chấn động, tay cầm bình rượu thuốc run lên, thân mình trở nên cứng ngắt rồi dần dần bắt đầu run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Vĩnh Lạc Tiến Đến

“Gia, người nói Vĩnh Lạc... ca ca của nô tỳ lại đây?” Tâm nàng, quả nhiên vì nghe đến tên hắn mà kinh hoàng.

Không hiểu sao khi thấy Vũ Dương trong bộ dáng kích động thế kia, lòng hắn rất không thoải mái.” Ân, thì thế nào?”

“Vương Gia vì sao lúc trước không nói nô tỳ biết chứ?” Vì quá kích động nàng đã quên mất cả tôn ti.

Hắn hừ lạnh, cảm thấy bộ dáng kích động kia rất chói mắt:”Diệp Vũ Dương người có phải đã quá tự cao không? Bồn Vương muốn làm gì cũng phải nói trước với người hay sao?”

Trước mặt hắn, nàng thủy chung luôn là người rất rõ ràng nặng nề, nhưng tin Mộ Ưu Vân tiến đến, đó chỉ là một đá kích nhỏ của hắn mà thôi, lại có thể làm nàng đứng ngồi không yên. Diệp Vũ Dương xoay người, đem mảnh vụn của chai rượu thuốc bị nàng run rẩy làm bể khi nãy nhặt lên, nhưng lại không cẩn thận bị cắt trúng, máu bắt đầu tuôn ra, nếu không nhìn kỹ thì không thể phát hiện bởi tay nàng cũng đang dính máu của hắn. Thì ra dưới khí thể hiên ngang của hắn, Diệp Vũ Dương nàng luôn chỉ là một kẻ hèn mọn mà thôi.

Cả một ngày Diệp Vũ Dương đều trong trạng thái lo lắng bất an. Nàng tin tưởng nếu Mộ Ưu Vân đến Kiền Thành đương nhiên sẽ ghé thăm Thương Duật. Nàng khó thể tưởng tượng đến khi bọn họ gặp mặt sẽ thành ra cái bộ dạng nào đây? Thật sự là điên rồ mà, nàng khi ở Vũ Thành không phải từng chứng kiến qua những chuyện điên rồ thế này, không hiểu tại sao lần này lòng nàng lại lo sợ như thế.

Đang nghĩ ngợi thì bên ngoài có tiếng truyền vào:”Vĩnh Lạc Vương gia cầu kiến!” Thanh âm kia đem Diệp Vũ Dương đang ngồi dán mắt vào quyển sách trên tay suy tư, nghĩ ngợi mông lung quay trở về.

Nàng nhìn thấy Thương Duật trầm giọng nói:”Cho mời!”

Nháy mắt một cái đã thấy nam tử trong bộ quần áo màu trắng như tuyết chậm rãi tiến vào, mâu quang tràn ngập ý cười, thẳng cho đến khi phát hiện ra Diệp Vũ Dương đang ngồi cạnh đó thì cả người hắn đột nhiên cứng đờ, đôi mắt xéch kia như đang trào dâng thật nhiều tưởng niệm.

Bốn mắt chạm nhau, thần nhiên sâu trong đó là thật nhiều mong nhớ cùng yêu thương, tựa như đã trải qua yêu hận triền miên mấy kiếp.

Một cái thoáng qua chạm vào mắt nàng kia đã rất nhanh phục hồi lại tinh thần. Nét mặt Mộ Ưu Vân khôi phục sự bình tĩnh ban đầu:”Vương Lạc chậm trễ diện kiến, thỉnh Vương Gia đừng trách.” Lần trước bị Thương Duật nhục nhã, nhưng lần này vẫn tiến đến phù trợ Thương Duật. Mộ Ưu Vân lại không phải là người khoan dung, nhưng qua thái độ này ai cũng thấy được hắn dĩ nhiên không phải là người có lòng dạ hẹp hòi.

Thương Duật khinh thường nhìn hắn một cái, ánh mắt có hơi lạnh lùng quét qua:”Hoàng thành phái người đến đây cứu binh viện trợ làm sao mà đến giờ này mới đến, cũng may là mạng bồn vương được cứng, nếu không cố gắng chống đỡ chắc giờ cũng đã mất mạng sớm rồi?”

“Ly Vương xin đừng nói quá lời, bọn ta một đường đến đây không hề nghỉ ngơi, dù sao chỉ trễ hai ngày mà thôi.” Sau đó vẫy tay một cái ra hiệu, đoàn người đi theo lập tức tay bụng đủ thứ từ từ tiến vào: “Nghe Ly Vương lần này bị thương, Hoàng Thương phá lệ đặc ân, truyền Vĩnh Lạc đem rất nhiều trân quý cùng thảo dược đến đây.”

Thương Duật cũng không thêm mở miệng, vẻ kiêu căng nhìn hấn.

Nở nụ cười đậm nhạt: “Ly Vương trong người có thương tích, Vĩnh Lạc cũng không tiện quấy rầy, ngày khác sẽ lại đến thăm.” Rồi sau đó xoay người hướng nhìn Diệp Vũ Dương, mới quay lại lần nữa trung cầu ý kiến Thương Duật: “Vĩnh Lạc đã nhiều ngày không gặp tiểu muội, mong rằng Ly Vương có thể cho phép huynh muội ta cùng nhau tâm sự một chút.”

Đang định cự tuyệt nhưng khi chạm đến ánh mắt đang ngập tràn hy vọng của Diệp Vũ Dương, hấn mới xua tay: “Đi mau đi, khỏi phải để ta chứng mắt!”

“Vĩnh Lạc đa tạ Ly Vương” Giọng nói cao hơn so với thái độ bình tĩnh khi nãy quả nhiên nhìn thấy hấn có phần hưng phấn

Thương Duật ánh mắt không chút hờn giận nhìn Diệp Vũ Dương đi theo bên cạnh Mộ Ưu Vân, chậm rãi tiêu soái ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Tứ Chi Muốn Điên.

Hai người rời đi phút chốc, Thương Duật liền ra lệnh: “Nhạn Minh, mau theo bọn họ!”. Tất cả những gì mà bọn hấn cố gắng làm bấy lâu không thể để uổng phí được.

Nhạn Minh hiểu rõ gât đầu, nhanh chóng lui ra ngoài.

Mộ Ưu Vân đưa Vũ Dương đi không xa, nhất thời kích động đem bàn tay Diệp Vũ Dương nắm thật chặt: “Vũ Dương, mấy ngày qua nàng sống có tốt không?” Bàn tay nàng, so với thời gian trước đây khi còn ở vương phủ thì ra non mịn hơn rất nhiều.

Diệp Vũ Dương kích động nhìn hấn, trong nhất thời lại không biết phải nói những gì. Nhìn mặt hấn, tình cảm ngưng tụ đã bốn năm qua giờ đây lại khơi dậy, cử chỉ ôn nhu của hấn làm lòng nàng hoang mang. Nàng mặc cho Mộ Ưu Vân dìu đỡ, cứ để cho bản thân mình bị lạc đi, dù một lần cũng được, dù sao trước đây nàng cũng chưa từng một lần thật tâm chân chính đối mặt với lòng mình.

Cả đời này, chuyện mà nàng từng dụng tâm để ý quả là rất ít, không gì ngoài sinh mạng. Nhưng đối với Mộ Ưu Vân lòng nàng lại thần nhiên có phần mong đợi. Lúc trước tại vương phủ nàng luôn cự tuyệt hấn, không nghĩ hôm nay chẳng khác biệt gì vẫn là phải hầu hạ nam nhân khác. Ai mà biết trước được, nếu thế nàng đã không cự tuyệt, thành toàn mong muốn của hấn.

Khẽ vuốt khuôn mặt xinh đẹp của nàng, làn da ôn nhuận như ngọc, trắng mịn mềm mại đến mê người: “Vũ Dương, nàng đang trách ta sao? Trách ta lúc trước không đem nàng giữ lại bên cạnh, trách ta không ngăn tất cả những chuyện này mà để chúng xảy ra?” Đối với nữ nhân như nàng, hấn hoàn toàn không hề hay biết chuyện gì đã xảy ra trong quá khứ mười bốn năm trước, nhưng lại không chút do dự liền đem nàng tiến vào phủ?

Tâm vì không thể cảm giác được nỗi đau của nàng mà cũng nhói lên; tình vì nàng hy sinh lại không chút tỏ ra oán hận mà càng thêm sâu đậm.

Tay chậm rãi run lên: “Không có!” Nàng làm sao mà oán hấn chứ. Quan biết hấn đã lâu nàng đương nhiên hiểu được, lúc trước chỉ cần nàng mở miệng hấn đương nhiên sẽ buông mọi thứ, bất chấp tất cả đem nàng lưu lại bên cạnh. Nhưng nàng lựa chọn rời đi, không muốn vấy bẩn hấn, lẳng lặng một bên giúp hấn, thuận lợi tiến vào con đường quan trường đang thăng thang rộng mở.

Nhẹ nhàng thở phào: “Không có là tốt rồi, thời gian qua nàng có biết ta nhớ nàng đến cỡ nào không?”

Những lời thế này hấn ngày thường tự nhiên sẽ không bao giờ thổ lộ, chính vì biết không có tương lai mới dễ dàng đem tưởng niệm trong lòng phóng thích. Điểm này Thương Duật cũng như hấn là người rất cuồng vọng, ảo tưởng vẫn mãi là ảo tưởng, không muốn nhớ kỹ cũng không được.

“Vũ Dương, nàng có từng nghĩ đến ta không?”

Lời nói của hấn làm nàng phục hồi tinh thần lại, nàng chưa trả lời vội chỉ âm thầm hưởng thụ ấm áp từ tay hấn.

Mắt nhìn đến cách đó không xa liền thấy Nhạn Minh, nàng có hơi kinh sợ. Lúc này đây thân phận nàng và Mộ Ưu Vân là huynh muội, nếu không khéo để người phát hiện nàng không phải là người được chỉ phúc, chẳng phải đem muối đổ biển, phí công vô ích sao?

Cuống quýt lùi lại, lắc đầu: “Không có!” Tay lại vẫn chưa từng muốn rút ra, tham lam hấp thụ hơi thở của hấn.

Bì thương nhìn đến bàn tay đang chạm đến mặt nàng giờ đang lơ lửng giữa không trung. Mộ Ưu Vân thu hồi lại, chính là bàn tay kia vẫn còn đang nắm chặt tay nàng, sợ hãi cảm nhận lạnh lùng từ nàng tỏa ra.

Hai người cứ như vậy tiêu soái, không phải ôm ấp thân thiết nhưng cũng không có chút khoảng cách nào, thư thả tận bộ. Giữa bọn họ, sự gắn bó thân mật đó đến từ trái tim, tuy giữa trời đất mệnh mông lại trở nên thật cô tịch.

Hoàng hôn đến gần đem bầu trời nhuộm một màu đỏ tựa như máu, những đám mây xanh đang nhẹ nhàng trôi.

Đắm chìm dưới ánh hoàng hôn, anh rón chiều chiều rọi đem bóng dáng bọn họ kéo thật dài, Mộ Ưu Vân hơi thoáng lạc bước sang liền ngay lập tức đem thân ảnh cả hai gắt gao hòa lại một chỗ.

Hắn đem ấm áp sưởi ấm, để nàng dựa sát vào.

Đây là một thứ xa xỉ, nhưng tâm nàng cảm thấy thật thỏa mãn, như một giấc mộng đang dần trở nên thật đẹp để biết bao.

Trở lại tắm phòng, nhìn Thương Duật đang bình tĩnh ngồi ở chỗ kia, nàng cũng không muốn trêu chọc hắn chỉ cảm lấy quần áo chỉnh mình rồi đến sau tắm bình phụng tắm rửa.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Thị Huyết Trùng Phạt.

Lúc nàng bước ra, Thương Duật vẫn là bộ mặt như trước kia: "Ngươi là đang tức giận?" Giọng điệu như đang tìm hiểu, không mang chút hờn giận nào.

Lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, Diệp Vũ Dương cũng không mở miệng, nhưng trong lòng vì chuyện Thương Duật bảo Nhạn Minh theo dõi nàng và Mộ Ưu Vân lại thấy có chút thất vọng.

"Bỏn Vương hỏi sao ngươi không nói hả!". Hắn dùng sức một cái, thân thể Diệp Vũ Dương liền rơi vào trong lòng hắn.

Mà Diệp Vũ Dương không hề có chút phản ứng nào, mặc hắn nắm chặt hai bên tay nàng, dù cảm thấy rất đau đớn nhưng nàng cũng không từng mở miệng nói lời nào. Đến khi bị hắn cắn thật mạnh vào xương quai xanh, nội tâm đã chết lặng thoáng chút bị đau đớn đánh úp, rồi sau đó rơi vào đau đớn triệt để lần nữa.

Máu nhất thời theo vết cắn trên xương quai xanh chảy ra, vốn không nhiều nhưng bị hắn không tha ra sức hút vào, toàn bộ rơi xuống hàu gian của hắn.

Cảm giác đau đớn theo máu nàng chảy ra cũng dần lan tỏa khắp cơ thể, còn có một chút gì đó rất ái muội nhưng cũng không tránh khỏi sự tàn nhẫn.

Đây chính là Thương Duật, một Thương Duật rất cực đoan.

Bộ dáng hắn nuốt xuống máu nàng, làm nàng nhớ tới sự ngoan độc trước kia của hắn, lát sau mới mở miệng nói: "Nô tỳ bất quá là cùng huynh trưởng gặp lại, Vương gia tại sao lại phái Nhạn Minh tướng quân đi theo chứ?" Ngẫm nàng trốn sao? Chẳng phải thời khắc khi nàng đến Khiết Đan thành, mọi chuyện của nàng liền đã nằm gọn trong lòng bàn tay hắn, không phải sao?

"Hừ! Ngươi đừng cho rằng bản thân mình là người quan trọng gì? Bỏn Vương bất quá chỉ muốn đùa giỡn một chút, để xem bộ dáng háo sắc kia của Mộ Ưu Vân mà thôi." Lời nói tàn nhẫn như thế tựa hồ đã trở thành một loại giao tiếp thường xuyên giữa hai người, nàng không muốn đi so đo, để mặc cho hắn tiếp tục thương tổn mình.

Những thương tổn này dù không thể nhìn thấy, nhưng thật ra so với đồ máu thì càng đau đớn hơn nhiều.

"A!" Diệp Vũ Dương nhẹ nhàng cười lên tiếng, nàng làm sao dám đánh giá cao bản thân mình như thế chứ? Cảm thấy thật choáng váng? Chết có lẽ là một chuyện đơn giản nhưng để nàng chết đi thì đã quá dễ dàng, bởi vì trên đôi vai gầy yếu kia của nàng còn gánh vác sự căng thẳng, giằng co giữa Thương Duật và Trục Nguyệt hoàng.

"Không cho cười!" Ngay sau đó môi hắn liền hôn xuống môi nàng đang cười, nụ cười này cũng giống như sinh mệnh nàng, tựa như một loại không khí bình thường lại rất hư vô không thật, làm cho hắn một phen kinh hoàng, bất giác muốn đem tất cả bắt lấy.

Thả lỏng để mặc bàn tay hắn tự do chạy khắp cơ thể, Diệp Vũ Dương ngược mắt nhìn hắn: "Vương gia, không cần!" Cho dù thân thể nàng luyện tiếu sự đụng chạm của hắn, nhưng nàng không cho phép thân thể chính mình lại sa đoạ khi biết Mộ Ưu Vân đang ở đây.

Về mặt thống khổ làm người ta phá lệ không thể không buông tha.

Lần đầu tiên, không bị bắt buộc, nàng trước mặt hấn biểu hiện yếu ớt, bất lực thế này. Tuy rằng không biết nàng là làm sao, hấn cũng không hề tiếp tục, chỉ thờ dài một hơi, đem nàng nhét chặt vào lòng mình:”Thôi nghỉ ngơi tốt đi!”

Sa màn chậm rãi thả xuống, theo gió ôn nhu nhẹ nhàng lay động. Khó lắm mới thấy hấn ôn nhu thế này, giống như hàm chứa một lời xin lỗi của hấn trong đó, từ từ bao lấy nội tâm chết lặng của Điệp Vũ Dương.

Sáng sớm hôm sau, trong lúc hai người còn đang mơ màng ngủ thì nghe thấy bên ngoài có tiếng cãi nhau. Cả hai còn không kịp mặc lại quần áo chỉ nghe”Phanh” một tiếng, cửa đã bị người đá bay.

Cánh cửa rơi xuống đất, nhất thời nát thành từng mảnh nhỏ, đem theo giấc mộng đau đớn của hấn.

Theo sát tiến vào, Mộ Ưu Vân chưa từng phần hận như thế bao giờ, rống giận nói:”Thương Duật, ngươi đúng là một tên vô liêm sỉ, sao lại dám đem Vũ Dương biến thành quần kỹ?”.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Nỗi Đau Thật Sâu.

Đang ngủ mê lại bị đánh thức tỉnh, suy nghĩ của Điệp Vũ Dương có chút hỗn loạn, còn Thương Duật một bên lạnh lùng lên tiếng:”Hỗn káo, tắm phòng của Bốn Vương lại là chỗ để người khác tùy tiện ra và vào sao.” Tuy rằng là cách một lớp sa mạn nhưng âm thanh truyền ra phá lệ uy nghiêm làm người ta cũng không khó đoán được chuyện gì sắp xảy ra.

Nhất thời một nhóm binh lính tiến nhanh vào phòng, bao vây chung quanh Mộ Ưu Vân.

Nằm trên giường, Điệp Vũ Dương hiểu ngay được chuyện gì đã xảy ra, đang muốn ngủ lại liền bị Thương Duật giữ chặt:”Mau đem quần áo của bốn vương mặc vào.” Rồi sau đó vươn tay lấy áo khoác trên đầu giường:”Mau mặc vào.”. Nhìn đến vết cắn trên chỗ xương quai xanh của nàng, tuy đã hơi mờ nhạt nhưng miệng vết thương lại không ngừng rỉ máu.

Đợi cho nàng mặc xong quần áo Thương Duật mới “xoạt” một tiếng, kéo tấm sa mạn kia lên, rồi sau đó đưa mắt liếc nhìn sang Mộ Ưu Vân đang rất phần nộ đứng đó.

Bốn mắt quen thuộc, Mộ Ưu Vân đương nhiên đang rất phần hận, còn Thương Duật thì bộ dáng biếng nhác nhưng không dấu vẻ tàn nhẫn.

Lát sau Thương Duật mới không nhẹ không nặng mà mở miệng:”Vừa rồi ai để hấn vào, mau lôi ra ngoài phạt đánh hai mươi côn!”. Ngữ khí giống như trừng phạt một con vật nuôi rất bình thường trong nhà, nhưng không khó nhìn ra sự tàn bạo của hấn.

Nhìn thấy Điệp Vũ Dương mặc quần áo Thương Duật trên người, mâu gian Mộ Ưu Vân hiện lên một tia đau đớn:”Vũ Dương lại đây, ta tình nguyện thay hấn đi công hoàng thành, cũng không muốn thấy người chịu nhục.” Cố ý xem nhẹ bộ dáng vừa ngủ dậy của nàng, lại cố tình không nhìn đến chỗ xương quai xanh đang ần ần máu đỏ kia, trong lòng hấn luôn tin tưởng nàng vĩnh viễn luôn thuần khiết.

Không chút lo lắng, Thương Duật biết rất rõ Điệp Vũ Dương sẽ không đi qua bên đó, nàng là người thông minh tự nhiên hiểu được nếu nàng còn vương vào mớ hỗn độn này thì tính mạng Mộ Ưu Vân càng thêm khó bảo toàn.

“Thương Duật, ngươi là tên hỗn đản, lại dám vũ nhục Thanh Nhạc quận chúa, quả thật không để ai vào trong mắt.”

Một cái dùng sức, Thương Duật hất mạnh chiếc khăn mặt mà Vũ Dương đang giúp hấn lau chùi, sau đó hung hấn nhìn Mộ Ưu Vân:”Mộ Ưu Vân, bốn vương dù sao đường đường là biên cương lục vương, cũng là người Trục Nguyệt hoàng phải nể mặt vài phần, nhưng các ngươi lại dám phái một người đàn bà dám dâng đèn để làm nhục bốn vương.” Lại liếc mắt nhìn đến Điệp Vũ Dương, sau đó nói gần từng câu từng chữ:”Bốn vương không lấy đầu nàng thì đã là phá lệ khai ân rồi!”

Giống như không nghe thấy, Điệp Vũ Dương chỉ là chăm chú nhìn đến chiếc khăn kia, đầu có hơi choáng váng, trên mặt đất mảnh ướt át. Nàng cố đem nội tâm đau đớn ẩn giấu một góc nào đó cố gắng không để ai nhìn thấy.

Không thể tin được những gì mình vừa nghe:”Sao lại có thể?” Mộ Ưu Vân quay sang nhìn Điệp Vũ Dương hỏi:”Vũ Dương, ngươi mau nói, đừng để hấn nhục mạ mình như thế”

Nhẹ nhàng nhắm mắt, nhặt lên khăn ướt bên dưới, hóa ra chỉ là một tấm màn mỏng, hấn lại cũng rất cố kỵ đối với sự trong sạch của nàng. May mà trước đây nàng chưa từng trầm luân, rơi vào ôn nhu của hấn, dù đã mất đi trong sạch nhưng chưa từng cho phép hấn được chạm qua, cố giữ cho lòng mình thật thanh tịnh.

Nàng cúi đầu hít sâu một hơi, chậm rãi xoay người, thay vào khuôn mặt hồ hững”Không sai, muối muối đã không còn trong sạch!” Chỉ một lời nói ra, hốc mắt đột nhiên vừa cay vừa nóng, một giọt nước mắt trong suốt liền rơi xuống, rất lạnh lẽo và thê lương. Bàn tay nàng giờ đang nắm chặt chiếc khăn kia, có lẽ do quá dùng sức mà các đốt ngón tay cũng trở nên trắng bệch, nhìn càng thêm thương tâm.

Nhìn thoáng qua một cái, Mộ Ưu Vân cảm giác đau đớn không thôi, chỉ muốn tiến lên giữ chặt Diệp Vũ Dương, nhưng bị những người đang vây quanh mình chặn lại”Thương Duật, nếu ngươi đã không thêm đề ý nàng, vậy ta đem nàng về, không cần phải làm cho nàng chịu nhục nhã thêm” Hắn biết nàng kêu ngoao, nàng lạnh lùng nếu làm cho nàng đứng trước mặt mọi người thừa nhận chính mình không trong sạch, thì cũng chính là lúc nàng đem tâm mình vùi chôn thật sâu bên dưới, chỉ có như vậy nàng mới có thể không chút đề ý mà đi thừa nhận.

“Hừ! Nếu như ngươi tưởng rằng muốn đưa liền đưa, muốn lấy lại thì cứ lấy, ta đây còn là Thương Duật sao?” Đột nhiên lúc đó hắn phát hiện chính mình sao quá mức tàn nhẫn, không xem nhẹ ánh mắt nàng đang cúi xuống mà rơi lệ, càng coi thường vẻ mặt hết trắng đến xanh. Bàn tay khẽ tiếp dùng sức kéo, đem thân thể nàng rơi vào ôm trong lòng, mặc cho nàng hiện đang dè dặt lên miệng vết thương, hắn nhỏ giọng bên tai nàng nói :”Thật có lỗi!”.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Âm Mưu

Không giẫy dụa, Diệp Vũ Dương mặc cho hắn ôm. Hốc mắt giờ đây dù ngập tràn lệ quang nhưng nàng vẫn cố nén, không cho chúng rơi xuống.

Mọi người trong phòng nhìn thấy cảnh này đang muốn kéo Mộ Ưu Vân ra ngoài, không nghĩ hắn vẫn đứng im bất di bất dịch.

“Ngươi ra ngoài, ta không sao cả!” Thanh âm bình tĩnh của Diệp Vũ Dương truyền ra, tỏ ý nàng thật không e ngại. Thật ra ngay chính giờ phút này, lòng nàng vẫn luôn đề ý sự quan tâm của hắn dành cho nàng.

Mộ Ưu Vân đành thở dài xoay người trở ra, hắn biết nếu hắn cứ tiếp tục kiên trì e rằng người tổn thương sâu nhất chỉ là Vũ Dương mà thôi, cho nên hắn nên nhất thời mà rời đi, càng nhanh càng tốt, tránh cho nàng thêm khó xử.

Mọi người vừa đi khỏi, nàng không thể kiềm nén được nữa, mặc cho nước mắt cứ thế mà trào ra:”Ta không bản, không bản...” Nàng không ngẩng đầu lên, giờ phút này tựa như tiêu hải tử bình thường, đang khóc nháo trong ngực hắn. Vì sao trên thế gian này nữ nhân khi thân không còn trong sạch liền bị cho là một kẻ dơ bẩn, tại sao không nghĩ đây lỗi cũng không phải từ do nàng, cho dù là bản cũng không phải từ nàng mà ra.

Không sai nàng chính là Diệp Vũ Dương, nhưng nàng không rõ tại sao thế nhân lại đem sự trong sạch của một nữ nhân mà đặt trên một tấm màn mỏng để đánh giá, mà nàng một khi bị mất đi liền không thể quay đầu, liền bị buộc là nữ nhân dơ bẩn.

Nước mắt cứ từ từ nhẹ rơi vào ngực hắn, lan đến miệng vết thương, từng cơn đau nhức cứ như thế mà truyền tới nhưng hắn chưa từng nhú mày. Hầm âm thầm đem tất cả nước mắt của nàng thu lại, lưu vào thân thể chính mình, hòa lẫn cùng máu mủ đỏ tươi đang chảy ra từ vết thương.

Thật lâu sau Thương Duật mới nhẹ nhàng nâng mặt nàng lên, lau đi nước mắt hãy còn giàn dụa trên gương mặt kia.”Sẽ không, về sau bổn vương sẽ không như thế nữa.” Hắn thật không hiểu vì sao nhìn nàng bị thương tổn, hắn cảm thấy rất đau lòng, nỗi đau này ngay cả chính bản thân hắn cũng khó mà chấp nhận.

Nàng mâu lên nhìn hắn, nàng lại chậm phải đôi mắt phượng trong suốt, sâu không thấy đáy.

Hai cơ thể cạnh nhau, không một ngôn ngữ, chỉ đơn thuần như vậy nhìn nhau, không chứa một chút dục vọng nào, trái lại thêm vào đó một phần thanh tĩnh, tựa như cảnh vật sau khi mưa gió qua đi, chỉ để lại một màu tươi mát, xung quanh còn phủ thêm một lớp sương mù mờ ảo.

Từ đó về sau, mặc dù thái độ Thương Duật vẫn lạnh lùng, tàn nhẫn như cũ nhưng khi đối mặt với nàng hắn lại có phần ôn nhu. Hắn cố gắng kiềm chế bản thân để không xúc phạm nàng một cách độc ác như thế nữa. Tuy hắn thật không hiểu nàng thân là Thanh Nhạc quận chúa vì sao thân bất do kỷ bị người đoạt đi trong sạch lại không chút lên tiếng, chỉ đành phải đợi cho đến khi nào thích hợp có lẽ nàng sẽ nói cho hắn biết.

Mặt khác Mộ Ưu Vân lại luôn vô tình mà cố ý tránh Diệp Vũ Dương, tuy rằng không rõ vì sao nhưng Diệp Vũ Dương có thể hiểu được cảm nhận của hắn, nhưng sao lòng nàng vẫn không tránh khỏi có chút âm ảm. Dù nàng đã cố gắng tự nhủ không nên đi đề ý đến hắn nhất cử nhất động trái lại càng không ngăn được sự chua xót cứ thế mà dâng lên.

“Vũ Dương, ta có lời muốn nói với nàng.” Mộ Ưu Vân thân nhiên đến cạnh nàng, hắn thật không muốn phải lảng tránh nàng nữa.

Diệp Vũ Dương hơi ngần ra, qua giọng nói của hắn, nàng nghe ra được trong đó có chút tự trách. Nàng hiểu, thì ra mấy ngày hắn tránh mặt mình, đối với chính hắn mà nói kia cũng là một loại trừng phạt; trừng phạt năm đó hắn sao không chịu tìm hiểu tâm tư nàng thêm một chút, trong lúc nàng đau khổ nhất không đưa ra vai mình để nàng có thể dựa vào.

“Thực xin lỗi, Vũ Dương!” Nhẹ giữ chặt tay nàng, hấn kích động nói: “Ta chỉ lo trách nàng đã lảng tránh mình, lại chưa từng đi tìm hiểu những bất an trong lòng nàng.”

Thì ra hấn một chút cũng không để ý cái gọi là trong sạch, thì ra cái gọi là hạnh phúc có thể đến nhanh như vậy, trái lại làm nàng có chút trở tay không kịp.

“Người như vậy càng làm cho ta cảm thấy mình dơ bẩn thêm. Chẳng phải ngày trước người luôn cho rằng ta thật đơn thuần sao, cho nên khi vỡ lẽ ra người mới phải chịu thống khổ thế này.” Hấn dịu dàng ôm lấy bà vai nàng, vui mặt vào cổ nàng, đem những ưu thương kia hít thật sâu vào đáy lòng mình.” Từ nay về sau không cho phép nàng rời ta, cho dù phải mang tội phản, ta cũng không để cho nàng chịu khổ thế này nữa.”

Lời nói của hấn làm thức tỉnh Điệp Vũ Dương đang chìm trong mộng: “Vương gia xin đừng hồ ngôn loạn ngữ, ta sống tốt lắm, Ly Vương đối đãi ta cũng không tệ, ta không hề chịu ủy khuất chút nào!”

“Tính cách Ly Vương ra sao ta há không rõ sao? Lần này hấn cố tình bị thương, dụ. . .”

“Người nói gì? Ly Vương là cố ý bị thương?” Điệp Vũ Dương lập tức cả kinh, lòng bất giác kinh hoàng. Nếu như đúng là thế thì Mộ Ưu Vân lần này đến đây chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều! Thương Duật một khi đã quyết định chuyện gì, còn để ý người khác cho là đúng sai sao? Phải làm sao bây giờ? Nay nàng phải làm thế nào cho phải đây?

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Muốn Hấn Chết

“Không sai, nàng hãy ngẫm lại, Ly Vương dù dưới bất cứ tình thế nào, làm sao có thể bởi vì bị một cú đánh lên nhò liền bị thương như thế?” Cho dù biết rõ lần này đến đây sẽ gặp nguy hiểm nhưng hấn vẫn đến, vì hấn biết, chỉ có chính mình tiến đến hấn mới thấy được Điệp Vũ Dương, tận mắt nhìn người mà trong lòng hấn luôn mong đợi: “Nhưng nếu có thể nhìn thấy nàng, cho dù là phải lên núi đao xuống biển lửa, ta nhất quyết không từ chối.”

Một khắc kia khi nghe hấn nói, lòng nguội lạnh đã lâu cũng liền trở nên ấm áp, nhưng cũng lại một lần nữa vì hấn mà trở nên lạnh lẽo. Không phải nàng không muốn cùng hấn một chỗ, lại càng không muốn đối hấn quá tàn nhẫn, nhưng nàng biết rất rõ nếu mình cùng hấn thật sự rồi đi chi e rằng tương lai một ngày nào đó, trong lúc hai người đang tình nồng ý đậm, cũng chính là lúc nàng đang vô tình từng bước hủy diệt hấn, đem hấn chôn thân nơi lạnh lẽo.

Nhẹ nhàng tránh khỏi tay hấn: “Vương gia người đã quá lời, nô tỳ làm sao có được vinh hạnh đó.” Nếu ban đầu đã muốn thành toàn cho hấn thì nàng đâu phải do dự mà đi đến bước này, huống chi. . . Thương Duật sao dễ dàng bỏ qua, nàng tốt nhất nên buông tay mới mong giữ được mạng cho Mộ Ưu Vân.

Vừa nhìn đến vẻ yếu đuối kia chốc lát lại quay trở về cứng ngắt, Mộ Ưu Vân đem nàng ôm thật chặt vào lòng: “Vũ Dương, lần này dù cho bất cứ giá nào, ta cũng không bao giờ buông tay nàng ra nữa.!” Nói rồi vội đem môi mình tìm đến môi nàng.

Chính lúc hấn gần chạm được, Điệp Vũ Dương lạnh lùng thốt ra: “Vương gia, xin đừng để Vũ Dương hận ngài.” Tâm nàng mỗi một khắc qua không ngừng nhỏ máu, nàng bây giờ là đang tự tay chôn vùi chính mình, đem linh hồn mình phá tan tành.

Đột nhiên hai tay Mộ Ưu Vân cứng đờ, đôi mắt tràn đầy ảm áp một khắc trước giờ đây chỉ có chán nản, đau thương.” Vũ Dương, chẳng lẽ nàng đối với Thương Duật đã nảy sinh tình cảm rồi sao, quên đi quá khứ chúng ta cảm được soi đèn làm bạn cho nhau, còn hứa bên nhau cả đời sao? Quên đi chúng ta từng cùng nhau cảm sắc hợp vũ?” Tình cảm hấn dành cho nàng, hấn chưa hề có ý định buông tay, càng không thể nào buông tay.

Lặng lẽ nhắm mắt, tất cả những chuyện kia nàng làm sao mà quên được? Ngày mà nàng sinh bệnh, biết rõ hấn cả đêm lẳng lặng chờ đợi, đứng canh ngoài cửa, vì không muốn hấn phải lẻ loi nên nàng đã đốt đuốc đọc sách cả đêm. Một đêm thật dài, hấn không bước vào, nàng cũng không đi ra, dù không lên tiếng nhưng họ luôn cảm nhận được sự tồn tại của đối phương, chỉ có cánh cửa gỗ kia là rào cản duy nhất đem hai người ngăn cách. Nàng có thể nào quên lúc nửa đêm chính mình múa đơn, dưới ánh trăng hấn lặng yên đứng nép bên hiên âm thầm bầu bạn cùng nàng, cũng không lên tiếng đánh vỡ tĩnh lặng, sợ làm Điệp Vũ Dương giật mình.

Nhưng nàng sao có thể dùng tình yêu mình đánh đổi tiền đồ sáng lạn của hấn chứ? Đi hy sinh tương lai của hấn? Có lẽ hấn và nàng trong quá khứ đã định rõ thủy chung mãi luôn chậm nhau một bước.

Ánh mắt cố nén đau thương, đăm đăm nhìn hấn hỏi lại: “Không sai, nô tỳ chưa từng quên đi nhưng là. . .” Tâm lạnh xuống, về vô tình cũng dần lan tỏa: “Kia cùng nô tỳ lại có quan hệ sao? Thế lực của Vương gia sao so được với Ly Vương. Huống hồ nếu đem hai người ra so sánh, nô tỳ thật lòng ngưỡng mộ hào khí tiêu sái của Ly Vương nhiều hơn.”

Làm cho một người hết hy vọng chỉ có cách duy nhất là đem hấn so sánh cùng một nam nhân khác, để hy vọng của hấn hoàn toàn chết đi thì mới đạt tới kết quả mà mình mong muốn.

Quả nhiên Mộ Ưu Vân cả kinh, không tự chủ từng bước, từng bước lui về sau, lắc đầu cười khổ: “Điệp Vũ Dương, không thể tin nàng lại nông cạn như thế, ta còn khờ khạo mong bầu bạn cùng nàng kiếp này. Chỉ trách ta dụng tâm quá sâu, không ngờ nàng là loại người như vậy, Mộ Ưu Vân ta đây coi như có mất như mù đã quá coi trọng nàng rồi.” Hắn dứt khoát xoay người, kiên quyết rời đi, chỉ để lại cho nàng bóng dáng quen thuộc mà lạnh lẽo.

“Thực xin lỗi!” Nàng còn có thể làm gì bây giờ? Nàng bắt quá chỉ là một nữ nhân, tuy rằng kiếp này không thể cùng mệnh với hắn, chỉ mong lúc hắn gặp nguy, nàng có thể dùng sinh mệnh nhỏ nhoi này đổi cho hắn an toàn thì đã mãn nguyện lắm rồi.

Đêm đến, khi hầu hạ Thương Duật dùng bữa tối, Điệp Vũ Dương lơ đãng nói: “Vương gia sao bị thương thế này? Lại còn rất nghiêm trọng đấy” Điệp Vũ Dương gấp một ít cá, bỏ vào trong bát cho hắn.

Nuốt xuống một ngụm, Thương Duật bỗng nhíu mày: “Bỏn Vương không nghĩ nàng có thói quen quan tâm người khác.” Hắn ý nói Điệp Vũ Dương là đang dụng tâm kín đáo.

“Vương gia sao nghĩ như vậy?”

“Cứ nói hết ra đi! Điệp Vũ Dương, ta biết ngươi không giống là loại người này.” Thương Duật hừ lạnh, nhìn nàng: “Ngươi không cần ngại, cứ hỏi thẳng bốn vương vì sao có ý bị thương.”

Thấy hắn không hờn giận, Điệp Vũ Dương mới gần từng tiếng nói: “Vương gia vì sao lại có ý bị thương?” Hắn là người thông minh, sao cho phép nàng ở trước mặt hắn mà đùa giỡn được chứ?

“Bởi vì ta muốn Mộ Ưu Vân chết.” Thương Duật tàn nhẫn thốt ra, thích thú nhìn thấy Vũ Dương thần thờ, hắn lại tỏ ra không hề ngại tiếp tục mà dùng bữa tối.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Nàng Là Đại Gã

Điệp Vũ Dương kinh ngạc nhận thấy hắn tâm tình trái lại rất tốt, nàng không thể không thừa nhận là hắn thật sự rất cuồng vọng.

Hắn đương nhiên cũng chắc chắn một điều nàng vì tôn nghiêm nhất định sẽ không cầu xin hắn. Hắn muốn thấy nàng vì sự tồn tại của bản thân mà ích kỷ một lần, vì tồn tại của chính mình mà tranh thủ.

“Vương gia sao có thể chắc chắn lúc đó hoàng thượng sẽ phái ca ca của nô tỳ đến đây?”

“Rất đơn giản, lần trước khi sứ quân Khiết Đan thành nhìn thấy điệu vũ tuyệt thế kia, khi trở về hắn đương nhiên sẽ đề cập chuyện này cùng Mộ Ưu Vân. Bên ngoài không ai lại không biết Mộ Ưu Vân yêu thương muội muội hắn cỡ nào, cho nên khi có cơ đến đây hắn quả quyết sẽ không cự tuyệt.” Hắn cúi miệng, ném chiếc khăn trong tay sang một bên: “Chính là bốn vương thật không ngờ, so với lời đồn đãi kia, Mộ Ưu Vân yêu thương muội muội của mình — là người — lại càng sâu đậm hơn”

Tâm nàng chợt chấn động, hắn sẽ không phát hiện ra cái gì đó chứ? “Ca ca chỉ là đau lòng cho nô tỳ, kia cũng là tình cảm rất bình thường, cũng không phải là...”

“Điệp Vũ Dương, ngươi khẩn trương cái gì? Bốn vương lại chưa nói không có thể, bất quá ngươi cũng nên nhớ kỹ lần sau khi gặp hắn đừng để bốn vương nhìn thấy ngươi cùng hắn quá thân thiết, thận trọng nếu không hắn sẽ chết sớm đấy.” Đôi mắt oán hận, xoay người rời đi.

Lòng Điệp Vũ Dương bỗng chồn lo lắng mấy ngày qua, lại thấy Thương Duật chưa có hành động gì. Ngược lại bởi vì thương thế của Thương Duật, Mộ Ưu Vân hiển nhiên không vội rời đi mà lưu lại đây một thời gian nữa. Còn Điệp Vũ Dương vì biết rõ dụng ý của Thương Duật nên càng cảm thấy không yên tâm.

Đêm nay Thương Duật ra lệnh trong phủ mở tiệc tẩy trần cho Mộ Ưu Vân. Bởi hắn đã ra lệnh nói muốn Vũ Dương phải có mặt tại yến hội, nên nàng chỉ đành tuân mệnh, cùng hắn đi đến.

Khi họ đến nơi đã nhìn thấy tất cả mọi người tề tụ đông đủ, Thương Duật nắm tay nàng kéo ngồi xuống, sau đó nhìn phía Mộ Ưu Vân đang ngồi đối diện cười yếu ớt: “Đã làm Vĩnh Lạc vương gia phải đợi lâu.”

Mộ Ưu Vân im lặng không nói gì, mắt chăm chăm nhìn đến nơi bàn tay hai người đang gắt gao nắm chặt vào nhau.

Thương Duật thoáng nhìn đã rõ, tay nâng lên chén rượu: “Hình như Vĩnh Lạc vương gia rất để ý chuyện ân ái của em rể là ta đây cùng Thanh Nhạc Quận

Chúa a!” Hắn một hơi đem rượu uống cạn, cũng không để ý bản thân mình là vừa uống gì hay vừa có biểu hiện gì.

Điệp Vũ Dương khẩn trương liếc nhìn Mộ Uu Vân, nàng không biết mình nên nói sao cho phải. Tay vẫn bị Thương Duật nắm chặt, mồ hôi lạnh trên trán đã bắt đầu chảy ròng ròng.

Mộ Uu Vân lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn. Đỉnh đầu giờ đây tựa như mây đen giăng khắp, hắn tự rót thêm cho mình một chén rượu rồi hưng phấn uống cạn.

“Thế nào, huynh trưởng, ngươi có điều bất mãn đối với em rể này sao?”

Biết được là hắn cố ý châm ngòi, muốn chọc đến lửa giận của Mộ Uu Vân, Điệp Vũ Dương bất giác nắm chặt tay Thương Duật, ánh mắt tràn đầy thân thiết cùng thỉnh cầu.

Thương Duật đưa mắt nhìn nàng, hắn ngược lại còn cố ý làm chuyện trở nên trầm trọng hơn: “Huynh trưởng có phải hay không vì chuyện lần trước mà vẫn còn tức giận?”

Mộ Uu Vân rút cuộc không nhịn nổi nữa, hất mạnh chén rượu ngã: “Thương Duật, ngươi đừng có quá đáng, ngươi mau giao Vũ Dương lại cho ta.” Khi ánh mắt nhìn về phía Điệp Vũ Dương, vẻ mặt hắn giờ đây đã có hơi chút tự trách: “Vũ Dương, ta biết nếu không phải vì ta ngươi đã không phải gả cho hắn, nếu không vì lo cho an nguy của ta lần này, ngươi cũng không cần phải trước mặt hắn mà chịu ủy khuất.”

Hắn thật không tin nàng là người tàn nhẫn như vậy. Khi quay đầu rời đi, hắn mới nhận ra đây là nàng muốn dùng cách của mình để bảo vệ hắn mà thôi.

“À? Vũ Dương, ngươi ở cạnh bốn vương là vì bất đắc dĩ sao?”

Nhìn ánh mắt chất vấn của hắn, Điệp Vũ Dương cuống quýt lắc đầu: “Đương nhiên không phải.” Phải hay không phải đối với nàng mà nói đó không còn là chuyện mà nàng bận tâm, chỉ biết câu trả lời giờ đây của nàng sẽ chỉ là như thế này.

“Thương Duật, ngươi thật ra không thương nàng. Vũ Dương, ngươi lại đây, nếu không phải trước đây vì Tuyết Lăng, ngươi cũng không phải hy sinh lớn...”

Những người chung quanh không ai không phóng ánh mắt nhìn sang Mộ Uu Vân, còn ánh mắt Thương Duật lại chăm chú đặt trên người Điệp Vũ Dương, chưa từng chớp mắt rời đi, không có phần nộ chi là đang nghiền ngẫm, suy tư...

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Giai Đoạn Khẩn Trương.

Điệp Vũ Dương lập tức giống như được đánh thức tỉnh: “Nếu ca ca ngươi cho rằng muội muội thật sự không cần thay người chịu nhục, nhưng ca ca có điều không biết, nếu muội đây không phải vì ngưỡng mộ sự dũng mãnh thiện chiến của Ly Vương, lấy tính tình của muội muội mà nói, lại cúi đầu chịu ủy khuất được sao?” Vì Mộ Uu Vân nàng phải nói dối, nàng đem kiên cường của mình nén xuống, luyến tiếc rời xa chúng, chỉ khổ nỗi trên lưng hãy còn đang đeo gánh nặng của Mộ Uu Vân, nên nàng chỉ có thể làm như vậy.

Thương Duật vừa nghe được là nàng ngưỡng mộ hắn, nhất thời cũng quên mất phải đi tra hỏi thêm, ngược lại còn rất vui vẻ mà mỉm cười.

“Vũ Dương, ngươi thật ngốc, ta biết ngươi nhất định là vì...”

Bưng lên chén rượu, ánh mắt Điệp Vũ Dương sáng ngời, hữu thần nhìn hắn, lòng bàn tay vì trải qua sự mạo hiểm vừa rồi giờ cũng thành ướt đẫm: “Thỉnh ca ca thành toàn cho muội muội!” nói rồi tự mình một hơi uống cạn.

Một cách rất sạch sẽ, lau hết đem toàn bộ đau đớn trên người nuốt xuống, nàng một lần nữa cự tuyệt sự cứu giúp của hắn.

Bởi vì nàng biết rõ, kia cái gọi là cứu giúp, chỉ lo sẽ hy sinh trăm ngàn tính mệnh của người khác mà thôi. Nàng không phải là người muốn lấy đại cục làm trọng, nhưng tại nơi thấp cổ bé họng này, lựa chọn chính mình trầm luân trở về như ngày xưa, không có ngăn trở, không màng bị hoàn cảnh nào loạn nơi biên cương chi phối.

Làm cho một nữ nhân đau lòng, chính hắn cũng không hiểu vì sao trước đây lại không giữ nàng bên cạnh? Nàng luôn biểu hiện sự tàn nhẫn, vì sao trong thời điểm mấu chốt quyết định hạnh phúc của hắn, lại không thể tàn nhẫn hơn một chút cơ chứ? Vì sao luôn làm cho chính mình rơi vào tình trạng vậy khốn, không có thể dựa vào một ai cơ chứ?

Vũ Dương ngươi thật sự đối ta tuyệt tình đến thế sao? Lần nào cũng đều là vì ta mới làm cho nàng đi đến quyết định nhẫn tâm như vậy, lại cũng không thể nào cứu nàng ra, ngược lại làm nàng càng thêm khó xử.

Một giọt lệ nhẹ chảy xuống hòa vào chung rượu, không để lại chút tăm tích gì, chỉ nhẹ nhàng bắn ra một ít bọt nước, tạo nên từng gợn sóng lăn tăn.

Nàng bung lên chén rượu một hơi uống cạn.

Trong đó còn có cả giọt nước mắt chua xót, theo môi gian lan tràn, truyền đến khắp bụng, một chút một chút làm lòng người càng thêm trĩu nặng, nhưng ngoài mặt vẫn vui cười, cố chịu đựng.

Thương Duật cười lạnh một tiếng, ngay sau đó kéo Diệp Vũ Dương rời khỏi yến hội. Hắn vốn muốn dùng nàng để châm chọc Mộ Uu Vân, lại bị Diệp Vũ Dương một cú đánh gãy.

Hai người đi khỏi đây, không hề quay lại phòng mình, ngược lại Thương Duật ôm lấy Diệp Vũ Dương, hai người phóng ngựa hướng ngoài thành chạy đi.

Dọc theo đường đi, Diệp Vũ Dương tâm tình có chút không yên, bản thân mình vừa vì Mộ Uu Vân mà phản ứng đúng là rất khản trương, nay nhìn đến bộ dáng Thương Duật cũng không biết nên phải lo lắng thế nào đây? Nếu là như vậy, lấy tính nết của Thương Duật mà nói, nàng cùng Mộ Uu Vân chắc sẽ dữ nhiều lành ít đi.

Mãi lo nghĩ, Diệp Vũ Dương không cảm giác được cánh tay ôm bên hông mình đã hơi nói lỏng. Đợi cho đến khi nàng phản ứng lại, toàn thân thiếu chút đã rơi khỏi lưng ngựa, mà khuôn mặt của Thương Duật, vì trong bóng đêm, lại không nhìn ra được biểu tình gì, nhưng nàng có thể cảm nhận rất rõ được sự lạnh lùng của hắn.

Từng nghĩ đến đủ loại kiểu chết, nhưng Diệp Vũ Dương lại chưa từng nghĩ qua mình sẽ té ngựa mà chết, huống chi hiện tại còn chưa đến lúc, nàng bất giác hô to: "A..." nàng hướng hắn cầu cứu khiến cho hắn phải chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Muốn Hắn Chết

Tiếng kinh hô còn chưa dứt, cánh tay to lớn của Thương Duật đã chụp tới, một lần nữa kéo Diệp Vũ Dương rơi vào vòng ôm của hắn, môi hắn nuốt xuống tiếng kêu của nàng vào, đầu lưỡi bá đạo bắt đầu thăm dò, khám phá.

Trần trọc, cùng trầm luân, mái tóc hai người như bện vào nhau cùng một chỗ, đôi môi dày dứa không ngừng cọ sát như muốn nuốt chửng đối phương, thân thể gắn chặt tựa như cặp đôi đang yêu nhau rất sâu đậm trong truyền thuyết, một khắc cũng không rời.

Tiếng vó ngựa không ngừng vang lên, ống tay áo bay bay trong gió, cảnh vật hoang vu theo tiếng gió bên tai quét qua, để lại tất cả sau lưng, đồng thời mọi trần trở, lo âu kia dường như cũng bị ngưng tụ lại.

Khi hắn buông nàng ra, cơ thể nàng vô lực dựa cả vào trong ngực hắn. Giữa lúc đầu óc còn đang mông lung nàng tựa như nghe được tiếng cười của hắn.

Nàng biết là hắn cố ý.

Quả nhiên sau đó Thương Duật mở miệng: "Ở bên cạnh bản vương không cho phép người nghĩ đến người khác!" Bá đạo chính là phong cách của hắn, làm cho người ta nghĩ có thể ỷ vào nhưng cũng không dám ỷ lại.

Không một dấu hiệu gì báo trước, hắn ôm nàng trên ngựa phóng đi rất nhanh rồi "Phốc" một cái nhảy khỏi ngựa, bọn họ lặn vài vòng trên mặt đất liền sau đó rơi vào dòng suối gần đó.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, có chút cảm động vì thấu đáo của hắn. Dù sao trong quân doanh đa số là nam nhân, nên nàng cũng không dám tắm rửa một cách thoải mái, mà ngày ngày chỉ dám vội vàng lau chùi cơ thể mà thôi.

Hắn khẽ nhếch môi sau đó đem môi mình hôn thật sâu lên môi nàng. Thân thể cường tráng của hắn dựa vào thành ôn tuyền, liền hai tay đem nàng kéo vào trong lòng mình: "Bản vương muốn người!" Hắn có chút kích động, tay một cái dùng sức đem thân thể Diệp Vũ Dương găt gao ép sát vào mình hơn, để nàng cảm nhận độ ấm trên người hắn.

Nước trong hồ bắt đầu sóng sánh từ từ tràn ra, bọt nước dưới sự vận động kịch liệt mà bắn văng tung tóe, tạo nên khung cảnh cực kỳ ôn nhu lại rất mê người.

Kích tình qua đi, Thương Duật ôm nàng giữ trong ngực, tay hắn vuốt ve giúp nàng lau rửa thân mình, nhìn đến khuôn mặt giờ đang ửng hồng của nàng hắn thỏa mãn nở nụ cười: "Vừa nãy tại yến hội, người là nói thật sao?" Hắn đặt cằm tựa sát vào gáy nàng đem mọi hô hấp cảm nhận được từ hơi thở rất nhẹ nhàng của nàng mà thu vào.

Ánh mắt nàng mê ly nhìn hắn, Diệp Vũ Dương khó hiểu hỏi:” Nói gì?” Nàng đương nhiên biết rõ ý tứ của hắn nhưng lại nghĩ không muốn thừa nhận, nàng thật không muốn đối mặt với chuyện này.

Hắn nhất thời ngẩn đầu, nhìn thật sâu vào mắt nàng:” Diệp Vũ Dương ngươi muốn chọc bổn vương !”

Nhìn thấy được hắn đang hơi hơi mỉm cười, nam nhân trước mặt nếu trong lòng không quá ngoan độc, xem ra cũng rất đáng yêu:” Gia biết còn hỏi” Nàng nếu như nói láo hắn quả quyết là nhìn ra, nàng chính là có phần không rõ vừa rồi vì sao hắn không vạch trần tất cả chuyện này.

“Nếu như bổn vương muốn ngươi nói thì sao?”

“Thật ra nô tỳ không có ngưỡng mộ Vương gia, chuyện vừa rồi bất đắc dĩ chỉ là muốn cứu ca ca của nô tỳ, Mộ Ưu Vân”

Hắn một cái khẽ cười, đây mới chính là Diệp Vũ Dương, một Diệp Vũ Dương không hề có nửa điểm giả dối:” Vậy ngươi chắc cũng biết?” Hiện tại lời nói thật này cũng chẳng khác gì là đang hại chết Mộ Ưu Vân đấy thôi.” Tay hắn ôn nhu nắm giữ cằm nàng, nhìn nàng xúc động lại làm hắn lưu luyến không rời.

“Gia nếu vừa rồi đã không muốn giáng tội cho ca ca nô tỳ, mà hiện tại nô tỳ còn nói thật, Vương gia là người thường phạt phân minh, tất nhiên sẽ không làm vậy.” Nín thở nhìn hắn, nàng khẩn trương theo dõi ánh mắt thâm sâu kia, lo lắng con giận có thể bùng phát bất cứ lúc nào.

Thương Duật không nói gì chỉ chăm chú nhìn nữ nhân trước mặt. Cho tới bây giờ hắn cũng không cho rằng Diệp Vũ Dương tuy bề ngoài lạnh lùng, lạnh đến cả thể xác nhưng bên trong lại là một người thông minh tuyệt tình. Nàng biết rõ tính nết chính hắn, liền đem chân tướng nói hết ra không chút hoảng sợ.

Dù sao nói tới nói lui nàng là muốn bảo toàn mạng sống cho Mộ Ưu Vân, nhưng làm cho hắn rất cao hứng đó chính là sự thẳng thắn cùng thành khẩn của nàng:” Diệp Vũ Dương, ngươi đã lấy lòng bổn vương thì tính mạng của Mộ Ưu Vân tạm thời không sao!” Sau khi thốt ra những lời này, Thương Duật một lần nữa liền nhanh chóng phủ lên môi nàng, làm cho thân thể cùng mọi giác quan của nàng tạm thời chậm rãi thả lỏng.

Thương Duật tin tưởng Diệp Vũ Dương không có nói dối, đương nhiên cũng không mấy tin vào việc đại gả kia. Nhưng một ngày nào đó nếu mọi chuyện được sáng tỏ, tất cả những giấu diếm cùng lừa gạt này dù cho nàng có ba đầu sáu tay đi nữa cũng gánh không nổi? Nhưng tại sao nàng lại dám mạo hiểm như vậy? Tạm thời vẫn không cần bận tâm, vì trước mắt chuyện sống chết của Mộ Ưu Vân chắc đã hao phí rất nhiều tâm tư của nàng rồi.

Ngày ngày Diệp Vũ Dương chỉ ở trong phòng đọc sách, sáng nay Thương Duật sớm đã bị người kêu ra ngoài, nghe nói là do Nghiệp Chương quốc bên kia hình như có động tĩnh gì đó.

Hắn không ở đây lòng nàng cũng nhẹ nhàng mà thả lỏng. Tựa hồ cho tới bây giờ nàng vẫn không thay đổi, luôn sợ hãi đối với bản tính của hắn. Trước mặt hắn nàng luôn phải cẩn thận từng bước tựa như đang đi trên băng mỏng.

Mỉm cười lắc đầu, hoảng sợ cả đời này của nàng có lẽ ngoài hai tên cầm thú kia nàng không nghĩ mình còn sợ thêm bất cứ kẻ nào nữa. Nhưng nay đối với Thương Duật, sinh mệnh của nàng xem ra cũng khó mà thoát khỏi kiếp số.

“Diệp cô nương, Diệp cô nương... “

Bên ngoài một thanh âm kích động, vội vàng truyền đến, đánh gãy Diệp Vũ Dương đang trầm tư:” Ai đó?”

“Diệp cô nương, đại sự không ổn, Ly Vương đã quyết định phái Vĩnh Lạc vương gia ngày mai lãnh quân ra huyết đấu cùng tam vương gia Nghiệp Chương quốc!”

“Ba” một tiếng, cuốn sách trên tay Diệp Vũ Dương rơi xuống đất, tựa như tâm tình hiện giờ Diệp Vũ Dương, rất ủy khuất đồng thời tim cũng không ngừng đập loạn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Tuyệt Tình Của Nàng.

Suy nghĩ nhanh chóng xoay chuyển, nháy mắt thốt ra:” Ngươi mau trở về đi, giờ tỳ tới nay ta sẽ đến kiếm Vĩnh Lạc Vương gia nói chuyện.” Đích thân mình đến đó không thể không nghi ngờ gì chỉ làm gia tăng oán hận trong lòng Thương Duật mà thôi, nhưng chỉ có thể tới nay qua đó cùng hắn nói cho rõ mọi chuyện.

Thời gian từng khắc từng khắc chậm rãi trôi qua, lòng Diệp Vũ Dương không yên quạt cuồng, giống như có hai bên thủy hỏa đang khai chiến.

Đến tối, nàng kêu người hầu chuẩn bị rượu thịt thức ăn thật phong phú. Tuy rằng biết hấn đã dùng bữa trong doanh trại nhưng nàng có thể làm chi thế này mà thôi. Nếu chính nàng đi cầu xin, hấn sẽ không đáp ứng, chỉ có thể sau lưng hấn mà ra tay, rồi sau đó đem Mộ Ưu Vân trốn đi, từ nay về sau hai người sẽ không màng đến chuyện danh lợi, cùng nhau nắm tay phiêu lưu hồng trần.

Kia..

Là cuộc sống mà nàng luôn hy vọng, cho đến nay nó luôn tồn tại trong lòng nàng, vì những chuyện bất đắc dĩ nên mới kéo dài đến tận hôm nay.

Nàng luôn cho rằng vô luận ra sao nàng cũng không nghĩ đến sẽ đi đến tình trạng này, trong lòng đã suy nghĩ buông tay cùng Mộ Ưu Vân, nay xem ra nàng cùng giang sơn hấn nhất định phải lựa chọn. Tuy từng có hy vọng sẽ cùng hấn ở cùng một chỗ, nhưng tưởng tượng cũng chưa dám tưởng tượng qua, dù biết không có khả năng nhưng trong mộng vẫn không ngừng mơ tưởng.

Bởi vì nàng biết nếu trong đầu mình có ý tưởng này thì chỉ làm cho bản thân càng sa vào mộng sâu hơn, đến khi đó những phần đầu của Mộ Ưu Vân là thứ duy nhất sẽ bị nàng phá hủy tất cả.

Nhưng vì sao khi nghĩ đến phải rời đi, nàng lại có một cảm giác u sầu như đang quán ấy lòng mình thế này?

Trong đầu lại nghĩ, nghĩ đến lúc gặp lại hấn, cảm thấy thật đau lòng.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng bản thân từng bước từng bước tiến lên, chỉ mong không cần phải đi đến bước đường tuyệt tình cuối cùng.

Cho đến khi Thương Duật tiến vào, nàng mới hồi phục lại tinh thần. Nhìn thấy hấn mặt mày hớn hờ, đã biết những suy tính kia của hấn đang dần thực hiện được.

Cuối cùng thì ra hấn vẫn quyết không buông tha cho Mộ Ưu Vân

“Thế nào?” Hấn nhưng mày nhìn một bàn đầy rượu thịt, nhẹ giọng cười nói: “Điệp Vũ Dương, ngươi muốn cầu bốn vương điều gì?”

“Hiển nhiên nếu vương gia đã cho là như vậy, thì cũng coi là vậy đi”

“Lấy mấy cái này?” Khinh thường nhìn đồ ăn trên bàn: “Bốn Vương chẳng lẽ nhiều năm như vậy chưa ăn qua những thứ này sao?”

“Nô tỳ có thể nghĩ ra chỉ có vậy thôi.”

“Kia cũng tạm được” Đối với thái độ của nàng, hấn rất vừa lòng, hấn rất không thích nhìn nàng không chịu phục tùng, nay nàng lại thuận theo làm cho hấn cảm thấy rất mỹ mãn: “Vậy để bốn vương thấy thành ý của ngươi đi.!”

Nàng kích động ngẩng đầu: “Vương gia ý nói nô tỳ nếu hầu hạ chu đáo thì có thể...”

“Có gì không thể sao?”

Hấn rất hào phóng làm cho Điệp Vũ Dương có phần khó tin. Thương Duật dĩ nhiên là người nói lời giữ lời, làm sao dễ dàng đem chuyện hấn đã công bố trước công chúng chính là Mộ Ưu Vân sẽ xuất binh mà đi thu hồi lại chứ. Nhận ra điều này nàng liền rất muốn chạm đến tâm tư của Thương Duật, đem rượu lên bắt đầu uống.

“Điệp Vũ Dương, bốn vương không thể tưởng được ngươi cũng có thể uống rượu?”

Tay nhẹ chạm vào mặt hấn, mong chờ hỏi: “Vương gia, ca ca của nô tỳ..” Lúc này nàng không muốn nghe hấn cự tuyệt, nhưng không phải là vì chuyện của Mộ Ưu Vân.

“Bốn Vương sùng ngươi, nhưng sẽ không bị ngươi mê muội.” Nâng cằm nàng lên, hấn đạm mạc thốt ra: “Giang sơn của bốn vương, tuyệt không cho bất kỳ kẻ nào ảnh hưởng đến!” Ôm vào thân hình mảnh mai của nàng, Thương Duật vuốt cằm lấy chén rượu uống cạn, rồi cúi đầu hôn lên môi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Rời Đi

Hấn, đúng là vẫn kiên quyết cự tuyệt nàng

Nàng, buộc phải từng bước đi đến chọn lựa kia.

Rượu theo đầu lưỡi hần cũng chậm rãi rót vào yết hầu của nàng, còn có cả hương vị của hần, hương vị làm nàng phải lưu luyến. Nghĩ đến bản thân sắp phải rời khỏi, nàng lại không có chút sung sướng gì, chỉ nhìn nam nhân trước mặt mà hốc mắt lại bắt đầu đọng đầy nước mắt.

Trăm chuyển ngàn hồi, đều chỉ là một loại luân hồi, hy vọng đây là lần cuối.

“Bồn vương cự tuyệt làm người bất mãn sao?” Môi hần giờ đã rời khỏi môi nàng, nhưng nàng cảm nhận được trên môi mình vẫn còn quán quanh hương vị hần.

Khuôn mặt cương nghị trước mắt, nàng đưa ngón tay chạm lên mí mắt hần, cảm giác sự rét lạnh của nơi ấy truyền đến, truyền đến từ chính cửa sổ linh hồn hần, sau đó chậm rãi đưa ngón tay đi chuyển xuống chiếc mũi kiên định, cao ngất.

Khuôn mặt này chưa từng cho nàng nhiều ấm áp, nhưng ngẫu nhiên lại lưu vào trong lòng nàng một hương vị của hạnh phúc. Tuy rằng giữa họ không có tình yêu nhưng đã hình thành một loại thói quen. Nàng chưa từng cùng một nam nhân thân cận như vậy, lại còn đương nhiên mặc hần chiếm lấy nàng, làm nàng quên mất chính mình, đem chính mình trở thành một bộ phận nhất định của hần.

Nay dù đã muốn rời đi nhưng sao lòng nàng lại dâng lên một sự do dự.

Nàng hít mạnh một hơi, tay khó khăn buông xuống, tác dụng của rượu dần dần lan tỏa khắp thân thể nàng, làm cho suy nghĩ cũng trở nên hỗn loạn. “Nô tỳ không bất mãn, chỉ là có chút phiền muộn. Gã cho Vương gia thì là người của Vương gia, huynh trưởng bên nhà cha mẹ ruột dĩ nhiên nô tỳ muốn được nhìn thấy hần tốt đẹp. Nếu giờ hai người xảy ra hiềm khích, nô tỳ đương nhiên phải lấy Vương gia làm trọng.”

“Nói xong rồi!” Ôm lấy thân thể của nàng, Thương Duệ hướng phía giường bước tới.

Ngọn nến trên bàn giờ sắp không ngừng chảy xuống, từ từ động tụ, như nỗi đau lúc biệt ly vì vui mừng tột độ mà nước mắt cũng từ từ chảy xuống.

Là đau khổ hay hạnh phúc? Không ai biết trước được, chỉ biết lúc này ân ái, thiên nhiên là một vẻ đẹp duy nhất, mà hiển nhiên loại nước mắt kia cũng trở nên rất lãng mạn.

Khi hần đem bản thân hần tiến vào người nàng cũng chính là lúc giọt mắt kia của Diệp Vũ Dương rơi xuống, thì ra cũng đến lúc nàng phải rời đi.

Ba tháng thực ngắn nhưng lại thay đổi hoàn toàn cuộc sống của nàng, một nam nhân mạnh mẽ thế này cũng không thể cùng nàng chung một số mệnh.

Nhẹ nhàng kéo áo hần ra, nhìn đến lệnh bài rực rỡ ánh vàng kia, lựa chọn của nàng cho tới bây giờ đã không còn đường lui nữa rồi. Diệp Vũ Dương cắn chặt răng, tay nắm lấy lệnh bài để vào trong lòng, rồi kéo chần chừ lại cho hần. Nàng không mang theo thứ gì, chỉ kia dấu vết bị hần cắn qua là thứ duy nhất nàng không thể vứt bỏ mà nàng cũng không muốn vứt bỏ nó.

Ra khỏi cửa phòng, nàng hướng về phía tây sương phòng, đến nơi liền nhìn thấy phòng Mộ Ưu Vân vẫn còn thấp đèn.

Nàng từng bước tiến đến đẩy cửa bước vào liền nhìn thấy ánh mắt hưng phấn của hần: “Vũ Dương, ta biết nàng sẽ đến.” Lúc này dù có bắt hần chết, hần cũng cảm thấy rất mãn nguyện.

Dấu đi suy nghĩ thương cảm trong lòng đi: “Vương gia, chúng ta mau chút đi thôi!”. Vết thương lòng kia nàng không cần bất luận kẻ nào nhìn thấy.

Hần mở to hai mắt: “Nàng nói cái gì? Nàng là nguyện ý theo ta rời đi sao?” Dù có chút không tin nhưng hần cũng hướng đến đến giường mà thu thập hành lý.

“Dạ, nô tỳ nguyện ý cùng Vương gia rời đi!”

Hần vui sướng xoay người, giữ chặt hai tay nàng, Mộ Ưu Vân giờ đây đã thay đổi bộ quần áo khác: “Đi, chúng ta mau rời đi.” Không mang dư thừa món nào, hần giờ đây chỉ cần có nàng, kiếp này đối với hần thế là đã đủ.

Trong lúc hần nắm tay nàng kéo đi, bọn họ cô tình không chú ý trong ánh sáng lập lờ của bóng đêm, có một cặp mắt đang chăm chú theo dõi bọn họ nhất cử nhất động.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 68: Kiếp Trụ

Trước lúc con ngựa chạy như điên lao đi, Diệp Vũ Dương quỵn luyến quay đầu nhìn lại phía sau, rồi sau đó đưa mắt nhìn thẳng phía trước.

Phía sau nàng, Mộ Ưu Vân giờ phút này một chút cũng không hề lo lắng cho địa vị của mình nữa, hắn nguyện buông tay cho tất cả, chỉ mong được bầu bạn cùng nàng cả đời. Đã từng mất đi nàng, cũng có nhiều trắc trở qua đi, giờ đây nàng vẫn là quay về với hắn. Hắn không ngại mọi thứ, liều lĩnh rời đi, việc quốc gia hắn cũng không màng đến nữa, đem chúng tất cả đặt lại phía sau, trước mắt hắn giờ chỉ có duy nhất nữ nhân này, đối với hắn kiếp này nàng là duy nhất.

Vó ngựa phi nhanh cuốn tung bụi đất, vũ điệu âm u trong đêm tối. Ngẫu nhiên đằng xa có vài chỗ đang lấp lánh ánh nến, tia sáng mờ nhạt lại bị lớp đất cát che đi làm cho vẻ đẹp u tĩnh trước mắt lại thêm chút dọa người.

Tiếng gió thổi gấp cùng tiếng vỏ ngựa phi nhanh không dứt bên tai giờ trở thành một âm thanh duy nhất, loại âm thanh khản trương, e sợ cho tính mạng của mình sẽ bị tan biến nơi thiên nhai.

Mặc dù ở cạnh Mộ Ưu Vân, nàng vẫn có một loại cảm giác không thực đang mãnh liệt sôi sục trong lòng, cảm thấy dường như trong bóng tối kia có một cặp mắt đang dõi theo sự phản nghịch của nàng, đem giấc mộng mà nàng cứ tưởng rằng đã hoàn toàn thuộc về mình, từ từ bóp nát.

Tựa hồ cảm nhận được nàng đang bất an, lo lắng, Mộ Ưu Vân nhẹ tựa đầu, đặt cằm ở hõm cổ nàng, muốn trấn an nàng.

Vó ngựa bắt đầu hoảng loạn, Diệp Vũ Dương ngửi được một cỗ hương vị quen thuộc, là hương vị của hắn, nó đang gắt gao bao phủ lấy nàng làm nàng nhất thời sợ hãi.

Thì ra tất cả náo loạn của nàng đều đã nằm gọn trong lòng bàn tay hắn.

Ánh đuốc từ bốn phía xung quanh từ từ vây chặt, con ngựa đang náo loạn bên dưới giờ đây lại càng thêm vài phần khản trương cùng hoảng sợ.

Mộ Ưu Vân gắt gao ôm Diệp Vũ Dương giấu vào trong áo.” Vũ Dương, không cần sợ! “. Dưới ánh mắt sắc như kiếm của Thương Duật, tay hắn nhẹ vỗ về muốn xua tan đi sợ hãi trong lòng nàng.

Thương Duật chậm rãi, lạnh lùng nhìn thẳng người đang trong lòng Mộ Ưu Vân, hắn nhẹ nhàng vỗ tay:” Lại đây! “ Thanh âm trầm thấp, mang theo uy lực rất lớn như muốn xuyên thấu bầu trời ban đêm.

Diệp Vũ Dương nâng mâu nhìn hắn, nàng biết nếu lần này nàng không đi, tính mạng của Mộ Ưu Vân lập tức sẽ bị tiêu hủy; nhưng nếu đi qua đó, lòng nàng cũng không thể yên ổn, rồi cũng sẽ bị nhuộm đầy máu tươi.

Trong lúc nàng đang do dự, Mộ Ưu Vân đã lên tiếng:” Thương Duật, ngươi buông tay đi, lần này cho dù ngươi muốn giết bốn vương, bốn vương cũng nhất quyết sẽ không buông Vũ Dương ra. “ Hắn nhất quyết cự tuyệt thốt lên, đây cũng là hắn muốn tỏ rõ tình cảm kiên định của chính mình.

Hai nam nhân trừng mắt đánh giá nhau, tựa như ở giữa có ngàn tia lôi điện đang phóng ra, không ai muốn nhường ai.

Rốt cục, Thương Duật mỉm cười, hắn vung tay một cái, trong tay liền xuất hiện thêm một thanh cung.

Đặt tên, kéo cung, hắn trông mắt hơi híp lại.

Gió vô tình thổi tới, mang khí thế kia vây lấy tất cả mọi người nơi đây, tiếng gió nghe như một chuỗi nước mắt thấm khóc sâu kín được từ từ thoát ra.

Dường như cảm nhận được nguy hiểm gần kề, con ngựa cũng nhảy dựng lên, đem hai người trên lưng chạy đi như điên.

Mộ Ưu Vân ôm lấy Diệp Vũ Dương, thân mình bay lên một cái phẫn nộ nhìn Thương Duật, kiên cường thách thức đối mặt với sự đuổi giết của hắn.

Một tên kia phóng tới, mũi tên kim loại chạm tới, lần này vì trong lòng đã có chuẩn bị, không như lần trước nên Mộ Ưu Vân nhẹ nhún chân mang theo Diệp Vũ Dương né được mũi tên vô tình kia. Chân vừa mới chạm đất Thương Duật lại một lần nữa phóng tên, cứ thế hết tên này đến tên khác từ từ mà phóng đến.

Dường như không muốn đem nàng một tên bắn trúng, Thương Duật chính là muốn cùng Mộ Ưu Vân đang chơi trò mèo vờn chuột, hắn càng ra sức né tránh chằng qua trước mắt Thương Duật, đây là hắn đang thưởng thức một trò chơi mà thôi.

Một khắc sau tay hắn giờ lên cao, ánh lửa bên dưới chiếu rọi lên khuôn mặt hắn nhìn ra thật lạnh khốc.

Nhất thời tất cả binh lính bên dưới lập tức giương cung tên trong tay, từ xa nhắm thẳng đến phía hai người đang ôm nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Trốn Không Thoát

Không khí nhất thời cứng đờ, xung quanh dường như không chút động tĩnh, chỉ có gió mang theo sát khí không kiên nhẫn của Thương Duật thổi tới, nghe như tiếng nước nổ trước cảnh chết chóc đầy máu tươi này.

Điệp Vũ Dương nhìn đến cái trán mồ hôi đang nhuế nhại của Mộ Uu Vân, nàng hiểu được giờ phút này Thương Duật không còn chút ý tứ đùa giỡn nào nữa, hắn đã nhất quyết nắm lấy tính mạng của Mộ Uu Vân trong tay: "Vương gia, hãy buông nô tỳ ra!". Nếu có thể được, nàng không muốn nhìn thấy bộ dạng khô sở mà nàng chưa bao giờ nhìn thấy kia của hắn, nàng không đành lòng khi nghĩ đến hắn lại vì nàng mà thành ra thế này.

"Không, ta sẽ không buông tay!" Dù cho giờ này nàng có lạnh lùng, hoặc là đối với hắn nhẫn tâm hơn nữa, hắn cũng nhất quyết không buông tay. Bởi vì hắn biết, lần này mà buông tay, hắn sẽ mất nàng cả đời.

Điệp Vũ Dương nhìn Mộ Uu Vân, giọng giọng hô to: "Vương gia, người nếu không buông, nô tỳ sẽ kêu lên." Nếu cứ tiếp tục giằng co thế này, e rằng hắn sẽ có thể mất mạng. Tính mạng của nàng từ lúc mười ba tuổi kia đã rất khó khăn mới có được như hôm nay. Trước đó nàng cũng đã nhiều lần tự sát nhưng không được, nhưng cũng kể từ đó nàng bắt đầu hiểu ra sinh mạng con người rất quý báu, không phải là mình làm việc đó là cho ai khác, mà quan trọng nhất là vì chính bản thân mình.

Nên nàng cho tới nay rất coi trọng tính mệnh của mình.

"Nàng sẽ không, bởi vì..." Lời nói còn chưa dứt, lại thấy Diệp Vũ Dương lớn tiếng cầu cứu, làm hắn nhất thời mất đi cả thần trí.

"Vương gia, xin người mau đến cứu nô tỳ, Vĩnh Lạc vương gia không chịu buông tay a!" Diệp vũ Dương hướng phía Thương Duật cầu cứu, như một kẻ đang sợ chết, nhưng rõ ràng có phần không đúng vì nàng chưa bao giờ là một kẻ nhất gan: "Vương Gia, nô tỳ không thoát ra được.!"

Hắn cho tới giờ phút này cũng chưa từng thật sự hiểu được nàng, từ đầu đến cuối trong lòng hắn luôn không tin khi nhìn thấy vẻ mặt giờ đây của nàng. Dù biết rõ nàng tuyệt đối không phải loại người này, nhưng bản năng nói được làm được của nàng đã dọa cho hắn hoảng sợ.

Bên tai truyền đến tiếng kêu cứu làm Thương Duật thấy có phần không thật, ánh mắt lưu chuyển rồi dừng lại trên gương mặt nàng, mang theo nét mặt "không thể tin", nhưng sau đó càng thêm khinh thường: thì ra nàng chẳng qua chỉ là một kẻ sợ chết mà thôi.

Hắn giơ tay lên cao, cung tên trong tay vẫn chưa từng buông xuống, lạnh lùng thốt ra: "Mộ Uu Vân, người nghe kỹ đây, nếu như người thả nàng ra thì họa may ta còn cho người một con đường sống, nếu không chỉ bất quá là thêm một cái xác chết nơi này mà thôi." Cho dù hắn trong lòng đang khinh thường nàng, nhưng không nghĩ muốn nàng phải hy sinh tính mạng lúc này đây.

Không khí khẩn trương làm lòng Mộ Uu Vân càng thêm kiên định. Khi quay sang Diệp Vũ Dương, nhìn thấy ánh mắt nàng giờ đây đang xuất hiện một tầng sương mỏng, hắn liền mềm lòng. Điều này làm hắn hiểu ra, ý nghĩ của hắn đã không thể theo kịp nàng rồi.

Tay, cuối cùng cũng nói lỏng rồi từ từ buông hắn.

Mà cánh tay Thương Duật đang giơ lên cao cũng hạ xuống, đồng thời tất cả binh lính chung quanh cũng đồng loạt hạ xuống cung tên trong tay.

Thân thể Diệp Vũ Dương cũng từ từ rời khỏi lưng ngựa, chậm rãi hướng về phía Thương Duật.

Lại một lần nữa nàng dùng tính mạng chính mình để đổi lấy an toàn tạm thời cho Mộ Uu Vân, đem nhân cách chính mình ra lừa dối để đổi lấy sự khinh bỉ của Thương Duật.

Bàn tay to Thương Duật một cái lao tới nắm lấy Diệp Vũ Dương, sau đó liền giục ngựa rời đi: "Ngày mai công thành, Vĩnh Lạc vương gia vẫn đảm nhiệm chức chủ soái!"

Gió, nhẹ nhàng mang theo thanh âm tàn nhẫn của hắn thổi đến, dù chỉ là một sinh mệnh mà thôi nhưng hắn bắt qua chỉ buông tay trong phút chốc, ý định tiêu diệt ban đầu vẫn không hề thay đổi.

Lừa gạt ả nhẫn trong Thương Duật giờ đây cũng được phóng thích, con ngựa hung hăng giờ cũng hơi cúi đầu xuống, nàng nhìn thấy trên mình ngựa còn rất nhiều vết thương hầy còn hơi rướm máu, trong đêm đen nhìn hơi rợn người.

Con ngựa giờ cao bốn vó, cũng chưa từng dừng lại, trên đồng cỏ rộng lớn đang tháo chạy như điên, bới tung lên cả những ngọn cỏ khô tiêu điều bên dưới, bay về phía Diệp Vũ Dương tâm linh giờ đây dường như đã chết lặng.

Vừa vào cửa phủ, Thương Duật liền ôm Diệp Vũ Dương phi thân bay xuống.

Hắn một cước đem cửa phòng đá văng, tay một cái dùng sức, tàn nhẫn ném Diệp Vũ Dương hướng về phía giường lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Cầu Xin Tha Thứ

“Điệp Vũ Dương, lá gan của ngươi cũng thật không nhỏ, dám canh lúc bốn vương chớp mắt mà chạy trốn cùng nam nhân khác?” Thân mình Thương Duật lập tức phủ xuống áp trên cơ thể của nàng.

Bị cú ngã đau đớn vừa rồi còn chưa kịp hoàn hồn, lại bị thân thể cường tráng của hắn đánh ập xuống, nàng không khống chế được lên tiếng kinh hô : “Đó là ca ca của nô tỳ.” Ánh mắt nàng lạnh lùng nhìn Thương Duật, thì ra nói dối cũng là một chuyện dễ dàng thế này.

Ánh mắt kiên định của nàng giờ đây hoàn toàn khác hẳn với vẻ yếu đuối lúc bị bao vây khi nãy. Thoáng nhìn thấy, Thương Duật liền hiểu ra được, thì ra tất cả những chuyện vừa rồi là do nàng cố tình ngụy trang, để tạm thời dù Mộ Uu Vân không chịu đầu hàng, cũng không bị mất mạng. Mà hắn, chỉ vì bản tính đa nghi không dễ tin tưởng người khác, ngược lại bị nàng lợi dụng, cố ý trước mặt hắn giả vờ là một kẻ dễ hèn, đã thành công lừa được hắn, nên hắn mới dễ dàng mà bỏ qua cho họ.

Bị Thương Duật nhìn, Diệp Vũ Dương có chút lo lắng, giờ khắc này yên lặng chỉ sợ bão táp sắp đến sẽ càng mãnh liệt hơn.

“Như thế nào? Khi này sợ chết như vậy, giờ bị bốn vương bắt được ngược lại đã không còn sợ chết nữa sao?”. Châm chọc nhìn nàng thái độ bình tĩnh, Thương Duật nhướn mày khinh thường nâng cằm nàng lên: “Điệp Vũ Dương, ngươi quả nhiên thông minh, ngay cả bốn vương cũng dám lừa?”

“Đó là ca ca của nô tỳ.”

Chỉ duy nhất câu này, ngoài ra nàng không nói thêm gì nữa.

Đây là lời giải thích của nàng đồng thời cũng là một loại cầu xin, mong được tha thứ. Bão tố, nàng chưa từng sợ qua, gió tanh mưa máu, nàng cũng không để trong mắt, chỉ có điều duy nhất mà kiếp này nàng không thể bỏ qua chính là đem thân mình ra để cứu lấy nam nhân kia.

“Hừ, Diệp Vũ Dương, ngươi thế này chỉ làm cho Mộ Uu Vân chết nhanh hơn thôi!” Ánh mắt âm trầm, mang theo vài phần thị huyết âm lãnh.

Mâu quang dần dần dưới sự ngoan độc của hắn mà hạ xuống, không cần dùng đến trừng phạt, nàng cũng cảm nhận được loại thị huyết đau đớn này: “Vương gia, ngài chỉ muốn lấy giang sơn thôi, vì sao lại không thể tha cho hắn một con đường sống.” Kiên định của hắn làm nàng hiểu được trên đời này hắn là người độc nhất nàng không thể bận tâm, lại càng không thể xem nhẹ.

Nàng chịu yếu thế là vì muốn lấy lòng hắn sao, khéo môi lạnh lùng nhếch lên: “Nếu trước đó ngươi chịu nói rõ ràng, có lẽ bốn vương còn có thể tha cho hắn, nhưng nay xem ra bốn vương không thể nào mà không lấy tính mạng của hắn.” Không đợi nàng lên tiếng, môi hắn đã hung hãn hôn lên cánh môi mềm mại của nàng, đập tan hết những băn khoăn lo lắng trong lòng nàng.

Điệp Vũ Dương chậm rãi khép lại đôi mắt, thờ dài, nàng khi nào từ một người đăm đăm nay lại dốc sức đi để ý nhiều chuyện như thế này, nhưng ngược lại hóa ra tất cả rất dư thừa mà thôi?

Lưỡi nàng bị hắn hơi dùng sức cắn, đây là hắn muốn trừng phạt vì nàng không chuyên tâm; tay nàng sau đó cũng rất tự nhiên vòng lên đặt trên lưng hắn, thừa nhận chiếm hữu của hắn.

A! Hắn thật là một nam nhân bá đạo mà, dù chỉ là một chút tư tưởng riêng hắn cũng không bỏ thí cho nàng, đoạt đi tất cả những gì nàng có.

Dù cho kiếp này nàng không thể thoát đi, nhưng ý nghĩ đó nàng nhất quyết sẽ không bao giờ từ bỏ.

Sáng sớm hôm sau, nàng chải đầu rửa mặt xong, nhìn thấy Thương Duật thế nào lại vẫn chưa bỏ đi, chỉ một bên ngồi nhìn Diệp Vũ Dương trước bàn trang điểm. Dường như hôm nay tâm tình của hắn cũng không tệ.

Nàng biết trong lòng hắn chỉ cảm thấy có phần khó xử. Từ trước đến nay nàng không vui, nên ở trước mặt hắn nàng là cố ý trang điểm, cũng là bởi vì không muốn mình biểu hiện khác biệt quá mức so với những thị thiếp của hắn, không ngờ ngược lại còn khơi lên sự yêu thích của hắn. Mỗi lần nhìn nàng trang điểm, bên cạnh đủ loại hộp khác nhau, hắn vừa nhìn khéo môi cũng vừa nâng lên.

Lúc hắn tâm tình tốt thì chọn lấy một cây trâm ngọc, cài lên trên tóc, lại không ngờ nàng trở nên thanh thoát hơn; lúc tâm tình không tốt liền đem mái tóc nàng mới buộc gọn tháo xuống, rồi sau đó nhìn nàng ngồi thơ thẩn chải lại đầu tóc.

Bị hắn nhìn hồi lâu, lòng Diệp Vũ Dương như đang có ngọn lửa đang thiêu đốt bên trong. Hôm nay là ngày Mộ Uu Vân cùng Nghiệp Chương quốc giao chiến, nhưng nàng lại không nghĩ bản thân có thể ngồi làm trò tiêu khiển giúp hắn vui vẻ.

Tay nàng buông xuống, không muốn tiếp tục giả vờ làm ra vẻ, đem trâm ngọc tháo xuống đặt lại trên bàn trang điểm, đứng dậy định hướng giường lớn.

Khi đi ngang qua người Thương Duật, tay nàng bị hắn vờn ra nắm chặt: “Thế nào? Lo lắng sao?”. Hắn đã thành công khi nhìn nàng giờ đang lo lắng, trong lòng tự nhiên cũng phá lệ rất vui vẻ thoải mái.

“Đúng, nô tỳ đang lo lắng.”

“Vậy nếu bốn vương mang người đến đó, thì điều này sẽ không là quá mức tàn nhẫn chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Sinh Mệnh Điều Linh.

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, không ngờ trên thế gian này còn có một nam nhân tàn nhẫn đến vậy? Không, nàng không cần, cho dù chết nàng cũng không cần phải tận mắt chứng kiến sự cô đơn tịch mịch của Mộ Ưu Vân, không muốn cảm nhận lòng hận vì đau đớn mà đầm đìa máu tươi.

“Như thế nào? Cho người được tận mắt nhìn thấy ca ca của người chết đi, có phải rất khó chịu phải không?”

“Nô tỳ không đi!”

Nhìn ánh mắt kiên định của nàng, ý nghĩ trong đầu càng thêm kích thích, hắn ôm nàng một cái: “Không phải do người không muốn mà được.” Dứt lời, thân ảnh hai người đã vọt ra khỏi phòng.

Khi cả hai đến quân doanh, nhìn thấy Mộ Ưu Vân một thân trang phục chuẩn bị xuất phát. Nhìn đến Diệp Vũ Dương, ánh mắt hắn vừa rồi như đang chờ đợi cái chết giờ đây lại thêm vài phần ngạo khí.

Mấy vạn đại quân khi nhìn thấy thương Duật lại đây, tuy rằng hôm nay hắn không phải là chủ soái, nhưng tất cả bọn họ đối với hắn đều rất cung kính, như chờ hắn ra lệnh.

Sĩ khí ngập trời trong thời khắc mấu chốt, đồng thời khí thế bùng bùng làm cho người ta không khỏi kính sợ.

Tay giờ lên cao: “Đại quân xuất phát!”

Thoáng chốc, toàn bộ đại quân vượt qua ngàn dặm cùng nhau hướng tới nơi đã giao ước cùng Nghiệp Chương quốc.

Cờ bay phấp phới, gươm giáo sẵn sàng, tám vạn đại quân từ từ tiến lên trong lòng mang theo khí thế không sợ chết, dù đổ máu cũng quyết thành toàn cho Thương Duật hoàn thành cơ nghiệp đế vương.

Vượt qua ba ngàn dặm trường, những cỗ ngựa xe rắn chắc, cùng tiếng thiết giáp va vào nhau không ngừng phát ra tiếng “boong boong”. Hải cốt pha lẫn cùng đất đá lởm chởm bên dưới, bị máu tươi hòa lẫn vào tạo thành đường mòn. Kẻ giành thắng lợi thì được mọi người kính ngưỡng, còn thua trận thì hải cốt cũng không còn. Tuy là hai kết quả trái ngược hoàn toàn, nhưng lại là con đường mà bất kỳ nam tử nào với hào khí nhiệt huyết trên thế gian này đều không thể tránh khỏi.

Hai quân gặp nhau đương nhiên rất ngang sức ngang tài, đây chính là cuộc đấu tranh của vương giả hoàng tộc.

Hai bên chủ soái sau cùng cũng đối mặt nhau, hai bên tuần mã một trắng một đen. Mộ Ưu Vân giỏi văn võ rất xứng với hắc mã, khí phách càng cao ngất trời; Trữ Văn Quân là người nho nhã, cười trên người bạch mã lại càng thêm vẻ tuấn đạt phi phàm.

Xuyên thấu ánh mắt qua vai Mộ Ưu Vân, rất xa Trữ Văn Quân nhìn đến người ngồi trước Thương Duật. Trong chốc lát ánh mắt hắn trở nên lưu luyến, nhưng nháy mắt đã dời tầm mắt đi: “Nghe đại danh của Vĩnh Lạc vương gia đã lâu, hôm nay được diện kiến quả thật rất bất phàm!” Lời nói khách sáo của thế tục từ miệng hắn thốt ra thế nhưng lại có chút không tự nhiên.

“Tam hoàng tử quá khen, Bốn Vương thật ngưỡng mộ ngài mới đứng.” Thế gian truyền tụng tam hoàng tử Nghiệp Chương quốc chẳng khác tiên nhân hạ phàm, từ dung mạo đến khí phách đều làm cho nữ nhân thế gian thập phần ngưỡng mộ, đối với nam nhân nhìn thấy lại càng thêm hồ thẹn.

Trữ Văn Quân không phải lần đầu nghe người khác khen đến dung mạo của hắn, một cái lạnh lùng ngoái đầu nhìn: “Lần này nếu mạo phạm đắc tội, thỉnh Vĩnh Lạc vương gia thứ lỗi!” Gật đầu một cái thế là chiến tranh bắt đầu.

Hai người vươn tay, giục ngựa đứng dựng lên, tiếng vỗ tay hô hào của binh sĩ vang lên, đây cũng là thời khắc sinh mệnh của một con người được đem ra đánh giá.

Chủ soái dưới sự vỗ tay hoan nghênh của tướng sĩ hai bên giờ đang như là hồ rình mồi, giọng cất cao thốt lên: “Tiến lên...”

“Tiến lên...” bên địch quân cũng không muốn cam lòng yếu thế.

Máu, nhất thời vì chiến tranh mà nhuộm thắm một vùng bên dưới, mà đất đương nhiên lại cứ thế đem vạn vật vô tâm mà thừa nạp vào.

Nháy mắt một cái đã thấy máu nhuộm đầy trời

Sinh mệnh con người tựa hồ lại quá mức yếu ớt thế này đây.

Gió như nước nở cuốn theo những sinh mệnh điêu linh kia; bầu nhiệt huyết giờ đây chỉ là thứ ảm áp duy nhất còn sót lại trong máu

Nhẹ nhàng nhắm chặt hai mắt, xưa nay nàng vẫn thấy chính mình thật lạnh lùng, nhưng nay nhìn đến một màn huyết sắc đầy trời thế này nàng lại có chút không đành lòng. Cũng trách không được nàng vì sao đối với nam nhân ngồi sau mình lại sợ hãi đến vậy, chỉ cần gần thêm một chút nữa thôi là nàng thật đã hoàn toàn bị thua.

Lần này nếu như thua, tính mạng Mộ Ưu Vân dĩ nhiên sẽ khó mà giữ được; nếu như thắng thì tính mạng cũng không phải là hoàn toàn giữ được bởi vì bên trên là công lao của Thương Duật.

Nhân mã cũng là do Thương Duật cấp cho, dĩ nhiên vẫn chưa phát huy ra hết lực lượng của mình, hẳn đang âm thầm yên lặng chăm chú quan sát từng chút mọi diễn biến trên chiến trường hiện giờ.

Cố tình làm cho đội quân chậm chạp mà tiến lên đến lúc giáp trận cô tình bày ra bộ mặt yếu thế, Diệp Vũ Dương liền nhận ra sinh mệnh Mộ Ưu Vân dĩ nhiên đã từng bước, từng bước tiếp cận cái chết. Nàng cảm nhận tay hần khi nãy vẫn vòng chặt bên hông nàng, giờ cũng chậm rãi thu lại giống như đang tỏ rõ thắng lợi trong lòng hần.

Nàng mạnh mẽ quay đầu: "Vương gia..."

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Chỉ Mành Treo Chuông

"Như thế nào? Hiện tại biết sợ rồi sao?"

Đối diện ánh mắt sáng quắc của hần, đầu óc lạnh lẽ Diệp Vũ Dương lập tức xoay chuyển: "Làm sao có thể? Nô tỳ bất quá không muốn ca ca chết trong tay người khác, thà là cho hần chết trong tay nô tỳ!" Ánh mắt nàng liếc qua túi đựng tên trên lưng ngựa, sau đó ngẩng đầu không chút hoảng sợ nhìn hần.

Cặp mắt sắc bén, thâm sâu đánh giá nữ nhân trước mặt, tựa như muốn xâm nhập vào xem tận linh hồn nàng.

Bàn tay nàng lập tức siết chặt, giờ đây cũng đã nhuệ nhại mồ hôi. Nếu lần này để hần nhìn ra manh mối, chỉ sợ không chỉ có Mộ Ưu Vân tính mạng không thể giữ được, mà ngay cả nàng cũng không sống được bao lâu.

Nàng trong thời khắc này đành quyết định một lần đem sinh mệnh mình ra làm tiền đặt cược. Nhìn hần ung dung vuốt cằm, nàng như quên cả hô hấp.

"Tốt, thật là làm cho bản vương mở mang kiến thức, người quả rất có khí thế của nam nhi!". Hần lấy ra cung tên, đặt vào tay nàng: "Giao cho người!"

Kia cung tên thật nặng nề là do hần một tay đặc chế. Đối với hần chúng nhẹ tựa hồng mao, còn nàng trái lại phải dùng hết khí lực của toàn thân; một tay cầm tên, tay kia run run kéo cung, do dự nhìn về phía Mộ Ưu Vân đang đánh nhau.

"Bắn!"

Cảm thấy có tiếng thờ dài, lúc tay nàng hơi thả lỏng ra, liền bị hần dùng lực bắt lấy rồi sau đó nắm tay nàng kéo mạnh cung tên, bắn đi.

Còn chưa kịp phản ứng lại là chuyện gì vừa đã xảy ra, nàng nhìn đến mũi tên do chính tay mình bắn ra, nhắm rất chuẩn xác không chút lẩn lộn hướng ngực Mộ Ưu Vân cắm vào.

Nàng ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mặt chỉ thấy hần khoe môi kéo ra vài tia cười nhạt, lạnh lùng nhìn mũi tên bắn tới điểm đích. Chỉ có ngón tay kéo cung đang truyền đến hơi nóng còn có chút đau đớn là chân thật nói cho nàng biết tên kia do nàng bắn ra. Mà chính hần vào thời khắc chạm tay giúp nàng giương cung, đã không ngại thêm vào lực đạo của chính mình.

Nhìn Mộ Ưu Vân bị trúng tên hai mắt trừng lớn, rồi mờ mịt ngã xuống...

Nàng chậm rãi nhắm nghiền hai mắt.

Nhớ tới giờ phút chỉ mảnh treo chuông này, nàng lại cố gắng mở mắt ra, nàng biết vừa rồi Trữ Văn Quân có chú ý đến. Quả nhiên không sai, giờ phút này hân cũng đang nhìn về phía nàng. Tay nàng âm thầm hạ xuống, dưới ánh mắt hân vẫn nhìn chăm chăm vật trên tay nàng, ngón tay chạm vào nhau ra hiệu, giờ lên chỉ về phía trước.

Giống như hiểu được nhưng lại hơi mờ mịt. Hân đương nhiên biết tất cả chiến tranh đều do Thương Duật khởi xướng, không có nghi ngờ gì hân ý đồ chính là để cho Trục Nguyệt Hoàng bên người bớt đi một đại tướng. Lần này giúp Mộ Ưu Vân rời khỏi đây chính là muốn bảo trụ đại tướng này. Tuy rằng hiện tại làm như thế, tương lai chính mình sẽ hối hận nhưng hân vẫn vươn một tay nắm lấy Mộ Ưu Vân kéo lên.

“Ha!” một tiếng, con ngựa vùng lên bốn vó, rồi đi.

Tâm nàng rời cũng buông xuống, nhưng lại một lần nữa treo lên vì tiếng nam nhân phía sau tiếng vang lên: “Nghiệp Chương Quốc đã cướp Vĩnh Lạc vương gia, ô nhục Thương quốc chúng ta, mau đuổi theo.!” Vừa rồi màn kia mọi người chỉ nhìn thấy có một mũi tên phóng ra, nhìn từ xa họ cũng không rõ đây là của Điệp Vũ Dương cùng Thương Duật gây ra.

Ngàn dặm khắp nơi núi non không ngừng bao phủ bởi tiếng vó ngựa, như đang đẩy lên khí thế của chính nghĩa.

Ngồi trên lưng ngựa, lòng nàng đang bị treo lên giờ cũng không thể thu hồi. Thương Duật là kẻ ngoan độc, nàng so với ai khác thật đã rất rõ ràng đi.

Lấy quân đội dũng mãnh luôn thắng trận của Thương Duật mà nói làm sao có khả năng thua trận a.

Một đường đuổi theo, xác chết vô số, máu chảy thành sông, tiếng kêu rên không ngừng truyền đến. Khói thuốc súng nổi lên bốn phía, đây chính là cảnh chiến loạn thế gian thường gặp, cũng là do nam nhân phía sau nàng phát binh. Tất cả cảnh tượng trước mắt dưới cái nhìn của hân chỉ là một làn khói nhẹ vẩn vơ, đối với hân không có chuyện gì là không đành lòng cả, chỉ có giết chóc tàn nhẫn mà thôi.

Càng ngày nhân mã càng ít, phía sau Thương Duật cũng càng đuổi càng gần. Nhưng Trữ Văn Quân vẫn quyết không buông tay cho người trên ngựa. Cho dù chỉ còn lại một tia khí lực hân vẫn không ngại sẽ mang thêm nhiều vương tử, vì hân biết là nàng đang mong đợi ở hân.

Thương Duật không sợ việc mình truy kích Trữ Văn Quân sẽ chọc giận đến Nghiệp Chương Quốc. Hân không thể kiềm chế được cuồng vọng trong lòng, không hề có chút cảm kích, cho dù là có việc cầu người nhưng hân cũng quyết không nhượng bộ dù chỉ nửa phần.

“Trữ Văn Quân, người lật lọng, nếu còn không buông Vĩnh Lạc vương gia ra thì đừng trách bốn vương không khách khí!” Trường kiếm giờ lên, sáng chói, đang chĩa thẳng phía trước dưới mắt Vũ Dương.

Hân quay đầu thờ hồn hên: “Ly Vương, xin lỗi, chuyện Vĩnh Lạc vương gia lần này ta đã quyết rồi.!” Nói xong liền hung hân dùng kiếm cắm vào bụng ngựa, con ngựa bị đau liền chạy như điên.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Người Dám Gạt Bốn Vương.

Nhìn Trữ Văn Quân đi càng lúc càng xa, Điệp Vũ Dương có chút không đành lòng. Từ xưa đến nay là người vốn lạnh lùng, nhưng phút chốc trong lòng lại cảm có thật nhiều cảm khái.

“Vương gia, không đuổi theo nữa sao?”

“Đuổi cái gì? Muốn giết bọn họ chỉ cần một nhát là đã đủ!” Dứt lời, tay giựt nhanh dây cương, chân hung hân đá mạnh vào thân ngựa, toàn bộ đại quân liền lui về cố thủ Kiên Thành.

Vì đã đánh thắng được một trận, nên Thương Duật liền cho phép quân lính cùng tướng sĩ được vui vẻ ăn mừng, còn chính hân ngược lại mang theo Điệp Vũ Dương vào tâm phòng mình.

“Điệp Vũ Dương, lá gan của ngươi đúng là càng lúc càng lớn!” Vừa bước vào cửa, Thương Duật không chút thương tình liền một chương tát vào mặt Điệp Vũ Dương. Hân ra tay không chút lưu tình, trên mặt nàng liền xuất hiện năm ngón tay rõ rệt do hân để lại. Có thể thấy rõ, giờ phút này trong lòng hân là vô cùng phẫn nộ.

Dựa vào sự thông minh của Thương Duật, đương nhiên hân không khó nhận ra chính nàng đã một bên động tay động chân. Bằng không theo tính cách của Trữ Văn Quân làm sao có chuyện hân sẽ dùng tay, đã không quyết chiến tới cùng trái lại còn mang đi Mộ Ưu Vân.

“Hừ, như thế nào? Sao không nói? Vừa mới chẳng phải đã khôn khéo lắm sao, đi đâu hết rồi? Ngay cả bốn vương đây mà cũng bị lừa, Điệp Vũ Dương người quả nhiên không đơn giản chút nào!”

Bị một chưởng của hấn đánh, từ khoe môi nàng đau đớn truyền đến tề hon là nơi đó đã bắt đầu chảy ra những tơ máu. Nàng không dám lau đi, ngược lại còn rất ủy khuất, nhẫn nhịn đáp:”Đó là ca ca của nô tỳ!” Dù nàng đối với hấn đương nhiên có phần sợ hãi, nhưng cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng trước mặt hấn mà hạ thấp bản thân mình.

“Bỏn Vương chẳng phải cũng là trượng phu của ngươi hay sao? Tại sao chưa hề thấy ngươi giúp qua bỏn vương?” Hấn lạnh lùng giữ chặt cằm nàng, nhìn khoe môi hiện giờ đang còn chảy máu, nhớ tới tình cảnh đêm đó khi hai người bỏ trốn, hấn càng thêm khinh bỉ nói:”Ngươi đối với Mộ Ưu Vân có thật đơn giản chỉ là tình cảm huynh muội thôi ư?”

Điệp Vũ Dương kinh hãi trừng lớn hai tròng mắt, nhất thời ngừng thở, chậm rãi đợi chờ câu nói phía sau của hấn.

“Theo như bỏn vương thấy, quan hệ các ngươi thật không tầm thường chút nào?” nhìn thấy nàng khăn trương, phần nộ trong lòng hấn càng bị kích thích mạnh mẽ.”Còn có đêm đầu tiên của ngươi, chẳng lẽ do chính hấn đoạt đi sao?” Giọng nói hung tợn, cho thấy hấn là rất dễ tâm chuyện này. Nếu như là người khác, hấn có lẽ không cần khăn trương, nhưng đối lại nếu là do Mộ Ưu Vân đoạt đi, hấn biết đây chính là do nàng, Diệp Vũ Dương cam tâm tình nguyện.

“Không...là...”hấn vươn ra bàn tay siết chặt cổ nàng, làm nàng trong nhất thời ngay cả hít thở cũng rất khó khăn, yết hầu đau đớn.

Trong lòng đột nhiên mềm lại, làm hấn có phần mờ mịt khó hiểu.”Điệp Vũ Dương, ta không ngại nói cho ngươi biết, về sau nếu lại một lần nữa còn dám phản bội bỏn vương, ngươi nên ngay lập tức mà cuốn gói cút vào trong quân doanh làm quân kỹ cho ta!” Hấn hung hãn buông tay, biến mất ngoài cửa, mặc nàng ngồi xui xẻo dưới đất.

Nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, may thay phong ba bão tố cứ thế mà bình ổn đi xuống. Hy vọng trong tương lai sau này, nàng không bị ép phải rơi vào lựa chọn khó khăn như thế này nữa. Dù sao sống bên cạnh Thương Duật, sinh mệnh của nàng cũng chẳng khác nào như những bông tuyết phiêu linh mùa đông, nàng cũng không phủ nhận số phận mình mà không ngờ lại quá lênh đênh trôi nổi thế này.

Cởi đi áo khoác, cũng không kịp tắm rửa nàng liền leo lên giường ngủ.

Bóng đêm dần dần mang theo hơi lạnh làm căn phòng trở nên có chút ẩm ướt, mang theo cái lạnh như băng đặc trưng của phương bắc. Trong bóng đêm nàng gặt gao cuộn mình, ôm chặt bản thân, nhưng cái lạnh cứ thế mà thấm thấu. Bên ngoài, ánh trăng dường như cũng mang theo một ít hàn khí nhẹ nhàng quét lên khắp cơ thể nàng.

Thân thể bóng loáng, như một chấm nhỏ tồn tại trong nhân gian, vừa ôn nhu, và cũng vừa kiên cường.

Quan hệ giữa hấn cùng nàng trong lúc đó vốn khoảng cách đã dần dần được rút ngắn lại bởi vì lần này Mộ Ưu Vân đến mà quan hệ kia lại lần nữa trở về điểm ban đầu, có lẽ còn kém xa hơn so với thời điểm ban đầu cũng nên.

Con người khi còn sống rốt cuộc có thể chịu đựng bao nhiêu đau khổ đây? Linh hồn con người có thể lên xuống đến đâu mới gọi là cực điểm? Trong lòng bất giác nhẹ cảnh cáo chính mình, cuộc đời này nàng là người không trong sạch, có thể bị người làm nhục nhưng tuyệt đối nàng không cho phép bản thân tự rước lấy nhục. Thế gian đối với nàng tàn nhẫn, vào thời điểm nàng được sinh ra đã đem nàng vứt đi, thử hỏi nàng là sao có thể chấp nhận một lần nữa đem bản thân mình vứt đi chứ?

Trong lúc bất tri bất giác nàng mang theo cái rét lạnh mà chìm vào giấc ngủ. Trong cái lạnh giá bao phủ nàng trong mộng đang một mình thông thả tự do tự tại vui chơi.

Bị Thương Duật đem quần áo trên người nàng cởi xuống làm cho nàng tỉnh giấc. Dưới ánh trăng hấn nhìn có vài phần mộng lung, dường như hấn đã uống ít rượu, khuôn mặt nhìn ra có phần say. Hấn vẫn tiếp tục động tác chưa hề dừng lại, hướng chỉ nàng lại không thể phản kháng bất cứ mệnh lệnh nào của hấn.

Thân thể lạnh như băng, bị hấn vừa vuốt vừa cắn nhẹ, cũng từ từ ấm dần lên. Dưới ánh mắt nóng rực của hấn nàng như thấy được thân thể chính mình yếu mị đang múa vũ, thật là xinh đẹp nhưng lại dường như rất không thực.

Khi hấn đã muốn đem mình tiến thẳng vào nàng chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập tuyền đến:”Vương gia không tốt rồi. Khiết Đan vừa truyền lại tin tức nói Hươu Lãng phu nhân.”

Vừa nghe đến Hươu Lãng gặp chuyện không may, Thương Duật toàn thân chợt bình tĩnh:”Ngươi nói cái gì?” Thương Duật giờ đã tỉnh rượu hơn phân nửa, xoay người xuống giường, mặc thêm quần áo liền hướng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Dơ Bẩn.

“Vương gia, Hương Lăng phu nhân thân mình không khỏe, còn nói là thai tiểu thể tử bị động...”

Nói còn chưa dứt lời, chỉ nghe “Ba” một tiếng, Thương Duật một chương phần nộ đánh về phía người vừa đưa tin: “Vô liêm sĩ, ngươi là muốn nói bậy nói bạ gì đó?”

“Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết...”

Giọng nói thanh thúy vang lên, giữa đêm tối am u tịch tịch nghe ra càng thêm cảm giác thê lương.

“Mau chạy đi chuẩn bị ngựa, bốn vương muốn đêm nay lập tức trở về, còn đại quân ngày mai thu xếp xong cũng lập tức rút về Khiết Đan thành!” Không đợi người tới lúc này đáp trả, hắn liền xoay người vào phòng, tự mình thay ra thường phục thường ngày. Lần này hắn cũng không kiên nhẫn chờ nàng xuống giường giúp hắn, nhìn thấy được hắn trong lòng đang rất sốt ruột cỡ nào.

Trước khi rời đi, mắt nhìn đến Diệp Vũ Dương còn trên giường: “Ngày mai, ngươi theo đại quân trở về, nếu bốn vương không thấy người quay về thì dù cho có phải vào thành trì của Nghiệp Chương mà đào sâu ba thước đất lên, bốn vương cũng quyết sẽ quật ra hài cốt Mộ Uu Vân!”

Nàng bản thân vốn thờ ơ, nhưng khi nghe câu đó lòng nàng chợt có hơi run rẩy.

Dù là rất nhẹ nhưng vẫn bị ánh mắt sắc bén của hắn nhìn thấy. Hắn về mặt vừa lòng, sau đó liền xoay người thoảng một cái đã biến mất vào trong bóng đêm sau cánh cửa kia.

Nàng nghĩ đến, nếu Mộ Uu Vân rơi xuống không rõ tẩm tích thì nàng có thể yên tâm im lặng mà rời đi, tương lai sống hay chết cũng mặc cho tạo hóa của mình.

Chết đối với nàng chẳng phải chuyện gì xa lạ. Năm đó, cái chết so với nàng còn khó hơn lên trời. Nàng rất ít khi nổi giận, chỉ là cùng cực lắm nên nàng phải chọn con đường tự sát. Cho nên sinh mạng được tồn tại đến hôm nay cũng thật không dễ, giờ nàng lại thấy sợ hãi khi nghĩ đến cái chết.

Nhớ xưa kia vào năm mười bốn tuổi, nàng chẳng khác nào một đóa hoa thanh thuần nở rộ. Dưỡng phụ cùng dưỡng mẫu nhìn ra Diệp Vũ Dương quả là một tuyệt sắc giai nhân, trong lòng họ thật mừng rỡ, mỹ nhân thế này tương lai nhất định có thể bán rất có giá.

Nhưng không như họ mong muốn, đêm trước khi bị bán đến kỹ viện, Lâu đại ca vốn đã dòm ngó, thêm muốn Vũ Dương đã lâu, lợi dụng lúc trăng treo trên cao, hắn xâm nhập vào phòng nàng, đem một đóa hoa thuần khiết chưa hề nhuốm qua bùn đất như nàng, như thế mà phá hủy.

Đêm hôm đó nhìn đến điểm lạc hồng như đóa hoa đào hết sức xinh đẹp, giờ đã thấm vào tẩm chăn nệm trắng nõn bên dưới, màu đỏ trên nền trắng, sắc mặt nàng chỉ còn vẻ vô cùng tuyệt vọng, trắng bệch, nhọt nhọt chẳng khác gì với mảnh vải trắng kia, nhìn ra khó lòng mà phân biệt. Nàng không hiểu tại sao mình lại rơi vào trong hoàn cảnh trở trêu thế này. Nàng ngồi thừ ra đó tựa như không còn chút hơi thở nào của một sinh mệnh đang tồn tại.

Nhà họ Viên, vì muốn lặng lẽ đem nàng đến kỹ viện, không hiểu vì sao con trai họ, Viên Kinh Hân, lại nhất quyết phản đối. Họ Viên vì yêu chiều con mình dù không muốn nhưng cũng liền chấp nhận.

Sau đêm đó nàng không hề khóc nháo. Một tháng sau dưới sự lo là của người nhà họ Viên, nàng lặng lẽ tìm đến báo án tại quan phủ, đem tất cả đầu đuôi câu chuyện nói ra trước mặt bao nhiêu người ở đây. Tất cả mọi người nhìn thấy một nữ tử mới chừng mười bốn tuổi, lại có thể trước mặt mọi người, rất bình tĩnh nói ra chuyện đáng hổ thẹn như vậy. Nàng ngược lại không thấy có chút xấu hổ nào vì nàng biết trong chuyện này nàng không có sai. Sao phải vì hành vi của một kẻ như hắn mà cảm thấy xấu hổ chứ?

Điều đáng giận nàng lại là người quyền cô thế cô. Cuối cùng không chỉ bị quan phủ phạt trọng đánh hai mươi đại bản, còn bị ép buộc trở lại Viên gia.

Điểm trọng yếu trong tính mệnh của người ương ngạnh chính là kiên cường; còn với những người đối với thế gian chưa từng bị thất vọng qua thì đó là sự tin tưởng, tin tưởng mọi chuyện đều thật tốt đẹp.

Sau khi trải qua trận đòn roi tại quan phủ. Nàng đứng bên đường chặn kiệu, trên người vẫn còn đầy máu, khóc lóc đem chuyện mình đã bị người cướp đi trong sạch ra kể lể. Nữ tử mười bốn tuổi đáng thương như thế, tuổi còn nhỏ thế này mà phải lấy nước mắt rửa mặt, huyết sắc loang ố trên nền vải trắng như trân châu, làm nhiều người nhìn thấy mà sâu trong lòng cảm thấy thật thương cảm cho nàng, nhưng lại chỉ có thể ngoảnh mặt mà quay đi.

Sự thật càng ngày càng khó khống chế, nhưng tuân phủ đại nhân làm sao lại thừa nhận chuyện hắn, trong phạm vi mình quản lý của chính mình, lại để chuyện thế này xảy ra cơ chứ, chẳng phải sẽ làm mất đại danh của hắn sao? Vì thế điều này đã làm hắn nổi điên, lập tức ban lệnh xuống Viên gia, ép buộc bọn họ không được cho phép nàng bước ra khỏi phủ một mình.

Nàng luôn nghĩ so với dân quan là lớn, so với quan hoàng đế lại lớn hơn. Một năm đó, ngoài Trúc Nguyệt Hoàng ra, nàng không biết đã cáo trạng hết bao nhiêu lần đi, cho đến khi lòng nàng đối với thế gian này hoàn toàn tuyệt vọng, nhưng dù hoàn toàn tuyệt vọng đi nữa nàng cũng chưa từng buông qua bất kỳ một cơ hội nào. Mỗi khi nàng phát hiện trong bụng mình đã có yêu nghiệt, nàng mới bắt đầu việc tự sát, lần lượt hết nhảy sông, lại đến nhảy xuống giếng, rồi ngay cả đến chuyện treo cổ tự vẫn...

Dường như linh hồn nàng quá dơ bẩn cho nên Diêm Vương, người làm chủ mười tám tầng địa ngục kia, cũng không muốn lưu nhận nàng. Ngược lại cứ lần lượt bị Viên Kinh Hân phát hiện, hắn không ngừng ra tay bày đủ trò trừng phạt nàng vì đã dám phạm tội phạm cốt nhục của hắn. Thời gian dài đi qua,

nàng dần đem linh hồn chính mình đẩy vào một góc tối, cứ để nó tự sinh tự diệt đi, nhưng chỉ duy nhất thứ tồn tại chưa từng bị mất đi, đó chính là tự tôn của nàng.

Nàng có thể hèn mọn, xu nịnh, có thể bị đánh, nhưng nàng chưa bao giờ làm mất đi tự tôn, nhưng nó lại được nàng giấu sâu tận đáy lòng. Đôi khi ngẫu nhiên, nàng mới để lộ ra mục đích chỉ vì muốn cứu vớt lấy linh hồn chính mình đang dần dần chìm vào tuyệt vọng.

Một người đã trải qua rất nhiều lần chết đi sống lại không ngờ sẽ sợ hãi khi đối diện cái chết, lại cố gắng làm mình được sống trên thế gian này thêm một lần nữa. Chẳng khác như cây cỏ bình thường, gió đến liền hạ thấp người xuống để lẩn trốn, khi cơn gió qua đi lại một lần nữa hiên ngang thẳng lưng.

Nàng nhẹ xoay người, đã qua bao nhiêu năm nàng chưa từng có cái loại ý nghĩ không nên ngược đãi bản thân mình rồi? Giờ ý nghĩ này vừa dâng lên không ngờ lại bị hấn bóp chết.

Lòng nàng đối với Mộ Ưu Vân không chỉ có tưởng niệm, mà còn có cả cảm kích, cảm kích thời gian bốn năm sống chung cùng nhau. Hắn đã đem nàng mang về cuộc sống tuần hoàn như một người bình thường, nhưng nàng lại bởi vì hắn, một lần nữa đảo ngược cuộc sống chính mình, quay lại địa ngục trước kia.

“Điệp tiểu thư, lên đường!”

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Múa Đơn Bị Nhìn Lén.

Lên đường? Từ này nghe ra thật áy náy, tựa như lần đi xa này sẽ là rời xa vĩnh viễn. Một người phía trước sống chết vẫn một đường còn chưa rõ, kẻ đi sau mang theo bao nỗi lòng đang chất chứa cho dù có qua bao nhiêu trăm chuyển ngàn hồi đi nữa e rằng vẫn khó thể giải thoát. Cả hai cảm giác loại này nàng đều không muốn cảm nhận. Nhưng dù lòng nàng có chua xót, đau đớn thế nào cũng phải cam chịu, chấp nhận đau đớn mà một tiến thẳng đến.

Bởi vì có Nhạn Minh chiếu cố cho nên dọc đường đi nàng cũng đỡ chịu nhiều vất vả, mỗi ngày chỉ là ngồi trong xe ngựa lắng nghe tiếng Tiểu Hồng riu rít.

Đối với chủ tử là Điệp Vũ Dương, Tiểu Hồng đương nhiên hoàn toàn biết rõ tính nết của nàng, biết nàng dù lạnh lùng nhưng cũng không phải là một chủ tử khó chịu, nàng ngược lại đối với hạ nhân chưa hề từng có nửa điểm quả trách chỉ nhiều lắm là nói nàng ta thật ồn mà thôi.

Trên đường cũng nhìn thấy Xuân Hoa vài lần. Nàng cũng vẫn như cũ, luôn suy nghĩ cho Điệp Vũ Dương, nhìn Vũ Dương thân mình suy nhược nên trên đường đi làm thật nhiều đồ bổ như canh gà cho Vũ Dương có thể bồi bổ. Nhạn Minh dù không nói lời gì, nhưng cũng âm thầm làm rất nhiều chuyện cho nàng.

Lúc tới Khiết Đan thành, mọi chuyện như nàng dự đoán trước, quả nhiên không có kẻ nào đến đón bọn họ. Sự lạnh lùng này làm cho người ta có chút thương cảm.

Nhạn Minh thông minh nói giúp: “Chắc là Vương gia đã đến quân doanh, bằng không.”

“Bằng không chỉ sợ làm người ta hoảng sợ mà thôi!” Điệp Vũ Dương lạnh lùng thốt ra những lời này, nói xong vén rèm bước xuống xe, đi vào phủ.

Tất cả liên tiếp những động tác tựa như mây bay nước chảy, lưu loát sinh động cũng rất lạnh nhạt, tựa như nàng đã có thói quen với cách bọn họ đối xử chính mình, càng rõ ràng nên đối với những đãi ngộ này, nàng một chút cũng không để trong lòng? Nhạn Minh lo lắng nhìn thân ảnh nàng xa dần, sau đó hần cùng từ từ đi theo tiến vào Ly Vương phủ.

Đến Mặc Chí hiện, chỉ thấy mỗi Hình Nhi vui sướng đứng đợi bên ngoài, thấy chủ tử cùng Tiểu Hồng về đến, lập tức kích động hô lớn: “Chủ tử, ngài rốt cuộc cũng đã trở lại!” Tuy rằng không biết hai tháng vừa qua, chủ tử đã sống ra sao, nhưng theo tính tình của nàng, đương nhiên không tránh khỏi sẽ chọc giận đến Vương gia, bằng không chủ tử bên kia hậu viện sẽ không cố tình giết dây làm cho Điệp chủ tử phải đến đó.

Bưng lên một hóa bồn, xoay người đặt trước chân Điệp Vũ Dương: “Chủ tử, hãy mau bước qua đây để đuổi đi xui xẻo!” nàng cùng Tiểu Hồng đều biết nói, chủ tử các nàng không hề yêu cầu bất cứ chuyện gì, phải rời khỏi Mặc Chí hiện, nàng cũng chưa chắc gặp chuyện gì tốt đẹp đi.

Điệp Vũ Dương chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần mình mệt mỏi, kiên cường của nàng những ngày qua lúc nhìn đến hóa bồn kia, tâm nàng dần dần cũng nổi lên từng đợt sóng cảm động, dường như trước đến giờ nàng chưa bao giờ nhận được thân tình như thế. Con sóng cứ một vòng rồi lại một vòng cứ thế mà lan tỏa không ngừng, điều đó cho thấy nàng chính là thật tâm rất cảm động đi. Lần đầu tiên nàng thật tâm tươi cười, ở ánh lửa chiếu rọi từ bên dưới nụ cười kia lại càng trở nên xinh đẹp đến cực hạn.

Tắm rửa sạch sẽ xong, Điệp Vũ Dương cũng không có dùng đến bữa tối cứ thế mà lên giường đi ngủ.

Suốt cả một đêm, Diệp Vũ Dương ngủ thật yên ổn, trong giấc ngủ nàng cũng không hề mơ thấy ác mộng, không có khuôn mặt hung ác của Thương Duật, cũng không có nét mặt tràn đầy lo lắng của Mộ Ưu Văn, chỉ có chính nàng một người đang lạc vào trong thế giới thứ ba, không có tường cao cửa kính, nàng hiền nhiên trở thành chủ nhân chính sinh mệnh của mình, chờ đợi hạnh phúc tiến đến. Mặc dù biết phải chờ đợi nhưng cảm giác thân thể cùng linh hồn có thể hợp nhất lại mà trước đây đó là điều rất xa xỉ đối với nàng, nay không ngờ nàng lại có cơ hội hưởng thụ nó dù rằng chỉ trong một khắc ngắn ngủi mà thôi.

Điệp Vũ Dương trở về đã hơn mười ngày cũng không có bất kỳ kẻ nào tiến đến. Hận ý của Thương Duật cũng chưa từng cởi bỏ đương nhiên sẽ không tìm đến, còn phần Hương Lăng vì phải dưỡng thai nên Thương Duật ra lệnh bắt ở lại trong phòng.

Buổi sáng nay nàng thức dậy rất sớm, ngay cả thị nữ cùng người hầu hầu vẫn còn chưa xuống giường, nàng nghe ngoài cửa sổ có tiếng chim chiu đang líu ríu, dường như đang ca hát rất là náo nhiệt.

Đẩy ra cửa sổ, khung cảnh xung quanh trước mắt toàn là sương mù, cảm giác lạnh lẽo có chút ẩm ướt làm cho tinh thần nàng thêm phần chán, lại thanh tĩnh hơn rất nhiều. Bên ngoài cửa sổ những bông hoa dành dành đã sớm tàn, rơi là tả khắp nơi, chỉ còn lại những chiếc lá xanh biếc tro tro vẩy quanh cửa sổ, đang hưởng thụ trong lành của buổi sớm mai.

Nàng hít thật sâu một hơi, thật là một ngày tuyệt mỹ. Thay ra bộ quần áo khác, Diệp Vũ Dương liền một mình đi đến trúc viện. Nơi này là nơi rất cô tịch hoang vu, ngày thường rất ít người tiến tới nên nàng cũng tự nhiên bị vẻ thanh tịnh của nó cuốn vào.

Khung cảnh rừng trúc nhìn tựa như tiên cảnh nhân gian, không khí như mang tiên khí rỏa ra, nàng mặc trang phục màu vàng nhạt hòa giữa vào cảnh sương sớm càng tăng thêm vẻ đẹp thần thái nơi đây. Chỉ có một mái tóc đen hây còn chưa buộc lên nhưng đây cũng là màu sắc duy nhất làm lòng người say đắm giữa rừng trúc âm u này.

Thân mình nàng nhẹ nhàng khinh vũ giữa rừng trúc, khi phóng túng, khi xoay tròn, hoặc là cúi người gập xuống. Những cảnh trúc đang lơ lửng bên trên cũng đang đưa theo từng chuyển động múa của nàng, như một bức tranh lung linh thanh thoát của tiên tử đang hạ phàm dạo chơi giữa thế gian.

Bên trên những nhánh trúc hây còn ngưng đọng vài giọt sương sớm, từng giọt đọng đưa nhỏ xuống, hạ trên thân tay áo rồi lan dần như đóa hoa từ từ nở rộ. Từng cánh từng cánh hoa theo mỗi bước nàng nhảy lên cao mà càng rơi xuống nhiều hơn, chúng tham luyến được chạm vào nàng, rồi lan tỏa, đem cái lạnh của sương sớm tản mát.

Tựa như tiên tử đang chìm giữa khói lửa, trong phút chốc lòng người nhẹ nhõm bay bổng lên tận trên cao hòa cùng với thiên cảnh. Mái tóc đen thật dài từng đợt từng đợt quét qua thân trúc, tạo thành tiếng động sần sật, rung chuyển mọi thứ chung quanh. Nhánh trúc quét qua mặt có cảm giác hơi ngứa ngứa, làm cho người có thói quen rất sợ ngứa như Vũ Dương không kềm chế được khoe môi nở nụ cười.

Không biết là trúc hay là do tâm tình hiện tại, Vũ Dương cảm thấy lòng mình bình tĩnh trở lại, những bị thương thống khổ mấy ngày qua cũng tiêu tan. Dù cho trong cuộc sống nàng đã chịu quá nhiều đau khổ, nhưng nay nàng cũng bắt đầu học được cách để chữa lành vết thương. Nàng nên trân quý niềm vui dù rất nhỏ bé này, vì nó có công dụng rất lớn cho việc chữa trị nỗi đau của nàng.

Có lẽ qua một thời gian dài, nàng chưa từng múa qua, thế nên nàng cảm thấy có chút mệt mỏi, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi. Đầu ngón tay gợn lên chạm nhẹ lên cành trúc kia, đặt một phiến lá mỏng cạnh môi, nàng hơi nghiêng phiến lá, hạ xuống một chút tức thì một giọt sương mai nhẹ nhàng theo phiến lá chảy xuống hòa tan vào miệng nàng.

“A” Nàng kinh hi há mồm, nhẹ nhàng nhắm nháp vị ngọt của giọt sương kia, lòng nàng không khỏi kích động trước cảnh thiên nhiên tuyệt vời này. Nàng nâng lên khoe môi rồi chậm rãi mở ra tựa như một đóa hoa đang nở rộ, sương mù màu trắng mỏng lung, làm cảnh đẹp trước mắt đạt tới đỉnh điểm không gì có thể sánh bằng.

Trên mặt đang cười thật tươi, nụ cười thế nhưng cũng thật ngắn, lại làm toàn bộ thiên nhiên không trở nên sáng lạn, đôi mắt tràn đầy ý cười giữa trần thế mỏng lung, phát ra ánh sáng châu ngọc mê ly.

Cách đó không xa, Thương Duật cùng Hương Lăng đang ngồi ngẩn ngơ ngắm thưởng thức một màn này. Quả thật kỹ thuật nhảy cùng nụ cười kia của Diệp Vũ Dương tuy rằng cách một đám sương mờ không nhìn rõ lắm, nhưng cũng làm lòng người không sao tránh khỏi rung động.

Thương Duật tựa như người thất thần mới hoàn hồn lại nói: “Đi thôi! Sương mù quá dày đối với thân thể nàng không tốt đâu!” Hắn có chút khó xử nên cố tình thúc giục Hương Lăng rời khỏi.

Hương Lăng hiểu ý cười: “Thiếp thân không ngại!” Không đợi Thương Duật có cơ hội ngăn lại Hương Lăng đã mở miệng hướng phía rừng trúc một màu xanh um lên tiếng kêu: “Muội muội...”

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: U Mê Giữa Rừng Trúc (1)

Thanh âm bắt ngờ làm cho Diệp Vũ Dương không khỏi quay đầu nhìn lại, ánh mắt vừa đảo qua liền nhìn thấy một nam nhân đang mặc trường bào màu xanh đen, còn nữ nhân bên cạnh thì mặc bộ quần áo màu tím. Rừng trúc xanh thẫm càng làm nổi bật bọn họ, màu xanh pha cùng màu tím trở nên thật mềm mại, trông chẳng khác chi một cặp tiên lữ rất xứng đôi: “Nô tỳ thỉnh an Vương Gia cùng vương phi!” Nàng thái độ bình tĩnh, ánh mắt cúi xuống, giả vờ bày ra bộ mặt hèn mọn.

“Muội muội đã trở về nhiều ngày thế này, ta lại chưa từng tiến đến hỏi thăm mong rằng muội muội đừng trách! Mới khi nãy nhìn thấy muội muội trong rừng mưa đơn quã nhiên có thể sánh là tuyệt điểm thiên hạ!” Hương Lăng vừa cười vừa tiến đến nâng nàng đứng lên, tay chạm phải phần vai ẩm ướt kia: “Ái da, như thế nào lại ướt hết thế này?” Nàng theo bản năng cởi bỏ áo khoác của chính mình muốn phủ lên người Diệp Vũ Dương.

Vũ Dương vốn trước giờ không có thói quen tiếp nhận người khác, huống chi lúc này ở đây còn có Thương Duật, Diệp Vũ Dương nhẹ lui mình về phía sau: “Đa tạ Vương Phi, nô tỳ không ngại” Về mặt bình tĩnh giống như chuyện không chút liên quan đến mình.

Thương Duật một bên ngăn lại: “Không sao đâu, trời mùa hè dù có lạnh mấy thì cũng không làm nàng ấy chết được.” Nhìn đến khuôn mặt tái nhợt của Vũ Dương, Thương Duật mới liếc về phía rừng trúc kia, nhận ra không khí nơi đó có phần băng lạnh, lại còn sương mù dày đặc thế kia bèn lên tiếng: “Sau này muốn làm trò thì đi chỗ khác mà làm, miễn cho làm ô uế cả nơi này!”

“Gia, lời này của chàng không khỏi...”

“Đạ, nô tỳ tuân lệnh!” Đầu nàng cúi càng thấp, nhưng lòng nàng lại rất kiên cường. Dù cho có bị nhục nhã trước mặt có lớn hơn nữa cũng bất quá chỉ là kéo dài trong nhất thời mà thôi: “Nếu không còn gì nô tỳ xin cáo lui trước.”

Không muốn dây dưa thêm nhiều phiền toái, Thương Duật khoát tay áo, ngay lập tức giúp đỡ dìu Hương Lăng rời đi.

Nhìn bóng dáng hai người đi xa, Diệp Vũ Dương hơi cắn môi, hít sâu một hơi, nàng nhìn chung quanh bốn phía trúc xanh, sắc mặt nàng giờ đây so với màu xanh kia chắc cũng không khác mấy, đều là không có đến một chút sáng lạn, chỉ có vài phần hư ảo cùng với nỗi đau không rõ.

Từ ngày đó trở về sau, cho dù sáng thức dậy rất sớm nhưng Diệp Vũ Dương cũng không hề đi qua khu rừng trúc ấy, chỉ một mình nhìn chăm chăm vào những hoa văn khắc họa trên đỉnh giường. Nàng cứ ở đó cho đến khi nghe thấy bên ngoài tiếng Tiểu Hồng và Hình Nhi rời giường, thế này nàng mới vội mang ánh mắt còn nhập nhèm ngủ đứng lên.

Thời gian trôi qua rất lâu, không chỉ hoa văn khắc trên đỉnh giường nàng đã nhớ rõ không sai một ly mà còn có hoa văn nơi cửa sổ kia nàng cũng ghi nhớ rất rõ, thậm chí nàng còn tưởng tượng hao văn kia trong phút chốc lại biến thành một đóa hoa mẫu đơn màu sắc rực rỡ, đem sắc hồng nhuộm khắp nơi trong phòng...

Thật là chán nản, nhưng cũng là tôn nghiêm, mà nàng chính là không thể bỏ xuống.

Đã nhiều ngày trôi qua, Hương Lăng thật ra cũng có tới đây, chỉ cần vào những lúc Thương Duật đi ra doanh trại thì nàng sớm liền tới đây trò chuyện cùng Diệp Vũ Dương, đem khoảng cách bất hòa giữa hai người muốn từ từ mà kéo lại gần.

Hậu viên thế thiếp vốn từ khi Diệp Vũ Dương trở về thấy Thương Duật không hề triệu tửu nàng, nên cũng đã đem nàng coi như không khí. Lại không nghĩ Hương Lăng đối với nàng ta lại tốt như vậy, ngược lại làm cho các nàng đối với Diệp Vũ Dương càng thêm chán ghét, nhưng cũng không dám làm gì. Dù sao trong lòng Thương Duật, địa vị của Hương Lăng không phải nhỏ, nếu để Hương Lăng nói nhỏ vào tai hắn, lại không sợ Diệp Vũ Dương lại một lần nữa tro tàn cháy lớn lại sao. Nhưng cũng không biết làm sao, trong lòng có oán khí cũng đành phải tạm thời mà nhẫn nhịn vậy.

Qua được mấy ngày trời tốt, ông trời thế nhưng mấy hôm nay lại kéo mưa gió tới đây.

Lại là một buổi sáng rất sớm, ngoài cửa sổ tiếng mưa đang không ngừng rơi tí tách, những ngày thế này nàng rất thích, lẳng lặng nằm trên giường nghe tiếng gió bên ngoài thổi vào những tán lá chuối đung đưa, âm thanh nổi lên xào xạc, nghe rất êm tai. Vốn tưởng rằng biên cương phía bắc sẽ không bao giờ có thể chứng kiến cảnh trí như thế này, nàng không ngờ mưa ở đây cũng có phần rất giống mưa ở GiangNam.

Chân không mang hài, Diệp Vũ Dương nhẹ nhàng bước xuống giường. Nhiều ngày không bước ra ngoài vào sáng sớm trong lòng nàng tựa như bị thiêu đốt, cảm giác thật nóng bỏng đến lạ thường.

Nàng cẩn thận cân nhắc, sáng nay mưa gió như vậy đi ra ngoài rừng trúc chắc có lẽ sẽ không chạm phải Thương Duật. Trong lòng nghĩ thế, tay kia cũng đã giương dù. Chân trần giẫm lên nước mưa, cảm giác hơi lạnh từ đó truyền đến thấm thảng vào tận nội tâm, nhưng trái lại nàng thấy lòng mình thật khoan thái vô cùng.

Tất cả mọi người trong phủ bởi vì còn quá sớm nên chung quanh không có bất kỳ ai hay động tĩnh gì. Toàn bộ chìm trong một mảnh yên lặng mênh mông, nàng có cảm giác như mình đang dạo bước giữa mộng lung.

Đến trước cửa có một cái ao, nước trong đó hình như hơi đục lại, trên mặt lại lênh đênh một ít lá cây, nhè nhè trôi theo dòng nước tới lui nhưng mãi vẫn không thoát ra khỏi thành hồ.

Nhắc lên váy, nàng bước nhanh tới rừng trúc kia. Lúc trước khi đi Kiên Thành nàng đã từng đến đó một lần phát hiện có một tổ chim, không biết mấy ngày nay mưa to bọn chúng đã ra sao rồi.

Vừa mới tiến tới cánh rừng nàng liền rất nhanh chóng đã tìm ra được tổ chim kia, một con chim non đang lẳng lẳng nằm ngốc nghếch trong góc, cho dù biết có người đến gần nhưng nó vẫn không sợ vì mẹ nó bên cạnh vẫn chưa từng rời đi, đang giang cánh che chở bảo vệ cho nó.

Chim mẹ luôn cảm nhận nguy hiểm, đem con mình bảo vệ không ngại dù xảy ra bất kỳ tình huống nào, nhưng vì sao mẫu thân của nàng lại có thể nhẫn tâm đem nàng vứt bỏ nơi rừng sâu hoang vu như thế cơ chứ?

“Vật nhỏ, người có lạnh không?” nàng nhẹ nhàng buông cái dù đang che cho mình đặt xuống, phủ lại bên trên tổ chim, giúp chúng nó chắn lại một ít gió to cùng những giọt mưa đang không ngừng rơi xuống, nhìn chúng ánh mắt nàng đột nhiên lại mềm mại hơn vài phần.

Nàng hơi hơi mỉm cười, lòng không khỏi cảm thấy thật cảm động trước thân tình rất đơn giản mộc mạc nhất trên thế gian này.

Xoay người định rời đi, lại chỉ kịp nhìn thấy một thân ảnh không biết từ đâu đã bay tới trước mặt nàng, một tay ôm chặt lấy thân mình đang ướt đẫm của nàng, mang theo nhiệt khí cùng phần nộ truyền đến: “Điệp Vũ Dương, người dám đem mệnh lệnh bốn vương vào tai này ra tai kia sao hả?”

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: U Mê Giữa Rừng Trúc (2)

“Vương Gia...”

“Như thế nào? Ngay cả bốn vương người cũng chưa từng để trong mắt, bây giờ lại còn giả vờ sao?” Hắc lạnh lùng tiến từng bước về phía trước.

Bị hắc đột nhiên đến gần, Diệp Vũ Dương không thể không lui về sau, thẳng đến sau lưng đụng phải vào thân trúc, thấy không thể nào lui được nữa nàng mới xua tay nói: “Nô tỳ chính là...”. Nghĩ lại nay Mộ Ưu Văn còn chưa rõ tung tích, nàng không thể lơ là, mạo hiểm được nên nói lại: “Nô tỳ biết sai!”

Hắc cười lạnh, ánh mắt sắc bén, gắt gao nhìn nàng qua màn mưa. Những giọt mưa đang không ngừng rơi, lăn tròn trên mí mắt đang hạ xuống của nàng. Hắc nhìn ra nàng đang sợ hãi, nhưng cũng chính tại thời khắc này trông nàng lại càng yêu mị, quyến rũ: “Như thế nào giờ lại nói khác rồi? Là nhớ đến người nào đó sao?” Hắc không chút lưu tình ngắt đầu nàng lên, phía trên mưa lại không ngừng đổ xuống, hung hãn đập vào mắt. Hắc trơ mắt để mặc cho nàng từng chút cảm nhận được sự đau đớn, lại còn hít thở không thông.

Nàng biết hắc không chỉ muốn trừng phạt mình vì đã không tuân lệnh, mà một phần là do hắc nổi giận khi nhận ra sự thay đổi trong lời nói của nàng vừa nãy.

Trên những tán cây trúc, qua mấy ngày mưa không ngừng hầy còn đọng lại rất nhiều nước mưa ở đó, nên hiện tại dù chỉ là cơn mưa nhỏ nhưng người đứng bên dưới rừng trúc này lại cảm giác như mưa càng lớn hơn. Từng giọt liên tục cứ thế mà đập vào mặt nàng càng nhiều, đau đớn truyền đến làm cho nàng không thể xem như không có việc gì. Hắc rõ ràng đang muốn trừng phạt nàng, nên nàng dù lá gan có lớn đến mấy cũng không dám nhắm mắt lại, chỉ đành phải tự tra tấn tâm lý chính mình mà thôi.

“Nô tỳ biết sai, xin Vương Gia tha cho nô tỳ!” Hai tròng mắt giờ đã cay xè chỉ là sợ qua mấy ngày sắp tới cũng sẽ nhìn không thấy rõ mọi thứ đây.

“Tốt, nếu như đã biết sai, vậy hãy lấy lòng bốn vương đi!” (anh này giống con nít, cả đống vợ ra đó, nhưng mỗi lần đều lợi dụng chị Vũ Dương nói có tội, là bắt chị lấy lòng mãi haiz. ...)

Những giọt mưa đã ngưng tụ bên trên không ngừng trút xuống, chạm vào đám lá cây bên dưới phát ra những tiếng sần sật, nhốt lại mọi thứ bên dưới. Thế nhưng tiếng nói của hắc chẳng khác như lời điện, khiến vạn vật phải hoảng sợ, để mặc cho sự tàn nhẫn của hắc chiếm cứ nơi này.

Hắc mạnh mẽ buông tay, bị bất ngờ Diệp Vũ Dương đứng không vững hơi lao đảo ngã xuống.

Nhìn thấy một nhánh trúc nhọn sắp rớt xuống, đâm về phía nàng, Thương Duật động tác mau lẹ, nhanh chóng bắt được thân thể nàng, lấy lưng mình làm lá chắn, che lại thân thể của nàng bên dưới.

Tuy rằng trong rừng trúc tiếng mưa vang vọng, nàng vẫn có thể nghe được một tiếng “phanh” rất rõ, đây là hắc vì nàng chịu thương tổn sao.

“Người đừng xem trọng mình quá!” Đau đớn nhất thời xâm nhập làm hắc nhũn mảy, thân mình một cái xoay chuyển đã nằm đè lên trên người nàng.

Nhìn một đầu tóc đen hỗn độn, thân thể kiều mị của nàng thế nhưng lại càng thêm nổi bật, rất mê người. Ánh mắt hắc mang vẻ âm trầm lạ thường, thoáng chốc hắc liền vây chặt lấy thân thể trong suốt của nàng, dường như muốn đem nàng hòa nhập vào cơ thể hắc thành một khối, để nàng hoàn toàn biến mất giữa chốn hồng trần cuộn cuộn này.

Nhìn đến nàng, lòng hắn lại có chút khản trương, môi không kiềm chế hung hãn hôn xuống bờ môi lạnh như băng của nàng, bàn tay thuần thực đem quần áo đang che đầy trên người nàng cởi bỏ.

Đối với sự chiếm đoạt mãnh liệt của hắn, cho tới bây giờ nàng một chút năng lực phản kháng cũng không có, trừ bỏ cam chịu vẫn là cam chịu. Mỗi lần, hắn đều dùng uy nghiêm mà áp chế nàng, nhưng hết lần này đến lần khác, nàng lại để mặc chính mình trầm luân cùng hắn. Cứ mỗi lần nàng nghĩ rằng bản thân đang bước trên con đường của hạnh phúc, đang dần tìm được sự thanh tĩnh cùng yên ổn của cuộc sống thì hắn lại xuất hiện, còn không ngừng quấy phá, kéo theo bão tố đánh đổ hoàn toàn sự tĩnh lặng trong lòng nàng.

Giống như đoạt lấy, giống như do dự, càng giống hơn hết là tưởng niệm, nên giờ đây hắn muốn có được tất cả mọi thứ nàng sở hữu, ngay cả hô hấp của nàng.

Dần vật đau khổ trong lúc đó làm ánh mắt nàng trở nên mờ mịt, mông lung. Xuyên qua khe hở cánh tay hắn, nàng nhìn đến nhánh cây trúc vừa ngã khi nãy, tựa như trên đó còn lưu lại vài giọt máu tươi. Trong lúc hơi thở cả hai đang hòa quyện vào nhau, nàng không những nghĩ được hương vị riêng biệt của hắn mà còn nghĩ được mùi máu tanh.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Tin Tức Của Mộ Ưu Vân?

Hai tay nàng chậm rãi, vô thức vươn ra ôm lấy tấm lưng bằng phẳng của hắn, đầu ngón tay vô tình chạm đến một chỗ da thịt ẩm ướt, có hơi dính dính, nhận thấy hắn dường như có chút đau đớn đang hít vào một ngụm khí.

Máu trên người hắn theo màn mưa chảy xuống, từ từ nhiễm đỏ trên da thịt trắng nõn của nàng, màu đỏ loang lổ trên vùng da thịt sáng bóng như bạc, trông lại càng thêm ái muội. Suy nghĩ lóe lên trong đầu nàng là vết thương này do hắn ngã xuống khi nãy gây ra.

Một mảng ẩm ướt, còn có chút dính dính thì ra đó là máu của hắn, là do hắn đã không chút do dự che chắn cho nàng.

Khi nàng trở lại Mặc Chí Hiền thì đã là buổi trưa.

Nàng mặc trên người quần áo của Thương Duật, lưng áo vẫn còn dấu tích bị mũi trúc kia đâm rách, chung quanh nó còn lưu lại vài vết máu của hắn.

Vũ Dương chậm rãi tiến vào bên trong. Đám người Tiểu Hồng nhìn Vũ Dương toàn thân ướt sũng từ bên ngoài bước vào, định lớn tiếng kêu lên, lại nhìn đến quần áo trên người nàng thì ít nhiều đã hiểu ra cho nên cũng không dám nói gì thêm.

Điệp Vũ Dương vào bên trong, tắm rửa với nước ấm xong liền lên giường ngủ.

Từ đó về sau vô luận là thời tiết thế nào, Điệp Vũ Dương cũng nhất quyết không ra ngoài vào sáng sớm, chỉ vì nàng nhớ ngày đó trước khi rời đi hắn đã từng nói qua: "Điệp Vũ Dương, sau này nếu ngươi còn dám để cho bốn vương mới sáng sớm đã nhìn thấy ngươi, ta sẽ nhất quyết cho rằng ngươi là có ý đồ muốn câu dẫn bốn vương!"

Chỉ duy một câu nói kia của hắn, liền đem mọi can đảm của nàng tất cả chặn lại. Mỗi ngày cứ nhớ đến những lời này của hắn mà nàng bắt buộc bản thân ngủ thẳng tắp cho đến khi mặt trời đã lên cao, nhờ vậy mà thân mình nàng giờ cũng trở nên dầy dả một ít.

Hôm nay đợi đến lúc mặt trời xuống núi nàng mới dám đi ra đình viện này ngồi đọc sách. Tiểu Hồng và Hình Nhi thì mấy ngày nay từ rất sớm đã phải bận rộn sang đại viện để nhận vật phẩm thường dùng rồi.

Đang ngồi một mình nàng như cảm nhận có cái gì đó đang không ngừng phát ra tiếng động, nàng dúi mắt nhìn lại chỉ thấy là một con bò câu đậu ở cạnh chân nàng, đang phe phẩy đôi cánh, dường như là muốn nàng chú ý đến nó.

Nàng đột nhiên cảm thấy lòng mừng như điên, cuống quýt nhìn khắp nơi xung quanh một phen không thấy ai mới vươn tay đến cho bò câu đậu lên tay mình: "Tiểu Bạch, ngươi làm sao đến được Khiết Đan thành hả?" Bò câu này chính là Mộ Ưu Vân đã tự tay huấn luyện để đưa tin, nay lại xuất hiện ở đây ý nói hắn đã bình an về nhà sao?

Đôi mắt của Tiểu Bạch thật nhỏ, đang tỏa sáng nhìn nàng tựa như cũng muốn nói cho nàng biết nó thật rất nhớ nàng đi.

"Vật nhỏ, thì ra chúng ta đã rất nhiều ngày không gặp nhau rồi!" Lúc tay nàng chạm đến nó liền phát hiện bên dưới chân nó có một ống nhỏ màu hồng, nàng lập tức tháo xuống liền phát hiện bên trong có một mảnh giấy. Nàng hai tay run run mở nó ra, trên đó là nét chữ rất cứng cáp: "Hết thấy đã bình an, ta rất nhớ nàng, mong rằng sớm một ngày đem mọi chuyện giải quyết ổn thỏa để được rước nàng về."

Lòng nàng điên cuồng nhảy nhót: đây đúng là bút tích của Mộ Ưu Vân, là chính hắn muốn hứa hẹn với nàng đây mà.

“Muội muội, người đang ở đâu!” Giọng nói thân thiết của Hương Lăng truyền đến đánh gãy kích động trong lòng Diệp Vũ Dương, tay cầm tờ giấy dầu xuống, lại nhất thời cũng không biết phải nên cất đi đâu, con bỏ câu đậu trên tay nàng cũng tựa hồ như bị bắt ngờ mà ngã ra.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Sanh Non Bắt Đầu (1)

Trong lòng Vũ Dương chợt nhảy lên, liền cho tờ giấy kia vào miệng, cố gắng mà nuốt xuống, còn bỏ câu tiểu bạch thì nàng đem giấu ra phía sau một cây gậy đó: “Nô tỳ ở đây” Nàng đứng lên đi ra.

“Muội muội thật là, không phải ta đã sớm sai Chi Trà đến nói cho người rồi sao, bảo hôm nay đến đại viện lĩnh quần áo cho mùa đông, không ngờ đến hậu viện tỳ muội đều đến hết chỉ có muội là thờ ơ không qua mà thôi.”

Có chuyện như vậy sao? Nếu đã có lệnh truyền đến, nàng nhất quyết không thể không đi, dù sao quần áo mùa đông của nàng cũng không nhiều lắm, thế này xem ra đã có người có ý dụng tâm đây mà: “A, nhất thời có lẽ đã quên mất!” Vì vừa nuốt vào mảnh giấy kia nên nàng cảm thấy yết hầu có chút không thoải mái.

“Muội nha, cũng may là ta biết rõ tính tình của muội nên đã cố ý để lại mấy bộ.” Nhớ tới chuyện xảy ra mấy hôm trước, Hương Lăng cố ý dò hỏi: “Muội mấy ngày trước có đến qua rừng trúc sao?”

Nàng mâu nhìn nàng, tuy rằng trong lòng có chút khó hiểu, nhưng Vũ Dương cũng bình tĩnh trả lời một cách không rõ ràng: “Ngày ấy gia đã nói, không nên đi qua đó.”

“A, ta thật ra đã nghĩ nhiều rồi, chỉ vì ngày ấy khi gia trở về quần áo dính máu nên ta lại lo lắng sợ rằng kia là do muội muội bị thương mà ra!”. Mấy ngày kia trời mưa không ngừng, Vương gia một ngày nọ vào buổi sáng theo thói quen ra ngoài luyện tập, khi trở về thì trên người ngoại bảo không còn ngược lại phía sau lưng nàng còn nhìn thấy có vết máu loang lổ. Nàng lúc ấy đang bận bịu an bài công việc cho hạ nhân, Vương Gia nhìn thấy nàng chỉ nói vài câu, cho nàng biết là hẩn từ rừng trúc trở về, sau đó liền đi thẳng vào phòng. Người thông minh như nàng liền không khó hiểu được đã xảy ra chuyện, nên cũng muốn dò hỏi Vũ Dương một chút.

Bàn tay Vũ Dương nhẹ run lên nhưng chưa từng làm qua động tác gì rõ rệt, bề ngoài vẫn đang bao phủ một bộ dáng tĩnh lặng.

Dù nàng cử chỉ rất nhẹ nhưng Hương Lăng đã nhìn ra nên cũng hiểu rõ được vài phần, trong đầu lại không tự chủ có chút ý nghĩ không trong sáng lướt qua rất nhanh rồi biến mất, nàng cười khanh khách nói: “Tốt lắm ta đây về trước, nếu không chỉ e tiền viện sẽ loạn lên mất!”. Ra lệnh cho thị nữ đem quần áo đặt xuống, nàng kéo theo thân thể nặng nhọc từng bước khó khăn rời đi.

Vì mang thai đã một thời gian, nên đối với việc đi lại Hương Lăng quả thật có hơi vất vả. Thân thể nàng vốn đã nhu nhược nay lại càng yếu đuối hơn. Vũ Dương nhìn qua ánh mắt Hương Lăng tuy xem ra có chút hoang mang nhưng không thể phủ nhận nàng là người rất lương thiện.

Hài tử! Có thể đáng yêu cỡ nào đây? Chính nàng không biết trong cuộc sống của mình có thể may mắn mà trải nghiệm thứ tình mẫu tử thiêng liêng nhất trên thế gian này không?

Mùa đông ở phương bắc đến rất sớm, người có thói quen sợ lạnh như Diệp Vũ Dương sớm đã mặc thêm rất nhiều quần áo.

Mấy ngày trước Hương Lăng đã đích thân đến nói cho nàng biết là sẽ mở yến hội làm bánh trôi, hậu viện thị thiếp không ai không tham gia. Đối với món ăn phương bắc, Diệp Vũ Dương đã thử qua, cũng thấy không ngon lắm, cho nên không có ấn tượng gì sâu sắc, nhưng ngược lại Hương Lăng đã tận tình lên tiếng mời, nàng không thể không đến.

Hôm nay là ngày tuyết đầu mùa, bầu trời lại có hơi âm đạm, nàng không hiểu sao trong lòng lại có chút lo lắng, bồn chồn không yên, linh cảm như có điều gì đó.

Mới bước ra cửa đã nhận phải một trận gió bắc gào thét mà ập đến, không chút lưu tình đem lạnh buốt xuyên qua lớp quần áo thâm nhập vào tận bên trong. Đồng thời thổi tung lớp bông tuyết bay lên trong không trung, cảnh vật tuyệt đẹp hiện ra nhưng ngược lại làm cho người ta có cảm giác thật trống trải, bơ vơ.

Diệp Vũ Dương trước giờ chưa từng sống dưới thời tiết như thế này, tay chân đột nhiên bị cái lạnh xâm nhập bất ngờ trở nên lạnh cóng, hô hấp cũng không có chút gì là ấm áp. Nàng dùng sức xoa hai tay lại với nhau, cùng Tiểu Hồng hai người chủ tớ hướng ngược gió mà đi. Vì nàng không phải thị thiếp được sủng ái nên không có kiệu âm chờ đợi phía trước, phải đi một đoạn xa dưới cái lạnh thế này đối với nàng mà nói ra cửa cũng là một thử thách rất lớn.

Khi đến Mai Hân cư, người tới đó cũng chưa nhiều, nàng không sớm không muộn xuất hiện lúc này cũng không bị coi là quá đường đột đi.

Ngày thường nàng cùng những thị thiếp khác không có quá quen thuộc, nhiều khi gặp mặt cũng chỉ gật đầu một cái. Nay nhìn thấy trong đám bọn họ có người xấu hổ, nàng ngược lại không quan tâm chỉ bày ra bộ dáng rất thản nhiên không chút để ý. Vì không muốn phải cùng bất luận kẻ nào chào hỏi, nên nàng cố ý chọn chỗ ngồi gần cửa sổ nhỏ đang được mở ra, vì ở đó rất lạnh nên cũng ít ai ngồi, lại làm cho nàng cảm thấy rất tự tại.

Không lâu sau thị thiếp dần dần kéo đến nhiều hơn, không khí trong phòng cũng thân thiết, ấm áp hơn. Nơi mà có nhiều nữ nhân đương nhiên thanh âm cũng không ít, ngẫu nhiên có kẻ cố tình bày trò đôi khi hướng nàng nói vài câu thật khó nghe, nhưng nàng vờ như không nghe thấy, bưng lên tách trà nóng rồi đưa mắt nhìn ra vài nhánh mai ngoài cửa sổ.

Gió bắc vẫn không ngừng gào thét thổi qua, những nhánh hoa mai điên cuồng không ngừng lắc lư trong gió, như muốn tháo bỏ những trói buộc còn sót lại để mặc cho gió cuốn đi. Không nghĩ lại một trận gió nhỏ thổi qua, nó liền cứ thế mà bay vào không trung, nương theo gió lên cao, lại không ngờ giữa không trung một gió lốc một lần nữa ập tới thổi những cánh hoa mai vẫn đang bám chặt, thủy chung vẫn chưa từng rời ra. Lại một cơn gió nữa thổi đến, nhánh hoa mai kia dường như cũng không để ý, cứ thế mà phóng thích chính mình bay đi mang theo những nụ hoa trên đó, chưa từng muốn dừng lại.

Những đoá hoa kia thì ra kiên cường cỡ nào đây, vô luận nhánh mai trong không trung bị gió lay động thế nào, nó thủy chung vẫn bám chặt vào. Cái loại đến chết không rời này cũng như lời tuyên bố rằng nó đối với sinh mệnh chính mình tuyệt sẽ không buông tay.

“Cẩn thận một chút!” Trong viện đột nhiên vọng tới một giọng nói ôn nhu nhưng lại rất cứng cỏi, đập tan bình yên nơi đây. Nàng lập tức bị đánh thức tỉnh khỏi mộng khi ánh mắt nhìn thấy hấn.

Không phải là nói chỉ có nữ tử hậu viện tụ hội sao? Hấn như thế nào cũng đến đây chứ? Tay nàng khẽ tiếp run rẩy, nước trà trong cốc vì thế hơi sóng sánh mà tràn ra vài giọt liền rơi ngay trên bàn tay trắng nõn của nàng, lập tức trên đó liền xuất hiện vài chấm đỏ đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Sanh Non (2)

Nàng, quả nhiên vẫn sợ hãi khi phải đối mặt hấn.

Thương Duật đang đứng giữa sân, nơi đây giờ đã được tuyết bao phủ trắng xóa. Hấn chuyển màu, khi tầm mắt nhìn đến phía cửa sổ kia, chỉ còn nhìn thấy thấp thoáng một mái tóc đen mà thôi.

Nhìn thấy Thương Duật tiến đến, mọi người đang ngồi đây đều kinh ngạc, nhưng ngay lập tức liền thay vào sắc mặt vui mừng, ánh mắt tràn ngập ý cười, chỉ duy có Vũ Dương là thần sắc có hơi hoảng hốt và lúng túng mà thôi.

Khôn khéo như Thương Duật chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra Vũ Dương rất không tình nguyện khi thấy hấn xuất hiện, liền nhíu mày nói: “Dường như có người không hoan nghênh bốn vương đến đây thì phải?”. Tuy giọng điệu có chút chế nhạo, đùa bỡn nhưng không ai biết chừng nào hấn sẽ nổi giận đây, nghe vào những lời này dĩ nhiên bọn họ cũng biết đều mà phải thận trọng một chút.

Chi Trà thông minh liền lên tiếng: “Vương gia đang nói đùa sao, cả đám nô tỳ ai cũng đều rất mong chờ Vương Gia đến, làm sao có chuyện không hoan nghênh người chứ!”

“Thật không?” Hấn nâng mi, liếc mắt về phía Điệp Vũ Dương, thực rõ ràng cho mọi người biết hấn là đang ám chỉ đến nàng.

Bọn họ ngay lập tức hiểu ý, hưng hăng nhìn về phía Điệp Vũ Dương đang đứng ở một góc kia. Bọn họ sớm đã không thích nàng đến tham dự, nhưng không biết là cố tình hay sao mà mỗi lần hội họp lại đều không thể thiếu phần nàng.

Nam nhân này thật đúng là đáng giận mà! Một câu nói băng quơ của hấn lại làm cho người luôn bình tĩnh ứng phó mọi chuyện như nàng thoáng cái không biết phải làm sao, ngược lại còn trở thành mục tiêu cho mọi người chỉ trích. Nàng chỉ biết cúi đầu, lẳng lặng nhìn xuống những lá trà đang trôi nổi trong cốc nước trước mặt. Nhìn chúng lượn một vòng rồi lại một vòng, cứ thế suy nghĩ của nàng cũng bị cuốn đi theo, đồng thời nàng cũng đem những ánh mắt chỉ trích, hờn dỗi đang không ngừng phóng về phía mình mà quăng hết vào không khí.

Là người bá đạo như Thương Duật, hấn sao có thể bỏ qua cho nàng chứ. Đang muốn phóng thích nổi giận trong lòng nhưng lại bị Hương Lăng nắm tay hấn, khẽ cười nói: “Vương gia, sao còn đứng ngây ra đấy, đưa nhỏ trong bụng cũng đang kêu đói rồi đây!” Nói xong nàng còn bày ra vẻ mặt rất tội nghiệp nhìn Thương Duật. Hấn ở đây là lớn nhất, mọi người đương nhiên là đang chờ hấn lên tiếng a.

“Tốt lắm, vậy thì nên ăn nhiều một chút.” Giúp đỡ nàng ngồi xuống xong, Thương Duật nhẹ nhàng phát tay áo: “Thôi, các người cũng ngồi xuống hết đi!”

Mọi người cảm thấy thật kinh ngạc, không rõ Vương Phi tại sao cố tình luôn đối tốt với Điệp Vũ Dương như thế, nếu chuyện cứ tiếp tục e rằng đối với

các nàng chỉ là càng thêm bất lợi mà thôi. Trong lòng bọn họ ai cũng đều hiểu rất rõ, toàn bộ hậu viện thế thiếp tuy rằng Điệp Vũ Dương kia không phải là đẹp nhất nhưng chỉ cần nam nhân nào nhìn thấy đôi mắt nàng ta mà thôi cũng đủ làm cho bọn họ phát cuồng rồi. Và chỉ một điểm này thôi cũng đủ để Vũ Dương thắng bọn họ hơn phân nửa rồi.

Nay Vương Phi đã lên tiếng, bọn họ khó có mà nói được gì, đành ngồi xuống trước rồi đợi thời cơ vậy.

Đám người thế này mới từ từ nói cười trở lại. Thương Duật ngẫu nhiên cũng cùng mọi người nói giỡn một vài câu, nhưng đại đa số thời gian vẫn là lẳng lặng ngồi ăn bánh dẻo.

Còn Điệp Vũ Dương cả buổi chỉ là ngồi uống trà. Dù đã ở đây được một thời gian nhưng với thức ăn phương bắc nàng thủy chung vẫn ăn không quen, chỉ có lúc thật đói bụng nàng mới ăn được thêm vài miếng, còn không thì nàng tình nguyện chỉ uống nước.

Thương Duật đôi lúc ngẩng đầu lên, không biết là nhìn xem hoa đào bên ngoài cửa sổ đang nở hay là cố tình nhìn nàng, nhưng dù chỉ một cái liếc mắt sơ qua cửa hán cũng đủ để cho nàng thật chặt vật.

Ăn xong cả đám bọn họ theo thói quen thường ngày ngồi chụm lại nói chuyện trong phủ. Nếu như bình thường, Thương Duật sau khi ăn xong sẽ lập tức rời đi, nhưng không hiểu sao có lẽ hôm nay tâm tình hân thật vui vẻ nên ngồi lại đó nghe mọi người tán gẫu. Hắn đáng về chủ nhà, rất tự nhiên ra sức phát huy tài nói chuyện khôn khéo của mình, dù trên mặt luôn nở nụ cười tươi nhưng lại không cho phép ai dám nói lại. Duy chỉ có Điệp Vũ Dương một người ngồi đó tĩnh lặng, khi thì nhìn trộm bên ngoài cửa sổ, khi thì cúi đầu nhìn đến nước trà trong cốc đang sóng sánh. Nàng dường như hoàn toàn ngăn cách với yến hội âm ỉ náo nhiệt chung quanh, chỉ cô độc chìm trong không gian chính mình.

Đêm nay hắn có lẽ nhìn nàng rất không vừa mắt, hoặc là nói đúng hơn từ trước đến giờ hắn vẫn luôn xem nàng không vừa mắt: "Các người náo nhiệt như thế cũng nên cho cơ hội để người mới tới tham gia một chút!". Một câu biếng nhác, không chút giận dỗi nhưng cũng đủ để mọi người không xung quanh không một ai còn dám mà lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Như Thế Nào Sanh Non.

Điệp Vũ Dương quả không nổi danh là băng sơn mỹ nhân. Toàn bộ thị thiếp trong hậu viện ai mà chọc đến nàng nếu không bị nàng nói cho một câu đến tức chết thì cũng là chói với mà đứng không vững; vô lực thế nào thì bọn họ đều bị nàng làm cho thương tích mà thôi. Trong suốt buổi tối nàng không nói lời nào, đây chẳng phải là muốn làm cho người khác mắc ghen đến tức chết sao?

Nhìn đến ánh mắt mọi người hoang mang, lúng túng phòng chừng là nàng không thể cứ tiếp tục im lặng nữa rồi: "Đã không còn sớm nữa, nếu không còn chuyện gì nô tỳ xin phép cáo lui trước!". Bên ngoài trời đã tối đen, những chiếc lồng đèn treo trên cao đang tỏa ra ánh sáng mờ mờ, mang theo âm áp, suối âm lòng người lạnh lẽo giữa đêm đông gió rét.

Một câu nói kia của nàng không khỏi làm mọi người đang ngồi nơi đây phải trợn mắt há mồm. Bọn họ không thể nào đoán được Vũ Dương sẽ nói thế, là gan nàng ta cũng thật quá lớn mà, nhưng đồng thời trong lòng bọn họ cũng đang mừng thầm khi nhìn thấy nàng lại không biết phân nặng nhẹ như thế.

Cả Thương Duật và Hương Lăng là những người từng trải không ít nhưng lại chưa bao giờ gặp qua một người không kiêng nể ai như nàng. Nàng rót cuộc là vì sao lại trở thành người không biết sợ bất cứ chuyện gì như thế này chứ? Vì sao nàng có ánh mắt bất cần đó, giống như đang muốn thoát khỏi nơi đây sao? Hay ánh mắt đó là đang mơ tưởng, mong chờ điều gì chăng?

Thấy mọi người không lên tiếng phản bác, Điệp Vũ Dương từ từ đứng lên, hơi cúi người hướng phía Thương Duật và Hương Lăng chào, rồi xoay người rời khỏi bàn tiệc đi ra ngoài.

Hương Lăng là người đầu tiên lấy lại tinh thần, có chút khần trương lên nhìn khuôn mặt đang rất bình tĩnh của Thương Duật. Sau đó nàng vội vàng đứng dậy, ngăn lại trước mặt Điệp Vũ Dương, nắm tay nàng lôi kéo nói: "Muội muội khoan đi vội đã, còn nhiều món ngon hãy còn chưa đem lên mà!"

Vốn là người không thích nghi với sự thân cận quá mức của người khác, Điệp Vũ Dương bất thành lỉnh bị nàng nắm chặt tay bất giác run lên, hơi thu tay né tránh một chút. Ngay lúc này, người hầu từ bên ngoài bưng một bát canh thịt dê thật lớn lao vào, Điệp Vũ Dương tay mất lạnh lẽo thấy có người bước vào, lại sắp va phải bọn họ, liền theo bản năng nhanh chóng đem Hương Lăng kéo sang một bên để tránh.

Bởi vì đang đưa lưng về mọi người, nên động tác này của Điệp Vũ Dương ngược lại làm cho bọn họ nhìn thấy giống như nàng là đang không nể mặt, cự tuyệt gây mặt khỏi tay Hương Lăng.

Ngay lúc nàng đem Hương Lăng kịp tránh sang liền bị bát canh còn đang sôi kia hướng thẳng đổ cả lên người nàng, chỉ nghe "ba" một tiếng, Điệp Vũ Dương cùng người hầu chao đảo ngã về phía trước.

Đã không tránh kịp, trong lúc đó nàng còn chưa kịp giúp Hương Lăng tránh sang một bên đứng vững. Điệp Vũ Dương đồng thời tránh phía người hầu nhưng lại không chút phòng bị liền cùng Hương Lăng cả hai đã ngã nhào xuống đất.

Một khắc kia không khí dường như hoàn toàn bị ngừng lại, mọi người mở to mắt ngây ngốc nhìn chuyện vừa xảy ra. Còn Thương Duật vì cách quá xa, lại nói một màn kia xảy ra quá nhanh, nên hắn bắt đầu chỉ đành trơ mắt nhìn Điệp Vũ Dương cứ như vậy mà ngã đè lên bụng Hương Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Thương Thế Của Vũ Dương.

Mãi một lúc sau bọn họ mới phục hồi lại tinh thần, nhìn lại thì thấy bên dưới bụng của Hương Lăng máu đã chậm rãi nhiễm một màu đỏ tươi, cũng nhuộm đỏ luôn bộ y phục trắng toát kia của Điệp Vũ Dương, trông như những đóa hoa đào đang lốm đốm hiện trên nền tuyết trắng trông thật yêu mị nhưng cũng rất thê lương.

“A...” Hương Lăng đau đến nhúm mày, cảm giác được máu đang chảy ra từ hạ thể, nàng hoảng hốt kinh hô: “Con thiếp, con của thiếp, Vương gia, hài tử...”

Thương Duật chỉ vào người hầu mới bụng đồ ăn vào khi nãy phần nộ quát: “Vô lễ! mau đem tên hạ nhân này xuống chém chết cho ta.” Hắn đẩy Điệp Vũ Dương đang từ từ ngốc nghếch bò dậy khỏi người Hương Lăng, rồi ôm Hương Lăng hướng bên ngoài chạy đi. Trước khi đi còn không quên nói lại: “Đứa nhỏ nếu có chuyện gì, Điệp Vũ Dương người không xong với ta đâu!”

Thị thiếp trong phòng nhìn thấy một màn này hết thảy, có chút bức mình vì không ngờ mọi chuyện lại rơi vào tình trạng thế này nhưng lại không thấy ở họ một chút thương tâm hay đau lòng nào ngược lại còn có vẻ như đang mừng thầm.

Mặc Vận tiến đến nâng Điệp Vũ Dương dậy, vừa rồi à nhìn thấy nàng bị đụng vào e rằng bị thương cũng không nhẹ đi, nhìn nàng cả người quần áo dính đầy canh, thật dơ bẩn: “Muội muội, người không sao chứ?”

“Còn lo là nàng có chuyện gì sao? Chúng ta mau nhanh chút đi xem Vương Phi thế nào rồi!” Lục Phù một bên nhắc nhở.

“Không sai, mau đi nhanh lên!” Chi Trà một bên cũng thúc giục, lôi kéo Mặc Vận đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát căn phòng náo nhiệt khi nãy giờ chỉ còn lại mỗi Điệp Vũ Dương cùng nô tỳ Tiểu Hồng. Tiếng ồn ào khi nãy giờ cũng đối lập hoàn toàn với sự yên tĩnh hiện tại, làm cho mọi thứ nơi đây cũng trở nên nhột nhạt không sức sống.

Nàng nhắm mắt rồi lại mở mắt, nhìn hoa đào bên ngoài cửa sổ kia, vốn là bộ dáng rất kiên cường nhưng hiện nay lại muốn buông xuôi, phó mặc đón nhận từng trận tuyết đang không ngừng rơi xuống, từ từ chìm mình trong mảnh mộng lung ngoài kia.

Đêm nay gió thật lạnh, ngông cuồng kéo đến, cuốn theo mọi thứ, như đang thỏa mãn cuồng vọng chính mình? Nhưng còn nàng thì sao? Vì sao mới qua được có vài ngày bình yên, chuyện không may lại cứ dồn dập đổ xuống, một lần nữa không chút thương tình đem nàng đánh xuống hân bằng sâu thẳm vạn trượng? Chắc có lẽ do nàng kiếp trước đã làm rất nhiều điều bậy nên kiếp này nàng phải sống mà trả giá đi.

Mọi người đều nói phù dung sớm nở tối tàn, hoa phù dung nở rất đẹp nhưng thật ngắn ngủi, còn nàng thì từ nhỏ đến giờ tựa hồ như một lần nở rộ cũng chưa từng có. Nàng hâm mộ! Nàng thật hâm mộ hoa quỳnh, vì khi nó xuất hiện thì không ai mà không tranh nhau muốn thưởng thức vẻ đẹp của nó, nhưng nàng xuất hiện lại chỉ có thể vào lúc đêm tối không một bóng người.

“Trời ạ, tiểu thư, người bị thương!” Tiểu Hồng vội vàng lấy khăn ra lau vết thương cho nàng.

Thật không? Nàng là bị thương sao? Một từ này rất quen thuộc đi, hình như nàng nghe được thân thể của hắn cũng thường hay bị thương? “Cất lại đi, đừng để nó bẩn, chắc cũng không có gì nghiêm trọng đâu.” Nàng cố cắn chặt răng, bày ra bộ dáng kiên cường, khó khăn cất từng bước đi ra bên ngoài, trên người cảm giác đau nhức không ngừng đánh tới.

Nàng không đi sang Bích Vân tiên xem Hương Lăng thế nào? Cho dù đi qua bên đó thì sao, nàng cũng không làm được chuyện gì cả, ngược lại sợ làm cho người khác phiền lòng hơn.

Trở lại Mặc Chi Tiên, Hình Nhi nhìn thấy nàng cả người nhem nhuốc la lên: “Tiểu thư, người là bị sao vậy?”. Nhưng nàng biết mình có hỏi cũng không tra ra được gì liền chuyển hướng đến Tiểu Hồng: “Tiểu Hồng, các người xảy ra chuyện gì? Cũng không phải...”

Tiểu Hồng lắc đầu ý bảo nàng không nên hỏi tiếp, tiến nhanh đến giúp đỡ dìu Vũ Dương ngồi xuống: “Tiểu thư, để nô tỳ giúp người thay một bộ đồ khác.” Tiểu thư không nói lời nào, nàng cũng không lên tiếng kêu đau, chỉ là khi nhìn đến Vũ Dương toàn thân bị đồ đầy canh nên trong lòng suy nghĩ thay giúp nàng.

Hình Nhi nhanh tay lẹ chân mang tới bộ quần áo khác, Tiểu Hồng cầm lấy giúp Diệp Vũ Dương thay ra. Các nàng nhìn Vũ Dương ngồi đó, không biết hồn phách đang phiêu du nơi nào, lại càng không biết nàng đang suy nghĩ gì.

Cởi quần áo ra, Tiểu Hồng không tự chủ mà hét lớn lên: "A... Tiểu thư..." nhìn thấy trước ngực nàng giờ đã nổi lên không ít bọng nước do bị canh nóng khi nãy đổ vào làm phỏng. Lòng Tiểu Hồng đau đớn mà khóc lớn lên, tiểu thư của nàng không ngờ đã bị thương nặng thế kia nhưng một chữ cũng không hé môi. Nàng dùng miệng nhẹ thổi vào vết thương kia: "Tiểu thư không sao, không sao, để nô tỳ thổi giúp người... phù... phù..." Nói xong nước mắt nàng đã không kiềm chế được, cứ thế mà không ngừng giọt ngắn giọt dài rơi xuống.

Vũ Dương dường như cũng phục hồi lại, cúi đầu nhìn trước ngực những bọng nước nổi lên, dưới ngọn nến lại tỏa ra ánh sáng trong suốt trông thật đáng yêu. Đau sao? Tựa hồ nàng không cảm giác được, có lẽ là đã quá đau lòng, cho nên đối với thương thế bên ngoài kia nàng mới không có chút cảm giác gì.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Tàn Bạo (1)

Nàng càng tỏ ra không sao thì Tiểu Hồng và Hình Nhi lại càng thêm thương tâm.

Hình Nhi gắt gao cắn chặt tay mình, không cho mình khóc lên thành tiếng vội chạy đi lấy thuốc: "Tiểu Hồng, mau lên... nhanh tay mau giúp tiểu thư bôi thuốc!"

Hai người nô tỳ một bận rộn giúp nàng bôi thuốc, động tác lại rất nhẹ nhàng ôn nhu, từng chút từng chút như lông vũ chạm nhẹ lên chỗ vết thương kia.

Sau khi thoa thuốc xong xuôi, Tiểu Hồng bảo Hình Nhi đến Bích Vân Hiên nghe ngóng một chút, còn chính mình thì canh giữ cạnh giường cho Diệp Vũ Dương nghỉ ngơi.

Trong phòng đang đốt than sưởi ấm, tiếng củi nổ kèm theo có một vài tia lửa bắn ra, ánh lửa tựa như đang nhảy múa, đem nhiệt tình của chính mình sưởi ấm khắp phòng. Ấm áp, chính lúc con người đang trong lạnh lẽo thì mới rõ ràng cảm nhận được sự tồn tại của nó, mà nó cũng tuyệt không để ý, một chút hi nộ ái ô cũng không kèm lẫn vào.

Từ khi trở lại Mặc Chí Hiên, Diệp Vũ Dương không hề nói gì, chỉ là lẳng lặng vuốt ve quần áo trên tay. Bộ quần áo này chính là ngày trước Hương Lăng đã đích thân đem tới, dù nàng ta vẫn chưa mặc qua, nhưng dường như được truyền qua từ tay nàng nên cũng lưu lại đó một ít mùi thơm của Hương Lăng, rất ấm áp nhưng lẫn nữa làm cho cõi lòng Vũ Dương càng thêm tan nát.

"Tiểu thư... Tiểu thư..." Hình Nhi từ bên ngoài vội vàng chạy vào, khuôn mặt bị gió lạnh thổi đến cũng trở nên đỏ bừng.

Khản trương ngẩng mắt nhìn lên, đây là lần đầu tiên Tiểu Hồng nhìn thấy nàng xúc động như thế: "Thế nào? Vương Phi ra sao rồi?" vừa nói nàng vừa đặt quần áo trên tay xuống, dường như rất sốt ruột lo lắng.

Nhìn đến nàng như thế, Hình Nhi do dự không biết phải nên nói thế nào.

"Nói mau!"

Hình Nhi cố nuốt xuống một ngụm, lúc này mới nhỏ giọng lên tiếng: "Vương Phi không sao rồi, nhưng còn đưa nhỏ lại vì chưa đủ tháng nên đã không còn..."

Vừa nghe tin đưa nhỏ của Hương Lăng bị mất, cả người Diệp Vũ Dương mềm nhũn ngồi sụp xuống. Nàng không phải đang sợ hãi sẽ bị Thương Duật trừng phạt, lại càng không phải sợ Hương Lăng sẽ trách cứ mình, mà chính vì nàng đã đích tay làm tổn thương đến Hương Lăng, làm cho đưa nhỏ mà Hương Lăng đang ngày đêm chờ đợi không còn nữa.

Hương Lăng đối với nàng thật sự rất tốt nàng không phải là không biết, nhưng nàng không phải là người nhiều lời, chỉ im lặng đem tất cả mọi chuyện mà ghi nhớ, khắc sâu vào trong lòng.

Nhưng không ai hiểu được nàng, lại cho nàng là người cố ý xem thường người khác. Khi thấy người nọ đang bụng đồ nóng bước loang choạng tiến vô, tay nàng đã nâng sẵn chuẩn bị đỡ nếu như Hương Lăng bị ngã, nhưng đến khi nàng giơ tay lại vướng phải tay áo rộng bên dưới, lại càng không ai nhìn thấy người kia ngã trước về phía Hương Lăng, nếu như ngã về phía nàng đương nhiên không nghĩ ngợi gì Hương Lăng có thể an toàn mà tránh được, nhưng vì lúc ấy nàng vừa mới giơ tay ra chỉ e rằng trong mắt người khác là đang cố ý vô lễ đây.

Giờ đây Hương Lăng lại bị chính nàng đụng ngã, làm hại đưa nhỏ bị mất nên lòng nàng đang rất khó chịu.

Không cần Tiểu Hồng nâng dậy, Diệp Vũ Dương chỉ là một mình cố gượng hướng cửa ngoài đi tới, lại vừa vận dụng phải một người đang giận dỗi đứng tiến vào, ngược mắt lên nhìn đã thấy ánh mắt Thương Duật đang hùng hực lửa giận: “Vương Gia...”

“Làm cái gì hả? Có thể nhẫn tâm đẩy ngã Hương Lăng vậy mà lại đẩy không nổi bốn vương sao?” giọng điệu châm chọc so với bề ngoài lạnh lùng càng làm cho người ta thêm rét lạnh.

Diệp Vũ Dương kinh ngạc đứng yên tại chỗ, bất an nói: “Vương phi, nô tỳ nghĩ...”

“Thế nào, người lại muốn đi xem nàng ta sao? Chẳng lẽ e ngại nàng ta chưa đủ thống khổ sao?” Thương Duật hung hãn bắt lấy tay nàng mang trở vô phòng: “Các người mau ra ngoài hết cho ta!”

“Nhưng mà, Tiểu thư trên người còn đang bị thương, không...”

Lời nói còn chưa dứt đã bị Thương Duật một chương đánh vào trong ngực: “Cút!” Lửa giận hấn cố nén xuống đã lâu giờ đã muốn lan tràn, hùng hực thiêu cháy, khắp nơi cũng không ngại làm liên lụy đến những người vô tội khác.

Tiểu Hồng nhất thời không thể gượng dậy được, phun ra một ngụm máu tươi. Nhìn lấy hấn đáng về thâm trầm, e rằng ở lại đây sẽ cản trở thêm thôi, cũng không làm được gì, bèn quỳ lạy rồi cùng Hình Nhi vẫn đang đứng chờ ở đây mà lui ra ngoài.

Hai người vừa ra khỏi cửa, ở đây Thương Duật liền cầm lấy tay Diệp Vũ Dương, kéo nàng vào vách tường, thân mình hấn hung hãn ép sát vào nàng, mang theo khí lực rất lớn, nàng cảm thấy trước ngực mình một mảnh ướt át. Giận dữ giờ đã lên tới cực điểm, khó mà có thể chịu đựng: “Nói, người là cố ý làm cho Hương Lăng mất đứa nhỏ phải không?”

Một tiếng “Phanh” đó là những bọc nước trước ngực nàng đang vỡ ra, nàng tựa như nghe được chúng nó đang gào thét, vui sướng vì được phóng thích, làm ẩm ướt cả một mảng trước ngực nàng.

Mâu gian của hấn giờ đây tràn ngập lửa giận, giống như bị kiềm chế không thể bộc phát, nội tâm cũng đang bị thiêu đốt đến đau đớn. Hấn đang đau lòng sao? Cũng đúng thôi, Hương Lăng đau đớn dĩ nhiên hấn cũng sẽ thương tâm mà đau đớn theo.

Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, miệng lạnh lùng thốt lên: “Đúng, là nô tỳ cố ý.” Dù ta không cố ý hại người, nhưng người lại vì ta mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Tàn Bạo(2)

Thừa nhận có lẽ chỉ mình nàng chịu thương tổn, sẽ không làm cho hấn phải khó xử, càng sẽ không làm cho Hương Lăng vì chuyện nàng và hấn khắc khẩu mà không vui, còn có thể làm cho hấn có chỗ để trút giận. Tất cả mọi đau đớn, chỉ cần nàng nhận lãnh trách nhiệm về mình là được, mà nàng cũng là nên nhận trách nhiệm mới phải.

Đau chính là chỉ một người mà thôi, cũng không cần phụ lòng thêm bất kỳ một ai nữa.

“Ba” hấn không chút lưu tình, một chương tát vào mặt nàng, miệng còn không ngừng phun lửa giận: “Hương Lăng đối đãi với thế nào hả, người vì sao lại làm như thế để cho nàng ta phải thương tâm? Bốn Vương vẫn luôn tin rằng là người đã không cần thận, nhưng hóa ra người lại là hạng người như thế, tại sao vậy?” hấn dù không đành lòng nhưng lại không thể kiềm nén, đem hết thầy mọi tức giận trút lên người nàng, trông mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Diệp Vũ Dương.

Trên làn da trắng như ngọc lập tức hiện lên năm dấu tay rõ rệt, màu đỏ hấn lên trông thật tàn nhẫn, nhưng nàng vẫn kiên cường nói: “Bởi vì nô tỳ không cam tâm, so với Hương Lăng, địa vị của nô tỳ một chút cũng sánh không bằng, vì sao nàng ta lại có thể hưởng hết sủng ái, tất cả những thứ kia phải chính là của nô tỳ...” Hương Lăng hấn là không cần phải tự trách, còn hấn đương nhiên cũng có thể lấy cớ để mà trừng phạt nàng. Cứ như vậy đi chẳng phải là tốt lắm sao, dù sao toàn bộ thể gian dư thừa chỉ là mỗi mình nàng, Diệp Vũ Dương thôi.

Nói còn chưa dứt lời, một chương khác của Thương Duật lại hướng về phía mặt bên kia. Một tát này, so với cái tát khi nãy, lực đạo chỉ có hơn chứ không kém? “Người muốn có đứa nhỏ sao? Muốn được sủng ái sao? Người không phải thanh tâm hóa dục à? Thì ra tất cả chỉ là giả bộ đóng kịch mà thôi!” Tay hấn hung hãn đem quần áo trên người nàng xé đi, không hề mang một chút dục vọng gì, chỉ có phần nộ không thể khống chế và đau lòng không thôi: “Được, vậy để hôm nay bốn vương sẽ thành toàn cho người, cho người có được nó.”

Môi hấn hung hãn hôn lên khoe môi nàng, mang theo bão tố cuồng phong, không ngừng cắn nuốt chà xát như muốn nuốt chửng lấy môi nàng, thâm nhập thật sâu vào trong hầu gian của nàng mà chiếm lấy tất cả hô hấp, đồng thời hấn dường như cũng đang muốn làm tê liệt đi mọi sự thống khổ cùng giận dữ mà hấn phải chịu đựng. Hấn luôn tự khắc chế, nhắc nhở bản thân rằng không cần trừng phạt nàng, cho dù có giận dữ, cho dù không thể khống chế được

thì hẳn có thể tránh xa nàng một chút, bởi vì hẳn biết nàng là cố tình muốn làm cho hẳn phải phát giận lên người mình.

Tay gắt gao ôm chặt lấy thân thể của nàng, giống như muốn đem nàng hòa nhập vào trong cơ thể chính mình, mỗi vẫn không ngừng càn quét, phần nộ giờ đây đã chiếm cứ mọi suy nghĩ của hẳn. Nhưng chính giờ phút này đây, cảm nhận được ngọt ngào từ miệng nàng truyền tới lại làm thay đổi ý định trừng phạt nàng ban đầu của hẳn. Hẳn càng điên cuồng, say sưa tăng thêm lực hút. Mỗi nàng cũng vì thế bắt đầu sung lên, cho đến khi máu chậm rãi chảy ra hẳn cũng không hề phát hiện, còn nàng lại một chút cũng không cảm giác được, để mặc cho hẳn hôn mình.

Đến khi trong miệng truyền đến vị mặn hẳn mới thật kinh hoàng bừng tỉnh nhìn lại nàng đang chậm rãi rơi lệ.

Tại sao? Trước mắt hẳn giờ có thật nhiều nghi ngờ? Không biết có phải trong phòng quá sáng, nàng mông lung nhìn thấy khuôn mặt Thương Duật có chút khác thường, làm sao hẳn lại có bộ mặt này cơ chứ? Sao có thể được? Tay nàng nhẹ nhàng vươn ra chạm vào hai bên má hẳn? “A . thật sự có thể chạm đến sao, tại sao mình lại luôn có vẻ như nhìn không rõ?”

Nước mắt của nàng làm cho lòng hẳn chợt nảy lên, mạnh mẽ buông nàng ra, không ngừng lắc đầu: “Hừ! Người muốn nhưng bản vương không nhất thiết phải cho người toại nguyện!” Hẳn dường như có chút khó xử, dùng sức đẩy nàng ra. Diệp Vũ Dương cứ như thế mà té ngồi xuống đất.

Cửa lại bị hẳn dùng lực đá tung, thanh âm thanh thúy vang lên giữa đêm tối âm u lạnh lẽo, so ra lửa giận của hẳn chỉ có hơn chứ không kém.

Nàng lẳng lặng ngồi trên mặt đất, cả người mềm nhũn như một vũng nước, không còn chút khí lực nào, dường như trái tim cũng thật mệt mỏi, không còn chịu đựng được nữa. Bếp lò đang đốt cháy bên cạnh không ngừng phát ra tiếng “tư tư”, đôi khi cũng có vài tia lửa nhỏ bắn tung tóe lên cánh tay trần trụi của nàng, vì quần áo khi nãy đã bị hẳn hung hãn xé rách, đau đớn cứ thế một lần nữa lại đến.

Trong lòng thầm nghĩ ngồi mông lung, nên nàng cứ thế lẳng lặng nằm đó mà ngủ thiếp,.....

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Gây Chuyện (Nhất)

Hình Nhi cùng Tiểu Hồng tiến vào, nhìn thấy Diệp Vũ Dương đang nằm dưới đất, cả hai không nói lời nào, chỉ là lẳng yên dìu nàng lên giường nằm nghỉ. Nhìn đến quần áo trên người nàng giờ đây đã bị xé rách, cả hai chỉ đành cúi đầu lặng lẽ rơi lệ.

Bọc nước của vết bỏng khi nãy đã bị Thương Duật làm bể, vì qua một hồi lâu nên đã khô lại, dính chặt với quần áo trên người Diệp Vũ Dương. Lúc cởi đồ cho nàng, da thịt chỗ đó cứ thế theo quần áo mà tróc ra, chỉ thấy máu cùng da thịt đỏ tươi đang trộn lẫn vào nhau làm cho người ta nhìn đến mà đau lòng.

Hai tên nô tỳ cứ thế mà lặng lẽ khóc, Tiểu Hồng giúp nàng bôi thuốc, nàng biết rõ là Vũ Dương đang cố chịu đau, vẫn không hề than vãn một lời nào, chỉ khi quá mức chịu đựng cơ thể nàng mới hơi run rẩy một chút mà thôi.

Nhìn đến bọn nô tỳ đang bôi thuốc, không thể nghĩ ngờ gì cả Tiểu Hồng cùng Hình Nhi trong lòng chua xót đến cỡ nào. Đôi khi Tiểu Hồng đau lòng nhìn không được liền quay sang nhờ Hình Nhi bôi thuốc thay mình, hai người nô tỳ cứ như vậy mà thay nhau giúp nàng bôi thuốc, băng bó thật tốt cho vết thương kia của Diệp Vũ Dương một lần nữa.

Cả hai sau đó lẳng lặng canh bên ngoài vừa sợ cho nàng nghỉ ngơi. Vì khi nãy nàng nằm trên đất khá lâu cho nên bọn họ một chút cũng không dám lơ là sợ nàng phát sốt. Đêm đến lại không ngừng giúp nàng thay khăn đắp lên trán mới giúp cho nàng một đêm yên ổn.

Mờ mờ ảo ảo, trong lòng có chút bồi hồi không yên, Diệp Vũ Dương trong mộng thấy mình khi còn nhỏ được một nữ nhân xa lạ nàng chưa từng gặp qua ôm ấp, lòng thấy thật vui vẻ, nàng nở nụ cười thật sáng lạn mà từ trước đến giờ nàng chưa từng nghĩ mình sở hữu qua. Nữ nhân đó có làn da trắng nõn, đôi mắt đẹp dịu dàng như những con gió thu nhẹ, dáng người thon dài, một mái tóc đen mượt được vấn cao rất tỉ mỉ, trên cài trâm phượng bằng bạch ngọc, tỏa sáng chói lọi như ánh mặt trời. Trên người vận bộ đồ màu xanh có hình hoa mẫu đơn, cả người nàng toát lên vẻ đẹp vừa đoan trang lại không kém phần cao quý. Nàng không biết nữ nhân đó là ai, nhưng nàng cảm nhận được sự thân thiết cùng ấm áp trong đó. Nàng nhìn thấy nữ nhân vươn tay vuốt nhẹ lên tóc nàng, dịu dàng đem chuyện xưa kể cho nàng nghe. Bỗng đâu từ xa một người dữ tợn tiến đến, lời nữ nhân kia khỏi nàng, vô luận nàng ta có giẫy dụa thế nào, Diệp Vũ Dương có phản kháng ra sao cũng quyết không buông tay. Nữ nhân kia rốt cuộc cũng bị mang đi, tách biệt hoàn toàn khỏi nàng, còn nàng cứ đứng đó khóc mãi, nàng vừa khóc vừa hô lớn: “Nương, nương...”

“Nương, nương...” Diệp Vũ Dương đột nhiên ngồi bật dậy, đảo mắt nhìn khắp nơi trong phòng, hít thở dồn dập một hồi rồi sau đó nhận ra căn phòng cùng cách bài trí thật quen thuộc, cả người mới thả lỏng, ngờ nghech ngồi trơ ra đó.

“Tiểu thư, tiểu thư, người sao vậy?” Hình Nhi bưng nước đến, nhẹ nhàng nâng cốc nước đến tận môi nàng, giúp nàng uống nước.

Điệp Vũ Dương ngây ngốc nhìn Hình Nhi, lát sau mới hồi phục, lại nhớ đến chuyện hôm qua liên loạng choạng bước xuống giường.

Vừa đến cửa đã đụng phải Tiểu Hồng phía trước chặn lại: "Tiểu thư trong người còn bị thương, người trước hết nên ở lại tịnh dưỡng a." Rồi trừng mắt liếc về người ăn nói vụng về là Hình Nhi lộ vẻ bất mãn.

"Ta muốn đi gặp Vương Phi!"

"Không được a, tiểu thư thân mình mới vừa khá lên một chút, sao có thể đi được chứ.!" Mới vừa hôn mê hết hai ngày, giờ còn muốn tìm đến khổ sao, tiểu thư dù không có đau lòng cho chính mình nhưng các nàng đều rất đau lòng a.

"Đúng vậy tiểu thư, hiện tại ở Bích Vân tiên đang loạn cả lên, tiểu thư đến đó cũng không chắc sẽ thấy được Vương Phi."

Trông mắt nhìn chằm chằm hướng phía trước: "Ta muốn gặp Vương phi." Gặp Hương Lăng nàng không phải vì bất cứ mục đích gì khác, mà chính là muốn ở trước mặt nàng nói một câu "xin lỗi"

"Đâu rồi?..."

Ba người chủ tớ còn đang giằng co, liền nghe bên ngoài có tiếng nói: "Phu nhân, mời ngồi!"

"Mọi người chết hết rồi sao? Thì ra đều là một lũ rùa rụt đầu?" Giọng nói không chút khách khí này là của Ngọc Tố phu nhân đang từ bên ngoài truyền vào.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Gây Chuyện(Nhị)

Điệp Vũ Dương sưng sốt không chuẩn bị đối mặt với Ngọc Tố tại đây. Chân đang nhấc lên cũng liền rút lui trở về ngồi trở lại trên giường. Nàng lặng nhìn tuyết bên ngoài cửa sổ, khắp nơi một mảnh yên tĩnh, trái ngược hoàn toàn với bên ngoài đang truyền vào giọng nói giận dữ không giống chút nào với phong thái nhàn hạ trầm tĩnh thường ngày của Ngọc Tố phu nhân, chỉ nghĩ đến đây thôi Điệp Vũ Dương bắt gặp hơi nhếch môi mỉm cười.

Điệp Vũ Dương không nghĩ mình phải ngốc nghếch mà chui đầu vào rọ, ra kia để cho bị mắng sao. Hiển nhiên người đang ngồi ngoài kia cũng không có ngốc nghếch mà chờ, chỉ đành phải tự mình tiến vào tận tâm phòng, nhìn nàng đang bình tĩnh ngồi trên giường không khỏi có chút sùng sốt: "Điệp Vũ Dương, ngươi cũng thật là phong thái khác người" giọng nói dĩ nhiên không chút kiêng dè châm chọc Điệp Vũ Dương.

"Hôm nay phu nhân ghé qua, nô tỳ thật không có khả năng tiếp đãi.". Nếu phải giả dối nàng nghĩ mình không khả năng làm được, càng không muốn vì người nàng không quan tâm mà đi ép buộc bản thân làm chuyện mình không tự nguyện.

"Ngươi..." Ngọc Tố phu nhân chỉ vào vẻ mặt hồ hững của nàng, trong lòng hết sức tức giận: "Ngươi không phải đã dụng tâm muốn hại Hương Lăng mắt đi đưa nhỏ sao? Còn làm như không có việc gì, lương tâm của ngươi một chút cũng không có sao? Ngươi còn có phải là người không?"

Đối với những lời này nàng không phản ứng gì, ngược lại Điệp Vũ Dương càng tỏ vẻ bình tĩnh. Nàng không phản bác, im lặng để mặc bà ta nói. Chuyện Hương Lăng đề non vốn dĩ là nàng cũng có phần không đúng.

"Như thế nào? Hết lời rồi sao?" Thấy nàng im lặng, lửa giận trong lòng Ngọc Tố phu nhân thuận thế càng lên cao: "Ngươi bắt quả chỉ là một ả quân kỹ, được tới hậu viện hầu hạ Vương gia vốn là đại phúc rất lớn, không ngờ ngươi thế nhưng không biết an phận lại dùng thủ đoạn bỉ ổi, được đằng chân lại muốn lẩn đằng đầu. Cho ngươi biết dù Hương Lăng không có đưa nhỏ đi nữa, ngươi cũng đừng mơ tưởng sẽ được Vương gia ưu ái."

Nhìn trên đỉnh đầu giường, từ khi nào thì những hình ảnh cây dành dành được khắc họa trên đó lại nhiều đến vậy a? Nàng càng nhìn lại thấy càng nhiều.

Nghĩ đến Vũ Dương vì bị câu nói của chính mình làm cho sợ hãi, Ngọc Tố phu nhân vô cùng đắc ý: "Ngươi cho dù được sủng ái thì sao, mãi mãi vẫn không thể thay đổi sự thật thân phận là một quân kỹ ti tiện. Huống chi nay Vương gia còn đang hận ngươi tận xương, những tính toán cùng công sức trước giờ của ngươi e rằng giờ chẳng khác nào đã đổ sông đổ biển hết. Mấy ngày hôm trước Vương gia đến đây, ta nghĩ ngươi chắc cảm thấy rất cao hứng nên càng kiêu ngạo đi? Ta cũng thật không rõ vì sao lúc trước Vương gia lại sủng ái ngươi?"

"Đã là vào mùa đông sao lại có nhiều hoa dành dành đến thế chứ?" Bên tai nàng vẫn còn đang văng vẳng tiếng Ngọc Tố phu nhân không ngừng chỉ trích vọng lại, nhưng lòng nàng thì lại bay tới đặt vào những cây hoa đang nở ngoài cửa sổ kia.

"Ngươi nói cái gì?" Nhìn theo hướng đôi mắt nàng, bà mới phát hiện thì ra Vũ Dương căn bản không đem lời bà vào tai, tức giận đập bàn: "Hỗn láo, nay ngay cả lời nói của ta ngươi cũng coi như là gió thoảng bên tai sao? Ngươi quả nhiên không biết sợ là gì mà!"

Điệp Vũ Dương cũng không ngoảnh đầu lại, chỉ thoáng hạ mí mắt: “Cảm ơn phu nhân đã khích lệ.”

Ngọc Tố giận dữ nhưng cố bày ra bộ dạng khinh thường, đứng lên nói: “Ta cũng không muốn tiếp tục nói chuyện với hạng người như ngươi nữa, đỡ cho mình phải thêm bực tức!”

“Nô tỳ không tiến!”

“Tốt, tốt, ngươi ráng chờ xem. Dù ta không trừng phạt ngươi vì những lời này, thì tội của ngươi cũng không nhẹ đâu” nói xong phát tay áo, dứt khoát rời khỏi Mặc Chí Hiên.

Tiểu Hồng và Hình Nhi này giờ vẫn đứng một bên nom nóp lo sợ, cũng biết khi này Ngọc Tố phu nhân tức giận không ít, liền nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, e rằng người đắc tội với Ngọc Tố Phu nhân cũng không phải là chuyện tốt gì a.”

“Không sao cả, dù muốn hay không cũng vẫn là tội. Vương gia hay bà ta cũng như nhau vậy thôi. Ngươi nghĩ nếu ta lấy lòng Ngọc Tố phu nhân thì bà ta sẽ đối chúng ta tốt sao?” Nàng không cần phải đi lấy lòng người khác. Như là đối với Hương Lăng, dù từ trước giờ nàng chưa từng nghĩ sẽ lấy lòng nàng ta, lại không ngờ rơi vào cục diện khó xử này rồi nếu thêm một Ngọc Tố phu nhân, chẳng phải muốn nàng bị rơi vào vạn kiếp bất phục sao? Dù sao hiện giờ nàng đã rất phiền lòng, lại càng không ngờ còn phải ứng phó thêm một Ngọc Tố phu nhân: “Huống chi nói trở lại Ngọc Tố phu nhân đối với ta luôn bất mãn, không phải chỉ mới ngày một ngày hai đây thôi mà ngay từ khi mới bắt đầu đã vậy rồi”. Nàng vốn luôn thù hận, nhưng mọi chuyện đã khác chính từ ngày nàng đứng lên phân tích phải trái ở sân lớn, tránh cho người trong phủ một phen náo loạn, biểu hiện nàng ở trước mặt mọi người dĩ nhiên nổi trội hơn bà ta, nên tình thế vốn đã không tốt đẹp gì nay lại càng tồi tệ hơn.

Hình Nhi kinh ngạc nhìn nàng, nguyên lai qua lời nàng vừa nói đã cho thấy nàng là người tinh tế từng trải thế nào đi. Xem ra tiểu thư trở thành bộ dạng thế này không phải là không có lý do, cũng vì thế nên tiểu thư càng không cho phép thế thiếp hậu viện có thể công kích chính mình, nhưng kết cục hiện tại khỏi nói cũng biết là không khả quan gì lắm?

Vẫn cho rằng tiểu thư thờ ơ không để ý, nhưng thật ra nàng luôn thận trọng mặc dù không phải là không được sủng ái.

“Tốt lắm, chúng ta đi Bích Vân hiên đi!” Chuyện phải đối mặt trước sau gì vẫn cũng phải đối mặt, dù có trốn cũng không thoát.

Bạn đang đọc truyện *Thê Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Châm Chọc

Lần này Tiểu Hồng và Hình Nhi không phản đối nữa, chỉ yên lặng gật đầu.

Điệp Vũ Dương cũng không nói thêm lời nào, nàng cũng không nằm xuống ngủ lại một chút, ngồi dậy để Tiểu Hồng hai người giúp nàng chải đầu rửa mặt, sau đó cùng Tiểu Hồng vội vàng tiến đến Bích Vân hiên.

Vừa bước ra cửa đã bị ánh sáng chói lọi bên ngoài đâm vào mắt thật đau nhức. Nhiều ngày qua tuyết cũng đã rơi xuống rất nhiều, khắp nơi bị bao phủ một màu trắng xóa. Trên cao mái ngói san sát bị tuyết phủ đầy, dưới ánh nắng chiếu rọi trông như một dải lụa màu trắng, trông thật đẹp mắt, nếu không cẩn thận nhìn lâu có lẽ sẽ bị ánh sáng màu trắng kia làm cho mù cũng nên.

Kéo lại hai bên vạt chiếc áo khoát bằng lông để cho ấm hơn, Điệp Vũ Dương từng bước đạp tuyết hướng Bích Vân hiên tiến tới. Vì nàng không phải là người được Vương Gia sủng ái nên chuyện trong viện này cũng không hề có bất kỳ hạ nhân nào để ý tới, chỉ có hai nha đầu theo nàng hiểu ý nên nhanh chóng dọn dẹp một chút để nàng có thể nhìn theo đường mòn mà đi, nhưng tuyết trắng lại quá dày làm cho đường mòn trước mắt cũng trở nên mờ mịt, dưới chân cũng không ngừng truyền đến từng cơn lạnh lẽo lan tỏa khắp toàn thân.

Sắc trời hôm nay cũng không tệ, ánh nắng trời trải dài ánh sáng ngũ sắc xuống đất liền, nhưng lại không có một chút ấm áp nào, chỉ có hình ảnh tuyết trắng thật tinh khiết ngoài kia làm cho người ta như trầm mê, nửa muốn chạm vào nhưng lại cũng không dám.

Rất lạnh, cũng phần nào giúp cho đầu óc nàng càng thêm thanh tĩnh, nhìn mọi chuyện được rõ ràng hơn.

Khi đến Bích Vân Hiên, nhìn thấy Chỉ Trà cùng Mặc Vận trong phòng đi ra, dường như các nàng cũng vừa ghé thăm Hương Lăng xong. Khi nhìn thấy Điệp Vũ Dương, các nàng có hơi ngần ra.

“A! Kẻ đầu sỏ gây chuyện trái lại chờ đến hôm nay mới đại giá ghé sang a.” Chỉ Trà bản tính nhỏ mọn, không ngại thốt lên những lời nói đầy ác độc, chỉ trích Điệp Vũ Dương: “Chính là không biết hôm nay ngươi đến đây muốn gì nữa a?”

Mặc Vận thấy vậy kéo nhẹ ống tay áo của nàng ta, ánh mắt thâm thiết nhìn thẳng vào Điệp Vũ Dương: “Muội muội, thân thể muội có khỏe không? Chỉ

Trà nói chuyện rất là...”

“Không sao!”

Hai chữ ngắn gọn không chỉ nói đến thương thế của mình, cũng là ý nói nàng thật không chút để ý đến lời nói khó nghe kia của Chi Trà.

“Nhìn một cái rõ ràng đã biết nàng ta là không còn gì để chối cãi, còn bày đặt làm như rất hào phóng, ta biết người rất khinh thường đến tình cảm của người khác!”. Nàng lòng dạ tiểu nhân nên tự nhiên cho rằng Điệp Vũ Dương đã khinh thường nàng ta.

“Thôi đừng nhiều lời nữa chúng ta nên đi thôi!” Mặc Vận lôi kéo Chi Trà hướng ra ngoài mà đi, trước khi đi cũng không quên nhỏ giọng hướng Vũ Dương nói vài lời: “Vương Gia còn ở bên trong, muội muội nên cẩn thận một chút.”

Cẩn thận ư? Nàng cũng không biết mình nên phải cẩn thận gì đây? Tuy rằng nàng sợ Thương Duật, nhưng đã đến nông nỗi này, có sợ hay không cũng đâu còn quan trọng gì nữa.

“Muội muội có phải đang ở bên ngoài không, sao nàng không mau vào đây đi?” Thanh âm nhu nhược truyền đến, nghe vào trong tai tựa như còn có tiếng hơi thở khó khăn của Hương Lăng.

Điệp Vũ Dương chân hơi bước nhanh, cứ thế mà tiến vào.

Đây là lần thứ hai nàng đến Bích Vân tiên, cả hai lần nàng đều trong tình trạng sinh tử đều mờ mịt. Lần đầu tiên chính là lúc nàng được vớt lên dưới hồ nước sông chết cũng không rõ, còn lần thứ hai chính là lúc này.

Vừa bước vào, căn phòng này thật ra ám áp hơn nhiều so với Mặc Chí tiên, lòng bàn tay nàng lại bắt gặp đồ đầy mồ hôi. Trong đại sảnh, vẫn như ngày trước trên bàn là một tấm trải bàn trên có thêu đầy hoa cúc, bên trên là bình hoa đang cắm đầy hoa đào, nhìn gần một chút có thể thấy được những cánh hoa đào kia còn đọng lại một ít sương mai trên đó, trông chúng càng thêm tươi mát, thuần khiết. Trên bàn còn có đủ loại hoa quả rất tươi, hòa vào cùng hương thơm của hoa đào tỏa ra, khắp gian phòng đều tràn ngập hương vị thơm ngát cũng rất nhu hòa, bên trong nó còn có vị rất ngọt, nhưng một chút cũng không ngấy, rất dễ làm người mê muội khi bị rơi vào trong đó.

Trong phòng còn có vài thị nữ, đang yên lặng đứng canh ở cửa tấm phòng, sẵn sàng chờ chủ tử sai khiến.

Thấy nàng bước vào cũng không hành lễ, ngược lại còn còn bày ra vẻ mặt chán ghét.

Vũ Dương một chút cũng không ngại, bình tĩnh tiêu sái tiến vào tấm phòng.

Nàng bước vào, còn chưa có ngẩng đầu, liền nhận ra được hơi thở đầy nam tính của Thương Duật, hương vị rất bá đạo đặc trưng riêng của hắn. Nàng hơi hơi cúi người hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Vương Gia, Vương Phi!”

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Thương Duật Ghét Bỏ

Nhìn thấy thái độ nàng tựa như chưa hề có việc gì xảy ra, lửa giận của Thương Duật không biết từ đâu ập tới, đang định phát hỏa thì Hương Lăng đã lên tiếng trước: “Muội muội mau ngồi xuống!”. Giọng nàng có chút khàn khàn, có thể đoán được ra nàng ta đã đau lòng đến cỡ nào đi.

Cảm tạ Hương Lăng xong, nàng cúi đầu ngồi trên ghế, mí mắt hạ xuống. Có Thương Duật ở đây nàng cũng không biết nói gì mới phải, do dự một hồi nàng lên tiếng: “Thật xin lỗi!” Nói xong nàng đứng cúi thấp đầu, thành ý mui phần tỏ lòng xin lỗi, chỉ là chưa có quỳ xuống mà thôi. Vết thương trên ngực bị phỏng nên lúc nàng cúi người, vô tình chạm phải, cảm giác đau đớn lập tức theo đó truyền đến làm Vũ Dương không tự chủ mà hơi co rút người lại.

“Nói như vậy chẳng phải không sợ bản thân đã quá thiệt thòi sao? Chẳng phải đây là chuyện rất đúng như ý nguyện ban đầu của người sao? Nên đốt đèn kết hoa ăn mừng mới phải! Cẩn gì phải ủy khuất bản thân để đề cao người khác.” Nam nhân như hắn nếu trong lòng đã một mực xác định chuyện gì, dù có phải tàn nhẫn mà so đo với nữ nhân yếu đuối như nàng hắn cũng không chút e ngại.

Toàn thân Vũ Dương thoáng cứng đờ, vẫn như cũ không có ngẩng lên, mặt cúi xuống song song với lưng, với tư thế này nàng mới có thể hoàn toàn dấu đi bi thương của chính mình.

Hương Lăng thờ dãi vội nói: “Muội muội đừng nói như vậy, trước tiên mau ngồi xuống đã có gì từ từ rồi nói sau.”

Lúc đứng dậy, cảm giác đau đớn kia khiến cho nàng buộc phải hơi nhíu mi, nhưng hình như cũng không giảm đi chút nào cả.

Đến khi ngồi xuống lần nữa thì xung quanh dường như đã trở về sóng im gió lặng. Nàng im lặng không nói thêm lời nào, chỉ là ngồi đó. Đối với nàng mà nói, cho dù hiện tại Thương Duật không nói gì thêm, nhưng nàng biết mình hôm nay đến đây, cho dù nhìn đến nàng thân hình tiều tụy nói lời xin lỗi, dưới ánh mắt hằn cũng không cảm động gì.

Một người nếu trong lòng đang tràn ngập lửa giận, tranh chấp đương nhiên không tránh khỏi, nhưng khổ nỗi người kia lại nhúng nhường, cố tình để bản thân mình chịu thiệt thòi, đã vậy còn có thái độ im lặng, như đang xem nhẹ vấn đề thì khác nào là đang đổ dầu vào lửa đâu chứ.

Thương Duật nhìn đến bộ mặt bình tĩnh của Vũ Dương lòng ngực lại càng trào dâng một cỗ tức giận. Hắn bước đến trước mặt Diệp Vũ Dương, nắm mạnh cánh tay nàng xách lên: "Người ngẩng đầu lên cho ta! Tình cảm của chúng ta chẳng lẽ làm cho người cảm thấy rất hổ thẹn sao?"

Đầu nàng bị hắn dùng sức không thể không ngẩng lên, mái tóc bị hắn lúc kéo mạnh tay nàng lên giờ bị xõa tung ra. Đồng thời vết thương trên má nàng do hắn gây ra ngày trước giờ đã ngưng tụ thành một màu đen hiện càng rõ ràng trên da thịt trắng nõn kia, dĩ nhiên hắn không thể nào mà không nhìn thấy được. Lúc tay bị hắn nắm lấy, nàng như cảm giác được lung tung và run rẩy của hắn đã rất nhẹ lướt qua, tựa như làn gió nhẹ vừa thổi qua trên giong sóng, lại như một đám mây xa lơ lửng cuối chân trời làm cho người có cảm giác rất không thực. Diệp Vũ Dương cũng coi nhẹ không muốn để ý nhiều, nàng chỉ cho rằng đó là ảo giác của mình mà thôi.

Nàng hơi nghiêng đầu cố ý che đi vết thương trên mặt kia. Đối với Diệp Vũ Dương mà nói, lấy vẻ yếu ớt bản thân để cầu mong nhận được sự thương hại từ người khác thì đó tuyệt đối không phải là tính cách của nàng.

Ngược lại với hành động nàng, Hương Lăng nhanh mắt đã nhìn thấy, liền kinh hô: "Muội muội, người đã bị thương sao?"

"Không sao cả, đây chỉ là do không cẩn thận đụng vào thôi." Nàng quay đầu đi, không muốn phải đối diện với ánh mắt kia của hắn. Đồng thời Diệp Vũ Dương cũng hướng Hương Lăng mà nở nụ cười đậm bạc.

"Đừng cố ý giả vờ yếu ớt trước mặt ta, không phải là người muốn để cho người khác thương hại đó chứ?" Hắn hung hãn buông tay nàng rồi rời ra.

"Vương gia, thật ra ngày ấy muội muội cũng vì muốn giúp thiếp tránh khỏi không phải bị thương nên mới như thế." Hương Lăng một tay nắm lấy tay Thương Duật, ôn nhu nói: "Lúc trước thiếp cũng nghĩ là do muội muội, nhưng sau ngẫm lại cũng thấy không đúng, bởi vì lúc muội muội kéo thiếp qua một bên sau đó thì người hầu liền đụng thẳng vào nàng ta."

Thương Duật trừng mắt liếc nàng một cái sau mới quay sang Hương Lăng bất mãn nói: "Hương Lăng, nàng thật khò!" Rõ ràng hắn giờ đã cảm thấy Hương Lăng không còn nguy hại gì nữa, nhưng vẫn không tha cho Diệp Vũ Dương là người vô tội.

"Vương gia..." Trong lúc nói chuyện, không biết Ngọc Tố phu nhân từ đâu đã hấp tấp đi đến.

"Tức chết ta mà, quả thực là làm ta tức chết ta mà!". Người vẫn chưa thấy đâu nhưng giọng nói đã vọng lại. Có thể làm cho vị phu nhân đoan trang này không một chút để ý đến hình tượng của mình mà chửi ầm lên như thế, nói vậy người gây ra chuyện này rõ ràng cũng rất lợi hại.

Bước vào tẩm phòng, liếc nhìn thấy Vũ Dương đang đoan chính ung dung ngồi đó, Ngọc Tố phu nhân liền khiển trách: "Người sao lại ở trong này hả? Ai cho phép người đến đây?"

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Hầu Đêm(1)

"Tam nương, muội muội đến đây để xin lỗi."

"Xin lỗi? Nàng ta trước giờ ánh mắt luôn đặt trên đỉnh đầu thì làm sao mà có chuyện nói xin lỗi với ai cơ chứ?" Ngọc Tố phu nhân hướng phía Thương Duật gật đầu, sau đó về mặt khinh thường nhìn nàng ngồi xuống nói tiếp: "Nếu là cố ý tới đây để xin lỗi, có thể mang theo một ít thảo dược bồi bổ mà?"

Nói đến đây, Thương Duật cũng liếc mắt nhìn Vũ Dương một cái.

Trong phòng tổng cộng có bốn người nhưng nàng lại cảm thấy hình như chỉ còn có mỗi mình nàng Diệp Vũ Dương phải ráng chống đỡ trước cơn sóng giận dữ của hai người kia. Họ đối với nàng hận đến nghiến răng nghiến lợi còn nàng chỉ có thể bình tĩnh đối mặt với chỉ trích của họ mà thôi: "Nô tỳ chỉ là đến đây một mình." Những thứ mà nàng ở đó có, Hương Lăng nơi này đều có, những thứ nơi đó nàng không có, Hương Lăng nơi này càng có nhiều hơn, nếu nói nhất thiết phải mang theo, sợ chỉ có thể là một câu xin lỗi mà thôi.

"Hừ! Không mang bất cứ thứ gì mà nói đến đây xin lỗi, người ý chẳng phải là đang khinh thường người khác sao? Hay là người đã không có thành ý mà xin lỗi đi?"

Điệp Vũ Dương chậm rãi đứng dậy, nàng nhìn Hương Lăng mỉm cười: “Vương phi hình như đã không còn chuyện gì đáng lo ngại nữa?”

“Đã không còn gì đáng lo ngại, muội muội thân thể không khỏe, nàng nên trở về nghỉ ngơi đi.”

Vũ Dương nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng cảm kích biết Hương Lăng đã nghĩ cho mình: “Gia, nô tỳ về trước!” nói xong xoay người hướng Thương Duật cúi chào, nhưng về mặt lại cực kỳ lạnh nhạt không hề có chút biểu cảm gì.

Hắn phát phát tay áo, nhìn thấy nàng ở đây hắn cũng thấy rất không thuận mắt, chi e tam nương không chịu bỏ qua càng làm cho mọi chuyện rối thêm.

Nàng đang định rời đi, Ngọc Tố phu nhân lại lên tiếng: “Đội đã!”

Mọi người trong phòng liền quay sang nhìn Ngọc Tố phu nhân, không biết bà ta hiện muốn làm gì đây.

Ngọc Tố phu nhân tinh tế suy nghĩ một phen, bà nhìn sang Thương Duật nghĩ nghĩ gì đó mới nói: “Vương gia, mấy ngày nay Hương Lăng nên cần có người bên cạnh chăm sóc, ban ngày có nhiều tỷ nữ hầu hạ thì tốt lắm nhưng ban đêm chỉ sợ là bọn hạ nhân tay chân thô thiển hầu hạ không tốt cho lắm.”

Thương Duật không lên tiếng, im lặng chờ cho bà ta nói tiếp.

“Ta nghĩ thế này! Nếu hôm nay Điệp Vũ Dương đã đến đây xin lỗi, để tránh trong lòng nàng còn cảm thấy áy náy, hay là để nàng ta chăm sóc cho Hương Lăng vào ban đêm. Đây cũng không phải là chuyện khó khăn gì. Dù sao trước đây khi ở trong quân doanh, nàng đã từng hầu hạ cho Vương Gia, cho nên cũng có thể nhờ nàng chăm sóc cho Hương Lăng chu đáo vượt qua thời kỳ khó khăn này.”

Tâm nàng như muốn nhảy dựng, nói dễ nghe là nàng chăm sóc Hương Lăng, nhưng nói khó nghe đó chính là cố ý làm khó nàng, để một thị thiếp trước mặt mọi người làm công việc của hạ nhân chẳng phải rất mất mặt sao, nhưng dù gì nàng cũng không thấy có sao cả. Nàng chỉ ngại phải hầu hạ trong tấm phòng Hương Lăng vào ban đêm, tuy rằng cũng biết Thương Duật sẽ đi sang chỗ ở của những thị thiếp khác nghỉ lại, nhưng cũng không nghĩ ngờ hắn đương nhiên sẽ thường xuyên đến thăm Hương Lăng. Đến lúc đó chi e nàng không tránh khỏi cùng hắn phải đụng mặt thường xuyên hơn mà thôi.

Nàng sợ Thương Duật, hiển nhiên cũng sẽ sợ hãi cùng ở chung phòng với hắn, càng không muốn vì sự có mặt của mình sẽ làm ảnh hưởng đến tâm tình của Hương Lăng.

Nàng đắn đo cân nhắc một phen, ánh mắt nhẹ lưu chuyển, liếc trộm về phía hắn xem xét, trong lòng khẩn trương chờ hắn lên tiếng.

Không ngờ hắn cũng đang nhìn về phía nàng, ánh mắt dường như nghĩ đến gì đó. Một hồi sau hắn mới từ từ mở miệng: “Vậy cứ theo như lời tam nương làm vậy!”

Một câu nói của hắn thôi đủ để quyết định tương lai nàng, làm nàng như mất hết hy vọng, cứ thế từ từ chìm tận đáy hồ, cũng đem mình giấu kín vào một nơi thật sâu.

Điệp Vũ Dương cứng đờ, nhất thời không biết nên phản ứng ra sao, lát sau nàng đột nhiên quỳ gối xuống: “Nô tỳ tuân mệnh!”

Nói rồi nàng nhẹ xoay người, thân nhiên tiêu sái mà đi ra ngoài cửa, mang theo tất cả lạnh lẽo trong lòng. Ngay sau đó, nàng cũng không gắng gượng được thêm, nhất thời mất hết bình tĩnh vừa rồi, hô hấp cũng trở nên thật khó khăn.

Trong tấm phòng giờ còn lại ba người, không khí trầm mặc đến nỗi có thể nghe được cả hơi thở lẫn nhịp tim đập của bọn họ. Bọn họ đều nghĩ rằng Điệp Vũ Dương nhất định sẽ cự tuyệt, cho dù là không cự tuyệt cũng sẽ tỏ ra tức giận, dù sao nàng cũng là một trong những thị thiếp của Thương Duật, nay nàng lại bị người đem biến thành một hạ nhân mà đối xử. Điều này rõ ràng là đã cố ý nhục nhã nàng, nàng nên cảm thấy bất bình mới phải, không nghĩ nàng vẫn một mặt rất bình tĩnh và thờ ơ.

Chỉ riêng có Thương Duật, ánh mắt hắn chợt lóe lên một tia khó hiểu. Thân phận nàng chính là quận chúa của Mộ vương phủ, đồng thời cũng chính là Vương phi của chính hắn. Từ trước đến giờ nàng chưa hề ở trước mặt người khác xưng là Vương Phi, đương nhiên hắn cũng chưa bao giờ nghĩ qua sẽ cho nàng danh phận gì. Nàng lại một mực không hề yêu cầu hay đòi hỏi hắn. Nay nhìn nàng đối mặt trước yêu cầu quá đáng kia, một chút bận tâm rõ ràng cũng không có. Mọi chuyện không cần nói là do chính hắn ít nhiều đã gây ra, tâm hắn dường như trôi dạt một tia cảm nhận sâu sắc rất khó mà giải thích.

Ý nghĩ nhất thời này làm cho hắn cảm thấy thật phiền chán không thôi, hắn đứng phắt dậy: “Bỏn Vương vào doanh trại đây!”

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Hầu Đêm (2)

Hương Lăng cùng Ngọc Tố phu nhân bốn mắt nhìn nhau, không rõ vì sao Thương Duật lại nổi giận, nhưng cũng chỉ hướng ánh mắt nhìn theo hán ra cửa.

Đêm đến, khi Diệp Vũ Dương đến, thấy Thương Duật không có ở đó trong lòng bỗng cảm thấy nhẹ nhõm bất giác thở ra một hơi. Dù ngoài mặt nàng cố giả vờ như không để ý nhưng trong lòng vẫn luôn hy vọng, mong sao Thương Duật trong thời gian tới sẽ không ở lại Bích Vân tiên.

Trong khi đó Thương Duật mới giải quyết xong chuyện trong quân doanh, sự tình không mấy khả quan cho nên tâm tình hán có hơi bức dọc nên chuyện buồn bức đối với Vũ Dương vào buổi sáng cũng sớm đã quên mất.

Mấy ngày nay tuyết không ngừng đổ xuống càng ngày càng dày, vì chuyện xảy ra quá bất ngờ nên quân sĩ trong doanh cũng chưa kịp chuẩn bị quần áo mùa đông gì cả, nhìn ngoài trời bông tuyết vẫn không ngừng rơi là tả ả rằng trận tuyết này còn kéo dài một thời gian nữa đây.

Cho nên Thương Duật dù cả ngày bận rộn với hàng trăm tấu chương, cũng không quên hướng Trúc Nguyệt hoàng cầu viện. Sau đó hán còn phải cùng tướng sĩ thương thảo chính sách phòng bị cho thật kỹ lưỡng. Hán ngày ngày đều bận rộn đem lương thảo dự trữ phân phát cho tướng sĩ khắp nơi. So với tướng sĩ, hán cũng rất coi trọng mà tận lực chiều cố.

Cứ như vậy Thương Duật đã làm việc liên tục, đã qua hết hai ngày hai đêm nhưng hán cũng chưa hề chớp mắt. Dương Ưng nhin không được mà lên tiếng, tuy rằng ngày xưa bọn họ đã từng cùng hán đồng cam cộng khổ, giúp hán đạt thành đại nghiệp, nhưng cũng không muốn hán trở thành kẻ làm việc điên cuồng như thế này a.”Vương gia, ngài nên hồi phủ nghỉ ngơi, Vương phi vừa mới sinh non thân thể không khỏe, ngài cũng nên dành thời gian chiều cố bản thân mình một chút!”

Đang ngồi phê duyệt công văn, Thương Duật nghe thấy Dương Ưng nói thế tay lập tức dừng lại, suy nghĩ gì đó trong chốc lát rồi lại tiếp tục.

Sau khi ăn tối trong doanh xong, Thương Duật thế này mới hướng đám người Nhạn Minh nói:”Bỏn Vương sẽ trở về phủ, người canh chừng luôn tiện chiều cố mọi người trong doanh cho tốt.”

“Nhưng thưa Vương Gia, trời cũng đã rất tối, tuyết cũng chưa hề ngừng lai, nếu giờ trở về sợ rằng trên đường sẽ có khó khăn, không tốt lắm?”

“Cái gì mà không tốt?” Hán vẩy tay ý bảo mọi người lui ra, sau đó liền mở miệng nói tiếp :”Người bây giờ tự trở về trước, bỏn vương một mình về phủ cũng được.”

Mọi người không ai dám nói nữa, Vương gia một khi đã quyết định chuyện gì thì ai có thể mà dễ dàng thay đổi được chứ.? Nói sao đi nữa chắc giờ Vương gia đang lo lắng cho bọn họ, đi theo sợ rằng sẽ phải cùng chịu lạnh mà thôi.

Thương Duật giục ngựa phóng nhanh trên tuyết. Mấy ngày qua bận bịu nhiều việc, hán chưa hề nghỉ ngơi đáng hoàng nên chuyện trong phủ cũng như thế mà quên mất, nay bị gió lạnh không ngừng thổi tới trong đầu liền nghĩ đến sự việc kia, nhưng vì sao tâm hán một chút phiền chán cũng không có ngược lại còn thấy đầu óc bình tĩnh hơn nhiều. Một đường vừa đi vừa suy nghĩ mông lung, không để ý đến tuyết lạnh đã rơi đầy trên người.

Trở lại vương phủ đã là ban đêm, khắp nơi giờ đã hoàn toàn bị tuyết trắng vây quanh một tầng rất dày.

Gió tuyết lạnh lẽo trên đường về, vào đến trong phủ lại cảm nhận thật ám áp làm cho hán ý trong lòng hán cũng giảm đi không ít.

Thường thì hán đi thẳng một mạch đến Minh Thiên viện của mình, nhưng đi được đến nửa đường hình như nghĩ nghĩ đến cái gì đó liền quay lại, chạy sang hướng Bích Vân tiên.

Lúc này ở Bích Vân tiên, những chiếc đèn lồng được thắp lên ban sớm đã bị thổi tắt, chỉ trừ những ngọn đèn nhỏ lơ lửng của bọn người hầu đang gác đêm bên ngoài là còn đang tỏa ánh sáng yếu ớt mà thôi. Những đêm thế này hán không phải chưa từng thấy qua, nhưng hôm nay trong lòng hán lại trào dâng cảm giác rất thỏa mãn chưa từng có trước đây.

Đi tới cửa, nhìn thấy thị nữ đang đứng canh bên ngoài hướng hán định hành lễ, hán liền giơ tay xá miễn cho bọn họ. Vừa bước vào trong phòng, hán liền nhìn thấy Diệp Vũ Dương đang nằm ở cái giường nhỏ bên cạnh, phản chấn đập trên người nàng giờ đã muốn rớt xuống. Hán nhẹ nhàng tiêu sái đi qua, cũng không thể ngờ hành động kế tiếp của mình lại rất tự nhiên đến thế, hán nhặt chân lên, nhẹ nhàng đáp lại cho nàng.

Ngày thường chỉ cần một chút động tĩnh nhỏ nhỏ đều làm cho Vũ Dương thức giấc, hành động vừa rồi của Thương Duật dĩ nhiên khiến cho nàng cả kinh mà mở to hai tròng mắt, vừa vận nhìn đến tay hán hán còn đang cầm ở một góc chăn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Ôn Nhu Khác Thường.

Hai người ánh mắt cứ thế chạm nhau, không ai muốn dứt ra. Dù không biết giờ đây trong lòng đang nghĩ gì, nhưng cả hai người đều hiểu rõ một điều rằng

họ không muốn phá hỏng giây phút bất ngờ cùng bình yên này.

Phút chốc Diệp Vũ Dương mới chú ý đến cả người Thương Duật giờ đã ướt sũng, nàng chủ động thay đổi tầm nhìn: "Vương gia, ngài có phải muốn nô tỳ giúp ngài thay đổi y phục không?". Nàng là cô tình xem nhẹ hành động lúc này của hắn, nghĩ hắn có lẽ sợ lên tiếng sẽ làm cho Hương Lăng thức giấc, do đó mới cố tình gọi nàng dậy.

Ý thức được hành động vừa rồi của mình, Thương Duật khó xử, liền hung hãn vung tay buông mạnh góc chăn đang cầm ra: "Còn không mau đi!"

Quả thật nàng đoán biết hắn là ý này, cũng không cảm thấy gì là thất vọng cả. Nàng nhẹ khoác áo ngoài, rồi sau đó lặng lẽ tiến bên tủ lấy một ít quần áo trong đó, lẳng lặng giúp hắn thay ra. Đầu ngón tay vô tình chạm phải làn da màu đồng trên cổ, nhưng chỉ cảm thấy lạnh lẽo truyền tới, thật lạnh. Diệp Vũ Dương giúp hắn mặc thêm một ít quần áo cho ấm, để hắn đến giường Hương Lăng.

Hắn lẳng lặng nhìn nàng vì mình mà làm mọi chuyện. Rõ ràng khoảng cách bọn họ giờ đây thật gần lại như thế nào hắn cảm giác nàng tựa những đám mây bồng bềnh trên cao, luôn mơ hồ không thể nắm bắt, tùy thời khắc nào cũng sẽ bay mất. Sự thờ ơ cùng lạnh lùng được nàng thao tác rất nhuần nhuyễn. Nàng càng cố làm cho người khác đừng chú ý đến mình, nhưng khổ nỗi người nàng tựa như có ngàn tia sáng luôn không ngừng phóng ra những tia hào quang, ngược lại càng làm cho người khác càng không thể bỏ qua được.

Lúc này bàn tay nhỏ bé của nàng đang ở trước ngực hắn mà bận rộn. Có lẽ mới bị đánh thức cho nên trên hai gò má lại càng thêm đỏ ửng. Động tác của nàng không được thành thạo lắm, nên hắn đoán được nàng rất ít khi thay quần áo cho nam nhân. Hắn nhớ lại trước kia thường qua đêm ở chỗ nàng, nàng hình như cũng rất ít khi rời giường giúp hắn, nghĩ đến đây trong lòng hắn lại dâng lên vài tia vui sướng.

Tay hắn gắt gao nắm chặt bàn tay nhỏ bé còn đang bận rộn trước ngực mình. Hôm nay nàng là bị buộc phải làm đủ thứ chuyện tình thế này, cũng thật rất bất đắc dĩ: "Người dường như một chút vui vẻ mà tình nguyện hầu hạ cũng không có đi?"

Diệp Vũ Dương không trả lời, để mặc hắn cảm lấy tay mình: "Gia, giờ ngài đã muốn đi nghỉ chưa?"

Hắn cũng không trả lời vấn đề của nàng, càng không cho phép nàng đem câu hỏi kia của hắn xem nhẹ: "Người dường như không chút vui vẻ mà tình nguyện làm?" Ý tưởng nhất thời này làm cho hắn cảm thấy thật khó chịu.

"Dạ!"

"Người..." Hắn đang định nổi giận nhưng nhìn thoáng qua bên giường lớn chỗ Hương Lăng, thấy nàng đang ngủ, e sợ sẽ làm nàng thức giấc nên hắn đành buông tay Vũ Dương ra: "Mau đi sắp xếp!"

Thật vất vả một hồi Diệp Vũ Dương mới dàn xếp xong xuôi mọi thứ cho hắn. Sau đó nàng bước qua giường nhỏ gần đó nằm xuống.

Vừa mơ màng ngủ chưa bao lâu cả người liền bị rơi vào một vòng ôm thật ấm áp. Hương vị bá đạo của hắn nhảy mắt liền bao phủ tất cả hô hấp quanh nàng. Nàng cả kinh ngược mắt nhìn, thấy trong mắt hắn đang nổi lên hai ngọn lửa nóng. Nàng đối với cảm giác này vừa quen thuộc cũng rất hoang mang, lòng nàng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nàng đem thân mình hơi né tránh đụng chạm của hắn, nhưng hắn ôm quá chặt, chạm phải vào vết thương thật đau đớn, nàng hơi nhíu mày: "Vương phi đang ở đây!" Nàng chán ghét cùng hắn đụng chạm như thế này, lại càng chán ghét cùng Thương Duật ân ái trước mặt Hương Lăng.

"Đừng nhúc nhích, sẽ rơi xuống giường đấy!" Hương Lăng không biết hắn sẽ đến nên nằm gần phía ngoài giường, nếu hắn nằm đó sợ cũng khó ngủ vì không còn nhiều chỗ trống cho mấy.

"Giường này càng nhỏ hơn!"

"Bỏn Vương thấy lạnh, thân thể người thì ấm áp hơn nhiều!" Nói thật thân mình Diệp Vũ Dương trước giờ luôn lạnh lẽo, dù có là giữa tháng sáu nóng nực thì nàng cũng phải nằm đắp chăn một hồi lâu cơ thể mới dần dần ấm lên, nhưng mặc dù điều này cả hai người họ đều biết tất rõ, nhưng không ai muốn vạch trần.

"Nhưng nô tỳ..."

"Diệp Vũ Dương, người còn nói nữa bỏn vương cũng không ngại sẽ đem thân người sưởi ấm giúp ta!" Nói xong môi hắn đã chậm rãi cúi xuống, tay luôn vào trong, ý định muốn đem quần áo nàng cởi ra.

Diệp Vũ Dương nghe thấy lời này lập tức trả lời: "Nô tỳ thật buồn ngủ!" Nhìn hai tròng mắt hắn đang dấy lên ngọn lửa nóng, thái độ này nàng rất quen thuộc đi. Giờ này khắc này dù cho có làm cho hắn nổi giận đi nữa, nàng nhất quyết cũng không muốn cùng với hắn triển miến trước mặt Hương Lăng, cho nên bằng mọi giá nhất định phải cự tuyệt hắn.

Nhìn thấy mi nàng hơi nhấp nháy, khoe môi Thương Duật hơi giờ lên. Diệp Vũ Dương thì ra cũng có những lúc rất khả ái thế này.

Môi hắn chậm rãi hôn lên mi mắt của nàng, cảm giác vừa ấm áp lẫn ngọt ngào còn đang đọng lại trên môi, môi hắn vẫn chưa muốn dời đi, để cho tư vị của nàng từ từ tràn ngập hầu gian của hắn. Tay hắn gắt gao khóa chặt thân thể nàng vào mình, thật mềm mại, nhưng cũng rất lạnh lẽo.

Chương 92: Thử

Trong lúc hân cùng nàng giằng co, từng trận đau đớn không ngừng từ trong ngực Diệp Vũ Dương truyền đến, nhưng dù vậy trên mặt nàng cũng không dám một chút biểu hiện đau đớn ra ngoài. Dần dần nàng cảm nhận hơi thở nam tính mãnh liệt của hắn, đem theo hương vị tươi mát trong trận tuyết bên ngoài phủ lên khắp không gian quanh nàng, lạnh lẽo kia từng chút lại làm cho nàng rất thoải mái. Ở trong vòng ôm cường hân của hắn, hô hấp của bọn họ cũng dần dần nóng lên, giằng co khi nãy cũng dần dịu xuống, cơ thể từ từ thả lỏng. Ấm áp theo sự tàn sát bữa bãi của hân truyền đến mọi giác quan còn lại của nàng, con buồn ngủ cũng cứ thế mà ập tới, nàng ở trong lòng hân nặng nề mà ngủ đi.

Theo hai bàn tay hân sờ soạn, cơ thể nàng cũng càng ngày càng ấm dần lên, hai cơ thể ôm chặt nhau không một khe hở. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, hân đem ấm áp tỏa ra sưởi ấm hai cơ thể lạnh lẽo, đồng thời trái tim bọn họ cũng bình thản mà làm điểm tựa cho nhau dựa vào.

Ấm áp kia làm cho Vũ Dương có một giấc ngủ thật ngon, không mộng mị, đang ngủ say nàng nhẹ duỗi tay lại cảm thấy lạc lỏng.

Nàng cả kinh mở to hai tròng mắt, thấy bên cạnh trống không, dời mắt nhìn sang thấy Hương Lăng vẫn còn chưa có tỉnh lại. Ngoài cửa sổ, mấy đóa hoa nhỏ đang không ngừng rung động trong gió. Sắc trời hãy còn sớm, bên ngoài tiếng hạ nhân đang chuẩn bị hầu hạ chủ nhân cũng đang lục đục bước vào.

Nàng chậm rãi đứng dậy, khó hiểu nhìn bốn phía, lại không nhìn thấy thân ảnh Thương Duật đâu cả. Nếu không phải đêm qua chính mình giúp hân thay quần áo, sợ rằng nàng đã cho rằng những ấm áp đêm qua là chuyện nàng gặp phải trong mơ đi.

Lúc Hương Lăng tỉnh lại, nàng nhìn Diệp Vũ Dương cười nói: "Muội muội hôm nay hình như tâm tình không tệ!"

Diệp Vũ Dương đang đưa khăn cho nàng, nghe thấy thế thoáng ngẩn ra: "Đa tạ Vương Phi!" rồi lui lại, âm thầm nuốt xuống một ngụm.

Chải đầu rửa mặt xong xuôi, Hương Lăng nhìn đến giá áo bên kia: "Vương Gia đêm qua đã tới sao?" Tay nàng bung ly trà nóng, nhấp lấy một ngụm như không chút để ý hỏi.

Linh Nhi bị hỏi cũng liền giật mình trả lời: "Không đúng sao? Đêm qua dù đã trễ rồi, ngay cả Minh Thiên viện Vương Gia cũng không về liền trực tiếp đến Bích Vân tiên, vì không muốn để bọn nô tỳ làm thức giấc Vương Phi nên ngài còn không cho bọn nô tỳ hành lễ!" Nói xong nàng ta che miệng nở nụ cười, trên mặt còn có ý tứ như trêu chọc Hương Lăng.

Xưa nay tính tình Hương Lăng rất tốt, đối xử với hạ nhân cũng không tệ, càng khỏi miễn bàn là đối với ti nữ đi theo bên cạnh từ nhỏ của nàng là Linh Nhi.

Nghe nàng ta nói như thế, trên mặt Hương Lăng liền nhiễm một màu đỏ ửng: "Thật không?" Hương Lăng lấy tay sờ sờ trên mặt mình đang bị nóng lên, lúc này mới nhìn sang Diệp Vũ Dương, nhận ra mình là đang ở trước mặt Diệp Vũ Dương mà nói chuyện Thương Duật sủng ái bản thân thì thật đối với Vũ Dương quá bất công, lập tức mở miệng quát lớn: "Nhà đâu chết tiết kia, người nói hươu nói vượn gì đó hả? Còn không mau đi lấy điểm tâm a!"

Ở bên cạnh Hương Lăng một thời gian dài như thế, tất nhiên Linh Nhi biết nàng đang lo nghĩ chuyện gì, chỉ cười khanh khách rồi cúi xuống: "Nô tỳ biết sai!" nói rồi xoay người vội vàng ra ngoài.

Diệp Vũ Dương giờ đang đứng tại cửa sổ, tay đẩy cửa sổ nhìn ra cảnh sớm mai tươi mát bên ngoài, nghe Hương Lăng nói thế ngược lại trong lòng tràn đầy áy náy. Dù cho đêm qua hân ngủ lại, bọn họ khi đó cũng may là chưa từng phát sinh chuyện gì, bằng không giờ phút này nàng thật là rất xấu hổ đi.

"Vương Gia mấy ngày nay đang bận rộn về chuyện bảo tuyết, chỉ sợ không hề ngủ được yên ổn gì a.!" Hương Lăng thở dài, nghĩ đến đây lòng lại cảm thấy có chút lo lắng.

Bảo tuyết? Thì ra mấy ngày nay nàng thấy tuyết rơi không ngừng, tuy rằng nàng không ra cửa nhưng nhìn chung quanh Vương Phủ cũng có thể hiểu được: "Qua một thời gian thì sẽ tốt thôi!" Trong phòng tuy là rất ấm áp nhưng nàng vẫn nhớ được lâu lắm chưa thấy ánh mặt trời? Bồn cây trong vườn giờ cũng trở nên hoang sơ.

"Gia cùng Trục Nguyệt hoàng vốn là luôn bất hòa, nay nếu vì chuyện bảo tuyết mà hướng đến hoàng thượng mà cầu viện, chỉ sợ chuyện cũng không dễ dàng gì."

"Vương Phi đừng nên quá lo lắng, Vương Gia tự nhiên sẽ có chủ ý của người." Thân thể sức khỏe Hương Lăng vốn đã không tốt, lại còn lo nghĩ nhiều như vậy sao mà chịu được đây, nàng nói tiếp: "Hơn nữa, Vương gia luôn lấy mình làm gương cho binh sĩ, phòng chừng cửa ải khó khăn này là chuyện sớm muộn cũng phải vượt qua thôi.!"

Hương Lăng kinh ngạc nhìn Diệp Vũ Dương, từ lần trước nàng trấn định nhân tâm trong phủ, nàng liền nhận ra Diệp Vũ Dương cũng không phải người đơn giản, nay nghe nàng nói thế lại càng thêm phần khâm phục: "Muội muội quả nhiên là người không tầm thường chút nào, cũng không biết Vương gia tìm được muội từ đâu a?" Nàng mang theo nghi ngờ, hứng thú nhìn Diệp Vũ Dương.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Âm Tình

“Chẳng phải là trong doanh trường sao.” Nếu hắn đã không cho nàng danh phận kia vốn dĩ chính là thuộc về nàng thì nàng cũng không cần phải cưỡng cầu làm chi.” Nô tỳ cáo lui trước!” Nàng nhẹ buông xuống cánh hoa đang cầm trên tay.

Hương Lăng biết rõ là nàng đang cố tình lảng tránh, cũng không lấy làm lạ: “Muội muội không ở lại dùng điểm tâm sao?” Hương Lăng mỉm cười nhìn nàng, mấy ngày nay ở chung, nàng mới biết Vũ Dương là người trầm mặc, ít lời cỡ nào.” Linh Nhi cũng sắp về đến a.”

“Không cần, nô tỳ trở về đó dùng bữa!”

“Cũng được!” Hương Lăng để nô tỳ đỡ mình đứng lên, ra tắm phòng dùng bữa sáng.

Mới đến cửa chính đã nhìn thấy Thương Duật khoác áo choàng mỏng tiến đến, trên người đầy bông tuyết, mang theo hương vị lạnh lẽo của tuyết.

“Nô tỳ thỉnh an Vương gia!”

Hắn lướt nhẹ ánh mắt nhìn thoáng qua Diệp Vũ Dương giờ đang trầm mặc, lúc đi ngang qua người nàng hắn nói: “Mau giúp bốn vương thay quần áo!”

Diệp Vũ Dương biết hắn là đang nói với mình, nhưng trong đại sảnh nhiều hạ nhân như vậy nàng có thể giả vờ như không hiểu, ngược lại tăng nhanh cước bộ bước qua hắn, hướng ra ngoài.

Thương Duật vừa dứt lời, hạ nhân trong đại sảnh liền nhanh chóng tiến đến giúp hắn, ngay cả Hương Lăng giờ cũng đang dõi theo hắn.

Khi ra khỏi cửa, môi Diệp Vũ Dương thoáng nở nụ cười nhàn nhã, ánh mắt thoáng chuyển lại vừa vịn chạm phải ánh mắt Thương Duật đang nhìn mình đánh giá, điều này cũng vô tình làm hắn phát hiện nàng là đang cười trộm mình. Hắn tựa hồ không chút hờn giận còn cố ý tỏ vẻ kinh ngạc mà đối nàng nhìn thẳng.

Nàng vội vội vàng vàng xoay người, nhanh chân bước ra bên ngoài, phía sau còn đang truyền đến tiếng cười của Thương Duật với câu Hương Lăng đang hỏi hắn vì sao lại cao hứng đến vậy.

Đối với Diệp Vũ Dương mà nói trong cuộc đời này là lần đầu tiên nàng phải nhắc váy lên mà trốn chạy ra khỏi Bích Vân Hiên.

Bầu trời bị tuyết trắng bao phủ, nàng đưa mắt nhìn về phía xa xa ánh mặt trời tựa như đang tỏa ra ánh sáng mờ ảo của nó sau bức màn tuyết, làm cho mắt nàng lại có hơi đau nhức. Cước bộ dưới chân càng thêm lộn xộn, về mặt trốn tránh cùng quần bách chưa từng có trước đây, chúng dường như đã ẩn nấp rất lâu, giờ được dịp mà theo lỗ hổng, chậm rãi nảy mầm sinh trưởng khắp nơi.

Tay áo nàng rộng thùng thình phấp phới lướt trên con đường mòn, quất vào những bông tuyết hãy còn đọng lại trên đó, kéo theo lên một tầng tuyết mịn bay tán loạn lên, mái tóc đen dài dường như đang chập chòn dưới những trận tuyết đang không ngừng bay xuống. Dưới ánh mặt trời lu mờ, từ xa nhìn lại thân ảnh Vũ Dương chẳng khác gì tiên tử trên trời giáng xuống, thật phi thường mê người.

Thương Duật đứng tại cửa sổ, chứng kiến một màn thế này, khóe môi khẽ cong lên, thật đẹp. Hắn chưa từng nhìn thấy có kẻ nào chạy trốn mà lại có thể xinh đẹp, quyến rũ đến vậy, như lăng ba tiên tử hạ phàm, làm cho người nhìn đến phải kinh hồn bạt vía.

“Gia, người hôm nay tâm tình thật tốt!” Hương Lăng đang ngồi một bên giúp Thương Duật vừa chuẩn bị điểm tâm vừa cười nói.

“Nàng có ý gì?”

“Bởi vì hôm nay gia không hề có ý trách mắng Vũ Dương, nhìn thấy muội muội cũng không trừng mắt giận dữ như trước a.”

“Trong lòng nàng, ta là người hung bạo vậy sao.” Bọn họ nói chuyện không giống vợ chồng, cũng không giống tình nhân, như lại mang đậm hương vị thân tình nồng ấm hơn.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Nàng xưa nay vốn rất ít khi đùa giỡn, lo lắng nói: “Muội muội vốn là đang bị thương, nay còn bị bắt đến đây hầu đêm, nhưng vì nàng ta tính tình rất đậm mực nên mới không cho phép bản thân mình quá dễ ý đó thôi.”

“Cái gì? Nàng ta bị thương sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Nỗi Khổ Hương Lãng

Hắn như thế nào một chút cũng không hề hay biết cơ chứ, chính mình rõ ràng cảm giác được Vũ Dương đang đau đớn, mà hắn lại cố tình coi nhẹ sao? Hay nên nói Vũ Dương đối với bản thân mình đã quá tàn nhẫn? Nghĩ đến hai điều này, trong đầu Thương Duật đột nhiên cảm thấy thật rất hoảng loạn.

“Chẳng lẽ còn không phải sao? Lần trước muội muội lấy thân mình ra chắn cho thiếp, nên nàng mới bị bát canh nóng kia đổ cả lên người.” Nói tới đây, nàng không khỏi có chút ảm đạm, biết rõ Điệp Vũ Dương là bảo vệ cho mình, nhưng mất đi đứa nhỏ làm cho nàng thấy mình thật cô đơn, trống trải.

Chẳng lẽ nàng ta chưa tìm được cơ hội nên cho tới hôm nay vẫn chưa phát tiết? Nay hắn có thể gần gũi cùng nàng hơn, nhìn thấy môi nàng nở nụ cười sáng lạn, nên khi nghe nàng bị thương hắn mới nhớ nàng điên cuồng đến thế sao? Thoáng nhắm mắt, hắn dường như muốn ép mình xua đi bóng hình xinh đẹp của nàng đang không ngừng lớn vồn trong đầu óc hắn. Khi hắn mở mắt trở lại, đáy mắt kia giờ chỉ còn là một mảnh yên tĩnh: “Hương Lãng, không còn đứa nhỏ nàng không oán nàng ta sao?” Không muốn ở trước mặt Hương Lãng dây dưa tìm hiểu về thương thế của Điệp Vũ Dương, người hắn cần quan tâm nhất phải là Hương Lãng, cuộc đời này nàng là người quan trọng nhất đối với hắn.

Tuyệt đối, là quan trọng nhất.

Hương Lãng cười khổ một chút, nếu là ngày xưa hắn đương nhiên sẽ quan tâm mình trước nhất. Nhưng hôm nay sau khi đã hỏi xong thương thế của Điệp Vũ Dương, qua nhiều ngày thế này giờ hắn mới nhớ tới đứa nhỏ của chính mình.

Có lẽ chuyện nên xảy ra trước sau gì cũng sẽ xảy ra không phải sao? Mà quyền lợi duy nhất nàng có được chính là chấp nhận. Chỉ có thể trách nàng yêu phải nam nhân, biết rõ ngay từ ban đầu người đó đã hoàn toàn không thuộc về chỉ riêng một mình nàng: “Nói không oán là giả, dù sao thiếp không phải thánh nhân, nhưng hiện giờ bình tĩnh trở lại cũng biết đối muội muội là nên bỏ qua hay không. Nàng ta trước giờ rất ít khi để ý đến ai, mặc dù là...” nàng cố ý dừng lại một chút nhìn nam nhân trước mắt, người làm cho không biết bao nhiêu nữ nhân đã không ngại dâng lên sở hữu chính mình, phó mặc cho hắn trầm luân, nhưng Điệp Vũ Dương thì ngược lại một chút cũng không quan tâm: “Mặc dù là Vương Gia, nàng cũng chưa từng cố gắng để lấy lòng qua, có thể để cho muội muội lấy thân che chắn nguy hiểm cho thiếp, điều đó đã nói rõ tâm tình của muội muội dành cho thiếp.”

Đúng vậy! Nữ nhân như Điệp Vũ Dương, quá mức tự phụ, quá mức kiêu ngạo, nhưng dù sao nhìn rõ được nàng ta đối Hương Lãng là thật lòng: “Không nên đau lòng, chúng ta về sau vẫn có thể sinh đứa nhỏ khác.” Tồn thương Hương Lãng là chuyện mà hắn thật tình không muốn chứng kiến.

Bị hắn một cái ôm lấy, khuôn mặt Hương Lãng cũng đỏ lên, giọng nói thanh thanh nũng nịu: “Gia, người bên cạnh nhiều thế thiếp như vậy a!”

Nụ cười kia như chứa thật nhiều mật ngọt, ngọt đến tận tâm, nhưng nàng một chút cũng không ngáy.

Nghe giai nhân trong lòng nói vậy, tâm tình Thương Duật nhất thời cũng tốt hẳn lên, hắn buông nàng ra: “Được rồi, bổn vương phải đến quân doanh!” Trước khi buông nàng ra, hắn hôn nhẹ lên trán nàng rồi sải bước tiêu sái ra ngoài.

Trở lại quân doanh, Thương Duật lại bắt đầu bận rộn. Hắn chính là người như vậy, tất cả hùng tâm tráng chí đều đặt hết cho đại nghiệp trước mắt, nhi nữ tình trường chỉ để làm tô điểm thêm cho cuộc sống hắn mà thôi.

Từ khi gởi thư tin cầu viện Hoàng thành đến nay, một chút hồi âm cũng không có, làm cho ánh mắt Thương Duật mong ngóng như muốn tóe lửa, đáy mắt càng sâu thẳm, nhưng cũng không tiết lộ nửa lời trước mặt tướng sĩ, chỉ là ngày ngày âm thầm cố gắng chống đỡ. Thậm chí hắn còn đem cả chi phí trong vương phủ mà giảm bớt đi một nửa, lại lấy thêm ngân phiếu trong phủ, nhưng cũng không bù khuyết được bao nhiêu cho mấy chục vạn đại quân chỉ để cho họ có quần áo chống lạnh cùng lương thực mà thôi.

Mỗi khi nghĩ thế, hắn lại ngược nhìn về bầu trời phía nam, hai tròng mắt toát ra vẻ lạnh lẽo, giờ chỉ có cừ hận. Hắn chính nhờ vào sự cố chấp quyết không buông tay này, cho nên bản thân mới có thể kiên trì đến tận hôm nay.

Mặc dù là làm việc mệt mỏi nhưng hắn vẫn kiên trì mỗi đêm giục ngựa hồi phủ.

Hắn luôn nửa đêm khuya khoắt mới trở về, nhưng trời còn chưa sáng liền rời đi.

Điệp Vũ Dương đương nhiên hiểu được mỗi đêm hắn đều trở về, thường rón ra rón rén vén chăn nàng lên, yên lặng ngồi chăm chú nhìn nàng thật lâu, rồi sau đó mới nằm xuống ngủ. Trời hãy còn chưa sáng, trong lúc mọi người chưa tỉnh dậy, hắn liền rời phủ. Chính nhờ vào việc mỗi đêm thức dậy giúp hắn thay ra quần áo, nàng mới có thể khẳng định đêm qua hắn ngủ lại ở đây.

Hôm nay, rốt cuộc Thương Duật nhận được thư hồi âm từ Hoàng Thành, trong đó giãi thích rõ nguyên nhân không thể tiếp viện cho việc chắn tai. Bọn họ viện lý do là mấy năm gần đây Thương Quốc liên tục chinh chiến, cho nên quốc khố giờ bị thiếu hụt. Họ tin tưởng với năng lực của Ly Vương, cửa ải khó khăn kia nhất định sớm muộn cũng sẽ vượt qua thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Nảy Sinh Cảm Tình.

Lúc nhận được thánh chỉ này, Thương Duật trong cơn giận dữ lệnh đem kẻ mang chỉ tới giết chết, chỉ hận chưa đem đạo thánh chỉ này lập tức mà thiêu hủy đi.

Trục Nguyệt hoàng vốn là đối với hắn không thuận mắt. Lần trước nhờ Thương Duật đã đánh cho Nghiệp Chướng quốc kia chạy trốn chết cho nên đối với hắn họ là có chút kiêng kỵ. Mấy ngày nay biên cương không ngừng bão tuyết, cho dù sớm đã có quan lại quản thân khi lâm triều nhắc tới, nhưng Trục Nguyệt hoàng để vẫn cương quyết không muốn cử người tiến đến cứu viện. Không ngờ giờ tên hoàng đế kia lại truyền đạo thánh chỉ này tới, chỉ một câu không khả năng của hắn là thôi sao? Ở đây có tới mấy chục vạn sinh mệnh tướng sĩ đang gần kề sống chết, hắn là hoàng đế lại hiển nhiên bỏ thí mà không để ý.

Hay nên nói hắn là có ý trách Thương Duật đã không cố gắng hết mình, nên mới lâm vào hiểm cảnh như ngày hôm nay.

Thương Duật là một chủ soái tài giỏi, không những biết lấy dân làm đầu, còn không một chút kiêng nể đem bọn tham quan diệt sạch, thanh lọc bộ máy chính quyền. Thương Duật, hắn cho dù có tàn bạo đi nữa nhưng ai cũng biết hắn là người thương phạt rất phân minh, không ngờ hôm nay, bản thân hắn lại phải trở mặt nhìn con dân chính mình chịu cảnh đói rách. Nhìn ánh mắt họ khao khát cầu sinh, không ai có thể hiểu được lòng hắn là đang xót xa cỡ nào, cho dù bề ngoài hắn vẫn luôn tỏ ra rất bình tĩnh. Qua bao nhiêu năm năm gai nếm mật, qua bao nhiêu năm chinh chiến đầm máu sa trường với kẻ thù, hắn chẳng lẽ lại bị thất bại trong một trận này sao?

Hắn không cam lòng, cho nên dù phải đấu với ông trời, hắn cũng quyết đấu cho đến cùng.

...

Ánh mắt nàng lộ rõ hoảng hốt khi nhìn thấy Thương Duật trở lại. Nếu như ngày thường, hắn sau khi thay quần áo xong xuôi, chỉ ngồi đó im lặng, chăm chú nhìn nàng một chút là đi nghỉ ngơi.

Nhưng tối nay, ánh mắt Thương Duật rất lạ. Hắn dường như muốn đem cả linh hồn nàng mà nhìn xuyên thấu. Ước chừng đã qua ba nén hương nhưng hắn không lên giường lớn ngủ, cũng không như ngày thường mà tiến đến ôm nàng nhập mộng. Nàng cảm giác được ánh mắt mãnh liệt của hắn đang dán chặt trên người mình, khiến cho người đang giả bộ ngủ là nàng cũng không thể không mở mắt nhìn. Nàng đương nhiên hiểu được dù cho bản thân có ngủ mê đi nữa, hôm nay hắn nhất quyết sẽ dùng đủ loại phương thức lay nàng tỉnh dậy.

Nàng mở to đôi mắt, nhìn hắn đang lặng ngồi trên ghế, gất gao nhìn chăm chăm vào mình. Nàng xác định hiện tại, ánh mắt đó đang dừng tại chỗ duy nhất trước ngực của nàng. Mâu gian sâu thẳm của hắn tựa như hồ sâu vạn trượng, có thể nhìn thấy lại không thể nào chạm tới, e rằng một khi bất cẩn lạc vào ánh mắt ấy bản thân mình sẽ bị chôn vùi, trầm luân muôn kiếp trong đó, dù trải qua bao nhiêu luân hồi cũng không thể nào thoát được.

Hai người đều im lặng không nói gì, cứ thế lẳng lặng nhìn đối phương. Nơi này vì có Hương Lăng, nên Diệp Vũ Dương cũng thường tránh né đối diện với Thương Duật. Nàng tôn trọng Hương Lăng, cũng là muốn tôn trọng chính mình. Nay bị hắn nhìn thế này, nàng càng sợ hãi phát hiện chính mình cứ thế mà lạc vào đôi đồng tử sâu đó, bởi nó như có lực hút mãnh liệt làm người ta không khống chế mà mặc để nó cuốn mình vào, cuốn theo cả linh hồn vào đó.

Một hồi sau, trong lúc Hương Lăng đang ngủ, nàng lại mơ màng nhẹ khẽ kêu một tiếng “uhm”. Nghe vậy, lúc này Diệp Vũ Dương mới chậm rãi thu hồi tầm mắt, cũng từ từ đem linh hồn mình lần nữa thu lại. Về mặt nàng nhợt nhạt nhìn hắn hỏi: “Gia làm sao vậy?”

Đây là lần đầu tiên chính nàng Diệp Vũ Dương, không hề nhắm mắt với một ai khác, lại chủ động nói chuyện với hắn.

Cảm giác êm ái, nhẹ nhàng thoáng qua, dường như đang từ trong xa xưa, mờ mịt vọng lại. ...

Giọng Vũ Dương rất trầm ổn, vang vọng giữa không gian lạnh lẽo, một đường bay tới, rót thẳng vào tai Thương Duật. Giọng nói trong trẻo lúc trầm lúc bổng, đương nhiên đây là thanh âm tuyệt vời mà hắn thật sự yêu thích.

Thương Duật không nói, ánh mắt nhìn nàng càng thêm sâu lắng, rồi sau đó chậm rãi bước qua đặt lưng trên chiếc giường nhỏ của nàng.

Lúc hỏi hắn, Diệp Vũ Dương vô thức đứng lên, chừa ra một khoảng trống trải bên giường. Cho nên Thương Duật hiển nhiên không chút ngần ngại, cứ thế mà tiến đến nằm xuống thật thoải mái. Nàng ngay cả bản thân cũng không chút phát hiện hành động vừa rồi của mình, vì sao nàng lại có thể tùy ý bộc lộ cảm xúc ra bên ngoài cơ chứ? Đợi đến khi nàng giật mình phát hiện ra, cơ thể nàng đã bị Thương Duật ôm rất chặt vào lòng.

Chương 96: Bị Thương Đồ Máu.

Bàn tay Thương Duật chậm rãi tiến vào, sờ soạng khắp nơi tận bên trong áo lót của nàng, đem lớp quần áo bên ngoài mà cởi bỏ.

“Không...” Nàng cự tuyệt, bất luận thế nào, nàng cũng không thể trước mặt Hương Lăng làm được ra chuyện ân ái này với hắn, cho dù biết rằng lúc này hắn đang rất cô đơn đi nữa.

Môi nàng bị hắn dịu dàng hôn xuống, đem những lời còn lại của nàng nuốt đi. Nếu tựa như những lần bọn họ thân mật và cuồng nhiệt trước kia, nàng hẳn nhiên còn có thể cự tuyệt hắn. nhưng hôm nay hắn trái lại rất ôn nhu, dịu dàng. Môi hắn thật mềm hôn xuống nhẹ tựa như làn gió phớt qua môi nàng, lại khẽ liếm nhẹ lên trên đó, cảm giác ẩm ướt mang theo hương vị riêng biệt của hắn từng chút lại từng chút cứ thế thâm nhập vào lòng nàng, đem trái tim lạnh lẽo khô khốc của nàng hoàn toàn phủ lấp. Nàng giờ như đang bị lạc đường trong mê muội, tất cả ràng buộc cùng giầy dụa khi nãy cũng đều biến mất tự khi nào.

Hắn đem đầu lưỡi tiến vào, đẩy đưa trên đưa cùng chiếc lưỡi đình hương thơm ngát, phá bỏ tất cả phòng bị còn lại của nàng. Hắn mang theo hơi thở riêng biệt không ngừng hôn xuống, kiên trì của nàng giờ đây cũng bị hắn từng chút cắn nuốt, đồng thời hương vị kia giờ càng bao phủ lấy nàng, ý không cho phép nàng có thể lơ là xem nhẹ sự hiện hữu của hắn. Cảm giác thực ẩm thực ẩm này làm cho người ta càng tham lam quyến luyến, khó mà rời được.

Cảm nhận trước ngực một mảnh lạnh lạnh, lý trí của nàng nhờ vậy cũng lập tức thanh tỉnh. “Không cần, nô tỳ không muốn.” Hai tay nàng vô lực đặt trước ngực hắn, cũng vì dây dưa giằng co mà ngực áo giờ đã bị mở ra.

Nàng chuyển ánh mắt nhìn về ngực mình, đã thấy hắn chậm rãi vì nàng buộc lại quần áo. Nhìn đến một mảng da thịt kia giờ thì nàng đã hiểu được vừa rồi hắn bắt quả là giúp nàng bôi thuốc lên miệng vết thương. Vùng da thịt trên cổ truyền đến cảm giác lạnh lạnh đó không phải vì bị khí lạnh xâm nhập mà do thuốc dán đang truyền đến cảm giác mát mẻ.

Nàng im lặng không nói gì, dù rằng biết giờ phút này nàng hẳn nên nói cảm ơn với hắn, nhưng lại không thể nói thành lời. Nàng biết rõ hắn hiện giờ có chuyện phiền não, ánh mắt kia của hắn rõ ràng là đang muốn đem vết thương lòng che dấu đi, nhưng dù biết nàng cũng không hỏi. Nàng một chút tò mò cũng không muốn tìm hiểu nguyên nhân, chỉ là chậm rãi nhắm mắt mà ngủ, mặc cho hắn đem tay đặt ở trước ngực mình, đem cơ thể nàng dần dần nóng lên.

Sáng sớm ngày hôm sau tỉnh lại, vẫn giống như trước, Thương Duật sớm đã không thấy bóng dáng. Nàng sau vẫn là hầu hạ đỡ Hương Lăng rời giường. Về mặt áy náy của Hương Lăng nhìn nàng là chuyện mỗi ngày vào sáng sớm đều theo trình tự mà xảy ra.

Cho đến nay đối với việc Diệp Vũ Dương phải đến hầu ngủ, Hương Lăng thật ra luôn rất bất mãn.

Nhưng nàng không thể làm gì hơn, bởi vì muốn cho lửa giận trong lòng mọi người bình ổn mà dịu xuống, chỉ đành làm khó Diệp Vũ Dương vậy, đây cũng là đề hạ đi phần nào cơn giận của Ngọc Tố phu nhân. “Muội muội sau này không cần đến đây, thân thể ta cũng đã tốt lên nhiều lắm rồi!”

Diệp Vũ Dương nghe thấy câu này tay hơi nhẹ run lên, quay đầu nhìn nàng ta, chẳng lẽ Hương Lăng đã biết Thương Duật đêm hôm ôm mình ngủ sao? Là thật ! Dù gì Thương Duật đều cẩn thận bắt động thanh sắc làm hết thấy mọi chuyện, nàng ta chẳng lẽ đều biết hết rồi sao? Nam nhân như Thương Duật đương nhiên sẽ không để ý đến bất kỳ cảm thụ của kẻ nào, nhưng còn nàng sao lại có thể nông nổi hùa theo hắn chứ?

Nghĩ đến đây mặt Diệp Vũ Dương bất giác nhiễm một màu đỏ ửng.

“Muội muội, người làm sao vậy? Mặt tại sao lại hồng lên như thế ? Chẳng lẽ ban đêm đã bị nhiễm lạnh?”

“Không có, nô tỳ không sao, Vương Phi nếu không còn gì sai khiến, nô tỳ xin cáo lui trước.” Diệp Vũ Dương hạ thấp người chào, rồi vội vàng tiêu sái ra ngoài.

Nhìn thân ảnh Diệp Vũ Dương xa dần, Hương Lăng bất giác có chút sững sờ, nàng ta là làm sao vậy? Chẳng lẽ đêm qua cảnh mình ân ái cùng Thương Duật trong mơ là thật sao? Nếu là như thế, chính mình vừa nói lời kia chẳng phải đã tổn thương nàng ấy sao?

Hương Lăng đáy lòng âm thầm thở dài một hơi, Diệp Vũ Dương là người sống rất nội tâm, lại rất hiểu ý người khác, nếu như biết rõ còn nói ra chẳng phải sẽ làm cho mọi người càng thêm xấu hổ hay sao?

Trở lại Mặc Chí hiện, trong đầu Diệp Vũ Dương còn đang suy nghĩ những lời Hương Lăng vừa nói, lòng còn chưa thể bình ổn, lại bị tin tức Tiểu Hồng dọa nàng phút chốc liền quên đi mọi thứ.

Từ xa chạy vào, Tiểu Hồng một đường vừa thở hổn hển vừa hô lớn: “Tiểu thư, tiểu thư...”

“Như thế nào?”

“Vương gia bị thương!”

Tay hơi run mạnh, nàng liền cúi đầu lẳng lặng nhìn đến chén trà trong tay, hình ảnh trước mắt mờ mịt, nhưng lại mạnh mẽ đâm vào mắt nàng đến đau nhức.

Hình Nhi liền khẩn trương hỏi: “Sao lại như vậy? Người mau nói cho rõ ràng một chút a.”

“Ta cũng không rõ lắm, chỉ là thấy một đám người chen chúc tại đó, nhìn Vương gia cả cơ thể đầy thương tích máu me đang được hạ nhân diu vô...”

“Ba” một tiếng, chén trà trên tay Diệp Vũ Dương liền rơi xuống đất, nước trà văng tung tóe khắp nơi, một mảnh vỡ của chén trà rơi xuống, còn quay vài vòng, sau đó thì dừng lại hoàn toàn.

Hai người thị nữ kinh ngạc nhìn Diệp Vũ Dương, đầu nàng hãy còn đang cúi xuống. Các nàng không ngờ mình lại nhìn thấy bộ dáng thất thố này của tiểu thư.

Một bên, Diệp Vũ Dương cố gắng mỉm cười: “Nước thật nóng.” Nàng xoay người, đem từng mảnh từng mảnh vụn của chén trà kia nhặt lên. Tay nàng vô tình chạm vào mảnh vụn, cảm giác có chút đau đớn truyền tới, nàng cố gắng duy trì kiêu ngạo cùng tôn nghiêm chính mình, không cho bản thân lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Bàng Hoàng

“Tiểu thư, nô tỳ nhìn thấy vương gia không có việc gì, cũng đã tốt lên rồi.” Tuy rằng các nàng không biết tiểu thư vì sao lại thành ra như vậy, nhưng chứng kiến vẻ mặt hốt hoảng của tiểu thư mấy ngày nay, các nàng không khó nhìn ra tiểu thư là đang có tâm sự trong lòng.

Hình Nhi vội vàng chạy đi mang tới một ít thuốc giúp nàng băng bó vết thương. Một lúc sau cảm giác thuốc bắt đầu thấm vào da thịt bên trong, đau nhức kia lại một lần nữa kéo đến. Có thuốc bột bôi vào, vết thương trên đầu ngón tay giờ chỉ còn lưu lại một vết máu rất nhỏ. Không ngờ chỉ một chấm nhỏ thế này mà cũng có thể làm cho nàng đau đến vậy sao?

Tiểu Hồng quay người lại bảo: “Hình Nhi, người mau chạy đến hỏi thăm một chút xem sao, nhìn xem tình huống của Vương Gia giờ đã ra sao rồi?” rồi sau đó nàng liếc mắt nhìn về phía Diệp Vũ Dương đang kinh ngạc đến sững sờ ngồi đó, Tiểu Hồng nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, chúng ta có thể đến Minh Thiên viện xem một chút, hậu viện thì thiếp đều đến đó thăm, Vương gia...”

Diệp Vũ Dương chậm rãi đứng lên, hướng phía phòng ngủ mình đi đến: “Ta mệt rồi, buổi trưa nhớ gọi ta tỉnh dậy.” nói xong nàng tiến vào phòng, đóng cửa lại.

Tiểu Hồng nhẹ lắc đầu thở dài, rồi dọn dẹp thu thập lại mọi thứ.

Diệp Vũ Dương nằm trên giường, lăn qua lộn lại một hồi mãi cũng không thể ngủ vô, trong ngực luôn có cảm giác khó chịu rất lạ, khó hiểu. Nàng đang khản trương, sợ hãi nhưng khi nghe tin Thương Duật bị thương, nàng lại rất thần nhiên mà đau lòng, trái tim dường như cũng đang bị mờ ra, giống như qua ngàn năm yên lặng chờ đợi, đột nhiên bị xâm nhập bất ngờ chỉ bởi vì duy nhất một câu “vết thương đầm đìa máu tươi” kia, đã thành công đánh thức tâm nàng đang ngủ say từ rất lâu.

Bàn tay gầy gao nắm chặt trước ngực áo: “Diệp Vũ Dương, người là làm sao vậy?” Nàng thì thầm tự hỏi, cố lay tỉnh ý thức đang muốn đi lạc của mình. Nàng sợ hãi có, hoang mang có, nàng sợ linh hồn kia đang từng bước không còn thuộc về chính mình nữa.

Đến bữa trưa, cũng không có ra ngoài dùng cơm, thẳng cho đến tối nàng mới từ từ mà rời giường.

Nàng đề Hình Nhi giúp mình sửa sang lại một chút, một bên nghe Tiểu Hồng nói: “Hình Nhi, người đã đi lại đằng ấy xem qua, có biết tại sao Vương Gia lại ra nông nổi như vậy không?” Nàng cố tình vờ như không để ý nhưng vẫn nghe rất chăm chú.

“À là thế này, nghe nói toàn bộ quân doanh bởi vì trận bão tuyết nên lương thảo cùng quần áo chống lạnh rất thiếu hụt. Cho nên mỗi ngày Vương gia đều vào trong quân doanh giúp đỡ, đã thế ngài ấy còn cùng đám người tướng quân Nhạn Minh đi giúp quân đánh dẹp ở những lều trại, để tránh khi ban đêm gió bão cuốn tới làm sập lều.”. Nàng cố ý dừng một chút, lẳng lặng nhìn Vũ Dương đang ngồi dùng bữa tối, sau đó cười nói: “Hôm nay, Vương gia cùng đám người Nhạn Minh cũng theo thường lệ đến núi kiếm đá, vì một vị tướng quân đã không cẩn thận làm tảng đá kia lăn xuống, đập vào người Vương gia, ngài ấy mới bị thương đến cả người máu tươi đầm đìa như thế.”

Tiểu Hồng nghe vậy kinh ngạc hô to, hai tròng mắt thủy chung vẫn chưa rời khỏi người Diệp Vũ Dương: “Trời ơi, thật là nghiêm trọng a, vậy hiện nay đại phu nói thế nào rồi?” Làm sao tiểu thư còn có thể bình tĩnh như vậy chứ? Hậu viện thì thiếp chẳng phải đều đã lục tục chạy đến đó hết rồi sao?

“Đại phu nói trên đầu Vương Gia bị thương một chút, nói cách khác chỗ đầu bị đập sẽ bị tụ huyết, mặc dù có thể tỉnh lại, tình huống cũng không lạc quan bao nhiêu?”

“Trời, nếu Vương gia gặp chuyện không may, chẳng phải biên cương lục thành sẽ trở nên vô chủ sao?” Quả nhiên một câu nói này, nàng thật vừa lòng nhìn thấy tiểu thư đã đứng bật dậy.

Vũ Dương kích động đứng lên, hốt hoảng nói: “Ta đi xem thử.!”

Ra khỏi phòng, nhìn đến bầu trời tối đen bên ngoài Điện Vũ Dương không biết chính mình giờ là muốn đi đến nơi nào, nhưng tối thiểu vẫn tốt hơn là ngồi ngốc trong phòng.

Nghe Hinh Nhi báo lại tin tức, nàng mới hiểu được thì ra mấy ngày qua trong quân doanh lại xảy ra nhiều chuyện như thế, nàng càng không ngờ hẳn cũng có thể vì người khác mà hy sinh tính mạng chính mình.

Còn nhớ rõ một đêm kia trước khi đi Kiền Thành, đương nhiên theo bản năng nàng nghĩ hẳn sẽ đến chỗ Hương Lăng nhưng không ngờ hẳn lại đến chỗ nàng, Mặc Chi hiên. Nàng không hỏi hẳn lý do, hẳn cũng không muốn nói cho nàng biết vì sao, chỉ là hẳn muốn trước khi đi, đến đây căn dặn nàng một chút. Hẳn muốn nàng không có việc gì thì không nên đi đến tiền viện, tránh làm cho bản thân bị người ta để ý dòm ngó, còn nói nếu xảy ra chuyện gì thì hãy tìm đến Hương Lăng. Nàng cũng nhớ rất rõ một đêm kia khi nàng đến Kiền Thành, nàng thấy hẳn đang trọng thương nằm trên giường thượng. Khi hẳn lưu luyến nhìn nàng nói: “Bồn vương thật rất nhớ hương vị của ngươi!” giây phút đó lòng nàng đã bị hẳn làm cho rung động.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Người Đầu Tiên Muốn Gặp

Nàng biết, hẳn rất kiêu ngạo nên những gì có thể nói ra ngoài miệng cũng chỉ có thể là như thế mà thôi. Những lời này nếu nói từ miệng người khác thì chẳng khó khăn chút nào, nhưng đối với nam nhân cuồng vọng bá đạo như Thương Duật, đó chẳng khác gì là trăn bảo quý hiếm. Cuộc đời của nàng ngay từ nhỏ, âm áp mà nàng có được không nhiều lắm, cho nên đối với sự độc chiếm, bá đạo lại không ngừng che chở bảo vệ nàng của Thương Duật, nàng ngược lại càng thêm ghi nhớ trong lòng.

Nếu nghĩ lại một cách tỉnh táo, cứ mỗi lần nàng có chuyện, lấy tác phong hành sự của Thương Duật, nàng hẳn đã phải chịu chết đến không toàn thây đi, thế nhưng cho đến hôm nay, nàng vẫn có thể được sống tốt như vậy. Mỗi một lần có chuyện phát sinh, hẳn đều không thể khống chế mà nổi giận dưng dưng, hoặc là căn nản để trừng phạt, hoặc là đối nàng lãnh đạm, nhưng qua một thời gian sau hẳn lại xuất hiện, bá đạo chiếm lấy nàng, chen vào cuộc sống tự do của riêng nàng. Bây giờ nghĩ đến một chuyện lại một chuyện, dường như mỗi lần hẳn giận dữ với nàng cũng chính là mỗi lần hẳn tự làm thương tổn chính mình.

Nàng hơi cười cười, hai tay chấp lại, che lấy miệng, dùng hơi thở để tự sưởi ấm chính mình. Đến khi Vũ Dương ngừng đầu ngược nhìn cách đó không xa đang xuất hiện những ánh đèn chớp chòn, thừa thốt, giờ phút này nàng mới chợt bừng tỉnh phát giác, nàng lại vô thanh vô thức đi một đường tới trước cổng Minh Thiên viện.

Điện Vũ Dương nhẹ hít một hơi thật sâu, rồi chậm rãi thông thả bước lên phía trước.

Còn chưa đến cửa chính đã thấy đèn đuốc trong Minh Thiên viện thấp sáng trưng, có vẻ như bên trong đang phi thường náo nhiệt, nàng không vội, ở chung quanh Minh Thiên viện mà đi lại vài vòng. Thời tiết thế này mà Thương Duật lại bị trọng thương, chẳng phải khó khăn càng khó khăn hơn sao.

Nàng đi tới vài bước liền cơ hồ có thể nghe được âm thanh trong phòng vang lên, nhìn quanh bốn phía, tiếp tục đi đến mới phát hiện trong phòng vẫn còn đầy đủ mọi người. Dường như bọn họ là đang tranh cãi xem đêm nay ai sẽ chăm sóc cho hẳn. Đây chẳng phải là thời điểm rất tốt để cho bọn họ được biểu hiện tình cảm của mình sao, cho nên không ai muốn bỏ qua cho cơ hội hiếm có này đi, chỉ mong sao được hầu hạ bên cạnh hẳn càng nhiều càng tốt.

Ngọc Tố phu nhân cùng với Hương Lăng cả hai đang thương nghị để tìm cách giải quyết.

Mà người kia đang nằm trên giường, toàn thân đều bị băng bó, khuôn mặt không còn một chút cương nghị nào ngoài sắc mặt trắng bệch tái nhợt. Chỉ có khi nhìn đến bạc môi còn đang mím chặt của hẳn mới có thể nhận thấy dù giờ phút này hẳn bị thương, nhưng kiêu ngạo thường ngày vẫn không giảm bớt chút nào.

Hẳn có phải hay không là muốn trốn tránh sự coi thường của Hoàng thành đối với năng lực của hẳn? Hoặc có phải bị tuyệt tai bất ngờ ập tới nên đã bị đánh bại? Hay biết mình không thể đấu lại với ông trời nên mới hôn mê? Hẳn là vậy đi, dù sao đối với một trong những điều này hẳn cũng coi như là bất lực.

Tay nàng nhẹ nhàng vẽ lên một con bướm xinh đẹp trên bề cửa sổ. Trên một góc đó, một con bướm xinh đẹp cứ thế mà thành hình, dưới trời đang tuyết rơi làm cho đôi cánh kia càng trông thật sống động như đang nhảy múa, cũng giống như Vũ Dương nàng đêm kia một mình nhảy múa.

Nàng nhìn đến kiệt tác của mình rồi nở nụ cười thật ấm áp. Nàng tin tưởng hẳn sẽ không có việc gì, bởi vì nàng có thể cảm giác được khí thế đang chờ để giương nanh múa vuốt của hắn. Nàng đương nhiên càng không muốn lấy lòng ai mà khờ khạo đi tranh việc hầu đêm, nàng chỉ nguyện như con bướm này có thể lảng lạng, lén lút núp tại đây bầu bạn cùng hắn...

Xoay người ra khỏi Minh Thiên viện, đạp lên trên tuyết, nàng giữa đêm khuya một mình bước đi, tựa như đang giẫm đạp lên những bất an cùng lo lắng khi này, từng bước từng bước một, mỗi một bước đi trong lòng như muốn nhảy múa, tràn đầy sinh lực, khí thế.

Ngày thứ nhất qua đi, Thương Duật không có tỉnh lại; ngày thứ hai qua, Thương Duật vẫn còn đang hôn mê; ngày thứ ba...

Đã năm ngày trôi qua, vào một buổi sáng, Chỉ Trà được ở lại chăm sóc cho hắn đêm qua còn chưa tỉnh ngủ, một bên Thương Duật đã nhẹ nhàng mở mắt tỉnh lại.

“Gia, ngài đã tỉnh, ngài rốt cuộc cũng tỉnh lại à!” Chỉ Trà vui sướng thốt lên, dường như không tin còn cố lấy tay xoa xoa hai mắt mình: “Người đâu, mau gọi mọi người tới đây, Vương gia đã tỉnh lại, tỉnh lại rồi à!”

Thương Duật cũng không mở miệng nói gì, chỉ là hơi híp lại hai mắt. Bởi vì đã nhiều ngày qua chưa từng thấy được ánh sáng nên nhất thời cảm thấy có chút không thích ứng, chậm rãi cúi xuống nhìn đến một góc cửa sổ kia, muốn để bản thân thích ứng được dễ dàng hơn. Hắn luôn là như vậy, dù cho chuyện rất khó thích ứng, hắn cũng mạnh mẽ liệt ép buộc chính mình đi làm.

Thật vất vả một hồi hắn giờ mới hoàn toàn thích ứng được với ánh sáng mãnh liệt ngoài kia, lại nhìn đến hình con bướm mơ mơ hồ hồ trên góc cửa đó mà hơi có chút kinh sợ, tưởng đó là ảo giác. Dấu vết kia thật mờ nhạt dường như không muốn cho ai nhìn thấy, có thể thấy được con bướm kia đã được tạo ra từ mấy ngày trước rồi.

Hắn biết là nàng, ngoại trừ nàng toàn bộ Ly Vương phủ không ai có thể chỉ họa một con bướm đang nhảy múa được, cũng không ai có thể họa ra nó sống động đến như vậy đi.

Nghĩ đến đây, khỏe mỗi hắn bắt giác nhẹ nhàng cong lên, hắn cẩn thận chịu đựng cơn đau đầu mà ra lệnh: “Người đâu, đến Mặc Chỉ hiên gọi Diệp Vũ Dương!” Không ngờ một khắc kia nhìn đến con bướm lại khiến cho hắn muốn thấy nàng, muốn biết bộ dáng của nàng sẽ ra làm sao khi nhìn đến hắn bị thương thế này đây.

Chỉ Trà hưng phấn bium, lên tiếng: “Nhưng Vương Gia, Ngọc Tổ phu nhân cùng Vương Phi sợ cũng...”

“Đi, mau nói cho Diệp Vũ Dương, kêu nàng đem thuốc đến đây, là thuốc trị thương!”

Vừa nghe thì ra là Diệp Vũ Dương có thuốc, chỉ Trà lập tức sốt ruột đồng ý: “À? Nàng ta có thuốc trị thương sao? Nô tỳ đi ngay.” Nói xong nàng nghiêng người lao đảo chạy xông ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Tham Tình.

Lúc Diệp Vũ Dương nhận được tin này, nàng đang đứng nơi cửa sổ ngắm nhìn tuyết rơi. Nàng hết sức tỉnh lặng trông lại đẹp tựa như ánh mặt trời mọc lên sau cơn bão tuyết, đầu ngón tay xinh đẹp đang đùa nghịch, chạm nhẹ lên tầng băng mỏng trên cửa sổ. Nghe Chỉ Trà nói, nàng thật có chút khó hiểu, giấu lại nàng nào có thuốc trị thương gì đâu? Nay hắn lại cố tình làm cho nàng đến đó, đây lại là chuyện gì à?

Hay chính là không phải lấy thuốc gì cả, mà đó chỉ là một cái cớ, hắn muốn gặp lại nàng cho nên...

Nàng không dám mơ tưởng, vội vàng lấy đại một lọ thuốc rồi liền theo Chỉ Trà ra cửa.

“Hay là người đừng đi, để ta đem thuốc qua bên ấy cũng được!” Chỉ Trà bày ra bộ dáng đề phòng nhìn Diệp Vũ Dương. Đối với nàng ta, Vũ Dương so với những kẻ khác trong hậu viện càng có sức uy hiếp lớn hơn ai cả.

“Không được, thuốc này chỉ có ta mới...” câu kế tiếp còn chưa nói ra, Diệp Vũ Dương đã bị chính bản thân mình dọa. Nàng chính là đang lấy cớ, sao lại có thể nói ra rất tự nhiên như vậy, còn nói rất sinh động đến như vậy.

Hai người đi tới Minh Thiên viện, nhìn thấy đám người Hương Lăng vừa vặn đang ở trong phòng. Ngọc Tổ phu nhân trên mặt lộ rõ là cười, đang ngồi cạnh giường hắn khóc lóc, nói tóm lại trong phòng giờ đây thật náo nhiệt hẳn lên. Lúc Diệp Vũ Dương tiến vào, có chút ngượng ngập không quen nên nàng tìm một góc nào đó đứng nép vào.

Nàng lặng lẽ quan sát mọi người trong phòng, một người bệnh sau khi tỉnh, lại có nhiều người như vậy bao quanh cơ chứ, còn có kẻ đang vội vàng hướng người bệnh mà khóc rống, không nề hà thân phận. Có thể thấy được kẻ này đối với họ là quan trọng cỡ nào đi, Thật ra trên thế gian này là ai không thể không có ai, ai lại là duy nhất của ai cơ chứ?

“Điệp Vũ Dương, nàng còn đứng trơ ra đó làm gì hả?”

Bị hấn làm cho thức tỉnh, nàng mới phát hiện trong phòng giờ đây chỉ còn lại mỗi mình nàng với hấn. Nàng từ rất xa nhìn đến hấn một cái, qua mấy ngày bị thương nằm trên giường không rõ sống chết, cả người hấn dường như cũng trở nên gầy đi rất nhiều.”Nô tỳ thỉnh an Vương gia!”

“Còn không mau tới đây” Hấn có vẻ như rất không kiên nhẫn nhìn nàng, rồi sau đó ý bảo nàng tiến lên.

Từng bước tiến đến, Điệp Vũ Dương cũng lặng lẽ quan sát hấn. Trừ bỏ hấn toàn thân đầy khí phách như trước ngược lại giờ còn có thêm vài phần rất ôn hòa:”Vương gia khí sắc dường như tốt hơn nhiều so với mấy hôm trước.” Dù cho cách một tầng sa mạn mờ nhạt mỏng lung nhưng nàng cũng nhìn được rất rõ ràng.

“Thật không?” Hấn mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt hấn chưa từng rời đi, lặng lẽ theo dõi vẻ mặt bình tĩnh của nàng như đang muốn tìm kiếm thứ gì đó thuộc về riêng mình:”Điệp Vũ Dương, nàng cũng để ý đến thương thế của bốn vương sao?”

“Khôngcái này.....”Nàng vừa thốt ra lại cảm thấy giờ khắc này dù phải hay không, nàng cũng không nên trả lời. Nàng nâng mắt lên, thấy ánh mắt hấn đang nhận nhạo ý cười, giờ nàng mới phát hiện chính mình vừa rồi bất quá đã bị hấn lừa:”Nô tỳ không có thuốc!”. Nàng nhỏ nhẹ nói ra nghi vấn của mình, muốn tìm kiếm đáp án từ hấn, vì hoảng hốt mà lòng bàn tay cũng đang đổ mồ hôi lạnh.

“Nàng muốn bốn vương trả lời thế nào? Hay nên nói nàng muốn ta hứa hẹn gì đây?” Nhìn thấy nàng bối rối, hấn cũng cảm thấy thật ảo não không ít:”Bốn vương chính là muốn nhìn thấy nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Gắn Bó

Nàng bất ngờ ngược lên, tim không ngừng đập mạnh. Tầng sa mạn mỏng manh đằng kia lại cũng không ngăn chặn được sự bá đạo, thẳng thắn thâm nhập đến, hấn rút cuộc vẫn nói cho nàng biết.

”Nhọc Vương gia bận tâm, nô tỳ vẫn là rất tốt!” Nàng thu hồi tầm mắt, trong lòng thầm nghĩ tốt nhất nên mau chóng rời khỏi đây.

“Điệp Vũ Dương, Bốn vương hỏi nàng một câu, mấy ngày nay nàng có vì chuyện bốn vương bị thương mà lo lắng hay không?” Chính vì nữ nhân này, hấn cứ lần lượt mà cư xử ngoại lệ. Mặc cho nàng phạm vào đại tội, hấn cũng tự thuyết phục chính mình không nên quá xúc động, bởi vì hấn biết nàng tuyệt đối cố ý, khả năng muốn chọc cho hấn rất giận dữ. Vì vậy nên mỗi khi tức giận hấn liền tránh nàng rất xa, ép mình rời khỏi nàng, hấn là sợ hãi bản thân trong lúc nóng giận quá mức sẽ làm tổn thương đến nàng.

Thì ra cho đến nay, trái tim hấn dù cho đã ẩn rất sâu, nhưng rốt cuộc vẫn bị vẻ đằm đằm và phong thái phiêu dật của nàng hấp dẫn, từng bước từng bước làm hấn càng lún càng sâu, trở thành vạn kiếp bất phục.

Chưa đợi cho nàng lên tiếng, Thương Duật trầm giọng nói tiếp:”Nàng tốt nhất không nên nói dối!”

Nàng có trốn, bất quá cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay hấn, nên đôi mắt vẫn phải đối mặt. Nàng nhẹ hạ mi mắt thờ dài, hấn vì sao muốn ép nàng cơ chứ? Vì sao không để cho nàng tiếp tục lừa mình dối người đi?

Khi mở mắt trở lại, trước mặt giờ đã là một mảnh sương mờ mù mịt, đành thế thôi:”Có, nô tỳ luôn mỗi ngày luôn trông ngóng, suy nghĩ, lo lắng, hướng trời cao khẩn cầu mong cho Vương gia sớm ngày khang phục, hy vọng gia có thể bình an vô sự, có thể lại là vị tướng dũng mãnh như trước đây, hướng nô tỳ...”

Thương Duật vươn cánh tay ra, thân mình Điệp Vũ Dương liền ngay lập tức rơi vào ngực hấn:”Điệp Vũ Dương, nàng quả nhiên là có để ý đến bốn vương!” Hai tay hấn nhẹ nâng mặt nàng lên, đặt môi mình chạm trên môi nàng, rồi từ từ uyển chuyển hôn xuống. Không sai, cánh môi này tuy mềm mại nhưng cũng rất kiên cường, chính đôi môi này đã từng phát ra những âm thanh bén nhọn, chọc cho hấn đến muốn phát điên, còn nàng lại như không hề xảy ra việc gì, lặng lẽ ngồi một bên nhìn hấn diễn trò hề. Nàng dù là nữ nhân có thể làm cho hấn giận đến cỡ nào đi nhưng đồng thời cũng là người làm cho hấn đối nàng một lòng khác cốt ghi tâm.

“Vũ Dương, nàng thật ngọt...” Nói xong câu đó, đầu lưỡi hấn đã lập tức xâm nhập, hấn lấy tay dùng sức ấn vào sau gáy nàng, làm cho nàng phải thừa nhận đem ôn nhu của hấn mà từ từ dung nạp, cảm nhận.

Nàng không hề nhắm mắt, chỉ là nhìn thật sâu vào mắt hắn, nàng nhìn thấy bên trong ánh mắt đó đang từ từ dấy lên hai luồng lửa nhỏ. Nàng nhìn thấy được hình ảnh chính mình dường như cũng đang rất khát khao có hắn. Bây giờ trong mắt hắn chỉ có duy nhất bóng dáng của nàng, giờ này khắc này, hắn muốn chính là nàng Diệp Vũ Dương, hắn nhớ nhưng cũng chính là nàng mà thôi.

Ở đây không có Hương Lăng, không có Mộ Ưu Vân, không có hậu viện thâm thiếp của hắn, chỉ có duy nhất hắn với nàng, chỉ có hai tâm hồn trợ trợ đang dựa dẫm truyền hơi ấm cho nhau.

Hơi thở của họ càng ngày càng dồn dập, hắn lại như muốn càng nhiều hơn, hắn muốn có được tất cả hô hấp của Diệp Vũ Dương. Hắn muốn biến tất cả những gì thuộc về nàng trở thành tù binh của hắn. Bị hắn cuồng nhiệt càng hôn càng sâu, Diệp Vũ Dương không thể kiềm chế mà nhẹ giọng ngâm nga.

Nghe nàng than nhẹ, nhiệt tình của hắn cũng đồng thời vì thế mà bị kích thích mạnh mẽ: "Vũ Dương, bốn vương muốn nàng!" hắn mãnh liệt đem quần áo nàng từng chút xé rách, thoát ra

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Âm Áp.

Một cổ khí lạnh lập tức xâm nhập từ tấm lưng trắng nõn của Diệp Vũ Dương, nhưng rất nhanh đã được bàn tay to lớn nóng bỏng của hắn xoa dịu sưởi ấm. Diệp Vũ Dương giả vờ muốn tránh ra không nghĩ đến lại đụng đến hạ thể đang nóng rực của hắn, nàng khẩn trương nói: "Không được, Gia không phải là đang bị thương sao?" Lần trước chuyện xảy ra ở Kiền Thành nàng cũng chưa quên, cũng bởi vì lúc đó hắn đã quá kích động nên đã bị hôn mê bất tỉnh.

"Không sao!" Lửa nóng từ hơi thở hắn không ngừng thổi vào vành tai nàng, thổi đi cả tỉnh lặng lòng nàng: "Không có sao cả, đừng để bốn vương động não là được, ..." hắn hơi thở ra có chút hơi gấp gáp, tay không ngừng vuốt ve thân thể nàng.

Câu nói kia của hắn đã thành công làm cho mặt Diệp Vũ Dương lập tức ửng đỏ, lại càng không dám động đẩy lung tung, sợ hãi giống chuyện lần trước không cẩn thận chạm vào vết thương của hắn.

"Ha...ha..." Thương Duật nhoén miệng, khẽ cười thành tiếng, môi hắn nhanh chóng đoạt lấy môi nàng. Hắn hôn càng mãnh liệt, khoái cảm cùng dục vọng không ngừng dâng lên, lan cả sang nàng, đưa cả hai bay bổng lên đỉnh cao khoái lạc.

Qua một hồi kích tình mãnh liệt, hai người mới thở hổn hển mà tách ra. Diệp Vũ Dương dường như còn hơi choáng váng nên vẻ mặt trắng bệch, nàng buông thõng mí mắt, đầu tựa trên ngực hắn. Tấm màn mỏng đang che chắn bọn họ không ngừng lay động, không gian ái muội bên trong từ từ cũng vì thế mờ ra.

Thương Duật khẽ hôn lên giữa trán nàng, kéo chăn qua che lại thân thể trần trụi của hai người, vẻ mặt cực kỳ thỏa mãn: "Nàng cũng mệt rồi, trước hết hãy hầu bốn vương ngủ một chút!" Tay hắn vô tình chạm vào chỗ quần áo của nàng, khi nhìn thấy bình được kia, hắn nở nụ cười thật âm áp.

Nhìn theo ánh mắt của hắn, nàng cũng hiểu ra, biết đã bị hắn nhìn thấu nàng liền nói: "Là Gia nói nô tỳ có thuốc." Nàng vì không muốn hắn bị mất mặt, cho nên cũng phụ họa một bên nói dối chuyện mình có thuốc. Nàng đúng là một chút lý trí trước đây cũng không còn nữa. Nếu như hiện tại cho nàng lựa chọn lại, nàng không biết mình sẽ thắng thắng mà cự tuyệt hắn không nữa? Haiz.

"Bốn Vương nói nàng có thì nàng liền có sao? Diệp Vũ Dương nàng đâu giống như một người biết nghe lời." Hắn rất ít khi thấy mặt nàng ửng hồng thế này. Trước kia cho dù trong lúc bọn họ bị kích thích đến cao trào hắn cũng rất ít khi thấy nàng thẹn thùng đỏ mặt. Giờ đây nàng nhìn càng thêm động lòng người, hắn sao mà không sung ái nàng cho được cơ chứ? "Diệp Vũ Dương, nàng thế nào lại kích động như vậy, chẳng lẽ là đang muốn lấy lòng bốn vương!"

Tiếng cười hắn càng vang lên, cười đến trước ngực cũng trở nên phập phồng lên xuống không ngừng. Diệp Vũ Dương đang tựa đầu trên đó, đương nhiên nàng cũng cảm nhận được tâm tình hắn là rất vui vẻ: "Nô tỳ mệt rồi!" nói rồi liền sau đó khép chặt hai mắt, lẳng lặng tựa vào trước ngực hắn.

Thương Duật nhẹ nhàng lấy tay vuốt vuốt mái tóc đen hỗn độn của nàng, muốn nhìn nàng cho rõ hơn.

Dù sao cũng vừa vận động quá độ, hắn cũng nên ngủ một giấc cho thật tốt.

Tỉnh lại, nhìn đến Thương Duật còn ngủ say, Vũ Dương rón ra rón rén rời giường đứng dậy. Nàng bắt đầu nhìn đến những mảnh nhỏ quần áo rơi vụn bên dưới, đúng là hắn có thói quen khó thay đổi mà. Nàng hơi trầm tư suy nghĩ đến cuộc sống sau này, chỉ sợ rằng càng có nhiều phiền toái hơn. Đến từ tìm bộ quần áo của hắn mặc vào; còn nhớ rõ lần trước khi mặc quần áo của hắn, nàng căn bản đều không tự nguyện, nhưng không ngờ hôm nay lại làm được thản nhiên đến thế. Giờ phút này ngẫm lại dường như mọi chuyện trước đây là rất bình thường thì phải.

Nàng lấy thêm áo khoác mặc vào, cố tình che đi không muốn người khác phát hiện bộ quần áo nàng đang mặc bên trong là của hắn. Làm xong nàng quay sang nhìn hắn, nghĩ đến chuyện vừa xảy ra cảm thấy thật xấu hổ đến đỏ cả mặt. Chẳng lẽ là nàng đang thẹn thùng sao, bằng không sao lại thế chứ?.

Trở lại Mặc Chí hiền, Tiểu Hồng nhìn đến mặt mày Diệp Vũ Dương xuân phong phơi phới bước vào liền che miệng cười trộm.”Tiểu thư đi một chuyến này, thời gian cũng thật không ngắn nha!” Nói rồi vội vàng giúp nàng cởi bỏ áo khoác, khi nhìn thấy Vũ Dương đang mặc bên trong là quần áo của Thương Duật thì càng tươi cười rạng rỡ hơn.

Đầu óc hơi chậm lục của Hình Nhi nhìn nàng có chút khó hiểu.”Tiểu thư sao đến Minh Thiên viện có một chuyến mà trở về quần áo lại thay đổi hết thế này?”

Tiểu Hồng vội kéo tay nàng ta lại.”Ngươi thật ngốc a, đó là do Gia và nàng khuy. ...khuy. ...Mỗi lần Gia đến thăm tiểu thư, chẳng phải sáng ra đều là như thế cả sao?” Dù sao nàng cũng là một cô nương mới lớn, nói ra những lời này dĩ nhiên nàng phải có chút ngượng ngùng chứ.

Hình Nhi giống như bưng bình đại ngộ, lấy tay vỗ vỗ vào đầu mình.”A, thật đúng nha, mỗi lần Vương Gia đến đây, qua sáng sớm hôm sau quần áo của tiểu thư đều là. ...”

“Thôi thôi!” Nếu Vũ Dương không ngăn cản, chẳng biết bọn họ còn nói tới cái gì nữa đây..”Ta đi vào trong nghỉ ngơi một chút, bữa tối nhớ gọi ta dậy!” Ở cùng nơi đó với Thương Duật, nàng cần bản là không hề ngủ qua.

“Tiểu thư, hôm nay bỏ câu đã trở lại.” Tiểu Hồng đưa tờ giấy cho nàng.

Vừa nghe đến đó, thân mình Diệp Vũ Dương ngay lập tức cứng lại, khẩn trương lên tiếng.”Thật không! Mau đưa cho ta xem!”

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Bỏ Câu Đưa Tin

Tiểu Hồng khó hiểu nhìn nàng.”Tiểu thư, đây là cái gì vậy?”

Đọc xong nội dung lá thư kia, lòng Diệp Vũ Dương cũng chậm rãi thả lỏng, sau đó mới cười giải thích.”Là thư tín của một bằng hữu!” rồi sau đó tươi cười bước vào phòng.

Từ khi biết thương thế của Thương Duật không còn gì nghiêm trọng nữa, trong lòng Diệp Vũ Dương cũng không còn thấp thóm lo sợ không yên, thỉnh thoảng nàng lại một mình mỉm cười vu vơ. Nàng biết hẳn đang vẫn đợi nàng ghé qua, nhưng dù có biết nàng đương nhiên cũng không muốn đáp ứng mong muốn của hắn, nàng càng muốn trân trọng, hưởng thụ sự tự do tự tại của mình hơn đi.

Còn nhớ rõ từ ngày trời đổ bão tuyết đến nay, hôm nay coi như là ngày đầu tiên thời tiết trông thật tốt, ánh mặt trời cũng vô cùng sáng lạn, Diệp Vũ Dương liền bảo Tiểu Hồng đi lấy cho mình một ống trúc khô nhỏ.

Khó thấy Diệp Vũ Dương tâm tình tốt thế này, hai người Tiểu Hồng hứng trí bưng bưng đi theo sau nàng hỏi.”Tiểu thư, tiểu thư, người muốn làm gì vậy?”

“Ta muốn chuẩn bị một ít lương thực cho bò câu” Nàng sớm đã suy nghĩ làm chỗ trú đông thật tốt cho chúng cũng thêm vào đó ít thức ăn.

Điều này càng làm Tiểu Hồng thêm khó hiểu.”Không phải nô tỳ mỗi ngày đều cho nó ăn uống đầy đủ rồi sao? Tại sao còn phải cần đến ống trúc khô kia làm gì chứ?” Chẳng lẽ tiểu thư cho rằng nàng ta chăm sóc bọn chúng chưa tốt?

“Ta không phải trách ngươi” Vừa nhìn thấy Tiểu Hồng mặt đầy nghi hoặc, Vũ Dương liền đoán được nàng ta đang suy nghĩ cái gì.”Ta chỉ muốn dùng những ống trúc này, bỏ tuyết vào bên trong, sau lại để những hạt thóc phía trên nó, còn bên dưới dùng lửa nướng lên, cái này bỏ câu ăn vào rất tốt.”

“A thì ra là như vậy!” Về mặt Hình Nhi càng sùng bái nhìn nàng nói.”Tiểu thư, người hiểu biết rất nhiều thứ nha.”

Diệp Vũ Dương cười cười, không nói gì thêm, chỉ bước đến tìm một đám tuyết thật sạch, vừa làm vừa nói.”Thật là lạnh!”. Lần cuối cùng nàng nhớ mình đi nghịch tuyết dường như đã là chuyện rất lâu trước đây đi. Khi đầu ngón tay vừa chạm vào, khối tuyết trắng bên dưới liền bị hơi ấm làm cho tan chảy. Hỗn hợp nóng lạnh kia từ từ thâm nhập đầu ngón tay, lạnh lẽo cũng theo đó mà lan đến toàn thân, thậm cả vào ruột gan. Bất thành linh bị cái lạnh thâm nhập cơ thể nàng cũng vì thế hơi run lên.

“Đang làm cái gì?” Một đôi cánh tay rắn chắc từ phía sau vòng qua ngang hông, đem nàng bao bọc kín mít không để gió lạnh thổi tới.”Không lạnh sao?”.

Nàng thể chất luôn sợ lạnh, sống tại biên cương miền Bắc quanh năm luôn lạnh lẽo thế này, nàng đương nhiên làm sao mà chịu nổi a.

Vẫn còn chưa có thói quen với sự thân mật bất ngờ của hắn, Diệp Vũ Dương hơi lách mình rồi ngẩn ngơ nhìn hắn.”Á... Nô tỳ tốt lắm, không có bị lạnh!”. Nói xong nàng bất động thanh sắc, hơi lách người tránh né.

“Điệp Vũ Dương, nàng nhúc nhích một chút nữa thử xem, bốn vương sẽ làm cho nàng cảm giác cái gì gọi là lạnh ngay lập tức!”

Một câu kia làm cho Vũ Dương sợ đến mức không dám động dậy nữa, nam nhân điên cuồng như hấn nàng không phải là không biết, và lại vòm ngực của hấn quả thật rất ấm nên nàng cũng không chút ngại ngùng, tự ý tựa vào. Nàng định vươn tay ra muốn đi đào tuyết liền bị Thương Duật nhanh chóng bắt lại rồi sau đó đem nhét vào bên trong áo choàng.

“Đề ta!” Bàn tay to của hấn không ngừng nắm từng nắm tuyết cho vào bên trong ống trúc kia.

Bên này Điệp Vũ Dương cũng rất phối hợp đưa ống trúc đến gần một chút, tiếp lấy tuyết trong tay hấn, cả hai cứ thế mà phối hợp rất hài hòa, ăn ý. Vành tai không ngừng truyền đến hơi thở nóng rực của hấn, Điệp Vũ Dương giờ mới phát hiện hai người họ đang ngồi rất gần nhau, cảm giác ấm áp bất thành linh này làm cho cơ thể nàng cũng dần bị nóng lên.

“Được rồi!” Sao khi đã đổ đầy tuyết vào trong ống, Thương Duật mới khó hiểu quay qua nàng hỏi: “Nàng muốn làm cái gì?”

“Cho bò câu dùng...”. Vừa thốt ra miệng xong nàng mới phát hiện mình đã phản ứng quá nhanh, liền nói thêm vào: “Chỉ là muốn nuôi một vài con chim nhỏ mà thôi”

Thương Duật nghi hoặc nhìn nàng, khó hiểu hỏi: “Nàng nuôi chim nhỏ à?”

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Phi Tình.

“Á cũng không phải, bất quá chỉ là chúng thường bay tới thôi!” Nàng lẳng lặng đứng cạnh hấn, sau đó hai người cùng trở về Mặc Chí hiên.

Đây chính là lần đầu tiên Thương Duật đến Mặc Chí hiên từ sau khi hấn xuất chinh trở về. Nhìn thấy hấn, Tiểu Hồng cùng Hình Nhi lại càng thêm kích động, không ngừng đem hoa quả, điểm tâm còn có thêm lục trà bày đầy trên bàn. Các nàng đương nhiên kích động thấy tiểu thư một lần nữa lại được Vương gia sủng ái, càng kích động hơn là tiểu thư hàng ngày tuy nhìn rất đậm mặc nhưng hôm nay trên mặt lại ảm đạm ý cười.

Người hầu chạy lại giúp hấn cởi bỏ áo choàng, đem treo trên giá cao.

Thương Duật nhìn lại, phát hiện trên đó hãy còn đang treo chiếc áo hấn để lại đêm trước khi hấn xuất chinh, ánh mắt sâu thẳm nhất thời lại tràn ngập ý cười.

Nàng xoay người nhìn hấn, vẻ mặt trầm tư, nàng đột nhiên ý thức được hiện tại bọn họ trông chẳng khác gì những cặp vợ chồng bình dân tầm thường, cảm sắc hợp nhất, cảm giác này càng kéo dài thật càng làm cho người ta thêm quyến luyến. Mỗi nàng thân nhiên cong lên ý cười, nhìn tựa như rất xa xôi nhưng lại rất xinh đẹp, sáng lạn đầy quyến rũ.

Thương Duật một tay khẽ nâng mặt nàng lên, nhẹ giọng hỏi: “Cười cái gì?”

“Nô tỳ không có...”

Nàng còn chưa nói xong, câu nói sau liền cứ thế bị hấn nuốt hết vào bụng. Hơi thở ấm áp hòa cùng hương vị của hấn cứ thế mà xâm nhập môi nàng, nhiệt khí cũng chậm rãi rót từng giọt vào thân thể nàng. Mỗi nàng bị hấn tinh tế trêu chọc, không hề có cảm giác đau đớn nhưng lại có chút ngưa ngưa, hai tay nàng cũng bất giác vòng qua ôm chặt vào lưng hấn.

Điệp Vũ Dương từ trước nay không phải là người thích quan tâm đến người khác nhìn mình thế nào, cho nên đối với hành động trước mắt này của mình, nàng một chút cũng không thấy ngượng ngùng gì cả.

Cho đến khi bờ môi lạnh lẽo dần dần có cảm giác nóng bỏng lên, Thương Duật dường như còn cảm thấy hôn chưa đủ, hơi dùng sức cắn một cái làm cho nàng đau đến kinh hô ra tiếng. Thừa dịp nàng mở miệng, đầu lưỡi hấn liền thần tốc tiến nhập bên trong, trêu chọc chiếc lưỡi thom ngát của nàng, không ngừng mà khám phá, càn quét tất cả mọi ngõ ngách. Dưới sự khiêu khích của hấn, Điệp Vũ Dương bất giác buông lỏng bản thân, mặc cho hấn thỏa mãn mà vui đùa.

Cảm giác thân thể mềm mại trong lòng ngày càng vô lực, Thương Duật hài lòng rời khỏi môi nàng. Hấn dần dần hôn đến vành tai nàng, cười càng thêm tà mị, hấn biết mỗi khi nàng bị kích thích thì vành tai sẽ hồng lên. Hấn càng không khách khí còn cắn xuống một ngụm, vừa lòng nghe nàng do quá hưng phấn mà rên lên một tiếng, định thừa dịp lúc nàng không còn một chút tỉnh táo hỏi: “Vì sao mấy ngày nay không đi tìm bốn vương?”

Hơi thở nóng bỏng của hấn không ngừng truyền đến bên tai nàng, giọng nói ái muội càng làm người phải mặt đỏ tai hồng, thần trí nàng giờ cũng trở nên mờ mịt mông lung.

“Điệp Vũ Dương, Bỏn vương hỏi ngươi sao không trả lời?” Hấn đắc ý nhìn thấy nàng bị kích thích mà phản ứng hơi trì hoãn, nhìn thấy nàng như thế hấn càng thêm cao hứng: “Vì sao không đi Minh Thiên viện?” Vừa nói hấn còn vừa cố ý dùng đầu lưỡi của mình đùa nghịch vành tai mẫn cảm của nàng, găt gao ôm chặt lấy nàng, để nàng cảm nhận nhiệt tình đang không ngừng dâng lên của hấn.

Nếu nàng còn tiếp tục không trả lời, phỏng chừng hấn cũng sẽ không bỏ qua cho nàng đi. “Vương gia thân thể đã tốt lắm rồi, nô tỳ còn... còn đi làm gì?” Nàng hơi đẩy hấn ra, cảm giác lửa nóng của hấn đang tỏa ra vừa rồi làm cho nàng có chút thất thố.

Hấn một tay cố định gáy nàng không cho nhìn chỗ khác: “Nên phạt nàng!” Mối hấn lại một lần nữa hung hấn xâm nhập tận bên trong, một tay đem nàng bế lên hướng phía giường lớn bước đến. Hấn thật ôn nhu nhẹ nhàng đặt nàng trên giường, mỗi một khắc cũng chưa từng rời ra, tay liền đem quần áo trên người nàng cởi xuống.

Điệp Vũ Dương kinh ngạc cảm nhận được ôn nhu của hấn, nàng cảm giác như mình đang bị lạc. Thân hình vì vậy lại càng trở nên mẫn cảm, bất cứ một cái chạm nhẹ nào của hấn đều dễ dàng làm cho cơ thể nàng bị khiêu khích nóng lên. Cảm giác hạ thể cũng dường như có chất lỏng lạnh lạnh chảy ra, nàng lập tức thanh tỉnh: “Gia... hôm nay nô tỳ...” Nàng hồ lên, lại phát hiện thì ra chỉ là một chuỗi những âm thanh rên rỉ, thật mềm mại đáng yêu.

“Ân... thế nào...” Hấn thờ hỏn hển nhìn người dưới thân, da thịt trắng nõn, một vài chỗ bị hôn đã hơi hơi đỏ lên, hai nụ hoa bị hấn không ngừng trêu chọc giờ cũng trở nên ướt át. Nhìn thấy cảnh đẹp trước mặt, đôi mắt hấn càng trở nên đỏ ngầu, mồ hôi lấm tấm trên trán đang không ngừng chảy ra, từng giọt rơi xuống đậu lại trên mi mắt Diệp Vũ Dương, càng trông thật mê người.

Điệp Vũ Dương bị những giọt mồ hôi kia làm cho thanh tỉnh, mặt liền đỏ bừng: “Hôm nay thân thể nô tỳ không được khỏe đâu!” Tay nàng nhẹ nhàng đẩy nhẹ, để chắn ở trước ngực hấn.

“Không ngại, thân thể bỏn vương tốt là được!” nói xong hấn chậm rãi cởi bỏ những chướng ngại còn sót lại trên người nàng và hấn, sau đó hấn thỏa mãn đem mình tiến thẳng vào nàng.

Kinh ngạc nhìn hấn, nàng là đang trong thời điểm nguyệt sự, hấn ta là nam nhân tại sao một chút cảm kỵ cũng không thêm để ý chứ, điều này càng làm cho nàng đau đầu khó hiểu: “A... Gia...” Nàng hồ lên một tiếng thật dài, lại cứ thế đem cơ thể mình thừa nhận xâm chiếm của hấn.

Thương Duật mỉm cười hài lòng nhìn nàng rất phối hợp, cảm giác thật thỏa mãn chưa từng có, nhớ nhưng mấy ngày qua cuối cùng cũng được dần được phóng thích.

“Vương gia... vương gia...” Bên ngoài người hầu không ngừng đập cửa, dường như đang có việc gì rất gấp: “Vương gia, Nhạn tướng quân có việc cầu kiến.”

Điệp Vũ Dương ánh mắt mê ly bị tiếng đập cửa kia làm cho bừng tỉnh, chuyện có thể làm cho Nhạn Minh tướng quân đích thân tới báo ất hấn không phải là việc nhỏ. Nàng giờ tay ra sức đẩy thân thể Thương Duật: “Gia, bên ngoài... có việc cần gấp!” tuy rằng đang nói chuyện công nhưng giọng nàng nghe qua lại rất kiều mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Chết

“Mặc kệ, lát nữa nói sau, nàng hãy chuyên tâm một chút...” Nói xong, hấn để môi mình ngăn lại đôi môi đang bày ra vẻ bất mãn của nàng, dây dưa cắn mút cho đến khi môi nàng sưng đỏ cả lên mới thôi.

Trên giường tràn đầy xuân sắc, cứ thế dần dần mở ra, sa mạn không ngừng lay động tựa như đang múa một giai điệu tình yêu. Trên bàn, chiếc lư hương đang nghi ngút tỏa ra những làn khói nhẹ thơm ngát, chậm rãi bao phủ toàn bộ tấm phòng, quần lấy hai thân thể đang triển miên không rời trên giường.

Bên ngoài cửa sổ, không biết bông tuyết lại bắt đầu rơi xuống từ khi nào, phủ đầy khắp nơi. Khung cảnh giờ đây phá lệ càng thêm mong lung, làm cho người ta tò mò rất muốn vạch ra chiếc màn tuyết trắng kia tìm kiếm bầu trời sáng lạn phía sau. Mùa đông đã gần đi qua, mùa xuân không lâu cũng sắp kéo đến.

Đội cho Thương Duật xoay người nằm xuống, thân thể Diệp Vũ Dương dường như rã rời, không còn một chút sức lực nào. Nhìn thấy hai tay hấn đang lần xuống bên dưới tìm kiếm, vẻ mặt nàng càng nóng lên, hơi thở hỏn loạn vội vàng mở miệng: “Gia, nô tỳ không muốn, Nhạn Minh tướng quân vẫn còn đang đợi.” Vốn đang bị nguyệt sự, cho nên giờ đây Diệp Vũ Dương lại càng thấy mệt mỏi hơn.

Hấn liếc nhìn nàng một cái, sau đó còn hiên ngang mở miệng: “Nếu bỏn vương muốn, nàng có thể cản sao?” Nhìn thấy trên tay hấn đang cầm chiếc chăn mềm kia, Vũ Dương liền hiểu thì ra hấn chỉ là muốn giúp nàng đắp chăn mà thôi không ngờ nàng lại cứ thế mà nhảy dựng cả lên.

Nghe được tiếng cửa nhẹ nhàng khép lại, Diệp Vũ Dương mới từ từ nhắm mắt, bên môi miễn cưỡng nở nụ cười. Nàng thả lỏng bản thân, mặc dù giờ là ban ngày nhưng cứ để chính mình lười nhác mà ngủ thiếp đi.

Thương Duật vừa bước ra cửa liền nhìn thấy Nhạn Minh đang ngồi đợi sẵn. Nhớ tới thời điểm vừa rồi kẻ này đến thật rất không đúng lúc, khuôn mặt Thương Duật liền lập tức lạnh xuống: “Có chuyện gì mà ngươi lại vội vã đến đây?”

Nhìn đến nét mặt Thương Duật đầy nét xuân phong, ánh mắt Nhạn Minh thoáng lại trở nên thật buồn bã, hần liền cúi đầu: “Vương gia từng ra lệnh, nếu tình hình trong quân có tiến triển thì nhất định phải đến báo cho người biết.”

Vừa nghe là việc trong quân doanh, người Thương Duật nhẹ run lên. Mấy ngày qua vì chuyện trọng thương cùng chuyện Vũ Dương với hần, mà cơ nghiệp quan trọng trước mắt bị hần quên mất sạch, nghĩ vậy nên cước bộ của hần nhất thời cũng nhanh hơn: “Tình hình như thế nào rồi?”

“Nay...”

Dọc theo đường đi, Thương Duật cùng Nhạn Minh không ngừng giờ roi giục ngựa tiến thẳng. Nghe Nhạn Minh nói lại Hoàng Thành phái người đưa tới quần áo cùng một ít lương thảo để chân tai, điều này làm Thương Duật càng thấy thật kỳ quái. Rõ ràng lúc trước đã cho người tiến đến, tỏ ý cự tuyệt giúp Khiết Đan cùng lực thành giải quyết khó khăn, nay lại vội vàng phái người đưa đồ trấn tai, điều này thật là quá mức không bình thường.

Vô luận tình huống ra sao, hiện tại hần nên ra lệnh đem đồ đặc phát cho mọi người trước đã: “Trong khoảng thời gian này đã có bao nhiêu người chết rồi?”

“Toàn bộ Khiết Đan cùng lực thành đã vì tuyết tai mà chết đến gần hai vạn” Nhạn Minh từng chữ rõ ràng báo cáo. Theo Thương Duật đã lâu, hần hiển nhiên biết rõ Thương Duật là người công tư phân minh, cho nên trong lòng luôn rất sùng kính: “Nhưng không hoàn toàn là quân binh, trong đó thậm chí còn có dân chúng bình thường.”

Thương Duật hít sâu một hơi, cùng đám người đi xem xét trong doanh, chứng kiến từng cơ thể giờ đã cứng ngắc được khiêng ra ngoài. Họ rõ ràng là trong lúc đang ngủ mê, bị tuyết lạnh đông cứng mà chết. Ánh mắt binh lính khiêng những thi thể này hơi khép lại, nhưng vẫn lộ rõ vẻ bình tĩnh, có thể tưởng tượng tình trạng này họ đã thấy rất thường xuyên. Thi thể sau khi bị khiêng ra, liền bị ném vào một cái hố thật to, chồng chất lên nhau thành một khối. Những thi thể kia không phải là không có danh tính nhưng vì nằm chồng chất lên nhau tự nhiên lại cũng trở thành kẻ vô danh, thành một thi thể trong vạn thi thể khác.

Đáng sợ nhất là dù doanh trại ở đây to như thế, bên trong lại có hơn một ngàn người, thế nhưng một tia âm áp cũng không có. Ánh mắt bọn họ vì bị đối rét lâu ngày mà mờ to ra, làm cho người ta nhìn thấy mà đau lòng.

“Một tướng công thành vạn cốt khô”. Nay nghiệp lớn còn ở trước mắt, lại gặp phải thiên tai thế này, có phải ông trời muốn báo cho Thương Duật hần biết rằng đại nạn vẫn còn đang chầu chực phía trước chăng? “Nhạn Minh, mau đem tất cả những thứ Hoàng thành chuyển tới phân phát cho mọi người!” Nếu như trước kia, hần đương nhiên sẽ không chịu khuất nhục thế này, chắc chắn sẽ không suy nghĩ mà đem tất cả những thứ Hoàng thành bỏ thí quăng ra ngoài cửa, nhưng hần không đành lòng. Bọn họ chính là sinh mệnh, là bá tánh của hần, họ đã tin nhiệm hần, cho nên hần phải có chịu trách nhiệm cho số mệnh của họ.

“Dạ, mặc tướng biết sẽ an bài thế nào!” Hần vui vẻ nhìn Thương Duật, biết rõ Vương gia rất kiêu ngạo, vì muốn thành nghiệp lớn nên phải nhẫn nhục chịu khổ không ít: “Vương gia, ngoài Kiền thành, Trữ thành và các thành khác mặc tướng cũng sẽ đi xem một chuyến.”

“Ngươi không nhắc thì bản vương có lẽ đã quên, lần này bản vương sẽ tự mình đích thân đến đó xem xét.”

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 105: Sự Tình Bắt Đầu

“Vương gia ngàn lần không nên, đến đó thật rất không tiện, và lại Vương gia thân thể vừa mới hồi phục, hay để một mình mặc tướng đến đó là tốt rồi!”

“Chờ đến khi đó chỉ sợ sự tình càng rối loạn hơn, bản vương trước giờ chỉ ở tại đây, không thường đến những thành khác, thừa dịp này cũng nên đi đến xem một chút, đỡ phải đến khi đó lại không biết đường mà trở tay.” Mới cùng Trữ Văn Quân của Nghiệp Chương quốc trở mặt, tuy rằng chưa đến mức phải phải phát binh đánh nhau nhưng hần vẫn phải chú ý một chút.

“Dạ, Vương gia tính toán thật chu đáo.!”

“Ba ngày sau chúng ta sẽ lập tức lên đường.”

“Mặc tướng sẽ đi an bài một chút!”

“Không cần, nhiều người e rằng chỉ thêm vướng víu tay chân, lần này chỉ cần phải mùi người cùng ta lên đường là được.”

“Dạ, mặc tướng cáo lui trước!”

“Lui xuống đi!” Thương Duật hơi vuốt cằm, giống như vừa nhớ tới chuyện gì liền gọi hắn lại.”Phái người đến Vương phủ thông báo một tiếng, ba ngày này bốn vương sẽ không hồi phủ, sau đó sẽ liền đường trực tiếp tiến đến Trữ thành!”

“Mặc tướng tuân lệnh!”

Hắn biết bản thân đang muốn trốn tránh điều gì, cũng nhờ hôm nay Nhận Minh tiến đến phủ đệ làm cho hắn suy nghĩ cũng nên dành một chút thời gian để tĩnh táo lại. Hắn lắc đầu, dường như muốn xua đi ý nghĩ đang quấy nhiễu. Hắn nên ra ngoài kiểm tra một chút tình hình trong quân, xem xét coi tình trạng tổn thương ra sao, còn cần phải nghĩ phương pháp giúp họ chống rét.

Khi tin tức này truyền đến tai Điệp Vũ Dương thì đã là ba ngày sau. Lúc nghe được tin nàng thoáng cái ngẩn ra, trong lòng cũng đoán được chuyện gì xảy ra, nhưng nàng cũng không muốn đi tìm hiểu, chỉ là cười cho qua. Nàng cũng không phải là người chấp nhất mọi chuyện, càng không muốn coi nặng chuyện nam nữ tình trường. Đối với nàng tin tức Thương Duật rồi đi chẳng khác nào một câu tường thuật lại mà thôi.

Ở Ly Vương phủ này, thật ra so với tam cung lục viện của Trục Nguyệt hoàng đế có lẽ cũng không khác gì mấy. Nàng và hắn trong lúc đó e rằng chỉ là do nhất thời bị đối phương hấp dẫn mà thôi, một thời gian sau, dừng nói chỉ là Thương Duật, ngay cả nàng đây chắc có lẽ cũng sẽ không còn quan tâm chút nào cũng không chừng. Đây chính là ưu điểm của Điệp Vũ Dương nàng, khi nhiệt tình đi qua còn lại một mình, nàng có thể bình tĩnh mà đối diện sự thật, cho dù bị người cố tình thương tổn đi nữa nàng cũng nở nụ cười đậm mặc mà ngênh đón. Đối với quá khứ đầy rẫy phong ba sóng gió, nàng đã tự nhắc nhở bản thân không nên đối với những việc nhỏ nhặt thế này mà hao tâm tốn trí.

Thời gian trôi qua không nhanh không chậm, thoáng cái đã được mấy ngày, nàng vẫn ngày ngày tĩnh lặng, nhưng nhiều khi lại vô tình lơ đãng vì một hành động nào đó, lòng nàng ngẫu nhiên bị hình ảnh của hắn quấy nhiễu, có làm thế nào cũng không xóa đi được, thì ra tình cảm nàng dành cho hắn đã không biết từ khi nào sinh trưởng, nảy mầm...

Hôm nay sau khi dùng qua buổi trưa, liền thấy Tiểu Hồng thật cao hứng mà chạy vội vào:”Tiểu thư, tiểu thư, vương gia đã hồi phủ!” Trong lòng bọn họ, toàn bộ Vương Phủ, ngoại trừ Tiểu thư, thì tất nhiên mọi người ai cũng mong chờ Vương Gia trở về.

“A? không phải đã đi Trữ thành sao?” Sao mới qua có bốn ngày mà đã trở về rồi, dù cho có không ngừng vung roi thúc ngựa thì thời gian đi về cũng không thể nhanh vậy đi. Theo tính tình Thương Duật, hắn hoàn toàn không phải là người làm việc mà bỏ dở nửa chừng:”Tiểu Hồng, Vương gia chẳng lẽ quay về một mình sao?”

“Đúng vậy! Trên người hình như còn có vết máu! Nhưng nhìn Vương gia lại không hề như có việc gì!”. Sợ nàng sẽ lo lắng cho nên Tiểu Hồng vội vàng lên tiếng bổ sung, sau đó nàng còn rất thần bí mà nói thêm”Chẳng qua về mặt thật giận dữ, rất dọa người đi”.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Gian Tế

“Chắc là đã có chuyện xảy ra !” Điệp Vũ Dương cũng không muốn để ý, chỉ cầm lấy một ống trúc rồi đi ra cửa. Mấy ngày nay bỏ câu ăn rất nhiều, thức ăn mấy bữa trước mới nay đã sạch trơn.

Thương Duật người đầy máu me đi vào thư phòng, vẻ mặt mệt mỏi nhưng vẫn không giấu được ánh mắt đang tràn đầy lửa giận, môi cũng mím chặt. Tuy hắn chưa từng lên tiếng nhưng chỉ một cái liếc mắt nhìn thôi cũng đủ làm cho mọi người sợ hãi. Người hắn không ngừng bắn ra những tia lửa giận, thư phòng giờ đây cũng vì thế mà tràn ngập áp lực.

Trước khi trở về Thương Duật đã cho triệu hồi bốn vị lãnh tướng :Dương Ứng, Nhận Minh, Nhạc Sur, Hồ Gầm đến. Về mặt bọn họ ai nấy cũng đều rất căng thẳng. Nhìn đến máu tươi trên người Thương Duật lại cũng không dám hỏi, bọn họ đương nhiên biết rõ dù cho giờ phút này hắn đang bị thương đi nữa, chuyện đó hắn cũng tuyệt đối không chút để ý.

Đôi mắt ung sức Bén quét qua bốn người một lượt. Ánh mắt sáng quắc như đuốc giống như muốn soi thấu suy nghĩ bọn họ. Hắn càng không cho phép bất kỳ ai lảng tránh, chỉ có thể ngênh đón để mặc cho hắn đánh giá, nếu như không làm vậy đương nhiên không cần phải sợ.

Thật lâu sau Thương mới chậm rãi mở miệng:”Bốn vương bị mai phục.!”

Bốn người hô mạnh một tiếng. Vừa mới này bị Thương Duật nhìn chằm chằm, bọn họ sợ tới mức cả hô hấp cũng đều không dám, mặc dù đã ở cạnh hắn nhiều năm như vậy, sớm đã làm quen với những con thịnh nộ của hắn, dù vậy nay thấy hắn tức giận bọn họ vẫn không thể kiềm chế cảm giác không rét

mà run.

“Vương gia bị thương sao?” Nhạ Minh lên tiếng hỏi trước, hẳn quan tâm nhất chính là máu trên áo choàng của Thương Duật rốt cuộc có phải của do bị thương hay không?

Ba người đứng cạnh cũng mong chờ câu trả lời. Trong lòng bọn họ, Thương Duật chính là thần, nếu chẳng may có gì sơ sót, thì vết thương kia chẳng khác nào như đang đâm trên người bọn họ.

“Không gì”. Nhìn qua bốn cặp mắt kia, hẳn đương nhiên hiểu rõ bọn họ một chút cũng không hề giả dối, nên hẳn dần cũng dờ bỏ hoài nghi. Bọn họ chính là những huynh đệ đã từng cùng hấn vào sinh ra tử không biết bao lần.

“Nếu như bốn vương nhớ không lầm thì lần này việc bốn vương đến Trữ thành vẫn chưa thông báo trong quân doanh.”

“Đúng vậy!”, Dương ung trả lời. “Mạc tướng vẫn chưa thông báo, người biết tin này thật không nhiều.”

Vừa nghe đến hấn càng thêm nổi giận, vỗ thật mạnh lên bàn. “Vậy thì rốt cuộc là ai? Sao ngay cả chuyện bốn vương âm thầm tiến đến Trữ Thành cũng rõ, nên khi ngựa chạy gần đến triền núi liền bị tập kích?” Lần này bị mai phục có vẻ như không tầm thường chút nào. Nếu kẻ kia không phải rõ ràng đường đi nước bước của hấn sao có thể quả quyết hấn bên người chỉ có vốn vẹn duy nhất mười người đi theo, vì thế chỉ phải đến mười đệ nhất sát thủ, cuối cùng bị tiêu diệt hết còn lại ba người mà chạy về đây.

“Mạc tướng thật ra... cũng không rõ!”

“Hỗn lảo, tại sao ngươi có thể thốt ra lời nói vô trách nhiệm như vậy hả?” hấn ra tay không chút nương tình, đánh một chưởng vào Nhạc Sư. Dù cho là thủ hạ thân tín của hấn, nhưng nếu xảy ra bất cứ chuyện gì hấn cũng nhất quyết không cho phép bọn họ dám trốn tránh.

Nhạc Sư ngay lập tức quỳ xuống. “Mạc tướng biết tội!”

Nhạ Minh suy nghĩ gì đó rồi nhìn thoáng qua Nhạc Sư hiện đang quỳ. “Có phải trong quân đã không cẩn thận mà tiết lộ quân cơ, bị người có ý đồ riêng lén nghe được cho nên...”

“Mạc tướng cũng nghĩ như vậy!” Hồ Gầm đứng dậy, thân hình hấn cao to trắng kiệu làm cho người khác có cảm giác bị áp bách, nhưng hấn tuyệt đối nghe lời chỉ có duy nhất mỗi Thương Duật. “Mạc tướng vừa nghĩ, lý do này cũng không phải là không có thể”

“Nếu như các ngươi đã nói như thế, chẳng lẽ ý muốn bốn vương coi như chuyện lần này chưa hề phát sinh sao?”. Hấn là Thương Duật, làm bất cứ việc gì cũng đều rất quang minh lỗi lạc, mặc dù là đi giết người cũng vậy, hấn cũng không nghĩ phải làm một cách lén lút, cuộc đời hấn hận nhất chính là thủ đoạn của những kẻ không quang minh lỗi lạc. “Nếu như ta không đoán sai thì trong quân là có gian tế.”

“Mạc tướng trở về nhất định sẽ điều tra rõ ràng!” Nhạ Minh thông minh, hiển nhiên chỉ cần Thương Duật đưa ra nghi vấn hấn liền hiểu ý nên làm cái gì, mọi chuyện mà tiến hành, đương nhiên một phần có thể giải vây giúp Nhạc Sư

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Bỏ Hương Lãng Đến Với Vũ Dương.

Trong bốn người bọn họ, Nhạ Minh là người cơ trí nhất, biết trông mặt bắt lòng, còn thông minh hơn người. Hấn dễ dàng đoán được ý tứ qua lời nói của Thương Duật, giúp mọi người xoa dịu phần này không khí căng thẳng hiện tại nhưng lại nhìn không quá mức miễn cưỡng.

Thương Duật gật đầu hài lòng, suy nghĩ gì đó rồi lên tiếng. “Các ngươi sau khi quay trở về quân quanh cũng không cần đồng trống khua chiêng làm lớn chuyện, chỉ nên âm thầm kéo lại bức dây động rừng”. Thương Duật trừng mắt nhìn đến vẻ mặt ảo não của Nhạc Sư. “Ngươi còn không mau đứng lên!”

“Tạ ơn Vương Gia!” Tinh tình Nhạc Sư trước giờ luôn lại quá mức ngay thẳng, nên đôi khi chọc Thương Duật phải nổi trận lôi đình, nhưng qua rồi thì không sao nữa.

Trước khi rời đi, Nhạ Minh hơi do dự nhìn hấn, bộ dạng áp a áp úng không biết là nên nói hay không.

“Có việc gì thì cứ nói!”

“Dạ, bẩm Vương Gia, những thứ mà Hoàng Thành phái người đưa đến để trấn tai thật không đủ, lương thảo xem ra là kém rất nhiều!”

Hấn lấy tay vỗ nhẹ lên trán, lúc trước hấn cũng có xem qua phần lương thảo được chở tới, nên cũng liền có thể đoán được tình thế hiện nay, nhưng không nghĩ chuyện lại tới mau như vậy. “Còn duy trì được mấy ngày?”

“Khoảng chừng mười ngày!”. Hấn đã cẩn thận tính toán qua, số lương thực còn lại kia chỉ có thể chống đỡ nhiều nhất là mười ngày mà thôi.

“Chỉ mười ngày thôi sao?” Xem ra tuyết đã dừng, nhưng đợi cho mùa xuân ấm áp của năm sau đến e rằng phải thêm một thời gian nữa, chẳng lẽ phải nhờ đến hấn ta sao?” Yên tâm, bốn vương sẽ nghĩ cách, người hãy trở về an ủi các tướng sĩ, đừng nói chuyện này mà làm kinh động bọn họ.”

“Dạ”

“Tốt lắm, nếu không còn gì nữa các người trước lui ra đi!”

Sau khi bốn người rời đi, Thương Duật mới thở dài một hơi. Thật đúng là họa vô đơn chí, chuyện này chưa đi chuyện khác đã kéo đến. Vấn đề tuyết tai còn chưa giải quyết vào đầu giờ lại còn thêm trong quân có nội gian. Đây cũng là chuyện rất trọng yếu cần phải lưu ý, không thể có chút lơ là, hấn nên bỏ thêm thời gian điều tra rõ ngọn ngành.

“Gia, chàng có chuyện phiền lòng sao?” Hương Lăng không biết đã tới từ khi nào, đang cầm trên tay chiếc áo choàng mới may cho hấn.

Hấn liền đem phiền muộn kia mà quăng ra sau đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng: “Trời lạnh như thế, nàng thân mình không khỏe còn đến đây làm gì?” Hấn đỡ nàng ngồi xuống, nhìn nàng vì muốn đem quần áo cho hấn thay mà phải nhọc lòng tiến tới tận đây.

Hương Lăng mỉm cười khẽ nói: “Thân thể của thiếp thân đâu có yếu ớt đến vậy chứ?”

“Nàng vừa sảy thai, tại sao sức khỏe của bản thân mình mà một chút cũng không để ý chứ?” Hấn lập tức phát hiện mình nói quá lời, có chút khó xử lúng túng nói: “Bốn Vương đưa người trở về Bích Vân tiên!”

Tới Bích Vân tiên, trong đầu vẫn còn bị câu nói khi nãy quấy nhiễu nên hấn hơi thấy khó chịu. Chính vì nàng không để ý nên hấn càng áy náy mỗi khi đối mặt với nàng.

Hai người ngồi xuống trò chuyện chốc lát, Hương Lăng mỉm cười nói: “Hay để thiếp hầu hạ Vương gia nghỉ ngơi đi?”

“Không nên!” Thương Duật đứng dậy, vỗ vỗ lên tay nàng: “Nàng nghỉ ngơi cho tốt, bốn vương trở về trước”

Ý tứ của hấn chính là hôm nay hấn không định ở Bích Vân tiên ngủ lại, Hương Lăng cũng không cố ép, ngược lại cười nói: “Vậy để người hầu đưa ngài về đi!”

“Không nên phiền phức như vậy, đoạn đường từ đây trở về bốn vương nhắm mắt cũng có thể thuộc lâu mà đi!” Hấn phát phát tay áo, vừa nói thân mình cũng đã ra đến cửa.

Vừa ra khỏi Bích Vân tiên, Thương Duật liếc mắt nhìn quanh bốn phía một lượt, rồi không chút do dự, cất bước đi thẳng đến Mặc Chí tiên.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Ấm Áp Của Hấn.

Lúc Thương Duật đến Mặc Chí tiên, trong phòng bấy giờ chỉ còn lại chút ánh sáng nhu hòa, yếu ớt càng làm nơi đây càng có vẻ đơn độc hơn. Lạnh lạnh thanh thanh không như những hậu viện khác, trước cửa bọn họ đều có người hầu đứng canh, còn nàng nơi này từ trong ra ngoài chỉ là một mảnh cô liêu, tịch mịch.

Thương Duật khẽ nhủ mảy, sau đó bước vào. Toàn bộ đại sảnh đều không một bóng người, chỉ có ngọn đèn leo lói trên bàn vẫn còn đang tỏa sáng.

Hấn nhẹ nhàng cất bước đi vào tẩm phòng, Diệp Vũ Dương đang ngồi đó chăm chú đọc sách phút chốc liền ngẩng đầu lên, nhìn thấy hấn, ánh mắt nàng hơi lơ đãng mỉm cười: “Gia, sao người lại đến đây?” Nàng không hề phát hiện bản thân mình đang tươi cười, tay buông nhẹ quyển sách đang đọc dở xuống.

“Như thế nào? Không muốn bốn vương đến à?”. Hấn cời bỏ áo choàng bước đến gần nàng, nhìn đến quyển sách nàng đang xem hỏi: “Nàng khi nào thì thích xem mấy cái này?”. Cánh tay lạnh lẽo của hấn có ý vòng qua ôm ngang chiếc eo thon nhỏ, ấm áp của nàng, bị hơi lạnh của hấn đột nhập nàng thoáng cái hơi rùng mình.

“Giết thời gian thôi!”, nàng để mặc cho hấn nắm lấy bàn tay mình mà sưởi ấm, lẳng lặng tựa đầu vào vòm ngực rắn chắc của hấn.

Hấn dư biết nàng sợ lạnh nhưng vẫn cố ý đùa dai. Lại thấy nàng một cái nhăn mày cũng không có, Thương Duật không khỏi cảm thấy có chút mất hứng: “Vũ Dương, nàng thật không giống nữ nhân chút nào!”. Nàng chưa từng dù chỉ một lần bày ra bộ dạng nhu nhược ở trước mặt hấn, chỉ khi chọn

cho hấn thật tức giận mà đem nàng ra giầy vò thì nàng mới miễn cưỡng lộ ra một tia đáng thương mà thôi.

Thấy hấn mỉm cười nhìn mình, Điệp Vũ Dương nói: “Nô tỳ vốn là nữ nhân!” nàng không hiểu vì sao nam nhân luôn thích nhìn thấy nữ nhân bày ra bộ dạng nhu nhược, riêng nàng thì không biết từ bao giờ mà hai chữ “nhu nhược” này đã thật xa lạ: “Gia thích nữ nhân nhu nhược sao?”

Chân mày hấn hơi nhíu lên: “Thế nào? Muốn lấy lòng bôn vương à?”

“Đương nhiên không phải, chỉ là thấy hơi kỳ quái.” Điệp Vũ Dương không e dè phủ nhận lời hấn, giọng nàng nhỏ nhẹ: “Chuyện đó nô tỳ làm không tới, nô tỳ cũng sẽ không muốn cố ý mà đi lấy lòng ai. Cho dù người đó là Vương gia đi nữa, nô tỳ cũng chưa từng nghĩ qua sẽ cố gắng mà đi lấy lòng người.”

“Nàng...” cho tới bây giờ người khác luôn đối với hấn nịnh nọt, lấy lòng hấn. Nhưng đây lại là lần đầu tiên nghe được một người không thêm đề ý đến hấn, hấn sao mà không giận được chứ? Điệp Vũ Dương, nàng thật lớn mật!”

Tuy rằng trong lòng tức giận nhưng bàn tay hấn đang nắm chặt nàng vẫn chưa hề buông ra.

“Nô tỳ biết sai!” A nam nhân này, trời sinh vốn chính là người rất kiêu ngạo, hấn luôn cao cao tại thượng, tỏa sáng trên cao, làm sao có thể chấp nhận chuyện người khác bỏ qua mà không nhìn thấy hấn cơ chứ.

“Thôi đi, nàng nếu như có thể lấy lòng bôn vương thì nàng cũng sẽ không phải là Điệp vũ Dương!”

Hấn cười cười, không nói thêm nữa.

Cho đến khi bàn tay lạnh lẽo của nàng và hấn dần dần ấm lên, hấn mới buông tay nàng ra: “Mau đi đem chút đồ ăn mang đến đây!” Nếu đợi cho nàng mở miệng, sợ là hấn sẽ bị đói chết đi.

“Àn, được, nô tỳ sẽ dặn các nàng đem cháo hâm cho nóng lại!” nói xong nàng

hơi cúi chào rồi đi ra ngoài.

Nghe được những lời này tâm tình Thương Duật đột nhiên tốt hẳn lên. Theo như hấn biết Điệp Vũ Dương không phải là người có thói quen ăn khuya, nếu nàng bảo bọn họ làm sẵn thức ăn có nghĩa nàng đoán chừng tối nay hấn sẽ đến, bởi vậy mới cho người hầu cố ý chuẩn bị trước. Còn nói hôm nay đã trễ thế này nàng vẫn chưa ngủ, chẳng lẽ là đang đợi hấn đến đây sao?

Hấn nghĩ như thế nên trong lòng càng thêm đắc ý, ánh mắt bất giác cũng trở nên yêu thương, nhu tình rất nhiều nhìn theo thân ảnh nàng rời đi.

Cháo cá nóng hồi được bùng lên là lúc Thương Duật đang rất đói, hấn không nói hai lời liền bùng lên ăn.

Điệp Vũ Dương lẳng lặng ngồi một bên, nhìn hấn khẩu vị rất tốt, cảm giác trong lòng cũng thật thỏa mãn. Nhìn qua nàng chẳng khác nào như một thê tử, đợi chờ trượng phu trở về, càng thật hạnh phúc khi nhìn thấy hấn đang hưởng dụng thức ăn do nàng chuẩn bị, cảm giác hạnh phúc như thế thật không có gì sánh bằng. Nhìn hấn đem một chén cháo to như thế ăn hết, Điệp vũ Dương thần nhiên mà nở nụ cười càng ấm áp.

Ăn cháo xong, nhìn đến hấn vẻ mặt hơi ủ rũ, nàng không nói, chủ động hầu hạ hấn chải đầu rửa mặt một phen liền sau đó cùng nhau lên giường nghỉ ngơi.

Đêm đó, hấn không chạm nàng, chỉ là thuần túy ôm chặt lấy thân thể nàng, đem nàng đặt vào trong lòng, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Bên tai truyền đến tiếng tim đập trầm ổn cùng với hơi thở đều đều của hấn, từng nhịp từng nhịp đập kia, chính là muốn nói cho nàng biết đây là nhịp sống của hấn. Nâng mặt ngược lên nhìn đến hấn đang an ổn chìm vào giấc ngủ, nhưng chỗ mi tâm lại vẫn đang nhíu chặt, dường như ngay cả trong giấc ngủ hấn cũng có rất nhiều ưu tư lo lắng: “Ngủ mê như vậy mà cũng không thể bỏ xuống được sao?”, rồi nàng nhẹ nhàng nâng tay xoa nhẹ lên đó.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Tình Yêu Dị Dàng

Nàng chậm rãi hít vào không gian đang tràn ngập hơi thở của hấn, đem hương vị kia hòa nhập vào trong cơ thể chính mình, cảm giác ấm áp dần dần lan tỏa, sưởi ấm thân thể lạnh lẽo của nàng.

Sáng sớm hôm sau, khi Điệp Vũ Dương tỉnh lại, Thương Duật sớm đã rời đi. Nàng nhìn chung quanh dường như không phát hiện ra một chút dấu tích gì việc hấn đã ngủ lại đêm qua, chỉ có đệm giường bên cạnh vẫn còn đọng lại hương vị ấm áp, nàng mới biết được ấm áp đêm qua mà nàng có được chính từ thân thể của hấn, là hấn đã ôm nàng vào lòng mà ngủ cả đêm, đó là thứ tốt đẹp nhất mà hấn cố tình để lại cho nàng.

Từ đó về sau, Thương Duật rất ít khi hồi phủ, nhiều khi ngẫu nhiên trở về cũng là qua đêm bên Hương Lăng, còn Điệp Vũ Dương vẫn như vậy bình thản qua ngày. Nhưng đôi khi ngẫu nhiên nghe bọn Tiểu Hồng cùng Hinh Nhi nói về chuyện Hương Lăng với Thương Duật, trong lòng nàng cũng trở nên âm u, ánh mắt lại hơi thấp thoáng nhiều tia âm đạm.

Nàng sớm đã dùng xong bữa sáng, ngồi đó đọc sách, sau đó cảm giác muốn đi dạo chung quanh một chút.

Điệp Vũ Dương nàng luôn muốn có được cuộc sống bình thản, thích đi dạo một mình khắp nơi, chỉ một mình hưởng gió lạnh, ngắm tuyết rơi. Tuy rằng cuộc sống như thế thật rất buồn tẻ và đơn điệu, nhưng nàng từ đó lại có thể tìm kiếm chút niềm vui nho nhỏ cho riêng mình, dù rất nhỏ bé nhưng lưu lại rất lâu trong tâm nàng.

Tuyết đã muốn dừng lại, ánh mặt trời mỗi ngày theo thường lệ cũng xuất hiện, đem ánh sáng chiếu xuống khoảng tuyết bị đông thật dày bên dưới, nhưng cũng không làm cho nó xuất hiện bất kỳ dấu hiệu tan rã nào.

Nàng chậm rãi tiến đến giữa nơi không một bóng người nào, từng bước đạp nhẹ lên tuyết trắng bên dưới, hần lên từng dấu chân rõ rệt. Nàng rất thích được như thế này, bởi vì nhìn dấu chân in lại bên dưới nàng mới có cảm giác bản thân mình thực sự tồn tại, chứng minh hôm nay ngay tại chỗ này chỉ có mỗi nàng Điệp Vũ Dương đang hòa mình cùng với thiên địa vạn vật nơi này. Chân nàng dẫm lên tuyết mịn, đem dấu chân mình in sâu lên đó rồi mới từ từ nhấc lên, nhưng không biết từ đâu một trận mưa tuyết lại là tã rơi xuống, dường như đang tức giận với hành động vừa rồi của nàng, còn kéo theo những cơn gió nhẹ thổi tới, làm bông tuyết mới tinh bên dưới không ngừng tung bay tán lạn, cảnh vật nơi nơi trông càng thêm phiêu linh.

Bản thân như bị rơi vào cảnh đẹp trước mắt, Điệp Vũ Dương không kiềm nén được kích động, nhanh chân chạy quanh khắp nơi, nhảy người đưa tay hứng lấy những bông tuyết đang rơi xuống từ trên không trung. Bị bước chân nàng quấy phá, bông tuyết bên dưới cũng bị cuốn cả lên. Vạt áo bị hất tung bay cả lên hòa cùng màn mưa tuyết hỗn độn nơi này, từ từ bao phủ lấy nàng chìm vào mộng lung, mờ ảo. Nàng xoay người nhìn hết một màn, khoe miệng nhếch lên, môi từ từ nở ra thành một nụ cười kiêu diễm, nàng nhẹ thốt lên: "Đẹp thật!". Điệp Vũ Dương ngẩng mặt đón lấy ánh sáng mặt trời trên cao, nhìn bông tuyết không ngừng nhảy múa trong không trung mà cảm thán thốt lên: "A..."

Cách đó không xa, Thương Duật có vẻ như đang vội vàng đi đâu, nhìn đến vẻ mặt buống binh của nàng, cả người hần thoáng cái giật mình đứng lại. Nàng sao lại có bộ mặt thoải mái tự tại thế kia, Điệp Vũ Dương thế này hần hần là chưa bao giờ gặp qua, càng không giống như lần bắt gặp nàng tại rừng trúc. Lúc này nàng có vẻ như không hề lo âu, tựa như đám mây bình thường đang phiêu bồng trên cao, lơ đãng nhưng càng thêm quyền rũ mê người.

Và khi nhìn thấy đám mây mềm mại kia, hần lại rất muốn tự tay mình đến bắt lấy.

Nàng xinh đẹp đến thế, nhưng lại không màng đến cuộc sống bản thân mình, không mơ mộng xa xôi, lại càng không ưu tư phiền muộn. Hần nhìn nàng, lòng không chút hờn giận từ từ tiến tới. Vì đang mải mê đùa tuyết nên Điệp Vũ Dương không phát hiện người đang tiến gần mình.

Nàng thoáng xoay người lại liền cả kinh, môi đang mỉm cười vẫn chưa kịp thu hồi, chỉ có kinh ngạc há mồm đứng trơ ra đó lại rất nhanh bị môi hần cúi xuống nuốt lấy.

Hần giờ đã bắt được nàng, đương nhiên khó mà kiềm chế bản thân nên vừa hôn hần vừa có ý trừng phạt nàng một chút, cho đến khi hôn gần kia đã vui đi không ít hần mới từ từ nói lòng vòng ôm rồi buông nàng ra: "Nàng dường như đang rất cao hứng!" Thương Duật vừa lòng nhìn đến cánh môi sưng đỏ của nàng, trên mặt hần ngập tràn ý cười.

"Á... cũng tốt!" Nụ cười của hần có vài phần quen thuộc, nhưng dường như cũng có chút tức giận trong đó, nàng đương nhiên không dám thẳng thắn trả lời.

"Nhìn nàng coi, váy áo sao đều ướt cả thế này!"

"A... rõ ràng chỉ là...". Tuyết vẫn chưa tan, váy nàng bị ướt là do những bông tuyết khi nãy rơi xuống làm ướt mà thôi, nàng đương nhiên cũng biết ý tứ của hần: "Giờ nó tỷ về Mặc Chỉ hiện thay ra!"

"À, bốn vương cũng định qua bên đó, hình như đã nhiều ngày không ghé qua rồi!"

Hai người cất bước đi được vài bước liền thấy một thị nữ vội vàng tiến tới chỗ bọn họ: "Vương gia, Vương Phi thỉnh ngài đến Bích Vân tiên, huynh trưởng của Vương Phi đã đến vương phủ!"

"Thật sao?" Ánh mắt thoát hiện ra một tia vui sướng, Thương Duật lập tức ra lệnh: "Kia vì sao không mau đến báo sớm hơn để Bốn Vương còn ra nghênh đón?"

"Dạ, chỉ là vừa nghe nói Hương công tử đến, nên Vương Phi đã bảo nô tỳ lập tức đến gọi người ngay!"

Hai người liền như vậy mà rời đi trước mắt nàng, ngay cả nói thêm một lời gì cũng sợ là dư thừa đi, cứ thế mà đem Điệp Vũ Dương quăng vào một góc không hay không biết.

Thương Duật vừa bước hai bước, liền nhớ tới Điệp Vũ Dương đang còn đứng đó, hần quay lại nói: "Nàng đi về trước, rảnh rồi bốn vương sẽ ghé qua.!"

Chương 110: Hãm Hại (1)

Vừa tới gần Bích Vân hiên, từ xa đã nghe được giọng Hương Diệp đang phẫn nộ truyền đến: "Hương Lăng, muội nói cho ta nghe một chút, cháu của ta tại sao không còn? Chuyện xảy ra nghiêm trọng như thế mà muội một chữ cũng không báo cho ta biết, lá gan muội cũng càng lúc càng lớn a." Âm thanh vang vọng không ngừng truyền đến tai người nghe.

"Ca ca, kỳ thật cũng không có chuyện gì lớn lao cả, chẳng qua là chính muội bất cẩn mà té ngã thôi!" Nàng dịu dàng khuyên giải, an ủi ca ca, mong cho lửa giận của hắn giảm xuống. Hương Lăng tiếp tục cười nói: "Sau này ca ca cũng có thể lại làm cậu mà!"

"Ai nói là sau này mới muốn? Ta nghĩ lần này một mặt vì muội, ta đến đây trợ giúp Ly Vương, đồng thời cũng là muốn cho muội bất ngờ vui vẻ, nay xem ra bất ngờ muội dành cho ta cũng không nhỏ chút nào!"

Hắn khẽ nhíu mày, dường như vẫn còn đang tức giận về chuyện Hương Lăng mất đi đứa nhỏ. Thương Duật bên ngoài tiêu soái đi vào, trên mặt không hề biểu lộ chút gì là xấu hổ.

Mới vào tới, hắn đã nhìn thấy trong phòng khắp nơi lộn xộn, liền nhìn đến nam nhân đang mặc bộ trường bào màu trắng, thân hình cao to càng nhìn thêm đẹp mắt, vẻ mặt khôi ngô sáng lạn như ngọc, đôi mắt phượng hẹp dài, môi không tô son nhưng cũng đỏ mọng tựa nữ hài tử, Hương Diệp này quả nhiên là một nam nhân rất đẹp.

Thương Duật cười nói: "Hương Diệp, ngươi lại phát điên gì nữa a?" Hai người bọn họ quan hệ rất tốt, vì không muốn làm cho sự tình chuyển biến xấu thêm hắn chỉ phải mỉm cười sáng khoái nói: "Vừa mới tới nơi sao lại tức giận như vậy?"

Hắn nhếch miệng nhìn thoáng qua Thương Duật: "Ngươi không phải không biết ta rất quan tâm Hương Lăng ư, làm sao mà không tức giận được chứ?" Hương Diệp đầm nhẹ ngực hắn một cái, không hòng giận nói: "Trước đây ngươi đã từng đáp ứng ta sẽ chiều cổ muội muội của ta thật tốt, giờ ngươi làm cho ta thất vọng, ngay cả đứa nhỏ mà cũng không có."

"Cái này..."

"Ca, Vương gia đối với muội rất tốt, thật sự chính là do muội nhất thời bất cẩn mà ngã xuống." Hương Lăng bước đến, lay nhẹ Hương Diệp một chút, sau đó nói tiếp: "Huynh lần này đến không phải nói là có chuyện cần thương lượng với Vương gia sao? Sao còn chưa nói?"

Thương Duật cảm kích nhìn sang Hương Lăng, cười nói: "Hương Diệp, là chuyện gì?"

Hắn giương mắt trừng Hương Lăng, có phần bất đắc dĩ nói: "Khổ cho thân ta lúc trước vì muội mà lao tâm lao lực, nay gả cho người khác chẳng khác gì như cốc nước đã đổ đi. Nay trong lòng muội chỉ biết bênh vực cho trượng phu của mình, thật là hết nói nổi mà!", rồi sau đó nhìn sang Thương Duật: "Lần này ta đến đây là có chút chuyện cần thương lượng."

Bị hắn trêu chọc, Hương Lăng cũng không hề ngại, chỉ là thông minh lập tức cúi người hành lễ: "Thiếp thân cáo lui trước, gia cố bàn chuyện tự nhiên!" Nàng tiến tới dọn dẹp một chút liền rời khỏi đại sảnh.

Hương Diệp mỉm cười nhìn muội muội rồi khẽ nói: "Vương gia, ngươi nhìn Hương Lăng nhà ta một cái, thật chẳng khác nào như một tiểu cô nương!" Từ nhỏ, Hương Lăng chính là do hắn che chở nâng niu trong lòng bàn tay, năm đó đồng ý cho Hương Lăng đi theo Thương Duật cũng là do nàng cố gắng kiên trì, bằng không hắn cũng không nỡ để nàng đi đến biên cương miền Bắc xa xôi như vậy.

"Đúng vậy, nhưng nàng ta quả thật đối với ta cũng chính là tri kỷ!" Đó chính là cảm thán từ trong nội tâm của hắn, nếu như không nhờ phúc đức của nàng, e rằng Hương Diệp cũng sẽ không đến đây.

"Vương Gia, lần này ta dẫn theo bốn ngàn xe chở lương thảo, lại nghe trong thư Hương Lăng nói, nên ta liền cho người đem theo hai ngàn xe kia chở thẳng đến Kiền Thành, Trừ thành, Chờ Thành. Vì Khiết Đan thành binh mã tương đối nhiều nên ta đặc biệt dẫn riêng hai ngàn xe đến đây." Sau đó về mặt hắn chân thành, như trung cầu ý kiến nói: "Chẳng biết có đủ dùng không? Nếu như còn không đủ, ta sẽ phái người đưa đến thêm!"

Thương Duật có hơi kích động nhìn hắn, lần này nếu không phải nhờ Hương Diệp, chi e rằng đại kế ngàn năm của hắn bị hủy bởi trận tuyết tai này: "Đương nhiên đủ, Hương Diệp ta thật cảm ơn ngươi!" Hắn không phải là người thường hay biểu lộ sự cảm kích đối với người khác, nhưng chính năm đó hắn được Hương Lăng cứu mạng, Hương Diệp lại vì Hương Lăng mà mạo hiểm xem chút còn bị rơi đầu vì đã đem hắn chữa tại Hương phủ. Ngay lúc đầu sôi lửa bỏng thế này, hắn lại không ngại ngàn dặm xa xôi mà đem tới lương thảo cứu cấp, làm sao mà Thương Duật không cảm kích, biết ơn được chứ? "Bốn ngàn xe chở lương thực so với số lượng mà Hoàng Thành đưa đến đã muốn vượt gấp đôi, Hương Diệp chỉ trong thời gian ngắn, ngươi làm sao mà huy động được nhiều ngân lượng đến thế chứ?"

"Không sao, chẳng phải đã nói là ngân lượng rồi sao? Về sao còn có thể tha hồ mà kiếm trở về, nhưng nghiệp lớn của ngươi thì không thể chậm trễ được!" Đối với Thương Duật, hắn thật sự rất bội phục. Chỉ từ một tước vị nho nhỏ mà hắn được kế thừa vào năm đó, hắn không ngừng chinh chiến, lấy máu nhuộm đường từ từ đi lên, cho nên mới trở thành người đứng đầu thống lĩnh biên cương lục thành hôm nay. Nhìn thấy hắn, trong lòng Hương Diệp

cũng không tránh khỏi có chút chua xót khó mà giải thích: “Huống chi đã là Hương Lăng lên tiếng, ta có thể không đáp ứng sao?” Hấn không thể yêu cầu Thương Duật suốt đời chỉ có một mình Hương Lăng bầu bạn bên cạnh, nhưng hấn bằng mọi giá sẽ giúp Hương Lăng trở thành nữ nhân quan trọng nhất trong lòng Thương Duật.

Bạn đang đọc truyện *Thê Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Hãm Hại(Nhị)

Thương Duật cười cười, hiển nhiên trong lòng hấn đã hiểu rõ: “Lần này đến thăm, ngươi nên ở lại chơi thêm một thời gian đi.”

“Ừ, để xem sao!” Lần này đến đây, hấn cảm thấy Hương Lăng dường như có chút cô đơn. Không giống như những lần hấn thường lui tới, trước đây nàng luôn tươi cười như hoa, nhưng giờ tựa hồ như có một cỗ u oán khác thường làm cho hấn rất không yên tâm.

Hai người trò chuyện tán gẫu một hồi nên thời gian cũng trôi qua rất mau.

Sáng sớm hôm sau, Thương Duật có việc phải vào quân doanh, nên Hương Diệp đến chỗ Hương Lăng trò chuyện một chút. Sau khi dùng xong bữa trưa, Hương Lăng muốn đi nghỉ ngơi, nên hấn cũng ra khỏi Bích Vân tiên để đi chung quanh nhìn một chút.

Phong cảnh phía Bắc nơi nơi đều bị băng bao phủ, vạn dặm chỉ nhìn thấy tuyết là tuyết. Tuy rằng tuyết đã ngừng rơi nhưng trên những mái hiên san sát nhau vẫn còn đọng lại cả một lớp băng thật dày. Dưới ánh nắng mặt trời, càng trở nên chói mắt, sáng lạn phi thường. Mặt hồ giờ cũng đã bị một đóng một tầng băng rất dày, màu trắng thuần khiết như ngọc lại làm lòng người chộn rộn nhảy múa không thôi.

Đối với Vương Phủ, hấn không có gì xa lạ cả. Sáu năm trước vào ngày đại hôn của Hương Lăng hấn đã có ghé qua một lần. Cho tới hôm nay, Hương Lăng vì muốn có đứa nhỏ mà hao tâm tổn trí không ít, không nghĩ lần này lại bất cẩn như vậy, đứa nhỏ này từ nhỏ số mệnh đã khổ, cha mẹ mất sớm nên liền cứ như vậy mà theo hấn lang bạc giang hồ, huynh muội chiếu cố lẫn nhau mà sống. Cho đến khi hấn lập được sự nghiệp vững vàng, hấn mới có cơ hội mà chiếu cố cho muội muội sống yên ổn nhưng không nghĩ rằng lại khổ mệnh đến vậy.

Tuy rằng Hương Lăng không nói nhưng hấn cũng biết muội muội của mình đã đau khổ ra sao khi mất đi đứa nhỏ. Rõ ràng hấn cũng đau lòng muốn chết nhưng lại không dám ở trước mặt muội muội nhắc đến, sợ làm cho nàng càng thêm bi thương.

Hấn thở dài một hơi thật sâu, nay vấn đề của Hương Lăng xem ra không phải chỉ đơn giản như bề ngoài nhìn thấy, nhưng hấn lại càng không biết nên là bắt tay từ đâu.

“Hương công tử, đã lâu không gặp!” Ngọc Tổ phu nhân nhìn nam tử trước mặt, tuy chưa ngoài ba mươi nhưng đã ngang nhiên trở thành thủ phủ lớn nhất của Thương Quốc, lần này Vương gia gặp chuyện không may nếu như không có hấn chỉ sợ mọi chuyện không giải quyết đơn giản thế này.

“A...” Hương Diệp có lực lợi trong trí nhớ, hồi lâu mới vỗ mạnh vào đầu: “Ngọc Tổ phu nhân? Trời ạ, nhiều năm thế này trôi qua mà dung mạo của phu nhân hình như một chút cũng không hề thay đổi gì cả!”

Hấn hiển nhiên nịnh hót như thế không trách Ngọc Tổ phu nhân nghe được lại càng tươi cười rạng rỡ hơn: “Hương công tử không hổ là ám ngọc công tử, vừa mở miệng thôi đã khiến cho người nghe cảm thấy thật ấm áp dạt dào!”

“Đề phu nhân chê cười rồi!” Hương Diệp cười nói. Vị phu nhân trước mặt đây hấn không thể đắc tội, dù sao Hương Lăng cùng bà ta vẫn đang sống chung trong cùng một Vương phủ: “Xá muội ở tại Vương Phủ còn phải nhọc phu nhân chiếu cố nhiều a.”

“Hương Lăng thật ra là một đứa nhỏ rất hiền lành, nhu thuận, nàng lại rất giỏi đàm đương mọi chuyện, mọi người trong Vương Phủ lớn nhỏ đều rất yêu thích nàng, lại nói nàng ta rất được Vương gia ân sủng nữa!”

Nghe bà ta nói thế, Hương Diệp thoáng chút yên lòng. Cá tính của Hương Lăng hấn đương nhiên rất rõ ràng, vô luận khi nào chuyện gì, nàng luôn vì những người khác mà suy nghĩ. Vừa thấy Ngọc Tổ phu nhân đã biết là dạng nữ nhân kiên cường thế nào rồi, còn Hương Lăng bản thân lại hết sức dịu dàng, đương nhiên cũng sẽ không chọc tới bà ta: “Kia còn nói không phải nhờ phu nhân chăm sóc nàng, bằng không như tính nết của Hương Lăng làm sao mọi chuyện lại thu xếp chu đáo đến thế?”

“Ta cũng chỉ là ngẫu nhiên tùy thời chỉ điểm mà thôi, không nên nói là chăm sóc.” Ngọc Tổ phu nhân dừng lại một chút, sóng mắt lưu chuyển, hơi cắn môi ngập ngừng: “Chính là lần này chuyện Hương Lăng sảy thai thực làm cho ta rất lấy làm hổ thẹn!” Đắc đắc tội với bà ta, Diệp Vũ Dương này đúng là chán sống. Hương Lăng không nói nhưng nay vẫn còn có Hương Diệp, hấn còn giúp Vương Gia chuyện lớn thế kia nữa chứ, bà sao để yên chứ. Nếu không phải Vương Gia có ý bỏ qua, Diệp Vũ Dương sao lại có thể sống an ổn như thế chứ?

Sao? Hổ thẹn? Chẳng lẽ còn có ẩn tình bên trong, bằng không bà ta sao lại nói như thế chứ? “Hương Lăng sảy thai cũng là do chính nàng không cẩn thận, không thể trách người khác.” Hương Duật trên mặt không chút biểu tình, nhưng hấn biết sau khi hấn nói xong câu đó, hấn sẽ rất nhanh biết được ngọn

ngành mọi chuyện của Hương Lăng mà thôi.

“A? Hương Lăng nói thế với ngài sao? Đứa nhỏ này, chính là quá lương thiện đi.” Bà ta còn cố tình bày ra bộ dạng như thật uất ức, tức giận.

“Chẳng lẽ còn có nguyên nhân khác hay sao?”

Ngọc Tố phu nhân trong lòng không chút nghĩ ngợi, nhưng vẫn vờ như đắn đo tất lâu rồi mới nói: “Hương Lăng là do bị người ngã đè lên, bởi vì mất máu quá nhiều nên mới bị sảy thai!”

“Phu nhân vừa nói gì?” Hần gắt gao nhìn chăm chăm Ngọc Tố Phu nhân, sắc mặt Hương Diệp giờ đây dường như quá nổi giận đến trắng bệch, đôi mắt tao nhã như ngọc giờ đây cũng híp lại, bên trong đang lấp lóe, đầy lên hai ngọn lửa nhỏ.” Là người phương nào mà lại dám lớn mật như thế?”

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Chết Vắn

“Hương công tử cũng đừng nên quá kích động, nha đầu ngốc Hương Lăng đó là suy nghĩ đơn giản, coi ai cũng là người tốt!” Bà ta còn làm ra vẻ rất khó xử, nhún vai: “Ta cũng thấy rất khó xử, nhưng đành bất đắc dĩ chứ biết làm sao được, vì Vương gia rất sủng ái Diệp Vũ Dương, bởi vậy những lời lão nói cũng chỉ là gió thoảng bên tai mà thôi!”

“Ý của phu nhân là Vương Gia rất sủng ái nữ nhân kia, cho nên chuyện Hương Lăng sảy thai hẳn cũng mặc không để ý sao?” Hần ngẫm lại, thấy mình hỏi quá trực tiếp, người thông minh như Ngọc Tố phu nhân, nhất định sẽ không trả lời vấn đề vừa rồi. Hôm nay vẫn còn ít việc đành cáo từ đi trước, mong phu nhân không ngại.”

“Ừ, Hương công tử nếu như có việc thì cứ đi đi!” Ngọc Tố phu nhân thái độ thật tao nhã, vuốt cảm xoay người dẫn đầu rời bước, không muốn làm Hương Diệp khó xử.

Đợi cho Ngọc Tố phu nhân đi xa, Hương Diệp liền vội vã quay về Bích Vân hiên, vừa vặn nhìn thấy Hương Lăng đang rời khỏi giường. Trên mặt hần không hề biểu lộ một chút biểu cảm nào nói: “Hương Lăng muội cùng ta đi dạo chung quanh một chút.”

“Được!” Nàng đưa tay đặt trên bàn tay to lớn của hần, cảm giác thật ấm áp như xưa. Tựa như nhiều năm trước, hần nắm lấy bàn tay nhỏ bé khi nàng hãy còn là một tiểu cô nương, đưa nàng bước ra khỏi âm u, ảm đạm của quá khứ: “Linh Nhi, người chờ ở đây, không cần đi theo.”

“Dạ, Vương Phi!”

Hôm nay, Hương Lăng mặc trên người bộ quần áo màu hồng nhạt. Nàng không phải là người thích quần áo lòe loẹt để phô bày ra sự diễm lệ này nọ, nàng thích mặc quần áo màu nhạt hơn. Nhưng hôm nay ca ca đến thăm, khí sắc của nàng mấy hôm trước vốn không tốt, lại sợ làm cho hần lo lắng nên nàng đành phải lục lọi, tìm kiếm trong hòm quần áo cũ của mình ngày xưa, lấy ra bộ quần áo này mặc vào.

Trên mặt dậm lên chút phấn, thoa một ít son, mái tóc đen dài buộc lên thành búi, còn cài lên đó một cây trâm bằng ngọc, đôi mắt trong suốt luôn mang theo ý cười, nhìn qua khí sắc của nàng coi như cũng không đến nỗi nào.

Tình tình của huynh muội bọn họ trước giờ đều rất ôn nhu đầm ấm. Cả hai thong thả từng bước tản bộ trên tuyết, đem mình đắm chìm trong ánh sáng chói lọi như ngọc, một trắng một hồng lại trông càng cực kỳ xinh đẹp. Ngược lại, ánh mặt trời trên cao giờ lại không tài nào bì nổi sắc đẹp của huynh muội hai người mà trở nên thất sắc, một mảnh bao la tuyết trắng bên dưới cũng cứ thế bị vẻ đẹp hai người họ đẩy lùi vào trong hư vô.

Cả hai đi được một hồi, Hương Lăng mới lên tiếng: “Ca ca hình như có chuyện muốn nói thì phải?”. Người thông minh như Hương Lăng, lại nói nàng cùng Hương Diệp từng đùm bọc lẫn nhau bao nhiêu năm, đương nhiên cũng từ trong lời nói của huynh trưởng mình mà hiểu được ít nhiều ý tứ.

“Không có, chính là đã lâu chưa cùng muội ở chung một mình thế này, nên huynh rất hoài niệm khoảng thời gian sống chung trước đây!”. Hần còn đang suy nghĩ không biết nên mở miệng thế nào mới có thể làm cho Hương Lăng không quá đau lòng.

“Ca ca, khi nào thì huynh lại trở nên dè dặt như vậy? Chẳng lẽ không gặp mới có hai năm mà thôi, muội muội cũng thành người không quan trọng chút nào đối với ca ca nữa sao?” Nàng nhếch môi, lấy tay mân mê nó, chỉ khi ở trước mặt ca ca của mình, cử chỉ của nàng mới biểu hiện hết ra giống như một tiểu cô nương. Đối với sự đấu tranh không ngừng để giành được sủng ái trong Vương phủ, từ lâu nó đã biến nàng từ một cô gái ngây ngô năm xưa giờ cũng trở nên thành thục, già dặn rất nhiều.

Hương Diệp cắn chặt răng, hơi chút do dự, nhưng vẫn không kiềm chế mà mở miệng: “Hương Lăng, muội mau nói thật cho ca ca biết, Vương Gia đối đãi muội thế nào?”

Nàng buồn thông mĩ mắt, lòng hơi nao nao, nhưng rất nhanh liền thay vào vẻ mặt tươi cười.” Vương Gia đối xử muội vô cùng tốt! Mấy ngày nay đâu phải ca ca không thấy, nếu như vậy mà cho rằng không tốt, thì e rằng Vương Gia kia chắc cũng là giả đi.” Dĩ nhiên là thật, Thương Duật đối nàng trước giờ luôn ôn tồn dịu dàng, chưa hề thay đổi. Từ lúc gặp nhau, giữa bọn họ luôn vĩnh viễn tồn tại loại ôn nhu này, cho nên rất hiển nhiên, hẳn chăm sóc nàng càng ngày càng tốt hơn, nhưng chính vì điều này lại làm cho nàng cảm giác tình cảm bọn họ dường như có hơi xa cách.

“Kia không giả, huynh dĩ nhiên cũng nhìn thấy được.!”

“Huống hồ đã nhiều năm trôi qua, Vương Gia cũng chưa từng nặng lời với muội dù chỉ một lần, chẳng lẽ điều này còn không thể chứng minh...”

Hương Diệp nhanh chóng bắt lấy bả vai Hương Lăng, ngăn không cho nàng giải thích thêm”Nhưng Hương Lăng, tại sao huynh thấy Vương gia đối xử với muội thật tốt đến quá mức đi! Theo như tính tình tàn bạo của hắn, tại sao qua nhiều năm như vậy mà ngay cả một lời nói nặng, hắn cũng chưa từng nói qua với muội chứ? Hai người yêu nhau đôi khi không phải nên tranh chấp, cãi cọ một chút hay sao? Nhìn lại các người, sợ là cảm giác đỏ mặt nhìn nhau cũng chưa từng có đi?”

Một câu nói của ca ca, tựa như một nhát kiếm vô tình, đâm thẳng vào trái tim yếu đuối của nàng. Không phải nàng chưa từng nghĩ tới, nhưng nàng biết, đối với Thương Duật, chuyện mà nàng yêu cầu hẳn tuyệt đối sẽ đáp ứng, nhưng nàng không muốn, không muốn tình cảm của mình có được cũng cần phải nhờ đến sự bố thí của người khác. Vì vậy nàng luôn chờ đợi, chờ đợi hắn quay đầu, chờ đợi một ngày hắn đứng trước mặt nàng, biểu lộ hết tất cả tình yêu chân thật nhất hẳn dành cho nàng.

Hương Diệp đau lòng nhìn muội muội của mình giờ đây vẻ mặt sững sờ. Hắn biết mình đã đụng đến chỗ đau của nàng:”Thật ra lần này, thai nhi trong bụng của muội rốt cuộc đã bị xảy ra chuyện gì? Muội mau nói thật cho huynh nghe!” Vì sợ hắn khó xử mà nàng một mình chịu đựng, Hương Lăng này thật đúng là một nha đầu ngốc mà.

“Ca ca ý tứ của huynh là sao?”

Hương Diệp bắt đầu dĩ cười khổ một tiếng, trầm giọng hỏi:”Diệp Vũ Dương là ai? Nàng ta sao lại hại cho muội bị té ngã sắp xuống? Hương Lăng, huynh là ca ca của muội, lần này huynh đến đây cũng chính vì muội. Nếu không, huynh đương nhiên có thể phái bọn người hầu tự đưa lương thảo đến đây cũng được, không cần mình phải nhọc lòng làm gì? Chẳng lẽ, muội ngay cả một lời nói thật cũng không muốn nói cho huynh nghe sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Hương Lăng Đau Lòng.

“Muội không có nói dối, tuy Diệp Vũ Dương làm muội ngã xuống, nhưng đó là vì...” “Tại sao Vương gia không làm gì cả? Muội bị mất đi hài tử, đó chính là đứa bé mà muội đã mong mỏi nhiều năm? Hẳn tại sao lại dễ dàng bỏ qua cho nữ nhân kia chứ?” “Không phải, là muội không muốn làm Vương gia khó xử, ca ca, huống chi chuyện này đối với Vũ Dương không hề có chút quan hệ nào.” “Vương gia cho tới bây giờ cũng không phải là người trắng đen không rõ. Mặc dù muội có lên tiếng không truy cứu đi nữa, nhưng nếu trong lòng hắn không vui, đương nhiên cũng có thể trị tội Diệp Vũ Dương kia mà.” “...” Nàng còn có thể giải thích gì nữa đây? Còn có thể nói cái gì? Lời của ca ca nàng chẳng phải cũng đã nghĩ đến sao, cũng từng dùng đủ mọi cớ để thuyết phục bản thân tin tưởng nhưng vẫn không thể làm được. Thì ra trong tiềm thức, nàng rõ ràng cảm nhận được sự đau đớn kia, nhưng vẫn cố ép bản thân vui cười, nếu như không bị ai phát hiện thì nàng vẫn có thể tiếp tục mà sống thật vui vẻ. Nay vết thương đã chôn sâu bên dưới lại bị người khơi ra, bị người đào móc đem tất cả phơi bày trước mặt, trái tim đồng thời cũng giống bị ai xé rách, thật đau đớn, thật khó chịu. Đau đến nỗi nàng cảm thấy mình không thể chịu được, hơi thở cũng như bị tắt nghẽn, không thông. “Hương Lăng, muội biết không? Nụ cười kia của muội đã phản bội chính muội, huynh từng cho rằng muội thật giống như đoá tuyết liên trên đỉnh Thiên Sơn, nụ cười muội thật hồn nhiên, không hề vương một tạp chất nào. Hôm nay khi huynh nhìn muội tươi cười, trái lại phát hiện bên trong ánh mắt của muội chỉ là ngập tràn sự ảm đạm, u oán, cô đơn.” Hắn đau lòng nhìn vào đôi mắt nàng:”Tại sao muội có thể lương thiện quá như vậy? Hương Lăng, tình yêu không phải càng làm cho người ta càng trở nên thập phần xinh đẹp sao? Giống như tàu tàu của muội.” “Ca ca...” Hương Lăng nhẹ ngã vào lòng hắn, không nói gì thêm. Nàng chính là bị người nói đúng vào trọng tâm nên mới cảm thấy chua xót thế này, cho nên hãy cứ để nàng thành thật một lần mà bộc lộ hết ra đi. Trong mắt người ngoài, nàng là chủ tử cao cao tại thượng, nhưng lại không một ai nhìn thấy những bất đắc dĩ sau lưng của nàng; còn trong mắt Thương Duật, nàng là một phu nhân hàm súc uyển chuyển, nhưng hẳn không hề phát hiện trong ánh mắt của nàng có bao nhiêu ảm đạm thâm lương. Chỉ có mỗi ca ca, nàng vĩnh viễn luôn là người quan trọng nhất trong lòng hắn. Hắn vĩnh viễn đứng một bên mà quan sát nàng, từng cử chỉ, lời nói dù rất nhỏ, nhưng lại dễ dàng phát giác ra sự cô đơn đang dày vò nàng. “Nha đầu ngốc” hẳn vô nhẹ đầu vai của nàng, xem ra sự tình không hề đơn giản. Hương Diệp đau khổ cân nhắc chính mình phải làm thế nào mới có thể cho Hương Lăng khỏi lại nét hồn nhiên như xưa. Cùng Hương Lăng tâm sự, sau đó Hương Diệp liền đi khắp nơi nghe ngóng tin tức về Diệp Vũ Dương. Không nghe đến thì thôi, hẳn nghe được nàng ta thật ra là một quân kỹ, con tức trong lòng hắn lại không biết từ đâu mà ừ ừ đánh tới. Hương Lăng của hắn từ khi nào lại có thể đem đi so ngang với một à quân kỹ cơ chứ? Càng nói nàng ta có tư cách gì mà giành giật tình cảm của Thương Duật với Hương Lăng? Tuy rằng Thương Duật chưa từng có bất kỳ thái độ tỏ ra để ý một cách lộ liễu đối với à quân kỹ đó, nhưng chính vì hắn đã đem nàng vào hậu viện Vương Phủ, lại cho nàng ta có cơ hội cùng ở một chỗ với Hương Lăng, đây chẳng phải đã muốn làm ô uế Hương Lăng của hắn sao? Hương Diệp không phải là người bông bột, dễ xúc động, nhưng mỗi khi nghĩ đến vấn đề của muội muội, hẳn thật rất khó mà bình tĩnh trở lại. Hương Lăng gả đến tận Kiệt Đan, vì thế mà trở thành một người một thân cô độc. Thương Duật chính là tất cả nàng có thể dựa vào, nay hắn lại đem tâm nàng treo giữa không trung, làm nàng trở thành như phiêu phiêu荡荡荡荡 như thế, chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy đau lòng rồi.

Chương 114: Trả Thù

Hắn vẫn chưa tính toán bước kế tiếp là nên làm thế nào, chỉ đang suy nghĩ tìm một dịp thích hợp nào đó để tiến hành kế hoạch của mình.

Đêm nay Thương Duật cố ý mở yến tiệc tầy trần cho Hương Diệp. Thật ra Thương Duật chỉ muốn cùng Hương Lăng, tam nương và Hương Diệp bốn người mà thôi, nhưng ngấm lại thấy hình như không đủ phần long trọng cho nên sai người hầu đến hậu viện thông báo cho bọn họ một tiếng, cho phép tất cả mọi người cùng tham gia.

Diệp Vũ Dương nhận được tin này trong lòng lại cảm thấy nao nao gì đó. Nói vậy Hương công tử này coi như cũng có vài phần năng lực, dù nói rằng Thương Duật rất coi trọng Hương Lăng, nhưng hắn cũng phải nhờ chính Hương Diệp cho nên Thương Duật mới cố ý bày ra yến tiệc thế này.

Mái tóc ngày thường nàng vẫn hay xổ ra nay buộc lên cao thành búi, trên đó nàng còn cố ý lấy những bông hoa nho nhỏ cài lên. Bộ quần áo màu xanh nước biển được mặc lên người Vũ Dương càng tôn lên dáng vẻ thon dài của nàng, chẳng khác nào như tiên nữ xinh đẹp đang bước ra từ trong mộng ảo. Đây là bộ quần áo rất hợp, vì nó cũng làm tôn lên màu da trắng nõn vốn có của Vũ Dương.

“Tiểu thư, người mặc y phục này nhìn chẳng khác nào là tiên tử hạ phàm!” Nàng đặc biệt hôm nay còn cố ý dặm chút phấn hồng, nhìn qua càng thêm tươi mát xinh đẹp.

Như tiên tử hạ phàm sao? Những lời này Thương Duật cũng từng nói qua khi nhìn thấy nàng mặc bộ y phục này, nàng liền ra lệnh: “Mau thay ra!”. Nàng cần gì phải cố ý đi lấy lòng người khác chứ, làm lại chính mình vẫn là tốt hơn.

“Nhưng mà...”

Vũ Dương không để ý đến các nàng đang phản đối, tự mình đi tìm một bộ quần áo màu vàng thay ra rồi sau đó dẫn đầu rời đi.

Khi Diệp Vũ Dương đến nơi, Thương Duật và đám người kia đều đã có mặt đông đủ. Có vẻ như toàn bộ yến tiệc chỉ có nàng là người đến trễ nhất mà thôi, bởi vì tất cả mọi ánh mắt đều đang đặt trên người nàng. Nàng không tỏ vẻ gì là xấu hổ cả, chỉ thoáng nhìn đến ánh mắt Thương Duật, rất nhanh liền chuyển sang Hương Lăng như có ý cúi chào.

Nàng tìm một góc khuất, tương đối ít người lảng lạng mà ngồi xuống trước bao nhiêu ánh mắt căm ghét cùng soi mói.

Vừa nhìn thấy Diệp Vũ Dương, sâu trong lòng Hương Diệp thoáng cả kinh giật mình một cái. Trên thế gian sao lại có nữ nhân không chút nào muốn tranh giành hơn thua thế kia, lại rất vô tình không quan tâm người nào khác? Nàng điềm tĩnh đến nỗi như đang đem chính bản thân mình coi như không tồn tại, cứ như vậy mà đứng cách biệt hoàn toàn bên ngoài, im lặng nghe người khác đàm tiếu bản thân lại xem như là tiếng gió, tự một mình thanh thản mà thưởng thức âm nhạc nơi này. Thật sâu trong tâm khảm hắn thâm cầu nguyện hy vọng nàng không phải là người mà hắn muốn đối phó.

Hương Lăng mỉm cười nhìn xem vẻ mặt khiếp sợ của ca ca mình. Vũ Dương chính là như vậy, nàng dường như luôn có một cỗ ma lực độc nhất tồn tại trên người. Mặc dù nàng một câu cũng không nói nhưng lại có thể làm cho tâm người khác bị rung động thật sâu. Nàng hướng bên tai Hương Diệp, khẽ thì thầm: “Ca ca, nàng ta chính là Diệp Vũ Dương!” Cũng không phải có ý đồ gì, Hương Lăng chỉ là hy vọng ca ca mình sau khi gặp qua Vũ Dương có thể buông xuống những suy nghĩ không hay trước đây.

Tay nắm chén rượu bất giác hơi giật mình một cái nhưng ngay lập tức hắn liền lấy lại vẻ bình tĩnh, trầm ổn thường ngày. Hắn từng có trăm nghìn giả thiết trong đầu khi nhìn thấy Diệp Vũ Dương, lại vạn lần không dự đoán được sẽ có một loại khiếp sợ thế này. Một ả quân kỹ, đứng trước mặt mọi người thái độ lại cực kỳ thẳng thắn, sắc mặt không đổi, cũng không thẹn cứ để mặc người khác đánh giá, thật đúng là rất khó hiểu mà.

Hắn chuyển mâu nhìn đến vẻ mặt lãnh đạm của Thương Duật, dường như cũng không giống như lời Ngọc Tổ phu nhân đã nói là sùng ái gì đó. Không được, chỉ cần là người làm thương tổn Hương Lăng, vô luận là loại người nào hắn cũng nhất quyết không thể buông tha.

Chương 115: Vũ Nhục (1)

Trong suốt buổi yến tiệc, ánh mắt Thương Duật chưa từng dừng lại trên người Điệp Vũ Dương dù chỉ một lần. Hắn ngồi trò chuyện cùng Hương Điệp, đôi khi ngẫu nhiên ngẩng đầu lên cũng là nhìn đến giữa sân nơi có ca vũ biểu diễn. Màn biểu diễn này cũng là do hắn cố tình chuẩn bị cho Hương Điệp thưởng thức.

Nữ tử có khuôn mặt hồn nhiên nhưng lại toát lên vẻ kiều mị, khúc nhạc mà nàng đang dâng lên cũng rất tuyệt đẹp. Vũ nữ kia múa rất chuyên nghiệp, thuần thực đem điệu vũ kia diễn tả rất nhuần nhuyễn. Đáng nể phục hơn là nàng có thể giữa tiết trời giá lạnh thế này, thân thể có thể múa rất uyển chuyển, lưu loát, bước nhảy rất linh hoạt như mây, da thịt dưới trang phục sa mỏng dường như cũng phơi bày hết những đường cong tuyệt đẹp ra bên ngoài nhưng nàng dường như một chút lạnh lẽo cũng không cảm thấy, vẫn tiếp tục không cho những chương ngại thời tiết bên ngoài ảnh hưởng.

Điểm này Điệp Vũ Dương khó làm như nàng ta được, bởi vì nàng rất sợ lạnh, cho nên ánh mắt nàng nhìn nữ tử kia bất giác lại tăng thêm vài phần kính nể.

Nhưng Thương Duật ngược lại không nghĩ như vậy là đúng. Từ khi nhìn qua điệu múa của Điệp Vũ Dương, hắn thật rất khó để điệu múa của những vũ nữ khác vào trong mắt. Tuy bọn họ biểu diễn được rất hoàn mỹ nhưng trong đó dường như vẫn thiếu cái hồn của điệu múa, không như Điệp Vũ Dương một mình hòa lẫn vào thiên nhiên nhưng lại múa đến phiêu linh thoát tục đến thế. Nghĩ đến đây, hắn bất giác nhìn sang hướng nàng một chút, mới vài ngày không gặp nhưng nàng hiển nhiên vẫn là bộ dáng thanh tâm quả dục như cũ.

Ngay trong lúc tầm mắt Thương Duật vừa chuyển sang nhìn Điệp Vũ Dương, Hương Điệp lập tức mỉm cười mở miệng: "Vương gia, cô nương này múa rất hay!", hai tay hắn vỗ vào nhau, cố tình đem sự chú ý của Thương Duật đang đặt trên người Vũ Dương mà thu hồi.

"Múa rất đẹp, nhưng lại như thiếu mất sự kết hợp nhuần nhuyễn giữa linh hồn cùng điệu múa." Hương Lăng thủy chung vẫn không quên lần đó được nhìn đến một màn trong rừng trúc, đó là điệu vũ đẹp nhất, thoát tục cùng điệu luyện nhất mà đời này nàng từng được may mắn chứng kiến: "Vũ Dương múa chính là điệu múa đẹp nhất mà kiếp này muội được thấy..."

"Tốt lắm, đừng nói nhiều nữa, chúng ta nên cạn thêm một chun đi!" Thương Duật giờ lên chun rượu, ý mời Hương Điệp: "Ta kính người một chun.!"

"Tốt! Vậy ta chúc Vương gia sớm đại triển hùng đồ." Nói xong, trong đầu Hương Điệp suy nghĩ lời Hương Lăng khi nãy, hắn cố ý nói thêm: "Hương Lăng, chúng ta cạn một chun đi, huynh cũng chúc muội sớm đạt thành nguyện vọng được làm mẹ." Lúc nói những lời này, giọng hắn không hề nhỏ, khỏe mắt lóe lên tia sáng gắt gao, nhìn thẳng Điệp Vũ Dương.

Điệp Vũ Dương cũng không làm cho hắn thất vọng, thoáng hơi có chút thất thố, cơ thể nhẹ giật mình, nhưng sau đó nàng tiếp tục lẳng lặng, vô cảm nhìn về phía trước mặt.

Quả nhiên chính là nàng ta cho nên Hương Lăng mới bị sảy thai.

Ánh mắt của tất cả những thế thiếp khác cũng lập tức biến thành phần nộ, sắc bén nhìn về phía Điệp Vũ Dương. Tranh thủ cảm tình chính là thế này đây, nếu người khác vì thế càng cô đơn thì bản thân họ sẽ càng có thêm nhiều cơ hội hơn đi. Xem ra bọn họ cũng không ai ngốc đến nỗi mà trước mặt hắn mở miệng tố cáo này nọ chuyện đó, ngược lại Vũ Dương cảm thấy bọn họ càng giả tạo hơn, đây chẳng phải cố tình im lặng tố cáo người ta hay sao.

Ánh mắt Thương Duật tối lại, hắn không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn vũ nữ đang biểu diễn giữa sân.

Trái lại, Ngọc Tố phu nhân này giờ đang ngồi một bên, lại ra vẻ rất hào phóng giúp bọn họ đánh gãy tình huống xấu hổ, khó chịu này, bà ta cố ý nói lảng sang chuyện khác: "Hương Lăng không phải vừa nói điệu múa của Điệp Vũ Dương là độc nhất vô nhị trên thế gian này chẳng phải sao? Nay vừa lúc có Hương công tử ở đây, cũng nên cho hắn mở mang kiến thức một chút". Một phu nhân cao cao tại thượng như bà, không hài lòng gặp phải nhất đó chính là nữ nhân đối với mình một chút cũng không để vào mắt, đã vậy còn tỏ ra bản lĩnh vượt trội hơn so với mình, mà Điệp Vũ Dương, cả hai thứ này nàng đều phạm phải, thật đúng là làm cho bà ta dù có đồ mắt cũng khó tìm ra người thứ hai đi.

"Thật không? Ta cũng rất muốn thưởng thức cái mà Hương Lăng gọi là tuyệt vũ độc nhất trên thế gian." Hắn có chút hứng thú nhìn nữ tử đang ngồi cách đó không xa, chậm rãi đợi xem nàng ta sẽ ứng phó thế nào với tất cả tình huống hiện nay.

Thân thể Hương Lăng cảm thấy nhột nhạt, Thương Duật ngồi cạnh bên nàng lại không hề biểu hiện ra bất kỳ thái độ nào, còn về mặt Điệp Vũ Dương thì lại rất bình tĩnh, không biết nàng ta đang suy nghĩ cái gì.

Thấy Thương Duật không lên tiếng, Ngọc Tố phu nhân cho rằng hắn ngầm đồng ý, liền bày ra vẻ tức giận lên tiếng: "Điệp Vũ Dương, người thật đúng là không biết phân biệt tôn ti lễ nghĩa, người coi chúng ta là không khí hay sao hả?"

Rốt cuộc cũng không thể không trả lời, Điệp Vũ Dương chuyển mâu nhìn ánh mắt đầy hứng thú của mọi người. Nàng không rõ vì sao nàng ngay cả không nói gì nhưng bản thân cũng có thể làm cho bọn họ cảm giận mình đến như thế chứ? "Nô tỳ sẽ không làm". Dù sao ở đây cũng không có ai tôn trọng nàng cả, nàng cần gì còn phải cố đi lấy lòng bọn họ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Vũ Nhục (2)

“Ngươi?”, một câu như thế đã làm cho bà chỉ hận không thể tiến đến đem nàng vò nát. Khuôn mặt già nua của Ngọc Tố phu nhân hôm nay được trang điểm rất kỹ giờ cũng bị biến dạng, không ngừng chuyển xanh chuyển trắng.

Hương Diệp cảm thấy thật tán thưởng sự bình tĩnh, tự nhiên của Diệp Vũ Dương, nhưng hắn vẫn uyển chuyển mở miệng “Nghe nói Diệp cô nương xuất thân trước đây là từ trong quân doanh, không biết đó có phải là sự thật không?”

Hắn nói chuyện thật sự rất khéo léo, thái độ rất nho nhã, lễ độ nhưng đồng thời cũng làm tổn thương người khác đến mức tuyệt đối, quả không hổ danh lời đồn là Thương quốc thủ phủ, ngay cả châm chọc người khác nhưng vẫn luôn bày ra khuôn mặt tuyệt trần vô tội mà mỉm cười.

Tuy rằng người ở đây sớm đã có thói quen nhìn Diệp Vũ Dương luôn biểu tình rất đậm mực, nhưng hiện nàng vẫn bị câu hỏi kia của Hương Diệp làm cho sợ hãi.

Thương Duật ngồi một bên giờ đây cũng thật sự hoảng hốt, hắn biết, đây chính là hành động sát muối lên miệng vết thương của nàng, đang định lên tiếng giải vây nhưng bị Diệp Vũ Dương nhanh miệng dành nói trước: “Đúng, là thật, nói hoa lệ là thê thiếp hầu hạ trong quân doanh, hay bằng nói trực tiếp một chút đó chính là kỹ nữ trong quân doanh!”. Chỉ biết châm chọc cùng oán hận, bọn họ đương nhiên chưa bao giờ để ý đến vết thương của người khác, cho nên mới không ngại hết lần này đến lần khác cứ nhấm vết thương của người ta mà vạch mở ra?

Thói quen, dù là có đau đớn cách mấy, nhưng cũng không phải là không thể chịu nổi.

Môi nàng khẽ nhếch, mang theo một chút tươi cười. Quân kỹ à? Chẳng lẽ đó là do nàng sai ư? Tâm thần trong sạch không còn cũng là do nàng sai sao? Nhưng hình như đối tất cả mọi chuyện này, nàng một cái quyền làm chủ gì cũng không có.

Dù chỉ là một lần cao hứng, nhưng nàng quyết cũng không cho hậu viện thê thiếp và Ngọc Tố phu nhân dễ dàng mà thực hiện được.

“Á... Hương mỗ đường đột, mong nàng đừng trách!”. Lòng hắn nhất thời chộn rộn không yên. Vì sao hắn rõ là châm chọc quá khứ hèn mọn của nàng, nhưng ngược lại lòng hắn lại thấy rất chột dạ? Hắn hung hãn lắc đầu, lần này hắn nhất quyết muốn để nàng hèn mọn đứng trước mặt mọi người mà hiến vũ? “Một khi đã thế, phải rất tinh thông múa hát mới đúng chứ, sao nàng lại từ chối? Xem ra hình như nàng không nề mặt chủ nhân của mình đi!”

Không nghĩ hắn lại tiếp tục dây dưa về vấn đề này một lần nữa, không hề nhìn đến Hương Diệp dù chỉ là một cái liếc mắt, Diệp Vũ Dương hướng Thương Duật cúi người hành lễ: “Gia, nô tỳ trong người không khỏe, xin cáo lui trước!”

Thương Duật muốn nói gì đó, nhưng giờ khắc này lại thấy thật khó mà mở lời, chỉ phát phát tay nói: “Đi đi!”

Hương Diệp trước giờ chưa từng bị người khác coi thường như thế, mặc dù là Thương Duật cũng chưa hề đối hắn như vậy, hắn hướng phía trước tao nhã nói: “Đứng lại, Diệp Vũ Dương, nàng còn chưa trả lời vấn đề của ta !”, hắn gắt gao, đem mắt khóa chặt bóng dáng của nàng. Hương Diệp cảm thấy có chút khó hiểu, một nữ nhân trong tình trạng này còn có thể bày ra thái độ lạnh lùng thế ư?

Hương Lăng sớm nãy đã muốn lên tiếng nhưng kiềm lại, rốt cục nhìn không được nói: “Ca ca, huynh làm sao vậy?” Tuy rằng từ đầu tới giờ ca ca nàng cũng không từng biểu lộ ánh mắt ghét bỏ nhìn Vũ Dương, lời nói luôn rất ôn nhã nhưng nàng biết trong đó so với hàn băng còn lạnh lẽo hơn nhiều.

Diệp Vũ Dương vừa bước đi được hai bước, nghe Hương Lăng nói lời này, nàng hơi hơi xoay người, bình tĩnh nhìn về mặt bất mãn của Hương Diệp: “Ta sẽ làm, nhưng không cần phải vì nề mặt của người mà làm, bởi vì ta cần bản không quen biết ngươi!”. Một câu nói rất đơn giản, Diệp Vũ Dương nói xong lại xoay người, thoát ly khỏi cục diện trước mắt.

Mọi người ở đây đều bị câu trả lời rất tự nhiên của Diệp Vũ Dương làm cho giật mình chết lặng. Nàng quả là người rất gan dạ thẳng thắn.

Chỉ có Thương Duật đang nhìn theo bóng dáng nàng rời đi, lơ đãng mà lộ ra một chút tươi cười. Nữ nhân này, đối mặt với nam tử tuấn mỹ như Hương Diệp, thái độ lại có thể tuyệt tình đến như vậy, nghĩ đến xưa nay nàng đôi khi chỉ là chọc hắn tức giận đến nổi trợn lồi đình mà thôi thì đã coi như rất nề tình rồi.

“Hương Diệp, ngươi so đo với nàng ta làm chi? Dù gì thì nàng ta múa cũng không thể đẹp như lời Hương Lăng nói, làm cho người kinh ngạc mất hồn đi!” Thương Duật ngay sau đó liền bung lên chun rượu, nhìn đến Hương Diệp nổi giận không ít, bên cạnh còn có Ngọc Tố phu nhân: “Tam nương, Hương Diệp, bốn vương kính các người một chun.”

Thương Duật đã lên tiếng, hai người cũng khó nói gì nữa, chỉ đành bỏ qua.

Tiệc tối cũng cứ thế mà tiếp diễn, đêm nay hắn đơn giản chính là muốn rập tâm cảnh cáo đồng thời làm khó Diệp Vũ Dương một chút, nhưng ngàn lần vạn lần cũng không thể dự đoán được chuyện lại xảy ra thế này, đã ăn trộm gà không thành còn bị mất thêm nắm gạo, ngược lại còn trở thành trò cười trước mặt mọi người.

Trên đường trở về, Tiểu Hồng cảm thấy thật bất bình, tức giận lên tiếng: “Bọn họ có ý tứ gì? Cảm tình thân thiết lại ra sao, lại đến khi dễ tiểu thư, thật là rất quá đáng!” Càng nghĩ lại càng thêm giận, những trường hợp như vậy, chưa nói đến đám hậu viện thê thiếp đương nhiên rất vui sướng khi thấy người gặp họa, còn có Ngọc Tố phu nhân cùng công tử mặt người dạ thú kia, rõ là cố ý muốn tổn thương tôn nghiêm tiểu thư của nàng mà.

Diệp Vũ Dương cười cười không nói. Từ sau khi rời khỏi Mộ Vương Phủ gả sang Khiết Đan thành đến nay, nàng liền có thể đoán trước những ngày sau

này nàng sẽ không thể nào mà sống được yên ổn cả. Đối nàng mà nói, so với cuộc sống trước kia nàng sống không bằng chết, tình trạng hiện nay thật ra đã tốt hơn rất nhiều. Trong lúc nàng ở cùng với Thương Duật một chỗ, cảm nhận thứ tình cảm gọi là tình yêu, nhưng nàng lại thấy nó thật quá sức đối với nàng. Dù gì cũng có thể coi như cuộc sống trước mắt đã là thanh thản một chút, mặc dù đôi khi bị người châm chọc, bị họ cố ý nói này nói nọ gì đó nhưng nàng một chút lại không thêm đi để ý làm chi.

“Tiểu thư vừa rồi thật sự là rất cứng cỏi, chỉ một câu người nói đã làm cho Hương công tử kia cùng Ngọc Tổ phu nhân tức giận đến muốn phát hỏa” Cho tới tận hôm nay nàng luôn nói, tiểu thư luôn trước mặt mọi người mà giả ngu, bình thường không hề đi so đo với người khác, không quan tâm việc họ đối nàng vui cười hay tức giận, dù cho kẻ đó mắng nàng đi nữa, nhưng chỉ vào trong trường hợp trọng yếu mới có thể nhìn thấy trí tuệ và quyết đoán của tiểu thư. Nhưng tiểu thư, người đắc tội với Hương công tử, Vương gia ngài sẽ không tức giận chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Tim Đập Rối Loạn.

“Ta cũng không biết!” Hấn tức giận thì nàng còn biết phải làm sao đây? Chuyện nàng không muốn bất kỳ ai cũng không thể bắt buộc nàng làm.

“Ai...”sâu trong lòng nàng nhẹ thở dài một hơi. Hai người chủ tớ bọn họ rốt cục cũng đã về đến Mặc Chí hiền.

Điệp Vũ Dương chải đầu rửa mặt xong liền tiến đến giường mình.

Chuyện xảy ra tối hôm nay, nàng xem như cũng chẳng phải chịu thiệt gì, bất quá lời nói khi nãy có hơi sắc bén mà thôi. Nghĩ lại điều này nàng không cảm thấy hối hận, dù sao nàng vốn cũng không muốn múa trước mặt bọn người đó.

Nhưng có lẽ là do nàng đã bắt đầu để ý, khi thấy Thương Duật cử chỉ rất ôn nhu chiều cổ bên cạnh một Hương Lăng vừa uyển chuyển, hàm xúc, hấn sùng ái Hương Lăng, Hương Diệp kia lại xem nàng không vừa mắt, còn có Ngọc Tổ phu nhân, bọn họ như vậy càng nhìn càng thấy thật hài hòa, ấm áp, mà bản thân chính nàng lại không khác gì một kẻ không may ngoài cuộc lại cố gắng dựa muốn chen chân vào. Thời khắc ấy không ai có thể biết được lòng nàng cảm thấy bất lực thế nào. Đó là lần đầu tiên nàng thật sự khát khao được có mẫu thân xuất hiện bên cạnh mình.

Trong lúc đầu óc còn đang mơ mơ màng màng, nàng ngửi thấy một mùi hương quen thuộc đang xông thẳng đến, trong nháy mắt liền đem thân thể nàng bao phủ. Không giống như nàng đang nằm mơ, hương vị kia rất chân thật, từ từ xâm nhập khứu giác của nàng. Đây là hương vị mà ngay cả thân thể nàng cũng hiển nhiên đều rất quen thuộc.

“Gia?”. Mờ mắt ra, có chút bị dọa khi nhìn đến nam nhân đang xuất hiện trước mắt mình, nhưng nàng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh tự hỏi hấn tới để trừng phạt mình sao?

Cả hai lập tức hướng trên giường mà ngã nhào xuống, tay chân nàng bị hành động bất ngờ của hấn hầy còn chói với giữa không trung. Tay hấn mạnh mẽ ôm chặt trước ngực nàng: “Điệp Vũ Dương, lá gan của nàng càng lúc càng lớn!”. Khẩu khí của hấn thật rất bình tĩnh làm cho người khác không nhìn ra được hấn có tức giận hay không.

Điệp Vũ Dương không biết tâm tình hấn lúc này ra sao nên chỉ đành trầm mặc.

Thương Duật hơi chút nghiêng người, bờ môi tiến gần bên tai nàng cười cợt tà mị: “Nhưng bốn vương lại rất thích!” Hấn đương nhiên biết rất rõ vành tai chính là nơi nắn cảm nhất của nàng.

Môi hấn càng kề gần hơn, ngẫu nhiên cổ tình chạm đến vành tai nàng, mang theo hơi thở nóng bỏng làm cho nàng buộc lòng phải ép bản thân mình cố mà bình tĩnh nói: “Tạ vương gia!”. Tuy rằng hấn đến đây, quý nhiều nàng, bắt nàng phải tỉnh táo lại từ trong mộng, nhưng bất an ẩn sâu trong nội tâm cũng nhẹ nhẹ giảm bớt: “Gia, chàng không phải nên ở Bích Vân hiền sao?”

“Ai đã quy định bốn vương là nhất định phải ở nơi nào chứ?” Đêm nay, khi nhìn thấy nàng bị người khác châm chọc, khi dễ, trên khuôn mặt kia xuất hiện vẻ bất lực thật sâu sắc làm cho hấn không thể không chú ý. Tay hấn khẽ vuốt trước ngực, dường như muốn xoa đi nỗi đau trong lòng nàng: “Còn đau sao?”. Đánh đập nàng, đó chính là tổn thương bên ngoài, nhưng chà đạp tôn nghiêm của nàng đó chính là thương tổn tâm nàng.

Động tác của hấn cực kỳ dịu dàng, mềm nhẹ làm cho tâm Diệp Vũ Dương như điên cuồng muốn nhảy dựng lên: “Không đau!”. Tư vị của đau đớn nàng đã phải nếm chịu rất nhiều và cũng rất thường xuyên, cho nên từ đó về sau tâm nàng dần dần trở nên chết lặng không còn cảm giác gì nữa.

“Vì sao cự tuyệt không múa?”

“Bởi vì không muốn!”

“Nếu là lúc ấy bốn vương muốn nàng múa thì sao?”

Nàng cả kinh chuyển mâu nhìn hấn. Đêm khuya mờ ảo nhưng ánh mắt hấn vẫn sáng quắc trong đêm tối, tựa như chấm nhỏ nhưng lại không ngừng phát

những tia sáng thật chói mắt.”Không thể trả lời vì gia không có yêu cầu!”. Vấn đề này nàng chưa bao giờ nghĩ đến, dù cho bản thân mình rất yếu ớt đi nữa nhưng sâu trong tiềm thức nàng vẫn muốn cự tuyệt, lại càng không muốn đi tìm hiểu lý do vì sao.

“Vũ Dương, nàng đang khẩn trương à!”

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Sao Ngươi Lại Tới Đây?

“Thiếp không có!” Lời nói vừa ra khỏi miệng nàng mới hiểu được, hắn là đang cố ý muốn làm đảo điên tất cả những gì nàng đang sở hữu, ngay cả tình cảm hân cũng quyết không tha mà muốn có được.

“Ha...ha...” Thương Duật môi nở một chuỗi nụ cười giòn giã thật dài. Không muốn tiếp tục làm nàng khó xử, hắn liền xoay người hôn lên môi nàng, cử chỉ rất ôn nhu, là hắn cố ý quấy rầy, không muốn nàng tiếp tục bày ra bộ dạng kiên cường. Sau một hồi lâu hân mới rời khỏi môi nàng mỉm cười thì thầm: “Đáp ứng bốn vương, từ nay về sau ngươi chỉ có thể múa cho một mình bốn vương xem mà thôi!”

Hắn là đang mong đợi một lời hứa hẹn của nàng, đây chính là hân sao? Diệp Vũ Dương không lên tiếng, chỉ nhấc hai tay ôm lấy cổ hân, hơi hơi ngẩng đầu dâng lên đôi môi đỏ mọng của chính mình, hút lấy mọi chú ý của hân, cự tuyệt hứa hẹn bất cứ điều gì. Nàng giờ chỉ còn lại trái tim này là duy nhất nên càng không thể làm mất nó được.

Buổi trưa hai ngày sau, đang một mình ngồi tại Mặc Chí Hiên, đột nhiên nhìn thấy nha đầu tính tình cương nghị mà đã lâu nàng không được gặp, đó là Xuân Hoa.

“Mộ Tuyệt Lăng, ngươi thật đúng là không có lương tâm mà, đã lâu như vậy cũng không đến thăm ta một lần sao?” Nàng ta kích động chạy đến ôm lấy Tuyệt Lăng, hung hãn chỉ vào ngực nàng. Đối với Mộ Tuyệt Lăng, nàng không hiểu sao khi nhìn thấy lại luôn có cảm giác đau lòng: “Vẫn tốt sao? Sống ở Vương phủ cũng được chứ?”. Nữ nhân trong Vương phủ không thể so với nữ nhân trong quân doanh, nam nhân ở đó nhiều, nữ nhân lại thiếu, mặc dù bộ dạng không được đẹp lắm nhưng vẫn có người để ý. Còn ở Vương phủ hậu viện này, tuy bên ngoài nhìn vào bọn họ bên ngoài quần thoa áo gấm, nhưng ai biết được bên trong là những cuộc đấu đá không ngừng nghỉ đi.

Tiểu Hồng và Hình Nhi tất nhiên là nhìn không quen một màn này. Lần đầu tiên thấy tiểu thư ngoài vương gia lại còn thân với nữ nhân thế này, có thể làm nàng cho phép người kia thân cận mình như vậy, còn nói nước mắt nước mũi nàng ta hiện lại còn dính đầy trên người tiểu thư: “Á, ngươi cẩn thận một chút, sao lại làm dơ quần áo tiểu thư hết thế này!” Tiểu thư các nàng tính tình rất tốt, nhưng các nàng thì không nha.

Nàng nhìn Tiểu Hồng ý bảo mình không ngại. Nhìn thấy nước mắt, nước mũi của Xuân Hoa đã làm ướt một mảng không nhỏ trên đầu vai mình, tất cả đều cảm giác thật quen thuộc, rất ấm áp. Xuân Hoa chính là như thế, nàng rất rất thuần khiết, chất phác.

“Ngươi sống ở đây thế nào? Những nữ nhân khác nếu không đem ngươi ăn hiếp chết mới là lạ nha! Mau đến đây cho ta nhìn xem một chút, xem có gầy đi chút nào không a”. Đây chính là quan tâm, từ khi nàng gặp lại Vũ Dương, được xem xét một hồi quả quyết là Vũ Dương không gây mới nói: “Ừ, tốt lắm, khí sắc cũng không tệ.” Nói xong nàng lấy tay áo của mình lau lau nước mắt.

Biết nàng là đang ngượng ngùng vì đã làm dơ quần áo trên người mình nên Vũ Dương chỉ đành nhìn nàng mỉm cười lắc đầu: “Không gì đáng ngại cả!” Nó rồi nắm lấy tay nàng: “Xuân Hoa, ngươi sao lại vào Vương phủ?”. Nếu như không có mệnh lệnh của Thương Duật, nàng ta đương nhiên làm sao có thể vào đến tận đây, chính là nàng cũng không rõ Thương Duật phái nàng tới đây làm gì.

“Là Vương gia bảo ta tới, nhưng cũng chưa nói tới làm gì? Chỉ bảo ta phải chiều cố ngươi cho tốt!”. Xuân Hoa dĩ nhiên không ngốc, Vương phủ nhiều người như vậy lại không ai có thể chăm sóc nàng sao, phỏng chừng theo tính tình của Tuyệt Lăng, ở Vương Phủ nàng cũng rất khó mà được người yêu thích. Vương gia vì muốn làm cho nàng không cần phải chịu thêm nhiều ủy khuất cho nên mới vào quân doanh ra lệnh bảo nàng tới đây: “Xem ra Vương gia đối ngươi không tệ.!”

Không tệ sao? Chắc có lẽ vậy, dù sao nàng cũng chưa từng gặp qua thế thiếp nào trong hậu viện cả gan chọc giận hân, càng nói lại vì một nữ nhân thân thể không còn trong sạch. Theo như tình tình bá đạo của hân, nàng có thể bình yên vô sự sống đến hôm nay hân là đã quá tốt rồi.

“Thôi, ngươi trước theo Hình Nhi dẫn ngươi đến tìm phòng nghỉ ngơi đi!” Trong lòng nàng nếu nói không vui mừng là giả, dù sao một lần nữa hân có thể cho phép một quân kỹ như Xuân Hoa được phép vào phủ chăm sóc cho nàng không thể phủ nhận hân đã vì nàng mà suy nghĩ. Nhưng theo như tình huống hiện nay mà nói thì khó tránh khỏi sẽ lại khiêu khích thêm nhiều phong ba mà thôi.

Từ sau đêm đó Thương Duật đã mấy ngày sau cũng chưa hề ghé qua.

Nhưng thật ra nàng thường xuyên nghe được Xuân Hoa nói vài tình huống hiện tại trong quân doanh. Tựa như đang nghe một chuyện rất bình thường nhưng khi vào tai lại không khỏi làm nàng nhớ đến khoảng thời gian nàng sống ở đó, so với vương phủ mà nói quân doanh thật ra tốt hơn rất nhiều, chẳng

những không cần đối mặt với hậu viện nữ tử lại còn được nhìn thiên không bao la, rộng lớn bên ngoài. Đây là cảm giác rất sáng khoái tự tại. Nay nàng chẳng những không thể nhìn thấy bên ngoài bao la, ngược lại ngược nhìn trước mắt chỉ có thể thấy những tòa hậu viện nối tiếp chằng chịt nhau, càng chỉ nhìn thấy những đôi mắt không ngừng hướng nàng chăm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Thê Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Nàng Là Tuyết Lăng, Không Phải Vũ Dương.

“Tuyết Lăng, ta đang nói ngươi có nghe không? Giờ lại muốn đi đâu à?” Xuân Hoa không hề không giận lời kéo quần áo Vũ Dương, lần nào nói chuyện với nàng ta cũng đều như vậy cả.

Nàng cười khổ lắc đầu, Xuân Hoa cái người này tính tình luôn thẳng thắn như vậy không dối à: “Ta đang nghe đây, chỉ là nghĩ đến quân doanh thì có phần cao hứng thôi!” Đó chính là lời nói từ sâu trong tâm nàng phát ra, dường như mang chút cô đơn làm cho người ta nghe cũng cảm thấy rất chua xót.

“Nha đầu ngốc, nơi đó tuy sống được yên ổn, nhưng dù sao cũng không phải là chỗ thích hợp với ngươi, nay ngươi đã nhảy khỏi hồ lửa kia thì phải nên cao hứng chứ, còn lưu luyến cái nơi đó làm gì?”

“Được rồi, không nói đến chuyện này nữa, Thịnh Nhi thế nào, có khỏe không?” Đứa nhỏ rất ngoan ngoãn biết chuyện kia đương nhiên chính là niềm hạnh diện của Xuân Hoa.

“Ừ, rất tốt. Từ khi ta đem Thịnh Nhi cùng mẹ ta đến thành Khiết Đan này, thằng bé cũng hoạt bát lên rất nhiều!”

“Vậy chẳng phải cuộc sống ngươi giờ càng thêm gánh nặng hay sao?”

“Không sao, rất tốt, Nhạn tướng quân có lẽ do nể mặt ngươi, nên hẳn rất chiều cố ta, cũng thường xuyên triệu ta đến hầu.” Nói những lời này, nét mặt Xuân Hoa bất giác cũng nhiễm một tầng đỏ ửng.

Thật là ý trời, không ngờ Xuân Hoa lại lâm vào hoàn cảnh trở trêu này. Địa vị Nhạn Minh cao ca tại hượng, chẳng khác nào như ánh mặt trời giữa trưa đang tỏa sáng, đến lúc đó chỉ sợ Xuân Hoa sẽ đau thương nhiều hơn khi buộc phải phân ra. Nàng cũng là người từng trải dĩ nhiên chua xót trong đó nàng đương nhiên rất thấu hiểu: “Xuân Hoa ngươi...”, nàng vốn muốn lên tiếng khuyên nhủ một chút, liền thoáng nhìn thấy không xa Hương Diệp đang xuất hiện tại hành lang dài, bèn nói: “Chúng ta về thôi!”. Bởi vì nàng biết Hương Diệp giờ đây rất quan trọng với Thương Duật, hẳn còn là người yêu thương mọi người của mình như mạng. Lần trước trong buổi tiệc tối đó nếu không phải nghe được chính mình khiến cho Hương Lăng sẩy thai, e rằng hẳn đã không kích động đến vậy. Nay nàng cũng không muốn gây thêm phiền phức cho Thương Duật nên chỉ đành tránh mặt hẳn mà thôi.

“Diệp Vũ Dương, nàng đang cố tình tránh ta sao?” Hương Diệp vốn là trong người đang có chuyện phải làm, bước chân cũng rất vội vàng, nhưng thoáng liếc qua nhìn thấy Diệp Vũ Dương đang tránh đi, chân hẳn lại không tự chủ mà đuổi theo nàng đến đây: “Ta thấy Diệp cô nương nàng cũng là người có tu dưỡng, theo như chuyện tình xảy ra ngày ấy chắc cũng là nên nói một tiếng xin lỗi với ta.”

“Thật có lỗi!” Nàng nghiêng người, nhường lối hành lang hẹp dài cho hẳn mà đi vào trong tuyết.

“Nàng đợi đã!”

Xuân Hoa thấy thế liền một phen chấn lại phía trước hẳn: “Ngươi không biết nàng là thiếp của Vương Gia sao? Còn ở đây giằng co với nàng làm gì?”. Mấy ngày nay nàng đã có thói quen bảo vệ Tuyết Lăng khi thấy hậu viện thế thiếp khác bày trò châm chọc nàng, nay ngay cả nam nhân cũng không buông tha nàng, không thể trách Tuyết Lăng lại càng thờ ơ vô tâm như vậy.

“Cô nương, thật là có lỗi, ta có chuyện muốn nói với nàng!” Ngày ấy sau khi trở về bị Hương Lăng tức giận trách móc hết một trận, hơn nữa khi đó Diệp Vũ Dương lại một mặt bày ra bộ dạng kiên cường, không chút sợ hãi làm cho hẳn không thể không hoài nghi chính mình đã làm sai sao?: “Ta chỉ muốn hỏi, Hương Lăng bị sẩy thai chính là do nàng cố ý sao?”

“Nếu ta nói không phải ngươi sẽ chấp nhận trả lời đó mà tin tưởng ta sao, vậy thì cứ cho là phải đi!” Nói những lời này, chân Diệp Vũ Dương vẫn chưa từng dừng lại.

“Diệp cô nương...”

“Cái gì Diệp cô nương, Diệp cô nương. Nàng kêu là Mộ Tuyết Lăng, ngươi chắc đã tìm sai người rồi!” Xuân Hoa khiển trách hẳn một chút sau mới hiện ngang rồi đi theo sau Diệp Vũ Dương.

Chương 120: Phải Đi?

Vì bước quá nhanh Diệp Vũ Dương thân mình trượt một cái, thiếu chút nữa thì ngã nhào xuống, may mắn được Xuân Hoa nhanh tay lẹ mắt đỡ được: “Người chậm lại một chút, không cần gấp như vậy!”

“Ừ!”

“Người người này, tại sao không biết quan tâm bản thân mình một chút chứ...”

Hương Diệp yên lặng nhìn chủ tớ hai người đi xa, hẳn rất cục hiểu được trước giờ vẫn là do hắn chủ quan, lại tự mình kiêu ngạo phán đoán. Hắn luôn cho rằng trên đời này chỉ có Hương Lăng của hắn là tốt nhất, cho nên hề có bất kỳ chuyện gì xảy ra trên người nàng, hẳn hiển nhiên không cần nghĩ mà cho rằng đó là lỗi của người khác. Hiện nay nhìn thấy nước mắt trong suốt dòng chảy trong hốc mắt Vũ Dương nhưng cũng chưa từng chảy ra, đây rõ ràng là một chút giả dối cũng không có. Mặc dù nàng đã thừa nhận, nhưng bất quá là do nàng đã thật mệt mỏi khi phải tiếp tục phủ nhận, lại càng không muốn giải thích nhiều. Lý trí nhất thời tỉnh táo lại, hẳn rất tin tưởng lần này rõ ràng Hương Lăng không phải là vì muốn hắn tin tưởng mà cố ý nói tốt để bênh vực cho nàng.

Hôm nay huynh muội hai người đến Mai Hân cư tản bộ. Thời tiết dù hơi ấm lên, nhưng nói gì thì nói thời điểm cuối đông đầu xuân mặc dù ánh nắng thật rực rỡ nhưng một chút ấm áp vẫn không có, bên ngoài hoa đào cũng đã muốn nở đợt hoa cuối cùng. Huynh muội hai người họ thừa dịp hoa đào còn chưa héo hết mà tản bộ ra đây nhằm thưởng thức đợt hoa cuối mùa này.

Giờ phút này, tuyết cũng hơi tan ra, đọng lại trên những cánh hoa kia làm chúng trở nên ẩm ướt. Những bông hoa tuyết còn lại trong gió nhẹ tung bay, tựa như muốn cuốn những cánh hoa đào đang lung lay sắp đổ vào trong đó, dưới ánh mặt trời chiếu rọi khung cảnh nơi này càng thêm đẹp mắt. Nàng ngừng đầu nhìn thấy nhánh hoa đào kia có một vài cánh bị gió thổi nhẹ rơi xuống, cánh hoa ướt át, màu hồng như máu dưới ánh sáng mặt trời nhẹ nhàng đọng lại trông có chút thê lương.

Ngắt lấy một đóa hoa mai, Hương Diệp đưa đến trước mặt Hương Lăng: “Hương Lăng, mấy ngày này hình như khí lực của muội đã tốt hơn rất nhiều, nhưng nét mặt cũng còn vẻ tái nhợt thì phải?”

Nàng hơi nghịch đầu lưỡi, thì ra vẫn là bị ca ca phát hiện? “Người ta cũng bất quá là sợ huynh lo lắng, huynh ngược lại còn vạch trần, lấy đó mà chọc muội.”

“Huynh không phải là muốn giễu cợt muội, bất quá chỉ là đau lòng mà thôi!” Hương Diệp thở dài, ngửa đầu nhìn trời mà oán than: “Nay nhìn thấy muội đã không còn chuyện gì nữa, huynh cũng nên trở về thôi.”

“A? Huynh phải đi sao?”

“Ừ, chuyện làm ăn trong nhà vẫn cần huynh trở về coi sóc!..”

“Nhưng là ca ca, huynh không phải nói nhớ Hương Lăng sao? Sao mới ở có vài ngày mà đã muốn đi rồi?”. Hắn vẫn chưa từng rời mắt nhìn đi, thấy Hương Lăng là đang làm nũng: “Chuyện làm ăn rất quan trọng sao, chẳng lẽ nó so với Hương Lăng trọng yếu hơn à?”

Hắn tiến đến ôm lấy nàng, cười cười nói: “Nhà đầu gối, nếu là chuyện của Hương Lăng nhà ta đương nhiên ba cái chuyện làm ăn vất vả kia sao mà có thể so sánh quan trọng bằng muội chứ? Nếu không thì lần này ta cũng không đến đây đi!”. Tâm huyết suốt mười năm của hắn, vì việc giúp đỡ, cứu tế cho Thương Duệ lần này hắn đã tiêu hao hết chín năm chứ không ít. Sự tình dù là vậy nhưng hắn không hề mở miệng oán thán bởi vì hắn biết có những chuyện qua đi rồi không phải lúc đó nói muốn đền bù là có thể quay lại đền bù được, đợi đến khi hối hận thì có lẽ đã muộn, cho nên hắn rất quý trọng từng khoảnh khắc và người thân bên cạnh mình.

Người xưa thường nói trong mắt thương nhân tiền bạc luôn là trên hết, nhưng nàng chưa từng cảm giác được điều này trên người ca ca. Vô luận là đối với bằng hữu, tâu tâu hay là nàng chỉ cần là có thể làm, ca ca đều tận hết sức mình tương trợ. Tay nàng nhẹ nhàng ôm chặt thắt lưng của ca ca, bà vai này những lúc nàng cảm thấy không thể chống đỡ được nữa đều tùy thời xuất hiện đúng lúc cho nàng dựa vào, cho nàng lý do mà tiếp tục kiên trì. “Nhưng Hương Lăng không muốn huynh rời đi!” Khi nói những lời này giọng nàng cố làm cho thật tự nhiên ôn hòa, thế nhưng trông mắt không biết từ bao giờ giờ đã ngân đầy lệ.

“Nay tâu tâu của muội lại sắp có đứa nhỏ, nếu ta không quay lại thì một mình nàng ta làm sao có thể đối phó với mọi tình huống phát sinh đây? Kiếp này huynh nợ nàng ta đã muốn quá nhiều rồi.” Hắn ra vẻ tiếc nuối mà thở dài, mỗi khi nhắc tới thê tử của mình Hương Diệp chỉ có đau lòng và đau lòng: “Vốn định trước đến xem cháu của mình, thuận tiện báo tin vui cho muội, không nghĩ...”

“Tốt lắm, đã không sao rồi, Hương Lăng đã không phải không còn ái ngại nữa sao?” Hương Lăng có ý đánh gãy nỗi tiếc trong lòng ca ca, nàng nghĩ nghĩ rồi nói: “Ca ca, huynh đừng làm khó Vũ Dương nữa, nàng ta cũng là nữ tử rất đáng thương!”

Là hần từ nhỏ đã không giáo huấn nàng quá tốt hay sao? Nàng mới có thể thích ngược đãi bản thân mình như vậy, mặc dù là rất khổ sở nhưng vẫn vì tình địch mà lên tiếng nói giúp?.”Nữ nhân như Điệp Vũ Dương trên thế gian này quả thật rất là hiếm thấy, cũng không trách Vương gia rất để ý đến nàng ta!.” Mặc dù mấy ngày nay Thương Duật chưa từng ghé đến Mặc Chí hiện, nhưng hần biết Thương Duật càng giấu thì càng rõ ràng là hần đang có tình chiếu cố đến Điệp Vũ Dương rất đậm mực kia, hần làm vậy vì biết rõ nàng đang là cái gai trong mắt của Hương Điệp.

Bạn đang đọc truyện *Thê Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Rượu Hoa Đào

“Đúng vậy, đừng nói là Vương gia, muội cũng vừa nhìn là đã thích nàng ngay.” Nàng ôn nhu thở thê trong lòng ca ca, hưởng thụ cảm giác vô cùng ấm áp kia.”Nàng đối với muội rất tốt. Từ trước đến nay nàng lại chưa bao giờ chủ động đối tốt với ai cả, nhưng rõ ràng ngày ấy nàng đã chủ động đứng ra che chắn cho muội, bản thân còn chịu phải một thổ canh nóng kia.”

“Ừ, huynh biết. Cho dù Điệp Vũ Dương không đụng vào muội, không kéo muội tránh sang một bên, thì kết quả vẫn như nhau, muội cũng sẽ tự mình bị té ngã sắp xuống, đúng không? Chưa nói còn có thể bị phông nữa.”

“Huynh thật xấu, lại cười nhạo muội ư?”

“Ha.. ha!” Hần vui vẻ cười ra hai tiếng, muội muội của hần quả nhiên rất lương thiện. Chỉ nguyện tương lai một ngày nào đó, nàng nếu phải ném trái đau thương, hần rất mong muội muội của hần không phải chịu đựng quá nhiều là tốt rồi.”Hương Lăng, đáp ứng huynh, tương lai muội dù bị thương tâm, hay hối hận mong muội đừng bao giờ quên ca ca mãi luôn đứng chờ muội ở một nơi cách đây không xa.”

“Tốt!”

“Hy vọng ngày đó sẽ không bao giờ đến. Dù sao Vương gia có thể vì muội mà không nhận việc Hoàng Thượng ban thưởng quận chúa Thanh Nhạc cho hần thì đó đã là một chuyện không dễ làm rồi rồi.” Lúc ấy vừa nghe tin Thương Duật sắp sửa cưới Thanh Nhạc quận chúa, hần đã tức giận ngút trời. Nhưng về sau này hần mới biết vị thanh nhạc quận chúa kia từ sau ngày đại hôn đã biến mất không rõ tung tích.

“Ca ca, huynh đang nói đến Thanh Nhạc quận chúa Mộ Tuyết Lăng sao?”

Màn đối thoại mấy ngày trước lập tức hiện lên trong đầu hần, hần gấp gấp bắt lấy bả vai Hương Lăng:”Muội vừa nói gì? Thanh Nhạc quận chúa, nàng tên là Mộ Tuyết Lăng ư?”. Ngày ấy hần nhớ rõ thị nữ bên người Điệp Vũ Dương từng nói qua:”Cái gì Điệp cô nương, Điệp cô nương. Nàng tên là Mộ Tuyết Lăng.”

“Đương nhiên, ca ca, huynh ngay cả chuyện này cũng không biết hay sao? Tài múa tuyệt diệu trong thiên hạ có một không hai của Thanh Nhạc quận chúa Mộ Tuyết...” Càng nói tiếp, nàng càng không giấu được vẻ sợ hãi qua giọng nói chính mình. Vũ Dương, tài múa của nàng Hương Lăng cũng đã nhìn qua, tuyệt nhiên một màn múa kia không khác gì có muôn loài vạn vật trên thế gian tựa như đang giao hòa, ngưng tụ lại một chỗ. Chính nàng lúc ấy nhìn đến mà còn bị xuất thần. Nàng đột nhiên nhớ tới ngày đại hôn của Thương Duật, Mộ Tuyết Lăng mang theo vẻ mặt phong trần mệt mỏi, nhưng vì lúc ấy nàng ta trang điểm rất đậm cho nên cũng không thể nhìn thấy dung mạo thật sự. Nay nghĩ tới hóa ra là vậy, trách không được khi vừa nhìn thấy Vũ Dương nàng lại có một cảm giác rất quen thuộc, thì ra , thì ra....

Cảm giác tay Hương Lăng nắm bên hông mình càng ngày càng siết chặt, Hương Điệp có hơi tự trách vì mình đã quá xung động.”Hương Lăng, muội đừng quá lo lắng. Cho dù Điệp Vũ Dương là Mộ Tuyết Lăng thì sao, muội nếu có đến đó nói cho hần biết cũng không thay đổi được gì! Lại nói Vương gia cũng chưa từng công khai đề cập đến thân thế của nàng ta, có thể cho thấy Vương gia cũng không phải không để ý đến lo lắng của muội.”

Hương Lăng âm thầm thở dài một hơi, lại trầm mặc không nói gì.

“Hương Lăng, tin tưởng huynh. Vương gia, hần tuyệt đối luôn đem muội đặt ở vị trí trước nhất.”

“Ca ca, muội thật là ích kỷ có phải không? Trước kia một khắc còn bệnh vực nói rằng Vũ Dương là người tốt, giờ trong lòng lại lo lắng nàng ta sẽ đoạt hết mọi chú ý của Vương gia!”. Chỉ có thời khắc này, nàng không muốn dùng thân phận là Vương phi của vương phủ mà nàng muốn xem bản thân chỉ là một nữ nhân tầm thường, vì những nữ nhân đang bao quanh cạnh phu quân mình, cho phép bản thân chấp nhận một lần hao tâm tổn trí, lại muốn là một muội muội được ca ca bên cạnh yêu thương, an ủi.

“Được rồi, muội đừng làm khổ mình nữa, huynh không đi nữa, sẽ ở lại bên cạnh cùng muội muội vượt qua thời gian này.” Hiện giờ Hương Lăng như thế này thử hỏi hần sao có thể không lo chứ? Muội chẳng phải đã sớm nói qua muốn làm một vò rượu đào hay sao, nay thừa dịp hoa đào đã vào cuối mùa, hay chúng ta cũng làm một vò đi.” Hần rất thích thưởng thức rượu ngon, vì lúc trước hoàn cảnh khó khăn nên mùa đông Hương Lăng thường lên núi hái hoa, ủ một vò rượu đào để sẵn dành sang năm sau hần có thể từ từ mà thưởng thức. Đó cũng chính là khoảng thời gian đã khắc sâu trong tâm trí hần.

Vừa nghe nói ca ca tạm thời không đi, mờ mịt trong lòng nàng khi nãy phút chốc hóa thành tro bụi.”Tốt lắm, để muội đi lấy một ít vật dụng, ca ca huynh

sao còn không cởi bỏ chiếc áo khoát vương vীú ấy đi?”

Như được quay lại những ngày tháng tự do tự tại trước đây: “Tốt, muội nói cái gì cũng đều có lý cả!” Hần cười khanh khách, lấy ngoại bào cởi xuống, lại giúp Hương Lăng hái rất nhiều hoa đào.

Từ trong Mai Lâm không ngừng truyền đến tiếng cười rất sáng khoái, còn có tiếng Hương Lăng trêu đùa hần, làm hần không khống chế mà cười đến ôm cả bụng. Hương Lăng thế này chẳng khác nào như ánh mặt trời ban ngày. Hình ảnh nữ nhân trong bộ quần áo màu xanh nhạt, giữa bãi cỏ xanh rộng lớn trong Mai Lâm, thân thể nàng cùng với màu xanh cây cỏ nơi đây tựa như đang hòa lẫn vào nhau, ở giữa ngày xuân mà không ngừng tỏa ra sức sống tràn trề.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Tặng Nàng Trâm Ngọc Bị Gãy

Từ khi Xuân Hoa đến Mặc Chí hiện, nơi này của Diệp Vũ Dương cũng trở nên náo nhiệt rất nhiều. Lại nói Xuân Hoa rất hiểu rõ tính nết Diệp Vũ Dương cho nên cũng không quan tâm thái độ nàng đối mình lạnh lùng ra sao, lôi kéo nàng trò chuyện cùng mình.

Trời đã bắt đầu âm dần nên Diệp Vũ Dương cảm thấy tốt lên rất nhiều. Mùa đông lạnh lẽo vừa rồi dường như đã đông cứng những tâm sự trước đây của nàng thì phải, làm nó tạm thời dừng lại. Thương Duật ngẫu nhiên cũng sẽ qua đêm ở đây, khi thì cùng nàng dây dưa, triền miên cả đêm, khi thì lẳng lặng ôm lấy nàng nhập mộng. Tất cả mọi chuyện cứ như thế mà chậm rãi thay đổi từng ngày. Nàng cũng không hỏi hần khi nào lại đến, dường như cố ý muốn hần biết nàng không hề mong chờ. Ngược lại hần sẽ vô tình mà cố ý buổi sáng lúc tỉnh dậy, đem nàng trong lúc mơ màng đang say giấc mà hôn cho tỉnh lại, rồi ngẫu nhiên nói với nàng tối nay hần sẽ không đến vì phải ở lại trong quán doanh, nơi đó còn vài vấn đề chờ đợi hần xử lý.

Thời gian qua lâu, điều này cũng hiển nhiên trở thành thói quen. Theo như nàng nghĩ thì đây là một thói quen thật không tốt. Dù biết vậy đi nữa nhưng khổ nỗi nàng như càng lúc càng nghiện, con nghiện đó lại cứ từ từ đem linh hồn nàng cắn nuốt.

“Gia không nói hôm nay người sẽ đến sao?” Xuân Hoa rất quan tâm Diệp Vũ Dương, đương nhiên nàng biết Thương Duật đối xử Vũ Dương tuyệt nhiên không hề giống với người khác.

“Ừ, không có, nghe nói là đang chuẩn bị cho việc xuất binh gì đó.” Diệp Vũ Dương nhìn thấy kia một nhánh liễu non vừa mới nhú nên liền ngắt xuống, nàng muốn đem nó cắm vào bình hoa trong phòng để nơi này có thêm chút sức sống.

“Tại sao? Lại còn muốn đánh giấc à?”

“Chắc là vậy!” Nước trong hồ của vương phủ giờ cũng trở nên trong suốt, những con cá bên dưới bị tầng băng kia bao phủ suốt một mùa đông dài giờ cũng được phóng thích, tự do hưởng thụ ánh sáng rực rỡ của mặt trời trên cao. Mặt nước trong xanh không ngừng nhộn nhạo di chuyển, gợn lên từng vòng sóng nhỏ lăn tăn, phản xạ ra những tia sáng lấp lánh, trông càng đẹp mắt.

Thương Duật vừa từ bên ngoài trở về, bộ trưởng bào màu xám đang được mặc trên người kia càng làm nổi bật khuôn mặt rất tuấn đạt phi phàm. Thấy nàng đang cầm trên tay nhánh liễu non kia, hần bất giác mỉm cười tiến gần. “Vốn thường người khác thích hái hoa nhưng nàng lại chọn một nhánh liễu, nói vậy thì bốn vương cũng muốn biết ta lại là gì của nàng đây?”. Bởi vì những khó khăn trong quán doanh đều đã vượt qua, về u ám, ủ dột trên khuôn mặt trong một thời gian kia giờ cũng biến mất, thay vào đó là khuôn mặt sáng lạn rất nhiều.

Nghe hần giễu cợt, Diệp Vũ Dương thoáng giật mình. Nàng ngược lên thấy hần tâm tình rất tốt nên cố ý muốn trêu chọc một chút: “Đó là bàn tay người hái nhánh liễu non này đi!”

“Ồ? Thì ra tiểu thư vẫn luôn rất cân nhắc tình cảm chính mình với bốn vương ư?”

“Vương gia cũng thấy vậy sao?”, hần không lên tiếng phủ nhận chỉ giương mắt nhìn nàng, nhìn sâu vào ánh mắt trong suốt đang dạt dào ý cười của nàng.

Nụ cười nàng đã đẹp, nay đập vào mắt hần lại trông càng thêm cực mỹ, quyến rũ. Tuy chỉ là một nụ cười thật ngắn ngủi, nhưng dưới ánh sáng rực rỡ như ngọc thể này làm cho người ta rất luyến tiếc không tự chủ phải ngoái đầu nhìn lại. “Bốn vương đến thư phòng, không biết tiểu thư có ngại mà theo hầu một chuyến không?” Không đợi cho nàng trả lời, bàn tay hần đã bá đạo nắm lấy bàn tay nhỏ bé, lạnh lẽo mang theo hương vị đặc biệt của riêng nàng kéo đi.

“Không...”, lời nói vừa ra khỏi miệng lại nhìn thấy hần hơi nhướng mày một cái, nên nàng chỉ đành nuốt trở vô bụng. Quả nhiên nàng thủy chung vẫn còn sợ hần.

Đến thư phòng, Thương Duật kéo nàng ngồi xuống, rồi sau đó hần đi ra phía sau, lấy ra một vật gì đó đem đặt trước mặt Diệp Vũ Dương. Trên mặt hần, nàng dường như còn nhìn ra một chút lúng túng, thẹn thùng: “Ồ trên đường nhìn đến, cảm thấy nó rất đặc biệt liền mua về. Hôm nay vừa vận nàng tới nên cũng là cho nàng đi.”

“...” Là một cây bạch ngọc trầm, trên một đầu trầm còn khắc hai đoá hoa nhài tuy đơn giản nhưng sống động như thật. Trâm ngọc trong suốt, giữa ánh sáng ban ngày lại không ngừng phát ra tia sáng tinh khiết đẹp nhất của nó: “Á, Vương gia...” Không ngờ hân lại đem trâm ngọc mà tặng nàng, hành động bất ngờ này làm nàng thấy thật không tự nhiên chút nào.

Hai con người băng lãnh như thế, một người thì trước giờ chưa tặng ai vật gì, một người thì chưa từng nhận lễ vật của ai khác, đột nhiên rơi vào tình huống hiện nay nên đương nhiên không tránh khỏi bối rối.

Thật lâu sau đó cũng không thấy nàng đưa tay nhận lấy, Thương Duật tức giận đem trâm ngọc kia quăng mạnh xuống đất: “Không cần thì thôi!” Hân cảm giác ánh mắt nàng như đang chăm chọc nhìn hân, cũng chính điều này càng làm cho Thương Duật hân thêm phiền muộn đi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Đẹp Không?

Hân quả nhiên là không kiên nhẫn chút nào. Diệp Vũ Dương thấy vậy, cuống quýt nhìn xuống cây trâm ngọc giờ đã bị gãy thành hai khúc dài ngắn khác nhau. Nàng nhất phần bị gãy có khắc đoá hoa nhài lên: “Nô tỳ cũng đâu có nói là không cần!”. Nói xong bước đến gần cửa sổ, hứng lấy ánh nắng, nàng cảm đoạn trâm ngọc bị gãy kia, từ từ cài lên mái tóc rồi xoay qua cười nói với hân: “Trông đẹp không?”. Diệp Vũ Dương vừa nói vừa nhướn mày nhìn hân nở nụ cười dịu dàng.

Thương Duật tỏ ra giận dữ, không muốn để ý tới nàng. Hân tiến đến bàn sách, mở công văn, ra vẻ như đang chăm chú nhìn vào trong đó, nhưng nàng nhìn thấy khóe môi kia thoáng cong lên, không khó nhìn ra là hân đang mỉm cười. Dưới ánh mặt trời xuyên thấu, nụ cười như ẩn như hiện kia làm Diệp Vũ Dương phút chốc dường như bị lạc vào trong đó, rất lâu sau mới lấy lại được bình tĩnh.

Qua một hồi lâu cũng không thấy hân ra lệnh bảo nàng quay về Mặc Chí hiền, cho nên nàng không biết làm gì hơn chỉ đành tùy ý cầm một quyển sách rồi ngồi xuống một bên yên lặng mà đọc.

Xuân Hoa cũng không muốn phá rối thời khắc tốt đẹp này, bưng tới một bình trà nóng để cho Diệp Vũ Dương có thể vừa đọc sách vừa thưởng trà.

Đến xế chiều, liền thấy đám người Nhạn Minh lục đục kéo đến thư phòng. Nhìn qua Thương Duật không có thái độ nào biểu hiện đây là chuyện ngoài ý cả, chắc là hân trước đó hân đã sắp đặt sẵn, Diệp vũ Dương thấy vậy liền đứng dậy: “Nô tỳ xin cáo lui trước!”

“Không cần, nàng cứ ngồi lại đó đi!” Chính vì lần trước hân bị người bất ngờ đánh lén cho nên từ đó dù là mọi chuyện lớn nhỏ gì Thương Duật cũng gọi cả bọn bốn người bọn họ tiến đến vương phủ để cùng bàn bạc: “Thế nào, bắt đầu đi!”

Vì chuyện bảo tuyền lần trước, đối với sự vô tâm của Hoàng Thành, Thương Duật rõ ràng đã ghi hận trong lòng. Hiện nay có lẽ tình thế trong quân doanh đã chuyển biến tốt đẹp đi lên nên hân liền lệnh cho binh mã cùng tướng sĩ dưới tay không ngừng ngày đêm thao luyện, chẳng mấy chốc bọn họ đã khôi phục sinh lực, khí thế hùng hực tựa như vũ bão. Vũ Dương cũng đã đoán được phần nào trong lòng hân giờ đây đang muốn bắt đầu kế hoạch khai chiến.

Nhìn thần sắc hân đang nghị luận cùng bọn họ, Diệp Vũ Dương có thể cảm nhận thật rõ ràng hân là người rất hiếu chiến. Từng kẻ sách điều quân khiến tướng thế nào hân đều tính toán được rất chu toàn. Ngay từ lúc bắt đầu tuyên chiến cho đến khi tấn công, thời gian bao lâu, cần bao nhiêu tuần mã kỵ binh thì thích hợp hân đều có thể tính toán rất chuẩn xác. Còn đám người Nhạn Minh bên cạnh cũng rất ấn ý, chỉ cần nhìn thấy một cái nhú mày của Thương Duật đã có thể nhanh chóng đoán được ý tứ của hân mà biết phải làm thế nào, hoặc nói chính xác đó là bọn họ biết hân muốn tiến công thần tốc ra sao. Bầu không khí trong thư phòng hiện nay chẳng khác nào như tại chiến trường, hình ảnh trước mặt mọi người như dần trở nên thật xa lạ, sâu trong tâm họ rõ ràng cũng bắt đầu cảm nhận được khí thế ngùn ngụt tựa như đang đứng trước chiến trường nơi hai quân tác chiến. Hân còn suy đoán được quân lính của Thương Quốc kế tiếp sẽ phản ứng thế nào, rồi dựa vào phản ứng đó lại thiết lập sẵn một kế hoạch đề mà chống trả.

Diệp Vũ Dương vốn đang ngồi lẳng lặng đọc sách một bên, ánh mắt lại không tự chủ mà thỉnh thoảng nhìn về phía Thương Duật. Nam nhân như hân tuyệt đối không phải sinh ra để cam chịu thiệt thòi cho người khác, từng động tác giờ tay nhắc chân của hân đều có thể điểm một thành kim, từng cái đập bàn đều có thể làm cho người chung quanh phải run sợ, tâm theo đó liền nhảy dựng lên. Cho nên mặc dù nàng lo lắng Mộ Ưu Vân sẽ không có khả năng mà chống trả, nhưng nàng cũng chưa từng có bất kỳ hành động gì. Không chỉ là nàng không dám mà nàng hiểu rõ sự nhẫn nhịn cùng chịu đựng của Thương Duật từ rất nhiều năm qua. Nàng còn tận mắt thấy hân ngày ngày vì chuyện binh lính mà chính mình lao tâm, vì thế nàng càng không đành lòng nhìn mọi chuyện mà hân khổ công sắp đặt lại bị thất bại trong chốc gang tấc thế này.

Đợi cho đến khi cuộc nghị đàm kia hoàn thành, Thương Duật trầm giọng hô lên: “Tốt lắm, cứ như vậy theo kế hoạch thì mười ngày sau sẽ bắt đầu tiến hành! Bỏ Vương sẽ ở lại Kiệt Đan thành, ta phong cho Nhạn Minh làm quân sư, Dương Ứng là chủ soái, Nhạc Sư và Hồ Gầm giữ chức tướng quân, theo lệnh bốn vương tấn công Kiếm Minh thành!” Vì Hương Diệp vẫn còn ở tại trong phủ nên hân không thể rời đi, huống hồ không lâu trước kia chính hân tự mình xuất binh đã làm cho bọn họ kinh động mà đề phòng. Nay toàn bộ kế hoạch đã được bàn bạc tính toán chu đáo nên hân càng không cần thiết phải tiến đến làm chi.

Chương 124: Hấn Nhìn Đến Bò Câu?

“Dạ, mặt tướng nhất định không phụ Vương gia phó thác!” Thương Duật đương nhiên là hoàn toàn yên tâm, bằng không trận khởi binh đầu tiên quan trọng thế này hẳn tuyệt đối không thể dễ dàng giao hết cho bọn họ? Điều này chứng tỏ hẳn tuyệt đối tin tưởng sự trung thành của họ. Đợi cho đến khi mọi người đã đi khỏi, lúc này Thương Duật mới mỉm cười tiến đến cạnh nàng, trên mặt hẳn vẫn còn lưu lại sự hưng phấn khi nãy: “Cảm thấy nhàm chán sao?” “Cũng không phải thật nhàm chán!” Thật ra nếu bắt nàng phải ngồi trong hậu viện hầu những nữ nhân khác trò chuyện nàng thà tình nguyện hành quân lên đường đánh giặc, ít ra cũng cảm nhận được cái gì là hào khí ngút trời. Nàng có lẽ trời sinh vốn đã không phải là một người lương thiện cho nên thấy cảnh máu đổ nàng cũng không cho đó là điều quá tàn nhẫn. “Chuyện khi nãy nàng nghe đều hiểu được hết ư?” Hấn nghĩ nữ nhân nghe mấy chuyện này nên cảm thấy thật buồn tẻ mới đứng. “Trừ phi bị đối phương biết trước mà tấn công phủ đầu, bằng không với kế sách này của Vương gia có thể nói là vô cùng hoàn mỹ, không một chút sơ hở!” Nàng nhớ rõ khi mình còn nhỏ, lúc một mình lên núi kiếm củi, trên đường về nàng thường xuyên núp mình sau cửa sổ để lên nghe vị tiên sinh kia giảng bài. Vì muốn có thêm nhiều thời gian để ôn bài, cô hôm trăng đã lên cao, sau khi nhanh chóng kiểm xong củi, nàng vội chạy ra sau nhà để luyện tập. Trong đêm khuya, không có giấy bút nàng dùng nhánh cây vẽ xuống trên đất, viết lại những gì mình nghe vị tiên sinh đã giảng hôm nay. Lớn hơn một chút nàng đã kiếm thêm một ít được thảo trên núi, đem đến y quán để bán, vụng trộm kiếm được ít tiền mua sách mà mình thích để đọc. Ngày qua ngày lại nàng không những tình thông tứ thư ngũ kinh nàng còn có thể tự viết chữ. Thương Duật kinh ngạc nhìn nàng, hẳn chưa từng thấy nữ nhân nàng còn có tài đức thế này, bằng không hẳn đã không dung túng cho Ngọc Tố phụ nhân: “Vũ Dương, nói cho bốn vương biết, ngoài cảm kỳ thi họa nàng còn có gì là không biết hả?” Càng sống chung thời gian dài cùng nàng, hẳn càng phát hiện nàng quả nhiên là người rất thông minh. “Để cho Vương gia thất vọng rồi, tiểu nữ tử tựa hồ không có gì ngoài thư, những cái khác đều không biết gì cả?” “Tốt lắm, thời giờ cũng trễ rồi! Chúng ta quay về đi!” Hấn lôi kéo bàn tay nàng dẫn đường. Hai người cứ thế kẻ trước người sau hướng phía ngoài cửa bước đi. Chúng ta? Quay về? Những lời như vậy cũng không phải là lần đầu tiên nàng nghe Thương Duật thốt ra từ miệng, có lẽ từ khi xảy ra chuyện bão tuyết quan hệ bọn họ cứ như thế từng bước mà thay đổi rồi. Dù cho từ lâu, Diệp Vũ Dương đã cố đem tim mình giấu kín dưới hầm băng dày ấy, nhưng làm thế nào cũng không khống chế sự thay đổi từng chút một trong lòng nàng mỗi ngày. Từ khi đạo quân xuất chinh về sau, Thương Duật dường như cả người đều trở nên nhàn rồi. Mặc dù mỗi ngày vẫn vào quân doanh xem xét nhưng cũng không phải vất vả như trước. Ngược lại số lần hấn đến chỗ Diệp Vũ Dương càng ngày càng nhiều, thời gian nán lại cũng lâu hơn trước. Hai người không phải trò chuyện gì nhiều bởi vậy cho dù thấy hấn tới nàng cũng thông thả lo làm chuyện của mình. Thương Duật ngẫu nhiên cũng đem về một ít công văn để xét duyệt, còn Diệp Vũ Dương thì ngồi một bên lặng lẽ đọc sách làm bạn với hấn. Nhiều khi nhìn thấy nàng có vẻ hơi nhàm chán, Thương Duật sẽ cùng nàng thương lượng một số sự tình trong quân binh, càng nói lại càng nhiều nên dần dần nàng cũng rất tự nhiên đem suy nghĩ của mình trả lời vấn đề hấn càng tự nhiên hơn. Hôm nay Thương Duật không có vào quân doanh. Diệp Vũ Dương một bên đang nằm nghỉ trưa, còn Thương Duật một bên đang ngồi phê duyệt công văn. Hấn nhìn thấy bệ cửa sổ có một con bò câu trắng đang đậu, vốn hấn cũng không để ý nhưng nhìn thấy dưới chân bò câu đang buộc một sợi dây màu đỏ. Đột nhiên vừa lúc ngoài cửa sổ có người nào đó kêu lên hai tiếng, bò câu liền vỗ cánh bay nhanh đến chỗ phát ra tiếng kêu. Thương Duật cảnh giác, lập tức đi tới chỗ cửa sổ, vừa liếc ra bên ngoài chỉ thoáng nhìn thấy một góc quần áo xoẹt qua, liền sau đó không nhìn thấy một ai nữa “Làm sao vậy?”

Chương 125: Làm Tình

Thương Duật nghi hoặc nhìn nàng, rồi lắc lắc đầu: “Không gì!”, không quan tâm cầm lấy công văn tiếp tục xem xét. Diệp Vũ Dương nhún vai cũng không hỏi lại, chuẩn bị đi hái một ít hoa để đem chưng trong phòng vì nàng biết Thương Duật cũng yêu thích hương vị này. Mấy ngày sau khi họ dùng bữa xong, Thương Duật đột nhiên hứng trí muốn đấu cờ, bảo Xuân Hoa đi lấy bàn cờ ra, nói là hấn muốn cùng Diệp Vũ Dương phân cao thấp một phen. ... Nàng đã nói qua rất nhiều lần mình không biết chơi cờ: “Gia ngày ấy có hỏi qua, nô tỳ đã nói thật sao giờ còn muốn đấu chứ.” “Bốn Vương chấp nàng mười quân, còn không vừa ý sao?” Thương Duật thật ra muốn nhìn nữ nhân kêu ngạo này đến lúc phân chia thắng thua sẽ có bộ dáng thế nào đây. “Nếu nhất định phải đấu, vậy nô tỳ mong gia không cần chấp mười quân cờ kia làm chi. Dù sao thì cũng thua, nên thua thật quang minh lỗi lạc thì hơn!” Diệp Vũ Dương nếu muốn thắng hẳn chỉ e đó là chuyện kiếp sau đi. Nàng đột nhiên kinh hãi khi nhận ra mình sao lại có thể nghĩ đến hai chữ “Kiếp sau” kia chứ? Đã từ khi nào nàng tự nhiên muốn dây dưa cùng hấn đến tận cả kiếp sau a? “Ừ, không sai, nàng đúng là nữ nhân nhưng khí khái lại không kém gì so với nam nhân!” Thương Duật rất vừa lòng nhìn nàng, quả nhiên là không giống người thường: “Nàng trước!” Hai người kẻ tiền người công, chỉ qua vài nước cờ nhưng Diệp Vũ Dương đã nhanh chóng bị vây chặt. Vừa mới bắt đầu, có thể nhìn thấy nàng càng đấu càng dững, không ngờ thắng đến sau đó lại bị thất bại thảm hại, tình bị lực tấn, không thể duy trì tiếp tục chỉ có thể bó tay chịu thua. Mỗi một ván Thương Duật đều cảm giác được nàng một tiến bộ. Hấn bắt đầu suy nghĩ điều Diệp Vũ Dương nói không biết chơi chỉ là do nàng có thái độ khiêm tốn, nhưng nay xem ra nữ nhân này một chút khiêm tốn cũng không có, biết là biết mà không là không chứ. Cũng như ngày ấy khi nàng nói mình không muốn múa cũng không phải là nói dối mà chính là nàng đối với hấn bày tỏ sự thành thật. Nhận thức được điều này, Thương Duật cảm thấy thật rất cao hứng: “Vũ Dương, nàng tựa hồ không hề khiêm tốn chút nào!” “A?” Diệp Vũ Dương đang nài tập trung suy nghĩ thế cờ, nhất thời bị lời hấn làm cho giật mình có chút khó hiểu ngờ ngác nhìn hấn. “Nàng trình độ thế này không thể nói là không thể thỉnh giáo? Phải nói chính xác là một chút cũng không biết đi!” Khi nói ra những lời này ra khóe môi Thương Duật hàm

chứa tia cười đầy sùng sịnh. “Á...kia nô tỳ chính là chỉ muốn thỉnh giáo một chút mà thôi! Vì sao phải đi nói dối cơ chứ?” Nhìn đến vẻ mặt hân đang tươi cười, nàng thoáng chút có hơi ngượng ngùng. “Cho nên nói nàng không khiêm tốn gì cả!” “Không được, dù sao cũng là khiêm tốn thỉnh giáo!” Thấy hân tâm tình rất tốt, Diệp Vũ Dương không muốn lại tiếp tục phải suy nghĩ động não thêm, nên lập tức đứng dậy: “Đã không còn sớm nô tỳ muốn đi ngủ!” Ngay lúc nàng muốn rời đi, Thương Duật một phen nắm chặt lấy vòng eo của nàng: “Đã thua còn muốn chạy à, sao dễ dàng như thế?” Ngay sau đó môi hân liền chiếm lấy môi nàng, nuốt lấy tiếng kinh hô của nàng. Hân vừa mới giờ tay đã đem một phần quần áo nàng xé rách. Nàng đã từng dịu dàng nói qua với hân rất nhiều lần nhưng hân vẫn luôn đem quần áo của nàng phá hỏng không chút thương tiếc. Nàng cũng rất muốn lại mặc kệ, vốn không muốn để ý đến, nhưng mỗi ngày thức dậy đều nhìn thấy đám người Tiểu Hồng trên mặt nở nụ cười thâm ý nhìn mình, nên nàng thấy có chút hèn mạt. Môi hân ở môi nàng trong lúc đó lại không ngừng hôn xuống, cắn nuốt, trần trọc mà lưu luyến lẫn nhau. Diệp Vũ Dương thế nhưng cũng chưa từng hé miệng qua: “Vũ Dương, mở ra...” Hơi thở hỗn loạn của hân đang dụ dỗ nàng. Hân không nghĩ lại mặc kệ, nữ nhân này mỗi khi làm cho chính mình dục vọng lên cao, còn có thể bày ra khuôn mặt lạnh lùng nhìn hân. Hôm nay hân nhất định phải dạy dỗ nàng một chút mới được.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Phần Nộ Tột Cùng

Tay hân nhẹ nhàng luồn vào trong quần áo nàng, nhẹ vỗ về nụ hoa xinh đẹp trên ngực nàng. Môi hân lưu luyến rời khỏi môi nàng, từ từ di chuyển hôn lên cái mũi, mí mắt, vành tai. Tuy rằng hân rõ ràng cảm giác cơ thể nàng hơi nóng lên, lại không nghe nàng phát ra âm thanh ngậm nga nào. Bàn tay Thương Duật cố ý di chuyển đến vùng eo của nàng, hân hơi cù nhẹ lên đó, động tác lại rất tự nhiên. Diệp Vũ Dương này giờ môi vẫn mím chặt, bị hân làm nhột mà cười ra tiếng: “Ha..ha...” Ngay lúc cánh môi nàng vừa mở, lưỡi hân liền thừa cơ nhanh nhẹn mà xâm nhập bên trong miệng nàng, nhẹ nhàng khiêu khích. “Ồ...Gia thật xấu...”. Nàng bất mãn, than nhẹ một tiếng thế nhưng điều này lại làm cho thân thể hân chuyển biến, trở nên nhộn nhạo, ngứa ngáy. Thương Duật một tay nhanh chóng ôm lấy thân thể của nàng hướng phía giường lớn tiến tới. Hân vừa ôm nàng, vừa đem quần áo còn sót lại trên người nàng từng mảnh lần lượt xé bỏ, cởi xuống. Diệp Vũ Dương bất mãn nhìn quần áo mình rơi vãi đầy bên dưới trong lòng thấy thật bất đắc dĩ, nam nhân này đúng thật là hết thuốc chữa mà. Đầu lưỡi lại bị hân cố tình trừng phạt mà cắn nhẹ một cái, lúc này nàng không thể không hoàn hồn, toàn tâm đi tiếp nhận dục vọng từ trên người hân. Để nàng đặt trên giường lớn, Thương Duật cũng nhanh chóng đem quần áo chính mình cởi xuống. Làm hết thấy chuyện này thế nhưng môi hân một khắc lại chưa từng rời khỏi môi nàng. Hân là mong muốn có thể cùng nàng triền miên không dứt thế này, cứ mặc hai người rơi vào trầm luân đi. “Oành..oành...oành” bên ngoài không ngừng vang lên những tiếng đập cửa dồn dập nhưng Thương Duật vẫn chưa hề đứng dậy, chỉ là rời khỏi môi nàng rồi miễn cưỡng cười nói: “Đây đã là lần thứ hai!” Dứt lời, môi nàng lại một lần nữa bị hân hung hãn hôn xuống. “Gia, có chuyện không tốt, tiền phương cho người đem tin cấp báo, quân ta đã bị tổn thất nghiêm trọng!” “Cái gì?” Thương Duật đột ngột nhanh đứng dậy, tay đập mạnh lên giường, có cái gì đó rơi xuống, dính vào lòng tay hân nhưng hân không thèm để ý, nắm chặt nắm đấm, đem quần áo mặc vào rồi đi tới phía cửa: “Người nói quân ta đã tổn thất nghiêm trọng sao?” “Đúng vậy, thưa gia!” “Sao lại có thể xảy ra chuyện này?” “Kiềm Minh thành không biết vì sao biết trước mà đánh úp bất ngờ, làm cho quân ta liên không thể trở tay!” Quân địch biết trước tình hình mà đánh úp, đánh cho toàn bộ đại quân đến không kịp trở tay sao? Không ngờ lần đầu tiên ra quân, liền đã tổn thất gần mười vạn nhân mã. Nghe được tin tức này Thương Duật giận không thể nào kiềm chế được. Không nghĩ tới mọi chuyện hân làm rất bí mật, toàn đại quân rõ ràng chỉ trong ba ngày lộ trình ngắn ngủi đã có thể đến Kiềm Minh thành nhưng vì không muốn cho người khác phát hiện, nên mới đi đến mười ngày. Nghĩ rằng chậm rãi mà tiến êm tới Trữ Thành thế nhưng cuối cùng vẫn là bị người ta phát hiện. Chuyện này rõ ràng là hoàn toàn bí mật, nếu như không bị người khác mật báo tuyệt đối sẽ không có khả năng bị phát hiện. Hân suy nghĩ nhớ lại, nhớ đến vài ngày trước đó hân cũng nhìn thấy con bò câu này. Thế nhưng giờ nó còn không sợ hiên ngang đang đậu tại cửa sổ, liếc nhìn mọi người trong phòng giờ đang vô cùng khẩn trương. Nhất thời Thương Duật cảm thấy cả người một trận choáng váng xoay chuyển, con bò kia chính là do nàng nuôi, hóa ra là nàng dùng nó để đưa tin “Bị người đánh úp” những lời này đương nhiên hân rất quen thuộc, chính là đơn giản trước kia nàng đã từng nói qua mà hân cho đến nay vẫn chưa hề quên đi. Nghĩ đến đây lòng hân đột nhiên nhảy lên, chỉ vì nàng bình thường rất ít nói nên những lời nàng nói, đương nhiên hân rất quý trọng mà giữ kín trong lòng. Diệp Vũ Dương này giờ vẫn ở trong phòng ngủ mặc lại quần áo, nàng loáng thoáng nghe chuyện hai người nói. Cả người nàng khi nghe đến câu “Bị người đánh úp” kia đột nhiên chỉ còn đứng chết trân, không thể nhúc nhích. Nàng đang sợ hãi, sợ hãi chuyện này mình sẽ không tránh khỏi bị nghi ngờ là có liên quan. Có gì tay nàng chỉ vừa mới chạm gần đến hạnh phúc, còn chưa được tận hưởng ngọt ngào qua bao nhiêu ngày, chẳng lẽ nó cứ thế mà vượt khỏi bay đi mất sao? Kia một khắc nàng giống như nhìn thấy tâm mình cứ thế mà bay đi, càng bay lại càng xa..... Không, không thể lại trầm mặc thế này, không thể cứ tiếp tục cam chịu, nghĩ như vậy nàng vội vàng mở miệng: “Không, gia, không phải nô tỳ, nô tỳ không có...” Kinh hoàng ngẩng đầu nhìn lên, khoảnh khắc đó nàng chỉ nhìn thấy khuôn mặt thật tức giận của hân, còn có cả tuyệt vọng mà hân đang cố cắn răng nhẫn nhịn. Nàng cúi xuống lại nhìn thấy bàn tay hân đang nắm chặt thành quyền đến nỗi trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 127: Vũ Dương Có Thai.

“Diệp Vũ Dương, người nghĩ giờ bốn vương còn tin tưởng những lời này sao?” Tay hân hung hãn bắt lấy bò câu đang vẫn còn đậu trên bệ cửa sổ hỏi: “Xin hỏi, đây là cái gì? Đây là cái gì a...” Nói đến lời cuối cùng giọng hân toàn bộ như rống lên, làm rung chuyển cả Mặc Chi hiên. Nhìn bò câu, nàng có thể nói xưa nay mình vốn chưa từng làm gì để chọc dạ cả, cho nên càng không nghĩ phải đem chúng giấu đi: “Cái đó, cái đó chỉ là bò câu nô tỳ nuôi dưỡng mà thôi!” “Được, bốn vương không nói đến chuyện này.” Hân lạnh lùng cười, trong lòng bởi vì nhất thời khó mà chấp nhận nên cơ thể khẽ run lên, mở ra lòng bàn tay để hé một tờ giấy nhỏ nằm trong đó: “Diệp Vũ Dương, vậy thì đây là cái gì?” Cái này là khi này lúc hân xuống giường, trong lúc vô tình

chống người đứng lên, miếng giấy dính vào trong đó. Nhìn thấy mảnh giấy kia, khuôn mặt Diệp Vũ Dương nhất thời trở nên trắng bệch: "Nô tỳ nhận sai, nhưng chuyện bí mật quân tình tuyệt không phải do nô tỳ tiết lộ." Đầu nàng không ngừng đập mạnh trên mặt đất, nhưng trả lại chỉ là một tiếng hừ thật mạnh của hân. "Ba" một cái tát thật mạnh giáng xuống mặt Diệp Vũ Dương, âm thanh phát ra vang dội khắp cả căn phòng. Đánh nàng, tay hân rõ ràng chỉ cảm nhận được sự bông rớt, nhưng thống khổ hơn lại chính là tâm hân giờ đang co rút đau đớn vì lo lắng cho nàng. Diệp Vũ Dương đương nhiên không thể chịu nổi cái tát phần nộ vừa rồi của Thương Duật, theo đà té ngã trên mặt đất, khoe miệng nhất thời tràn ra một tia máu nhưng nàng đã nhanh chóng lau đi, chỉ vì nàng phát hiện ánh mắt không đành lòng kia của hân, nhìn thấy hân đang cố tình làm cho bản thân không để ý, để chính mình không phải khổ sở. Nhưng trên mặt đã nhanh chóng lưu lại dấu năm ngón tay kia, vô luận thế nào cũng lau không đi. Trên khuôn mặt tái nhợt của nàng nó hiện lên càng rõ rệt, nhìn vào càng thêm yêu dãi đáng sợ. Thương Duật thở mạnh một hơi, cố ý nghiêng người không muốn nhìn đến bộ dạng chật vật của nàng: "Diệp Vũ Dương, ngươi thật ra muốn đùa giỡn với bốn vương đến khi nào? Ngay khi đại quân khởi hành được ba ngày, bốn vương đã nhìn thấy bỏ câu đưa tin này xuất hiện tại Mặc Chí hiền." Chưa từng cảm thấy quá thất vọng đối với một người như thế, mà nàng lại cố tình trong lúc hân từng bước chậm rãi trầm luân, hung hãn đâm một dao vào ngực hân làm cho máu chảy đầm đìa, chứng kiến từng giọt từng giọt rơi xuống, thật đúng là quá châm chọc mỉa. Hân dùng thời gian gần mười năm, hân ép mình nhẫn nhục nhìn mẫu thân khuất phục để bảo toàn sinh mệnh cho hân. Hân từ một tên nghèo túng, giữa trong một thời gian dài mới trở thành người đứng đầu lục thành, dùng biết bao tâm huyết của chính mình để đổi lấy huy hoàng và ngạo nghễ của ngày hôm nay, nay lại chỉ vì hân mê độ, tham quyền nết một cách không chừng mực mà để chính mình rơi vào cục diện này đây. Kiên cường ngồi dậy, cố gắng giữ cho lưng mình thật thẳng, mắt nàng nhìn thẳng vào hân kiên quyết nói từng chữ: "Nô tỳ không có làm!" Một lần nữa, nàng đập đầu thật mạnh trên mặt đất, càng đập lại càng như dùng thêm sức, nhưng khi nhìn đến lòng bàn tay hân đang chấp ra sau giờ đã chuyển hồng, đau đớn trong lòng nàng lại không biết từ đâu cuộn cuộn ập đến. "Ngươi... Tốt, tốt lắm, để coi ngươi còn mạnh mẽ nữa không?" Không nói thêm lời nào, Diệp Vũ Dương ngược nhìn tới ba người thị nữ, phút chốc nàng phát hiện đây mắt Xuân Hoa hiện lên một tia kinh hoàng, làm cho đầu óc nàng cũng liên tưởng: "Xuân..." Ngươi vì sao phải làm như thế? Vì sao phải làm cho nàng sống không bằng chết như vậy chứ? Xuân Hoa người rõ ràng có thể nhìn thấy hạnh phúc của ta đang mơ hồ mà tiến đến vì sao lại tàn nhẫn muốn phá hủy hết thảy cơ chứ? "Còn không thừa nhận sao?" Hân hung hãn vịn gậy chiếc cổ bỏ câu, một tiếng "phịch", sinh mệnh nhỏ nhoi còn chưa kịp oán thán, liền cứ thế đã điều linh. Dường như còn chưa nguôi giận, Thương Duật kêu lên: "Người đâu, mau thay bốn vương kéo ba tên thị nữ không biết sống chết này ra ngoài chém đầu cho ta!" Bốn tên thị vệ đứng bên cạnh Thương Duật, vừa nghe chủ tử ra lệnh vội vàng tiến tới, không nói hai lời liền lôi kéo ba gã thị nữ định ra ngoài. "Là lỗi của nô tỳ!" Nàng khép hờ đôi mắt, nói ra năm chữ kia, đây chính là quyết định của nàng khi còn sống nơi này. Thừa nhận lỗi lầm hoàn toàn không phải của mình, dường như từ khi theo cuộc sống bắt đầu đến nay đã trở thành một thói quen, nàng rõ ràng chưa từng làm sai điều gì nhưng vẫn luôn phải chấp nhận gánh lấy hậu quả do người khác gây ra. Đây là lần đầu tiên trong đời nàng thay người nhận sai mà cảm giác cõi lòng tan tã thế này. Trước kia dù đứng ra nhận thay bất kỳ lỗi lầm nghiêm trọng nào cho ai, nàng cũng chưa từng hối hận, nhưng nay nàng lại vì hân, vì hân mà cảm thấy sinh mệnh chính mình sao quá bấp bênh. Cuối cùng không thể nhìn được, nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống, thấm ướt nền nhà lạnh lẽo. Những giọt lệ trong suốt nhỏ nhỏ cứ một giọt lại một giọt không ngừng mà rơi xuống, dường như muốn tạo thành một tầng ân ký thật mong manh nơi đó. Chẳng lẽ lòng nàng giờ đã nảy sinh biến hóa sao? Nàng đang vì chính mình mà bày tỏ sự bất mãn ư? Lần này nàng nhận tội chính là đã gián tiếp quyết định, đời này của nàng không còn cơ hội quay đầu nữa rồi. Nhưng nàng có thể làm gì bây giờ? Nàng có năng lực làm sao đây? Nếu nói ra Xuân Hoa, hân nhất định sẽ tin sao, lại nói tính mệnh Xuân Hoa thế là coi như chết chắc. Chỉ có chính mình nhận tội như vậy thì mọi người có thể bình yên vô sự, mọi thương tổn đau đớn hãy cứ để cho nàng một người gánh lấy! Diệp Vũ Dương vừa dứt lời, "Ba ba ba" thanh âm truyền đến, trong phòng một chiếc bàn sách, chiếc ghế quý phi nàng thường xuyên nằm, còn có chiếc bàn trà nhỏ tất cả chỉ trong nháy mắt đều bị một chương của Thương Duật đánh nát. Vật cuối cùng bị hân đập nát chính là bình hoa tươi mà Diệp Vũ Dương cố tình cắm lên vì hân. Cả bình hoa rơi xuống, từng đóa từng đóa hoa kiều diễm ướt át vung vãi khắp nơi, chỉ một cái thoát tay sinh mệnh chúng lại có thể cùng tị lại một chỗ, tan tác thành như vậy. Mùi thơm nồng đặc đã từng cùng hai người họ huyết nhục nhu hòa, không ngừng lan tỏa, như toát ra một loại trầm hương mê hoặc. Chiếc bình hoa đặc biệt thế kia cứ thế vỡ nát ra từng mảnh từng mảnh vụn, giống như trái tim của nàng với hân giờ cũng đang nát ra từng mảnh, cho dù nhìn thêm một lần hân cũng không chút hứng thú. Hân phát tiết xong, bàn tay giờ cũng bị nhuộm một mảng máu đầm đìa: "Tốt, giỏi cho ngươi một Diệp Vũ Dương!" Dù là thời khắc này, hân cũng không dám đánh nàng bởi vì khi cảm giác bàn tay mình đau, hân biết giáng xuống trên người nàng còn đau hơn gấp bội: "Lần này, bốn vương sẽ không dễ dãi với ngươi nữa đâu!" Nghe thấy đám người Hương Lăng đang tiến vào, nhìn đến trong phòng một mảnh hỗn loạn, lại nhìn thấy Vũ Dương vẫn còn đang ngồi chồm hổm ở đó, Hương Lăng hiểu được ít nhiều sự việc. Hậu viện thế thiếp tiến đến cũng không phải rất nhiều nhưng mấy ai trong đó là thành thật tỏ ý quan tâm cơ chứ, chỉ là trong lòng vui sướng khi thấy người gặp họa thì lại có thêm một hai người đi. "Gia, chuyện là thế nào?" Hương Lăng kinh hô, vội vàng cúi xuống kéo Diệp Vũ Dương, nhìn thấy dấu tay hân giờ in hân thật rõ trên mặt nàng mà đau lòng không thôi: "Gia, cầu chàng hãy tha cho muội muội đi! Toàn bộ vương phủ không ai mà không biết muội muội nhất định sẽ không nói, nếu nàng lỡ chọc giận đến chàng, xin chàng hãy rộng lượng mà tha thứ!" "Nàng đứng dậy!" Thương Duật hung tợn chỉ vào Hương Lăng, thấy nàng ngồi yên bất động liền kéo thân thể của nàng đẩy ra: "Đội bốn vương trừng trị nàng ta xong, nàng hãy ở đó mà xin!" Khi nói những lời này thân mình hân đã tiến đến Diệp Vũ Dương thân mình. "Ca, mau ngăn Gia lại mau lên!" Hương Lăng biết, Thương Duật rất tuyệt tình, dù cho trong chuyện tình cảm cũng vậy, hoặc là toàn tâm toàn ý nếu không sẽ hủy diệt hoàn toàn. Hương Lăng còn chưa mở miệng, Hương Diệp đã nhanh chân tiến lên giữ lại hân: "Vương gia, chuyện gì cũng có thể từ từ nói, Diệp cô nương thân thể yếu đuối như thế ư sao sẽ không thể chịu nổi?" Lại nói ai là không biết Thương Duật khí lực đương nhiên không phải bình thường, một thương nhân như Hương Lăng sẽ làm sao nín giữ được hân. "Ngươi còn gì muốn nói?" Hân đến trước mặt nàng, lặng lẽ nhìn xuống. Bốn mắt giao nhau chính là nàng trong lòng đã quyết định dứt khoát: đối mặt nàng thăm xét chính là hân trong lòng có mong đợi cùng kỳ vọng. Rất muốn mở miệng nói rằng không phải là mình, nhưng vốn ngay từ bắt đầu hân đã nhận định cho rằng kẻ đó chính là nàng đây. Vũ Dương chẳng muốn nói thêm bất cứ gì nữa, bất quá ngo ngoắt nhìn hân mà thôi. Hân đã nhận định như thế, nàng dĩ nhiên so với ai khác càng rõ ràng hơn, giống như trước đây, cho dù là phần nộ hân cũng chưa từng làm tổn thương tính mạng của nàng, nhưng nay hân đã quả quyết cho nàng là nội gian, nàng liền chỉ có thể trở thành nội gian mà thôi, huống chi nàng còn có một Vĩnh Lạc vương gia là "Ca ca" của mình không phải sao? "Bốn vương đây là có mắt như mù!" Tay hân hung hãn siết chặt yết hầu của nàng, từng chút từng chút nhắc bổng nàng lên, thẳng đến tay hân giờ cao thì toàn thân Diệp Vũ Dương giờ đã treo giữa không trung. Không khí càng lúc càng loãng, toàn bộ lồng ngực như bị nén xuống đem tất cả hô hấp chặn lại, đầu muốn nổ tung. Khuôn mặt nhỏ nhắn đang hé ra cũng dần dần nhiễm một màu đỏ ửng, rất đỏ.... Dường như trong lúc đó nàng nhìn thấy được mẫu thân của mình, thấy được xa xa đằng kia người thân của nàng đang vẫy gọi! Mặc dù là đã chết, thế nhưng cũng chỉ có người thân mới là những người hiểu rõ nàng nhất, yêu thương nàng nhất mà thôi! Nàng một đường nghiêng ngả chao đảo đến đây, cố gắng muốn bắt lấy sinh mệnh chính mình, bất quá nàng chỉ là đang đem muối đổ biển, hoài công vô ích mà thôi. Một thân cô độc lại vẫn hoàn cô độc, dù cho có đi tới cuối đường thì chung quy đó chỉ là một con đường hoang liêu, trống trải mà thôi. Nàng nên buông tay với mọi thứ, nhưng vì sao nàng lại cứ cố tình dây dưa níu kéo cơ chứ? Vì sao khi nhìn thấy hân phần nộ lòng nàng lại thương tâm, tuyệt vọng đến thế kia? Nước mắt, một giọt chảy xuống.... Nàng dường như càng lúc càng hít thở không thông... Giọt nước mắt kia rơi xuống, dừng lại trên mu bàn tay hân, nhỏ nhỏ yếu ớt, nhưng lại làm cho hân đau càng thêm đau: hơi ấm của nó tựa như làm cháy rụi mọi thứ, truyền đến cảm giác rất nóng, rất nóng.... Tay hân nói lòng, rồi rời ra, theo sau là một tiếng hét thật lớn: "A...". Tiếng hét nhanh chóng oanh tạc khắp nơi trong Mặc Chí hiền, dần dần khuếch tán ra ngoài, âm thanh bén nhọn cứ thế lượn lờ lan khắp vương phủ. Âm thanh kia làm người nghe không thể phân biệt được kia là phần nộ hay chính là bi thương, nghe kỹ hình như là vậy nhưng lại cũng không phải như vậy. Nhưng sau một tiếng đó, chỉ thấy hân nghiêng ngả lao đảo mà đi ra ngoài. "Thất thân làm gì? Còn không nhanh tay đỡ chủ tử các người lên giường nằm đi!" Nghe thấy Hương Lăng ra lệnh ba

gã thị nữ thế này mới nâng Diệp Vũ Dương giờ đã hôn mê lên giường.”Ca ca, huynh mau đi coi Vương gia? Chi Trà các người cũng trở về đi!” “Dạ, nô tỳ cáo lui!” Trò hay hết thúc, các nàng đương nhiên coi như cũng công đức viên mãn, ngày mai chắc lại có một câu chuyện rất sinh động được truyền rao đi. Đêm nay sẽ rất đẹp, bởi vì đã không còn tia sáng như ngọc của một Diệp Vũ Dương kiều ngạo kia, các nàng dù trước giờ vẫn bị coi là những vì sao âm đạm, thiếu tia sáng, nay có thể khôi sắc làm bầu trời đêm lại càng đẹp hơn. Rồi khỏi Mặc Chí hiên, Thương Duật đem bọn thị vệ đuổi đi, chính mình một người đi vào trong rừng trúc. Nơi đây không chỉ có phần mộ của mẫu thân còn có khoảnh khắc không quên của hân và nàng. Ngày ấy vì sợ nàng bị thương hân không chút đắn đo suy nghĩ, dùng thân thể chính mình đỡ lấy ngọn trúc kia, mặc chúng đâm vào mình. Nay miệng vết thương vẫn còn đang đau âm ỉ, mà nàng lại tàn nhẫn đem mọi thứ tốt đẹp giữa bọn họ trong lúc đó phá hủy, lưu lại chỉ có đau đớn làm cho người ta hít thở không thông khi phải đối diện sự thật trước mắt này. Đêm đó hân một mình ngồi ngầy người suốt cả buổi tối, lẳng lặng ngồi như vậy, cũng không ai biết hân khi đó đang nghĩ cái gì. Rừng trúc bị bao phủ một mảnh tối đen, mà hân thà rằng đem mình gắt gao giấu chặt trong cái thế gian hắc ám đó lại cũng không muốn bước ra. Ngẫu nhiên có một vài con chim dạ oanh trong bóng đêm ngân nga khúc hát, vốn rừng trúc đã rất âm u thâm sâu, nay còn có thêm vài phần ưu thương. Đây rõ là một điềm xấu, hân và nàng trong lúc đó, thế nhưng một người hôn mê còn một người thức trắng. Đến khi giữa không trung lóe ra một chút ánh sáng mỏng lung, Thương Duật lúc này mới phát hiện thì ra hân thế nhưng đã ngồi suốt cả một đêm. Trong lòng sâu kín thờ dài, hân đứng dậy không chút lưu luyến rồi khỏi rừng trúc. Hương Diệp vốn là theo sau Thương Duật không ngờ bị thị vệ ngăn lại bên ngoài rừng trúc, khuyên can mãi nhưng thị vệ lại thủy chung không dám cãi lệnh Thương Duật, nhất định không cho hân vào. Trong lòng lo lắng nhưng lại không dám đi xa, đành phải bên ngoài rừng trúc mà ngồi chờ hết một đêm. Nhìn sắc mặt Thương Duật không chút thay đổi đi ra, hân coi như yên lòng, không mở miệng chỉ là lẳng lặng đi theo sau Thương Duật. Thẳng đến khi cánh cửa trước mặt mình bị đóng lại, đập vào mũi, Hương Diệp thế này mới bắt đầu xoay người trở về. Lo lo âu âu, mơ mơ hồ hồ, nàng cảm giác mình đã đi dạo một vòng nơi đây. Trong giấc mơ, Diệp Vũ Dương nhìn thấy một phu nhân trên người đang mặc trang phục trong cung gọi nàng tiến đến. Nàng có hơi do dự, nhưng trong lúc đó lại nghe được âm thanh kia vang lên lần nữa:” Liễu Liễu, ta là mẫu thân của con, mau tới đây, tới đây nào...” Mẫu thân? Thật là mẫu thân sao? Mẫu thân là người chỉ trong mộng nàng mới có thể xuất hiện đó sao? Tại sao hôm nay bà lại tới đây? Chẳng lẽ vì bà biết nàng sống đã quá mệt mỏi rồi sao?:”Nương, nương.” Đơn giản một chữ như thế, nhưng trong lòng nàng lại như nghẹn lại, nay phải hô hết ba lần nàng mới có thể hô lên thành tiếng, bởi vì cả đời này nàng chưa từng bao giờ có cơ hội mà nói ra chữ này. Trước đây, mỗi khi nhìn đến những đứa nhỏ khác có phụ mẫu yêu thương, trong lòng nàng chỉ có phần nộ đang gào thét. “Nương, con đến đây.” Nàng từng bước chậm rãi tiến đến, ngay trong lúc đầu ngón tay đã muốn chạm đến bàn tay đang vươn ra của mẫu thân, đột nhiên từ rất xa lại truyền đến tiếng nói:” Không, không được, Diệp Vũ Dương, người còn nợ của ta, nợ của ta rất nhiều, người sao cứ như vậy mà bỏ đi chứ?” Ai, là ai đang gọi nàng, trên thế gian này, nàng còn nợ ai chứ? Trong lúc nàng đang do dự, thân ảnh mẫu thân đã càng đi càng xa, xa đến nàng trôi chảy đuổi theo thế nào cũng không kịp:”Nương, nương...”. Nàng kinh hồn tỉnh lại, nhìn đến căn phòng rất quen thuộc trước mắt:”Không được, không được!”, rồi nàng cuống quýt một lần nữa mà nhắm chặt mắt lại:”Nương, xin chờ con theo với!”

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 128: Không Muốn Đứa Nhỏ

Ngắm lại theo một cách khác, đối với những chuyện vừa mới xảy ra, nàng đã thật không muốn lên tiếng mở lời bởi mỗi một lời nói đó so với chuyện lấy dao cắm xuống tim nàng thì chẳng có gì khác biệt; còn nếu như không nói cứ để mặc nó cắm yên trong đó, đau đớn cũng chẳng vui được bao nhiêu. Nhưng nếu Hương Lăng một khi quyết định nói ra hết thấy thì đó chính là nàng đã tự tay rút nhát dao kia ra khỏi vết thương của mình, e rằng đau đớn này sẽ đem linh hồn nàng tiêu hủy sạch sẽ. Nhưng là nàng luyện tiếu Vũ Dương, còn có đau lòng và hoang man:”Nhớ rõ lần đầu tiên khi mới gặp, muội muội mặc một bộ nam trang đi theo cạnh gia, tựa hồ là ở bộ trang mua một chút gì đó. Lúc ấy nhìn đến quần áo mà muội muội đang mặc ta liền biết được địa vị của muội trong lòng Gia tuyệt không tầm thường chút nào, bởi vì quần áo kia là do ta đích tay khâu từng mũi kim đường chỉ làm ra cho Gia. Ngày trước cho dù Gia có ngủ lại hậu viện khác cũng tuyệt đối không đem quần áo ta may cho người treo lại tấm phòng của họ, bởi vì điều đó thể hiện sự tôn trọng cùng thương tiếc của Gia đối với ta. Thế nhưng ngày đó, kiện quần áo mà ta thích nhất lại được khoát trên người muội muội.” Nói xong lời này nước mắt nàng cũng đã không ngừng rơi xuống:”Khoảnh khắc lúc ấy ta chỉ cảm thấy trời đất trước mặt xoay chuyển bởi vì tình huống thế này từ trước tới nay chưa từng xảy ra. Cho đến sau đó muội tiến vào phủ ta đây mới hiểu, dù cho Gia biết rõ chuyện này sẽ làm thương tổn đến ta nhưng người không ngại, càng không muốn vì thế mà muội phải ở trong quân doanh tiếp tục chịu khổ, bằng mọi cách cũng nhất quyết đem muội vào phủ. Ba ngày trước khi muội chính thức tiến vào, Gia đã bảo ta phải phản phó, chuẩn bị chỗ ở cho muội một chút, tuy người không có thái độ gì nhưng rõ ràng là không muốn ta xem nhẹ chuyện này. Muội muội hân cũng nên biết gia trước giờ làm sao mà để ý đến những chuyện lật vật trong phủ chứ.” Càng nói tiếp nước mắt nàng lại rơi càng nhiều:”Sau đó muội bị rơi xuống nước, không có kẻ nào thấy, ta vẫn cẩn thận một bên quan sát, tuy Gia miệng là nói mặc kệ, bàn tay người đã không tự chủ nắm chặt thành quyền nhìn rõ từng khớp xương trên đó. Thấy thế ta lập tức sai người đem muội muội cứu lên vì ta biết dù ta không mở miệng, cuối cùng gia sẽ cho người đem muội mà cứu lên thôi nên ta tình nguyện giúp cho hân một cái bậc thang để leo xuống. Sau thấy muội muội nhất định không chịu tình lại gia liền không đắn đo hôn muội! Có lẽ muội muội còn chưa biết, trước giờ Gia chưa từng hôn môi bất cứ hậu viện thế thiếp nào bao gồm cả ta, nhiều nhất chỉ là hôn nhẹ lên trán mà thôi, đó đã coi như là quá mức rồi. Có phải thực buồn cười không, chỉ có thể mà cũng làm cho người ta yêu đến không thể dừng được.” “Nhưng là lần đó, ta nhìn thấy Gia ở trước mặt mọi người hôn muội đến môi chảy máu, cố ép muội tỉnh lại, càng không ngại đem máu muội nuốt xuống. Kia một khắc toàn bộ thế thiếp bao gồm ta đều hiểu rõ Gia là đang cảnh cáo, ý nói cho mọi người biết muội đây chính là đặc thù. Nay muội muội nếu cứ tiếp tục bất tỉnh như thế, muội không chỉ có lỗi với một mình Vương Gia mà với ta muội càng có lỗi nhiều hơn...ô.ô...” nàng khóc đến mắt cả tiếng thế này mới không thể không dừng lại. “Thật xin lỗi...” “Giọng nói khàn khàn của Diệp Vũ Dương vang lên. Đều là lỗi của nàng. Cảm nhận nước mắt Hương Lăng không ngừng rơi xuống mu bàn tay Vũ Dương điều đó chứng minh lòng nàng đang thương tổn. Từ trước tới nay nàng Diệp Vũ Dương chưa từng nghĩ rằng bản thân mình đã tổn thương một ai, nhưng hôm nay nàng biết mình đã tổn thương Hương Lăng rất sâu. Nàng thờ ơ nhưng lại từng chút một làm đau lòng Hương Lăng. Lần này, cũng vì chuyện mình bị hôn mê bất tỉnh mà Hương Lăng, một lần nữa vì yêu Thương Duật nên càng không thể kiềm nén im lặng tiếp tục, đành phải tự mình mở miệng nói ra chuyện Thương Duật đối nàng để ý ra sao:”Thật xin lỗi!” “Tĩnh, muội muội người rốt cục đã tỉnh!” Hương Lăng vui sướng đến nỗi hồ ngôn loạn ngữ, kích động không biết phải làm sao:”Tĩnh là tốt rồi, tĩnh là tốt rồi, đứa bé hiện nay mặc dù đã ổn định nhưng muội cũng nên chăm sóc, chiều cổ bản thân cho tốt có biết không!” “Cảm ơn!” Tựa hồ ngoại trừ câu nói này nàng không biết chính mình còn có thể dùng từ ngữ nào để đối diện với Hương Lăng đây. “Nha đầu ngọc, đầu cần phải nói vậy chứ.” Dù biết giờ phút này Diệp Vũ Dương trước mặt mình vẫn tỏ ra bình tĩnh nhưng bản thân nàng biết cả Vũ Dương và chính nàng cũng

cần thời gian điều chỉnh lại tâm tình: "Nếu muội muội đã tỉnh vậy ta cũng nên trở về trước đây. Các người mau chăm sóc cho chủ tử mình thật tốt." "Dạ, Vương Phi!" Nghe thấy ba người thì nữ đáp lại, Hương Lăng lúc này mới vừa lòng rời khỏi. Một người bệnh nặng sau khi đã tỉnh lại hiển nhiên cũng không còn có chuyện gì nữa. Nàng mỗi ngày chỉ biết ăn rồi nghỉ, nhưng nỗi cô đơn làm thân mình cũng tiêu tụy hẳn đi. Mặc dù nàng có ăn uống nhiều bao nhiêu vẫn không thể giống như trước đây, trái lại còn càng ngày càng gầy rộc. Tiểu Hồng các nàng hàng ngày đều bưng tới thuốc dưỡng thai cho nàng. Điệp Vũ Dương đều không phản đối mà uống hết nhưng vẫn không thấy tốt lên một chút nào cả. Mỗi ngày trừ bỏ nằm trong sân phơi nắng thì là trong phòng nằm trơ mắt nhìn lên đỉnh đầu giường. Tỉnh nhưng cũng giống như không tỉnh. Ba gã thị nữ lo lắng không yên, đại phu đến lại đi, đều thờ dãi bảo là tâm bệnh, bọn họ cũng thật không có cách nào chữa khỏi. Tin tức này truyền đến tai Hương Lăng làm cho nàng càng thêm lo lắng, cũng không biết làm sao chỉ đành nhờ ca ca đến khuyên răn. Ngày ấy Điệp Vũ Dương ngồi ngốc trong sân, ngược nhìn đám mây đang lơ lửng. Nàng nhìn đến nhập thần tựa như muốn đem bản thân gói vào đám mây trắng mộng ảo trên kia, rồi cùng nó trôi nổi theo gió. "Điệp cô nương!" Hương Điệp mỉm cười bước tới, từ khi nàng tỉnh lại đến nay đây là lần đầu tiên hẳn đến thăm." Hôm nay xem ra tâm tình nàng cũng không tệ!". Không trả lời cũng không quay đầu. Điệp Vũ Dương vẫn duy trì một tư thế như cũ. "Nghe Hương Lăng nói nàng nay đã có thai, ta cảm thấy thật cao hứng dùm a!" Hương Điệp rất kiên nhẫn ngồi xuống một bên, cũng theo ánh mắt nàng hướng nhìn về thiên không. "Đứa nhỏ này? Thật ra có mấy ai mong đợi nó đây!" Nàng nhỏ nhẹ, thầm lặng nói ra suy nghĩ sâu xa trong lòng mình. Hẳn kinh ngạc ngoài đầu, thấy nàng đang nhìn xuống chỗ bụng mình: "Điệp Vũ Dương, người sao lại nói những lời ngốc nghếch thế này chứ.!" Nói xong hẳn nhẹ nhàng vỗ về mái tóc của nàng, hành động quen thuộc tựa như hẳn thường đối với Hương Lăng: "Chẳng lẽ người bỏ hài tử của mình được sao? Lúc người hôn mê, ngày ngày ở trong mộng người đều không ngừng kêu mẩu thân, nay người sao lại nhẫn tâm để cho con ruột của mình không có được tình yêu trọn vẹn của mẩu thân nó cơ chứ?" "Mẩu thân? Con của ta?" Đây là một chuyện thật xa vời cỡ nào đi, nàng khó có thể tin được nó lại xuất hiện trước mặt mình. "Không sai, người cần phải bảo vệ đứa nhỏ bởi vì bản thân người giờ cũng là mẩu thân của người ta, trong tương lai nó sẽ quay quần, kề cận người, bước đi tập tễnh gọi người hai tiếng mẩu thân." Hẳn không biết nàng đã trải qua chuyện gì mà trở nên hồ hững như vậy: "Chính vì người là mẩu thân cho nên không thể lại bỏ rơi hài tử của mình." "Ta không hề nghĩ muốn có đứa bé, ta còn phải rời khỏi đây mà đi đến một nơi rất xa, như đám mây trên kia sẽ trôi thật xa." Nhìn nàng thành như vậy, Hương Điệp cảm thấy thật là đau đầu. Hẳn bắt lấy bờ vai cô đem nàng lay tỉnh: "Điệp Vũ Dương, người vì sao lại nói là không cần? Người hoàn toàn có đầy đủ tư cách có đứa nhỏ? Người sao có thể không chịu trách nhiệm thế chứ? Người biết không, mặc dù cho người có rời đi, thì người bắt quả cũng chỉ là một người cô độc, người thật sự muốn như vậy sao? Người thích tịch mịch thế này à?" Ngẩng đầu lên nhìn nam nhân trước mặt, ngay cả hẳn cũng vì đứa nhỏ của nàng mà khăn trương. Còn nàng bản thân là mẹ ruột lại có thể đem tính mạng con mình mà bỏ rơi thế chứ. Điệp Vũ Dương, kiên cường của người đâu hết rồi? Mạnh mẽ của người đã đi đâu a? Một hồi sau, đôi mắt kia từ từ nhắm thương một tầng sương mù: "Ồ..." cả thân nàng liền bỏ nhào vào trong lòng Hương Điệp mà khóc rống, khóc đến thật thương tâm. Nàng tựa như muốn đem tất cả khổ tâm trong lòng mình một lần phóng thích, đem những uất nghẹn bị dồn nén trong ngực bấy lâu phát tiết ra. "Khóc đi, khóc xong thì sẽ dễ chịu hơn!" "Không phải ta, thật sự không phải là ta!" Nàng vừa khóc vừa không ngừng mình oan cho bản thân mình. "Ta biết không phải là người, bởi vì nhìn vào mắt người, ta liền biết Điệp Vũ Dương chính là nữ nhân trong sách nhất trong thiên hạ!" Hẳn không biết bản thân là một Vương Phi như nàng, tại sao lại xuất hiện nơi này dưới thân phận là một quân kỹ. Nhưng hẳn có thể nhìn ra từ ánh mắt nữ tử này, mặc dù là trải qua không ít trắc trở nhưng nàng trong mắt hẳn luôn là một tờ giấy trắng rất sạch sẽ: "Vương Gia chính vì quá quan tâm nên mới nhất thời trở nên rối loạn, với lại sự tình dính dáng đến người nên hẳn hiển nhiên coi trọng, phải nói là rất rất coi trọng cho nên càng không nghe lọt lời người giải thích. Thêm vào thái độ của người làm hẳn càng tăng sự hoài nghi dẫn đến phần nộ không thể kềm chế!" Vòng ôm thế này thật là ấm áp, nàng từ trước giờ thế nào lại không cảm nhận Hương Điệp là người như thế được chứ. "Tốt lắm, bây giờ chịu ngừng khóc rồi sao? Nếu đã ngừng thì nên chiều cổ bản thân cho tốt, để cho đứa bé trong bụng người cũng giống mẩu thân của nó có thể kiên cường đứng lên!" Hẳn cười cười lấy tay lau đi nước mắt trên mặt nàng, cố ý nói khích: "Ngày ấy ở tiệc rượu là kẻ nào đã kiêu ngạo trấn áp quần hùng a? Hiện tại đâu mất tiêu rồi?" "Hương Điệp, người thật tốt, người và Hương Lăng quả thật rất giống nhau a!" "Đứa ngốc, người so với chúng ta còn tốt hơn nhiều. Bởi vì người thông minh như người, rõ ràng biết lúc ấy nếu như nhận mình đã đẩy Hương Lăng ra, hẳn không khó mà đoán được phản ứng của Vương gia thế nhưng người vẫn theo ý mình, cũng nhờ vậy nên mới che chắn cho Hương Lăng không phải chịu phỏng." Thật sâu thờ dài, nhưng giờ đây cảm giác trong lòng thật dễ chịu lên rất nhiều: "Bị thương thì có làm sao? Từ khi đến Vương Phủ, ta chưa từng nghĩ qua đây là chỗ thích hợp cho mình. Một ngày nào đó ta sẽ đi khỏi nơi này, sẽ một mình đến một nơi rất xa..." Nói xong, ánh mắt nàng tràn ngập niềm khát khao, ngược nhìn thiên không. "Vũ Dương, người nhớ kỹ, người nếu muốn rời khỏi ta có thể giúp người. Người không phải chỉ có một người có biết không!" Hẳn quay người nàng lại, không cho nàng tiếp tục mờ mịt: "Người càng không phải chỉ là một người mơ hồ, vô hình". Khoảnh khắc khi nhìn thấy ánh mắt vô hồn kia, hẳn sợ hãi, cảm giác nàng chẳng khác như đám mây đang bay đi vô định không có phương hướng. "Cám ơn, nếu có một ngày ta thật không thể gấn gượng được nữa, ta trước tiên sẽ nói cho người!" "Tốt! Một lời đã định!" Hai người đánh chường lập ước. Đây chính là sự quan tâm và trân trọng của Hương Điệp đối Điệp Vũ Dương, đồng thời là sự tính nhiệm Điệp Vũ Dương dành cho hẳn. Trên đường trở về, bất giác cõi lòng Hương Điệp lại đầy phiền muộn. Đến Khiết Đan thành lần nay hẳn thật không ngờ lại nhận được tin Hương Lăng sảy thai, mà đối với kẻ hại em mình sảy thai, bọn họ không những không trách móc ngược lại còn muốn chia sẻ nỗi đau cùng nàng. Có thể không thương tiếc cho nàng sao? Chỉ cần là người có tâm đều có thể phát hiện đây mất đậm mực của nàng có bao nhiêu ân nhân cùng đau thương, dù họ trong lúc đó không phải thân thuộc nhưng thật bất đắc dĩ đối với đại đường mà Vũ Dương đang chịu, họ muốn né tránh không cảm nhận cũng không được. Khi cùng nàng đối diện, hẳn có thể tìm thấy bản thân mình trong đó, dù cho hẳn không muốn nhìn đến nàng nhưng trở trêu mọi thứ về nàng hiển nhiên lại in rất rõ trong đầu? Nàng vĩnh viễn luôn lẫn bản trong thế giới nhỏ bé của chính mình, người khác không thể đến, mà cũng do chính nàng đã không muốn bước ra. Cả đời này không có ai là hẳn không nhìn thấu đâu nhưng riêng chỉ có nàng là không thể. Nàng đã từng trải qua những chuyện gì? Mới vì thế mà đậm đặc đến tuyền tận? Nghe đồn Thanh Nhạc quận chúa không phải là người tao nhã uyển chuyển hàm xúc hay sao? Tại sao lại cực đoan tuyệt vọng đến như thế? Càng nói ánh mắt kia không thể nhìn lâu, bởi vì nhìn càng lâu thì người ta càng không khả năng thoát ra được, sau đó chỉ có đau lòng, rồi hiển nhiên tình nguyện trầm luân trong đó. Thương Duật e chính là lần đầu tiên nhìn thấy nàng một nữ tử văn đàm phong kinh, không tranh không luận với người khác nên ánh mắt mới bị hút sâu vào đó, đã không thể nào thoát khỏi? Có lẽ ngay chính hẳn cũng không phát hiện mình đã mê luyến nàng đi? Hương Điệp vì bản thân đã tìm được hạnh phúc đích thực nên mới có thể ổn định tâm chính mình. Mặc dù là vậy nhưng hẳn vẫn nhìn nàng mà cảm thấy rất đau lòng, muốn giúp nàng chia sẻ bớt những u thương. Hương Lăng nha đầu ngốc kia e cũng chính vì vậy nên đối nàng rất tốt, xem Điệp Vũ Dương như người thân của mình mà chăm sóc. Bọn họ tất cả dường như đã trúng phải ma chường, đều không tự giác chủ động muốn tới gần nàng, giúp nàng lau đi những giọt lệ đau thương thân nhiên đọng nơi khóe mắt. Bất tri bất giác hẳn ngẩng đầu lên nhìn thấy thì ra mình đã đến Bích Vân tiên. Hẳn hít mạnh một hơi cất bước đi vào, vừa vận dụng phải Thương Duật cũng đang ở trong đó. "Ca, thế nào? Có khuyên được nàng không?" Hẳn cố ý mở miệng: "Khuyên cũng đã khuyên hết rồi, chẳng qua cả người đều nhìn rất gầy." Cố ý nhìn trộm Thương Duật, thấy hẳn rất trấn định, không hề lộ ra chút sơ hở gì. Ngược lại Hương Lăng vẻ mặt lo lắng: "Cũng đúng thôi, thân thể nàng ta vốn đã suy nhược, nay vì chuyện này chắc giờ chỉ còn là da bọc xương. Thật vất vả mới tỉnh lại muội thật sự sợ nàng lại cứ nghĩ quẩn!" Hương Điệp hướng mắt trừng Hương Lăng, vẻ không kiên nhẫn nói: "Hương Lăng, muội lo được bao nhiêu, vương phủ thế thiếp nhiều như vậy muội tính lo hết sao? Muội không thấy phiền nhưng huynh thấy cũng đau lòng mà." Hẳn vốn là đau lòng nhìn thấy Hương Lăng sao phải trả giá nhiều như thế. Đây là sự thật rõ ràng, hẳn không cần thiết phải diễn trò. "Muội chỉ là thấy..." Vốn không rõ dụng ý của ca ca, thoáng liếc thấy Hương Điệp đang liêu mạng đứng đằng kia nháy mắt: "Vẫn là ca ca biết rõ muội đau lòng. Quả thật là một chết mà, đôi khi muội cảm giác thật là lực bất tòng tâm a!" "Vậy sau này muội đơn giản đừng để ý nữa, phải biết tự chăm sóc bản thân cho tốt thì hơn" "Nhưng mà, có tốt..." Hương Điệp không kiên nhẫn đánh gãy lời nó Hương Lăng, không hờn giận nói: "Có cái gì mà tốt với không tốt

chứ, ngay cả Vương Gia cũng không để ý muội còn nhất quyết kiên trì làm chi a?” “Ừ, muội về sau sẽ chú ý!” Huynh muội hai người kẻ xướng người họa, có thể nói là rất ăn khớp, Thương Duật nhìn một màn trước mặt, bình tĩnh xoay người nói: “Bổn Vương trở về Minh Thiên viện!” Hắn chậm rãi đứng dậy, hướng phía cửa ngoài đi tới. Đối mặt với hai huynh đệ bọn họ hắn có loại cảm giác khó chịu trong lòng. Điệp Vũ Dương có thai, đó chính là đứa nhỏ của hắn, là đứa nhỏ của hắn và nàng. Hắn làm sao không kích động chứ? Khi nghe nói sơ về tình trạng nàng hiện nay trong lòng hắn xúc động mạnh mẽ chỉ muốn chạy nhanh tới trước mặt nàng mà bày tỏ niềm vui sướng. Nhưng tình trạng đã đến nước này, nàng và hắn làm sao còn có thể cùng nhau bình thân coi như không có chuyện gì mà đối mặt hết thảy cơ chứ? Ra khỏi Bích Vân tiên, bước chân hắn cũng không tự chủ được mà hướng phủ tây đi tới. Đã bao nhiêu đêm hắn theo thói quen tự nhiên cứ đi tới nơi đây, đôi khi là từ Minh Thiên viện đi đến Mặc Chi tiên, nhưng hôm nay dù chỉ là nhìn về hướng này thôi mà tim hắn đã đau đớn đến âm ỉ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khi Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Bị Chàng Bụng

Cảm giác bị người khác phản bội thật rất khó chịu, giống như sau khi quy ngã xong lại không thể nào gượng dậy. Mấy ngày nay hắn ở trong quân doanh không ngừng tìm đủ mọi chuyện để khiến cho bản thân mình bận rộn mà tạm thời đem chuyện phiền lòng này tạm gác qua một bên. Nhưng khi thời khắc không có ai ở đó bộ dạng nàng lúc rơi lệ kia lại không ngừng quẩn quanh quấy nhiễu trong đầu hắn.

Trong mắt hắn, nàng không phải là loại nữ nhân nhu nhược, yếu đuối. Trước đây dù bị hắn đối xử thế nào nàng cũng không bày ra vẻ mặt tuyệt vọng nhưng ngày hôm đó nàng vì sao lại đau thương đến rơi lệ. Rõ ràng nàng đã phản bội hắn lại còn làm như chính mình đang chịu oan uổng. Nếu là do sự trùng hợp hắn đương nhiên chỉ hoài nghi mà thôi, sau đó sẽ âm thầm điều tra. Nhưng hắn ở chỗ của nàng ngoài nhìn thấy bề ngoài, còn phát hiện cả thư tín Mộ Ưu Vân đã gởi cho nàng; thấy được tin Mộ Ưu Vân muốn dẫn nàng rời đi.

Thật ra một khắc đó, hắn không rõ mình là đang nổi giận vì bị nàng phản bội? Hay là phẫn nộ vì nàng trong lòng lúc nào cũng muốn rời khỏi hắn? Cho tới bây giờ hắn chưa từng đối với bất kỳ hậu viện thế thiếp nào như đối với nàng. Đây là lần đầu tiên, và người đó chính là nàng, nhưng sao nàng lại vô tâm làm cho hắn tổn thương đau đớn thế kia.

“Lãnh Mi, bổn vương gần đây có phải đã quá để ý chuyện nhi nữ tình trường hay không?”

Đứng sau lưng hắn là một người có vẻ ngoài nam tử nhưng trông rất nhu nhược, hắn lẳng lặng quan sát chủ tử, lát sau mới mở miệng: “Dạ!”. Thương Duật nói đã ít, xem ra so với Thương Duật, Lãnh Mi càng kiệm lời hơn. Hắn chỉ là mới mấy ngày trước đây xuống núi, liền bị sự phụ phái đến đây đi theo Thương Duật. Vì bản thân hắn còn ít tuổi lại vừa mới ra đời nên lời nói và suy nghĩ tuyệt đối đơn giản.

Câu trả lời của hắn làm Thương Duật bất giác trừng chân dừng lại, suy nghĩ gì đó rồi xoay người đi về phía Minh Thiên viện.

Dưới ánh mặt trời đang nhẹ trải dài, Điệp Vũ Dương nằm phơi mình trên ghế quý phi mà nghỉ ngơi. Nàng đưa mắt nhìn đến vài nụ hoa đào đang hé nở chào đón mùa xuân sáng lạnh, sắc hồng rực rỡ thật đúng là làm cho lòng người lâng lâng thư thái. Nếu là trước kia, sớm thấy cảnh này nàng đã rất vui vẻ đi. Rồi đợi trong lúc không có ai ở đây, nàng sẽ ẩn mình dưới những nhánh hoa anh đào mà thoải mái múa một khúc. Nhưng nay một chút hứng thú nàng cũng không có, càng không có một chút tâm trí thưởng thức chúng.

Mâu quang liếc qua dừng lại trên chiếc bụng bằng phẳng bên dưới. Đứa nhỏ này đến thật không đúng lúc, nàng còn chưa chuẩn bị tâm lý gì cả, càng chưa từng nghĩ sẽ mang thai. Thế nhưng nó đã bất ngờ bước vào cuộc sống của nàng, dù hiện tại không biết tương lai sẽ ra thế nào nhưng thật ra lòng nàng cũng rất mong đợi.

Mỗi ngày đại phu đều đúng hẹn đến xem nàng, nhưng ông không hề nói gì với Điệp Vũ Dương về bệnh tình của nàng. Ông ta không nói có lẽ cũng có lý do trong đó, nhưng dù sao trong phủ này đương nhiên cũng sẽ có người biết.

“Vũ Dương, nơi này gió rất lớn!” Giọng nói Xuân Hoa chậm rãi truyền đến.

Điệp Vũ Dương hơi giật mình một cái, nhưng lại không mở miệng. Từ khi chuyện đó xảy ra đến nay nàng chưa từng nói gì với Xuân Hoa dù chỉ một câu. Nàng tự nhận mình không phải là người cao thượng, nhưng càng không phải là người thích ghi hận trong lòng, bởi vì định mệnh của mình vốn đã như thế nên cũng không muốn cố ý đi nhớ kỹ một ai.

“Người còn trách ta sao? Vũ Dương, ta thật đã không còn cách nào khác. Năm đó cả nhà ta ở tại Hoàng Thành, Thịnh Nhi khi đó có bệnh trong người, cuộc sống lại quá chật vật nên chúng ta chỉ đành xin ăn trên đường. May mắn được Vĩnh Lạc vương gia ra tay nên Thịnh Nhi mới được cứu. Mặc dù Vương Gia không đề cập gì đến việc trả ơn, nhưng chúng ta đều ghi lòng tạc dạ đại ân đại đức của người. Ta càng không hề quên cái đêm mưa gió đó, Vương gia đã ôm Thịnh Nhi mà chạy như điên đi tìm đại phu.” Chuyện này xảy ra rất lâu trước đây, dù là nàng đang kể lại cảm giác như là chuyện vừa xảy ra mới ngày hôm qua: “Từ khi cha Thịnh Nhi qua đời, ta lại đi vào trong quân doanh sinh sống. Vốn nghĩ rằng hết kiếp này chúng ta sẽ không bao giờ có cơ hội đề báo đáp ân tình của hắn. Nhưng lần đó trên đường ta trở về nhà để thu xếp vài thứ lại đụng phải Vương Gia thân mình rách rưới lang thang, trên người hắn còn bị trọng thương không hề, ta nhìn xem chút đã không nhận ra. Nghe nói là hắn từ Nghiệp Chương quốc đang trốn chạy về Hoàng Thành nên phải cải trang ra thành như thế.”

Thì ra đó chính là lần Trữ Văn Quân đã mang hắn đi. Nàng không biết thì ra đã xảy ra chuyện đó, chỉ là nhận được tin là hắn cuối cùng cũng bình yên vô

sự mà thôi.

“Hắn trốn trong đám người, bộ dạng lúi thủ né tránh sợ đông sợ tây, ta nhìn đến mà đau lòng. Không ngờ năm đó một Vĩnh Lạc vương gia tuấn dật phi phạm, nay chỉ vì bị Ly Vương phản nghịch mà phải biến thành cái dạng như vậy. Cho nên lúc ấy ta liền quyết định sẽ vì Vĩnh Lạc vương gia làm chút gì đó. Về sau khi được Nhận Minh tướng quân triệu tập, trong lúc vô tình nghe được Ly Vương sẽ tiến đến Trữ Thành nên ta dùng bỏ câu truyền tin tức ấy đến cho Vĩnh Lạc vương gia. Ta trong lòng rất an tâm dù sao cũng biết được ám hiệu của bọn họ chút ít, biết họ đã ngầm ra hiệu là không được làm tổn thương Ly Vương.” Nhìn đến nét mặt càng ngày càng bình tĩnh của Vũ Dương, Xuân Hoa ngược lại bắt đầu cảm thấy hoảng sợ: “Sau lần đó, lần thứ hai chính là cái lần trong thư phòng....”

“Aiz...” Lúc trước nàng vì Mộ Ưu Vân, nay lại vì Xuân Hoa, lần nào cũng chỉ duy có mình nàng chân chính gánh vác hậu quả cho người khác mà thôi: “Xuân Hoa, người không có sai, ta cũng không thể trách người được gì cả. Nhưng người có biết, ta và Vương gia để có thể có được ngày hôm nay đã trải qua bao nhiêu thăng trầm hay không? Đã đổ bao nhiêu máu và nước mắt không? Trước đó ta không cảm thấy đau, nhưng hiện nay, ta đau lòng không phải là vì người, mà chính là hấn không tin nhiệm tin tưởng ta, cho dù là nghe ta nói một lời giải thích lý do hấn cũng không cho ta có cơ hội đó. Ta dù tự tôn cùng ngạo mạn nhưng vẫn muốn chạm đến tâm hấn nhưng hấn lại không có cho ta cơ hội đó, không có...” Nàng mở lòng bàn tay ra, đó là một chiếc trâm cài bạch ngọc bị gãy, thì ra đó chính là một dấu hiệu không tốt.

“Điều là ta không tốt, đều do ta đã sai, bằng không Vương Gia tuyệt đối sẽ không trách người. Ta ngàn đoán vạn đoán cũng không đoán được Vương Gia lại nghi ngờ người trước tiên. Ta từ đầu tới cuối đều không hề nghĩ tới a.”

“Không liên can gì đến người, mặc dù không có chuyện này đi nữa, sau này cũng sẽ có chuyện khác” Điệp Vũ Dương nói rồi đem tay mình vỗ vỗ lên mu bàn tay nàng, sâu kín nói: “Chỉ vì hiện tại ta còn chưa thích ứng, chờ từ từ rồi sẽ quen thôi!”

Nói xong nàng không muốn tiếp tục vòng vo, chậm rãi nhắm mắt nghỉ ngơi, mặc cho Xuân Hoa ôn nhu đem chăn nhẹ đắp lên người mình, còn bản thân miễn cưỡng chìm vào ánh nắng nhập thần suy nghĩ.

Mùa xuân đã đến, thời tiết ngày càng ấm áp, cuộc sống có lẽ sẽ càng ngày càng thoải mái hơn, nàng tự nhủ từ từ cũng sẽ vực dậy và mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi.

Càng nghĩ Xuân Hoa càng cảm thấy bản thân thật có lỗi với Điệp Vũ Dương. Chuyện là do chính nàng gây ra, lại hại Vũ Dương thành như vậy. Nàng suy nghĩ nếu như chính mình đem mọi chuyện nói ra thì Vương Gia mới có thể tha thứ cho tội của Vũ Dương, bọn họ rồi sẽ trở lại như xưa và Điệp Vũ Dương cũng có thể dần lấy lại sự vui vẻ trước đây.

Nghĩ vậy cho nên lợi dụng khi Điệp Vũ Dương đang ngủ trưa, Xuân Hoa nhẹ bước ra ngoài. Vì trước đây đã từng đến qua Minh Thiên viện một lần nên nàng cũng coi như là quen thuộc. Xuân Hoa cứ theo hướng đó mà đến lại không ngừng cổ vũ chính mình. Thật ra ngày ấy lúc chuyện xảy ra, nếu không phải bị cơn tức giận của Ly Vương làm cho kinh hãi thì nàng đương nhiên sẽ có can đảm mà đứng ra nhận tội. Nhưng lúc đó toàn bộ suy nghĩ của nàng đều thật hỗn loạn, trong đầu óc chỉ có oán giận của Ly Vương làm nàng quên đi uất ức của Vũ Dương.

Tới Minh Thiên viện đã bị người ngăn lại, dù nàng đã năn nỉ mãi nhưng thị vệ vẫn không cho vào.

Không còn cách nào khác Xuân Hoa chỉ đành phải quỳ gối trước cửa Minh Thiên viện la lớn: “Vương Gia, oan uổng cho Điệp Vũ Dương a, Vương gia...” Nàng không ngừng kêu than, chưa từng có ý định dừng lại.

Thị vệ liền đem nàng kéo đi: “Làm càn, Minh Thiên Viện là chỗ nào mà người dám tới đây náo loạn hả!” vừa nói họ đã kéo nàng ra.

Xuân Hoa một chút cũng không sợ, cứ tiếp tục bước tới: “Vương gia, thỉnh ngài hãy ra đây! Vương Gia, Vũ Dương thật sự là oan uổng a! Chuyện đó chính là do nô tỳ làm, không liên quan đến Vũ Dương...” Bởi vì nàng không ngừng lớn tiếng hét to cầu xin nên ngay cả giọng nói cũng khàn đi.

Lần này thị vệ đã tức giận, không còn khách khí: “Người muốn chết à!” Nói rồi hấn tát một cái thật mạnh lên mặt Xuân Hoa, làm cho khóe môi nàng giờ cũng bắt đầu chảy máu.

“Xin người, làm ơn cho ta gặp Vương gia đi, ta muốn gặp Vương gia!”

“Vương gia ra lệnh.....”

Lãnh Mi đi ra định truyền lời, lại nhìn thấy tình huống này hấn khẽ nhíu mày: “Vương gia cho người vào!”. Sau đó lẳng lẳng nhìn nàng đáng vẻ rất kích động xông vào, khóe môi đang không ngừng chảy máu nhưng nàng ta cũng không lau đi, chạy đến trước mặt hấn: “Cám ơn người!”

Lãnh Mi không nói gì, chỉ im lặng dẫn đầu đi trước.

Đến đại sảnh, nhìn thấy Thương Duật có vẻ như mới vừa ngủ dậy, vẻ mặt vẫn còn ngáy ngủ, nhưng lại lộ rõ sự phiền muộn: “Người tới đây làm gì?” Trước đây hấn cho phép nữ nhân này vào vương phủ chính là vì hấn muốn làm cho nàng vui vẻ hơn, muốn cho Mặc Chí yên tâm thêm một chút sức sống.

“Bùm” Xuân Hoa không nói gì liền quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập đầu: “Vương Gia, xin ngài tha thứ cho Vũ Dương đi! Chuyện đó thật sự không có liên quan gì đến Vũ Dương cả, đều là do nô tỳ một tay gây ra.” Vốn khi nàng nhìn thấy Ly Vương, tâm đã hoảng hốt phát run nhưng khi nghĩ đến Điệp Vũ Dương nàng đã cố trấn an mình, cố gắng hít sâu một hơi lấy hết can đảm nói hết. Nàng chỉ có cách là không ngừng dập đầu thế này mới có thể dòi đi sự khiếp sợ khi đối mặt với hấn.

“Vậy à? Nhưng bản vương lại thấy người giống như đang có tình nhận tội vì muốn giải vây cho nàng ta!” Giọng điệu thản nhiên làm cho người ta đoán

không ra tâm tình của hân hiện giờ.

“Không phải, không phải như thế, chính là nô tỳ đã mật báo cho Vĩnh Lạc vương gia, thật sự là không liên quan gì với Vũ Dương cả.”

Thương Duật hừ lạnh một tiếng, không chút lưu tình châm chọc: “Ngươi? Bằng vào một gã quân kỹ mà lại có thể thông đồng cùng Vĩnh Lạc vương gia quyền thế kia sao?” Hân ngoài tàn nhẫn ra không có gì khác, bất kể người đó là ai, già trẻ thế nào, hân đều không chút khách khí.

“Thỉnh Vương gia cho nô tỳ giải thích đầu đuôi mọi chuyện!”

“Bỏn Vương không có nhiều thời gian như vậy!” Không thèm để ý, Thương Duật cứ thế liền đứng dậy hướng bên ngoài: “Đem á kéo ra ngoài đánh phạt hai mươi trượng cho ta!”

Xuân Hoa chính vì quá khẩn trương cũng không quan tâm hân sẽ trừng phạt ra sao, chỉ sợ Thương Duật rời khỏi liền nhanh chóng tiến đến nắm lấy chân hân, tay còn giữ chặt vạt áo khăn cầu nôi: “Vương gia, cầu ngài, chỉ cần cho nô tỳ một chút thời gian, cầu...”

Thương Duật một cước đá văng nàng ra, ánh mắt giận dữ trừng lớn: “Ngày đó vì sao lại không nói, có ai đã bịt miệng ngươi sao? Đã như vậy hôm nay còn đến đây nhiều lời làm gì?” Hân hất mạnh tay áo, thân mình giờ đã đi đến gần cửa.

Bị hân đá mạnh một cước kia, Xuân Hoa chỉ cảm thấy đầu gối dâng lên một thứ chất lỏng có vị mặn mặn, liền sau đó một ngụm máu tươi bị phun ra, nhưng không biết tại sao giờ phút này nàng vẫn cố chấp bỏ chạy đuổi theo Ly Vương: “Vương gia dù cho hôm nay người muốn giết nô tỳ, nô tỳ cũng nhất quyết phải nói!”

“Được, ngươi nếu như đã muốn chết thì đừng trách bỏn vương” Hân lạnh lùng so với trước kia chỉ có hơn chứ không kém: “Người đâu, lỗi à ta ra!”

Đột nhiên lúc này Xuân Hoa đã hiểu được thì ra địa vị của Diệp Vũ Dương chiếm một vị trí rất đặc biệt trong lòng của hân, nếu nói hân vì nàng dù vô pháp vô thiên nhưng bất cứ chuyện gì cũng có thể bỏ qua, dù cho hân đối với người khác tàn bạo thế nào nhưng đối với Vũ Dương hân luôn quá mức nhân từ. Khi bị thị vệ kéo đi trong đầu nàng chợt như lóe lên một tia tinh quang, nàng lớn tiếng hô: “Vương gia, người chẳng lẽ thật sự muốn thấy Vũ Dương sẽ trở về bộ dạng trước đây à, thời điểm mà nàng khi còn ở trong quân doanh sao!”. Không sai, Vũ Dương chính là uy hiếp duy nhất của Ly Vương, chỉ có thể dùng cách này để thu hút sự chú ý của hân, bằng không chân tướng của chuyện này nếu không do nàng chính miệng nói ra, theo tính tình Vũ Dương, chỉ e rằng điều này sẽ mãi mãi là bí mật chôn vùi xuống đất.

“Ngươi nói cái gì?” Thương Duật thoáng nhú mày, lập tức dừng lại cước bộ. Rõ ràng hân đã thân bất do kỷ, không thể không chế.

“Vương gia, Vũ Dương đã rất đau lòng, rất đau, tựa như thời gian khi nàng còn ở trong quân doanh, chỉ nhìn đến thôi đã làm cho người ta thật lo lắng không an.” Ngắc đầu, ánh mắt Xuân Hoa khẩn cầu nhìn Thương Duật: “Nô tỳ đã sai rồi, ngày ấy bởi vì bị phần nộ của Vương gia làm cho khiếp sợ, cho nên nô tỳ đã không can đảm nói ra chân tướng để Vũ Dương vì nô tỳ mà đứng ra nhận tội, gánh lấy thương tâm.”

“Ngươi nói, bỏn vương sẽ cho ngươi thời gian!”

“Tạ Vương gia, tạ Vương gia!” Xuân Hoa hưng phấn không ngừng dập đầu tạ. Một hồi sau nàng mới lấy lại bình tĩnh bắt đầu kể: “Là thế này, năm đó nô tỳ cùng với trượng phu sống tại Hoàng thành, chúng tôi còn có đứa nhỏ.....”. Nàng đem mọi chuyện từng chút từng chút mà kể lại rõ ràng, chỉ sợ bỏ sót một chi tiết nào thì sẽ làm cho câu chuyện bị người hiểu sai đi.

Bàn tay Thương Duật bên dưới từ từ siết chặt, mí mắt hơi nheo lại, trừng trừng nhìn thẳng vào nàng giống như đang cẩn thận quan sát xem có nên tin vào những lời nói kia hay không.

Nói xong, ánh mắt Xuân Hoa đột nhiên trở nên biến đổi trong sáng dị thường. Nàng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt để đối mặt tất cả mọi hậu quả, sẽ không tiếp tục sợ hãi nữa, không chút e ngại bị Thương Duật đánh giá, không lảng tránh mà ngược lại còn hiển nhiên nghênh đón ánh mắt của hân. Ánh mắt nàng giờ chỉ có hối hận nhưng lại rất chân thật.

Thương Duật hơi hơi gật đầu mở miệng: “Bỏn Vương tin ngươi, ngươi giờ còn có gì muốn nói đây?” Kể đã phạm phải sai lầm hân tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha, trừ bỏ Vũ Dương.

Khi đến đây đương nhiên cũng đã dự đoán ra được điều gì sẽ chờ đợi phía trước, Xuân Hoa mở miệng lên tiếng: “Nô tỳ chỉ cầu xin Vương gia người hãy đối đãi Vũ Dương cho thật tốt. Nàng là một nữ nhân lương thiện chỉ vì nàng không biết dùng lời lẽ ngọt ngào như người khác để biểu đạt, lại có vẻ là người quá mức lạnh lùng nhưng thật ra nàng rất để ý Vương gia, bằng không theo như tính tình của nàng tuyệt đối sẽ không vì vậy mà quá mức thương tâm. Nô tỳ xin tạ ơn Vương gia!” Nói xong nàng dập đầu xuống đất cúi lạy.

Diệp Vũ Dương vừa tỉnh dậy đã nghe từ nữ báo lại Xuân Hoa đang đi tìm Thương Duật liền trong lòng cảm thấy thất kinh. Xuân Hoa không hiểu tính tình của Thương Duật, lần này đến đó chẳng khác nào như đổ thêm dầu vào lửa. Nghĩ vậy Diệp Vũ Dương càng thêm lo lắng, liền cùng Tiểu Hồng đi đến Minh Thiên viện một chuyến.

Tại Bích Vân tiên, vị đại phu mỗi ngày chuẩn mạch cho Diệp Vũ Dương xong thì liền đến đây mà đem tình hình Vũ Dương báo lại cho Hương Lăng biết.

Hương Lăng đang nhắm mắt dưỡng thần nghỉ ngơi, nghe đại phu bẩm báo sức khỏe của Diệp Vũ Dương, nhưng khi nghe đến câu kia liền đứng bật dậy: “Ngươi nói cái gì?” Không, không có khả năng, ông trời không thể tàn nhẫn như thế được, nếu đó là sự thật thì tâm trạng Vũ Dương mới vừa tốt lên một chút phải làm sao a?

“Bẩm Vương phi, ý của lão phu là thai nhi trong bụng Diệp Vũ Dương chỉ e là sẽ không giữ được.”

Tình huống thế này thật là làm cho Hương Lăng trở tay không kịp: “Sao lại có thể như vậy? Hai ngày trước không phải chính người đã nói chỉ cần nàng ăn uống đầy đủ thì sẽ không còn gặp trở ngại nào nữa hay sao? Tại sao hôm nay lại nói thế này?” Lòng nàng vô cùng bối rối, trong lúc nhất thời nàng thật không biết phải làm thế nào cho phải đây?

“Diệp cô nương thân thể quá yếu, chỉ cần không cẩn thận thì đứa nhỏ sẽ không thể giữ được. Đến lúc đó chẳng những đứa nhỏ mà ngay cả người lớn cũng khó mà đảm bảo.”

Hương Lăng cảm thấy cả người như vô lực ngồi trên ghế phát tay: “Thôi, người lui trở ra trước đi!”. Vương phủ rộng lớn thế này chẳng lẽ không thể bảo toàn một sinh mạng nhỏ bé được sao? Vì sao không phải là nàng thì là Vũ Dương, chỉ đáng thương đứa nhỏ kia chính là vô tội.

Hương Lăng còn chưa đem những lời đại phu vừa nói tiêu hóa đi xuống liền nghe bên ngoài có tiếng cãi nhau: “Chuyện gì mà ồn ào thế chứ?”

Ngoài cửa có thị nữ đáp lời: “Vương phi, hình như là một thị nữ của Mặc Chí hiền đã xảy ra chuyện ở Minh Thiên viện.”

“Á?” Nay Vương gia đang nóng giận, hạ nhân của Mặc Chí hiền bộ không thấy sao? “Mau đến đó xem!”

Diệp Vũ Dương tới Minh thiên viện, vừa bước vào trong đại sảnh chỉ kịp nhìn thấy Xuân Hoa đang quỳ trên đất còn Thương Duật thì lạnh lùng ngồi trên ghế. Nàng không lên tiếng chỉ là đến trước mặt thị vệ kia đỡ Xuân Hoa lên.

Nàng vẫn luôn đạm mạc như trước, vẫn như vậy dứt khoát, chỉ là thân mình nhu nhược nay nhìn càng thêm gầy yếu: “Diệp Vũ Dương người tới đây làm gì?” Hắn lạnh lùng nở miệng, xem nhẹ hành động của nàng, cự tuyệt nhìn đến nàng.

Diệp Vũ Dương vẫn không nhìn đến hắn, chỉ cúi đầu nói: “Thỉnh Gia thả Xuân Hoa ra!”

Nữ nhân này lại còn muốn trước mặt hắn làm càn, thật vất vả tâm tình hắn mới được tốt lên một chút nàng lại đến tìm phiền phức: “Nếu như bốn vương không đồng ý thì sao?” Mặc dù là nàng không có phản bội mình, nhưng mảnh giấy nói rõ chuyện nàng phải rời khỏi, hắn vẫn chưa từng quên đi.

“Vậy thỉnh gia hãy trừng phạt nô tỳ luôn đi!” Không thay đổi được quyết định của hắn nên chỉ có thể lấy bản thân mình ra uy hiếp hắn.

“Người cho là bốn vương sẽ vì người mà không tuân thủ nguyên tắc của mình hay sao, muốn ta để cho kẻ đã bán đứng, phản bội mình nhón nhơ sống sót hay sao?” Hắn cười lạnh một tiếng.

“Vậy thỉnh gia hãy trừng phạt nô tỳ, vì nô tỳ cũng từng vì Vĩnh Lạc vương gia mà xúc phạm qua người.”

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Chết Non.

“Vũ Dương...” Thương Duật hoảng sợ ôm lấy Diệp Vũ Dương la lớn: “Mau mời đại phu, mau lên...”

Vừa đến Minh Thiên Viện, Hương Lăng nghe tiếng hét sợ hãi của Thương Duật liền đoán được có chuyện không đúng, thì ra chính mình vẫn đã tới chậm. Tiến vào đại sảnh, đập vào mắt chính một vũng máu lớn dưới đất, nàng cảm thấy thật choáng váng, cơ thể mềm nhũn có phần đứng không vững. Hương Lăng hít sâu cố lấy lại vẻ bình tĩnh rồi bước vào trong phòng.

Cảnh tượng trong phòng hết sức rối loạn, không ngừng có rất nhiều người ra ra vào vào, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng rống giận của Thương Duật. Hương Lăng đang được ba thị nữ dìu đỡ nhưng nhìn đến cảnh tượng trước mắt nàng cảm thấy cả người bất lực, càng nhìn trong lòng càng thêm chua xót. Lúc trước chính mình khi bị sảy thai cũng không thấy Thương Duật khẩn trương thế này, nàng thật không muốn ganh tỵ so đo này nọ nhưng giờ phút này đứng tại đây chứng kiến mọi chuyện trước mắt, về mặt nàng không thể không chế mà trở nên tái ngợt dị thường, trong lòng cảm giác thật khó chịu.

Hương Diệp vừa đến, nhìn thấy nàng mặt mày tái nhợt, liền tiến tới vỗ nhẹ vào vai nàng, thấu hiểu nói: “Không cần quá để ý!”. Trong khoảng thời gian này những chuyện phát sinh nhiều như thế, rất may mắn là Hương Lăng hiện tại đang có hắn ở cạnh, bằng không giờ phút này nàng không biết nên phải dựa vào ai đây.

“Ta không hận Vũ Dương, nhưng nhiều khi chứng kiến những chuyện đang bày ra trước mắt trong lòng tránh không khỏi có chút khổ sở.”

“Tốt, sẽ qua thôi” Sự tình càng lúc càng rối rắm, chuyện này chưa đi chuyện khác lại kéo tới làm cho người ta khó lòng trở tay.

Huỳnh muội hai người yên lặng nhìn những thị nữ ra ra vào vào. Mỗi lần nhìn đến chậu máu tươi kia được bung ra, tâm nàng lại một lần nữa cũng bị co

thất lại, xem ra sự tình rất không khả quan.

Thương Duật gắt gao nắm chặt tay Diệp Vũ Dương, trong đầu không ngừng lặp lại câu nói của nàng trước khi hôn mê: "Người giết hại tử của ta!". Nàng đã cố tình cự tuyệt hẳn, cự tuyệt thừa nhận hẳn chính là phụ thân của con nàng. Một câu nói kia của nàng đã thành công đem hai người phân cách, càng ngày càng xa, đồng thời cũng tuyên bố sự tuyệt vọng của nàng đối với hắn.

Hắn ngẩng đầu lên, liếc thấy máu kia giờ phút này cũng đã thấm đỏ cả nền nhà, tựa như những đóa hoa hồng ướt át kiều diễm đang nở rộ. Thương Duật đối với máu hắn không phải là chưa từng thấy qua, nhưng đây là lần đầu tiên hắn phát hiện màu sắc kia thật đáng sợ, ép chặt ngực hắn làm hắn cảm thấy thật khó mà hô hấp.

"Vũ Dương, người rất kiên cường không phải sao? Người phải cố gắng sống sót, phải sống cho thật tốt..." Khi nói những lời này, Thương Duật không hề phát hiện trong giọng mình đã hơi run lên, nghe rất thống khổ.

Dường như trải qua cả một thế kỷ, đại phu rốt cục lau mồ hôi trên trán, thở ra một hơi: "Vương gia, Diệp cô nương đã được cầm máu, chỉ là đứa nhỏ kia thật là xin lỗi không thể giữ được." Vốn đã có dấu hiệu thai nhi bị yếu, nay xảy ra chuyện đương nhiên khó tránh khỏi sự tình tới mức nghiêm trọng thế này.

"Đã không còn gì đáng ngại nữa sao?" Hắn sao lại luôn cảm thấy mọi chuyện hình như thật không đơn giản chút nào?

"Vì Diệp cô nương lần này đã bị mất máu quá nhiều, bởi vậy nên cần cấp tốc mà truyền thêm máu"

"Vậy người nhanh chạy đi bốc thuốc bổ máu cho nàng, còn ở nơi này nhiều lời làm gì?"

"Á..." Không biết có nên nói ra phương pháp ấy không, tuy rằng đây là cách nhanh nhất nhưng cũng đồng thời làm thương tổn một người khác: "Là như vậy, Vương gia, phương pháp bổ máu nhanh nhất đó chính là đem máu của người khác rồi hầm nấu uống (lời tặc: vì là truyền cổ đại nên chi tiết này không hợp logic). Dĩ nhiên nếu bốc thuốc thì lại không tốt bằng chính máu người thật, nhưng máu này phải là lấy từ chính người có quan hệ quen thuộc mới được, bằng không người bệnh rất khó mà thích ứng! Cứ mỗi ngày một chén, uống đủ ba ngày". Khó khăn duy nhất chính là ở chỗ này, máu trong cơ thể một người rõ ràng là có hạn, nếu như cho người khác uống thì bản thân người cho máu cũng khó tránh khỏi sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Hương Diệp đứng một bên nghe thấy những lời này, đang bước lên phía trước: "Dùng máu của ta, ta có vẻ..." Lời nói còn chưa dứt đã bị tình huống xảy ra trước mắt làm cho khiếp sợ.

Bởi vì hắn nhìn thấy Thương Duật lấy dao cắt tay chính mình, bên dưới đặt một cái chén để hứng, cho đến khi đã đầy một chén thể này mới quay sang đưa cho đại phu: "Mau nhanh đi hầm dược!" rồi hắn chỉ với đại lấy một cái khăn để cột lại miệng vết thương. Thương Duật làm xong, giúp nàng đắp lại chân rồi cùng mọi người ra ngoài.

Từ đầu tới cuối sắc mặt Hương Lăng càng nhìn càng tệ, mãi cho đến khi ra khỏi tầm phòng nàng mới từ từ hồi phục lại tinh thần.

Bên ngoài sắc trời giờ đã tối đen, ba người cũng không nói thêm lời gì chỉ là lẳng lặng ngồi đó, cuối cùng rồi từ từ đứng dậy trở về phòng.

Sáng sớm, Thương Duật nhận được tin tức từ chiến trường báo lại. Hôm đó sau khi đã đóng đủ chén máu để bọn nô tỳ đi sắc thuốc, Thương Duật liền đi vào trong quân doanh. Mặc dù là thân thể có vẻ suy yếu nhưng khí thế của hắn vẫn hiên ngang không hề giảm. Khiết Đan thành nay còn có năm ngàn nhân mã, vô luận là thể nào lần này hắn phải xuất binh một phen, nghĩ vậy bèn sai người chuẩn bị ngày mai lên đường. Hắn đem mọi chuyện trong quân doanh phân phó chu toàn một lượt, sau đó mới an tâm mà trở về phủ.

Trở lại Vương Phủ đã là đêm khuya, mới nhắm mắt được hai canh giờ thì thấy trời đã dần sáng hẳn. Hắn vẫn như cũ cắt tay mình, hứng xong chén máu đưa cho nô tỳ, rồi mới dẫn theo năm ngàn quân mã mang theo về mặt trắng bệch tiến đến Kiếm Minh thành.

Đại quân xuất binh đã được năm ngày Diệp Vũ Dương mới tỉnh lại, khi mở mắt ra người đầu tiên mà nàng nhìn thấy đó chính là Hương Lăng: "Ta muốn gặp Hương Diệp!" Câu nói đầu tiên của nàng không phải là hỏi về đứa nhỏ tội nghiệp của chính mình, mà là tìm Hương Diệp.

Thương Duật quả thật là rất xem trọng, quan tâm nàng vì ngay cả chuyện chăm sóc nàng hắn cũng phải nhờ đến Hương Lăng: "Ca ca vừa rồi đã tới, chắc có lẽ ngày mai mới về, muội muội nghỉ ngơi trước đi dù sao thân mình muội cũng còn đang rất yếu!"

Nàng nghe lời nhắm mắt lại, nếu nàng không cố gắng chăm sóc bản thân cho thật tốt dù trong lòng có trăm ngàn ý tưởng thì chúng cũng chỉ là một giấc mộng không thực mà thôi, cho nên điều nàng duy nhất có thể làm giờ đây chính là phải cố gắng mau chóng bình phục. Từ khi nàng tỉnh lại cũng không hề hỏi Thương Duật đã đi đâu? Càng không hỏi vì sao mình lại nằm trong Minh Thiên viện, chỉ là ngoan ngoãn ngày ngày uống thuốc, nghỉ ngơi, làm tất cả những chuyện đại phu đã căn dặn.

Hương Diệp sau khi nàng tỉnh lại qua ngày thứ hai mới tiến đến, khi đó Hương Lăng đã quay trở về Bích Vân tiên, nên nàng cũng không ngại thẳng thắn mở miệng: "Hương Diệp, ta phải rời khỏi đây!"

"Sao?"

"Ta phải rời khỏi Vương Phủ!" Diệp Vũ Dương nhìn thẳng vào hắn không chút ngần ngại nói ra: "Người đã từng đáp ứng với ta"

Hương Diệp gật gật đầu: "Không sai, nhưng tại sao chứ? Mọi chuyện không phải đã được giải thích rất rõ ràng rồi sao?"

“Không, Hương Diệp, đây không phải là vấn đề giải thích hay không. Ta hỏi ngươi, ngươi có phải thật sự rất yêu thể tử của mình không?”

Nhắc tới liền thấy vẻ mặt Hương Diệp thay đổi nhanh chóng, hần mỉm cười hạnh phúc: “Đúng vậy, rất yêu!”. Năm đó hai người họ đã cùng nhau nếm trải không ít, cùng vượt qua rất nhiều khó khăn, tuy rằng mọi chuyện giờ đã tốt đẹp nhưng thời gian hần cùng thể tử chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều.

Một nam nhân cao thượng như hần thật rất hiếm có. Càng nói nếu kiếp này có thể kiếm được nam nhân như hần một lòng với nữ nhân của mình điều đó quả thật rất hạnh phúc: “Hương Diệp, nếu ngươi thật lòng yêu thương thể tử của mình, ngươi chẳng lẽ lại tin tưởng thể tử của mình sẽ đi hại mình sao?”

“Chuyện đó tất nhiên là không, yêu thương một ai đó chính là hứa hẹn một đời một kiếp, không thể vì một chút hiểu lầm mà không tín nhiệm nàng? Chúng ta...” Ý thức được Diệp Vũ Dương muốn nói gì, Hương Diệp vội vàng dừng lại không dám tiếp tục mở miệng.

“Đúng vậy, đương nhiên phải là như thế, nhưng tình yêu của vương gia quá mức đáng sợ làm cho ta thật không thể gương dạy nổi. Hương Diệp ta sợ tương lai một ngày nào đó, nếu ta tiếp tục ở lại đây, bản thân mình sẽ bị biến dạng thành một Diệp Vũ Dương khác mà ngay cả ta cũng không thể nhận ra.” Diệp Vũ Dương trong lòng nhẹ thở dài một hơi, khó khăn mở miệng: “Nói này thật quá là phức tạp, mà sinh mệnh của ta thì chỉ có một, quả thật không thể chịu đựng quá nhiều tranh đấu.”

Đúng vậy, bản thân hần cũng cho rằng Diệp Vũ Dương quả thật không thích hợp ở lại trong Vương phủ này. Vì nàng quá mức nổi bật nên càng thu hút thêm nhiều kẻ đối nghịch. Dù sao nàng cũng chỉ có một thân, ban ngày dù có thể phơi mình dưới ánh nắng ấm áp nhưng rõ ràng nàng mãi vẫn luôn cần có một cái chăn bên cạnh, bởi vì ánh nắng kia dù có ấm áp thế nào vẫn không xóa đi sự cô độc đến lạnh lẽo trong lòng nàng. Còn đêm đến nàng phải một mình trong bóng đêm ngồi đó chờ đợi, nhưng phu quân của nàng chưa chắc sẽ ghé sang. Khi hần đến nàng cần phải bày tỏ sự ôn hòa nhưng khi hần không đến thì nàng chỉ biết đối diện cùng ngọn đèn đêm lẻ loi làm bạn.

Quả thật không khó mà hình dung được đây chính là cuộc sống của hầu hết những thể thiếp ở vương phủ, dù vô luận ra sao Diệp Vũ Dương cũng rất khó thích ứng, nếu không muốn nói là làm không được. Nàng nếu như biến thành một kẻ khác thì chẳng khác nào như đã mất đi chính mình, nàng thật sự không muốn nhìn thấy ngày đó, bởi vậy nàng phải ra đi.

“Khi nào lên đường?”

“Càng sớm càng tốt!”

“Được, vậy ta đi an bài!”

Sắp xếp xong tất cả mọi chuyện, Hương Diệp cũng không nói cho Hương Lăng biết, bởi vì chuyện Diệp Vũ Dương rời đi đương nhiên một khi Thương Duật biết được hần sẽ tức giận đến cỡ nào. Nếu Hương Lăng biết chân tướng thì sẽ không tránh khỏi bị liên lụy, chỉ có không biết gì cả thì mới không bị ai trách tội lên người nàng được.

Khi Hương Diệp cho người đến cướp Vũ Dương đi, lòng của nàng không hiểu sao giống như bị treo lên. Nơi này nàng đã sống gần một năm, vui vẻ rất ít, tự do rất ít nhưng nàng lại nhớ rất kỹ những chuyện hần và nàng đã từng trải qua, không phải là nhiều lắm nhưng đủ để cho nàng in mãi trong lòng.

Khi xe ngựa dần dần đi xa khỏi Vương Phủ, trông mắt Vũ Dương cảm thấy có hơi cay cay. Nàng đành gắt gao cuộn mình một góc trong xe ngựa dù trên người đã được đắp tấm chăn rất dày nhưng không hiểu sao vẫn cảm thấy rất lạnh lẽo.

Xe ngựa chạy một mạch về phía nam, đi suốt ba ngày cuối cùng ngựa của Hương Diệp mới đuổi kịp. Khi hần nhìn đến ánh mắt đỏ ngầu của nàng liền nói: “Diệp Vũ Dương, ngươi hiện giờ hối hận vẫn còn kịp!”. Nhớ rõ sáng sớm ngày hôm đó, khi bọn thị nữ phát hiện Diệp Vũ Dương mất tích thì vạn phần lo lắng, còn những thể thiếp thì trên mặt không biểu hiện chút động tĩnh gì.

“Tuyệt đối là không!” Diệp Vũ Dương mỉm cười trả lời hần. Mặc dù lúc vừa rời khỏi trong lòng nàng dâng lên nỗi phiền muộn khó tả, nhưng khi được hô hấp không khí mới mẻ bên ngoài nàng liền cảm nhận được một niềm vui rất xa lạ đang quét tới.

Hần cười cười vuốt tóc nàng: “Thật lâu đã không có ra ngoài sao?”

“Ừ, từ sau khi đến Khiết Đan thành, bao gồm lần đó chạy trốn ra thì quả thật là không quá ba lần.” Diệp Vũ Dương mỉm cười đáp lại sự trêu chọc của hần nhưng trong lòng lại tràn ngập niềm vui sướng.

“Sao? Ngươi thì ra đã muốn trốn thoát được một lần rồi sao?” Xem ra hần đã coi thường Diệp Vũ Dương. “Lần này nếu như bị bắt lại ngươi cũng nên nhớ đừng có lời ta ra nha.” Tính tình Thương Duật hần rõ, xưa nay hần không hề muốn chọc tới, vì không những hần biết bản thân mình không đánh lại Thương Duật, thật ra hần cũng có phần sợ hãi đối với ánh mắt độc ác kia.

“Được, không nói, nhưng chính là Hương Diệp đã cướp ta đi”

“Đông?” Nắm tay Hương Diệp nện xuống bên dưới, hần làm ra vẻ đau đầu suy nghĩ không biết chính mình lần này có phải đã làm sai hay không: “Diệp Vũ Dương, ngươi đừng không có nghĩa khí như thế được không hả? Ta trên có vợ, dưới còn có con nhỏ, con của ta quả thật không thể không có cha.” Khi nói lời này khuôn mặt tuấn dật của hần còn mang theo vài tia nghịch ngợm.

“Hương Diệp, ngươi thật tốt!”

“Phải nói ngươi rất khỏe, sao có thể như vậy liền tin tưởng ta chứ, chẳng lẽ không sợ ta đem ngươi bán hay sao?” Điều này làm cho hần trong lòng cảm thấy thật rất cao hứng.

“Muốn bán thì cứ bán đi, bất quá chỉ là một thân xác nhơ nhớp mà thôi” Nàng nói rất bình tĩnh làm cho người nghe không khỏi chạnh lòng.

“Nay ngươi muốn đi đâu? Về nhà hay cùng ta đến Quan thành?”

Nàng hơi mơ hồ nhìn Hương Diệp: “Đi đâu?” Nhà ư? Trước giờ nàng chưa từng có nơi nào thuộc về mình có thể gọi là nhà cả, nàng giờ đã rời khỏi vương phủ nhưng lại không biết bản thân phải đi nơi nào đây? Thiên hạ rộng lớn nhưng chẳng lẽ không có chỗ nào yên ổn cho nàng sinh sống hay sao!

Rõ ràng nàng thân phận là một vương phủ quận chúa nhưng tại sao lại có vẻ mặt lại mờ mịt như thế, hẳn không biết ở giữa đã xảy ra chuyện gì nhưng hẳn thật không đành lòng nhìn nàng thế kia. Hương Diệp lên tiếng mở miệng: “Thôi ngươi cứ theo ta cùng về nhà, dù sao ta cũng cần một nha đầu làm cho ta đau đầu.” Hắn cười nắm chặt hai vai của nàng, bày ra bộ dáng như một huynh trưởng.

“Tốt, cảm ơn ngươi!”

“Nha đầu ngọc, sao lại trở nên khách sáo như thế chứ?”

Hương Diệp cố tình cho ngựa đi rất chậm để cho Vũ Dương có cơ hội mà thưởng thức phong cảnh bên ngoài. Còn Diệp Vũ Dương, vì khó khăn lắm mới đi ra được đây, mặc dù không giống những người khác reo hò kích động khi thấy những thứ mới lạ nhưng trên mặt không dấu được sự phấn khích nóng lòng muốn thử mọi thứ.

Có lẽ con người là như vậy, có thể lấy những vui vẻ tạm thời những để quên đi nỗi đau xót trong lòng, giả vờ coi như mình chưa từng bị thương. Nhưng khi đêm khuya thanh vắng, một mình nàng đối diện với ánh trăng trên kia, cảm nhận từng gió lạnh thổi tới thì những ưu thương kia thân nhiên không hẹn mà đánh úp xuống, quấn chặt lấy lòng nàng, kéo dài thật lâu, làm cho tâm nàng dù đã lâu tưởng rằng như tê liệt nay lại cảm thấy đau đớn đến khó thở. Nhớ đến lúc cùng hắn triển miên, cảm giác được hắn sưởi ấm giờ đây cũng hiển nhiên đã trở thành thói quen, không thể nào trừ khử hoàn toàn.

Không biết vì sao khi nhớ đến khoảng thời gian trước đây lòng nàng lại dâng lên một nỗi chua xót, tựa như trà thơm khi mới nếm qua thì thấy đắng chát rất khó chịu nhưng khi vị đắng qua đi nàng lại cảm nhận được vị ngọt rất dễ chịu trong đó. Chính vì thế nên mặc dù biết là đắng chát nhưng lại không thể không chế bản thân muốn cảm nhận vị ngọt lần nữa rồi dần dần trở thành con nghiện, càng ngày càng thêm mê luyến, vì nó mà chấp nhận trả giá.

Ngày mai lại chính là một ngày mới mẻ, ánh nắng trời rồi cũng sáng lạn, nàng chậm rãi suy nghĩ dù cho những chuyện nàng từng trải qua là đau đớn thế nào nếu đã không thể xóa sạch thì cũng không cần phải khiến cho lòng mình đau thương hơn. Bởi vì chính lúc đau đớn nhất đó cũng là lúc nàng thật sự cảm nhận những ngọt ngào trong đó.

Nó nhẹ giống như gió xuân đang phất vào mặt; lại rất đậm đặc thế nhưng quanh quẩn không rời.

Khi Thương Duật biết được tin này chính là lúc hắn đang liều mạng giành thắng lợi.

Mưa rền gió dữ không ngừng nổi lên, trên chiến trường thi thể chồng chất. Những binh sĩ còn lại trọng thương có, hấp hối có, từng bộ phận trong cơ thể rời rạc gãy ra lại càng không thiếu. Sinh mệnh trong một khắc đó phá lệ rất yếu ớt, cảnh tượng trước mắt tuy có phần điều linh, nhưng lại là thời khắc huy hoàng tuyên bố hắn đã giành thắng lợi.

Có tử vong mới có máu để nhuộm cờ chiến thắng, chỉ có thể dùng máu tươi của những kẻ nằm xuống kia mới viết lên được một chương thắng lợi hiển hách của chính mình.

Hạt mưa hung hãn không ngừng nện xuống mặt những tướng sĩ. Giờ đây trên người bọn họ mưa cùng máu hòa lẫn vào nhau không thể nào phân biệt. Máu loãng nơi vết thương vừa chảy ra liền bị mưa gột rửa nhìn từ xa rõ ràng không thể nào cảm nhận được họ đã từng bị thương. Cả một đám binh lính đang diu nhau, tuy sắc mặt có phần tiêu tụy, miệng vết thương lại không ngừng chảy ra, thấm trên đất để lại dấu vết bọn họ từng qua lại nơi đây, dù vậy họ vẫn hiển ngang tiến về phía trước.

Thương Duật vuốt mặt thở hắt ra một hơi, hắn cùng nhập vào đám người Nhận Minh trắng đêm chiến đấu không hề ngừng nghỉ, đã thế vốn là thân mình vì mất máu quá nhiều lại không được nghỉ ngơi đầy đủ nên cơ thể cũng bắt đầu phát sốt. Dù vậy hắn vẫn một mực kiên trì. Lần đầu tiên xuất binh hắn chỉ cho phép thắng không được bại, cho nên mặc dù phải dùng hết sức lực cùng binh mã trong tay hắn cũng nhất định hạ cho bằng được Kiếm Minh thành.

Giờ phút này đây hắn rốt cục cũng được yên lòng, bước đầu tiên thành công chính là đại biểu cho một ngày mai huy hoàng. Thân mình trước đây chỉ hơi phát sốt, không ngờ trúng phải mưa nên cơ thể giờ như bị đốt nóng cho nên hắn đành phải dừng lại nghỉ ngơi một chút.

“Gia, nô tài có một chuyện không biết có nên nói hay không!” Lãnh Mi lảng lảng đứng hầu một bên trong lòng dường như có chút do dự.

Tâm hắn đột nhiên nhảy dựng, có thể làm cho Lãnh Mi thận trọng, những chuyện thế này rõ ràng không nhiều lắm. “Cứ nói!” Hai tay hắn vô thức nắm chặt thành quyền, ngay cả đốt xương cũng hiện lên rất rõ rệt.

“Trong phủ truyền đến tin tức Diệp cô nương đã bị cướp đi!”

“Ngươi nói cái gì?” Hắn điên cuồng nắm chặt quần áo Lãnh Mi, cao giọng thò hắt ra: “Chuyện khi nào?”

“Một ngày trước khi quân ta tấn công, tin tức kia đã truyền đến!”

Hắn hung hãn đâm một quyền về phía Lãnh Mi: “Hỗn láo!” Không thèm nhìn đến Lãnh Mi giờ đã té ngã trên mặt đất, Thương Duật sai bước nhảy lên

lưng ngựa mà xông ra ngoài. Trước khi đi còn bỏ lại một câu: "Nhạn Minh, ngươi cố nghỉ ngơi cho tốt để lấy lại sức!"

Sáng sớm hôm sau, trong khi mọi người đang chuẩn bị khởi hành, Điệp Vũ Dương vô tình liếc mắt nhìn đến một góc đường kia liền hoảng hốt khi thấy một thân ảnh quen thuộc: "Hương Điệp!" Nàng gọi hân lại, cố ý bước nhanh đi đến cạnh hắn. Nàng đến gần sát cạnh Hương Điệp cố tình cho người kia thấy bọn họ là vô cùng thân thiết.

Bạn đang đọc truyện *Thê Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Bị Mộ Ưu Vân Hôn.

Mặc dù không biết vì sao Vũ Dương làm vậy nhưng Hương Điệp cũng không lên tiếng hỏi, chỉ là phối hợp với nàng bước tới.

Hai người đi chưa được bao xa, nam tử trong góc đường đã nhanh chân tiến tới gần họ: "Vũ Dương, ta tìm ngươi thật vất vả! Vì sao không đợi ta đến chứ?" Đôi mắt hắn nhu hòa như nước, không do dự nói ra lòng mình. Có lẽ vì hắn đã quá tưởng nhớ nàng nên ánh mắt kia càng dâng thêm vài phần thương cảm.

Dù thấy Mộ Ưu Vân trước mắt, Điệp Vũ Dương vẫn không hề có ý dừng lại cước bộ. Giờ đây nàng thật không biết phải làm sao để đối mặt hắn. Trước đây còn ở trong vương phủ không hề có vương tử nào, nhưng nay lòng nàng giờ đã có thêm hình bóng một nam nhân khác tuy rằng hắn chính là người nàng từng yêu nhưng không ngờ chỉ một cái buông tay đã đẩy hai người cách xa vạn dặm.

"Vũ Dương, nàng đừng đi, đợi chút đã!"

"Hắn là ai? Ta thấy hắn đối với ngươi có rất nhiều ý tứ?" Hương Điệp vừa quay đầu vừa nghịch ngợm trêu nàng: "Ngươi lên Vương Gia yêu đương vụng trộm với hắn?"

"Hắn là Vĩnh Lạc vương gia, Mộ Ưu Vân!"

"Á..". Phản ứng của hắn quả là khó hiểu, chẳng phải Điệp Vũ Dương là Thanh Nhạc quận chúa hay sao? Không phải nàng là muội muội của Mộ Ưu Vân sao? Tại sao Mộ Ưu Vân lại dùng ánh mắt mê luyến ấy nhìn nàng, này... Chuyện này quả thật làm cho người ta khó mà hiểu nổi.

Không muốn quan tâm đến hắn, Điệp Vũ Dương cùng Hương Điệp cứ tiếp tục bước tới phía trước. Hiện giờ Thương Duật và Mộ Ưu Vân đang giao chiến, nàng không nghĩ sẽ đứng theo bên nào. Mặc dù nàng không cho rằng bản thân sẽ ảnh hưởng đến ai nhưng dù sao đi nữa nàng cũng không muốn thấy sự tình càng trở nên phức tạp.

Trước mặt họ đột nhiên xuất hiện rất nhiều quan binh đang từ từ tiến đến.

Thông minh như Hương Điệp đương nhiên biết được đám quân binh kia là đang cố tình hướng phía họ đến đây. Hắn kéo Vũ Dương lập tức xoay người, không thêm nhìn đến bộ mặt ưu thương của Mộ Ưu Vân: "Vũ Dương, thật xin lỗi, ta chỉ có thể dùng cách này để gặp nàng mà thôi". Khi nhận được tin từ Khiết Đan thành, hắn chạy một mạch hướng đến phương bắc, phái người lùng soát tìm kiếm tung tích Vũ Dương khắp nơi chung quanh nhưng không ngờ nàng cùng nam nhân này hiển nhiên rất khoa trương du sơn ngắm cảnh, cho nên nhờ vậy, mà hắn tìm được nàng cũng không phải là chuyện khó gì.

"Nô tỳ không nghĩ sẽ trở về?" Nàng mới thoát ra từ một nhà lao không nghĩ sẽ lại chạy vào trong một nhà tù khác.

"Vì sao? Chẳng phải lúc ở Kiềm Thành nàng đã nguyện ý theo ta rồi sao? Tại sao bây giờ lại không đồng ý?" Trở về Hoàng Thành hắn vẫn luôn muốn tìm kiếm cơ hội cứu nàng. Nay Thương Duật đang ở Kiềm Minh thành chém giết, nên hắn muốn lợi dụng thời gian này tiến đến Khiết Đan thành cứu nàng, không ngờ nhận được tin nàng bị người cướp ra khỏi vương phủ. Đêm đó hắn thức trắng đêm thúc mã chạy như điên tới Khiết Đan thành nhưng sau đó nghĩ lại nếu Vũ Dương đã rời khỏi Ly Vương phủ tất nhiên nàng sẽ không ở lại Khiết Đan thành, vì vậy hắn liền lợi dụng binh quyền đang có trong tay quyết tìm bằng được tung tích Điệp Vũ Dương trong phạm vi thể lực của hắn.

"Không vì sao cả. Lúc trước chỉ vì muốn cứu Vương gia mà thôi. Nay Vương gia đã rất tốt cho nên nô tỳ cũng không cần thiết phải ở cạnh Vương gia nữa"

"Ta mặc kệ chuyện gì, ta chỉ biết là nàng không thể rời khỏi ta!" Theo đêm qua có tin báo tới, hắn đã đứng tại khách điểm này canh cửa suốt một buổi tối. Giờ nhìn đến vẻ mặt hồ hởi của nàng, theo bên cạnh nàng còn là một nam nhân dung mạo tuyệt mỹ, hai người lại đi rất gần nhau lòng hắn rất khó chịu. "Lần đó buông tay nàng là vì ta từ đầu tới cuối muốn tôn trọng lựa chọn của chính nàng, mặc dù lựa chọn kia đã làm cho ta rất đau khổ."

"Quá khứ thì cứ cho nó qua đi, khi đó do còn trẻ người non dạ. Một năm trôi qua nô tỳ đã thay đổi rất nhiều, mọi chuyện khi xưa đều đã phai nhạt, rất nhạt..."

Mộ Ưu Vân gắt gao bắt lấy hai bả vai nàng, không ngừng lay nàng: "Không thể, nàng không thể đối với ta như vậy." Vì nàng hắn có thể bỏ lại mọi thứ,

ngay cả tước vị. Mặc dù không còn ai thân thuộc nhưng hắn không thể mất đi nàng. Một năm trước là do hắn bất lực nên làm cho nàng phải gả đi tận Khiết Đan thành xa xôi, một thân cô độc ở biên cương tự sinh tồn. Hắn tôn trọng nàng nhưng đồng thời trong lúc đó lại xem nhẹ cảm giác an toàn mà nàng đã cần. Giờ suy nghĩ lại hắn càng không cho phép bản thân mình buông tay một lần nữa.

Hương Diệp không thể một bên tiếp tục đứng nhìn dù sao Diệp Vũ Dương vốn cũng mới vừa bị sảy thai không lâu thân thể vẫn còn rất yếu ớt làm sao có thể chịu đựng ép buộc của hắn nên liền lấy tay ngăn lại. “Vĩnh Lạc vương gia, thân mình Vũ Dương không khỏe, người tiếp tục làm như vậy nàng sẽ không chịu nổi.” Nghe thế Mộ Ưu Văn kéo mạnh cơ thể Vũ Dương đang còn choáng váng sát vào lòng mình. Hương Diệp nhìn thế liền nói tiếp: “Vương gia, ngài không nên làm vậy, nàng chính là muội muội của ngài Mộ Tuyết Lăng a!”

Không để ý đến sự tồn tại của Hương Diệp, Mộ Ưu Văn lạnh lùng nhìn Diệp Vũ Dương hỏi: “Hắn là ai vậy? Chính nam nhân này đã mang nàng ra khỏi Ly Vương vương phủ sao?”. Nghĩ rằng dùng ngân lượng có thể giải quyết mọi chuyện Mộ Ưu Văn khinh thường nhìn Hương Diệp, “Người muốn cái gì, nói cho bốn vương biết, bốn vương sẽ cho người!”

Chưa từng có người nào xem thường mình như thế, Hương Diệp nói: “Ta đã dùng mạng chính mình mới đổi được nàng ra khỏi Ly Vương vương phủ, người chẳng lẽ có thể cho ta một mạng hay sao?” Hương Diệp khiêu khích nhìn hắn, không hề có một chút gì là sợ hãi.

“Có thể, chỉ cần Vũ Dương chịu trở lại bên cạnh ta.”

Về mặt xem thường của hắn làm Hương Diệp thoáng cái tức giận đến muốn thổ huyết: “Vương gia, nàng là Mộ Tuyết Lăng, cùng ngài giống nhau đều mang họ Mộ!”. Sớm biết đến Diệp Vũ Dương thật không có kết quả gì tốt, vừa rời khỏi Ly Vương lại kéo tới một Vĩnh Lạc vương gia, thân thể cũng thật hiển hách, hắn xem ra phải cố hết sức thêm nữa.

“Nàng không phải là Mộ Tuyết Lăng, nàng là Diệp Vũ Dương!”

Hương Diệp hít sâu một hơi, cố gắng không chế xúc động bản thân không mắng người rồi vươn tay ôm lấy Diệp Vũ Dương: “Vũ Dương, chúng ta đi!” Nếu cứ tiếp tục ở đây đây đưa cùng Mộ Ưu Văn không chừng hắn sẽ bị tức mà chết.

“Được!”. Thật ra được người che chở bao bọc như vậy rất tốt nhưng sao nàng cũng cảm thấy rất đau lòng. Diệp Vũ Dương cảm động ngẩng đầu lẳng lẳng nhìn bên sườn mặt Hương Diệp, dung mạo của hắn quả thật là quá mức chọc người mà.

“Người cho là người có thể mang Diệp Vũ Dương đi sao? Lần này ta đến đã quyết sẽ không buông tay nàng!”. Mộ Ưu Văn lạnh lùng mở miệng làm bọn họ nhất thời dừng chân: “Người đâu, đưa cả hai người họ mang về quận phủ!”

Nếu chỉ có thể bảo vệ chính mình điều đó đối với Hương Diệp quả thật là dễ dàng nhưng cạnh hắn còn có Vũ Dương, nàng không hề biết chút võ công nào cho nên đành không phản kháng để người đưa đến quận phủ.

Lần này Mộ Ưu Văn đến đây đã làm cho Khánh quận vương hết sức vui mừng. Dù sao Mộ Ưu Văn trước mắt chính là tâm phúc của Trục Nguyệt hoàng. Hắn đã thân chinh đến quận phủ này tự nhiên bọn họ liền phải cần chiều cố hắn cho thật tốt.

Bởi vậy Diệp Vũ Dương cùng Hương Diệp cứ thế bị người giải đến quận phủ. Ở đây trước đó đã có người bố trí phòng ở cho họ thật tốt, còn chưa kịp lên tiếng phản đối hai người đã bị hộ tống vào trong hai phòng khác biệt.

Tuy rằng không muốn đến đây nhưng Diệp Vũ Dương trời sinh thờ ơ cho nên cũng im lặng để người xếp đặt, ngay người ngồi xuống đó. Nhưng ngược lại Hương Diệp thì về mặt đang nổi giận đùng đùng, hắn nhất thời kích động đứng lên, quên mất cả hình tượng. Đối với người bên ngoài hành vi cử chỉ của hắn luôn luôn ung dung đạo mạo, rõ ràng hành động vừa rồi tuy nóng giận nhưng cũng không kém phần tăng thêm sức hút.

Lúc mới gặp, chỉ thấy bề ngoài hắn là một người rất nho nhã ôn hòa, về sau tiếp cận mới phát hiện hắn ngẫu nhiên rất hài hước, nhưng thời gian càng lâu nàng còn phát hiện hắn rất trẻ con.

“Diệp Vũ Dương, người hại ta thật thảm thiết mà.” Hương Diệp bước vào ngồi xuống nhìn Diệp Vũ Dương đang im lặng này giờ không nói lời nào.

Nàng áy náy nhìn hắn, rồi rút ra một chun trà: “Ta cũng không biết là sẽ gặp hắn ở đây”

Thấy vẻ yếu đuối của nàng, Hương Diệp đột nhiên không biết nói gì: “Đứa ngốc, người tự trách làm chi? Ta cũng không phải trách người.” Nghĩ nghĩ hắn vẫn là buộc miệng hỏi nàng: “Hắn không phải là ca ca của người sao? Tại sao...? Tại sao..”

Nhận ra hắn đang do dự, Diệp Vũ Dương ngược mắt lên nhìn hắn rồi suy nghĩ gì đó mới mở miệng: “Vương gia không phải là ca ca của ta, ta cũng không phải là Mộ Tuyết Lăng. Ta chỉ là Diệp Vũ Dương!”. Giờ đã rời khỏi vương phủ cho nên nàng không cần phải tiếp tục dấu giếm, làm ra vẻ thần bí như vậy nữa.

“Cái gì, người nói người không phải là Mộ Tuyết Lăng? Vậy sao người có thể vào được vương phủ chứ?”

“Sao...”

“Trời, các người như vậy chính là tội khi quân. Vũ Dương người sao lại ngốc như thế, nếu bị phát hiện đó là tru di cửu tộc a!”

Cửu tộc? Nàng thật ra cũng rất hy vọng mình có cơ hội như vậy nhưng thật không có a: “Ta không có cửu tộc, trên thế gian này chỉ có một mình ta Diệp Vũ Dương mà thôi”, khi nói những lời này khuôn mặt nàng hết sức bình tĩnh.

Hắn cố giữ chặt tay nàng, đau lòng nói: "Tốt lắm, không sao cả, về sau Hương Diệp ta chính là cứu tộc của ngươi."

"Tốt"

Hương Diệp lộ vẻ hơi do dự, sau đó nói: "Ta nghĩ thế nào cũng thấy chuyện làm ăn này thật là lỗ vốn, ngươi nay mang tội khi quân một khi bị phát hiện ta đây chẳng phải cũng sẽ mất mạng sao?" Hắn vờ như rất khẩn trương giữ chặt tay Diệp Vũ Dương, năn nỉ: "Vũ Dương, vì ngươi giờ đã có cứu tộc là ta bên cạnh, ngươi từ nay nên phải bảo trọng tính mạng mình cho thật tốt có biết không!"

Nàng cảm động nhìn hắn, thì ra hắn muốn dùng cách này để nói cho nàng biết trên thế gian này cũng có người để ý đến sinh mệnh của nàng: "Được!". Cảm giác thế này thật tốt biết bao. Dù biết bản thân rõ ràng đã mang lại không ít phiền hà cho hắn nhưng nàng vẫn muốn níu kéo không muốn buông tay cho mối thân tình này.

"Tuy rằng lần này đứa nhỏ không còn, nhưng tương lai vẫn sẽ có cơ hội. Đến lúc đó ngươi sẽ có một cứu tộc mới, sẽ không còn cần đến ta nữa!" bản tính vốn hay nói giỡn nhưng Hương Diệp thật khó lòng mà tưởng tượng ra bộ dạng Diệp Vũ Dương khi có đứa nhỏ sẽ ra sao. Nàng vốn đã ít lời chỉ e rằng đứa nhỏ kia của nàng cũng có một ngày ghen chữ mà chết a.

Bản tay của hắn quả thật rất ấm, thật to nhưng không giống với Thương Duật. Thương Duật và nàng đều là người lạnh lùng, cho nên mỗi khi hai người ở cùng một chỗ đều phải cần một khoảng thời gian mới có thể sưởi ấm đôi phương, không giống Hương Diệp ấm áp thật sự làm cho người ta rất quyến luyến: "Sẽ không đâu, ngươi mãi là cứu tộc của ta..."

Một luồng gió mạnh ập tới, làm Diệp Vũ Dương không thể không buông Hương Diệp ra, thân mình ngay sau đó liền rơi vào trong vòng ôm của Mộ Ưu Vân: "Vũ Dương, nàng không thể đối với ta như vậy!". Cảm tình con người chính là như thế một khi đã mất đi thì một chút cũng không để ý, không luyến tiếc.

Biết Mộ Ưu Vân sẽ không thương tổn Vũ Dương nên Hương Diệp lẳng lặng lui ra ngoài vì dù hắn có ở lại cũng không thay đổi được gì.

"Vũ Dương, nàng từng mang thai, từng có đứa con của Thương Duật sao?" Hắn thương tâm nhìn thẳng vào mắt nàng. Tuy biết Vũ Dương gả cho Thương Duật nhưng khi nghe tin nàng từng mang thai cốt nhục của Thương Duật thì trong lòng hắn vô cùng kích động: "Nàng làm sao có thể có thai với hắn cơ chứ?"

Đang muốn trả lời, nhưng khi ngẩng đầu, nhìn đến ánh mắt đang ngập hơi nước của hắn, Diệp Vũ Dương liền đem ý nghĩ trong đầu thu hồi. Dù sao hắn cũng chính là nam nhân mà nàng đã từng yêu làm sao có thể nói ra những lời tàn nhẫn như thế: "Hiện giờ không phải đã không còn nữa sao?" Nàng muốn bình tĩnh đối mặt chuyện mình đã mất đứa nhỏ, cố ý an ủi cho người khác nhưng đồng thời lại làm thương tổn chính bản thân mình.

"Vũ Dương, nàng đã yêu hắn rồi phải không? Bằng không nàng làm sao có thể vì hắn mà mang đứa nhỏ chứ?" Tính tình của Diệp Vũ Dương, hắn biết rất rõ, chuyện nàng không muốn không ai có thể ép nàng. Nếu nàng đã từng mang cốt nhục của Thương Duật, vậy nếu không phải là để ý thì là cái gì, nhưng Mộ Ưu Vân hắn vì sao không thể có được tâm nàng chứ. Tuyệt tình của nàng làm cho hắn sợ hãi, dường như nàng đang đứng đó nhưng hắn nhìn không thấy chạm cũng không được, làm hắn cảm thấy bản thân mình rất bất lực, "Vũ Dương không cần, không cần thương hắn, không cần tàn nhẫn với ta như vậy. Ta chỉ có nàng, chỉ có nàng thôi!" Hắn gục đầu lên vai nàng, trong lòng bàng hoàng cùng xúc động muốn nghe được một lời hứa hẹn của nàng.

Vũ Dương hơi nhắm mắt, càng nhìn hắn lòng càng thấy thương tâm, thật không đành lòng: "Được!" Không phải nàng đã muốn rời khỏi nơi đó rồi sao? Ra đi như vậy không còn dây dưa, không làm Thương Duật đau lòng càng không cho hắn cơ hội tổn thương mình.

"Thật vậy sao! Là thật sao?" Hắn vui sướng ngẩng đầu, khẩn trương nhìn chăm chăm nàng.

Bản tính hắn vốn kiêu ngạo, đồng thời xưa nay là người rất trầm ổn nay lại vì chính nàng mà bị kích động thế này: "Đúng vậy!" Thật đúng là tạo hóa trêu ngươi! Khi nàng để ý hắn, bọn họ lại bị chia cách bởi thiên sơn vạn thủy, đến khi trong lòng nàng giờ đã có người khác thì hắn lại ung dung xuất hiện trước mặt nàng.

"Thật tốt, Vũ Dương..." Đầu hắn hơi hơi cúi xuống từ từ thưởng thức hương vị từ cơ thể nàng đang tỏa ra.

Nhìn khuôn mặt đang càng lúc càng gần, ngay chính lúc môi chạm vào nhau, trong đầu nàng thoáng cảm thấy thật trống rỗng. Môi hắn chạm nhẹ hôn lên mặt nàng, cảm giác ẩm ướt nóng bỏng còn có chút ngưa ngứa truyền tới: "Có người đến!" May mắn thay thoáng thấy có một binh sĩ tiến đến, Diệp Vũ Dương nhanh chóng lên tiếng.

Mộ Ưu Vân không chút hờn giận chỉ là hơi nhíu mày, đặt nụ hôn nhẹ lên trán của nàng: "Ta đi xử lý công việc một chút, nàng ở đây cố gắng nghỉ ngơi cho thật tốt, đừng nên chạy loạn!" Sảy thai mặc dù không phải là chuyện quá mức nghiêm trọng gì nhưng đối với sức khỏe Vũ Dương sau này vẫn có ảnh hưởng không ít.

Mộ Ưu Vân đi rồi, Diệp Vũ Dương đưa tay lên sờ thử hai má, nơi đó vẫn còn để lại hương vị của hắn. Hương vị đó rất đặc trưng, rất nhẹ lại không bá đạo như của Thương Duật. Nam nhân như Thương Duật cho dù nàng không đồng ý hắn cũng sẽ kiên trì đến khi nàng đồng ý mới thôi, cho dù là thời điểm bọn họ ân ái hắn cũng không cho phép nàng lơ là không tập trung, buộc nàng phải phản ứng lại với va chạm của hắn.

Tại sao lại nghĩ đến hắn chứ? Diệp Vũ Dương lắc lắc đầu, mấy ngày nay hình như nàng chưa từng có một giấc ngủ an ổn. Liếc nhìn gần chiếc giường, phát hiện rất nhiều hoa tươi làm cho cả gian phòng đâu đâu cũng đầy ắp những hoa đào. Thì ra chuyện này hắn cũng biết sao? Trước kia khi còn ở Mộ vương phủ, mỗi khi nhìn thấy hoa đào từng đóa nở rộ nàng sẽ hái chúng đặt nơi đầu giường, đợi cho nó khô héo nàng mới đem chúng vứt bỏ.

Trong giỏ nhỏ đầu giường cũng có rất nhiều hoa, những cánh hoa đào màu hồng phấn trông càng cực kỳ xinh đẹp. Đối với hoa nàng không phải thích nhiều lắm chỉ đặc biệt là hoa đào, mùa hè thì thích ngắm từ vi tím, ngoài ra những thứ khác nàng không chút nào để ý.

Chậm rãi nhặt lên một đóa hoa, nàng nhẹ nhàng đặt trên môi gian, ngửi thấy một mùi thơm ngát và môi cảm nhận được sự mát lạnh của sương sớm, mon man quần quanh đầu lưỡi nàng, truyền đến cảm giác lạnh lạnh. Nhưng khi đem chúng nuốt vào cuống họng lại cảm thấy thật chua xót, cố gắng nuốt xuống cũng không xóa được vị đắng chất kia.

Xử lý xong mọi công việc Mộ Ưu Vân liền quay trở về, nhìn thấy nàng đang ngủ say lòng hẳn dâng lên sự thương cảm, tâm như bị siết chặt: "Vũ Dương, nàng thật là gầy!" Hắn nhìn khuôn mặt của nàng, đem bàn tay chạm nhẹ lên đó. Nàng trong lúc ngủ mơ đang nở nụ cười thỏa mãn, hắn nhìn đến mê mẩn, đây là nụ cười hắn trước giờ chưa từng thấy qua. Tuy rằng lúc trước tại Mộ vương phủ, mặc dù là nàng cũng thường mỉm cười với hắn nhưng trông không thỏa mãn như thế này, đây chính là nụ cười xuất phát từ nội tâm.

Hắn thật lòng rất hy vọng cả đời này đều có thể bầu bạn cạnh nàng, không cần bất kỳ thế thiếp nào, không có Thương Duật, không có Trúc Nguyệt hoàng. Hắn nguyện bản thân chỉ là một người thế tục bình thường cùng nàng đồng hành cả đời. Cúi đầu hôn nhẹ lên khóe môi đang thản nhiên cười, Mộ Ưu Vân không dám hôn quá sâu e sợ đánh thức nàng.

Hắn cười mãn nguyện, kéo chăn đắp lên cho nàng rồi nhẹ nhàng rời đi.

Tại giây phút hắn hôn nàng, Diệp Vũ Dương đã tỉnh lại, nhưng nàng cảm thấy may mắn vì hắn không tiếp tục tiến tới bằng không nàng thật không biết phải phản ứng thế nào cho phải.

Điều này Mộ Ưu Vân vĩnh viễn không bằng Thương Duật, hắn bá đạo cho dù là nửa đêm hắn cũng làm nàng tỉnh lại. Dù biết Vũ Dương đang chìm sâu vào giấc ngủ mơ hắn cũng sẽ cần nàng không nhẹ thì mạnh đến khi nàng tỉnh lại mới thôi, hắn bắt nàng nghênh đón nhiệt tình của hắn. Nếu như nàng không muốn hắn cũng có cách nhẫn nại để dụ dỗ dần, cho đến khi nàng vì hắn mà nở rộ mới thôi.

Còn Mộ Ưu Vân là người luôn khiêm tốn, hắn chỉ biết chờ đợi, yên lặng canh giữ một bên, nhẫn nại chờ cho đến khi nào Diệp Vũ Dương chuẩn bị sẵn sàng.

Ở tại quận phủ mấy ngày nay, lúc nào Hương Diệp cũng luôn kề cận bên nàng. Hôm nay sau khi ngủ trưa tỉnh dậy đã nhìn thấy Hương Diệp đang tiến vào. Hắn nhìn quanh bốn phía thấy không người mới nói: "Vũ Dương, tối nay sẽ có người đem chúng ta trốn đi!"

Mộ Ưu Vân đối với Vũ Dương rõ ràng là rất tốt, điều đó hắn không hề phủ nhận. Hương Diệp biết bản thân Mộ Ưu Vân lo lắng cho Vũ Dương muốn chết nhưng lại không dám phả bất cứ kẻ nào giám sát cạnh nàng, ngược lại đánh chính mình ngày ngày tiến tới thăm hỏi.

"Thật không? Người không phải cũng bị giam lỏng sao? Làm sao có thể liên hệ được người bên ngoài chứ?"

"Ha ha, chuyện này chỉ là chuyện nhỏ nhặt, ta chỉ là phải hy sinh một chút nhan sắc mà thôi!" Hắn còn bày ra bộ dáng như một lão ngoan đồng, say sưa nói: "Thì ra hạ nhân trong quận phủ này ngay cả nam nhân, họ cũng đối xử rất tốt."

Nàng hơi hơi mỉm cười biết Hương Diệp không hề khoát lác chút nào. Dung mạo của hắn quả thật là quá mức hoàn mỹ, vô luận nam nữ hay già trẻ nhìn đến đều cảm thấy thật yêu thích. Vốn dĩ ấn tượng đầu tiên đập vào mắt họ chính là khí chất ung dung của hắn cho nên nghe hắn ra lệnh thì cũng tự nguyện tuyệt đối phục tùng, nhưng dù sao chuyện này chỉ có hắn mới nghĩ ra được.

"Ta dường như cảm giác được ngươi đang khinh thường ta!" Hương Diệp không chút hờn giận trừng mắt nhìn nàng, tỏ vẻ như đang rất ủy khuất.

"Không có, chỉ là thấy biểu hiện của ngươi trước mặt ta so với người khác quả thật chênh lệch rất lớn"

"Thì sao nào? Chẳng lẽ hối hận vì đã không gả cho ta sao?" Hắn chống tay lên đầu vai nàng ý tứ trêu đùa. "Nhưng cũng trễ rồi ta dù sao cũng là thuyền đã có bến a!"

Nàng mỉm cười đánh nhẹ hắn: "Tốt lắm, chúng ta chừng nào trốn đi?"

"Giờ tý đêm nay!"

"Tốt!"

Câu trả lời của nàng làm cho Hương Diệp có chút khó hiểu: "Vũ Dương ngươi quả thật là một nữ nhân rất nhẫn tâm a. Thật có thể buông tay người đã yêu ngươi chết sống như Mộ Ưu Vân sao?" Nàng quá mức bình tĩnh ngược lại làm cho hắn cảm thấy nuôi tiếc.

"Không sai!"

Hương Diệp hít sâu một hơi, nhẹ nhõm nói: "Diệp Vũ Dương, ngươi thật không giống nữ nhân chút nào, nói chuyện lúc nào cũng cụt ngủn" Hắn giận dữ dậm chân xoay người liền đi ra ngoài.

Đêm đến, Diệp Vũ Dương không hề chuẩn bị gì cả, nhưng dường như nàng cảm thấy Mộ Ưu Vân vẫn phát hiện ra gì đó, cả đêm cứ ở trong phòng quanh quần lấy nàng không hề có ý định muốn rời đi, còn Diệp Vũ Dương chỉ biết câu được câu mất một bên phụ họa theo.

“Vũ Dương, nàng xem, cái này có đẹp không?” Hắn từ trong ngực áo cẩn thận lấy ra một vật gì đó, đem đặt trước mắt Diệp Vũ Dương.

Diệp Vũ Dương đang đọc sách, giương mắt ngược nhìn một chút: “Rất đẹp!” Đó là một cây trầm ngọc rất tinh xảo, thân trầm màu trắng thuần khiết bên trên không có một chút hoa văn lờ lẹt nào, đầu trầm có gắn hình điêu khắc của mấy đoá hoa đào.

“Ta thấy cây trầm của nàng đã bị gãy, cho nên trên đường nhìn thấy nó liền mua cho nàng” Mộ Ưu Vân tiến tới, lấy sách ra khỏi tay nàng: “Thích không?”

Thì ra nàng vẫn luôn cài cây trầm bị gãy mà Thương Duật đã tặng, không muốn thay cái mới, càng chưa từng tháo nó xuống: “Rất tinh xảo!” Diệp Vũ Dương cầm lấy cây trầm, nhẹ nhàng vuốt ve, thân trầm bằng ngọc dưới ánh nến chiếu rọi càng thêm trong suốt, đẹp mắt.

“Ta giúp nàng” Vừa nói hắn vừa tháo xuống cây trầm gãy mà nàng đang cài. Hắn không hiểu vì sao khi nhìn đến hoa văn của cây trầm gãy kia hắn cảm thấy rất chướng mắt, dường như trong lòng còn thấy khó chịu: “Cài lên cho ta xem”

“Không” Diệp Vũ Dương lùi lại, vội vàng cự tuyệt: “Giờ đã muộn rồi, cũng nên đi nghỉ ngày mai sẽ cho Vương Gia xem!”

Hắn không cự tuyệt, chỉ cười cười rồi thu tay lại: “Được, ngày mai ta nhất định phải nhìn thấy nàng cài nó!” Lúc nói câu này hắn đã cố tình nhấn mạnh hai chữ ngày mai kia.

Chẳng lẽ hắn đã cảm nhận được điều gì sao? Diệp Vũ Dương ngẩng đầu nhìn lên nhưng không phát hiện gì, nghĩ rằng chắc bản thân có lẽ đã quá đa nghi, nếu Mộ Ưu Vân biết nàng phải đi tất nhiên hắn sẽ không thể bình tĩnh như thế.

Hai người trò chuyện trong chốc lát thì Mộ Ưu Vân liền bị thuộc hạ gọi đi. Nay Thương Duật tạo phản, công việc trong triều có lẽ rất là bề bộn, hắn thân là Vĩnh Lạc vương gia đương nhiên cũng không thể nào tự do nhàn nhã.

Nàng chớp mắt một chút liền nghe bên ngoài có người đang gõ cửa, theo sau đó là tiếng đẩy cửa đi vào.

“Diệp Vũ Dương, giờ khắc khản trương thế này mà ngươi còn ngủ được à?” Hương Diệp nhìn nữ nhân đang nằm trên giường tức giận ngay cả tròng mắt cũng muốn bốc hỏa.

Mặc kệ hắn tức giận, nàng vốn trước giờ không phải là người hay khản trương: “Đến giờ tỵ rồi sao?”

“Ừ! Chúng ta đi thôi!” Hắn nắm tay Diệp Vũ Dương rồi kéo ra ngoài, “Sẽ có người đợi chúng ta ở cửa hậu viện để tiếp ứng”

Hai người rón ra rón rén hướng phía hậu viện đi đến, Hương Diệp vốn quen thuộc nên dễ dàng tránh được tai mắt, cứ thế xuyên một đường đi qua.

Vừa tới hậu viện liền thấy một tên hắc y nhân phi thân vào, hắn hướng Hương Diệp hành lễ: “Gia, nô tài tới chậm!” vừa cung kính nhưng rất đủ lễ.

“Nói nhiều lời vô nghĩa thế này làm chi, đi mau!”

“Cô nương, đặc tội!” Hắn vờn một tay liền ôm lấy hai người định hướng phía ngoài bay đi.

“Thật to gan, dám xông vào quận phủ!” Một giọng nói vang lên, dường như bọn họ đã sớm chuẩn bị, trong phút chốc chỉ thấy một đám người đông nghịt xông vào từ bốn phía bao vây cả ba lại bên trong. Mộ Ưu Vân mỉm cười, dạt đám người hai bên chậm rãi đi tới: “Vũ Dương, nàng muốn đi đâu?”

“Rời khỏi nơi đây!”

Thấy nàng không hoảng sợ, hắn tin rằng nàng thật sự muốn rời đi. Hắn không tiếp tục nhìn đến nàng mà chuyển sang nhìn Hương Diệp: “Các ngươi muốn chính mình đầu hàng hay là muốn ta ra tay đây?”

Hương Diệp cười lạnh, xem ra bọn họ đã bị trúng kế: “Giới cho ngươi Mộ Ưu Vân, thì ra ngươi cố tình không cho người giám sát chúng ta là vì có âm mưu sẵn.” Thân mình hắn lại lui về chắn trước mặt hắc y nhân: “Mệnh Sách, ngươi mau chạy đi!”

Mệnh Sách nhìn chủ nhân rồi sau đó suy nghĩ: dưới tình huống đông người thế này hắn có thể toàn mạng trở ra cũng không phải khó lắm cho nên không chút do dự tuân lệnh, hắn nhanh tay tung ra vài chưởng, thừa dịp bọn quân binh còn chưa chuẩn bị liền phi thân rời đi.

Mộ Ưu Vân không quan tâm, chỉ cần Vũ Dương còn ở đây những cái khác hắn không muốn để ý: “Đem Hương Diệp giải đi xuống!” Nói xong hắn lạnh lùng nhìn Diệp Vũ Dương, bộ dáng tao nhã giờ đây cũng dần dần phát ra lửa giận.

Không đợi Vũ Dương phản ứng, Mộ Ưu Vân liền ôm lấy nàng hướng viện trước mặt đi tới.

Dọc theo đường đi Diệp Vũ Dương không hề giãy dụa phản kháng, bởi vì nàng biết mặc dù lòng nàng không vui nhưng lần này nàng rõ ràng nàng đã chọc giận Mộ Ưu Vân.

Mộ Ưu Vân một cước đá văng cửa phòng, ôm nàng hướng phía giường bước tới.

Diệp Vũ Dương giờ mới bắt đầu khản trương, ánh mắt hắn đang phát ra lửa nóng hùng hục. Nàng biết rõ đây đơn giản không chỉ có phần nộ, nàng còn nhìn ra được mâu gian kia hiện lóe lên tia sáng rất giống của Thương Duật: “Vương gia, ngươi muốn làm gì?” Diệp Vũ Dương lồm cồm ngồi dậy khản trương nhìn hắn.

“Ta nghĩ nếu để cho nàng danh chính ngôn thuận làm người của ta thì nàng sẽ không có cơ hội mà rời khỏi ta nữa!” Dứt lời hắn vươn tay ra kéo Diệp Vũ Dương rơi gọn vào trong lòng hắn, môi hắn, khi nàng còn chưa kịp lấy lại phản ứng, đã không chần chừ mà hôn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Vũ Dương Âm Sát Thương Duật.

Diệp Vũ Dương trong phút chốc trở tay không kịp, bị môi hắn chà sát hôn xuống, hai tay dùng sức đẩy ra không ngờ bị hắn càng ôm càng chặt :’Ồ...’. Một khắc kia tim của nàng dường như muốn nhảy ra ngoài. Khoảng cách hai người quá gần nên ngay cả mùi hương đặc trưng trên người hắn cũng không khó ngửi thấy, ngược lại còn có mùi hoa đào thơm ngát phụ thêm một bên làm cho mùi thơm kia càng thêm dễ chịu.

Nhưng nàng lại không thể đáp lại, cảm giác chính mình như đang phản bội Thương Duật. Trong khi đó bàn tay hắn lại không ngừng vuốt ve, đem quần áo trên người nàng từng mảng xé rách:’Dừng tay, Vương gia, dừng.....tay.....’ nàng không biết làm gì nhất thời cắn mạnh một cái, ngay tức khắc liền cảm nhận được mùi máu tanh tràn ngập hầu gian.

Mộ Ưu Vân có vẻ như càng nổi điên hơn, một tay gắt gao cố định hai tay Vũ Dương đặt trên đỉnh đầu. Môi nàng lại tiếp tục bị hắn không ngừng vừa dày vò, cắn nuốt, cứ theo một đường thẳng hôn xuống.

Diệp Vũ Dương giờ phút đã thật sự hoảng sợ, toàn thân nàng không ngừng run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng dần trở nên trắng bệch. Nhưng Mộ Ưu Vân đang trên người nàng vẫn không ngừng thăm dò, mỗi một tác động da khi bị hắn chạm vào làm cho nàng khó chịu đến nổi da gà:’Vương gia, không được, không cần phải ép buộc nô tỳ....’ Bầu ngực nàng bị lưỡi hắn bừa bãi liếm mát truyền đến cảm giác cực kỳ không thoải mái, đồng thời đầu óc càng thêm choáng váng quay cuồng.

Thân thể bất ngờ bị cô rút từng trăn, nàng vội nghiêng người sang một bên:’Á...’ sau đó đem tất cả thức ăn của buổi tối mà nôn ra hết.

Mộ Ưu Vân lúc này mới phát hiện hành động điên cuồng của chính mình vừa rồi, hắn cả kinh nâng cả người nàng dậy, nhìn thấy nàng vì thống khổ mà không ngừng nôn tháo thức ăn ra ngoài. Hắn giận dữ rống to một tiếng:’A...’ Tiếng rống giận kia vừa dứt thì thân thể hắn cũng đã biến mất ra khỏi tầm phòng của Vũ Dương.

Diệp Vũ Dương không biết Mộ Ưu Vân đã rời đi lúc nào, nàng chỉ cảm giác được dạ dày như đang nôn cả mật ra, thân thể không còn một chút sức lực nào. Trên giường giờ vẫn còn tràn ngập hương vị của Mộ Ưu Vân, Diệp Vũ Dương cố gượng ngồi dậy, tựa người vào một trụ giường để giúp đỡ lấy cơ thể mình.

Cơ thể vẫn chưa hết run rẩy, nàng đột nhiên bật tiếng khóc nức nở. Ánh trăng theo cửa sổ bị mờ tiến vào, chiếu rọi lên khuôn mặt trắng bệch của nàng trông càng thêm trong suốt, sáng rọi dị thường. Nàng khi đó có loại cảm giác cực kỳ sợ hãi, làm nàng vô thức nhớ lại đoạn thời gian mà nàng không muốn ai biết tới trước kia, đó chính là khoảng thời gian mà hàng đêm nàng phải lặng lẽ dùng nước mắt rửa mặt, cô đơn giữa đêm khuya thanh vắng. Nàng khóc không phải do cảm thấy bị thương vì thân thể không còn thuần khiết, mà khóc vì bản thân cảm giác thật vô vọng, hồng trần cuộn cuộn bên ngoài nhưng chỉ mình nàng bất lực không tìm được nơi nào để dựa dẫm vào.

Nàng chỉ có thể nuốt vào nước mắt chính mình, chậm rãi đưa tay chạm nhẹ lên bụng mình: không ngờ đau thương của nàng cũng chỉ có thể chờ khi đêm tới không người mới có thể đem ra tự chữa lấy.

“Gia...” Một khắc này không ngờ người nàng mong muốn gặp nhất hiển nhiên lại là nam nhân vô tình kia, Thương Duật. Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, trong trẻo và lạnh lùng thấm ướt cả khuôn mặt nàng, để lại dấu vết bị thương đã từng lướt qua nơi đó.

Đầu ngón tay khẽ nâng lên, lau đi những giọt nước mắt đang chảy ra, kiên cường ngửa đầu nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ tự an ủi:’Vũ Dương, không đau, một chút cũng không đau...’ Không có nẫu thân ôm ấp, nàng chỉ có tự ôm chặt lấy bản thân mình; không có mẫu thân dỗ dành nàng chỉ có thể tự mình an ủi chính mình; nhưng nếu mất đi tâm mình, nàng nên làm thế nào bây giờ? Nàng nên phải đi nơi nào?

Hương Diệp sau khi được Mộ Ưu Vân nhờ vả tiến đến, hắn thấy Vũ Dương đang si ngốc ngồi nhìn ánh trăng, trên người quần áo lộn xộn, mái tóc rối bời hỗn độn, có vẻ đã khóc rất nhiều, làm cho lòng hắn có chút đau đớn.

Hương Diệp từng bước tiến tới, ôm lấy thân thể yếu ớt của nàng:’Vũ Dương, cứu tộc của ngươi đến rồi đây.’ Tiếng nói hắn khàn khàn, nghe như có một loại đau đớn đang âm ỉ trong đó:’Vũ Dương đừng sợ, Hương Diệp ta đến rồi đây, không cần sợ nữa!’ Nhìn thấy thân thể nàng run rẩy lòng hắn thật đau lòng không thôi.

“Hương Diệp, ta rất muốn tỏ ra kiên cường, nhưng ta không làm được, làm không được....”. Chuyện thương tâm trong lòng bao năm qua nay lại bị Mộ Ưu Vân dùng sự cường hãn, ép bách phá hỏng tất cả, không biết phải dùng lời lẽ nào để diễn tả ra hết đây:’Ta đã không ngừng tự nhủ bản thân mình không hề đau, không đau, nhưng mà....”

Hương Diệp găt gao ôm chăm lấy nàng, ôn nhu mở miệng: "Đầu thì cứ nói ra đi, không sao cả, đã có ta ở đây."

"Được, Hương Diệp, người đừng đi," Nàng nhẹ nhàng dựa vào vòng ôm của hắn, rồi chậm rãi nặng nề tiến vào giấc ngủ.

Hắn đem ngoại bào của mình cời xuống, phủ lên người của nàng, cứ như vậy mà lẳng lặng ôm nàng, tựa như những ngày đông trước đây khi hắn còn sống trong nghèo khó, cùng Hương Lăng kẻ cận sưởi ấm cho nhau. Hắn nhẹ nhàng lấy tay vuốt vuốt mái tóc hỗn độn của nàng, nhìn đến cánh môi đã sưng đỏ có lẽ vì bị Mộ Ưu Vân chà xát khi nãy. Hắn tức giận nguyên rủa Mộ Ưu Vân đúng là chết tiệt mà, sao dám đối với Vũ Dương thế này chứ, nàng trong mắt hắn là một nữ nhân tinh khiết nhất thiên hạ, tên họ Mộ kia sao nỡ lòng xuống tay không thương tình như thế.?

Trước đây hắn không biết vì sao Vũ Dương lại bị gả đến Kiệt Đan thành xa xôi này, nhưng hắn biết nhất định không phải là do nàng nguyên ý, bằng không nàng cũng không ngừng mà muốn trốn khỏi Ly Vương thế này. Còn Mộ Ưu Vân dù sao hắn cũng nhờ có Vũ Dương tình nguyện đứng ra chịu khổ cho muội muội hắn, đáng lẽ hắn nên đối tốt Vũ Dương mới phải, không nghĩ hắn lại có thể đối nàng như vậy. Trách không được khi nghe hắn hỏi nàng đã muốn đi nơi nào, nàng lại có vẻ mặt ngốc nghếch mờ mịt thế kia.

Sắc trời dần dần sáng lên, Hương Diệp cũng ngồi ôm Diệp Vũ Dương suốt cả một đêm. Đợi đến khi Vũ Dương tỉnh lại nhìn thấy Hương Diệp trước mặt nàng kích động nói: "Người không mệt sao?"

"Không mệt, vẫn còn tốt lắm, mau nhanh đi rửa mặt!" Lúc đứng dậy phát hiện hai chân mình hơi chút run rẩy, nhất thời không thể đứng vững, hắn nhanh chóng ngồi trở xuống.

Diệp Vũ Dương khó hiểu nhìn hắn lên tiếng: "Làm sao vậy?"

"Không việc gì, chỉ bị tê chân mà thôi" Nhìn thấy nàng lo lắng hắn nói: "Diệp Vũ Dương, sau một đêm ôm người, ta phát hiện người này cả người toàn xương không có chút thịt nào cả."

Trong lúc Diệp Vũ Dương đi rửa mặt, hắn đã thuận tiện lợi dụng lúc đó đem chăn nệm trên giường của nàng ném hết ra ngoài. Tối qua khi nhìn thấy bộ dáng nàng ngồi trên đó hắn biết nàng cảm giác chúng có bao nhiêu bẩn a.

Nhìn chiếc giường trống trải kia Diệp Vũ Dương cảm kích hắn nỡ nụ cười rức rờ: "Hương Diệp người thật sự là người tốt!". Đối với tất cả những chuyện xảy ra nàng chỉ có thể đem chúng vùi chôn dưới đáy lòng, xoay người một cái lại biến thành một Diệp Vũ Dương đạm mạc như xưa.

"Ta cũng nghĩ như vậy" Hắn cười đắc ý, sau đó chỉ chỉ đến bàn thức ăn trước mặt: "Mau chút qua đây ăn đi, ta đang rất đói đây nè!"

Suốt ngày hôm đó Hương Diệp đều quây quần bầu bạn bên cạnh Diệp Vũ Dương, không hề rời khỏi dù chỉ nửa bước. Bọn họ cũng không có đi đâu xa, chỉ ngồi lại trong phòng, một bên Hương Diệp không ngừng nói đủ thứ chuyện, còn Diệp Vũ Dương một bên lắng nghe, ngẫu nhiên cũng sẽ chen vào một hai câu gì đó, không gian hòa thuận ấm áp bao bọc khắp cả gian phòng.

Mộ Ưu Vân có lẽ do cảm thấy thật có lỗi với Vũ Dương, cho nên qua mấy ngày sau hắn vẫn không có xuất hiện. Dù vậy Diệp Vũ Dương đương nhiên hiểu được, nếu như không có lệnh của Mộ Ưu Vân, nàng và Hương Diệp đừng mơ tưởng sẽ rời khỏi nơi đây.

Lúc Mộ Ưu Vân xuất hiện trước mắt Vũ Dương lần nữa thì đã là chuyện của ba ngày sau đó.

Khi đó Diệp Vũ Dương đang ngồi đọc sách, phát hiện ánh mắt áy náy của hắn nàng cảm thấy có chút không đành lòng lên tiếng: "Vương gia, mấy ngày qua không thấy tới!". Nàng vờ như giữa bọn họ chưa hề phát sinh chuyện gì, cố ý suy nghĩ vì không muốn làm tổn thương đến hắn.

Ánh mắt Mộ Ưu Vân sáng ngời, sáng khoái cười nói: "Mấy ngày qua bận quá, nên cũng không có ghé sang đây!" Hắn biết Diệp Vũ Dương làm vậy vì không muốn cho hắn áy náy cùng khó xử.

"Vũ Dương, vài ngày nữa chúng ta sẽ lên đường hồi Hoàng thành", hắn khẩn trương quan sát nàng. Thật ra dù Vũ Dương có cự tuyệt đi nữa nhưng hắn lần này đã quyết tâm, đem theo nàng bên cạnh đến cùng.

Nàng hơi cúi mi, đặt quyển sách từ trong tay xuống: "Nô tỳ nhất định phải đi theo sao?" Nàng những tưởng rằng mình đã rời khỏi nơi đó không ngờ lại một lần nữa lại bước trở vào trong cuộc sống của hắn, càng không nghĩ lại vì hắn mà làm ảnh hưởng đến người kia.

"Nhất định!"

"Ừ, thật ra chỉ là chuyện sớm muộn thôi!" Đối với tất cả mọi chuyện giờ đây nàng chỉ biết phải nhận lấy, càng không nghĩ bản thân nếu phản kháng thì sẽ có tác dụng gì đây: "Vậy xin hãy thả Hương Diệp ra, hắn chẳng qua chỉ là một thương nhân."

Thương nhân? Hương Diệp? Hắn không lẽ chính là thiên hạ đệ nhất thù phủ Hương Diệp sao?"

"Chuyện này nô tỳ cũng không rõ lắm!"

"Hắn chẳng phải là ân nhân của Thương Duật sao? Lần này cũng nhờ có hắn nên Thương Duật mới tránh khỏi được một kiếp?" Hắn sớm đã từng nghĩ ngờ chuyện này, Hương Diệp, nam nhân luôn được mọi người ca ngợi dung mạo tuyệt mỹ, như thế trừ bỏ Hương Diệp đó, thì còn ai vào đây.

Thấy hắn đắm chiêu suy nghĩ, Diệp Vũ Dương cũng không có ý nói thêm. Cũng đúng thôi dù sao Hương Diệp chính là người đã từng giúp Thương Duật,

còn Mộ Ưu Vân và Thương Duật lại là thù địch, nay đã biết sự xuất hiện của Hương Diệp nên đương nhiên hấn sao dễ dàng mà buông tha cho được chứ. Nàng một mặt không muốn làm cho mọi chuyện càng trở nên phức tạp bên lăng sang chuyện khác: “Lần trước nô tỳ dùng bò câu đưa tin, cảm ơn Vương gia khi đó đã ra tay tương trợ, giúp đỡ lục thành ở phương bắc, bằng không chỉ sợ người chết sẽ nhiều vô số đi “

Nhớ rõ lần đó, lúc trước khi đi ngủ nàng bắt chợt nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Thương Duật, trong lòng dâng nên một nỗi thông cảm cùng chua xót khó tả. Vì thế ngày thứ hai sau khi trở lại Mặc Chí hiền nàng liền viết nhanh vài chữ kể rõ lại tình trạng khó khăn ở biên cương, đồng thời nàng cố tình không đề cập gì đến Thương Duật, bởi vì nàng biết Mộ Ưu Vân sẽ không được vui khi nghe nàng nhắc đến tên Thương Duật. Trong thư nàng chỉ nói về chuyện dân chúng đang lâm than thế nào, nhìn thấy họ quần manh áo rách, nàng thật không đành lòng đứng nhìn họ lâm ra cảnh thế này. Sau đó Hoàng thành tuy rằng cũng có cho người đem lương thực đến tiếp tế nhưng khổ nổi vẫn là không đủ, nhưng dù sao Diệp Vũ Dương cũng rất cảm kích vì nàng biết đây là Mộ Ưu Vân đã là quá mức độ lượng.

“Nhưng do hoàng thượng kiên quyết phản đối bởi vậy lương thực cung cấp cho việc chặn tai vẫn không đủ, ta cũng không giúp được việc gì.” Chi căn Diệp Vũ Dương lên tiếng, đừng nói là phải trợ giúp Thương Duật, cho dù phải hai tay dâng lên tước vị của chính mình hấn cũng không từ chối. Dù vậy trước giờ nàng cũng chưa hề một lời với Thương Duật, cho nên hôm nay càng sẽ không.

“Tạ Vương gia!”

“Vũ Dương, không cần phải khách sáo với ta như vậy được không? Ta thích nàng giống trước kia, khi đó tuy nàng vẫn lãnh đạm nhưng mỗi khi nhìn vào mắt nàng ta ít ra thấy được hình ảnh chính mình trong đó, nhưng nay nhìn vào đó thì chỉ là trống rỗng.”

“Nô tỳ...”

“Không sao cả, ta biết, nàng đã sống như thế tại Khiết Đan thành suốt một năm qua cho nên cũng cần có thời gian để từ từ thích ứng lại”. Hấn nghĩ bốn năm cảm tình sẽ không bởi vì một năm xa cách mà trở nên suy giảm, lại càng không vì như vậy mà tan thành mây khói. Hấn tin tưởng chỉ cần qua một thời gian mọi chuyện rồi sẽ lại khôi phục như xưa, nàng rồi sẽ trở lại giống như trước đây.

“Cảm ơn Vương gia!”

“Được, ta đi trước đây. Nàng nghỉ ngơi cho sớm, nhìn nàng càng lúc càng gầy!” Thấy nàng gật đầu đáp lại hấn lúc này mới vừa lòng mà rời khỏi.

Diệp Vũ Dương hơi cúi đầu, có chút bất đắc dĩ nhìn bóng dáng đang đi xa của hấn. Trở về Hoàng thành ư? Nàng từ Ly Vương phủ trốn ra, giờ chẳng lẽ phải trở về lại Mộ Vương phủ sao? Nhưng nàng còn cách nào khác đây? Chỉ có thể đi một bước nhìn một bước.

Mộ Ưu Vân tươi cười, nhưng hấn hiển nhiên đã xem nhẹ một vấn đề. Chính ngay trong lúc hấn khi dễ nàng, trong lòng Vũ Dương thật ra đã vô tình phản kháng cùng khản trương. Nàng đã không ngừng nôn mửa, kia chính là trong tâm nàng muốn giữ sự trung trinh đối với Thương Duật. Điều đó rõ ràng khẳng định nàng là người của Thương Duật, nàng không còn đối với mọi chuyện mà có thái độ hờ hững nữa, cơ thể cũng bắt đầu trôi dạt sự phản kháng. Điều này không chỉ có Mộ Ưu Vân không hề nhận ra mà chính ngay đương sự là nàng cũng không hề phát hiện.

Từ ngày ấy trở đi Mộ Ưu Vân ngẫu nhiên sẽ dẫn nàng đi dạo chung quanh đây đó.

Còn Diệp Vũ Dương từ khi được hấn tặng trâm ngọc nàng cũng rất ngoan ngoãn cài nó mỗi ngày. Nàng biết nếu mình còn tiếp tục cài cây trâm gãy của Thương Duật tặng không nghi ngờ gì sẽ càng chọc cho Mộ Ưu Vân nổi điên. Dù sao chỉ là một cây trâm ngọc, cũng không phải khác biệt gì lắm.

Khi Mộ Ưu Vân nhìn thấy nàng mỗi ngày cài cây ngọc trâm hấn tặng thì ánh mặt đột nhiên sáng ngời, rất cao hứng. Ngày đó cũng là lần đầu tiên hấn mang Diệp Vũ Dương ra phủ, vào thành du ngoạn một chuyến.

Không còn Hương Diệp bên cạnh, Diệp Vũ Dương cảm thấy mọi chuyện đều trở nên thật vô vị. Nhưng trên nét mặt nàng vẫn khéo léo chưa hề lộ ra một chút không kiên nhẫn nào, theo Mộ Ưu Vân bên người lảng lảng cảm nhận hấn đang rất cao hứng, thỉnh thoảng đưa ánh mắt rất nhu tình nhìn nàng.

Đứng giữa đám đông chật chội chen lấn người qua lại, hấn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng hiên ngang bước tới. Hấn còn vì nàng che chắn phía trước, mở đường cho nàng, tuy bàn tay hiện đang bị hấn nắm chặt nhưng nàng vẫn không hề phản đối.

Ngày đi Hoàng Thành ngày một gần hơn, tâm trạng Diệp Vũ Dương đương nhiên cũng ngày một khản trương. Lần này một khi trở về hoàng thành e rằng cả đời sẽ không thể nào thoát ra được nữa.

Một bên Mộ Ưu Vân chính vì thời gian tới gần, hấn dù sao cũng rất hiểu rõ Diệp Vũ Dương, biết nàng trong lòng đang nghĩ gì, nên tuyệt đối càng không thể lơ là phòng bị, luôn vô tình nhìn nàng với vẻ mặt rất thâm trầm. Lần này hấn đã hạ quyết tâm, nhất định phải dẫn nàng trở về cùng hấn. Kỳ thật đi nơi nào đối với nàng cũng giống nhau, bởi vì dù hấn không tìm thấy nàng thì không chừng Thương Duật cũng sẽ tìm đến, cho nên dù nàng có giãy dụa chống đối thì đều là phí công vô ích mà thôi.

Tiếng động ngoài cửa sổ làm Diệp Vũ Dương giật mình, bất giác quay đầu, khi ánh mắt chạm đến nam nhân đang đứng ngoài cửa sổ kia cả người nàng đều sững sờ tại chỗ, trông mắt trừng lớn tựa như hai quả chuông đồng. Trong quận phủ được bố trí đề phòng canh gác cẩn thận đến thế hấn sao lại có thể xông vào tận đây? Còn nữa sao hấn lại có thể biết được nàng đang ở nơi này chứ?

Nam nhân trước mặt chính là người khi mỗi đêm khuya vẫn luôn xuất hiện trong mộng của nàng, đồng thời cũng chính là kẻ đã gây cho nàng mình đầy thương tích, tưởng rằng đã thoát khỏi nhưng không ngờ hấn tìm ra nàng quá dễ dàng. Nếu đã oán hận nàng đến vậy có sao lại còn tìm tới? Vì sao hấn không để cho nàng có được một cuộc sống yên ổn chứ?

“Thế nào? Nhìn thấy bốn vương đã hoảng sợ rồi sao?” Hắn đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn nàng, rồi chọn một góc gần đó kéo ghế ngồi xuống. “Điệp Vũ Dương, nếu như nói ngươi không phải là người đã phản bội bốn vương, quả thật là rất khó tin”

Một câu nói kia đã đem nàng đang từ tâm trạng mờ mịt đánh tỉnh. “Vương gia đã không tin, nô tỳ cũng không thể nói gì hơn!”

“Mấy ngày không gặp miệng lưỡi cũng sắc bén hẳn a!” nói rồi mạnh mẽ vươn tay đem nàng kéo đến trước mặt. Nhớ đến ngày đó hắn ở trên đường nhìn thấy một màn kia, trong lòng không biết vì sao lại dâng lên một cỗ tức giận, “Điệp Vũ Dương, ngươi thật là to gan, ai cho ngươi chạy ra khỏi phủ hả?”

“Nô tỳ phải rời đi!”

Thương Duật nhanh chóng giữ chặt cằm nàng, vẻ mặt chỉ toàn lạnh lẽo. “Được, tốt lắm, rất can đảm!” Dứt lời tay kẻ tiếp liền nâng lên đem thân mình Vũ Dương hung hãn đẩy xuống giường, sau đó hắn không chần chừ đè lên nàng, cả hai cứ như vậy mà ngã nằm xuống.

Bị hắn bắt ngờ đẩy ngã làm cho Diệp Vũ Dương choáng váng, thân mình như đang vỡ vụn ra từng mảnh. “Tránh ra, đừng chạm vào ta!” Diệp Vũ Dương tức giận đẩy tay hắn ra, giãy dụa muốn thoát khỏi.

“Điệp Vũ Dương, bốn vương cho ngươi biết kiếp này trừ phi là chết, ngươi đừng hòng thoát khỏi lòng bàn tay của bốn vương”. Hắn một cái dùng sức đem nàng gắt gao ôm chặt dưới thân, môi cũng mạnh mẽ nuốt chặt lấy môi nàng.

Điệp Vũ Dương đưa tay lên mái tóc sờ thử, đem cây ngọc trầm tháo xuống, dùng hết khí lực toàn thân cố đẩy Thương Duật ra. Trên tay run rẩy cầm lấy ngọc trầm hướng hắn uy hiếp. “Ngươi nếu...”. Lời nàng còn chưa nói xong, không ngờ Thương Duật không chút do dự né tránh thân mình một lần nữa ngã đè xuống. Cây tử ngọc trầm bên hông trong tay nàng không chút lưu tình cứ thế đâm thẳng vào cơ thể hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Bị Thương Chạy Trốn.

“Ngươi?” Diệp Vũ Dương nhất thời bị dọa sợ tới mức không dám nhúc nhích, cho đến khi trên môi truyền đến luồng hơi thở ấm áp của hắn thì nàng mới giật mình hô to. “Gia, người đã bị thương!”

“Chết đi chẳng phải tốt hơn sao, nhưng bắt quá làm cho ngươi thất vọng rồi?”. Hắn khẽ cắn nhẹ lên môi nàng. Cách một thời gian dài không gặp hắn ngược lại càng thêm tham luyến hương vị này.

Bị ngọc trầm đâm ở trước ngực, làm sao mà không đau đớn được, nhưng chẳng lẽ hắn không cảm nhận thấy sao? Chẳng lẽ không đau chút nào sao? Máu tươi của hắn theo ngọc trầm từ vết thương không ngừng chảy ra, đầu ngón tay nàng vô thức chạm đến chất lỏng dính dính trên đó, dần dần cũng ngửi được hương vị tanh tươi của nó. Máu càng chảy càng nhiều, mà Thương Duật hôn nàng càng lúc lại càng thêm sâu. Khắp gian phòng giờ đây cũng dần dần tràn ngập vị tanh của máu làm cho bầu không khí bao bọc quanh họ càng trở nên yếu dã tà mị.

Hắn nhấn tâm nàng dĩ nhiên hiểu rõ hơn ai hết, nên càng không muốn tiếp tục phản kháng, hay đi so đo làm chi, chỉ là để mặc cho hắn cứ thỏa mãn chà đạp.

Nhưng nàng lại quên một điều đó là thái độ nàng càng thờ ơ mặc kệ Thương Duật càng cảm thấy như được cổ vũ Thương Duật, nhiệt tình dâng lên cao hẳn cũng quên mất bản tâm miệng vết thương đang không ngừng chảy máu của mình. Rất lâu sau đó nàng mới nghe hắn thở hổn hển nói: “Điệp Vũ Dương, ngươi nhớ cho kỹ, sống chết của ngươi nằm trong tay bốn vương. Nếu không được sự đồng ý của ta thì dù cho ngươi có xuống địa ngục hay lên trời đi nữa, ta bảo đảm ngươi cũng sẽ không có được một ngày yên ổn!” Môi hắn lại một lần nữa mạnh mẽ hôn xuống môi nàng, đem nhiệt liệt của hắn chôn sâu vào trong đó.

Hơi thở càng lúc càng đặc lại, hắn điên cuồng ôm chặt lấy thân thể Vũ Dương. Dần dần cơ thể nàng chậm rãi thả lỏng, từ từ đáp lại nhiệt tình của hắn. Bàn tay theo bản năng ôm hắn, đặt lên miệng vết thương, dường như muốn chặn lại thứ gì đó, mà chính nàng giờ đây cũng không phát hiện hành động của bản thân mình.

“Điệp Vũ Dương, nếu bốn vương chết, ngươi có vì ta mà rơi nước mắt không?” Đột nhiên hắn rời khỏi môi nàng, cúi đầu nhìn thoáng qua chỗ ngực bị tử ngọc trầm đâm vào, ngẩng đầu nhún mày. “Ngươi ra tay cũng thật không nhẹ...”, nói còn chưa dứt, cả người đã vô thức dựa hẳn vào người nàng.

Điệp Vũ Dương gấp đến độ lấy tay đẩy Thương Duật đang hôn mê bất tỉnh ra, lại thấy hắn không hề có chút phản ứng gì, nàng trong lúc hoảng sợ mà kêu to: “Gia, người mau tỉnh, tỉnh đi...” Nàng vội vàng hấp tấp, cảm thấy không thể nào không chế bản thân, thì ra nàng đã thật sự đắm hẳn trong thương sao? Vì sao hắn lại nhắc đến chuyện chết chóc chứ? “Ta không có cố ý, thật sự không phải mà!”. Nàng nghĩ trước giờ hắn bản tính luôn luôn kiêu ngạo vì sao lúc này còn chưa chịu tỉnh lại chứ? Nước mắt không hề báo trước không ngừng chảy ra, lòng cũng ần ần co rút đến đau đớn.

Đúng lúc này Mộ Ưu Văn mang theo một đám quân binh đột nhiên xông vào. Vừa nhìn thấy trên giường Thương Duật bên cạnh là Diệp Vũ Dương,

khuôn mặt đầm lệ, không biết một cổ gien dữ từ đâu bỗng nhiên kéo ập đến: "Vũ Dương, nàng đã đồng ý với ta, sao hôm nay lại còn cùng hân một chỗ cơ chứ?". Trong lòng hân âm thầm lóe lên lửa giận, lại nhìn thấy quần áo trên người của Điệp Vũ Dương đã bị Thương Duật xé rách đi vài chỗ, lửa giận của hân càng lúc càng cao chẳng khác gì như lửa cháy mà đổ thêm dầu.

"Sao ngươi tới đây?" Còn chưa hết khiếp sợ vì chuyện Thương Duật đang bị hôn mê, chưa tỉnh mà giờ phút này Điệp Vũ Dương còn phải đối mặt với chất vấn của Mộ Ưu Vân.

"Ta làm sao lại tới đây ư? Ngươi nói mau các ngươi vừa rồi đã làm cái gì?"

Không muốn tiếp tục tranh cãi với hân, Điệp Vũ Dương yên lặng nhìn Thương Duật suy ngẫm không biết giờ đây nên làm thế nào mới có thể đảm bảo hân được an toàn thoát ra. Nhìn đến ngọc trầm còn đâm trên ngực Thương Duật, sau đó nàng đỡ thân mình hân lên nói: "Hân bị thương!" Nàng dùng sức đỡ cơ thể Thương Duật, đem chỗ đang bị từ ngọc trầm kia cắm lên hướng phía Mộ Ưu Vân, chỉ mong tính toán cùng cố gắng này của nàng ít nhiều sẽ có chút tác dụng.

Khi mất hân dừng lại chỗ ngực Thương Duật đang bị ngọc trầm kia đâm vào thì liền lập tức lóe sáng: "Nàng đâm hân?". Dĩ nhiên Thương Duật sẽ không có khả năng lại tổn thương chính mình, ngọc trầm kia là do hân đã tặng Vũ Dương, cho nên không cần phải nói thêm đó chính là do nàng làm. "Nàng đừng sợ, không việc gì nữa rồi. Người đầu mau lôi hân ra ngoài!". Nghĩ đến những giọt nước mắt của nàng khi nãy là do quá hoảng sợ vì đã thương người khác nên lửa giận của hân cũng giảm bớt. Đương nhiên giờ đây hân cũng không rảnh rồi mà bận tâm chuyện ra tay hạ thủ Thương Duật.

Điệp Vũ Dương hiểu quá rõ về Mộ Ưu Vân, nghe thấy ngữ khí của hân thoáng có chút ôn nhu, nàng cảm thấy hơi yên lòng.

Thị vệ tiến tới, đang gần muốn chạm đến Thương Duật, không nghĩ hân bất ngờ bật ngồi dậy, thoát khỏi vòng tay của Vũ Dương mà đứng thẳng lên: "Mộ Ưu Vân, ngươi dám cướp đi Vương Phi của bốn vương ra khỏi phủ, đây chính là từ tội." Rồi sau đó nhìn Điệp Vũ Dương, trên mặt nước mắt giàn dụa hây còn chưa khô, hai mắt hân đi chuyển xuống dưới ra lệnh: "Mau đem quần áo mặc vào!"

Ánh mắt ngạo nghễ của Thương Duật làm Mộ Ưu Vân có phần ngạc nhiên: "Thương Duật, lần này nếu như ngươi đã tới, bốn vương cũng không cần khách sáo nữa!". Bản thân trên người còn đang trọng thương mà hân lại còn lớn tiếng ra lệnh cho Vũ Dương, quả đúng là không coi ai ra gì mà.

"Ai cần ngươi phải khách sáo?" Hân khinh thường lớn tiếng hừ lạnh, khoe mắt liếc nhìn sang Điệp Vũ Dương, nhìn thấy trên người nàng giờ đã phủ thêm chiếc áo khoát màu bạc, nét cười khoe môi lại càng thêm sâu: "Mộ Ưu Vân, ngươi muốn gì cứ nói thẳng đi!". Hân không biết chính mình còn có thể chống đỡ được thêm bao lâu nữa, vừa rồi chính là vì theo phản xạ tự nhiên, cảm nhận bản thân sắp gặp nguy hiểm nên thức tỉnh thôi.

"Tốt, là ngươi nói, đến lúc đó đừng trách ta đã khi dễ ngươi!". Mộ Ưu Vân từ ngày đại hôn của Vũ Dương đã bắt đầu cảm thấy rất không quen mắt mỗi khi nhìn thấy sự cuồng vọng, kiêu ngạo của Thương Duật. Nay hân trên mình đang trọng thương lại còn không biết tốt xấu chẳng để ai vào trong mắt. Mặc dù là người tính tình ôn hòa nhưng Mộ Ưu Vân quả thật cũng khó mà chịu nổi khiêu khích quá đáng của hân.

Còn Điệp Vũ Dương một bên sau khi nghe hân lên tiếng nhắc nhở, nàng giờ phút này mới nhìn xuống phát hiện bản thân mình quần áo rất lộn xộn, liền nhanh chóng khoát thêm ngoại bào. Trong khi đó lại nghe thấy Thương Duật một bên lớn tiếng khiêu khích đám người Mộ Ưu Vân nên dù trong lòng đang rất lo lắng nhưng cũng không biết có thể nói được gì. Nam nhân kiêu ngạo, tự cao như Thương Duật làm sao có mặt mũi chấp nhận chuyện nàng vì hân mà cầu xin chứ?

Mộ Ưu Vân còn chưa ra tay, Thương Duật đã nhanh chóng phi thân tiến đến, hướng tới Mộ Ưu Vân tung ra một chiêu. Mộ Ưu Vân cũng không phải là kẻ dễ bị bắt nạt, khi Thương Duật tung ra một chiêu đó, hân liền theo phản ứng đưa tay đánh trả, đồng thời tung một chiêu hướng về phía ngực Thương Duật. Thương Duật quả nhiên thân thủ vô cùng khéo léo, nhanh nhẹn vừa thấy hân muốn phản công đã đưa tay đỡ.

Chỉ nghe "ba" một tiếng, sau đó cả hai đều nhanh chóng lùi lại hai bước. Mộ Ưu Vân có vẻ không hề hân gì dù sao hân chưa bị thương, còn Thương Duật lúc này thân thể trông qua có hơi chật vật.

Bọn họ hai chiêu chạm nhau, Điệp Vũ Dương sợ tới mức trái tim cũng muốn nhảy khỏi lồng ngực. Dù sao đi nữa giữa Thương Duật và Mộ Ưu Vân nếu như có ai trong hai người bị thương, nàng cũng thật lòng không muốn nhìn thấy.

Cả hai dừng lại vài giây, sau đó lần nữa lại thi triển võ nghệ, người tiến ta đỡ, nhất thời khó phân biệt cao thấp, vì võ công cả hai không ai kém ai.

Thương Duật cảm thấy kinh ngạc, xem ra mình trước giờ đã xem thường Mộ Ưu Vân, công phu thật không phải kém. Hân biết bản thân mình giờ đang bị thương, cho nên hân rất cẩn thận mà ra đòn không cho mình có bất kỳ sai sót nào, càng không muốn kéo dài dây dưa để cho vết thương của mình càng thêm trầm trọng hơn.

Hai người không ngừng ra đòn, bàn ghế trong tâm phòng hết thấy đều bị bọn họ đập nát thành những mảnh nhỏ, khắp nơi lộn xộn, căn phòng bị xáo trộn cả lên nhưng dường như họ không có ý dừng lại.

Đầu óc càng lúc càng nặng nề, Thương Duật bước chân cũng bắt đầu loạng choạng. Dầu sao thân hân bị thương nên dù trong lòng muốn kiên trì nhưng cơ thể lại không cho phép. Nhìn thoáng qua Điệp Vũ Dương một bên đang lo lắng, hân lùi lại phía sau từng bước, trong lòng đang nghĩ chỉ còn mỗi cách rút ra ngọc trầm trên ngực thì họa may đau đớn kia sẽ giúp hân lấy lại thanh tỉnh.

Nghĩ liền ra tay, nhất thời hân cảm thấy một trận đau đớn đang đánh úp lại, nhưng cũng nhờ vậy mà đầu óc hân thanh tỉnh mấy phần. Chỗ vết thương kia máu lại tuôn ra nhiều hơn, dường như không có ý dừng lại. Thừa dịp chính mình vừa tỉnh táo hân cố tình vờ làm thân mình lảo đảo như sắp phải ngã quỵ đồng thời trong lúc đó đem từ ngọc trầm hướng Mộ Ưu Vân đâm tới.

“A...” Diệp Vũ Dương cả kinh che miệng, hai mắt trừng lớn nhìn máu tươi chảy ra. Quả nhiên hắn không chỉ đối nàng tàn nhẫn mà ngay cả đối với bản thân mình hắn cũng tàn nhẫn giống nhau. Đau nhất định là rất đau, nhưng ngay cả một cái nhàn mặt hắn cũng không lộ ra, ngược lại lợi dụng chút thanh tĩnh sót lại mà tiếp tục tấn công đối thủ. Thật không ngờ Thương Duật dù ở trong thời điểm ngặt nghèo nhưng hắn rõ ràng vẫn luôn luôn giữ vững sự kiên cường, mạnh mẽ.

Vốn nghĩ rằng Thương Duật cơ thể đang lão đảo sắp ngã xuống, không ngờ hắn còn mạo hiểm tấn công, lại còn cố tình rút trâm khỏi vết thương cho nên làm máu tuôn ra càng nhiều. Quả nhiên hắn là một đối thủ rất tốt và hiểm có. Thân mình Mộ Ưu Vân hướng một bên phóng tới ai ngờ lại trúng kế đương đông kích tây của Thương Duật, vừa nghiêng mình một cái bị hắn xoay người hung hãn dùng trâm kia đâm vào trong ngực.

Thương Duật đắc ý nở nụ cười, tiến sát vào hắn, sau đó còn tung thêm mấy cước đá liên tục vào Mộ Ưu Vân. Hắn đang dùng hết sức lực cuối cùng còn sót lại, rõ ràng là tranh thủ phản kháng cho một lần cuối. Mộ Ưu Vân không ngờ chính mình vì bị hắn tấn công, đã vô tình để Thương Duật giờ có cơ hội chiếm thế thượng phong.

Không đợi cho mọi người có dịp tiến lên, Thương Duật rút ra bội kiếm đeo theo bên hông của Mộ Ưu Vân kề sát ngực hắn, lạnh lùng nhìn chung quanh một vòng: “Các ngươi ai dám tiến lên bổn vương sẽ giết chết hắn!” Khi nói chuyện kiếm trên tay hắn đã đâm vào da Mộ Ưu Vân.

Nhìn Mộ Ưu Vân ngực đầy máu tươi, Diệp Vũ Dương vừa rồi mới thấy yên tâm cho Thương Duật một chút, giờ lại vì Mộ Ưu Vân mà bắt đầu tiếp tục lo lắng.

Một tên trong đó hình như là thủ lĩnh, nhìn nhìn Thương Duật. Đương nhiên địch nhân giờ ở trước mắt hắn có làm sao cũng không nghĩ sẽ cứ như vậy mà thả đi: “Ngươi mau thả Vương gia ra, bằng không ta sẽ đem thân ngươi băm ra trăm mảnh!”. Vừa rồi nếu không phải Vương gia muốn tự mình đấu võ cùng với Thương Duật cũng sẽ không lâm ra tình trạng thế này. Không ai nghĩ Thương Duật chính là không hề sợ chết nếu không Vương Gia sao dễ dàng mà bị hắn khống chế chứ.

Một thị vệ khác cũng lên tiếng nói theo: “Thương Duật, ngươi mau buông tay chịu trời bằng không...”

Thương Duật vốn không kiên nhẫn, nghe xong liền cắt lời người nọ: “Tốt, các ngươi muốn đem ta băm thân tranh mảnh à!”. Nói dứt trường kiếm trên tay lại cắt sâu thêm một chút, làm Mộ Ưu Vân nhất thời nhũn mày nhưng không hề than tiếng nào.

Quân lính khi nhìn đến quần áo màu trắng trên người Mộ Ưu Vân từ từ nhiễm một màu đỏ tươi thì bắt đầu sợ hãi: “Ngươi trước hết thả Vương gia ra, chúng ta...” Thấy Thương Duật không hề lên tiếng, chỉ là trên tay đang muốn tăng thêm lực đạo vội vàng nói tiếp: “Không cần... dừng tay... chúng ta tránh ta... mau tránh ra!”

Thương Duật vừa lòng mỉm cười: “Ngươi, tới đây!” hắn hướng Diệp Vũ Dương đang đứng phía sau nói.

Giờ khắc này đây Diệp Vũ Dương không thể không đi qua, nàng cố không muốn bản thân nhìn tới miệng vết thương giờ đang đổ máu của hai người bọn họ.

Đám người từng bước một bao vây phía sau Thương Duật, chằm chằm quan sát, chỉ cần hắn một phút lơ là là bọn họ liền tiến lên bắt hắn đền tội.

Sinh mệnh con người trong lúc càng nguy hiểm thì ý thức sinh tồn lại càng mạnh. Thương Duật đương nhiên rất hiểu rõ điều này, hắn không ngừng quan sát thận trọng, cảnh giác mọi nơi chung quanh.

Vừa ra khỏi quận phủ liền nhìn thấy một tuần mã cao lớn, bên cạnh là Lãnh Mi đang ngồi trên lưng một con ngựa khác: “Vương gia hết thù đã thu xếp ổn thỏa.”

“Lãnh Mi, bắt lấy” Tung kiếm lên, xô Mộ Ưu Vân về đám quân lính phía sau. Thương Duật một tay nâng lên đem Diệp Vũ Dương kéo mạnh vào trong lòng, phi thân lên ngựa nhìn đám người đang đuổi theo tới rồi chạy đi.

“Rượt theo!” Vài người ở lại đó chăm sóc Mộ Ưu Vân, còn lại đều đuổi theo họ.

Hai chân đạp mạnh vào bên hông tuần mã bên dưới, con ngựa được chủ nhân ra lệnh liền lập tức phóng nhanh thoát ra khỏi quận phủ.

Dọc theo đường đi phía sau quân binh luôn bám sát không tha, Thương Duật chỉ có thể một mạch mà chạy trốn về phía trước. Vì nhờ có Lãnh Mi bên cạnh nên xem ra tình cảnh giờ đây của họ cũng đỡ hơn nhiều.

Đợi cho thật vất vả lắm mới cắt đuôi được đám người đuổi theo, chỉ còn vài tên Thương Duật mới buông xuống một câu: “Xử lý”. Cứ thế hắn liền đem toàn bộ cục diện mà giao cho Lãnh Mi.

Diệp Vũ Dương không hề lên tiếng, ngồi lắng nghe tiếng tim đập của hắn, cảm giác được hô hấp của hắn càng ngày càng nặng nề. Một hồi sau xác định không còn ai đuổi theo đến đây Thương Duật mới bình tĩnh lại, rồi đem cơ thể dựa toàn bộ lên người Diệp Vũ Dương: “Gia, ngươi mau tỉnh!” Nghĩ đến hắn chắc có lẽ đã bị ngất đi Diệp Vũ Dương liền nhẹ giọng gọi.

“Ngươi ra tay thật tàn nhẫn, rất muốn lấy mạng bổn vương sao!” Hắn cúi đầu, nhẹ giọng nói vào tai nàng, ngữ khí yếu ớt có thể thấy được hắn đang bị thương không nhẹ.

“Là chính gia tự làm mình bị thương.”

Vừa nghe lời này Thương Duật không biết vì sao lại nổi giận: "Ngươi nếu không lấy cây trâm đó ra bôn vương sẽ bị nó đâm trúng sao?" Hấn không tức giận vì chuyện mình bị thương, nhưng hấn tức giận vì nàng dám dùng quả tặc của người khác để đâm thương hấn. Vừa nhìn đến từ ngọc trâm kia hấn đã biết vật này không phải do nàng tự mua, món đồ xa xỉ thế này, Diệp Vũ Dương trước giờ chưa từng để ý quá. Cho nên chỉ cần liếc mắt một cái hấn là có thể lập tức nhìn ra.

"Nó từ..." Quần áo của nàng giờ đã có hơi ẩm ướt, chỉ sợ một phần cũng là do máu từ vết thương trên người hấn đã thấm vào.

Hơi thở hấn càng ngày càng dồn dập, có lẽ không thể tiếp tục kiên trì: "Chỉ được cho phép cài trâm của bôn vương tặng!" Mệnh lệnh nói xong đầu hấn liền gục trên hòm cổ nàng.

"Gia... gia" nàng đoán chắc hấn đã hôn mê. Nơi này rừng núi hoang sơ, nàng biết đi đâu tìm người để chữa trị cho hấn đây? Con ngựa bên dưới hình như chưa hề có ý muốn ngừng lại, cứ thẳng phía trước đi tới. Bởi vì nàng giờ đang ngồi đối mặt với Thương Duật nên nhìn không được là họ đang đi theo hướng nào, chỉ đành ngồi đó ôm chặt lấy thân mình của hấn.

Đến khi cảm giác con ngựa bên dưới dừng bước, nàng nhìn lên đã thấy bọn họ hiện giờ đang đứng trước cửa nhà của một nông dân trong làng. Mà làm cho nàng có hơi khó xử đó chính là Diệp Vũ Dương không biết nên leo xuống thế nào vì con tuần mã này thân thể cũng đặc biệt cao lớn a. Suy nghĩ đang định ôm hấn nhảy xuống liền cảm giác bốn chân bên dưới tuần mã hơi chùng xuống, hạ thấp thân người từng chút rồi từng chút, chắc nó sợ nếu động tác quá nhanh sẽ làm cho người trên thân mình sẽ té ngã.

Diệp Vũ Dương kinh ngạc nhìn nó, không ngờ tuần mã này rất thông minh lại rất hiểu ý người, xem ra nó có thể theo Thương Duật bên cạnh thì nhất định cũng không phải là loại tầm thường.

Leo xuống ngựa, Diệp Vũ Dương muốn đỡ lấy lưng hấn nhưng bắt đắ dĩ không được vì thân hình hấn cao lớn hơn nhiều so với nàng, chỉ phải để hấn ngã nằm trên lưng ngựa rồi tiến đến gõ cửa: "Có, có ai không? có ai không?" Lần đầu tiên nàng chủ động đến gần người khác, quả thật là có chút không quen.

"Ai a?" Trong phòng dần dần có ánh nến sáng lên, chỉ trong chốc lát nàng liền thấy một lão bá đang đi ra từ trong sân: "Đợi một chút, ai đó?"

Cửa trước vừa mở, Diệp Vũ Dương liền hấp tấp nói: "Lão bá, chúng ta có chuyện rất mong được ngài giúp đỡ. Ta cùng phu... cùng ca ca của ta hai người từ Trữ Thành đường xa đến đây, không nghĩ bị gặp sơn tặc chặn đường cướp bóc, ca ca của ta không may bị trọng thương cho nên chúng tôi cũng nhất thời rơi vào đường cùng, chỉ phải nửa đêm đến làm phiền lão bá." Nàng chỉ có thể nói thế này mới tốt nhất.

"Ừ!" Ông lão cảm đèn tiến đến nhìn kỹ, thấy hấn cả người đầy máu, rồi nhìn sang một bên tuần mã hiện ngang đứng bên cạnh, quả nhiên họ không phải là người tầm thường." Cô nương không cần khách sáo, đường xá xa xôi đến đây thật không phải là dễ, huống chi nay lại rơi vào tình cảnh này." Ông lão mỉm cười nhìn Diệp Vũ Dương, xem ra họ cũng không giống là người xấu: "Cô nương mau giúp lão già đây đỡ ca ca người vào trong."

"Cám ơn lão bá!" Diệp Vũ Dương vui mừng nói lời cảm tạ rồi một tay phụ với lão bá đỡ Thương Duật vào trong. Khi đi đến trong sân nàng nghĩ được có mùi thảo dược thật đậm, trong lòng thầm cảm thán con tuần mã bên ngoài không những vì lòng trung thành của nó, càng khám phục hơn chính là nó rất thông minh, biết chủ nhân mình thân thể trọng thương nên tìm được chỗ thích hợp mà dừng lại.

Thật vất vả mới đem Thương Duật diu vào trong phòng, Diệp Vũ Dương làm xong xuôi đã không ngừng mà thở hồng hộc.

Gian nhà bên rèm cửa cũng bị kéo lên, một nam tử bộ dạng chất phác đang từ từ tiến đến: "Cha chuyện gì thế này..." Lời nói còn chưa dứt lại nhìn đến dung mạo tuyệt trần của Diệp Vũ Dương thì cả người hấn liền thất thần đến ngẩn ra, rồi sau đó mới nói tiếp: "Bọn họ bị sao vậy?"

"Không có việc gì, nhỏ tiếng một chút đừng đánh thức mẹ ngươi, bọn họ đến đây nhờ giúp đỡ thôi!" Lão bá thuận thực xem xét miệng vết thương kỹ càng. Nhìn miệng vết thương rõ ràng không phải do vũ khí gây ra nhưng ông cũng không muốn vạch trần chuyện này trước mặt Diệp Vũ Dương, chỉ là hướng con trai phân phó: "Đại Sơn, ngươi mau đi lấy một chậu nước ấm tới đây!"

Diệp Vũ Dương chậm rãi đem quần áo trên người Thương Duật cởi bỏ, khi lão bá nhìn thấy ngực hấn giờ đã loang lổ máu tươi thì nói: "Sao vết thương lại bị đâm sâu như thế chứ? Lại còn rút ra quá sớm làm cho cơ thể bị mất máu rất nhiều chẳng lẽ không muốn sống nữa hay sao, haiz...". Lão bá một bên thì thầm tự nói một bên vào trong phòng lấy thuốc.

Nghe lão bá trách cứ, Diệp Vũ Dương có hơi chột dạ, nhìn hấn đang nằm hôn mê trong lòng dâng lên sự áy náy không thôi. Sắc mặt Thương Duật hiện rất tái nhợt, nàng biết nếu hấn một mình trốn ra đương nhiên đó là chuyện không khó khăn gì, khi đó nếu đem miệng vết thương xử lý cũng là chuyện tương đối dễ dàng thôi; nhưng hấn lại cứ nhất quyết muốn mang nàng theo cùng bởi vậy vết thương mới nghiêm trọng thế này.

Đợi đến khi lão bá đã đem vết thương xử lý ổn thỏa, sắc trời phía đông đã muốn dần dần sáng hẳn. Từ khi Diệp Vũ Dương nhìn thấy động tác trên tay lão bá thu lại, nghe ông ta nói hấn không còn vấn đề gì, chỉ cần cẩn thận chăm sóc tốt sẽ không có gì lo ngại, lúc này nàng mới nhẹ nhàng thở ra.

"Ta thấy cô nương dù sao cũng đã vất vả cả đêm hay là đi nghỉ một chút đi!" Lão bá nhìn dung nhan thanh lệ của Diệp Vũ Dương, nhưng ánh mắt đó lại dường như rất mờ mịt, cho dù trong lòng đang rất lo lắng nhưng nét mặt lại rất bình tĩnh. Dù nàng luôn trầm mặt một bên nhưng kỳ lạ thay lại làm cho người ta càng thêm yêu thích.

"Cám ơn lão bá, ta biết rồi!"

"Được, ta trước đi nghỉ một chút, sớm mai còn phải xuống ruộng!". Mùa xuân chính là thời gian tốt để gieo mùa nên càng không thể chậm trễ.

Điệp Vũ Dương mỉm cười gật đầu, nhìn theo bóng hai người rời đi. Sau đó một hồi nàng mới quay sang nhìn nam nhân trên giường thượng, do dự một chút nhưng cũng qua đó ngồi xuống bên cạnh hắn.

Nhìn đến khuôn mặt quật cường của Thương Duật, mặc dù đang hôn mê nhưng khí phách vẫn không hề tàn đi. Có thể để cho hắn đem sinh mệnh của mình mạo hiểm làm tiền đặng cuộc đời lấy đem nàng trở lại bên người, nàng rốt cuộc muốn biết nguyên nhân vì sao hắn lại một mực duy trì giữ nàng bên cạnh thế chứ? Có lẽ đó là thói quen của hắn, trong nhất thời khó mà thay đổi được hay sao? Nàng biết xưa nay hắn luôn có thói quen vào buổi sáng sẽ ăn điểm tâm trước rồi ngồi đó nhâm nhi uống trà. Ở chung thời gian nàng rõ ràng biết việc này hắn nhất thời rất khó sửa đổi. Nếu hắn đã không dễ dàng buông tay, nói như vậy đối với nàng hắn đây cũng là một thói quen hay sao?

Bản thân nàng trước đây cũng hôn mê bất tỉnh, nàng nghe Hương Lăng từng nói qua Thương Duật trước giờ đối với nàng luôn rất để ý coi trọng. Nhưng do tâm nàng đã băng lãnh từ lâu nên đã vô thức không muốn thừa nhận, dù nàng chưa từng để ý quá những lời này nhưng rõ ràng nàng tỉnh lại cũng bởi vì hắn. Khi đó có lẽ là do nàng cố tình xem nhẹ, nàng không ngờ nay bản thân lại làm hơn rơi vào hoàn cảnh thế này. Nàng chợt nhớ đến hắn hôn, nhớ đến hắn yên lặng đối xử nàng rất tốt, nhớ tới khi ở trong rừng trúc hắn đã vì nàng mà bị thương. Đường như trước giờ đều rất âm thầm, trầm lặng làm mọi chuyện vì để người khác khó mà phát hiện ra, nhưng sự thật nó luôn tồn tại, còn là rất chân thật. Không ngờ hắn đã cố tình làm rất nhiều chuyện cho nàng. Nàng trước giờ không hề muốn biết một mặt vì hắn chưa bao giờ nói ra, hay mặt khác chính vì hắn đối nàng chưa từng ôn nhu cho nên nàng cũng không muốn để ý thấy đây?

Mọi chuyện không phải giờ đã rất rõ ràng hay sao, nhưng vì xảy ra quá bất ngờ nên khó mà chấp nhận. Trong lúc này nàng nghĩ con đường phía trước bọn họ phải đi qua có lẽ sẽ còn rất dài rất dài, không biết khi nào thì mới đến được đích cuối đây....

Càng là, nàng không biết giữa bọn họ rồi sẽ có kết cục ra sao, càng không biết từ khi nào bọn họ đã gắn bó một chỗ thế này, nàng nay chỉ có thể đi bước nào mà tính bước này mà thôi.

Suy nghĩ hồi lâu, thân thể nàng cũng mệt mỏi, dựa vào người hắn ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, nhìn sang thấy hắn còn đang hôn mê, trong lòng nghĩ cả nhà lão bá có lẽ đã xuống ruộng làm việc từ lâu. Nàng đi vào phòng bếp, thấy trên kệ lão bá còn để lại một ít cơm cùng thức ăn đã nguội cho mình, những chuyện thế này đúng là không thể làm khó được Vũ Dương, nàng nhanh chóng đun nước rồi hâm nóng lại thức ăn dùng tạm.

Trong sân có một cây thảo dược có lá tròn tròn, nàng nhìn nó đánh giá một lượt đoán được đây là loại thảo dược rất ít người trồng. Hôm nay đang giữa ngày xuân nên chúng sinh trưởng rất tốt, phiến lá xanh rờn, thân mình vươn cao hướng về phía trước, tỏa ra một loại hương thơm tuy đáng chất nhưng nếu chậm rãi cảm nhận thì cũng sẽ cảm giác được sự ngọt ngào trong đó. Ở một bên sân khác lại được trồng đủ loại rau dưa, cuộc sống thanh thoi tự tại của người dân nơi đây chính là nàng luôn thầm ao ước.

Điệp Vũ Dương đi tìm một chút củ khô, đem cho tuần mã ăn no, sau đó mới trở vào xem Thương Duật.

Đến hơi chạng vạng chiều, nàng theo suy đoán chắc là gia đình lão bá cũng sắp quay về, liền xuống bếp làm một bàn thức ăn sẵn đặt tại đại sảnh rồi mới trở vào xem hắn.

Khi nàng tiến vào, đã thấy ánh mắt hắn đang mở to tức giận trừng nàng: "Còn tưởng ngươi là thừa dịp bốn vương hôn mê mà bỏ trốn đi."

"Nô tỳ không có!" Nói xong nàng còn tự nhiên đặt tay phủ lên trên trán hắn. Đây là do đêm qua lão bá đã dặn, bảo nàng phải chú ý không được để cho hắn phát sốt.

Thương Duật bắt được tay nàng, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng hỏi: "Nếu như không đi sau này sẽ không còn cơ hội!" Hắn gắt gao chờ nàng trả lời, không muốn bỏ qua bất cứ một biến đổi nhỏ nào trong ánh mắt của nàng.

"Không sao, dù gì đi đến đâu gia đều sẽ tìm được!" Nàng là đang nói thật lòng, lấy năng lực của Thương Duật làm sao mà hắn lại dễ dàng buông tha cho nàng chứ, chỉ có thể chờ cho đến khi nào hắn chán nàng mà thôi.

Thương Duật trên trán chậm rãi tràn ra ý cười, nhưng vẫn cố nghiêm mặt nói: "Bốn Vương đói bụng."

"Muốn nô tỳ đi chuẩn bị chút đồ ăn không?"

Khi nói chuyện, đại sảnh đã truyền đến tiếng nói cười hưng phấn của cả nhà lão bá, có lẽ họ đã trở về: "Gia buông tay, giờ chúng ta đang ở nhà của ân nhân cứu người!" Hắn cũng không phản đối, chậm rãi rút khỏi tay nàng.

"Cô nương, nàng thật đã quá khách khí, sao lại nhọc công chuẩn bị nhiều thức ăn cho nhà chúng tôi đến vậy!" Đại Sơn hơi kích động bước đến, phát hiện Thương Duật đã tỉnh lại, bất giác có hơi ngạc nhiên. Khi Đại Sơn nhìn đến cặp mắt băng lạnh kia của Thương Duật, hắn thầm nghĩ nam nhân này quả thật có phần làm người ta sợ hãi: "Cô nương, nàng theo chúng tôi ra dùng cơm đi."

"Ừ, được!" Điệp Vũ Dương mỉm cười, nói xong quay lại phía Thương Duật: "Nô... ta đi ra ngoài để lấy cho người..."

"Không cần, ta tự mình đi ra!" Vừa thấy Đại Sơn nhìn Vũ Dương mỉm cười trong lòng hắn liền thấy thật không thoải mái, lấy quần áo mà lão bá đã chuẩn bị sẵn một bên cho hắn rồi mặc vào, dẫn đầu bước ra đại sảnh.

Trên một bàn thức ăn, lão bá cùng lão bà nhìn hai người trước mặt nhiệt tình trò chuyện. Nhưng nói là trò chuyện với hai người chỉ bằng phải nói đúng hơn là chỉ nói một người. Họ nhìn đến nét mặt Thương Duật hết sức trầm tĩnh thì cũng không dám mà đi trêu chọc vào hắn làm chi, còn Điệp Vũ Dương

cũng là hỏi câu nào trả lời câu đó, đôi khi mỉm cười gật đầu rất là lễ phép.

Thương Duật cũng không được tự nhiên cho lắm, nếu không phải nói bữa cơm này là do đích tay Diệp Vũ Dương làm hẳn thật không thèm ngồi ở đây.

“Diệp cô nương, huynh trưởng của người tựa hồ rất kiệm lời a!” Lão bá rốt cục không thể nhịn được lên tiếng. Đêm qua hẳn hôn mê nên ông không hề phát hiện, giờ tỉnh lại nhìn đến con người kia quả thật có chút làm cho người ta sợ hãi.

Vừa nghe câu nói kia của lão bá, Thương Duật không biết con giận từ đâu đánh tới: “Huynh trưởng?” Tròng mắt hẳn hung hẳn nhìn Diệp Vũ Dương, khi nào thì hẳn đã bắt đầu đóng thế vai trò của Mộ Ưu Văn cơ chứ.

Dưới bàn, Vũ Dương nhẹ nhàng để tay mình chạm nhẹ lên tay hẳn, giành trước nói: “Ừ, rất ít nói!”

Thương Duật đã muốn no, bỏ tay Diệp Vũ Dương ra, chịu đựng đau đớn trên miệng vết thương đứng dậy: “Ta đã no!” Rồi sau đó từ trong ngực lấy ra hai đĩnh vàng đặt trên bàn: “Cảm ơn!”

Lão bá bị hành động này dọa cho nhảy dựng, nhìn hẳn: “Này này... này...” Cảm giác như đang bị người khác vũ nhục, ngay cả sắc mặt cũng đỏ ửng lên.

“Lão bá xin người đừng giận, huynh trưởng của ta xưa nay tính tình là vậy, quả quyết không có ý vũ nhục. Đã qua nhiều năm thế này đây là lần đầu tiên ta nghe được hẳn hướng người khác mà nói đa tạ.”

“Là thật sao?”

“Ừ, thật sự!” nói rồi nàng cười cười, cũng đứng dậy: “Ta cũng ăn xong rồi, xin lỗi ta muốn vào xem hẳn.”

Vừa mới vào trong phòng liền nhìn thấy Thương Duật đang hé ra khuôn mặt bất mãn: “Người nói, người là có ý tứ gì hả?”. Nhìn bộ dáng lạnh lùng của hẳn tựa hồ như nếu không nghe được lời giải thích của nàng hẳn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Diệp Vũ Dương lắc đầu cười khỏ, lên tiếng: “Không phải ca ca vậy thì nô tỳ nên nói cái gì?”

“Là vợ...” Câu nói kế tiếp hẳn còn chưa nói xong, ngược lại bị ý nghĩ kia của chính mình làm cho hoảng sợ, sao giờ đây hẳn lại thấy rối rắm thế này: “Cái kia Đại Sơn hẳn muốn cái gì?”

“...” Người này sức quan sát quả thật rất sâu sắc. Đêm nay khi nhìn đến cả nhà lão bá một nhà rất là nhiệt tình nàng ít nhiều cũng biết, chỉ sợ bọn họ là có dụng ý khác: “Nô tỳ cũng không biết!”

“Không biết, không biết, người chẳng phải là nữ nhân hay sao? Người ta chính là đối với người rõ ràng là dụng tâm kín đáo.” Hẳn gầm nhẹ nhìn nàng, thiếu chút nữa vì quá tức giận mà học mếu: “Bằng không tại sao lại nhiệt tình đến vậy chứ.?”

Thật đúng là, nàng thế nhưng lại không hề chú ý gì đến chuyện này cả: “Được rồi được rồi, gia đừng tức giận nữa, nô tỳ cũng không có đáp ứng, mặc dù là đáp ứng gia cũng đâu cho nô tỳ lưu lại.”

“Đó là đương nhiên!”

“Gia sớm nghỉ ngơi đi, lão bá nói thương thế của người nên cần phải tịnh dưỡng cho tốt.” Khi nói chuyện này tay cũng giúp hẳn đắp chăn.

Thật vất vả một hồi mới hầu hạ cho hẳn nằm xuống, trên trán Diệp Vũ Dương giờ cũng hơi lấm tấm mồ hôi, đang định xoay người ra ngoài lại bị hẳn kêu lại: “Đến hầu bốn vương ngủ!”

“Nhưng mà...”

“Diệp Vũ Dương người cứng đầu chẳng lẽ muốn bị đánh sao.” Hẳn tức giận nhìn nàng, trong ngực bất giác cảm thấy thật đau nhói. Vốn hẳn vừa bị thương thật sự không thích hợp rồi giường, lại bởi vì Đại Sơn làm cho tức giận, mới không chịu ngủ lại, cho nên giờ ngực bắt đầu đau. Thương Duật lấy tay đặt lên trước ngực cố gắng hít sâu vài hơi.

Nàng không đành lòng nhìn hẳn khó chịu, liếc hẳn một cái: “Thôi, được rồi!” sau đó theo bên cạnh hẳn nằm xuống.

Vũ Dương vừa nằm xuống, tay Thương Duật liền nhanh chóng ôm choàng lấy thắt lưng của nàng, bàn tay lớn mật nhanh chóng thâm nhập bên trong quần áo của nàng, nghe nàng thở dài một hơi: “Gia, nô tỳ mệt chết được.”

“Làm liên lụy người khác xong người liền đi ngủ, còn phàn nàn nữa sao!”

Câu nói ngang ngược thế này hẳn lại có thể nói dễ dàng thốt ra khỏi miệng. Hẳn rõ là giờ trò làm cho chính mình không thể ngủ yên nhưng giờ nàng cũng thấy lười mở miệng. Con người của Thương Duật nàng biết, vô luận chính mình có thế nào phàn đối nhưng hẳn luôn có biện pháp làm cho nàng nghe theo, đối với hẳn giả dụ mà nói chẳng khác như đang động viên hẳn.

Tay hẳn khẽ kéo nàng sát lại hôn lên đó, cảm giác còn không thỏa mãn hẳn lại tiếp tục hôn sâu thêm một lần nữa: “Yên tâm, bây giờ bốn vương còn không có khí lực để làm chuyện kia đâu, ngủ đi.” Nói rồi lại đặt thêm nhẹ nụ hôn lên trán nàng.

Vì đêm qua ngủ quá ít nên cơ thể nàng sớm đã mệt mỏi, không thể tiếp tục chống đỡ được nữa, cho nên nằm trong lòng hắc chốc lát sau nàng đã nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Đêm khuya không gian khắp nơi đều thật yên tĩnh, Diệp Vũ Dương hơi xoay người, hướng trong lòng Thương Duật mà tiến càng sát vào, hương thụ ấm áp trên người của hắn.

Vốn Thương Duật đang rất ngủ sâu, bị nàng chạm vào vết thương trên ngực nên đau đớn làm cho hắn tỉnh lại. Nhưng chính vào lúc này hắn nghe được sân ngoài truyền đến động tĩnh, lập tức đưa tai lên lắng nghe.

“Lý tổng đầu, chính là ở đây!” Thanh âm bên ngoài dù rất nhỏ, nhưng hắn vẫn nghe được tiếng người kéo đến quả thật là không ít.

“Được, tối nay chúng ta nhất quyết sẽ bắt cho bằng được hắn ta, đem Diệp tiểu thư cùng Ly Vương về khi đó vương gia nhất định sẽ trọng thưởng! Mau tiến vào”

Phút chốc, chỉ nghe những thanh âm xoạt xoạt tiến vào, còn có tiếng người nào đó hơi khẽ lớn tiếng quát.

Giọng nói kia chính là của tên đầu lĩnh thị vệ, Thương Duật cả kinh định ngồi dậy, một bên Diệp Vũ Dương nghe thấy cũng bị hắn làm cho tỉnh lại, không rõ nhìn hắn, lại nghe đến cửa lớn bị một người đá văng, lúc này nàng mới kinh hoàng hô: “Gia, bọn họ đã đến đây!”. Nàng sắc mặt trắng bệch, nay Thương Duật trong người còn đang trọng thương bọn họ giờ phải nên làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Đêm Lãng Mạn.

“Sợ sao?” Thương Duật chuyển mâu hiểm khi nhìn thấy vẻ mặt đang khăn trương của nàng, ôn nhu hỏi.

Trong bóng đêm, tuy không rõ biểu hiện trên mặt hắn nhưng nàng vẫn có thể nhìn đến hai con ngươi sâu thẳm giờ đang lóe sáng: “Không sợ?”. Có hắn ở bên cạnh nàng không còn thấy sợ hãi, bởi vì hắn từng nói qua sông chết của nàng đều do hắn quyết định, tuy rằng lời này rất bá đạo nhưng nó ẩn chứa lời hứa hẹn của hắn.

Hắn vui vẻ nở nụ cười, đưa tay chạm nhẹ lên mặt nàng: “Nữ nhân ngoan.” Rồi sau đó lập tức nhảy xuống giường hướng phía ngoài bước đến: “Nhanh vậy đã đuổi kịp đến đây rồi à!”

Thoáng cái sừng sốt, nàng biết chỉ có thể tận mắt nhìn thấy hắn nàng mới có thể yên tâm, cho nên không chút do dự cũng bước theo ra bên ngoài.

Vừa ra đến ngoài đã nhìn thấy một nhà ba người của lão bá bị tên cầm đầu trong đó sai người giữ chặt, nhìn thấy Thương Duật bước ra hắn cười càng thêm vô loại: “Ly Vương, chúng ta lại tìm được người!” Ánh mắt theo bản năng nhìn đến Diệp Vũ Dương giờ đang đứng phía sau Thương Duật.

Một nhà lão bá ba người sau khi nghe được Lý tổng gọi nam nhân trước mặt là Ly Vương Thương Duật thì ngoài ý muốn sợ hãi, khó mà tin được, nhưng dù vậy họ vẫn cố giữ bình tĩnh.

Thương Duật không để ý đến hắn, miễn cưỡng đặt người dựa vào ghế thái sư ở giữa đại sảnh, thái độ kiêu ngạo hoàn toàn không để ai trong mắt: “Bằng người à? Bất quá chỉ là một tên nô tài mà thôi.”

Diệp Vũ Dương bất giác muốn cười nhìn xem nam nhân trước mặt. Tính bá đạo của hắn quả là không sai. Cứ nhìn biểu tình giờ đây không thể nghi ngờ gì trong mắt hắn mà nói bọn quân binh này chẳng khác gì chó mèo giống nhau, thái độ của hắn đối với họ chỉ có cực kỳ chán ghét. Ánh mắt rất miễn cưỡng nhìn tới bọn họ, như ngại làm dơ bẩn tầm mắt của mình, đúng là làm cho người khác nhìn thấy thôi cũng đã thẹn quá hóa giận.

Quả nhiên Lý tổng đầu vừa thấy thái độ Thương Duật như thế lập tức phát điên: “Thương Duật, đừng có tự không biết xấu hổ.”

“Cũng một câu nói đó, liếc mắt một cái đã biết người theo loại chủ tử không chút tiền đồ thì ta cần gì phải cấp mặt mũi cho người chứ? Người đáng sao?”

“Người...”

Tự mình cầm lên chén trà, hắn tỉnh tể nhắm nháp một phen, tựa hồ hương vị không hợp nên hơi nhíu mày: “Vũ Dương, trà này so với trà do người pha thật rất khó uống.” Hắn cũng một bộ dạng nhàn nhả không coi ai ra gì.

Nàng không lên tiếng, ngay lập tức bước vào đại sảnh đến chỗ có đặt bếp lò nhỏ, pha một chén trà mới rồi sau đó bưng lên cho hắn.

“Ừ, không sai là mùi vị này!”

Vốn đang bị châm chọc, nay lại nhìn thấy hấn và Điệp Vũ Dương liếc mắt đưa tình, một chút cũng không để ý đến mình liền lập tức cá giận mắng:”
Thương Duật, ngươi đừng có dùng mắt chó mà nhìn người ta....”

Chén trà trên tay hấn còn chưa uống cạn liền không chút lưu tình hất tới, hành động kia quá nhanh nên Lý tổng đầu nhất thời tránh không kịp bị cả chén trà nóng hất lên người, bên kia Thương Duật lạnh lùng liếc nhìn hấn:” Ngươi tưởng mình là ai hả? Lúc bốn vương ra trận giết giặc ngươi không biết hấn còn trốn trong một xô xin nào đó?” Một kẻ rất bá đạo dĩ nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người dám không xem hấn vào trong mắt. Ánh mắt nam nhân ngạo nghễ khinh thường liếc qua bọn họ một lượt, bộ dáng cao cao tại thượng trên cao nhìn xuống.

Đương nhiên nam nhân đây chính là Thương Duật, một kẻ kiêu hãnh khó có ai có thể bì nổi.

Lý tổng đầu bị nước nóng hất trúng, còn bị hấn quăng cho ánh mắt băng lãnh, nên lúc này cơ thể có phần run rẩy, chỉ trông mình đứng đó không dám có thêm bất kỳ động tĩnh gì.

“Lý tổng đầu, để tại hạ!” Nghe mới sinh nên không sợ cộp, một tên thị vệ thoảng rất trẻ tuổi đang lấy dao kẻ trên cổ cả nhà ba người lão bá lên tiếng:”Ly Vương, ngươi nên tự ngoan ngoãn mà đưa tay chịu trói, nếu không ta sẽ lấy đầu của cả nhà bọn họ.”

Hấn tán thưởng nhìn tên thị vệ kia:” Tốt, có dũng khí.” Thương Duật là thật lòng tán thưởng. Có thể trong lúc Thương Duật đang giận mà hấn không sợ dám nói ra câu nói kia quả thật tên này cũng có chút bản lĩnh. Đương nhiên Thương Duật kia là ai cơ chứ, há sao dễ dàng để người khác uy hiếp, liền lớn tiếng cười nhạt:” Xin cứ tự nhiên, thuận tiện ta cũng nói luôn, muốn chặt đầu nên lòi ra chỗ khác làm, bốn vương thật không muốn nhìn thấy những thứ không sạch sẽ ấy.”

Một nhà ba người lão bá không ngờ đến Thương Duật lại là người lòng dạ lang sói, có thể mở miệng nói những lời như vậy liền tức giận đến sôi trào, chẳng qua trên gáy còn đang bị trường kiếm chế trụ nên mới không dám manh động. Nhưng dù vậy cũng nhìn ra ba cặp mắt phần hận đang song song hướng về phía hấn, ánh mắt trừng trừng khó tin nhìn cái kẻ tàn nhẫn đang ngồi trước mặt mình.

Điệp Vũ Dương cũng bị dọa đến nhảy dựng. Tuy nói Thương Duật không thích Đại Sơn nhưng hấn cũng sẽ không vì thế mà đi lấy oán trả ơn người ta, nhưng giờ đây....

“Á...Ly Vương, ý tứ của ngươi là sao hả?”

Một gã nam tử khác tiến lên, đẩy tên kia ra :” Đồ ngốc, ý tứ hấn chẳng phải đã nói rất rõ ràng ra mặt hay sao, chính là cho phép ngươi đem ba người này cứ việc ra chém.”Nam tử trẻ tuổi kia giờ mới phản ứng lại, kinh ngạc nói:” Ly Vương, nếu như ta không lầm thì họ chính là ân nhân cứu mạng của ngươi a!”

“Vốn là vậy, cứu bốn vương một mạng, đương nhiên đổi lại thì phải có người khác đi thế chết chứ nếu không luân hồi tuần hoàn chẳng phải sẽ loạn lên cả sao?”

“Đừng nhiều lời vô nghĩa với hấn, mau tiến lên!”

“Dạ, Lý tổng đầu!” Thế là một đám người chậm rãi từ từ vây quanh bọn họ. Thương Duật âm thầm vận nội công, nhìn cửa sổ kia tựa hồ đang còn cách họ một khoảng.

Khi sắp bị tấn công, Thương Duật lấy chân đá vào một chiếc ghế bên cạnh, văng vào bếp lò kia làm chúng bay lên vờ vụn. Những tia lửa trong bếp lò bay tung tóe khắp nơi làm cho đám người nhất thời lập tức lùi lại vài bước. Thương Duật tay mắt lanh lẹ, hai tay vận công phát ra mấy chưởng liên tiếp đánh về phía bọn họ, chỉ nghe “ba ba” vài tiếng truyền đến, toàn bộ bàn ghế trong đại sảnh đã biến thành vô số mảnh vụn, gian phòng giờ trở nên hỗn loạn. Thương Duật nhanh chóng ôm lấy Điệp Vũ Dương đang đứng sững một bên ra lệnh:” Ôm chặt!” rồi dùng lưng mình đánh phá ra phía cửa sổ mà chạy đi.

Bên ngoài có rất nhiều thị vệ đang phòng thủ, vừa nhìn thấy Thương Duật phá cửa sổ nhảy ra liền quay đầu tấn công về phía hấn.

Đang có thương tích trong người nên không thể ham chiến, Thương Duật đánh ra vài chưởng rồi sau đó phi thân lên, huyết sáo ra hiệu. Giữa bầu trời đêm mù mịt, khi hai thân ảnh đang từ từ hạ xuống, liền được con tuần mã không biết từ đâu lao đến vừa vận tiếp được bọn họ.

“Cách Phong, quả nhiên rất thông minh!” Nói còn chưa dứt lời, Cách Phong đã như tên rời cung, hướng phía trước lao tới.

Quân binh nhiều như vậy nhưng không ai lại đoán được Thương Duật sẽ phá cửa sổ mà chạy đi. Bọn họ thật sự rất ngốc, tin tưởng bản tính cuồng vọng như Thương Duật sẽ không hành động như thế? Không ngờ hấn hiển nhiên làm vậy! Lập tức buông ra một nhà ba người của lão bá, tên cầm đầu quát:” Con bà nó, mau đuổi theo!”. Hấn một cước đá thượng cánh cửa, sau đó chạy ra khỏi đại sảnh đuổi theo họ.

Đợi cho tất cả mọi người đều đã đi khỏi, Đại Sơn cùng lão bá mới từ từ đỡ lão bà đứng lên.

“Thương Duật kia thật không phải người, chúng ta cứu hấn vậy mà hấn còn đối xử chúng ta như thế!” Lão bà tức giận oán thán. Người nông dân chất phác tính tình luôn rất ngay thẳng, không bao giờ lại đi lấy oán mà báo ân.

“Ta thì không nghĩ như vậy!” Lão bá có phần không tin, dù sao Thương Duật cũng là kẻ có tiếng kiêu ngạo, sẽ không làm những chuyện hạ lưu như thế.

Đại Sơn đến gần chiếc ghế thái sư mà Thương Duật khi nãy vừa ngồi, kinh ngạc phát hiện: “Cha, người xem này!”, tay cầm hai đỉnh vàng, đưa tới trước mặt lão bá.

“Lão bà, ta đã nói đó thôi!” Sau khi hỗn loạn qua đi, không ngờ lại phát hiện thêm chỗ khi nãy Thương Duật đặt chén trà xuống có hai ký tự được viết bằng nước, nếu không nhìn kỹ quả là rất khó phát hiện, xoay người nhìn thì ra đó là hai chữ “Đa tạ” được viết rất lớn.

“Cha, người đang nhìn gì vậy?” Đại Sơn thấy phụ thân như thế thì khó hiểu hỏi.

Lão bá vẫn chưa đáp lại, chỉ là hướng ngoài cửa thờ dài: “Quả nhiên là một nam nhân xuất chúng, có thể trong tình huống cấp bách mà tương kế tựu kế.” Một người tốt sẽ không đi chung quanh rêu rao khắp nơi, còn một người lương thiện mặc dù là cứu người khác cũng có thể làm như không để tâm, tâm lòng đó mới thật đáng kính trọng.” Lần này chúng ta không có cứu lầm người!” Thương Duật đẩy rõ ràng không phải là vật trong ao, một ngày nào đó nhất định sẽ dựng nên cơ nghiệp, đại triển hùng đồ.

Mang theo Diệp Vũ Dương thúc ngựa chạy đi trên đường rõ ràng là chật vật hơn nhiều, phía sau lại có binh mã không ngừng truy đuổi. Nhưng dù quan binh đông như vậy cũng không cách nào ngăn cản được vó ngựa như bay của Cách Phong. Hướng chỉ lần này Thương Duật còn rất tinh táo điều khiển con ngựa bên dưới, cho nên chỉ một lát sau bọn họ đã hoàn toàn thoát khỏi được đám quan binh đằng sau. Nàng không biết lão bá đã cho hấn dừng được gì nhưng Thương Duật rõ ràng càng ngày càng tinh táo, tinh thần quả thật đã tốt lên rất nhiều.

Quan binh mặc dù không còn đuổi theo nhưng Thương Duật không thể không nghi ngờ bọn họ có thể tìm đến đây. Ngẫm lại đêm qua bọn họ coi như là ẩn náu tương đối rất kín, tại chỗ ở hẻo lánh của một nông dân bình thường, không ngờ thị vệ lại vẫn có thể tìm đến nói vậy thì hấn bọn chúng phải có manh mối gì đó. Liếc thấy bên đường có một dòng suối nhỏ, Thương Duật đột nhiên mở miệng: “Vũ Dương, chúng ta đi tắm rửa đi!” Nói xong không đợi Diệp Vũ Dương phản đối, hấn ôm lấy thân thể nàng hướng phía con suối nhảy xuống.

Nước suối ban đêm dù là giữa mùa xuân nhưng cũng lạnh đến thấu xương. Diệp Vũ Dương có chút giận nói: “Vô duyên vô cớ mà tẩy rửa cái gì?”. Nói rồi nàng hướng lên bờ mà đi, cả người giờ đang ướt sũng, giữa nơi thâm sơn rừng già thế này biết lấy quần áo đâu mà thay ra nên càng nghĩ đến đây nàng lại càng thêm giận. Nam nhân này hấn muốn làm gì thì liền làm, ngay cả một chút thương lượng với nàng cũng không có, vì còn đang tức giận nên Diệp Vũ Dương nhất quyết không nói thêm lời nào cùng với hấn nữa.

Thương Duật không lên tiếng trả lời, chỉ là nắm chặt tay nàng rồi sau đó trên quần áo nàng bắt đầu xoa xoa.

Diệp Vũ Dương không ngừng đẩy tay hấn ra, có chút xấu hổ nói: “Người làm cái gì?” Nàng có cảm giác như tôn nghiêm đang bị người khác chà đạp, hấn tự dung không nói câu nào cứ như vậy mà đem nàng ngâm mình xuống dòng nước lạnh lẽo.

“Tẩy sạch trước đã rồi nói sau.” Thân thủ bị nàng đẩy ra, nhưng Thương Duật lại một lần nữa kéo nàng xuống, vì nàng tận tình tẩy rửa cho thật kỹ. Hấn quả thật làm rất dụng tâm, không hề xen lẫn một chút dục vọng nào, cho đến khi thấy thật vừa lòng mới chịu dừng lại. Sau đó ôm nàng phi thân nhảy lên mình ngựa rồi giục ngựa tiếp tục chạy đi.

Không thể đi theo hướng trong thành, chỉ phải đi vòng trong rừng cây cối rậm rạp. Dọc theo đường đi cả người Diệp Vũ Dương lạnh cóng không ngừng phát run. Mỗi khi cảm nhận thân mình Thương Duật khẽ sát, nàng lại vô tình nhích ra tỏ ý phản kháng, tránh né đụng chạm của hấn, đem người cúi về phía trước. Biết rõ những hành động này chẳng qua đều vô dụng nhưng nàng vẫn lặng lẽ kháng cự. Cuối cùng thân mình Thương Duật cũng chậm rãi nhích tới, dựa sát vào người nàng. Lúc này Vũ Dương không phản kháng nữa, nàng cảm nhận được hơi ấm của hấn, cơ thể không còn lạnh lẽo như khi nãy, ngược lại còn có một cỗ nhiệt đang từ từ lan tỏa khắp nơi trên da thịt.

Đường núi càng lúc càng khó đi, tiếng gió bên tai càng thêm dữ dội, phía trước mặt họ là bức màn đêm âm u sâu thẳm làm cho người ta có phần sợ hãi khi nhìn đến. Thương Duật lúc này mới từ từ cho ngựa dừng lại, không nói câu nào ôm lấy Diệp Vũ Dương nhảy khỏi mình ngựa, tìm một chỗ sạch sẽ đặt nàng xuống rồi nhóm lên đồng lửa: “Cởi quần áo ra!” Hấn biết nàng vốn đã sợ lạnh nên cũng khó trách giờ cảm thấy thật tức giận.

Không thèm làm theo lời hấn, Diệp Vũ Dương đi tìm một chỗ khác, cách xa đồng lửa hấn mới nhóm篝火 xuống.

Thương Duật lúc này thật sự nổi giận, một phen bước tới ôm lấy nàng, không nói hai lời đem quần áo nàng cởi xuống. Nếu như không phải vì sợ ngày mai nàng không có quần áo để mặc hấn quả quyết sẽ không ôn nhu như thế, thật rất muốn đem chúng mà xé nát ra thành từng mảnh vụn.

“Cả một buổi hành động đều rất quý quai, người thật ra là muốn cái gì?”

Hơi chút sùng sốt ngược lên, thì ra nàng không phải là hèn dối hấn làm cho mình chịu lạnh, giờ nghe nàng nói vậy ngẫm lại hấn thấy chính mình quả thật có chút quá đáng, liền nhẹ giọng lên tiếng: “Trên người người có hương được!” vừa nói nhưng động tác trên tay chưa từng dừng lại.

“Có hương được?” Lúc đầu nàng còn có chút khó hiểu, sau đó suy nghĩ kỹ lại bọn họ đến ngôi nhà hẻo lánh kia thật ra chỉ vồn vẹn mới có một ngày, không ngờ liền bị bọn quan binh chuẩn xác tìm đến chỗ họ đang ẩn náu. Nay không thể nghi ngờ gì nữa rõ ràng là đám người đó phải có manh mối lần theo mới dễ dàng tìm thấy như vậy. Thì ra Mộ Ưu Vân lo lắng nàng sẽ bỏ trốn, nên khó tránh hấn trên người nàng đã có tinh hạ một ít hương được. Chính nhờ hương được kia nên cả hai mới bị quân binh lần theo đuổi bắt nhanh như vậy. Thế nhưng lần này Thương Duật chưa hề có ý nghi ngờ mà cho rằng nàng đã thông đồng cùng Mộ Ưu Vân, chẳng lẽ đây chính là nói hấn tin nhiệm nàng sao?

Giờ nghĩ lại nàng mới thấy nguội giận một chút. Xem ra hấn không phải là không tôn trọng nàng, dù sao đối với thân thể nàng hấn không phải chưa từng thấy qua, hướng hồ cả người nàng giờ ướt sũng thế này quả thật là rất lạnh, vì thế nàng cũng không muốn tiếp tục cùng hấn giằng co thêm nữa.” Vậy vì sao gia lại đi theo xuống nước?” Trên người hấn bị thương còn chưa lành, bây giờ để nước thấm vô vết thương không biết sẽ thành ra sao đây.

“Bồn Vương có cần phải trả lời vấn đề này của người không?” Nói xong hấn ôm lấy thân thể không một mảnh vải của nàng đi đến cạnh đồng lửa. Hấn

không dám ôm nàng quá lâu, nhẹ đặt nàng xuống, đi tìm một nhánh cây đem quần áo Diệp Vũ Dương treo lên để cạnh đồng lửa mà hong khô. Sau cùng hắn đem quần áo chính mình coi xuống, chữa lại vòn vẹn một kiện trung y trên người, làm xong hết thấy Thương Duật lúc này mới đưa mắt nhìn nàng đang ngồi cách đó không xa.

Khi phát hiện một mảng máu đỏ thẫm giờ đã nhiễm ướt trước ngực áo kiện trung y kia, Diệp Vũ Dương không thể nào không mở miệng:” Gia, miệng vết thương của người đang chảy máu.”

“Không sao! Người ngủ một chút trước đi!”. Cảm giác từng đợt gió trong rừng đang thổi tới, nàng toàn thân cũng bắt đầu run rẩy, Thương Duật thấy vậy không thể không tiến tới ôm lấy nàng. Bởi vì quần áo trên người hắn cũng đang ướt nên khi bị hắn ôm, nàng khó tránh khỏi rung mình một cái.

“Nô tỳ không sao!”

“Đừng có mà cậy mạnh!” Thương Duật nhanh chóng đem quần áo trên người mình thoát ra, sau đó mới ngồi xuống ôm nàng.

Tư thế ám muội thế này nếu cả hai còn tiếp tục im lặng chỉ sẽ càng thêm phần xấu hổ, Vũ Dương bèn lên tiếng :” Gia, cảm ơn người vừa rồi cứu ba người nhà lão bá.”

“Sao? Ai nói bốn vương cứu họ?” Nếu hắn không phải thấy nàng rất dễ ý, hắn cũng không thêm bận tâm làm chi.

“Bởi vì nô tỳ nhìn thấy tuy Vương gia đá bay hòa lò kia, nhưng rõ ràng không có ý hướng tới cả nhà lão bá.”

“Giỏi lắm Diệp Vũ Dương, người hôm nay sao lại nhiều lời như vậy?” Thương Duật dường như hiểu ra gì đó nhìn nàng:” Chẳng lẽ bị bốn vương ôm nên ngượng sao?”

“Không phải, nô tỳ mệt rồi, đi ngủ trước đây!”

Không gian lập tức trầm xuống, chỉ lưu lại hình ảnh hai người đang thân mật ôm chặt lấy nhau, thân thể chậm rãi kề sát truyền hơi ấm cho nhau. Ánh lửa dần dần truyền đến hơi nóng, từng đợt từng đợt, làm cho cả hai cơ thể cũng bắt đầu rục rịch. Hơi thở của Thương Duật quanh quẩn, nhẹ nhàng lướt qua da thịt mẫn cảm, truyền đến hơi nóng từ trên đầu vai rồi dần dần di chuyển xuống dưới, phủ lấy tám lưng trần trơn bóng của nàng. Tay hắn vô tình mà có ý khoát lên thất lưng của nàng, hơi thở đều đặn phả ra đem toàn thân nàng vây chặt. Vũ Dương cảm thấy giờ đây có chút hít thở không thông, lòng ngực như đang bị ép chặt. Nàng hô hấp trở nên gấp gáp, cố gắng tự nhủ không cần để ý, vùi sâu vào trong ngực hắn nặng nề muốn chìm vào giấc ngủ.

Dần dần nàng cảm giác được thân thể hắn có chút cứng ngắc, bàn tay không còn an phận đặt trên thất lưng của nàng nữa mà lần xuống dưới. Hơi thở hắn trở nên nồng đậm, nặng nề càng ngày càng tiến gần, nàng nghe được tim hắn đập nhanh, như đang giương nanh múa vuốt kêu gào bên trong lồng ngực. Nàng mạnh mẽ mở mắt đã thấy môi hắn gần mình trong gang tấc:”Gia, người muốn làm cái gì?” Lòng nàng giờ đây đang dấy lên một cảm xúc mãnh liệt khó tả nên giọng nói cũng trở nên khàn khàn mê người.

“Vũ Dương, người nằm sát như vậy nếu ta nói là mình không muốn người thì chẳng khác nào là nguyền quân tử!” Môi hắn ôn nhu đặt lên môi nàng, không có gì ngăn trở vướng bận, bàn tay không chút khống chế, hiển nhiên tự do rong ruổi chạy loạn, sờ soạn khám phá khắp người nàng.

Lửa nóng của hắn làm cho nàng mờ mịt, quên mất họ là đang giữa chốn thanh thiên bạch nhật, mừng trời chiếu đất. Nàng vứt bỏ sự thận trọng uyển chuyển vốn có của nữ nhân, thẳng thắn đối diện nhiệt tình chính mình, thân mình khẽ cong lên đón nhận dục vọng mãnh liệt của hắn.

Ánh lửa dấy cao, những tia lửa nhỏ tung tóe bay về phía thiên không. Xuyên thấu qua ánh lửa lập lòe phản chiếu hai bóng hình đang quấn chặt lấy nhau không một khe hở. Theo những tia lửa đang nhảy múa, hắn cùng nàng một chỗ triền miên, không chút cảm kị đem bản thân tự do phóng thích. Hơi lạnh trong rừng mon men thổi đến, làm cho nhiệt độ nóng bỏng nơi này thoáng ôn hòa, nhưng đồng thời cũng làm dấy lên một đợt sóng mãnh liệt khác, đem tâm hồn cả hai dung hợp làm một, quấn chặt lấy nhau tựa như con thiếu thân đang lao vào lửa nóng.

Khi hắn đem mình phóng thích, nàng trong cơn cao trào không thể kiềm chế cắn chặt đầu vai hắn, đem thỏa mãn cùng cực đoạn phát tiết. Thương Duật nhìn nàng, ánh mắt si mê đến điên cuồng, tiếp tục không ngừng hôn xuống môi nàng, thân thể hắn lại cũng chưa từng rời khỏi. Kích thích qua đi, chưa kịp dịu xuống, cơ thể hắn lại rục rịch nổi lên một cơn sóng khác. Giữa rừng núi hoang vu giờ đây chỉ còn là tiếng rên rỉ, thở dốc của nam nữ, tựa như một giai điệu xa xưa mãi mãi không ngừng vang vọng, lan vào khắp mọi ngõ ngách, theo dòng chảy róc rách của con suối đem tất cả tưởng niệm của nàng và hắn kéo dài đến vô tận.

Không biết đã qua hết bao nhiêu lần, cho đến khi Thương Duật dừng lại, Diệp Vũ Dương mới phát hiện trên ngực mình đang dính máu và mồ hôi hắn. Dù vậy nhưng giờ nàng lại cực kỳ mệt mỏi, không còn chút sức lực nào nên chỉ đành liếc mắt xem nhẹ, ở trong ngực hắn xoay người rồi nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Thương Duật mỉm cười thỏa mãn, nhìn nữ nhân trong lòng. Đây chính là Diệp Vũ Dương, cùng những nữ nhân khác dĩ nhiên không giống, nàng mặc dù không phải là người trụ lạc vô độ, nhưng một khi bắt đầu nàng liền rất thẳng thắn đối mặt với dục vọng bản thân mình, không chút ngượng ngùng đáp trả nhiệt tình cùng hắn. Nàng càng như vậy lại làm cho hắn thật sự không thể khống chế chính mình, điên cuồng muốn nàng hết lần này đến lần khác. Lại nói nàng bản tính không thích tranh đua, đối với tất cả mọi chuyện luôn tỏ thái độ rất nhàn nhã, vô ưu vô lo, tựa như tiên tử bình thường phiêu phiêu lơ đãng, thế nhưng lại càng làm cho người khác khó mà rời tầm mắt khỏi nàng.

Nhánh cây treo quần áo chứng kiến khoảnh khắc hai người triền miên hòa hợp kia sớm đã khô, Thương Duật cẩn thận giúp nàng mặc vào rồi sau đó hắn cũng tự đem ngoại sam khoác lên người mình. Nhìn xuống miệng vết thương trên ngực đang rỉ máu, hắn thầm than nhẹ lẫn nào cũng vì nàng cho nên hắn mới không thể kiềm chế dục vọng chính mình.

Thương Duật ở lân cận tìm một ít thảo dược, bỏ vào miệng nhai rồi đắp lên vết thương, làm xong hết thấy mới trở lại ôm nàng chìm vào giấc ngủ.

Buổi trưa hôm sau hai người đại khái dùng qua một ít thức ăn rồi tiếp tục khởi hành lên đường. Bởi vì không dám theo đường cái mà đi cho nên Thương Duật chỉ lợi dụng lúc trời hơi nhá nhem tối mới vào thành, mua một ít quần áo cho Điệp Vũ Dương rồi cứ thế mà tiếp tục những ngày tháng trốn trốn tránh tránh chạy về.

Ngẫu nhiên họ cũng trò chuyện vài câu đơn giản. Đôi khi Thương Duật nhìn thấy nàng tâm tình thật tốt nên khó tránh muốn thoát lời châm chọc: "Điệp Vũ Dương, nhìn một cái là biết gặp phải nàng ta sẽ không có chuyện gì tốt, nay cả đi trên đường cái bốn vương cũng phải tránh!" Nói thì nói vậy, nhưng môi hân thần nhiên chứa đầy ý cười.

Thời điểm nghe hắn nói vậy, nhìn đến con đường núi gấp ghềnh phía trước, nàng chỉ mỉm cười. Nếu có thể cùng hắn bốn ba thế này cả đời, nàng tình nguyện chấp nhận để hắn giận mình, chỉ mong có thể cùng hắn nếm trải gian khổ, sẽ không có cơ nghiệp để vương của hắn, không cần đi gánh vác trọng trách, chỉ như thế mà sống qua ngày.

Nhưng là sự thật liền không phải như vậy, hắn không bỏ xuống được không chỉ có giang sơn gấm vóc mà còn có ân tình cao trọng như núi của Hương Lăng, có thị phi phi của vương phủ. Cho nên nàng phải cùng hắn trở về, trở lại nơi nàng đã cố rời khỏi, trở về cái lồng giam kia, ngày ngày chờ đợi chủ nhân của nó ngẫu nhiên vui vẻ sẽ ghé thăm.

Dọc đường, ngoại trừ khi cần phải ăn uống và nghỉ ngơi, còn lại họ đều theo hướng rừng núi mà đi. Tuy vất vả nhưng thương thế của Thương Duật không ngờ cũng theo mấy ngày lộ trình mà dần dần khỏi hẳn. Đối với những khổ cực này Điệp Vũ Dương sớm đã làm quen, ngược lại được hấp thụ không khí hoang sơ, tự do của rừng núi, cả người nàng lại toát lên vẻ phong trần, trông càng quyến rũ đến động lòng người.

Thật vất vả cuối cùng cũng đến được biên cương của lục thành, tốc độ của Thương Duật so với trước lại càng nhanh hơn. Điệp Vũ Dương biết chuyển đi ra ngoài lần này của hắn đã mất rất nhiều thời gian, nay quân tình khẩn cấp hắn không thể nào cứ tiếp tục chậm trễ thêm nữa.

Ngày đêm lên đường, chuyên chọn những ngõ tắt mà đi không đầy ba ngày sau hai người đã hoàn hảo xuất hiện trước phủ Ly Vương.

Nghe thấy hắn về cả đám người cùng Hương Lăng và Ngọc Tố phu nhân ra đón. Nhìn thấy bên cạnh Thương Duật còn có Điệp Vũ Dương bọn họ khó tránh khỏi giật mình, đang định mở miệng hỏi liền bị Thương Duật chặn đầu nói trước: "Có gì thì nói sau, bốn vương hiện tại còn muốn nghỉ ngơi!" Nói rồi hắn phân phó cho người đem Điệp Vũ Dương về Mặc Chí hiền, còn hắn một thân phong trần tiến tới Minh Thiên viện.

Hắn thật rất mệt mỏi, dọc theo đường đi một mặt phải phòng bị quân lính do Mộ Ưu Vân phái tới, mặt khác đêm khuya lại muốn chiếu cố Vũ Dương thật tốt, dù sao giữa thâm sơn cùng cốc hắn không thể quá mức khinh thường. Cho nên về Ly Vương phủ chỉ vón vẹn mất có ba ngày chính là do hắn không ngừng ra roi phóng ngựa, nói không mệt là không có khả năng.

Bởi vậy, đợi đến khi Thương Duật mặt mày rạng rỡ lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người thì đã là chuyện của hai ngày sau. Sau khi hỏi Lãnh Mi về Hương Điệp hiện tại thế nào, biết hắn đã an toàn trở lại Quan Thành nên Thương Duật mới yên lòng. Sau đó lại sai người tiến đến các viện thông báo đêm nay hắn muốn tất cả mọi người đến Vũ Tiên cư dùng bữa. Lần này hắn đích thân triệu tập tất cả mọi người, xem ra là có chuyện trọng đại muốn tuyên bố.

Phân phó hết thấy mọi chuyện hắn liền vội tiến vào quân doanh, tìm hiểu một ít tình huống. Chính mình lúc trước khi rời khỏi Kiểm Minh Thành đã dặn dò qua với Nhạn Minh không được hành động quá lỗ mãng, bởi vậy mọi chuyện hiển nhiên hắn vẫn còn nắm vững trong lòng bàn tay.

Khi thấy Điệp Vũ Dương trở lại Mặc Chí hiền, bọn tỷ nữ đều kinh ngạc. Bích Vân Hiền, sau lần đó Thương Duật tức giận qua đi, liền cho người đem tất cả đồ dùng làm lại như cũ, cho dù là hoa tươi kia nàng đã tháo xuống giờ phút này vẫn còn nằm trơ trọi yên nơi đó, hết thấy đều nguyên vẹn giống như nàng chưa từng rời khỏi.

Cảm động vì hai tỷ nữ đã rất chu đáo, càng là cảm kích sự chiếu cố của Hương Lăng đối với nàng. Nay chính mình trở về chỉ sợ sẽ làm cho vui mừng của Hương Lăng lại một lần nữa biến thành ưu thương đi!

Nghỉ ngơi hai ngày, Tiểu Hồng cùng Hình Nhi cũng không đánh thức nàng dậy dùng bữa, nhưng chi cần là nàng tỉnh, liền sẽ có thức ăn nóng hổi đưa tới. Bọn họ quả nhiên đã chuẩn bị rất tỉ mỉ mới có thể tùy thời mà dâng thức ăn lên cho nàng như thế.

Nghe nói Thương Duật bảo mọi người đến Vũ Tiên cư dùng bữa thì nàng khẽ nhún mày, nhưng vẫn để Tiểu Hồng giúp mình chải đầu rửa mặt một phen.

Yến tiệc rất bình thường, đơn giản vì Ngọc Tố phu nhân đau lòng muốn Thương Duật nhanh chóng bồi bổ thân thể, không ngừng ân cần hỏi thăm hắn trên đường thế nào? Khi nghe tới Thương Duật đánh bại Kiểm Minh thành, ánh mắt bà hiện rõ sự kiêu ngạo nhìn đứa nhỏ trước mặt, rất tán thưởng sự anh minh của hắn. Nhưng khi nghe đến cảnh màn trời chiếu đất mà Thương Duật phải chịu, bà lại đau lòng không thôi, ánh mắt ngấn đầy lệ, nhìn về phía xa xôi.

Hương Lăng từ khi Thương Duật trở về thì vẻ mặt luôn là ý cười trong suốt. Từ đầu tới cuối nàng thật không hề biết Điệp Vũ Dương rời khỏi chính là do ca ca mình giúp đỡ mang đi. Nhìn thấy Điệp Vũ Dương về mặt trầm tĩnh, Hương Lăng nở nụ cười thỏa mãn. Nhiều ngày không gặp trông Điệp Vũ Dương lại càng thêm phân thanh tú, đuôi mày đầy nét xuân phong làm cho lòng Hương Lăng thoáng hơi âm ảm.

Tĩnh tế hỏi thăm xong thân thể Thương Duật, ánh mắt Ngọc Tố phu nhân không chút rụt rè liền chuyển hướng đến Điệp Vũ Dương đang trầm mặc ngồi một bên: "Vương gia, Điệp Vũ Dương bị người cướp đi, không biết bên trong trắng đen, thị phi thế nào, nay sao người còn đem nàng hồi phủ?" Nghĩ đến rốt cục mình có thể bình yên, không nghĩ Vũ Dương thế nhưng còn quay trở lại.

“Tam nương, người tựa hồ quá mức kích động rồi.” Thương Duật ôn nhu lên tiếng.

“Vương gia, ta không có kích động.” Ngọc Tổ lo lắng nhìn hấn, khuôn mặt ủ dột: “Nay Vương Gia thù còn chưa trả, sao có thể để nàng ta mê hoặc. Lần trước chính nàng hướng Trục Nguyệt mặt báo quân tình, đó đã là tử tội a!”

“Chuyện lần đó cùng nàng rõ ràng là không quan hệ, bốn vương đã điều tra xong, huống chi...”

Hấn hơi tạm dừng một chút nhìn quanh những thê thiếp đang ngồi nơi đây: “Huống hồ tình cảnh lúc đó chỉ sợ ngay cả bốn vương cũng bị làm cho hồ đồ, thần trí không rõ, cũng bởi vì thế mà hiểu lầm.” Trước đây tam nương trong vương phủ tác quái, hấn là cố tình mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng nay hấn không muốn tiếp tục vô như không thấy: “Tam nương tựa hồ đối Vũ Dương bất mãn thì phải?”

“Á... làm sao có thể chứ?”

Thương Duật nhún vai cũng không tiếp tục kiên trì nói tiếp, chỉ là cười nhìn xem Điệp Vũ Dương: “Nay bốn vương triệu tập mọi người đến đây là cũng vì có chuyện muốn nói.”

Sắc mặt Hương Lăng khẽ biến, dường như có chút lo sợ.

Còn những người khác cũng nhìn hấn với ánh mắt tò mò hiếu kỳ, rốt cuộc là chuyện gì mà hấn phải tỏ ra trịnh trọng thế này.

Nắm lấy tay Điệp Vũ Dương, Thương Duật đồng dạng lên tiếng: “Điệp Vũ Dương chính là vị thanh nhạc quận chúa do Trục nguyệt hoàng đã phái tới hòa thân trước đây, Mộ Tuyết Lăng, nói cách khác nàng_____ là Vương Phi của vương phủ!” Giọng hấn vang lên khắp Vũ Tiên cư, thanh âm mạnh mẽ chưa hề tiêu tán.

Một câu nói kia chứa bao nhiêu phản khí thế trong đó. Âm thanh kiên định của nó đã vô tình đánh tan giấc mộng của mọi người nơi này, đem họ đánh thức hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Thê Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Điệp Phi Phách Tán.

“Vương gia ngài vừa nói gì?” Còn Hương Lăng thì sao? Hương Lăng là cái gì? Ngọc Tổ phu nhân nhất thời kinh ngạc, còn có tia bối rối: “Một vương phủ sao có thể có hai Vương Phi?” Hương Lăng đối Thương Duật đương nhiên rất quan trọng, Ngọc Tổ phu nhân so với bất cứ kẻ nào đều thật rõ ràng hơn cả. Giờ phút này hấn trong lòng chỉ nghĩ có mỗi Điệp Vũ Dương, hiển nhiên xem nhẹ Hương Lăng nên bà ta có nhiệm vụ phải nhắc nhở một chút.

Thương Duật mỉm cười nhìn Hương Lăng, rồi sau đó nắm lấy bàn tay nàng: “Nàng dĩ nhiên mãi là vương phi của bốn vương. Mộ Tuyết Lăng chẳng qua là sùng phi thôi” hấn chỉ có thể nói như thế. Bởi vì hấn không đành lòng làm cho Hương Lăng thương tâm, càng không muốn nhìn Vũ Dương tiếp tục chịu đựng bị người khác châm chọc, khi dễ, nên không thể không làm như vậy.

Nghĩ nghĩ Hương Lăng thấy vẫn không đúng: “Nhưng mà Vương gia, muội muội là do Hoàng Thượng đích thân khâm thưởng ban cho, nếu để nàng làm sùng phi e rằng không ổn, thiếp thân ngược lại...”

“Không cần ngại, vị trí của nàng ai cũng không thay thế được!” Thương Duật nói những lời này chính là muốn cho Hương Lăng yên tâm, cũng muốn làm cho những thê thiếp khác biết mặc dù hấn nay sủng Điệp Vũ Dương, nhưng tuyệt đối không hề có ý xem nhẹ Hương Lăng chút nào.

Ngọc Tổ phu nhân dù là bất mãn, nhưng cũng không biết nên nói thế nào cho phải, trong lòng âm thầm lo lắng. Hương Lăng thường ngày tính tình rất tốt, bà cho dù nói cái gì nàng cũng liền nghe theo; nhưng Điệp Vũ Dương này thì khác, nàng ta quá mức thông minh làm cho người ta ngược lại có phần sợ hãi.

Cảm động vì Thương Duật trước nay luôn đối với mình rất tốt, trông mắt Hương Lăng thoáng cái ửng đỏ, trong đó như còn có chút kích động.

Thương Duật nhẹ đỡ lấy thân mình Hương Lăng, lên tiếng: “Vậy đi, yến tiệc tối nay đến đây chấm dứt được rồi.”

Yến tiệc chấm dứt đã lâu nhưng tinh thần Điệp Vũ Dương dường như vẫn chưa phục hồi. Mãi cho đến khi các thê thiếp người người vội vàng vàng tiến đến không ngừng ngỏ lời chúc mừng nàng mới bắt đầu lấy lại tinh thần. Nhưng thật lạ nàng ngay cả một chút vui sướng cũng không có ngược lại cảm thấy nhất thời khó thể thích ứng. Trong lòng hiểu rõ hấn cấp nàng danh phận đây cũng là cố ý muốn đem nàng giam lại. Nàng vốn còn chưa kịp làm gì nhưng giờ đây xem ra muốn trốn cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Mọi người ai nấy dung nhan thập phần diễm lệ cùng quần áo sắc sỡ trên người tựa như những đóa hoa khoe sắc trong hậu viện, cố tình bày ra vẻ mặt tươi cười rạng rỡ chúc mừng nàng. Nhưng là mấy ai biết được trước mặt nàng họ tuy là mỉm cười, chúc mừng, sau lưng có lẽ không ít người đang ngầm

ghen ty, trách móc? Trong lòng họ không biết giờ có bao nhiêu tức giận, oán thán, bất bình đây? Chuyện thế này nàng không thể không chế cang không có hứng thú muốn biết, duy nhất thứ mà nàng hiểu rõ chính là những giai nhân đang khoác trên người trang nhưng muồn hồng nghìn tía kia, họ cũng từng một thời được Thương Duật yêu chiều sủng ái. Còn nàng thì sao? Không biết chừng hoàn cảnh chính mình đến một thời gian nào đó so với những nữ nhân này chắc cũng không khác hơn là mấy, thậm chí cang thảm thương hơn, vì nàng nhận ra tình cảm mình không biết từ khi nào đã lún rất sâu rồi khó thể dứt ra được?

Trở lại Mặc Chí hiền, sau khi rửa mặt chải đầu xong Vũ Dương nhanh chóng lên giường nghỉ ngơi, nhưng trong lòng như không thoải mái nên cả đêm đều ngủ không được ngon giấc.

Đã nhiều ngày trôi qua, toàn bộ Mặc Chí hiền vẫn chưa hết náo nhiệt, người đến chúc mừng rất nhiều. Vũ Dương tuy rằng không vui nhưng cũng không thể không đối mặt với tất cả. Hai người tỷ nữ của nàng tâm trạng trái lại có lẽ phần khởi hơn nhiều vì họ phát hiện vật dụng hàng tháng được chia cho viện mình hiện tại so với trước kia thật là một trời một vực. Nhớ lại trước đây khi mỗi lần các nàng đi tiền viện nhận vật dụng hàng tháng không phải đều thăm ghen ty vì sự chênh lệch này hay sao.

Vũ Dương nhìn tất cả mọi chuyện trước mắt chỉ đành cười khổ. Thâm cung đại viện, dù cho là nhà đế vương hay chỉ là vương phủ chẳng phải tất cả đều là giống nhau ca sao? Trước kia không những chỉ có chủ tử là nàng mà ngay cả hạ nhân cũng bị người ta dùng ánh mắt khinh thường mà nhìn, vì yếu thế nên bị người khinh bỉ. Nhưng một khi được dịp nổi lên, cho dù ngày trước có là hèn mọn ra sao đi nữa thì giờ đây cũng được tăng bốc, nịnh nọt đến tận mây.

Trở về không lâu, Thương Duật liền đã nhận được thư cầu hòa của Trục Nguyệt hoàng. Hoàng đế kia muốn lấy ba thành trì để làm điều kiện cầu hòa, thỉnh Thương Duật ngưng binh. Khi tin tức này đến, Thương Duật đọc xong nét mặt có hơi trầm xuống. Trục Nguyệt hoàng quả nhiên là người thông minh, tuy nói là tặng ba cái thành trì, phạm vi cũng là biên cương nhưng vị trí rõ ràng phân tán rất rời rạc.

Đọc xong thư này hân ngoài mặt vẫn là bất động thanh sắc, thái độ rất trầm ổn, nhưng không bao lâu liền gọi hồi âm cho Trục Nguyệt hoàng. Trong thư Thương Duật uyển chuyển, có ý cự tuyệt điều kiện cầu hòa, nhưng trong lòng Thương Duật thâm kiên quyết, nếu ý đồ này không xong chính hân sẽ tiếp tục công thành. Hân phải người đến Kiềm Minh thành, ra lệnh cho tướng lãnh một mực trung thành với hân là Nhạn Minh, vào bảy ngày sau trong thành phát ra thư khiêu chiến. Nhưng chỉ có Thương Duật biết chiến thiệp kia thực chất chỉ là giả mà thôi.

Thật ra hân so với ai khác đều rõ ràng hơn cả. Lần tấn công Kiềm Minh thành, bọn họ dù sao cũng đã hao tổn rất nhiều. Bởi vì ngay trong trận đầu tiên Thương Duật bị người chặn đánh phủ đầu, hao binh tổn tướng coi như rất là nghiêm trọng. Sau đó hân lại một mình tiến đến đả vô tình khiêu khích Trữ Thành, cho nên nếu lần này còn trực tiếp tuyên chiến Kiềm Minh thành, e rằng sẽ gặp phải không ít khó khăn đi, dù sao binh lực cùng vật lực trong tay quả thật không đủ.

Thương Duật sau khi phát ra phong thư này, không tự chủ liền nhoeo miệng cười lạnh. Năm đó nam nhân không ai bì nổi kia không ngờ nay lại hướng hân cầu hòa. Nay đối với Thương Duật mà nói là một sự hân diện cỡ nào. Mặt khác hân cũng rất tin tưởng chỉ cần phong thư này gọi đến, Trục Nguyệt hoàng kia tất nhiên sẽ ra roi thúc ngựa, gấp rút cho người đưa đến một bức hòa thiệp khác.

Quả nhiên không lâu sau đã nhận được thư cầu hòa khác của Trục Nguyệt hoàng. Nội dung trong thư thay vì đem ba thành trì đổi lại thành bốn cái thành trì, tất cả đều là biên cương liền nhau gồm có Kiệt thành, Hân thành, Sử thành, Minh thành. Thương Duật vừa lòng nở nụ cười thâm nghĩ lần này nếu như Trục Nguyệt hoàng không phải người đến đưa thư cầu hòa, mặc dù là phải đánh đến hơi phi yên diệt (hồn siêu phách tán) hân cũng quyết sẽ tấn công đánh vào Kiệt thành. May thay hoàng đế kia thật đúng đã không làm cho hân thất vọng.

Sau khi nhận được thư chấp nhận cầu hòa, Trục Nguyệt hoàng muốn hẹn một ngày mời Thương Duật đến, ý là tổ chức yến hội để chiêu đãi hân. Lúc này Thương Duật tâm tình sáng khoái, ngửa đầu nhìn trời mỉm cười thỏa mãn. Có thể từng bước đi đến ngày hôm nay hân đương nhiên biết rõ trong đó có bao nhiêu chua xót cùng khổ sở, nhưng may nhờ có Hương Lăng vẫn đối hân một lòng tin tưởng, nên hân mới kiên trì không buông tha, tiếp tục cố gắng tới ngày hôm nay. Ngày đó từ Hoàng thành lần trốn về Kiệt Đan thành, trên đường nằm gai nếm mật không biết bao nhiêu, bản thân lại chỉ là một đứa nhóc. Hân thật phải gánh chịu rất nhiều uất ức mới có được tước vị là bá chủ một phương như hôm nay mà nàng vẫn không ngại yên lặng bên cạnh ủng hộ hân. Nàng rõ biết tâm tư hân đã đặt hết vào Vũ Dương nhưng cũng không một chút tức giận, ngược lại vì hân nàng tự nguyện đem Vũ Dương bảo hộ. Hân biết Hương Lăng quả thật là một nữ nhân rất tốt, nhưng từ khi Vũ Dương kia xuất hiện trong cuộc sống hân về sau, hân biết lòng mình tuyệt chỉ có thể yêu Thương mỗi mình nàng mà thôi, không thể chữa thêm bất kỳ ai khác. Nên với Hương Lăng hân chỉ có thể dùng ôn nhu mà đối nàng, dù cho bất cứ chuyện thế nào xảy ra cũng quyết không phiền không giận.

Thương Duật hít sâu một hơi, chậm rãi cất bước hướng Bích Vân tiên đi tới không nghĩ lại chỉ là uống công. Vốn hân định đi sang Mặc Chí Hiền nhưng suy nghĩ thoáng qua liền nhanh chóng từ bỏ, chỉ là tản bộ vòng vòng trong phủ mà thôi.

Mùa xuân cũng sắp đi qua, nhưng cảnh vật nơi này vẫn còn tràn đầy xuân ý, nói đến đây cũng phải nhờ Hương Lăng. Chính nhờ năm đó Hương Lăng vì muốn gây dựng lại khung cảnh tuyệt sắc ở Giang Nam nên nàng đã một tay đứng ra sắp đặt làm tất cả mọi thứ. Trong viện khắp nơi hoa thơm đang tranh nhau đua nở thật đẹp mắt. Ánh mặt trời muộn màng đang hạ xuống mặt hồ một mảnh yên tĩnh, đem bóng tịch dương đỏ lựng như máu rọi xuống, làm đỏ một mảnh hồ bên dưới. Hân biết mình là kẻ tàn nhẫn bởi vì chỉ khi nhìn thấy máu, lòng hân mới sôi sục, không ngừng dâng lên dục vọng chiến đấu, rất giống như ánh tà dương kia. Những đường tơ máu trên đó làm cho người ta chỉ nhìn thấy thôi cũng phải kinh tâm động phách.

Lúc này trong một ngôi đình nhỏ, Hương Lăng và Vũ Dương đang ngồi vui vẻ tán gẫu. Quả thật từ khi Đế Vũ Dương trở lại quan hệ bọn họ hình như lại càng tốt hơn trước. Vũ Dương dù đã cố gắng nhưng vẫn không thay được vẻ ngoài lạnh lùng, ngẫu nhiên nàng cũng mỉm cười như đang ngầm đồng ý với ý kiến gì đó của Hương Lăng, hay thỉnh thoảng im lặng nghe Hương Lăng kể những chuyện nhỏ nhặt xảy ra trong quá khứ.

Đối với giao tình của Hương Lăng và Thương Duật nàng tuy không có quyền chen vô nhưng có thể lí giải hiểu được. Lúc trước khi hân còn tuổi trẻ sung sức, nàng nghĩ hân rất yêu Hương Lăng mới phải, khó trách hân hiện tại dù không cố gắng đi nữa nhưng tình yêu dành cho nàng ta chắc cũng chưa hề một chút ngưng lại? Nếu không như vậy thì một nữ tử như Hương Lăng sao có thể kiên trì đến tận hôm nay chứ? Nàng chẳng những chấp nhận đến

sinh hoạt tại một nơi phi thường xa lạ, còn phải chịu đựng sự ngang ngược của Ngọc Tố phu nhân, chấp nhận thân phận mình tuy là vương phi nhưng lại không chút quyền thế. Làm được điều này có thể do Hương Lăng là người quá mức rộng lượng, hoặc chính là vì nàng ta quá mức thông minh. Cho nên đối với thiệt thòi Hương Lăng phải nếm trải, nàng sao có thể nhẫn tâm không để ý đến những thương tổn mà chính mình gây ra cho nàng ta chứ, làm sao không cảm động sự rộng lượng của Hương Lăng đây?

“Vũ Dương, ta xem muội lại không biết đang suy nghĩ đến chuyện gì?” Hương Lăng mỉm cười lắc nhẹ tay nàng, chỉ vào đôi hời nhỏ nàng vừa mới thêu xong: “Nhìn xem, được không?”

Đó là một đôi hời của trẻ con, rất nhỏ. Đầu hời có thêu hình con hổ với cặp mắt sáng ngời hữu thần lộ ra vài phần mạnh mẽ, hoàn toàn rất có khí thế của Thương Duật: “Rất đẹp!”. Mấy thứ này nàng thật không có khả năng làm đến, mặc dù là trước kia nàng đã từng làm qua lại rất thành thạo, nhưng sau đó không lâu nàng vì một chuyện kia mà từ đó cố ép mình quên đi. Chuyện là trước đây, nàng từng muốn thêu một cái túi thơm cho Mộ Ưu Vân, không ngờ bị một cơ thiếp của hân phát hiện. Át ta đã ngầm trừng phạt nàng, không cho nàng ăn bất cứ cái gì suốt ba ngày ba đêm. Sau đó vì chịu không nổi Vũ Dương đã ngã bệnh nghiêm trọng cứ tưởng rằng sẽ không giữ được cái mạng. Khi đó hân không ở trong phủ nên không hề hay biết, về sau hân cũng đôi lần ngỏ lời muốn nàng thêu một cái tặng hân nhưng nàng chỉ cười từ chối.

“Thật sao? Ta cũng thấy nó trông rất đẹp mắt, đặc biệt là ánh mắt.”

Chợt một suy nghĩ xoẹt qua, Diệp Vũ Dương thoáng cái sững sờ, chuyển mâu nhìn đến ánh mắt mong chờ của Hương Lăng. Thì ra là vậy! Nàng ta quả thật rất thích đứa nhỏ, hiển nhiên trong lòng thật mong chờ sẽ có một đứa con. Xảy ra chuyện sinh non mãi cho đến sau nàng mới biết được vì lần đó mang thai mà Hương Lăng đã chờ suốt tám năm. Thật khó ngờ chỉ vì một chuyện ngoài ý muốn, liền đập tan chờ mong suốt tám năm kia của nàng. Diệp Vũ Dương cảm thấy thật vô cùng cảm kích vì Hương Lăng đã không vì thế mà hận mình. Mặc dù là chuyện ngoài ý muốn nhưng nỗi khổ mất con làm sao mà dễ dàng tiêu tán đi chứ? “Vương Phi, lúc trước bị mất đứa nhỏ, chẳng lẽ người thật sự không trách Vũ Dương sao?”. Nàng suy nghĩ muốn nói, liền thẳng thắn thành khẩn nói ra, không muốn quanh co lòng vòng.

Trong lòng hơi nao nao, Hương Lăng nhìn đến con người trong suốt của nàng hồi lâu sau mới chậm rãi mở miệng: “Oán, làm sao mà không oán chứ? Ta cũng không phải là thánh nhân, kia dù sao cũng là đứa nhỏ mà ta đã chờ đợi suốt tám năm, làm sao mà có thể thờ ơ bỏ qua cho được.” Khi Hương Lăng một lần nữa nhìn đến vẻ mặt Diệp Vũ Dương, biết nàng giờ đã hiểu được lòng mình, bèn hít sâu một hơi rồi nói tiếp: “Nhưng là sau đó ngẫm lại mọi chuyện, ta nghĩ dù cho muội muội không đụng phải ta, ta cũng sẽ tự mình té ngã, cho nên không còn cảm thấy ủy khuất nữa!”

Người có thể làm cho Diệp Vũ Dương nàng cảm động thật sự rất ít, có lẽ vì do tâm nàng đã đóng băng quá lâu nên đối với chút ấm áp nhỏ nhoi trước giờ nàng mấy may khó mà dao động, chỉ có chết lặng đối diện. Nhưng nay tâm nàng lại bị Hương Lăng lay chuyển, nàng ta đem nhiệt tình như lửa từng chút từng chút hòa tan nên nó giờ cũng trở nên ấm áp dịu dàng: “Vương Phi. ...”

“Các người vừa nói chuyện gì?” Thương Duật mỉm cười tiến đến đánh gãy tâm tình đang kích động của nàng.

“Gia, hôm nay sao người lại rảnh rỗi như thế?” Hai nàng đứng dậy cúi chào hành lễ, Hương Lăng tránh sang một bên, chừa một chỗ trống cho hân: “Mọi chuyện đều đã xử lý ổn thỏa rồi sao?”

“Ừm” tay cầm lấy cái giỏ thêu trên bàn, trong đó chất đầy loại tơ lụa, còn có vài món đồ vừa mới làm xong. Hân về mặt hơi chế nhạo nhìn đến Vũ Dương: “Bổn vương có hơi bất ngờ, không nghĩ người còn làm những cái này!”

Vũ Dương nâng mâu nhìn hân, hơi lắc đầu: “Dĩ nhiên không!” chuyện này đã trở thành kí ức xa xôi trước kia, nàng không muốn nghĩ đến càng không muốn để ý làm gì.

“Muội muội có muốn thiếp cũng không dám cho nàng làm!” Hương Lăng thấy Diệp Vũ Dương tựa hồ không thoải mái, vội giành mở miệng trước: “Gia, người có phải mấy ngày nữa muốn đi xa?” Hai ngày trước nàng có nghe hân nhắc tới.

“Ừ, đến lúc đó các người nhớ chú ý một chút!”

“Đó là đương nhiên. Gia người ra ngoài cũng không cần quá bận tâm việc trong phủ, phải nên chiều cố bản thân.”

Hai người bọn họ người một câu ta một câu, Diệp Vũ Dương ngược lại cảm thấy bản thân thật chẳng khác nào người ngoài cuộc. Nói những chuyện khách sáo thế này quả thật đây không phải sở trường của nàng. Trước đây cho dù là nàng cùng Thương Duật ở một chỗ, thế nhưng hai người quả thật nói chuyện cũng không nhiều, thường thì chuyện ai nấy làm, nghĩ đến đây nàng liền đứng dậy: “Gia, nô tỳ cáo lui trước!”

Thương Duật thoáng nhìn nàng về mặt có hơi ngần ra, trên mặt lại không hề có chút hờn giận nào.

“Ừ, trời không còn sớm nữa, muội muội cũng nên trở về thôi.”

Diệp Vũ Dương dĩ nhiên làm sao dám đi khi Thương Duật còn chưa mở miệng, chỉ sợ vừa quay đi đã bị hân tìm đến mà trừng phạt không chừng.

Hân về mặt phiền chán phát ồng tay áo nói: “Đi thôi, đi thôi!”

Diệp Vũ Dương hơi hạ người, chào hành lễ, sau đó đứng dậy rời đi. Kỳ thật ngay cả chính nàng cũng không biết vì sao trong lòng lại không hờn giận, chỉ là ngậm ngùi ngồi ở chỗ kia, nhìn hân cùng nữ nhân khác lời qua ý lại, còn nàng chỉ biết một bên trầm lặng. Chẳng lẽ khi một người tâm bắt đầu trầm luân hiển nhiên lại không thể thờ ơ mà ngồi đối mặt trước một màn vừa rồi sao? Chẳng lẽ bắt đầu cảm thấy xấu hổ hay sao? Trước đây khi nhìn thấy Mộ Ưu Vân và thê thiếp của hân ở cùng nhau, tuy là nàng có chút âm thầm nhưng lại không hề để ý, chỉ cảm thấy áp lực mà thôi.

Đối với hành động chính mình giờ đây nàng quả thật có chút bàng hoàng, cảm giác giống như tay khi gần chạm đến vật gì đó lại phát hiện trước mắt chỉ là một khoảng không trống rỗng, toàn bộ thế giới trước mặt đột nhiên hóa thành mờ mịt làm nàng không biết bản thân nên làm thế nào cho phải. Có lẽ qua hết khoảng thời gian này, mọi chuyện sẽ tốt lên thôi. Đến khi đó nàng Diệp Vũ Dương, một người luôn cô đơn, suy nghĩ vẫn vơ đơn phương sẽ không sao nữa. Chẳng qua hiện giờ tâm trạng nàng giống như bị người khác cướp đi vật yêu thích, nhất thời trong lòng còn chưa chấp nhận nên nàng cần thời gian, để dần dần chấp nhận sự thật đó.

Ban đêm khi đi ngủ, Thương Duật liền đến, thoáng cái tháp thượng trần ngập hơi thở nóng bỏng của hắn, không ngừng phả vào mặt nàng.” Bồn Vương biết ngươi chưa có ngủ!” Chính mình cố ý gây nhiều tiếng động lớn, dù cho nàng đang ngủ thì cũng phải tỉnh lại thôi.

Diệp Vũ Dương không nói gì, cũng không mở mắt chỉ là giả vờ nằm im.

“Ngươi...” môi hắn khẽ cắn lên cổ nàng, vì có ý muốn đem nàng trừng phạt hắn dần tăng thêm lực đạo.

“A!” Biết rõ hắn chính là như vậy nhưng nàng cố chấp không muốn nhận mệnh, đổi lại đành nhận lấy đau đớn.

Thương Duật ngẩng đầu nhìn nàng, khó hiểu hỏi:” Ngươi hôm nay làm sao vậy?”

“Không gì, chỉ là hơi mệt!” giọng nói nàng không che dấu được bất đắc dĩ cùng hoang mang.

Nhìn thấy nàng ánh mắt mờ mịt, hắn muốn giận cũng không thể được.” Không thoải mái sao?” hắn khẽ vuốt nhẹ lên mặt nàng, cảm nhận nàng dạo này gầy đi rất nhiều, không giống dạo trước, khuôn mặt luôn luôn hồng nhuận.” Bồn Vương mấy ngày nay bận rất nhiều việc.” Thương Duật thật tự nhiên nói ra, tuy vẻ lơ đãng nhưng rõ ràng là hắn đối nàng quả thật rất để tâm.

“Dạ, nô tỳ biết!” Nàng ôn nhu tựa vào ngực hắn, đối với những lời sắp phải nói ra đây rõ ràng cảm giác trong lòng ngực thật ảm đạm đau đớn.” Vương Phi rất muốn đưa nhỏ”

Cánh tay hắn chậm rãi thu lại, ánh mắt mang theo vài phần nguy hiểm hướng nàng đánh úp xuống.” Vậy thì sao?” Hắn biết nàng lạnh lùng, biết nàng thờ ơ nhưng hắn không ngờ nàng giờ biết rõ tâm tình của hắn mà còn đối hắn vô tình thế này.

“Cho nên nô tỳ hy vọng... hy vọng Vương Phi có thể có đứa con của chính mình.” Hai mắt nàng khẽ nhắm lại, tay nhẹ xoa lên mi tâm, cảm giác quả thật rất đau. Nhưng biết làm sao đây? Hương Lăng dịu dàng như nước bất cứ người nào cũng khó có thể bỏ qua cho được, mà trong đó bao gồm cả nàng.

Hắn hung hãn nâng mặt nàng lên, hành động quá đáng của hắn làm cho nàng không thể nào không mở mắt nhìn.” Diệp Vũ Dương, ý của ngươi là hy vọng bốn vương đến chỗ Hương Lăng? Hy vọng ta từ nay về sau không đến Mặc Chí hiền ư?”

“Không phải, nô tỳ không có ý đó!”

“Vậy ngươi có ý gì? Chẳng lẽ bốn vương đến nơi đó ngươi không để ý sao? Dù là một chút cũng không có sao?” Uổng phí chính mình còn vô cùng thận trọng, né tránh không muốn ba người ở cùng một chỗ. Bởi vì Hương Lăng kia quả thật thông minh, biết khơi chuyện cùng hắn, dù là không có chuyện gì nàng cũng có thể từ từ khơi mào để người khác chậm rãi tán gẫu, còn nàng vốn là người kiêu ngạo, tự nhiên sẽ cảm thấy thật vắng vẻ. Cho nên hắn đã tận lực tránh đi những tình huống khó xử như thế nhưng thì ra cho đến bây giờ nàng một chút cũng không cảm kích hắn.

Thương Duật là người rất ích kỷ, thế thiếp không phải ít, nếu nàng phải để ý chuyện hắn cùng người khác vui vẻ, kiếp này e rằng nàng sẽ không lúc nào được rảnh rỗi. Nàng sợ hãi, sợ hãi bản thân bắt đầu đòi hỏi, chẳng những không thành ngược lại làm cho mình thêm đầy thương tích. Nàng không cho phép bản thân mình cứ tiếp tục sa chân như thế vì thứ duy nhất nàng còn lại bất quá chỉ là mỗi trái tim này thôi.” Vương gia sao lại kéo những chuyện này với nhau mà nói? Nô tỳ làm sao dám đi để ý?” Ngươi khí tuy nhẹ nhàng nhưng bên trong lại cần nhắc rất lý lẽ.

“Đây chính là những gì ngươi muốn nói?” hắn từng câu từng chữ dường như đang nghiền răng nghiền lợi mà thốt ra.

“Dạ phải!”

Đột nhiên Thương Duật đẩy thân thể nhỏ bé của nàng ra, đứng dậy:” Tốt lắm, sẽ như ngươi mong muốn!” Nói xong hắn phất tay áo, dù người đã ra khỏi tầm phòng nhưng sự phẫn nộ lưu lại cũng không ít.

Diệp Vũ Dương nhẹ nhàng thở dài một hơi rồi mới nằm xuống trầm tư.” Không đau, không đau chút nào”. Nàng gắt gao che ngực, chậm rãi thở đều, sợ hãi nếu chỉ một cái hơi dừng sức hít sâu, chỗ ngực sẽ bị co rút kịch liệt không thôi. Thương Duật giờ đến chỗ Hương Lăng, nàng nên cao hứng mới phải, bởi vì đã bao nhiêu đêm Hương Lăng chắc cũng đều là giống nàng hiện nay, đau lòng nhìn hắn đến Mặc Chí hiền đồng sàng ân ái. Điều này quả thật là tra tấn Hương Lăng biết bao nhiêu, không biết Hương Lăng đã phải trải qua bao nhiêu lần đầu tiên như nàng đêm nay, mới làm cho nội tâm nàng ta đau đến giờ cũng hoàn toàn tê liệt.

Thật ra nàng có tình thương tổn hắn vì nàng muốn Hương Lăng có thể được một hài tử. Có lẽ đây là cách làm sai lầm của nàng, nói cách khác nàng thật muốn xác minh có phải lòng mình thật sự đam mê hay không.

Từ đó về sau, Diệp Vũ Dương không quên vẫn thường nhớ lại nàng ngày đó hành động tùy ý thế nào mà than nhẹ. Đôi khi nghe bọn Tiểu Hồng âm thầm oán giận, nói Vương Gia đã lâu chưa từng ghé qua đây, nhưng ngược lại hắn thường xuyên đến chỗ Vương phi, hoặc nếu không đến đó thì cũng sẽ đến những hậu viện khác.

Nàng cảm thấy mình thật may mắn, vì sân của nàng ở chỗ xa nhất trong phủ, nhờ vậy nên nàng không cần phải hàng ngày chứng kiến thân ảnh hắn ngang

qua nơi đây để đến những viện khác.

Hương Lăng vẫn như trước đây thường xuyên tiến đến trò chuyện cùng nàng. Nhưng Hương Lăng hình như cũng đoán ra được, nàng luôn dùng ánh mắt nhìn Điệp Vũ Dương như muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Nàng ta làm sao có thể mở lời đây? Thương Duật không phải chỉ là phu quân của Điệp Vũ Dương mà còn là trọng phụ của nàng, bảo nàng dạy Vũ Dương đi lấy lòng Thương Duật, quả nhiên đây là chuyện sao có thể dễ dàng làm được chứ. Mâu thuẫn trong lúc đó, nàng có thể tự mình giải quyết, nhưng duy chỉ có chuyện này nàng nghĩ tới nghĩ lui mãi vẫn là không biết mở miệng thế nào. Con người ai cũng có lúc thật ích kỷ, Hương Lăng nàng cũng không ngoại lệ. Huống chi Vương gia đến Bích Vân tiên thường xuyên hơn nàng dĩ nhiên nàng trong lòng cũng ngấy một vui vẻ hẳn lên. Cho nên mới nói hạnh phúc của một người chính là tạo thành trên nỗi thống khổ của người khác quả thật không sai.

Mấy ngày nay, Thương Duật bận rộn đến Trữ Thành, còn Hương Lăng ngày ngày chăm chỉ may vá thêu thùa, nào là nội y cho hần, nào là quần áo của tiểu hải tử cũng ngày càng nhiều hơn. Điệp Vũ Dương mỗi ngày thấy nàng cực kỳ vui vẻ chỉ có thể lẳng lặng một bên mà nhìn. Thật ra Hương Lăng cũng có lòng tốt sợ Vũ Dương buồn nên thường dạy cho nàng cách làm này làm nọ nhưng Vũ Dương dù có thế nào cũng không muốn học, chỉ ngồi xem.

Thương Duật đi được ước chừng một tháng liền cho người từ Trữ Thành truyền tin về, bảo mọi người trong phủ chuẩn bị thật tốt. Hần ý định muốn đem Ly vương phủ dời tới Trữ Thành, vị trí thành này chính là trung tâm nằm giữa mười thành, là địa điểm tốt nhất để xử lý công việc.

Tin tức này truyền đến, khắp nơi trong phủ ai cũng cao hứng, phấn chấn đem mọi thứ nơi này thu thập. Dù sao đối với mọi người mà nói, thay đổi hoàn cảnh mới vẫn là điều mà nhiều người khát khao. Rất nhanh tất cả vương phủ từ trên xuống dưới ai cũng bận rộn tới mất, số lần Hương Lăng đến đây cũng dần ít đi bởi vì nàng còn bận hiệp trợ Ngọc Tổ phu nhân an bài sự tình từ trên xuống dưới.

Duy chỉ có mỗi Mặc Chí tiên là vẫn yên ắng như trước. Vì Điệp Vũ Dương đồ đạc không nhiều, nàng đối với những thứ này nọ không hề có chút lưu luyến nào cho nên không cần thiết phải thu dọn hay chuẩn bị. Nàng so với những cơ thiếp khác một chút vui sướng cũng không bởi vì vô luận thế nào, đối với nàng mà nói đây bất quá chỉ là chuyển từ một nhà giam này đến một nhà giam khác mà thôi.

Đến khi phải rời khỏi, Điệp Vũ Dương mới biết thêm về chuyện của Thịnh Nhi, hải tử của Xuân Hoa. Trước đây lúc rảnh rỗi nàng đã từng có lần cùng Xuân Hoa ra phủ thăm họ một lần. Dù sao cũng phải rời đi nên chẳng qua nàng chỉ muốn đến xem thử lần cuối, trên người mang theo một ít ngân lượng rồi cùng Tiểu Hồng xuất môn.

Nhưng khi tìm đến nơi, dân làng gần đó nói cả nhà bọn họ sớm đã chuyển đi, cũng không ai biết bọn họ đã đi đâu, càng không ai biết đứa nhỏ đáng thương kia hiện đang trôi nổi nơi nào. Tâm Điệp Vũ Dương nghe vậy có chút đau xót nhưng nàng cũng không thể nán lại bên ngoài lâu hơn đành vội vàng quay trở về vương phủ.

Vừa về đến cửa đã thấy đoàn người Thương Duật từ Trữ Thành trở về, nhìn thấy Vũ Dương, thái độ hần rất lạnh nhạt. Khi đi ngang qua người nàng chỉ thốt lên một câu: "Không có việc gì ít đi ra ngoài một chút!" Dội cho nàng ngẩng đầu lên, nhìn lại thì người nọ đã đi cách nàng một đoạn rất xa. Lời này của hần rõ ràng là mệnh lệnh, không cần nàng đáp lại.

Một đường đi qua vương phủ khắp nơi tựa hồ đã rất trống trải hơn trước rất nhiều. Tuy Thương Duật từng nói nơi này sau sẽ dùng làm biệt viện nhưng dù sao đây cũng từng là Vương Phủ ít ra phải lưu lại chút gì chứ? Khi ngang qua rừng trúc thân thể nàng thoáng giật mình đứng lại, nàng đoán biết nơi này đối với Thương Duật hình như còn có một ý nghĩa quan trọng khác.

Ngày trôi qua rất nhanh thoáng cái đã đến ngày họ phải rời khỏi. Sáng sớm hậu viện tràn ngập tiếng nói cười cùng với tiếng người xô xao khuôn vác khiêng hành lý ra ngoài. Điệp Vũ Dương đợi cho tất cả mọi người đi khỏi xong, sau cùng nàng và đám người Tiểu Hồng mới từ từ xuất viện.

Trước khi rời đi nàng còn quay đầu nhìn lại phần sân mình một lần cuối. Nơi này có hần phần nọ cùng của nàng trầm tĩnh, nay người không nhà trống, khung cảnh có vẻ càng thêm điều linh, u tịch. Trong viện giờ chỉ còn tro bụi duy độc vài nhánh hoa đào trên đó hãy còn lưu lại vài nụ hoa rất nhỏ.

Điệp Vũ Dương không mang theo bất cứ thứ gì, hành lý ngoài quần áo chỉ có mấy quyển sách cùng cây bạch ngọc trầm mà hần đã tặng. Cũng bắt đầu chuyện xảy ra lần trước về sau, nàng trên tóc không hề mang bất cứ thứ gì quý báu nữa, chỉ là một búi tóc đơn giản mà thôi.

Bước lên xe nàng vô tình nhìn thấy ánh mắt Thương Duật đang có ý hướng phía mình nhưng cũng vờ như không để ý, nhẹ nhàng đem màn che buông xuống.

Dọc theo đường đi xe ngựa chạy rất chậm, bởi vì đồ đạc mọi người rất nhiều dù có muốn nhanh cũng không được.

Đi hết ngày tới đêm, bọn họ không hề ngừng chân tại bất cứ địa phương nào, chỉ là trên đường ăn uống qua loa mà thôi. Đối với nàng đây cũng không phải chuyện xa lạ gì, bởi vì từ lần trước chạy về chuyện này nàng đã làm quen.

Ngủ cho đến giữa đêm, Điệp Vũ Dương chợt nghe bên ngoài xe có tiếng người đánh nhau, nàng thật muốn không để ý nhưng không ngờ thanh âm càng tiến càng gần, mỗi lúc một lớn. Nàng liền vén màn xe nhìn ra chỉ thấy phía trước và sau có rất nhiều người đang đánh nhau, tám màn đen bên ngoài cùng vẫn còn hạ xuống nên nhìn thật không rõ, nhưng nghe được tiếng Thương Duật đang ra lệnh chỉ huy, xem ra đám người tấn công họ lần này quả không dễ đối phó.

Một đám trước ngã xuống liền có một tốp người sau tấn công đi lên, bọn người kia đỉnh đầu sát khí đằng đằng, khí thế nguy hiểm giết người rõ ràng không có ý buông tha dễ dàng như thế. Một màn đánh nhau trước mắt này so với cảnh chém giết trên chiến trường với mấy chục ngàn binh mã quả thật một chút cũng không thể sánh bằng, nhưng đối với những người chưa từng gặp qua cảnh chết chóc đầy máu tươi thì cảnh tượng trước mắt quả thật làm cho họ không ít kinh sợ.

Ánh trắng lơ lửng trên cao đang rơi xuống những vệt máu loang lổ dưới đất, phát ra tia sáng chói lóa, vừa như giọt nước bình thường nhưng lại có thêm một chút sắc màu yêu dã trong đó. Tuy rằng không biết phải dùng tên gọi gì để miêu tả cho nhan sắc kia nhưng khi chất lỏng đó nhiễm trên da thịt lại in lên từng mảng hồng nhuận chói mắt.

Như nước nhưng lại hơi đục, nếu đem so với nước mưa nó lại còn có thêm chút ít ấm áp...

Vị tanh càng ngày càng nặng nề, thân thể ngã xuống càng nhiều hơn, máu tươi phủ đầy trên đất chỉ nhìn thôi cũng đã thật thương tâm.

Những người ngồi trong xe ngựa dường như giờ đây đã tụ tập ra bên ngoài, đang được gia đình cùng quân lính vây quanh bảo vệ. Nhưng chi Diệp Vũ Dương là bị quên lãng, họ đã quên nàng còn đang ngồi trong chiếc xe ngựa đơn sơ kia. Thương Duật đang bận đối phó đám người kia, hẳn lấy một chọi mười nên tất nhiên cũng không rảnh rỗi mà bận tâm những chuyện khác.

Ngọc Tố phu nhân cố gắng ổn định mọi người, không cho họ nháo lên, dù đã không ngừng lớn tiếng ra lệnh nhưng dường như chẳng có chút tác dụng nào. Dù sao con người trong lúc sinh tử thế này không thể tránh khỏi nhốn nháo, hoảng sợ, đâu còn ai có tâm trí đi để ý bà ta có là chủ phù phu nhân hay không.

Ngược lại Hương Lăng phát hiện người tụ tập ở đây vẫn còn chưa đủ. Nghĩ đến nàng liền thấy trong đám người giờ chỉ thiếu mỗi Diệp Vũ Dương, lập tức nhìn đến xe ngựa đang đậu đằng kia, không chút ngần ngại cứ thế mà đi qua.

“Hương Lăng, ngươi làm cái gì?” Ngọc Tố một bên hét lớn, bà nhìn thấy nàng giờ đang đi đến gần chỗ họ đánh nhau, làm sao mà không lo lắng được chứ.

Hương Lăng quay đầu mỉm cười: “Muội muội còn ở trong xe, ta đi gọi nàng!” nói xong nàng chạy đến chỗ xe Vũ Dương đang ngồi: “Muội muội, muội muội!”

“Sao vậy?” Vũ Dương theo bản năng xóc lên màn xe bước xuống, lấy thân che chắn phía trước cho Hương Lăng: “Vương Phi có việc gì vậy?”

Nàng đúng thật là một tri kỷ tốt, cũng khó trách chính vì vậy mà bản thân Vũ Dương cứ luôn để ý quan tâm đến nàng: “Tất cả mọi người đã qua bên kia hết, chúng ta cũng đến đó đi!”

“Được!” Nàng hướng cách đó không xa nhìn quả nhiên có rất nhiều người, chỉ thiếu mỗi nàng mà thôi: “Tiểu Hồng, các người cũng mau đến đó đi!”

Trên đường đến đó nhìn Thương Duật đang đánh nhau, thấy hắn lãnh khốc giết địch, đôi mắt hắn đầy tơ máu đỏ sẫm đến đáng sợ. Nơi này so với chiến trường bất quá chỉ là cảnh tượng đẹp loạn bọn bát nháo mà thôi nhưng rõ ràng hắn quá mức tàn khốc, lại không ngừng xông vào tấn công. Một tên trong đó không biết từ đâu tách khỏi đám người, hướng phía sau đâm tới, ý đồ muốn đánh lén Thương Duật.

“Vương gia, cẩn thận...” Hương Lăng hét lớn nhìn thấy lưỡi dao đang tiến dần Thương Duật chỉ còn trong gang tấc, lại nhìn đến thân thể nhỏ nhắn vừa đang che chắn trước mặt mình thoáng cái như tên rời cung, nhắm về phía người đang xuất kiếm sau lưng Thương Duật. Vũ Dương thấy mình đã không còn kịp ngăn lại, vì nàng nhìn đến ánh mắt khát máu của tên kia đang không chút do dự mà đâm tới, nên nàng chỉ có thể dùng chính bàn tay mình hướng đầu mũi kiếm nắm chặt lại.

Có thể lấy bàn tay mình ngăn lại mũi kiếm kia, dù cho là nữ tử lạnh lùng, thờ ơ thế nào thì hành động này quả thật đối với bản thân mình, nàng đã quá tàn nhẫn. Mũi kiếm hai bên sắc bén, mặc dù đã cầm chặt lại nhưng vẫn theo đà rọc xuyên qua lòng bàn tay nàng tiến thẳng phía trước. Nhưng nàng một chút cũng không bận tâm, không do dự, cứ như vậy mà cố cầm chặt lưỡi kiếm lạnh như băng, đây chính là nàng đang vì tâm mình đã vô tình trầm luân mà trả giá.....

Thoáng cái nàng cảm giác lưỡi kiếm trong tay mình đang cầm chặt cứ thế mà không ngừng lướt qua lòng bàn tay, đâm thẳng vào lưng Thương Duật. Máu nóng lập tức phun ra, phun cả lên trên mặt nàng, rất nóng, đây hoàn toàn là hương vị của hắn. Tựa như trong đó có sự trao đổi lẫn nhau giữa máu của nàng và hắn, theo lưỡi kiếm kia đem máu nàng từng giọt hòa vào trong thân thể hắn. Còn máu đỏ của hắn trên mặt nàng giờ đây cũng bắt đầu làm cho tâm nàng trời nổi lửa dềnh.

“A...” Hương Lăng gât gao che miệng, nhìn thấy Diệp Vũ Dương như thế liễu lĩnh. Không khống chế nhớ lại lần đó Vũ Dương nhảy múa trong rừng trúc, mỗi một cái nhấc mình bay lên, tuy tư thế thật hoàn hảo nhưng làm cho người nhìn mà lòng thấy đau nhói không thôi, còn có đôi mắt kia như đang dần dần trôi xa, rơi vào khoảng không vô định.

“Vũ Dương...” Thương Duật xoay người, một chương đánh úp vào tên kia. Ánh mắt vô cùng hoảng sợ nhìn nữ nhân ngốc nghếch trước mắt, mâu gian lập tức cảm thấy rất bông rớt: “Đứa ngốc!”. Nhanh đỡ lấy thân thể gầy gò của nàng, tuy mới bị tên kia vừa rồi đâm một nhát kiếm cũng không nhẹ nhưng Thương Duật lại xem như không hề hấn gì, ngẩng nhìn bàn tay nàng còn đang nắm lấy lưỡi kiếm bén nhọn kia.

“Không đau, Gia, nô tỳ không đau!” Thừa dịp còn một chút tỉnh táo, nàng cắn răng buông kiếm kia ra rồi sau đó nắm chặt bàn tay, xoay người nhanh chóng hướng đến chỗ Hương Lăng.

Giờ đây hắn không thể để ý những chuyện nhi nữ thế này, chỉ có thể nhìn nàng bộ dạng quật cường mà có hơi sững sờ, sau đó nhanh chóng quay lại trợ lực Lãnh Mĩ tấn công đám người kia.

“Muội muội, ngươi sao lại khờ vậy?” Hương Lăng dường như khóc rống, lệ cũng rơi đầy mặt, nhìn Vũ Dương cố kéo ống tay áo hạ xuống, dấu lại hai bàn tay. Dù đã làm vậy nhưng cổ tay áo bị máu tươi giờ đã nhuộm một mảng đỏ chói, trông yêu diễm dị thường.

“Không...” lời còn chưa xong liền nghe tiếng hoảng sợ của đám người đằng sau, thốt lên: “Hương Lăng, chạy mau!”

Hương Lăng cùng Diệp Vũ Dương hai người ngược lại rất bình tĩnh, không hề khóc nháo nhìn những người trước mặt bị giết, lần lượt ngã xuống, mà đám người kia chém giết lại tiến tới ngày càng gần. Các nàng thấy thế liền bước lui lại đến khi cảm giác đã không còn đường để thối lui vì đằng sau họ đã là vực thẳm. Vũ Dương đứng chắn phía trước che chở cho Hương Lăng nói: “Các người muốn làm gì?”

Tên kia lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng: “Hừ, còn có thể làm gì? Chúng ta muốn tiêu diệt Ly Vương, đương nhiên sẽ không chừa bất cứ một ai?” Gã nam từ hung hăng nhìn chằm chằm hai nữ tử trước mắt, không chút thương hương tiếc ngọc mà nói.

Hương Lăng tức giận, phần nộ chăm chăm nhìn bọn họ, không chút hoảng sợ dù rằng sau lưng đã là vực thẳm. “Các người hành động hèn mọn thế này mà lại còn dám ở đây lớn tiếng khi dễ chúng ta, thật không phải là việc làm của một trượng phu!”

“Ai thèm các người nói chuyện trượng phu? Chẳng lẽ Ly Vương hần là đại trượng phu sao?”

Trông mắt Diệp Vũ Dương không ngần ngại nhìn thẳng bọn họ, giống như muốn nhìn xuyên thấu ý đồ bên trong bên trong của chúng, muốn biết thật ra chúng có ý đồ gì. Nàng tự tin nói: “Chỉ bằng các người mà muốn diệt hết người của Ly Vương vương phủ sao? Hãy nhìn lại phía sau các người đi? Các người nghĩ mình đã thắng sao?” Nàng vươn bàn tay đang nhuộm máu chỉ về phía sau bọn họ, thừa dịp tên kia quay đầu, nàng nhảy mất đem khí lực toàn thân cô đẩy mọi người ra, muốn thừa dịp bọn họ sơ hở để mọi người chạy thoát, nhưng khi vừa kéo đến cánh tay Hương Lăng phát hiện không ngờ chân Hương Lăng khi ấy xoay người quá nhanh nên bị thương, chưa chạy được hai bước lại bị tên kia quay đầu chặn lại.

“Con mẹ nó, người dám gạt bọn ta? Muốn chết?” không chút suy nghĩ, tên kia liền quay lại xuất ra một chưởng, song song cùng lúc đánh về hướng Diệp Vũ Dương và Hương Lăng.

“Không...” cách đó không xa Thương Duật đang đánh nhau, nhìn thấy hai nàng thân mình đang lơ lửng trong không trung, sắp rơi xuống vực thẳm. Hần lập tức phi thân phóng tới, để lại Lân Mi một mình ứng phó với bọn người. Thương Duật tung ra một chưởng hướng tới đánh vào tên kia, liền nghe thấy tiếng rên thê thảm của hắn, rồi không hề do dự tiến tới hai thân ảnh đang rơi xuống kia.

Hai người cùng rơi xuống một đoạn, nhưng Diệp Vũ Dương có vẻ rơi xuống khá sâu. Thương Duật liếc nhìn rồi nhảy xuống không suy nghĩ bay về phía Hương Lăng. Hần nhanh chóng bắt được thân thể của nàng hướng phía trên bay lên. Cùng trong lúc đó thân ảnh màu trắng kia lại giống như con bướm, đang dang đôi cánh bay lượn trong không trung, càng rơi lại càng sâu, đến khi thân ảnh kia chỉ còn là một vệt nhỏ rất mờ hồ.

Nhìn thấy hần cứu Hương Lăng không chút do dự, nàng rốt cục đã thấm thía cái gì gọi là vạn kiếp bất phục, cái gì gọi là hồn siêu phách tán. Dù rằng nàng đã có thể đoán ra kết quả nhưng trái tim không kềm chế đau đớn không thôi. Nàng giờ mới phát hiện trầm luân không chỉ là thân thể của nàng mà nó dường như đã từ lâu thâm nhập lòng nàng, đem tim nàng đập thành từng mảnh vỡ vụn.

Nước mắt rốt cuộc cũng ngưng lại, đọng nơi khóe mắt, rồi từ mi mắt tràn ra. Nàng tại nơi này chết đi so với thế gian này nàng chẳng qua chỉ là một kẻ dư thừa mà thôi, có cũng được không có cũng chẳng sao.

Thân mình tựa hồ ngày càng nhẹ bồng, nàng là đang bay sao? Chắc là...

Giữa vực thẳm vang lên một tiếng sâu kín thờ dài, tựa như oan hồn thê lương bị trói buộc đã lâu năm, rốt cục cũng chờ được ngày giải thoát. Nội tâm chôn sâu trong lòng bấy lâu giờ giống như bị một dao rọc xuống, tuy máu chảy đầm đìa, nhưng nàng một chút đau đớn cũng không cảm thấy, bởi vì nó chẳng qua chỉ là vết thương bên ngoài mà thôi.

Một sinh mệnh như thế này liền kết thúc sao? Cứ như vậy là có thể thành toàn cho hạnh phúc của người khác ư? Nàng ngay cả một chút sóng tình khi đó hầu như còn chưa cảm nhận được rõ đã liền thế này mà đem chúng theo mình vùi sâu xuống tận đáy vực.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Ôn Tôn(1)

“Ba” một tiếng, thân thể Diệp Vũ Dương cứ thế chạm xuống mặt đất. Nàng giống như nghe được thanh âm xương cốt mình đang vỡ vụn, trái tim cũng theo đó mà tan nát thành vô số mảnh nhỏ, đau đớn không thôi.

Tâm một tiếng thờ ra: “A...!”, đồng thời ý thức của nàng cũng bắt đầu bay bổng, chậm rãi trôi dạt về một nơi xa xăm vô định. Đây chẳng lẽ chính là thời điểm cuối cùng, là ranh giới giữa cái sống và chết của sinh mệnh nàng hay sao? Vì sao trong lòng lại cảm thấy thương tâm và bất đắc dĩ thế này? Nhưng vậy cũng tốt, đã đến lúc nàng nên buông tay, rồi đi thôi...

Ở trên vách núi, lòng Thương Duật lúc này tràn ngập đau xót. Hần thật sự cứ như vậy mà buông tay nàng được sao? Hần chẳng lẽ cứ thế mà mặc nàng rời khỏi hần ư? Nhưng tình thế trước mắt hần biết làm sao bây giờ? Hương Lăng không phải ai khác, nàng chính là nữ nhân năm xưa đã cứu lại cái mạng

này cho hần, hần sao có thể trơ mắt để nàng ra đi cơ chứ.?

Nghĩ đến Vũ Dương vừa rồi đã không chút ngần ngại, có chấp không buông, dùng tay nắm chặt lưỡi kiếm bén nhọn, nàng rõ ràng là vì chính mình lấy thân chặn kiếm. Lại nhớ đến một khắc kia khi nàng nhìn thấy hần bay đến ôm lấy Hương Lăng, nước mắt cũng theo khóe mi lập tức tràn ra. Khoảng khắc đó hần thật sự không có can đảm đối diện, rất sợ nhìn thẳng vào mắt nàng. Thế gian làm sao lại có nữ nhân như nàng thế chứ? Dù nàng lạnh lùng thế nhưng lại làm cho người khác không thể không đem lòng yêu mến?

Khi hần một lần nữa chạy đến chỗ vách núi liền nghe thấy tiếng Hương Lăng vội vàng kinh hô: "Gia, người không thể!" Nàng vội chạy đến ôm chặt lấy cơ thể của hần, nói rất rành mạch: "Ngài còn có lý tưởng cùng khát vọng của chính mình không phải sao? Còn có toàn bộ Ly Vương từ trên xuống dưới mấy trăm mạng người đang nằm trong tay, ngài không nên xúc động như vậy được!"

Thân mình hần thoáng cứng đờ, sau đó cười lạnh. Không sai! Hần còn rất nhiều gánh nặng, trên vai còn có nhiều thứ không thể nói bỏ xuống là được, đành ngửa mặt lên trời thở dài: "Bỏ Vương làm sao lại muốn nhảy xuống dưới đó chứ? Bỏ Vương bất quá là muốn kiếm đường để còn đi xuống tìm nàng mà thôi!". Hần nói với Hương Lăng thật ra cũng là đang nói với chính mình. Hần tuyệt đối không buông tha cho những gì thuộc về sở hữu của mình, đương nhiên càng không thể làm ngơ để cho mười vạn đại quân đi theo mình cứ thế mà chết đi một cách vô ích trước đó tại sa trường.

Nhìn Hương Lăng một cái, hần chậm rãi tiêu sái rồi đi, xông thẳng vào đám người đang đánh nhau. Thương Duật điên cuồng, ra tay càng thêm tàn khốc, không ngừng giết chết rất nhiều người.

Đánh đánh chém chém còn chưa dứt, trời lại từ từ lát phát mưa. Hai bên giao đấu còn chưa kết thúc đâu, nhưng chung quy tà khó thắng chính, không lâu sau sơn tặc từng người từng người cứ thế ngã xuống. Từ khi quay lại, ánh mắt Thương Duật chưa hề một giây lơ lửng, hần dường như càng lúc càng trở nên khản trương hơn, còn có sự sợ hãi.

Hần lấy tốc độ nhanh nhất để giải quyết bọn sơn tặc. Nhìn mưa rơi càng lúc lại càng lớn, Thương Duật không nói hai lời lập tức dẫn theo đoàn người tiến tới vách núi kia, nhìn nhìn một hồi lâu rồi lần theo một dốc mòn gần đó chậm rãi xuống núi.

"Vương gia, người vạn lần không thể xuống dưới. Nay mưa to như vậy nếu gặp phải núi lở thì làm sao bây giờ?" Ngọc Tổ phu nhân không ngại trời đang đổ mưa, mạo hiểm chạy tới tích cực khuyên giải: "Điện Vũ Dương rơi xuống thì cứ để nàng rơi xuống đi, không phải chỉ là một gã sùng phi thời sao?"

Nghe thấy Ngọc Tổ phu nhân nói như vậy, lòng Thương Duật giờ đây càng thêm kiên định, càng phải xuống dưới đó. Bởi vì Vũ Dương trước nay luôn cô độc khổ sở, không ai là thân thuộc cho nên nàng mới luôn có vẻ mặt đậm mặc thế kia, nàng càng không đòi hỏi công đạo với bất kỳ một ai, vì thế hần càng không cho phép mình chùn bước, bỏ rơi nàng.

Đến khi xuống đến đáy vực thẳm, vì khi này mưa không ngừng trút xuống nên giờ đây khắp nơi đâu đâu cũng chỉ thấy nước ngập lênh láng. Thương Duật ngửa đầu nhìn đến ngọn núi trên cao, thoáng cái quay lại ra lệnh: "Các người mau đến chỗ đầm kia tìm!" Tuy rằng khả năng rơi vào trong đầm nước không cao nhưng hần cũng không muốn bỏ qua một cơ hội nào.

Đám quân binh nghe lệnh liền nhanh chóng tách ra, không ngừng lục lọi tìm kiếm khắp đáy vực, không dám bỏ sót bất cứ một ngõ ngách nào.

Nhưng thủy chung qua một hồi lâu vẫn không tìm thấy tung tích gì của Vũ Dương. Suốt ba canh giờ liền trôi qua, hần thiếu điều chút nữa đã đem toàn bộ sơn cốc lật ngược một lần. Thương Duật càng lúc càng thêm nóng vội, hần điên cuồng rống to, càng rống lại càng lớn. Hần giống như sợ đám quân binh chung quanh không nghe thấy mệnh lệnh, nhưng thật ra chỉ trong lòng hần biết mình đang khản trương cỡ nào, là muốn đem chúng phát tiết mà thôi.

"Vô dụng!" Không biết đây là hần đang mắng chính mình hay là mắng thời tiết. Hai tròng mắt bắt gặp lại nhìn đến cách đó không xa, phát hiện bụi cây nơi đó hơi bị dập nát: "Vũ Dương..." hần chạy như điên đến nhìn đoạn cây thấp lẻ tẻ, nơi này mọc đầy những lá cây, dường như có vẻ hơi xộp, làm cho hần thoáng cái có phần an tâm.

Hần xoay người nhìn thấy bên cạnh một đoạn đất lở rất nhỏ, tâm cũng nhảy lên, trong lòng dường như đang có lửa đốt vội hô to: "Người đâu, mau tới đây,..."

Miệng hần hô lớn nhưng tay đã bắt đầu đào bới xuống dưới chỗ đất nhào kia, càng lúc càng dùng thêm sức, khi mọi người nghe gọi chạy tới nơi chỉ thấy một bộ dạng Thương Duật như đang nổi điên, khuôn mặt ngưng trọng, vô cùng khản trương.

Chứng kiến Thương Duật điên loạn đang bán mạng đào bới, mọi người đương nhiên không dám có chút sơ sẩy, chỉ có thể chung quanh một tay giúp hần.

"Vũ Dương, không cần, không đi, nàng không thể đi...". Nói xong tròng mắt hần cũng đã nhiễm một tầng hơi nước mờ mờ. Tựa như nhiều năm trước đây khi nhìn đến thi thể mẫu thân, hần là đau lòng, là bất lực, cũng có bất đắc dĩ cùng tuyệt vọng vì hần một lần nữa phải tranh đấu với thiên ý, lòng lại càng sợ hãi bản thân mình vô lực, không thể cứu được nàng.

Đầu ngón tay Thương Duật bắt đầu rướm màu, nhìn thôi đã đau lòng. Nhưng Thương Duật dường như một chút đau đớn cũng không cảm giác được bởi vì toàn bộ tâm trí của hần giờ đã đặt hết trên người Vũ Dương. Đống bùn đất bên dưới đã được đào lên, đắp thành một khối thật cao cạnh bên, tràn hần ra sau lưng nhưng hần không từng dừng lại, cứ thế tiếp tục đào, hy vọng một khắc sau đó sẽ nhìn thấy chút dấu vết của nàng. Ánh mắt hần luôn ngập tràn hy vọng, tuy rằng một khắc sau lại bị thất vọng phủ đầy nhưng hần thủy chung luôn không muốn buông tha cho hy vọng cuối cùng này.

Hơn mười hộ vệ đều bị hình ảnh Ly Vương trước mặt dọa đến sợ hãi, họ nhìn thấy mười đầu ngón tay Thương Duật tuy đang nhiễm đầy máu tươi, nhưng miệng vẫn không ngừng lầm bầm gọi tên người kia. Dù là đang ở trước mặt họ thế nhưng hần không chút để ý hình tượng thường ngày của mình, đầu cúi thấp không ngừng đào bới, mà nước mắt một giọt lại một giọt rơi xuống. Bên trên tiếng sấm chớp không ngừng vang lên, mưa tuôn xối xả làm cho nước đọng lại nơi này càng thêm nhiều.

Mọi người đều trầm mặc, bởi vì thấy Thương Duật như thế này mà cảm động, trong lòng cảm xúc dâng trào, nhưng họ chỉ có thể dùng hành động biểu hiện đó là âm thầm một bên giúp hấn đào bới...

Trời càng thêm âm u, sấm chớp đùng đùng kéo tới, mưa rơi mỗi lúc càng nhiều, giọt mưa không ngừng cứ rơi xuống lại rơi xuống....

Khi hy vọng của hấn gần như đã muốn hoàn toàn chết lặng đột nhiên đầu ngón tay khẽ chạm tới một thân thể quen thuộc. Một khắc đó Thương Duật lại càng kích động hơn: "Vũ Dương, Vũ Dương không sợ, không sợ a..." tay hấn vẫn chưa từng dừng lại, cho đến khi khuôn mặt không chút hờn giận của nàng xuất hiện trước mắt, Thương Duật mới biết chính mình cỡ nào hy vọng nhìn đến dung nhan kia.

Nước mưa cùng nước mắt cứ như vậy không chút phòng bị mà chảy xuống, tay hấn giờ nhiễm đầy máu đang khẽ run run ôm lấy thiên hạ đã bị chôn sống kia kêu lớn: "Vũ Dương...". Sau đó đem đầu mạnh mẽ vùi vào trong lòng nàng, nước mắt... chưa từng dừng lại.

"Vương gia, mau mau đỡ Điệp cô nương đi lên!"

Hấn bối rối ngẩng đầu lên: "Đứng, đứng... đi lên... Vũ Dương, chúng ta lên trên!" Nhìn Thương Duật bộ dạng ngốc nghếch, ngơ ngẩn như thế, nhưng đám người kia lại không một ai dám tiến đến nhắc nhở hấn xem thử coi nàng có còn hô hấp hay không. Họ biết hấn hiển nhiên là đang sợ hãi, sợ rằng nàng...

Khoảnh khắc khi Thương Duật ngẩng mặt lên, mọi người đều bị hấn làm chấn động đến ngây người. Tuy rằng mưa gió vẫn chưa từng ngừng lại nhưng là Vương gia bọn họ trên mặt giờ không khó nhìn ra đang giàn dụa nước mắt. Thế nhưng nước mắt kia đã ngưng đầu, vẫn còn đang hung hấn, tiếp tục rơi xuống. Đương nhiên bọn họ khó mà tin những gì đang chứng kiến trước mắt là sự thật. Không ngờ Vương gia cao ngạo tàn khốc như thế lại có thể để nước mắt của hấn không một chút che dấu, cứ thế mà phơi bày trước mặt mọi người.

Khi trở lên lại đỉnh núi, Thương Duật đã ít nhiều khôi phục bình tĩnh. Hương Lăng nhìn thấy cả người Vũ Dương dính đầy bùn đất liền đã hiểu được phần nào, cuống quýt đem màn xe kéo lên: "Gia, mau vào trong đây!"

Không nghĩ Thương Duật lại đi lướt qua người nàng, gọi Cách Phong tới, rồi ôm Điệp Vũ Dương phi thân bay lên. "Ha!" một tiếng, con ngựa như tên rời cung thoảng cái biến mất dạng trước mắt mọi người. Giữa trận mưa to bằng bạc nơi đồi núi giờ chỉ còn truyền đến từng đợt vó ngựa đang phi nước rút từ xa xa vọng lại.

Lãnh Mi nhìn chủ tử rời đi cũng không nói hai lời, nhảy lên lưng ngựa, theo hướng hấn rời khỏi mà chạy theo.

Đoàn người từ khi nhìn thấy Thương Duật rời khỏi cũng bắt đầu lũ lượt lên đường, tự giác thay hấn hộ tống những chủ tử còn lại.

Hương Lăng kinh ngạc nhìn một màn vừa rồi, không biết nên phản ứng sao cho phải. Chính là khi Thương Duật từ vực thăm leo lên, mặc dù nhìn qua vẻ mặt hấn rất bình tĩnh, nhưng nàng phát hiện đôi mắt hấn còn đang lấp lánh một ít lệ quang. Ánh mắt kia tuy tuyệt vọng, đau thương, nhưng nàng đồng thời cảm nhận nó đang tràn ngập vui mừng cùng hạnh phúc.

Hấn khóc? Nàng trước giờ chưa từng nhìn thấy hấn khóc qua, một lần cũng không có, nhưng ai ngờ hôm nay nước mắt hấn lại vì Vũ Dương mà rơi xuống. Chắc có lẽ tâm hấn đang bị rung động mạnh mẽ? Vũ Dương, thì ra không cần nàng làm bất cứ chuyện gì, ta liền đã bại bởi nàng, còn bại thật là thê thảm. Điệp Vũ Dương dù chưa từng biểu hiện bất cứ thái độ nào thế nhưng đã có thể mạnh mẽ giữ chặt lấy tâm hấn, có thể làm cho Thương Duật dù ở bất cứ nơi nào đi nữa nhưng chung quy tình cảm luôn hướng về mỗi mình nàng mà thôi.

Đây mới chính là tình yêu, còn tình yêu mà Hương Lăng bấy lâu đã mạo nhận, ở trong mắt hấn thật ra đó là cái gì?

"Ca người ở đâu, muội đau quá... đau quá..." ,nói xong nàng cũng liền ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: Ôn Tồn (2)

Thương Duật lẳng lặng nhìn nữ tử đang yên ổn nằm trên giường thượng, khuôn mặt nàng giờ trắng bệch, không còn một chút khí sắc nào. Thật ra hấn cảm thấy rất may mắn, may mắn vì nàng đã không yếu đuối buông tay đối với sinh mệnh bản thân. Còn nhớ rõ đêm đó chính mình điên cuồng giục ngựa, ôm lấy thân thể của nàng chạy như điên trên đường tìm kiếm y quán, trong lòng vô cùng khẩn trương cùng sợ hãi. Hấn thật không biết đã từ lúc nào sự sống chết của nàng lại gắn chặt với hấn như thế? Nàng chậm rãi, hiển nhiên trở thành nữ nhân quan trọng đối với hấn, quan trọng đến nỗi ngay cả bản thân hấn cũng không có cách nào không chế suy nghĩ mình nữa.

Còn nhớ rõ lúc mới gặp nàng, nhìn thấy chiếc khăn hi bị gió thổi đi, thổi luôn cả bộ hi phục đỏ thắm trên người, như muốn cuốn nàng theo nó, bay tới chân trời xa xôi. Quả thật ngày đó chứng kiến hình ảnh nàng như ảo như thực hấn rất khó mà quên được. Từ khi nào mà Thương Duật hấn lại bắt đầu

lưu luyến, nhớ nhung đến nàng đây? Hắn thật không biết. Chỉ biết trong lúc hắn không đề phòng, nàng đã bắt tri bắt giác từng chút tiến sâu vào trong nội tâm của hắn. Mỗi một cái nhăn mày, mỗi một nụ cười của nàng đều làm cho hắn mê luyến không thôi. Nàng như cây thuốc phiện, mà hắn đã vô tình đắm đuối, càng ngày càng nghiện, đợi cho đến khi bản thân phát hiện thì đã quá muộn, nó đã xâm nhập sâu tận vào trong cốt tủy, muốn dứt cũng dứt không được, cho nên dù chỉ là nhìn thấy một xúc động rất nhỏ của nàng cũng làm cho tâm hắn đau đến tê liệt. Thương Duật âm thầm cảm thán có lẽ hắn giờ đã trúng độc quá sâu, mọi thứ cũng đã biến thành thói quen, không còn thuốc nào cứu chữa được nữa.

Hắn vô cùng trân quý những khoảnh khắc được nhìn thấy nàng mỉm cười, bởi vì trước giờ nàng cười rất ít cho nên hắn nhớ rất kỹ mỗi lần nàng vui vẻ. Nhưng còn nàng thì sao? Nhìn nàng lạnh nhạt, trên mặt luôn thường xuyên phảng phất sự vô tình nhưng trong tình huống nguy hiểm lại không chút do dự lấy tay mình chặn lại lưỡi kiếm kia cho hắn. Nàng là nên cần một loại dũng khí nào mới không chút sợ hãi để làm được như thế? Hắn thật không biết. Hắn chỉ nhớ được về mặt Vũ Dương hơi mỉm cười vì chặn được nhát kiếm kia, nhìn thấy hắn bình an vô sự mà vui mừng, ngay cả mâu gian lãnh đạm thường ngày trong thời khắc ấy cũng lóe ra những tia sáng chói mắt làm cho ánh mặt trời cũng thất sắc, thu mình thành chấm nhỏ rồi lu mờ dần.

Hắn nhẹ nắm lấy bàn tay nàng, đại phu từng nói qua mặc dù là sau này khôi phục, lòng bàn tay cũng sẽ lưu sẹo.” Vũ Dương, nàng không định tính lại ư? Chẳng lẽ nàng đối với ta đã thất vọng rồi sao?”

“Gia, người nên nghỉ ngơi một chút.” Hương Lăng bước đến, cố gắng bắt mình nở nụ cười.” Nhận tướng quân bọn họ vừa đến đây, hình như là có chuyện cần thương lượng.”

Thoáng dời mắt, chợt nhận ra mình đã đến phủ này một thời gian.” Ừ, tốt! Nàng chăm sóc nàng ta một chút, tình liền liền đến gọi bốn vương!” Thương Duật buông tay nàng ra, sau đó mới lưu luyến rời đi.

“Đó là điều thiếp thân nên làm!” Tiễn bước Thương Duật xong, Hương Lăng ngồi xuống cạnh giường, lẳng lặng nhìn Vũ Dương. Điệp Vũ Dương dĩ nhiên không phải là nữ tử đẹp nhất trong hậu viện, nhưng lại là người trầm mặc nhất, nàng cũng là người duy nhất không hề tranh thủ tình cảm của hắn. Thương Duật giữ nàng bên cạnh, đối với nàng mà nói nó chẳng qua giống như nàng vô tình bị một trận gió nhẹ thổi đến mà thôi. Vì gió nhẹ phớt qua làm cho nàng hơi mong lung, nên đành lười nhát nằm nghỉ; một khi gió nhẹ đổi hướng bất quá cùng nàng mà nói lại không khác biệt gì cả, tất cả đều là chuyện của tự nhiên.

Hắn nàng sao? Thế nhưng dù không có Vũ Dương, thì nàng cũng hiểu rất rõ trái tim Thương Duật trước giờ chưa từng thuộc về mình. Không có Vũ Dương vẫn còn có nhiều nữ nhân khác, nàng cũng sẽ bại dưới tay bọn họ thôi. Nếu đã như vậy nàng thà rằng chấp nhận bản thân bại dưới tay Vũ Dương. Dù sao nữ tử này luôn lấy an toàn của mình đặt lên trước tiên, tùy thời tùy lúc thủ hộ cho mình.” Vũ Dương, cảm ơn muội, cảm ơn muội đã cứu lấy mạng của ta!” Lúc được Thương Duật ôm mình cứu lên, trong lòng nàng buồn vui lẫn lộn. Mừng là vì Thương Duật đã cứu mình còn buồn là phải chứng kiến Điệp Vũ Dương cứ như thế càng rơi càng sâu.

Mỗi ngày Hương Lăng đến thăm, đã nhìn thấy Thương Duật ở đây tự khi nào, mà hắn mỗi đêm cũng ở lại chỗ này, yên lặng ôm nàng vào lòng.

Ngày qua ngày có lẽ sẽ làm cho người ta cảm thấy rất là mệt mỏi, nhưng ngược lại không ai tỏ ra phiền chán cả, Thương Duật càng sẽ không, mà Hương Lăng cũng không.

Đêm đó Thương Duật vừa trở lại, hắn vốn định là gối đầu trên tháp nghỉ ngơi nhưng nghe thấy trên giường thượng nàng nhẹ “um” một tiếng. Thương Duật lúc ấy sợ tới mức toàn thân cứng đờ, tưởng rằng là mình đang bị ảo giác, chậm rãi chờ đợi một chút. Khi hắn chuyển mâu nhìn đến con người trước giờ vẫn khép chặt của nàng đang từ từ mở ra, lúc ấy hắn mới kích động lên tiếng.” Vũ Dương, nàng tỉnh? Rốt cục nàng đã tỉnh?” Hắn thật sự vui sướng, nét cười lan tận đến khóe mắt, không ngừng phát sáng, quả thật làm cho người ta khó mà xem nhẹ.

“Người là ai? Ta biết người sao?” Thanh âm phát ra tuy khàn khàn nhưng không dấu được sự lạnh lẽo trong đó.

Nhìn theo ánh mắt của nàng, hắn biết nàng là cố ý.” Vũ Dương, nàng không muốn nhận ra bốn vương sao?” Mấy ngày qua lo lắng, không ngờ đổi lại là câu nói rất vô tình, hờ hững này đây, hắn làm sao mà không xót xa cơ chứ.

Điệp Vũ Dương xoay người, không muốn nhìn đến hắn.” Nếu là người, người nghĩ bản thân còn muốn nhận thức sao?” Nàng không hổ danh là người lạnh lùng, thân thể trọng thương thật không nhẹ, nhưng đầu óc lại rất tỉnh táo, ngữ khí phát ra không mang chút cảm xúc nào. Hắn trong lòng thầm nghĩ thế gian này e rằng chỉ có mỗi Vũ Dương nàng là làm được mà thôi!

Thật là xa lạ! Nàng so với trước xem ra lại càng lãnh đạm hơn. Điều này quả thật làm cho hắn thêm sợ hãi. Thương Duật tin tưởng bản thân mình lúc này rất muốn nổi điên.” Không được ngủ, Điệp Vũ Dương, nàng hãy mau đem mọi chuyện nói cho rõ ràng cho bốn vương!” Nhưng đáp lại hắn chỉ duy nhất là sự trầm mặc, là dung nhan lạnh tựa như băng.” Vũ Dương, ta thật sự không phải cố ý, không phải. Nàng hãy nghĩ xem nếu như nàng là ta, vào thời khắc kia nàng sẽ buông ai đây? Nàng quả quyết cũng sẽ làm như ta, sẽ cứu Hương Lăng!” Giờ khắc này hắn không còn nề hà thân phận mình là Ly Vương hay không, không hề để ý mình với danh phận cao cao tại thượng, là kẻ bá chủ nhất phương, mà hắn hiện chỉ là một nam nhân bình thường như bao người khác, đang chật vật, đau lòng cố gắng tranh thủ cho tình cảm của mình.

Đúng vậy, nàng biết nếu nàng có thể chọn lựa, nàng quyết cũng sẽ đi cứu Hương Lăng. Nhưng nàng lại không có cách nào bắt mình không đi để ý, vì chính chuyện đó đã làm tâm nàng rất đau, thật không có khả năng xem nhẹ nó! Cái loại cảm giác bị toàn bộ người trên thế gian vứt bỏ, sự đau thương trong một khắc đó làm nàng biết cái gọi là vạn kiếp bất phục, càng không ngừng nhắc nhở cho nàng biết đau đớn từ vết thương này là do chính hắn gây nên.

“Nàng có thể đánh ta, có thể mắng ta, nhưng không thể đẩy ta ra. Mặc dù nàng không muốn nói chuyện với ta cũng không sao, chỉ cần không rời bỏ ta mà ra đi là được!” Nữ nhân như vậy, không thể đem ra so sánh với những nữ nhân khác, ôn ngôn uyển ngữ thì có thể đá động đến họ nhưng không hề có chút tác dụng gì với nàng. Nàng có suy nghĩ của chính mình, có kiêu ngạo của bản thân, cho nên chuyện này không thể nói là dễ dàng gì.

Thấy nàng không thèm lên tiếng, hắn bước đến lấy cái hòm đựng thuốc, cõi bỏ miếng băng gạc đang quấn trên tay nàng. Dĩ nhiên khi này vì nàng quá kích động nên miệng vết thương bị chạm lại mở ra, giờ đã máu tươi đầm đìa. Đưa tay chạm vào mỗi một giọt máu kia, hắn cảm giác như mình chạm phải băng lạnh, không có chút độ ấm nào, giống như bộ dáng nàng hiện tại: thật lạnh lùng. Thế nhưng động tác của hắn lại rất cẩn thận, nhẹ nhàng còn có... khăn trương.

Làm xong hết thấy hắn đến bên giường, mãnh liệt đem nàng ôm vào trong lòng, nàng càng giãy dụa lại bị hắn ôm càng chặt. Cho đến khi Diệp Vũ Dương không chút lưu tình đột nhiên dùng sức cắn mạnh lên cánh tay hắn, nhất quyết không nhả ra, dù là rất đau nhưng Thương Duật một cái nhăn mày cũng không có.

Máu chậm rãi từ vết cắn chảy ra, mang theo hương vị tinh ngọt, mạnh mẽ của hắn tràn vào môi gian, từ từ chậm rãi chảy xuống yết hầu của nàng. Máu chảy càng lúc càng nhiều, tràn ra cả khóe môi của nàng, nhiễm xuống quần áo của hắn, in lên đó một màu hồng trông phi thường yêu kiều.

Không biết đã qua bao lâu nàng mới chậm rãi buông ra, một môi ngủ thiếp đi, trên khóe môi vẫn còn lưu lại máu của hắn. Thương Duật nhìn đến cánh tay bị nàng cắn đến máu chảy loang lổ, cũng bất giác thấy thật đáng sợ.

Hắn đau lòng hôn lên khóe môi của nàng, liếm đi vết máu còn đọng lại nơi đó chưa khô. Hắn trước giờ chưa từng thấy nàng kích động thế này. Giờ phút này nhìn nàng vẻ mặt thật khổ sở giống như tiên tử nhân gian lỡ trụ thân vào phạm trần, bị trần thế vấy bẩn không cách nào tẩy sạch, dù là cố gắng giãy dụa nhưng chỉ có thể bất lực từng bước trầm luân nơi đó.

Đêm hôm đó, Thương Duật nằm trên tháp thượng cùng nàng. Trong lúc ngủ mơ, hắn gắt gao đem nàng ôm chặt vào trong ngực mặc cho nàng có giãy dụa thế nào cũng không buông.

Không biết qua bao nhiêu cái ban đêm nàng cắn cánh tay hắn đến một môi mà ngủ thiếp đi, bao nhiêu cái ban đêm hắn nhẹ hôn lên máu tươi tràn ra nơi khóe môi của nàng. Vết thương cũ chưa lành nay lại thêm vào vết thương mới, dù rất đau nhưng hắn chưa từng hỏi hận hay than vãn một lời.

Hương Lăng mỗi ngày vẫn thường qua lại sang thăm, cùng nàng nói chuyện phiếm một ít. Diệp Vũ Dương không nói lời nào, nhưng nàng cũng không ngại, đành tự mình nói chuyện một mình vậy. Tình cảnh bọn họ lúc này nhớ lại rất giống như khoảng thời gian trước đây, bất quá so với lần trước lần này Vũ Dương thương tâm có vẻ càng sâu hơn.

Hai ngày nữa chính là ngày hắn cùng Trục Nguyệt hoàng hẹn nhau ký ước. Thương Duật không thể không khởi hành đến Yết Thành một chuyến. Vốn là hắn nên sớm tiến đến, nhưng vì Vũ Dương lúc trước còn chưa tỉnh nên hắn phải nán ở lại đây. Sau nàng hôn mê tỉnh lại, thế nhưng chưa từng đáp ứng tha thứ cho hắn, nhưng xem ra bây giờ hắn không thể không hướng nàng mà đầu hàng.

Hắn muốn đi gặp đám người của Trục Nguyệt hoàng, muốn đối mặt với chuyện mà trước giờ hắn luôn cố tình tránh né, nghĩ đến trong lòng không khỏi dấy lên một trận co rút đau đớn: "Nương, con nhất định sẽ vì người báo thù, nhất định là vậy!"

Tối đêm trước khi đi, Thương Duật theo thường lệ tiến đến chỗ Vũ Dương, thấy nàng vẫn đang lẳng lặng nằm trên giường thượng, hắn theo thói quen tiêu sái bước đến ôm nàng: "Vũ Dương, ngày mai ta phải đi!" Giống như cảm giác được hắn sắp phải rời khỏi, Diệp Vũ Dương lần này không hề giãy dụa, chỉ lặng yên dựa vào lòng hắn.

"Ta với nàng nói chuyện một chút. Ta thật sự hy vọng sau khi trở về, tâm tình nàng có thể tốt lên, không cần phải tiếp tục thương tổn bản thân mình nữa." Khi Thương Duật hôn nhẹ lên trán nàng, Vũ Dương rõ ràng cảm nhận hắn có hơi run rẩy, tựa như chuyện kể tiếp hắn định nói đã quá nhiều hắn từ rất lâu: "Đó là chuyện xảy ra đã rất lâu..."

Ân tình giữa Thương Duật và Hương Lăng...

Mười năm trước, khi Thương Duật vẫn là một cậu bé 18 tuổi, còn chưa biết trời cao đất rộng là gì, suốt ngày chỉ biết ăn chơi lêu lổng. Rồi một ngày kia mẫu thân tiến đến nói muốn dẫn hắn đi Hoàng thành. Lúc trước hắn hơi sợ, không để ý là vì chuyện gì, thậm chí hắn chưa từng suy nghĩ tìm hiểu, ngược lại trong lòng cảm thấy rất cao hứng vì sắp được đi du ngoạn một chuyến ở Hoàng thành.

Sau khi đến Hoàng thành hắn cùng mẫu thân liền bị giam lỏng trong biệt viện. Đêm đó Trục Nguyệt hoàng còn đích thân tự mình tiến đến vì mẹ con hắn mà đãi tiệc tẩy trần, ban cho thật nhiều lễ vật mà hắn trước giờ chưa bao giờ thấy qua. Khi đó hắn rất không hiểu chuyện, cấy vào chuyện họ chắc là ít nhiều cũng nể mặt mũi phụ thân. Hắn cố tình làm cho Trục Nguyệt hoàng để chờ mẹ con bọn họ, đến nơi lại bày ra vẻ không xem ai ra gì, nghênh ngang ngồi xuống.

Sau đó không lâu hắn ở Hoàng thành kết bạn với những kẻ giang hồ cầu bằng hữu, suốt ngày chỉ biết lưu luyến chốn hồng trần. Mỗi ngày xuất môn hắn rõ ràng cảm nhận mẫu thân dường như có chuyện muốn nói với hắn, khi thấy hắn hướng mắt nhìn đến thì bà lại thôi, chỉ mỉm cười nói: "Đi chơi thì được, nhớ đừng có mà đánh nhau biết không?"

Tuy chỉ là thuận miệng đáp ứng, nhưng thật ra Thương Duật cũng chưa thật sự từng làm chuyện gì quá đáng cả, chỉ là mỗi ngày la cà du ngoạn. Khi phát hiện Hoàng thành là nơi mình đặc biệt yêu thích thì lại xảy ra một chuyện làm cho hắn trở tay không kịp.

Ngày đó sau khi cùng bằng hữu nào loạn một hồi, Thương Duật sớm liền hồi phủ. Mẫu thân trước giờ thường ngồi ở trong đại sảnh đánh đàn đọc sách, thế nhưng hôm nay khi hắn về đến lại không thấy bà đâu. Hắn cũng không mấy để ý cho đến khi đã đến bữa tối mới phát hiện sự tình có chút không thích hợp liền vội vàng chạy tới thăm phòng của mẫu thân. Gần tới cửa hắn phát hiện trong phòng có một thanh âm xa lạ.

“Mộc Yên, người thật sự rất xinh đẹp!” Giọng nói kia hẳn không quen.

“Vương gia, ngài tha ta đi, Duật Nhi đã sắp trở về!” Ngọc Mộc Yên nhìn nam nhân ghé tằm trước mắt, thấp giọng cầu xin hẳn tha thứ: “Ta không thể bị Duật Nhi bắt gặp mình thế này, hẳn sẽ chịu không nổi!”

“Hừ, có cái gì mà chịu không nổi, Thương Kỳ có thể đem mẫu tử bọn người tới Hoàng Thành làm vật hy sinh, người sao lại còn để ý đến tên nghiệt tử của hẳn chứ?” Phương Thân Vương tỏ rõ thái độ khinh thường, đôi mắt lóe lên nhìn nữ tử dưới thân, bàn tay không chút kiêng dè ve vồn hạ thể Ngọc Mộc Yên.

“Không, không cần!” Nàng điên cuồng lắc đầu, đẩy nhẹ lên thân mình hẳn: “Vương gia, cầu ngài không cần làm vậy!”

“Người nói không cần liền không cần sao? Bỏn vương còn chưa muốn đủ đâu, cũng chẳng phải là một liệt phụ trình tiết gì cả! Thương Kỳ đưa người đến đây đó là làm vật trao đổi, muốn bốn vương hưởng hoàng huynh thỉnh cầu, muốn người phải hạ hạ bốn vương vui vẻ, chẳng lẽ người quên rồi sao?” Một chưởng hung hãn đánh vào bên mặt Mộc Yên, phần thân của hẳn lại không kiêng nể mà đâm vào thật sâu trong cơ thể nàng.” Bỏn vương còn chưa có chơi đủ, người phải biết ngoan ngoãn, tiếp tục lấy lòng bốn vương, còn chuyện của tên tiểu tử vô dụng kia thì phải biết điều gác qua một bên đi” Nói xong hẳn xoay người, để Mộc Yên ngồi trên người hẳn, tay hẳn nắm lấy eo nàng không ngừng luật động.

Một khắc đó, xuyên qua khe hở hẹp nơi cửa sổ, Thương Duật thấy được nước mắt mẫu thân từng giọt từng giọt không ngừng rơi ra, nước mắt còn chưa kịp rơi xuống đậu trên người Phương Thân Vương thì đã bị nàng hấp tấp lau đi.

“Phanh” một tiếng, hẳn đá văng cửa phòng, tuốt ra thanh kiếm bên hông, hướng Phương Thân Vương đâm tới: “Vô liêm sỉ, ta muốn giết người!” Phương Thân Vương mặc dù công phu rất cao nhưng vì trong lúc nhất thời chưa kịp phòng hờ, nên bị kiếm kia vừa vụn đâm tới, không một chút cản trở.

Ngọc Mộc Yên nhìn kẻ vừa xông vào là đứa con yêu quý của mình, lập tức sắc mặt trắng bệch, cơ thể cứng ngắc, bất động ngồi trên người Phương Thân Vương.

Phương Thân Vương dùng sức đẩy Mộc Yên đang sững sờ ra. Hẳn đương nhiên không phải là kẻ dễ bị bắt nạt. Hàng năm Namchinh Bắc phạt, tuyệt không phải là kẻ có thể ngồi trơ ra đó mặc người định đoạt, hẳn nhanh chóng khoát ngoại bào lên người, lập tức xông vào đọ sức cùng Thương Duật.

Thương Duật tuổi trẻ tuy sung sức, nhưng cũng không phải là đối thủ của Phương Thân Vương, chỉ trong chớp lát đã bị Phương Thân vương đánh bại. Hẳn còn ra lệnh thị vệ đem Thương Duật bắt lại tra tấn.

Không ngờ Phương Thân Vương còn tà ác mỉm cười ra lệnh: “Lôi hẳn qua đây!” Rồi sau đó liếc nhìn Mộc Yên vẻ mặt đang trắng bệch, hẳn một phen kéo nàng qua, hung hãn đem quần áo nàng mới khoát lên nhằm che lấy thân thể lồ lộ của mình xé nát.” Thương Duật, người muốn giết bốn vương sao? Đến đây! Ta bây giờ sẽ làm cho người biết, nương của người ở dưới thân bốn vương rên rỉ ra sao, như thế nào đâm đang khao khát được bốn vương âu yếm!”

Một giọng nói chế giễu đầy cuồng vọng, rồi sau đó hẳn bỏ đi quần áo chính mình, đem phần thân của hẳn nhét vào miệng Mộc Yên.” Mau ngậm lấy nó cho bốn vương, bằng không ta sẽ giết con người!” Hành động hèn hạ, đáng khinh bỉ hiện giờ của Phương Thân Vương so với dĩ vãng là một người khiêm tốn thật là cách xa một trời một vực.

“Nương...không cần...không cần a...nương...” thanh âm kêu gào nghe đau đến tê tâm liệt phế. Trong đó có hẳn tức giận đối với bản thân mình vô dụng, cũng là đối nhục nhã mẫu thân phải gánh chịu mà đau lòng.

Nhìn thoáng qua hài tử của mình đang bị người giữ chặt, Mộc Yên chậm rãi nhắm mắt lệ rơi đầy mặt, chỉ là cử động miệng mình một cách vô thức, lệ càng rơi càng nhiều, nóng bỏng như muốn thiêu cháy lòng nàng.

Quả thật ghê tởm vì phải trước mặt hẳn làm trò thế này. Giọng nói yêu kiều của mẫu thân trước kia giờ giống như biến thành trường kiếm bén nhọn, từng nhát từng nhát đâm thẳng vào trong ngực hẳn, chậm rãi lan tỏa khắp tâm hẳn. Từng nhát kiếm kia như đang khắc lên tim hẳn, làm máu tươi chảy ra đầm đìa, vết thương loang lổ hiện ra khắp nơi.

“A ha...ha...ha...” tiếng cười điên cuồng của Phương Thân Vương vang lên. Hẳn như còn chưa thỏa mãn dục vọng, tiếp tục đem hạ thân mình, đâm thẳng vào hạ thể nàng, cho đến khi nàng chịu không nổi, máu từ hạ thân cũng bắt đầu chảy ra, nhưng hẳn chưa từng có ý ngừng lại. Ngược lại khi hẳn nhìn thấy màu đỏ tươi của máu, giống như bị kích thích, dục vọng lại càng trở nên điên cuồng hơn.

“Súc sinh! Người tên hỗn đản này, ta nhất định phải giết người...” Thương Duật điên cuồng gào thét, giọng nói cũng trở nên khàn khàn: “Nương, nương...” hẳn nhìn đến mẫu thân giờ đã trở nên ngây ngốc, chết lặng, trên mặt không còn một chút biểu cảm gì. Nữ tử tao nhã uyển chuyển đầy hàm xúc như thế, lại bị hẳn ta không chút thương tình chà đạp, vậy bản.

Nếu đã nhìn thấy nàng bị như vậy, thiết nghĩ có lẽ hẳn sẽ dừng tay. Nhưng làm cho người càng phần hận hơn đó là Phương Thân Vương sau khi rời khỏi người mẫu thân, trong nháy mắt hẳn liền ra lệnh: “Các người mau lên hết cho ta!”. Dám dùng kiếm đâm hẳn, quả thực là không muốn sống mà. Đối với Ngọc Mộc Yên này, tuy hẳn chưa chán ghét, nhưng không sao cả, thể hiện quyền lực, thế này mới thật sự là chuyện thú vị.

Hẳn đã lớn tiếng ra lệnh, trong phòng phần đông là nam tử, này giờ bọn họ chứng kiến một màn kia trong lòng sớm đã rục rịch, huyết mạch phun trào. Lại nhìn đến Ngọc Mộc Yên xinh đẹp tuyệt trần nên nhanh chóng đem quần áo trên người cởi hết không chút do dự từ từ đi qua. Giờ đây Ngọc Mộc Yên tuy đã chết lặng, nhìn đến đám người dần dần đang tiến lại gần mình, ánh mắt nàng cũng chậm rãi thu hồi, từ từ nguội lạnh biến thành tro tàn.

Hẳn điên cuồng không ngừng lắc đầu: “Không cần a... van cầu các người... không cần... nương... nương.... ta từ nay không dám nữa, nương...”

Thương Duật không ngừng giãy dụa, phần da trên người đang bị nắm chặt cũng tróc khỏi, lộ ra một mảng da thịt đỏ hồng, trông thật rất thê thảm.

“Cầu bốn vương sao? Quá trễ rồi, vốn ta muốn lưu các ngươi lại thêm một thời gian, nhưng thật đáng tiếc ngươi lại không hiểu chuyện.” Ánh mắt lo lắng quét qua Thương Duật, sau đó chuyển hướng sang đám quân binh: “Còn không mau lên, đứng đó thất thần làm cái gì?”

Bọn chúng không ngừng thay phiên tiến lên. Trong lúc mọi người nhìn đến Mộc Yên, cho rằng nàng ta giờ đã chết lặng, không ngờ nàng đột nhiên nhấc lên thanh kiếm của Thương Duật đang nằm cạnh đó, mạnh mẽ giãy dụa đứng lên một nhát đâm thẳng trước ngực Phung Thân Vương, máu tươi tung tóe bắn ra khắp nơi: “Buông Dật nhi ra!”. Thanh âm vô cùng kiên định, giống như vừa rồi chưa từng phát sinh ra bất cứ chuyện gì, chỉ khi nhìn đến hạ thân nàng không ngừng đổ máu, mới là minh chứng cho chuyện vừa rồi là thật.

“Mộc Yên, ngươi muốn chết!” Phung Thân Vương nhìn Mộc Yên, cổ kiềm nén đau đớn trên cơ thể xuống.

Mộc Yên tuy chỉ là một nữ nhân, trên người chưa từng học qua võ công, nhưng hiển nhiên lại rất thông minh biết rõ phải làm sao thì Phung Thân Vương mới không đề phòng tránh được: “Mau thả hân!” nói xong kiềm trong tay lại còn đâm sâu thêm một chút.

“Thả hân!”

Thương Duật lập tức được buông ra, xúc động đang muốn tiến lên: “Nương, con đến đây”

“Không cần lại đây, Dật nhi con chạy mau!” Ngọc Mộc Yên vẻ mặt bình tĩnh, nhìn đến khuôn mặt sưng đỏ, hiện đầy vết thương của hải tử mình ra lệnh.

“Không, con không đi!”

“Tốt, nếu con không đi vậy thì chúng ta chỉ còn cùng chết ở đây đi!” Ngọc Mộc Yên hơi gật đầu, thấy Thương Duật vẻ mặt kiên định, tiếp tục mở miệng: “Con đi mau, sau này nhớ phải trả thù cho mẫu thân!”

“Nương...”

“Đi mau!”

Thương Duật cứng đờ xoay người, nước mắt rung rung nhưng cũng dứt khoát chạy đi ra. Chính lúc hân vừa xoay người quay lại, liền nhìn thấy mẫu thân tay nắm chuôi kiếm đang đâm sâu vào ngực Phung Thân Vương, một khắc sau bị hân tung một chưởng đánh vào, cơ thể nàng liền bay lên không trung, trông rất nhẹ, rất yếu đuối lập tức biến thành từng mảnh từng mảnh nhỏ rơi xuống.

Thương Duật vất vả mới chạy ra khỏi nơi đó, lại không biết nên phải đi đâu, trốn đông trốn tây, cho đến cuối cùng bị người gạt đem bán vào kỹ viện. Từ đó về sau cuộc sống hân mỗi ngày đều thật là một đồng rất hỗn loạn, cơ thể bị đủ loại nữ nhân đùa giỡn trên đó. Mặc dù bị chế giễu, đùa cợt, nhưng không hiểu vì sao hân một chút lực để phản kháng cũng không có, chỉ đành ở kỹ viện mà uể oải sống hết ngày này qua ngày khác.

Đến ngày nọ, một nữ nhân trong đó thật sự nhìn không được, chỉ cần họ dùng thuốc khống chế thêm một thời gian nữa sợ rằng hân rất có thể sẽ biến thành phế nhân. Nữ nhân tốt bụng đó vì thế đã đem hân cứu ra, bỏ hân lại cùng với đám ăn mày trong mếu hoang. Dù sao hân ở trong đó sẽ không dễ dàng bị người phát hiện, trước khi rời đi nữ nhân đó còn cố tình để lại cho hân một thỏi bạc.

Tình lại trong đầu hân thật rất mờ mịt, không biết mình sao tới được chỗ này nhưng cũng loáng thoáng đoán biết đã xảy ra chuyện gì. Nếu không phải là vì thù của mẫu thân còn chưa trả hân nghĩ hân thật sự đã muốn chết cho xong. Ngân lượng của nữ nhân tốt bụng, trước khi tình lại đã bị người cướp lấy, nên hân đành tiếp tục cuộc sống trốn tránh, đem mình nương náu trong đám khất cái để sinh tồn, không ngờ vẫn bị người phát hiện.

Giữa cuộc sống không ngừng bị người đuổi giết, chính trong lúc đó Thương Duật gặp được Hương Lăng. Khi đó nàng vừa vặn bước ra cửa, thấy Thương Duật một thân chật vật, nhưng khi nhìn đến ánh mắt đầy oán khí của hân thì nàng thoáng giật mình, nghe thấy cách đó không xa truyền đến tiếng của rất nhiều quan binh, lập tức trong lòng liền hiểu ra: “Đi theo ta!” rồi kéo tay hân chạy vào trong viện.

“Mặc ta, ai cần ngươi lo?” Thương Duật vẻ mặt bất cần, đẩy tay nàng ra.

Hương Lăng thoáng ngần ra, không ngờ trên đời lại còn có người như thế? Hương Lăng dù quá đổi kinh ngạc, nhưng vẫn cố lời kéo hân đi vào.

Sau đó không lâu có người tiến vào trong phủ điều tra, lục soát, thậm chí đem Hương Lăng cùng Hương Diệp bắt tới quan nha để chất vấn, hỏi cung, nhưng hai huynh đệ bọn họ một chữ cũng không khai. Hương Lăng lúc đó chỉ là một nữ tử mới mười bốn tuổi, bị người không ngừng tra hình, kẹp ngón tay, đau đớn như vậy nhưng nàng thủy chung vẫn không mở miệng thừa nhận chuyện giấu Thương Duật trong phủ.

Bởi vì quan binh một mực đã thừa nhận bọn họ đang là chứa chấp khâm phạm, cho nên Hương gia sự nghiệp khởi sắc chưa được bao lâu nay lại một lần nữa rơi vào túng quẫn. Thương Duật khi đó đang tránh tại một thất nên nhờ vậy cũng thuận lợi tránh thoát một kiếp.

Cuối cùng hân vẫn làm liên lụy Hương Lăng và Hương Diệp. Họ âm thầm đem hân chạy chữa, cứu lại cái mạng tương như gần chết, sau đó cả ba thu dọn hành lý rời đi. Bởi vì bây giờ không còn nhà, nên ba người phải lưu lạc khắp nơi, trà trộn vào đám khất cái. Tuy chuyện này đối với hai người nam tử thì không sao, duy độc chỉ có Hương Lăng vì thân là một nữ nhân nên thường xuyên bị người khác dùng ánh mắt khinh miệt kỳ thị đánh giá.

Thẳng cho đến sau này, khi bọn họ trốn được đến Quan thành, lúc này Hương Diệp một lần nữa lại đồng sơn tái khởi dựng lại sự nghiệp. Hân cho người đem Thương Duật về lại Khiết Đan thành, rồi cũng bắt đầu từ đó số phận bọn họ mới chậm rãi biến chuyển tốt đẹp hơn.

Về phía Thương Duật, người mà hắn kế tiếp cần phải đối mặt còn có Thương Kỳ, người phụ thân đã tàn nhẫn đem mẫu thân và hắn đưa đến Hoàng Thành làm tế phẩm, biến hắn từ một hài tử tuổi còn nhỏ mà đã phải đeo trên lưng bao nhiêu đau khổ, nước mắt còn có mối thù của mẫu thân.

“Ta không thể buông tay Hương Lăng được, cũng như không thể để xuống mối thù của mẫu thân.” Khi nói những lời này trong lòng hắn cảm thấy đau nhói, giọng nói mang theo rất nhiều uất ức, nghẹn ngào và bất lực. Lần đầu tiên, hắn không nhịn được, mặc cho mọi chuyện cứ thế xảy ra: “Vũ Dương, nàng có hiểu không? Ta không thể không mang đến Hương Lăng, cho dù có cho ta lựa chọn lại một lần nữa, ta vẫn sẽ cứu Hương Lăng!”

Sớm đã không thể kiềm chế xúc động được nữa Diệp Vũ Dương liền “oa” lên một tiếng, nàng khóc ngã vào trong lòng hắn, gấu gao lấy tay bấu chặt trước ngực, cảm giác như không thở nổi: “Đau, đau quá...” Là vì chính mình, hay là vì hắn mà đau lòng, nàng thật đã không thể phân rõ, chỉ biết là trái tim giờ đây như bị xé rách, cơ thể như đang bị người chôn sống.

Thương Duật nhẹ nhàng hôn lên nước mắt của nàng, giọng đầy thương tiếc nói: “Không sao, đã không còn đau nữa!” Hắn biết chính mình không có nhìn lầm nàng, mặc dù hắn từng thương tổn nàng rất sâu nhưng nàng vẫn cảm thông, hiểu được nỗi đau của hắn. Hắn từng nghĩ mình không cần phải nói ra đoạn chuyện cũ này, không cần phải làm cho nàng chịu nỗi đau kia nhưng nhìn nàng trầm mặc hắn thật bất lực không biết nên làm gì đây.

Nước mắt không ngừng rơi xuống, thấm ướt một mảng trước ngực hắn, đây chính là nàng vì hắn mà đau lòng. Nàng trước giờ đều cho rằng bản thân mình rất đáng thương, nhưng thì ra hết thảy đau đớn của nàng ở trước mặt hắn chẳng qua cũng không là gì cả. Nàng càng không thể đem đau đớn kia so với việc hắn phải đối mặt trước cái chết thảm của mẫu thân, lưu lạc trên đường cùng sinh cộng tử với Hương Lăng và Hương Diệp, còn phải một mình đi đối diện với người phụ thân đã vứt bỏ mình. Khi đó hắn là phải nên làm thế nào? Hắn làm sao đem mọi chuyện xử lý hết thảy đây? Nàng đau lòng, vì trong lúc nàng và Hương Lăng đang kề cận giữa ranh giới sống chết, hắn không chút do dự chọn lấy Hương Lăng. Nàng nghĩ đến hắn đối với mình có cũng được mà không có cũng chẳng sao, nhưng giờ nàng còn có thể nói được gì đây, làm sao nàng có thể lại nháo trước mặt nam nhân rất trọng tình nghĩa này đây? Chẳng lẽ còn tiếp tục trách hắn đem ân tình của mình hy sinh sao? Không thể a! Không thể...

Hai người nằm đó chưa ngủ, cứ như vậy lẳng lặng ôm nhau, không nói gì. Chính là trong lúc nàng đang suy nghĩ đem mọi chuyện lý giải rõ ràng còn hắn mặt khác trong lòng tuy đau thương nhưng không khỏi cũng rất vui sướng. Nàng lại một lần nữa trở về, chứng minh nàng là rất để ý đến hắn.

Ánh trăng ôn nhu chiếu trên cửa sổ, phát ra ánh sáng nhu hòa. Trên giường thượng hai người lẳng lặng kề sát, nhẹ nhàng chạm môi, chung quanh hai cơ thể họ được ánh sáng ấm áp quấn quít bao bọc. Vì ngày mai phải xa cách, hắn đem đầu mình vùi thật sâu nơi cổ nàng, tham lam hít lấy hương vị riêng vốn có của nàng, chậm rãi từ từ nhập miên. Vũ Dương vì được hắn ôm chặt vào lòng, nước mắt cũng không rơi nữa, nhẹ nhàng bế mầu.

Sáng sớm hôm sau khi Thương Duật tỉnh lại đã thấy nàng rời giường còn sớm hơn hắn, cả người thanh thần khí sáng, vẻ mặt tươi tỉnh. Hắn nhìn nàng không chút hờn giận nói: “Nàng sớm đã khỏi hẳn?”

Diệp Vũ Dương nhìn hắn, có hơi chột dạ nhún vai.

Thương Duật vốn đang định nổi giận, nhưng khi liếc thấy cây ngọc trâm nàng đang cài trên tóc rốt cục tối tăm những ngày qua cũng biến mất, thay vào đó là nụ cười nở rộ trên môi: “Vũ Dương, lại đây!” Nữ nhân này chính là đáng yêu như vậy, có thể không cần bất kỳ câu nói nào liền đã có thể làm cho tâm trạng hắn thay đổi, đảo điên.

Diệp Vũ Dương còn có chút không quen, khó hiểu nhìn hắn.

Thương Duật tiến đến, đem nàng kéo sát vào trong lòng: “Theo bốn vương đi Yết Thành!” Không phải hỏi mà là mệnh lệnh, không cho phép người khác cự tuyệt, hắn thật không muốn phải phân ra cùng nàng. Biết rõ lần này tiến đến nguy hiểm không ít, chuyến đi này thật không phải dễ dàng, nhưng đành chịu vì hắn không có cách nào buông nàng ra.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 138: Vũ Dương Gặp Nguy Hiểm.

“Tốt!” Nàng rất thẳng thắn gật đầu.

“Không sợ sao?”

Nàng không trả lời, chỉ là ngẩng đầu nhìn hắn sau đó chậm rãi lắc đầu.

“Tốt, vậy thì lập tức chuẩn bị theo ta xuất phát!” Vô luận con đường trước mặt sẽ có bao nhiêu mưa to bão táp, bao nhiêu khó khăn nhưng trên đường có nàng làm bạn thì hắn cũng muốn cùng nàng đối mặt. Hắn nâng lòng bàn tay chẳng chịt sọc của nàng hỏi: “Còn đau không?”

“Không đau!”

Khi cả hai chuẩn bị lên đường khởi hành, Hương Lăng cũng có mặt ở đó để đưa tiễn. Nhìn đến hai người thật hảo hảo hòa hợp, nàng thoảng có chút âm đạm, nhưng cũng rất cao hứng không quên dặn dò Điệp Vũ Dương trên đường phải chiều cố Thương Duật cho thật tốt, không nên để hấn thức đêm. Nghe được Hương Lăng dặn dò đủ thứ làm cho đầu Điệp Vũ Dương cũng muốn nổ tung, những chuyện thế này đối với nàng sợ là có hơi khó khăn dù vậy nàng vẫn ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng.

Đọc theo đường đi Thương Duật lo lắng cho thân thể nàng mới bị thương nặng vừa khỏi, cũng không giục ngựa đi vội, cả đường cũng kể như là sóng êm gió lặng.

Vũ Dương lẳng lặng nằm dựa vào thành xe, bởi vì nàng không có thói quen trên xe đọc sách, lại không có việc gì làm nên chỉ có thể ngồi đó ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, không lâu sau bọn họ đã đến gần quan đạo. Nay đã là đầu hạ, ngồi lâu trong xe thật khó tránh khỏi có chút bức dọc. Tuy rằng ngựa đi không vội nhưng cảnh trí bên ngoài từng chút từng chút bị để lại phía sau, một hàng cây cối xanh um cũng rất nhanh bị bỏ lại.

Đôi khi nàng ngắm lại mọi chuyện, quả thật không nên cứ nhìn vào bề ngoài. Nàng đưa mắt nhìn ngược lại phía sau, đối diện một gốc cây đằng xa, xe ngựa chạy nhanh qua nên thoảng nhìn chúng giống như những người đi đường đang đứng nơi đó. Nàng thoảng nghĩ đến Thương Duật, bình thường hấn có vẻ không hề quan tâm đến nàng, nhưng sự thật không phải vì hấn không thương nàng mà bất quá chỉ vì hấn không thể làm khác được mà thôi.

Còn chính mình thì sao? Nàng hiểu rõ rằng hơn ai hết, bản thân thật không ao ước trở thành nữ nhân bên cạnh hấn, bởi vì nàng biết như thế liền sẽ thương tổn Hương Lăng. Nhưng nàng tránh không được, trốn cũng không xong! Nàng càng trốn chạy lại làm cho hấn thêm điên cuồng muốn có được nàng, cứ thế người trốn ta truy đến cuối cùng vẫn là chỉ có thể chấp nhận trở lại bên người hấn. Cho nên nàng nghĩ không bằng cứ như vậy thuận theo, lẳng lặng ở lại bên người hấn, không tranh không đoạt cho đến khi nào hấn chán ngấy nàng mới thôi, được như vậy mọi người sẽ không cảm thấy càng thêm rối rắm.

“Đang suy nghĩ cái gì?” Thương Duật bước vào xe ngựa, nhìn đến ánh mắt mông lung của nàng, hấn có chút khản trương, liền tiến đến ôm lấy thân thể yếu ớt của nàng quan tâm hỏi: “Làm sao vậy?”

Điệp Vũ Dương chuyển mắt nhìn hấn cười cười: “Không có việc gì!”. Nàng đem thân mình nhẹ nhàng tựa vào lòng hấn, đoán biết hấn đang vì nàng khản trương nên mới tìm dịp hỗn loạn.

“Mệt mỏi thì ngủ một chút đi!” Ôm nàng vào lòng, Thương Duật cũng tựa vào vai nàng bé nhỏ. “Bỏn vương cũng muốn nghỉ ngơi một chút!”. Từ khi nàng xảy ra chuyện kia trở về sau hấn chưa từng có một ngày nào ngủ ngon giấc, nay có nàng bên cạnh nên lòng hấn cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Bọn họ chẳng mấy chốc liền đã đến Yết Thành, làm cho Điệp Vũ Dương kinh ngạc là hấn không đem theo bất luận kẻ nào, chỉ một mình cùng vài người tiến đến, như vậy sinh tử hệ trọng hấn lại như thế không chút để vào trong mắt, thật đúng là làm cho người ta rất khó hiểu.

Vừa vào cửa thành, đã thấy Trục Nguyệt hoàng cùng quân binh đến đón tiếp, nhìn chung quanh xe ngựa chỉ có vòn vẹn hai ba người hầu thoảng có chút ngây người, nhưng ngay lập tức đã phản ứng lại: “Ly Vương thế này là tin tưởng trăm sao, thật là làm cho trăm kinh ngạc không nhỏ!” Trục Nguyệt hoàng xem ra là người tính tình rất thẳng thắn.

“Hoàng Thượng thật biết nói đùa!” Thương Duật nhìn thấy Mộ Ưu Vân đang đứng phía sau, vẻ mặt tức giận cùng bất bình đang chiếu thẳng về mình, liền kiêu ngạo nở nụ cười: “Vũ Dương, mau ra đây diện kiến Hoàng Thượng!”

Điệp Vũ Dương cảm thấy kinh hãi, nếu như bị Trục Nguyệt hoàng nhìn ra nàng bản thân chính là giả dạng người hấn ban đại gả thì phải làm sao bây giờ? Thương Duật nếu như biết được nhất quyết sẽ không tha cho nàng. Nhưng cũng không thể không đi ra, trong lòng dù hoảng sợ nhưng chỉ có thể kiên trì đối mặt đi ra ngoài: “Dân nữ bái kiến Hoàng Thượng!” Nàng mỉm cười, cố ý xưng mình là dân nữ, Trục Nguyệt Hoàng hấn sẽ không nghĩ nhiều, Thương Duật càng sẽ không phát hiện mà truy cứu.

Trục Nguyệt hoàng khẽ nhíu mày, nữ nhân đang đứng trước mặt này, hấn rõ ràng không hề quen, nhưng lại không thể nói rõ là mình đã từng gặp qua ở đâu: “Miễn lễ!” Nhưng ánh mắt kia quả thật làm cho người khác khó mà quên được, tuy rằng chỉ là một cái liếc mắt, nhưng con ngươi trong sáng và tinh khiết tựa tuyết liên trên Thiên Sơn quả thật in sâu vào lòng người. Ánh mắt Thương Duật đồng nhất quả nhiên cũng là bộ dạng phức tạp.

Trong lòng thấy kì quái, nhưng Thương Duật không có thời giờ nghĩ ngợi gì nhiều liền đã bị bộ dạng thân thiết của Trục Nguyệt hoàng kéo tay bước vào trong thành. Nhìn bề ngoài như thân thiết nhưng mấy ai biết rằng trong lòng cả hai đều có sự tính toán lẫn đề phòng cỡ nào. Đương nhiên Trục Nguyệt hoàng không thể làm khác hơn vì giờ đây hấn ít nhiều cũng kiêng kị thế lực của Thương Duật, không thể không làm như vậy.

Theo sau là Mộ Ưu Vân, khi nhìn đến Điệp Vũ Dương, hấn mỉm cười gật đầu: “Vừa nãy thật nguy hiểm!” Vẫn là Vũ Dương lanh lợi một câu xưng hô “dân nữ” rất tự nhiên nên mới có thể lợi dụng điểm đó làm Trục Nguyệt hoàng thả lỏng sự chú ý, và cũng may mắn Thương Duật không tiếp tục truy cứu, bằng không giờ phút này hai người chẳng phải đã bị gán tội khi quân cũng nên.

“Ừ, nô tỳ cũng nghĩ vậy!” lòng bàn tay nàng không ngừng toát mồ hôi lạnh, cũng đã muốn ướt đầm thành một mảng.

“Vũ Dương, nàng thật gầy!” Đường như thời gian đã trôi qua rất lâu hấn lại may mắn một lần nữa được nhìn thấy nàng. Hấn và nàng trong khi đó tưởng rằng cuối cùng cũng có thể được ở bên nhau nhưng không ngờ sự thật không thể thay đổi. Hấn trước giờ vẫn luôn trân quý không thể quên được khoảng thời gian khi hai người còn ở chung trong phủ, tuy là cách nhau vài khúc sân cùng vô số cánh cửa, nàng một bên chỉ có thể trông hấn qua cánh cửa sổ nơi phủ tây, hấn một bên ung dung trong đêm mong ngóng thân ảnh nàng thế nhưng cảm giác chờ đợi đó vẫn là hạnh phúc biết bao.

Tuy nhìn qua quả thật có phần hơi thê lương, nhưng ấm áp trong đó khó có gì đổi được. Không như giờ đây cả hai tuy gần trong gang tấc lại cũng là thương hải tang điền (cảnh đời thay đổi).

“Tạ Vương gia quan tâm, nô tỳ hoàn hảo!”

Hắn hơi cười khỏ, thái độ hiện giờ của nàng đối với hắn thật không giống trước kia: "Vũ Dương chuyện xảy ra lần đó ta thật lòng rất muốn nói xin lỗi nàng!" Thời điểm đó nàng không lên tiếng phản đối hành động của hắn, chỉ mặc cho hắn cứ thế phạm phải sai lầm. Riêng bản thân hắn lại không thể không chế, làm phát sinh cũng không ít chuyện. Đến khi sự tình qua đi hắn mới phát hiện hành động mình có phần quá đáng, thế nhưng đã muộn.

"Không sao, nô tỳ cũng không để ý!". Lấy khăn nhẹ thấm đi mồ hôi trên tay sau đó nàng mâu nhìn nam nhân phía trước, tia mắt tràn ngập ý cười đang quay đầu nhìn về phía nàng.

Nhìn thấy cảnh hai người họ như thế ăn ý, lòng Mộ Ưu Vân càng thêm âm đạm, càng rõ ràng hiểu được rằng bản thân mình đã không còn cơ hội: "Ta không có ý gì cả, chính là hy vọng nàng không cần phải tiếp tục bắt mình ủy khuất, ép mình đi lo bất cứ chuyện gì, càng không cần phải đóng kịch giả bộ vui vẻ trước mặt người khác. Nếu trong lòng nàng cảm thấy đau khổ khó chịu thì cứ phát tiết ra hết là tốt rồi". Hắn không biết một người chung quy trong cuộc sống có thể chịu đựng bao nhiêu đau khổ đây, nhưng hắn có thể hiểu được nỗi đau của Vũ Dương tuyệt đối không chỉ là chuyện bắt đầu từ nhiều năm trước, khi hắn lần đầu nhìn thấy một màn kia trong sơn động. Nàng tựa hồ luôn có thói quen một mình đối mặt tất cả, đem bản thân mình dấn vào bóng tối một mình nếm trải chịu đựng, tự liếm máu từ miệng vết thương, đem nó chữa lành rồi tiếp tục một mình đi đối mặt nghênh đón đau thương kế tiếp.

"Tốt!" Đã sắp đến gần biệt viện, Vũ Dương liền hướng Mộ Ưu Vân hạ người hành lễ: "Nô tỳ xin cáo lui trước!"

"Được, nhớ kỹ còn sống trên đời thì không có gì là không thể làm được biết không!" Cuộc đời nàng trải qua mười chín năm, đều là như vậy, hắn thật sự hy vọng tương lai, nàng có thể tự mình điều khiển, không có che dấu tất cả mọi hi vọng ái ố của bản thân, và sống cho thật tốt: "Ta đi đây!"

"Còn nhìn cái gì? Người cũng đã đi rồi!" Thương Duật lúc này cảm thấy thật là phiền não nhất là chuyện liên quan đến Mộ Ưu Vân. Lúc này trông thấy Vũ Dương cùng hắn hữu thuyết hữu tiểu, tự nhiên trong lòng Thương Duật cảm thấy cực kỳ tức giận: "Còn không mau vào trong?"

Điệp Vũ Dương khẽ cười, nam nhân này bản tính chiếm hữu quả thật quá sức mạnh mẽ, nàng ngoài việc ngoan ngoãn nghe theo lời hắn vào bên trong thì còn có thể làm gì chứ.

Vào đến trong phủ, phát hiện về mặt Thương Duật càng trở nên thật trầm tĩnh: "Lòng hắn đối với nàng quả thật rất khó lường!" Tuy trên mặt một chút hờn giận cũng khó thấy nhưng mấy ai có thể tin rằng lời nói vừa rồi là của kẻ giết người không chớp mắt, đứng đầu lục thành Thương Duật cơ chứ.

"Đạ!" Thầm nghĩ hắn tựa như có chút kỳ lạ.

"Nàng còn cùng hắn hữu thuyết hữu tiểu!"

"Đạ!" về mặt hình như còn thêm mấy phần ghen tị.

"Nàng còn nhìn theo bóng hắn rồi đi!"

"Đạ!" Có thể nào coi đây chính là hắn cố tình gây chuyện không? Điệp Vũ Dương nhìn hắn giống như còn muốn nói thêm, liền ngắt lời, bình tĩnh mở miệng: "Còn nói thêm nữa e rằng nghe ra chẳng khác nào như đang nói nô tỳ đây là muốn hồng hạnh vượt tường cũng nên? Hắn là ca ca của nô tỳ, Vương gia người không thấy chuyện này là rất nhảm chán sao?"

"Nàng..." nhẹ thở ra một hơi, cũng chỉ có nữ nhân này đối mặt với lửa giận của hắn lại có thể bình tĩnh thế này. Hắn một tay ôm lấy nàng, ở bên tai nàng nói nhỏ: "Vũ Dương, người đang cố tình trêu chọc bốn vương sao?"

"A...." Điệp Vũ Dương thỉnh linh bị hắn ôm lấy, kinh hô ra tiếng: "Gia, người làm nô tỳ sợ!" Mâu gian tràn ngập hạnh phúc, hắn không ngờ thì ra rồi khỏi vương phủ nàng lại còn có vẻ nhu thuận thế này.

"Bốn vương không cho rằng trên đời này còn có chuyện gì có thể khiến cho ai đó sợ hãi!" Khi nói lời này hắn đã ôm Vũ Dương tiến gần đến tấm phòng, trong lòng vui vẻ phát hiện tia sáng trong mắt nàng lại một lần nữa đã trở lại: "Mau đi chải đầu rửa mặt!"

Nghe giọng của hắn giống như còn có chuyện khác cần an bài: "Vương gia còn có việc sao?" Sắc trời đã không còn sớm, hắn còn muốn làm gì đây?

"Ừ, nếu như nàng muốn đi dạo chợ đêm trong Yết thành, bốn... bốn vương nhưng thật ra....." vốn một câu rất đơn giản, nhưng khi nói đến đây mặt hắn đều nhăn nhó biến dạng, bộ dạng bồn chồn, chật vật nói mãi không thành.

"Được, nô tỳ lập tức đi sửa soạn một chút!"

Hai người đều đi chuẩn bị, sau khi thay ra thường phục, Thương Duật dẫn Điệp Vũ Dương xuất môn.

Bên cạnh không đem theo bất cứ thị vệ nào, chỉ có hai người tùy tiện xuất môn. Không chỉ có Điệp Vũ Dương cảm thấy ngạc nhiên, đối với Thương Duật thì đây là chuyện lần đầu tiên hắn làm trong mấy năm nay. Thật ra Vũ Dương không phải là nữ nhân thích chải chuốt, chưng diện, nếu không phải có chuyện bất đắc dĩ nàng bình thường cũng rất ít dùng đến phấn son, nhưng nhìn nàng vẫn không kém phần rất thanh tú. Dù rằng nếu so với những nữ tử khác tự nhiên không diễm lệ bằng, nhưng lại trông thêm mấy phần thoát tục. Cũng khó trách chính hắn trong lúc còn ở tại quân doanh, hắn hoàn toàn không phát hiện nàng chính là Mộ Tuyết Lăng, tuy là hai vẻ đẹp trước sau bất đồng, vẫn làm cho Vũ Dương nàng trông càng phong tình vạn chủng.

Dọc theo đường đi hai người cũng không trò chuyện nhiều. Điệp Vũ Dương ngẫu nhiên nhìn những đồ trưng bày trên quầy hàng rong bên đường, thỉnh thoảng hiếu kỳ cầm lên vài món nhưng cũng không mua, chỉ là muốn nhìn xem, sờ nắn một chút, thế này đã coi như rất thỏa mãn tâm nguyện nhỏ bé chính

mình. Từ nhỏ nàng đã hiểu được bản thân so với người khác là không giống, nàng không có kim ngân châu ngọc, sở thích chỉ là hái những đóa hoa xinh đẹp trên núi xuống làm thành trâm cài tóc. Tuy biết rõ loại xinh đẹp tự nhiên này sẽ không kéo dài được lâu, bởi vì hoa kia một khi ly khai khỏi cành rất nhanh sẽ trở nên héo úa.

Nàng nhòen miệng cười cười, tay chạm lên ngọc trâm đang cài trên đầu, đóa hoa này thì khác, chính là vĩnh viễn cũng không lụi tàn, cho nên nàng không cần cảm thấy tủi phận vì không có châu thoa như bao người khác.

“Ta đưa nàng đi mua thêm vài thứ mới!” Thương Duật nhìn thấy hành động vừa rồi của nàng thì lòng lại càng thêm cảm động, nói xong liền kéo tay nàng hướng một trang điểm bước vào.

Nàng không nói gì, mặc hần lỏi kéo đi vào theo.

Vào đến bên trong mới phát hiện chung quanh khắp nơi đang trưng bày rất nhiều loại trang sức châu hoa, trâm cài, môi son, trông sắc sỡ đến lóa mắt. Điệp Vũ Dương giờ mới hiểu được thì ra nữ nhân có thể trông xinh đẹp thế kia quả thật tiêu tốn không ít thời giờ và ngân lượng. Nhìn mọi thứ xinh đẹp lộng lẫy thế này trong lòng Vũ Dương không thể nói là không thích. Thương Duật cũng một bên đang chăm chú nhìn một thứ gì đó nên để mặc nàng một mình dạo ngắm chung quanh một vòng. Thật ra so với lúc ban đầu vừa bước vào không chút hứng thú, thì giờ nàng cũng đang chăm chú dán mắt vào một đôi khuyên tai tinh xảo.

Trước kia vì nghèo, mua không nổi nên nàng thật rất hâm mộ những kẻ lắm tiền nhiều của, nhưng hiện giờ nàng ít nhiều xem như cũng có thể chu cấp một vài thứ tốt hơn cho mình. Nàng cũng không phải là không thích chúng, nhưng ngặt nỗi lại không biết mình thích nhất cái gì, vì thế mới có thái độ thờ ơ với tất cả mọi thứ, không muốn phải cố ép bản thân đi truy cầu bất cứ cái gì, chỉ nghĩ thầm một đường đến đây làm bạn cùng hần. Mặc dù nàng không phải hoàn mỹ, còn phải giả danh người khác, thế nhưng nàng một chút cũng không muốn đi tranh thủ, càng tận lực không muốn thương tổn bất cứ một ai.

“Cô nương, đôi khuyên tai này quả thật rất hợp với cô nương!” Một vị phu nhân đã quan sát Điệp Vũ Dương một hồi lâu. Bà nhìn thiên hạ đang lảng lảng trước mắt, mặc dù nàng ta không nói lời nào, chỉ là đứng yên như vậy thế nhưng thật khó làm cho người nào có thể bỏ qua. Bà bước tới nhẹ chạm đến ống tay áo của nàng: “Cô nương!”

Điệp Vũ Dương hồi phục lại tinh thần, nhìn vị phu nhân trước mắt đang nắm lấy đầu ngón tay mình, bàn tay thon dài từng ngón đẹp đẽ, nàng nâng mâu nhìn lại. Đối diện trước mắt nàng là một đôi mắt nồng hậu ấm áp, sáng trong tinh khiết như ngọc bích, mày liễu đẹp đẽ, môi không tô son nhưng vẫn hồng nhuận, da mặt trắng nõn nhưng không dầu được ưu thương. Điệp Vũ Dương không hiểu sao có cảm giác rất quen thuộc cùng thân thiết đối với nữ tử trước mặt này.

Nhưng xưa nay nàng vẫn không có thói quen cùng người khác thân cận, nàng cố tránh ra nhưng không thoát, thấy vị phu nhân này còn đang nắm chặt lấy ống tay áo mình, nàng hỏi: “Chuyện gì?”

“Ta thấy đôi khuyên tai bằng bạch ngọc này rất thích hợp với cô nương. Nó nhìn rất trong suốt, tinh khiết lại hàm chứa vẻ đẹp hiếm có bên trong.” Bà quả thật nhìn không sai, nữ tử trước mặt trên người không ngừng phát ra hào quang, rất là tương xứng với đôi khuyên tai kia.

Nàng khoanh tay thì lễ, khách sáo nói: “Đa tạ!”

“Cô nương ta đây là nói thật. Có lẽ ta có hơi quá kích động, mong rằng cô nương thứ lỗi!” Không hiểu sao khi bà nhìn thấy nữ tử trước mặt thì trong lòng có cảm giác mãnh liệt quen thuộc, thân thiết.

“Đang nói chuyện gì?” Thương Duật đang cầm trên tay một vật gì đó, sau đó dời mắt phát hiện nàng đang cùng một người xa lạ tán gẫu. Chứng kiến màn này làm cho hần thật sự rất kinh ngạc.

Chính vào lúc này một nam nhân trung niên cũng đang tiến đến: “Hoán Khê, chúng ta phải đi rồi!” Âm thanh thật ôn nhu, nghe ra lại càng quen thuộc.

“Hoàng... á, người cũng đến đây?” Thương Duật nhìn Trục Nguyệt hoàng một thân thương phục, so với ngày xưa thật là làm cho người ta khó mà nhận ra.

Không nghĩ lại đụng phải Thương Duật lúc này, Trục Nguyệt hoàng thấy có chút ngoài ý muốn nhưng vẫn cười nói: “Thật là trùng hợp!”

“A, các người quen biết?” Hoán Khê nhìn hai nam tử trước mắt rồi sau đó dường như nhớ tới cái gì, nói tiếp: “Thần thiếp hơi đói, muốn ăn một chút gì đó, không biết vị công tử này có ngại cùng chúng ta đến chỗ kia dùng bữa không?”

Trục Nguyệt hoàng nhìn Hoán Khê, trong lòng cảm thấy khó hiểu không yên. Đây là lần đầu tiên hần thấy nàng chủ động, xưa nay dù là chính hần mở miệng nàng cũng chưa từng có ý thuận theo nhưng lần này là sao vậy? Nhìn kỹ lại hần mới phát hiện ánh mắt nàng đang đặt hết trên người nữ tử cạnh Thương Duật, khó hiểu nói: “Hoán Khê, nàng sao lại muốn quấy rầy Thương công tử chứ!” Thương Duật tính tình nóng nảy, táo bạo, chưa từng phục tùng theo lời kẻ nào, lần này chỉ sợ hần cũng khó phục theo.

“A!” Vẻ mặt có chút thất vọng, Hoán Khê hướng hai người cười cười: “Thật sự đường đột!”

Từ đầu tới cuối Điệp Vũ Dương thủy chung vẫn không mở miệng nói lời nào, chính là áy này nhìn phu nhân trước mắt bởi vì nàng biết chuyển đi lần này của Thương Duật tương đối quan trọng, nàng không có tài cán gì nên tuyệt đối càng không nên gây chuyện. Thương Duật nhẹ gật đầu, trong mắt của hần thì chuyện vui buồn của người khác nào có liên quan gì, bởi vậy tàn nhẫn buộc miệng: “Ta còn có việc, đi trước!” Nói xong hần kéo tay Vũ Dương vội vã bước ra khỏi trang điểm.

Vừa bước gần tới cửa đã thấy một đám người bịt mặt, tay mang theo trường kiếm vọt vào. Thương Duật tuy rằng kinh ngạc nhưng mặt vẫn không đổi sắc: “Các người muốn làm gì?” Hành động thế này, lại nhằm ngay lúc hấn và Trục Nguyệt hoàng cùng lúc có mặt tại đây, nói vậy chắc đây không phải là do Trục Nguyệt Hoàng an bài chứ ?

“Người nói nhiều làm gì? Còn không mau nạp mạng!” Tên đầu lĩnh không kiên nhẫn mà mở miệng, rồi sau đó vẫy tay hướng phía sau ra lệnh: “Lên!”

Tuy rằng đối với việc bọn chúng đột nhiên xông tới có hơi ngoài ý muốn, nhưng Thương Duật một chút cũng không hoảng sợ, một tay bảo vệ Diệp Vũ Dương một tay cầm kiếm chống đỡ. Người tới công phu rõ ràng không kém, nếu là theo ngày thường, Thương Duật lấy một địch năm cũng không hề hấn gì, nhưng nay hấn còn có thêm Diệp Vũ Dương bên người, dù chỉ bị ba gã nam tử bao vây tấn công, hấn muốn nhanh chóng phản kích lại, cũng phải là cố gắng hết sức đi.

Diệp Vũ Dương cũng không phải là nhân rồi đứng ở cạnh Thương Duật. Nàng cố gắng không để chính mình bị thương, để hấn an tâm mà tác chiến, thân mình bận rộn di chuyển theo hấn, tuy rằng hơi mệt nhưng cũng coi như là một loại kẻ vai tác chiến. Nhìn một bên mặt của Thương Duật giờ đã hơi lấm tẩm mồ hôi, nàng biết hấn là đang khấn trương, cố sức ứng phó bảo vệ cả hai. Một khắc đó nàng mạnh mẽ cảm giác được sự hạnh phúc, hạnh phúc có thể đứng bên hấn, cùng thân mình của hấn bay lên hạ xuống, được hấn toàn tâm bảo hộ trong lòng.

Diệp Vũ Dương mãi lo nhìn Thương Duật, bất giác không chú ý, bị lỡ nhịp theo không kịp, Thương Duật đầu cũng chưa quay sang nhìn nàng nói: “Nàng nên chú tâm một chút, lát nữa xong rồi hãy nhìn tiếp!” Tuy nói như thế nhưng ánh mắt lại sâu thêm vài phần, dưới vầng trán đang lấm tẩm mồ hôi trông càng thêm phá lệ mê người.

Câu nói kia của hấn thành công làm Diệp Vũ Dương khuôn mặt thoáng chốc đỏ bừng, vội vàng thu hồi tâm tình vừa rồi lại, cùng hấn tiếp tục ứng phó.

Trục Nguyệt hoàng bên kia cũng chẳng phải tốt hơn bao nhiêu. Tuy rằng Hoàng Thượng cải trang ra ngoài đi dạo, thì vẫn có người âm thầm đi theo bảo vệ, nhưng lần này thích khách đến không ít lại đều là võ lâm cao thủ, đâu hết vài trận cùng ngự lâm quân nhưng hai bên rõ ràng cũng chưa phân định thắng thua. Mắt nhìn thấy một đám rồi một đám ngự lâm quân ngã xuống, lòng Trục Nguyệt hoàng cũng bắt đầu nóng nảy.

Chỉ chốc lát sau, nghe Trục Nguyệt hoàng lên tiếng: “Hoán Khê, nàng mau tránh sang một bên!” Thân thủ đầy nữ nhân bên cạnh, đem nàng giao cho ngự lâm quân bảo hộ, chính mình lại xông vào đánh nhau. Kỳ thật tình huống này có hơi khó hiểu, thân hấn là một đế vương bình thường chỉ nên đứng một bên mà quan sát mới phải nhưng hấn lại không chút do dự xông ra che chắn bảo vệ Hoán Khê, làm cho hấn bản thân cũng không nhân rồi chút nào.

Hiểu được giờ phút này nàng không nên làm cho hấn phân tâm, Hoán Khê vừa an ổn đứng đó nhìn đến bộ dáng Thương Duật đang cố hết sức che chở cho Diệp Vũ Dương, liền hô lớn: “Cô nương, nàng mau tới bên này, để cho Thương công tử có thể chuyên tâm ứng chiến.”

Thương Duật đang toàn lực ứng chiến, tuy rằng nghe thấy tiếng người hô lớn, nhưng cũng không rảnh mà đi chú ý, tay phải tấn công thẳng đến nam tử lợi hại, nói với người bên cạnh: “Nàng mau nắm chặt!” Tay trái đang ôm Diệp Vũ Dương hơi thoáng cái buông ra, hướng về phía nam tử đang tiến sát mình tung ra một chiêu.

Chỉ nghe “Phanh” một cái, nam nhân mặc hắc y bị một chiêu của Thương Duật đánh cho văng xa, sau đó một thanh kiếm liền cứ thế tiến thẳng đâm vào ngực tên kia. Diệp Vũ Dương thấy hấn đang cố gắng chống đỡ, lại nhìn đến Hoán Khê bên kia về mặt khấn trương, biết được nữ nhân này cũng không ác ý, do dự một chút rồi vội vàng chạy qua cùng bà.

Cùng lúc đó, khoảnh khắc nàng vừa chạy ra, một gã nam tử trộm thấy thời cơ liền hướng phía Diệp Vũ Dương đang chạy mà đánh tới.

Thương Duật bên này đang bận rộn đối phó hắc y nhân trước mắt, tay trái theo bản năng thu lại, mới phát hiện người bên cạnh đã không còn, hấn lập tức xoay người, nhất thời nhìn thấy một màn kinh thiên động địa hét lên: “Vũ Dương...” thân mình ngay sau đó đã muốn hướng nàng phóng tới.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139

Cũng không nghĩ lúc này người chạy đến che cho Vũ Dương lại chính là thân mình nhu nhược của Hoán Khê. Nàng cố đẩy Vũ Dương ra, lưỡi kiếm nhất thời theo đà chém xuống cánh tay, lưu lại đó một vết dài đầy máu trên đó.

Còn chưa kịp lên tiếng, cánh tay Thương Duật vung ra, thân mình Diệp Vũ Dương liền rơi vào vòng ôm của hấn. Thương Duật nhìn nàng lạnh lùng rống giận: “Nàng chạy nháo làm chi?” Tuy biết rằng nàng vì lo lắng cho hấn, nhưng hấn không muốn phải nhận bất cứ ân tình nào của Trục Nguyệt hoàng, càng không muốn nàng phải rơi vào nguy hiểm.

Bị hấn rống giận, Diệp Vũ Dương cũng không phản bác, chính là lẳng lặng nhìn đến thân hình Hoán Khê bị người ôm lấy.

Ngược lại Trục Nguyệt hoàng vừa nhìn thấy Hoán Khê bị thương liền phi thân đi qua, nhìn cánh tay phải đang chảy máu của Hoán Khê, ánh mắt hấn

phần nộ trùng thẳng nàng:”Nàng sao lại ra nông nổi như thế này chứ? Sao lại ngốc nghếch lấy cơ thể mình mà chấn kiếm cho người khác chứ?” Hấn nói thẳng thắn như thế, không ngại giờ phút này Thương Duật ở đây sẽ nghe được, có thể nhìn ra trong lòng Trục Nguyệt hoàng là cỡ nào để ý nữ nhân trước mặt này đây.

“Không có gì đáng ngại!” Hoán Khê cảm động nhìn nam nhân trước mắt. Dù đã bao năm trôi qua hấn đối nàng vẫn như ban đầu, chưa hề thay đổi dù chỉ một ngày.

Tránh được một tên đang tấn công đến đây, kiếm gió lạnh buốt phát qua bên tai, Thương Duật một tay dùng sức nhấc lên, thoáng chốc chỉ thấy trang sức khi nãy rơi đầy dưới đất. Cũng may chung quanh không có ai cản trở, Thương Duật ôm Diệp Vũ Dương tránh sang một bên, thân mình xoay tròn một vòng, rồi lại một lần nữa xông vào đánh nhau với bọn thích khách. Dù biết trước mặt là nguy hiểm nhưng hấn và nàng nguyện cùng nhau đối mặt.

Hấn bản tính bá đạo, mặc dù đang trong tình cảnh khó khăn cũng cương quyết tuyệt sự tương trợ của người khác, nhất là từ kẻ đối đầu với mình. Cho nên ôm nàng đánh nhau tuy rằng nguy hiểm không kém, biết rằng phải làm cho nàng chịu khổ cùng mình, nhưng mà ít ra hấn và nàng coi như cùng nhau đối mặt, chia xẻ đau khổ, nghĩ đến như vậy thì sẽ không cảm thấy khó khăn nữa.

Dần dần khắp nơi xuất hiện thêm nhiều quan binh, hỗn loạn khi nãy mới dần dần bị khống chế, ổn thỏa đi xuống. Lúc này Thương Duật nhẹ thờ ra một hơi, nhìn nữ nhân trong lòng vì hấn nãy giờ liều mạng chém giết mà sắc mặt cũng trở nên tái nhợt. Thương Duật thấy vậy liền nắm chặt lấy bàn tay nàng.

Đờ Vũ Dương tiến đến bên cạnh Hoán Khê, hấn nhẹ vuốt cằm bày tỏ sự cảm kích hướng nàng nói:”Đa tạ!” Rồi cũng không liếc mắt nhìn đến Trục Nguyệt hoàng, cùng Diệp Vũ Dương nhanh chóng rời khỏi son điểm.

Mới ra đến cửa Thương Duật liền buông nàng ra, giận dỗi bỏ đi trước.

Dọc theo đường đi, Thương Duật về mặt ngưng trọng, tựa như đã quên Diệp Vũ Dương đang đi phía sau. Tuy nhìn thấy hấn như vậy nhưng nàng cũng không quá để tâm, nàng biết hấn đang tức giận nhưng lại không hề tiến đến giải thích. Chuyện thế này hấn làm không đến nàng cũng sẽ không tự mình đi chuốc khổ.

Trở lại phủ, Lãnh Mi nhìn thấy hai người một thân chật vật, liền biết đã gặp chuyện không may. Nếu không phải Vương gia ra lệnh bắt buộc không cho đi theo, hấn cũng sẽ không như vậy mà ngoan ngoãn nghe lệnh ở lại phủ:”Vương gia, không sao chứ?” Hấn chỉ quan tâm duy nhất Thương Duật, chủ tử của mình.

“Không gì!”. Nàng lẳng lặng đi theo bên cạnh hấn, thật vất vả giờ mới vào được tắm phòng, nhìn thấy hấn vẫn chưa nguôi giận chút nào. Thương Duật liếc mắt nhìn thấy nàng bộ dạng tiêu sái đang từ phía sau bước vào, nghĩ nghĩ con tức lại càng lớn hơn.

Lúc này Diệp Vũ Dương vừa vận năng mâu nhìn lên, thấy hấn nổi giận như thế thì có chút kỳ quái:”Gia, người làm sao vậy?” Thiết nghĩ nếu còn không mở miệng, lửa giận của hấn không biết còn lớn cỡ nào.

“Bỏn vương thế này nàng còn không biết sao?”

Bất đắc dĩ nhìn về phía hấn, Diệp Vũ Dương không muốn nhắc lại. Dù gì thời gian đã không còn sớm, vốn trên đường phong trần tới đây nàng sớm đã mệt chết được. Mặc kệ hấn, nàng đến sau bình phong rửa mặt, khi nàng lau mặt phát hiện hấn đang nhìn nàng không biết muốn nói gì đó, lại chỉ dùng ánh mắt bất mãn trừng nàng.

Diệp Vũ Dương bất giác có chút tức giận, nàng vốn không phải là người nóng nảy nhưng Thương Duật đã nói đến đây lại không nói tiếp, cũng không chịu bỏ đi bộ mặt thâm trầm kia, nếu là ngày trước nàng tất nhiên sẽ coi như không thấy, chuyện người khác muốn tức giận cũng không làm ảnh hưởng đến nàng, nhưng hấn hôm nay lại quyết không thuận theo mà buông tha, khó trách người như nàng cũng sẽ nổi lửa. Tuy là rất giận nàng vẫn chỉ là nghiêng người không nói rồi lướt qua bên cạnh hấn.

Vì quá mệt mỏi nên nàng đi thẳng đến giường nghỉ ngơi, để mặc Thương Duật đứng đó với phần nộ.

Không lâu sau, nàng hốt hoảng khi cảm nhận được hấn đang nằm xuống cạnh bên, yên lặng nhìn mình hồi lâu như là có chuyện muốn nói. Thế nào cũng chưa thấy lên tiếng, chỉ là sau đó nàng nghe hấn thở dài một hơi, nhẹ tựa đầu đặt nơi hõm cổ của mình.

Làm sao mà Diệp Vũ Dương còn có thể ngủ được chứ, nên đành lại phải mở miệng:”Gia, người đây làm sao vậy?” Qua giọng nói của hấn, nàng nghe ra được ngoài việc bất mãn hình như còn có chút mệt mỏi cùng bất lực.

Dường như là rốt cục cũng đợi được nàng lên tiếng, lúc này Thương Duật mới hung hấn nhìn nàng:”Diệp Vũ Dương, nàng thật là không có lương tâm mà!” Ánh mắt nhìn nàng đầy sát khí như muốn đem nàng xé nát nhưng trong đó cũng không giấu được sự thương yêu, chân thật đến mãnh liệt dành riêng cho nàng.

“Á, lại sao vậy?” Nổi giận trong lòng hấn nếu còn không có phát tiết hết, e rằng đêm nay nàng khó mà ngủ yên ổn.

Thấy ánh mắt nàng tốt cuộc cũng dừng trên người mình, Thương Duật nhẹ cắn lên cổ nàng:”Nàng đây là hỏi cho có lệ?” Hấn không chút lưu tình, cắn nàng mạnh thêm một chút, nơi đó giờ đã bị ứ lại thành vết bầm rõ rệt.

“Á!” Nàng đau đến thở hắt ra, hấn này là có thói quen cắn người không đối đầu mà, phỏng chừng sau này e rằng chính mình còn phải trải qua không ít khổ sở đi:”Gia, là người cố tình gây sự!”

“Nàng cũng biết sao, vừa nãy khi thấy nàng bị người ta đánh lên, nàng có biết bốn vương lo lắng cỡ nào không? Nàng đã không cảm kích thì thôi thế nhưng còn vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì” Thấy nàng muốn mở miệng nói, Thương Duật cũng không nghĩ bỏ qua :” Còn có, bị thương sao không lên tiếng, bốn vương đợi nãy giờ, vậy mà nàng vẫn im lặng không lên tiếng?”

Nàng thoáng cái thanh tỉnh, buồn ngủ kéo đến cũng bay đi mất, vô cùng cảm động nhìn hắn. Thì ra hắn luôn luôn lo lắng để ý cho thân thể chính nàng, mà nàng thì lại một chút cũng không hề biết. Kia bất quá là khi nàng đang liều mạng chạy đi, bị người ta đá trúng sau lưng mà thôi cũng không phải là chuyện gì nghiêm trọng.

Chẳng qua, sau khi nguy hiểm qua đi nàng cũng quên mất không để ý đến. Từ khi nào chính mình nhất cử nhất động, từng chút rõ ràng rơi hết vào trong mắt hắn?. Khi nào thì hắn đã thay đổi, vì chính nàng mà lo lắng? Khi nào thì sự an nguy của nàng đã thật sâu khắc vào tâm hắn chứ? Khi nào.....

Nàng từ khi bắt đầu cuộc sống trên thế gian này đến nay, những chuyện làm cho nàng cảm động quá thật không nhiều lắm, những người có thể làm cho nàng nhớ được lại càng không có mấy ai. Không phải nàng trí nhớ không tốt, mà vì có quá nhiều chuyện trước đây không được như ý, nên dần dần nàng quên cả bộ dạng của người khác trông ra sao. Sâu tận đáy lòng nàng luôn tự nhủ nói với chính mình, chỉ cần không để ý nàng sẽ không bị thương, cho nên nàng chọn lựa không cho mình đi để ý. Từ khi gặp hắn, nàng vẫn đang không ngừng thuyết phục chính mình, chỉ cần không yêu, sẽ không bị thương tổn, đau lòng, cho nên mới xem nhẹ tình ý của hắn đang chậm chậm xâm chiếm quá nhiều lòng mình.

Hắn vì nàng đã làm rất nhiều chuyện, từng chút từng chút, càng ngày càng nhiều, mỗi một thứ dù nhỏ nhất nhưng đều là rất dụng tâm. Cũng chính nhân lúc nàng không để ý, không muốn mình động tâm, ngược lại vô tình trở thành đối tượng cho người khác hâm mộ. Hết thầy mọi chuyện người khác không muốn nói đến, nàng cũng vờ như chưa từng phát sinh. Cho đến khi cảm tình ngưng tụ nhiều đến nổi thành như nước lũ cuộn cuộn, như muôn ngàn sợi tơ nhện, âm thầm đem nàng quấn lấy càng lúc càng chặt, cho đến khi nàng không thể hô hấp được nữa thì mới phát hiện ra điều đó.

Thương, chính vì quá để ý, mà đau khổ lại chính là vì quá yêu.

“Như thế nào? Rất đau sao?” Thấy nàng không nói lời nào, Thương Duật không khỏi có hơi lo lắng.

“Không việc gì! Gia, không đau, nô tỳ không đau!” Mâu gian trở nên cay xót, nóng lên, nàng rất lâu chưa từng cảm động, giờ đây tại hắn mà nàng trở nên kích động thế này:”Nô tỳ về sau sẽ không vậy nữa, sẽ không!”

Hắn và nàng, cả hai không phải là người thích nhiều lời, cho nên dù trong lòng rất quan tâm đối phương, nhưng thái độ thì lại thờ ơ, cứng ngắt. Cho nên mỗi khi hắn gợi gắm ý tứ mà nàng lại không hiểu, điều đó khiến cho hắn tức giận thấu trời, mà Diệp Vũ Dương trong lúc đó lại càng lúng túng không biết làm sao. Hắn và nàng bản thân tựa như con nhím, cả hai chưa từng thật sự yêu ai, nên không hiểu yêu là gì. Cứ cho rằng yêu là phải đem đối phương giữ chặt bên cạnh, lại quên mất trên người mình mọc đầy gai nhọn, vô tình vì thế làm cho đối phương trở nên thương tích đầy mình, loang lổ máu me. Càng vì cả hai đều cố chấp, chưa từng nghĩ sẽ buông tha, cho nên mỗi một lần bày tỏ yêu thương cũng chính là một lần tổn thương lẫn nhau. Ngày qua ngày họ cũng chậm rãi học được cách giữ cho mình và người kia một khoảng cách, có thể ôm ấp sưởi ấm cho nhau khi đông giá hạ lạnh. Tuy rằng cảm giác ban đầu có hơi cứng ngắt, xa lạ, nhưng tình yêu chân thành mãnh liệt kia cứ không ngừng thăng hoa, lượn lờ bay bổng, chậm rãi thâm nhập lấp đầy trong tim cả hai lúc nào không hay.

“Ừ, nàng nói rồi thì phải làm được!”. Đối với lời nói chính mình lúc này, hắn thấy có chút bất khả tư nghị (không thể tin được). Nhưng hắn biết mình giận dữ như vậy thì quả là rất không bình thường. Hắn đã không có cách điều khiển cảm xúc chính mình, mà hiển nhiên lý do đó chính vì nàng bị thương lại không lên tiếng, làm cho hắn thật sự rất tức giận, cụ thể hắn tức vì cái gì thì cho đến hiện tại bản thân hắn cũng không biết. Nhưng hắn thật cũng không muốn nghĩ nữa, chỉ là từ trong ngực lấy ra một vật gì đó hỏi nàng :” Thích không?”

“A?” Khi nàng ngẩng đầu nhìn lại, thấy trên tay hắn đang cầm một đôi khuyên tai, đó là món trang sức mà Hoán Khê khi nãy nói tới :”Nô tỳ không nhớ rõ là Vương gia đã mua khi nào!”

“Vũ Dương, nàng tốt nhất ngậm miệng cho bốn vương” Mỗi một câu nàng nói thật đúng là không có câu nào là không làm người phần nô mà? ”Đề bốn vương đeo cho nàng”

“Nhưng mà nô tỳ không có lỗ tai!”

Vốn trong lòng đang hứng ý vui vẻ, lại bị một câu bất ngờ của Vũ Dương làm cho hắn thật không biết phải làm sao:”Vậy nàng cứ nhận lấy, sau này hãy đeo!” Thương Duật đột nhiên phát hiện hắn thật không biết gì về nàng cả. Hắn chủ quan cho rằng chỉ cần là nữ nhân thì đối với nãy thứ này sao lại không thấy hứng thú chứ? Chỉ cần là nữ nhân thì làm sao lại không có lỗ tai? Nhưng nàng quả thật không có, cái gì cũng không có. Theo như danh nghĩa đã là quận chúa của Mộ Vương phủ, nàng nên phải được cưng chiều, sủng ái mới đúng, nhưng tại sao ở trên người nàng hắn nhìn đến khắp nơi ngoài đau thương cũng chỉ là đau thương, chính vì thế cho nên về sau nàng mới buông xuôi, không biết làm gì hơn ngoài bất mình chấp nhận hai chữ “nhận mệnh” này sao? :“ Vũ Dương, nàng rốt cuộc là đã trải qua những gì?”

Lòng nàng hơi rung động, Diệp Vũ Dương không muốn nghĩ lại những gì nàng đã phải chịu trong quá khứ :”Nào có cất giấu gì đâu?” Nàng miễn cưỡng đem thân mình hướng hắn kể sất, che lại tâm mắt thương tâm của hắn đang nhìn mình chăm chú.

“Không nói cũng được!” Hắn khẽ cười một tiếng, không thêm nhắc lại, hai người cứ như vậy lặng lẽ ôm nhau. Hồi lâu sau mới nghe đinh đầu truyền đến một câu của hắn :”Nàng là đang giờ trò để nhìn lên bốn vương sao?”

Vừa nghe xong, Diệp Vũ Dương lúc này đang trong trạng thái mơ mơ màng màng liền tỉnh lại. Suy nghĩ nhớ lại trong son điểm khi nàng nhìn lên bị hắn phát hiện nói một câu kia, cả người mất tự nhiên lập tức nhắm nghiền hai mắt, giả vờ như không hề nghe thấy.

Cảm nhận hô hấp của hắn càng lúc càng nặng nề, hơi ấm dần dần từ cổ lan khắp da thịt, Vũ Dương giờ mới ngẩng đầu nói:”Nô tỳ mệt chết đi.”. Đầu

nàng nâng lên, vừa vận bị môi hân không biết đã chờ khi nào kiếp trụ. Nàng hốt hoảng há mồm, không tự chủ vươn tay ôm lấy cổ hân, trong nháy mắt lại bị chiếc lưới linh hoạt của hân thuận lợi tiến vào bên trong khoang miệng của nàng ra sức cản trở.

Mọi chuyện đều diễn ra thật tự nhiên, nàng cũng không một chút ra vẻ, ban đầu dù hơi bất ngờ nhưng dần dần cũng theo sự dẫn dắt của hân, đón nhận ôn nhu. Nàng chậm rãi thả lỏng, mặc hân ra sức chiếm lấy, trêu chọc rồi dầy dụa, quấn quanh một vòng lại một vòng. Nàng cảm nhận cơ thể hân cũng dần nóng lên, truyền đến người nàng, làm nàng cảm giác đầu choáng mắt hoa, cả người mềm nhũn, không còn sức lực đuổi kịp động tác thành thực của hân.

“Ồ...” nàng nhẹ rên lên một tiếng, hai tay cũng vô lực nắm vào thắt lưng hân:” Ta thật.....thật mệt mỏi.....”. Mấy ngày liên tiếp một đường thẳng đến đây, cơ thể nàng sớm đã không còn sức lực, sao có thể chịu đựng hân ép buộc đây.

Thương Duật thở hổn hển, thoáng rời khỏi môi nàng cười nói:” Vậy nàng nằm yên đó mà hưởng thụ, cứ để bốn vương giúp nàng là được!” Hân một cái dùng sức, đem nàng lật lại, hạ thân nàng liền vừa vận hạ xuống người hân.

Nàng kinh ngạc nhìn hân, tư thế này làm cho nàng thoáng cái bùng tỉnh, một chút buồn ngủ khi nãy cũng bay mất:”Gia.....”

“Nàng thật lười!” Hân lấy môi mình chặn lại môi nàng, đem mọi ý thức còn sót lại của nàng hoàn toàn chiếm hữu, giờ chỉ có thể rộng mở mà đón nhận hân. Cơ thể hân không ngừng ra vào, đem cả hai dung hợp cùng một chỗ, di chuyển theo định luật từ ngàn xưa mãi không hề thay đổi, đưa cả hai lên cao trào hạnh phúc.

”Chỉ cần nàng thích, bốn vương không ngại mệt hơn.....”

Khóe môi hân dần dần cong lên rồi nở ra càng lớn, mang theo sự thỏa mãn, sau đó nhẹ nhàng hôn mi mắt đang buồn ngủ của nàng.

Đêm đã khuya nhưng mộng về lại càng ngọt ngào. Ngoài trời ánh trăng trên cao chiếu sáng, phát ra một tầng sáng mỏng manh, xuyên thấu qua cửa sổ, ập vào trong tấm phòng nơi đang không ngừng phát ra những âm thanh rối loạn của hô hấp, soi cả một mảnh hỗn độn trên tháp thượng. Nữ tử ánh mắt vừa bất đắc dĩ nhưng cũng tràn ngập hạnh phúc, hòa cùng vào lửa nóng của nam nhân, hân đầy xuân phong, khóe môi cong lên trong đêm tối hình ảnh này trông càng thêm thiên kiều bá mị.

Sáng sớm hôm sau lúc Thương Duật rời giường, khi nhìn nàng mệt mỏi miễn cưỡng nằm đó, bất giác hân cảm thấy có chút buồn cười, liền giúp nàng mặc vào quần áo:” Nàng nghỉ ngơi cho tốt, bốn vương phải ra ngoài vì còn có một số việc cần làm”. Hân và Trục Nguyệt hoàng đã hẹn ký kết vào ngày mai, hôm nay nếu không đem mọi chuyện thu xếp cho tốt e rằng sẽ có chút khó khăn.

“Ừm!” Diệp Vũ Dương hãy còn mơ mơ màng màng nên chỉ qua loa trả lời một câu liền nặng nề ngủ thiếp.

Trong lúc đầu óc vẫn còn đang hỗn loạn, Diệp Vũ Dương nghe được bên ngoài có tiếng đánh nhau. Còn chưa đợi nàng xuống giường xem thử, bất ngờ một đám người đã hùng hổ xông vào, không nói hai lời ngang nhiên bắt nàng đem đi. Trong lòng tuy cảm thấy kỳ quái nhưng nàng cũng hiểu được, người tới nếu là cô ý bất cóc, đương nhiên bọn chúng hân là mười phần nắm chắc phần thắng mới dám làm như vậy.

Bị mang đi khỏi biệt viện, Vũ Dương nhìn chung quanh phát hiện trong phủ giờ không có lấy một bóng người nào canh gác cửa, trong lòng cũng mờ mịt hiểu ra chút gì đó.

Vừa vào xe ngựa liền có người bịt mắt nàng lại, sau đó họ không ngừng đem nàng dời tới dời lui qua vài chiếc xe ngựa. Diệp Vũ Dương khẳng định bọn họ vẫn còn đang ở một chỗ, nhưng vì cẩn thận nên phải đi vòng vo hai lần. Ước chừng đi được nửa canh giờ đám người rốt cục cũng ngừng lại. Dù đã trải qua không biết bao nhiêu ngõ quẹo, nàng trong lòng cũng không thiết để ý nhiều, nhưng cũng đoán được nơi này cách chỗ Thương Duật cũng không phải là rất xa. Thật ra nàng từng nghĩ đây là do Trục Nguyệt hoàng làm, nhưng suy nghĩ lại, theo như tính cách đối người của Trục Nguyệt hoàng thường ngày ở hoàng thành mà nói hân quả quyết sẽ không hành động như vậy, còn Mộ Ưu Vân thì càng sẽ không, vậy thì có thể là ai đây?

Hôm qua khi ở sơn điểm, có thể phách thích khách đến ám sát hai người đứng đầu một phurong, có thể coi như người này thật sự dụng tâm rất kín đáo. Nếu lúc trước nàng còn nghi ngờ Trục Nguyệt hoàng gây ra, thì hiện tại xem ra hân là không phải đi.

Bị người đưa vào trong một căn phòng, Diệp Vũ Dương không hề hoảng sợ, thông thả quan sát đánh giá cách bày biện khắp nơi, bình tĩnh ổn định thần thái chờ màn tiếp theo của kẻ sắp đến đây.

Vừa mới ngồi xuống không lâu liền nghe bên ngoài thủ vệ hô một câu:”Vương gia!”

Sau đó cửa lớn được mở ra, nàng mâu nhìn lại nàng chỉ thấy người bước vào có khuôn mặt rất uy nghiêm, trông mắt sáng ngời, đầy vẻ ngoan độc làm cho người ta nhìn vào mà sợ hãi.Nam tử trên người mặc y bào màu tím đen tiến đến, khi nhìn đến Diệp Vũ Dương rõ ràng hân có hơi ngoài ý kinh hãi:”Nữ nhân của Thương Duật quả nhiên rất đủ can đảm!” Nếu như là những nữ nhân bình thường khác bị người bắt đến đây nếu không là khóc sụt sướt thì cũng là cả người run rẩy, còn nàng ngược lại còn có thể giữ được bộ dạng trấn định thể kia.

Diệp Vũ Dương nhìn người mới đến, trong lòng cảm thấy hoảng hốt nhận ra người đó chẳng phải là Phurong Thân Vương sao? Phurong Thân Vương làm cho người ta nhìn đến phải oán giận dấy ư? Nếu như không nghe Thương Duật kể qua, nàng sẽ như lúc còn sống ở Hoàng thành, cho rằng Phurong Thân Vương là người hòa ái dễ gần. Nay diện kiến, ngược lại trong lòng nàng chỉ cảm thấy khó chịu, như có một trần buồn nôn đang kéo tới.

“Chúng ta gặp qua sao?” Hân là không có khả năng, đôi mắt này nếu đã từng gặp qua hân nhất định không thể nào quên được!” Ngươi rất đặc biệt”

“Tạ Vương gia!”

“Ngươi không hỏi bốn vương vì sao lại bắt ngươi đến đây à?”

“Có cần thiết sao?”

“Nói không sai. Ngươi thật sự rất thông minh, cũng rất bình tĩnh, bốn vương rất thích” Phương Thân Vương tiến gần nàng vài bước, vươn tay vỗ nhẹ lên mặt Vũ Dương: “Không biết nữ nhân Thương Duật sẽ có tư vị thế nào đây?”

Cơ thể bị hấn chạm đến lòng nàng cũng theo đó mà khấn trương, nhưng ngoài miệng vẫn thờ ơ nói: “Tư vị thì cũng chính là bình thường thôi!” Nàng nhìn hấn đề phòng, trước mặt một kẻ mặt người dạ thú như hấn sao không thể không đề phòng cho được.

“Sao? Bốn vương thật sự thích thú, thật rất muốn đem một nữ nhân bình thường dạy dỗ trở thành có tư vị, đảm bảo Ly Vương mà biết cũng sẽ không thất vọng, ha..ha...ha...” Hấn nắm chặt lấy cằm nàng, nhìn thấy ánh mắt quật cường của nàng làm cho tâm tình hấn giờ đây càng thêm kích thích, hứng thú đối với nàng càng tăng, mỗi lại tiến đến gần hơn. “Quả nhiên là một người quật cường. Tốt!” Đầu hấn chậm rãi cúi xuống, màu gian giờ đây tràn ngập dục vọng, rõ ràng rất khao khát muốn đem nàng chinh phục.

Hấn cố ý đem mình phóng túng, từng chút từng chút tiến tới gần nàng, dường như đang rất hưởng thụ, chờ đợi nhìn thấy sự bối rối từ ánh mắt nàng, cũng không nghĩ trong ánh mắt đó hoàn toàn chỉ là một mảnh tĩnh lặng như nước, phát hiện này càng làm cho Phương Thân Vương rất vừa lòng với nàng.

Khoảng cách trước mắt chỉ còn mười khắc, chín khắc, tám khắc....

Nhìn nam nhân trước mắt càng lúc càng tiến gần, Diệp Vũ Dương tâm cũng muốn nhảy ra ngoài, nhưng bề ngoài vẫn cố bày ra vẻ lạnh nhạt như băng lãnh. Đầu óc thoáng cái xoay chuyển nàng lập tức thốt lên: “Ngươi nếu như có thể nghĩ dùng một nữ nhân đã bị người phá hủy danh tiết để làm vũ khí áp chế Ly Vương, vậy thì thành ngài cứ tự nhiên thử?” Nói một câu này, giọng điệu của nàng không nhanh không chậm, không hề lộ ra hoảng hốt nào loạn thế nhưng lại làm cho bờ môi hấn đang tiến gần nàng trong gang tấc thoáng cái dừng lại.

Kinh ngạc nhìn chằm chằm nữ tử trước mặt, một lát sau Phương Thân Vương mới buông tay ra bật cười thành tiếng: “Ngươi quả nhiên rất thông minh!” Tay liền buông Diệp Vũ Dương ra, xoay người rời đi: “Hy vọng ngày mai ngươi có ích cho bốn vương bằng không, bốn vương xem như đã có an bài cho ngươi rồi!”

Diệp Vũ Dương toàn thân toát mồ hôi lạnh, chảy ra ròng ròng, nàng gắt gao lấy tay che ngực không thể tưởng tượng tình cảnh của mình hiện giờ chẳng khác gì mẫu thân của Thương Duật năm xưa. Nếu không may một khắc kia bị hấn chà đạp thì sau này nàng không thể tưởng tượng mình còn thành ra cái dạng gì đây? Còn nếu như nàng tiếp tục kiên trì thì sao? Còn có thể nào từ trong địa ngục chạy ra lần nữa mà vẫn có thể trở lại bình thường như trước đây? Nàng thật không dám tưởng tượng, quả thật không dám...

Một lát sau có người đem thức ăn tới nhưng nàng căn bản không thấy đói, ngay cả ngủ cũng không dám ngủ cứ như vậy ngơ ngác ngác ngồi trước bàn nhìn mặt trời lặn, trăng lên cao rồi trăng lặn, một ngày mới lại bắt đầu. Thời gian một ngày cứ như thế mà lặng lẽ trôi qua.

Hôm nay chính là ngày Thương Duật cùng Trục Nguyệt hoàng ký ước, Phương Thân Vương nếu là muốn phá đám, tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội hiếm có này.

Sáng sớm liền có người đến đem Diệp Vũ Dương đi, theo dọc đường đi nàng chưa từng bày tỏ chút nào kinh ngạc, thẳng đến khi bị người an bài trong một cái thùng rất tối nhìn không thấy được gì cả. Nhưng tất cả những điều này đều đã nằm trong dự liệu của nàng, nên nàng hiển nhiên cũng sẽ không cảm thấy có gì là ngoài ý.

Bên ngoài việc ký ước đã muốn bắt đầu, loáng thoáng trong lúc đó nàng tưởng tượng như nhìn thấy hấn thân thanh khí sáng xuất hiện trước mắt mọi người, nhưng vẫn như trước đây cô độc lẻ loi một mình. Trời đất trong khi đó đầy khí sắc âm đạm, ngược lại hấn phảng phất chỉ dư lại có một mình một cõi, khí thế bùng bùng cũng không hề coi ai ra gì.

“Ly Vương quả nhiên một thân khí phách凛凛冽冽, có thể độc thân độc mã đến đây!” Trục Nguyệt hoàng vẻ mặt thương thức nhìn nam nhân trẻ tuổi trước mắt. Trong thiên hạ có thể có một người đầy khí phách như hấn phỏng chừng là rất hiếm, khó có thể tìm được một kẻ nào khác ngoài hấn.

Thương Duật hơi nhíu mày, lạnh lùng nhìn chung quanh: “Đến người đến đây lại như thế nào? Chẳng lẽ Trục Nguyệt hoàng muốn định lấy đồng hiệp yếu hay sao?” Một chút lễ phép quân thần cũng không có, có thể nhìn thấy Thương Duật là to gan cỡ nào.

Tà thừa tướng Lý Cận Thiên bên cạnh nghe thế lập tức bắt năn: “Thương Duật, ngươi thấy hoàng thượng mà cũng không hành lễ hay sao?” Mặc dù giờ đây bọn họ đang câu hấn, nhưng không thể lơ đãng nhìn hấn không để Hoàng Thượng trong mắt.

“Thương Duật lớn mặt, dám vô lễ trước mặt Hoàng Thượng ư?” Phương Thân Vương không chút để ý đến khí thế giờ đây của Thương Duật. Nhớ ngày trước hấn chẳng qua chỉ là một món đồ chơi trong tay mình mà thôi, nay lại dám làm cản ra về cá vù lấp miệng em.

“Xin hỏi ta đã vô lễ với ai sao?” Hai tay hấn khoanh lại giờ thoáng mở ra, nhìn đến hai kẻ đang rất kích động nhìn mình. “Vậy tư thế này là gì?”

Mộ Ưu Văn nhất thời nhận ra Thương Duật là đang cố tình khiêu khích bọn họ: “Ly Vương, thỉnh xem qua hiệp ước của Hoàng thượng!” Hấn thức thời lấy ra hiệp thư, ngăn không để tà thừa tướng cùng Phương Thân Vương tiếp tục thất sách trước mọi người, đồng thời dời đi chú ý của Thương Duật.

Tiếp nhận lấy hiệp ước, Thương Duật không vội xem, chỉ ung dung ngồi vào chỗ mình rồi thoáng liếc nhìn Phương Thân Vương một cái, sau đó mới hướng Trục Nguyệt hoàng nói: “Nội dung trong đây ta không cần đọc cũng biết đó là hiệp ước không bình đẳng!” Hấn tiêu sái ngồi xuống chiếc bàn dài

đối diện, ngón tay gõ nhịp lên mặt bàn, âm thanh mang theo nhịp điệu nhàn nhả phát lên so với sự tĩnh lặng nơi này phá lệ nghe càng rõ ràng.

Trục Nguyệt hoàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nam nhân trẻ tuổi đối diện, gương mặt không chút che dấu sự kinh ngạc: “Sao? Ly Vương sao lại không xem qua?” Đúng là không thể không bội phục sự thông minh của Thương Duật, hẳn ta quả thật là người thông minh tuyệt đỉnh.

Tất cả mọi người ở đây nhìn đến đều trở nên khiếp sợ, riêng Thương Duật lại xem như không có chuyện gì tiếp tục lên tiếng: “Có thể để cho Vĩnh Lạc vương gia chủ động đưa hiệp ước cho ta xem qua trừ bỏ để ngăn lại hành động của những kẻ vô dụng kia cũng là muốn sớm nhìn thấy ta nổi giận đến thờ không ra hơi mà thôi!” Hắn vừa lòng nhìn đến ánh mắt phẫn nộ của ba người bọn họ, thần nhiên cong môi mỉm cười, bộ dạng rất khiêu khích.

Bị hấn trước mặt nhiều người mắng này mắng nọ, Phương Thân Vương liền bắt măn nổi giận: “Thương Duật, ngươi nói cái gì?”

“Không nghe rõ sao? Nói người đó.”

“Ngươi không phải chỉ một lần này may mắn khác chế được Kiềm Minh thành sao? Thế nào kiêu ngạo như vậy?”

“Ta trong lòng vui vẻ mới cùng ngươi nói chuyện, cảm giác như mình đang cùng tiểu hài tử cãi nhau, quả thật rất là thú vị!” Không để ý đến hắn, Thương Duật hướng Trục Nguyệt hoàng đối diện nói: “Nếu ta không chịu ký thì sao?”

Trục Nguyệt hoàng nghĩ nghĩ gì đó rồi miễn cưỡng lên tiếng: “Ly Vương hẳn nên hiểu rằng, nay lấy ngươi một mình tiến đến, muốn toàn vẹn rời khỏi nơi này tựa hồ so với lên trời còn khó hơn nhiều. Trẫm nay nếu muốn cướp lấy quân quyền trong tay của ngươi, vị trí đứng đầu lục thành của ngươi chưa chắc sẽ còn giữ vững?” Hắn rất muốn hành động như một chính nhân quân tử, nếu không phải lần này Thương Duật hành động quá đáng hẳn cũng không muốn phải ra đến hạ sách này.

Điệp Vũ Dương nghe được lời này mà cả kinh, muốn kinh hô lớn nhưng quên mất giờ này trong miệng đã bị nhét khăn. Hoàng Thượng nếu muốn tước đoạt quân quyền của Thương Duật thì việc đó chẳng khác nào tàn nhẫn hơn là lấy mạng của hắn. Hắn cả đời chinh chiến sa trường vô số, để ý nhiều nhất chính là việc mình có thể phòng ngừa truy phong rong ruổi trên sa trường giết địch mà lấy làm vui sướng, thống khoái hưởng thụ đó là một màu huyết sắc đầy trời. Nay nếu hắn không còn quân quyền trong tay chẳng khác nào như con chim lạc vào sa mạc mất đi trời xanh, như cá mất nước.

“Bất quá, điều này cũng có thể bàn lại!” Dường như Hoàng Thượng trong lòng cũng hơi lo lắng nhìn thấy hắn đang nhíu mày. Thương Duật nghĩ ngợi một phen, sau đó đứng dậy: “Ta còn chưa muốn đồng ý. Nếu còn có chuyện gì muốn, các ngươi cứ nói hết ra một lần đi!”

“Thương Duật, ngươi đừng có mà không coi ai ra gì, đúng là mặt dày không biết xấu hổ!”

Thương Duật thật sự không biết bản thân mình giận quá mức không thể kiềm chế được sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa đây, hắn đã nhiều lần nghe câu nói kia lặp đi lặp lại, hung hãn quay đầu nhìn Phương Thân Vương: “Ai muốn cho ngươi mặt mũi chứ? Mặt của ngươi thật sự đáng sao?” Hai tròng mắt trừng trừng mở lớn, hung hãn bắn thẳng phía Phương Thân Vương, khí thế mãnh liệt bức người giống như nổi cừu hận kiềm nén hơn mười năm qua giờ hoàn toàn đang qua cái nhìn này mà phát tiết, hoàn toàn trút xuống người hắn.

Bị hấn thình lình hung hãn, Phương Thân Vương trong lòng có hơi phát run, không nghĩ rằng tên tiểu tử nhỏ hơn mình gần hai mươi tuổi năm nào giờ có thể có ánh mắt làm cho người ta nhìn vào phải hoảng sợ đến như thế. Kinh hoàng chỉ là thoáng qua, rất nhanh Phương Thân Vương đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh: “Nếu như trên tay bốn vương có người mà ngươi mà ngươi muốn thấy thì sao?” Đầu hắn một lần nữa ngẩng lên, không giấu được vẻ kiêu ngạo của kẻ sắp giành thắng lợi phía trước.

Điệp Vũ Dương lẳng lặng bị người ép đi ra, chậm rãi xuất hiện trước mặt mọi người. Nhìn thấy Thương Duật, nàng cũng không hướng hắn cầu cứu, chỉ nhìn thấy vẻ mặt đậm đặc cùng kiên định hiện giờ của nàng như đang chuẩn bị nghênh đón sóng to gió lớn trước mặt.

Thương Duật chậm rãi xoay người nhìn đến ánh mắt Diệp Vũ Dương, sau đó lạnh lùng mở miệng: “Khi nào ngươi lại thành ra thế này? Ngay thơ nghĩ rằng chỉ đem đến một nữ nhân liền có thể uy hiếp ta sao?” Lời nói bén nhọn kia, xuyên thấu qua ánh mắt lạnh như băng của nàng, từng câu từng chữ cứ thế mà đâm thẳng vào lòng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 140: Tồn Tại.

“Sao? Hóa ra Ly Vương một chút cũng không để ý nữ nhân này à?” Phương Thân Vương lơ đãng nhìn Thương Duật, rồi sau đó cười càngh xấu xa nói: “Vậy thì bốn vương đã làm chuyện tốt không công rồi”

“Không ngờ Phương Thân Vương ta hôm qua còn có ý tốt, nể tình đến phủ bắt nàng đem ra đây” Thương Duật thoáng bừng tỉnh đại ngộ, không nặng không nhẹ lên tiếng: “Xông vào nhà dân, lại còn bắt ép dân nữ, ta nếu nói không sai kia chính là tử tội!”

“Thân người này đã khó bảo toàn còn có tư cách nói này nói nọ ở trước mặt bốn vương sao? Chẳng qua ta nghĩ người chỉ là khẩu thị tâm phi nhưng thật ra trong lòng vẫn đang rất lo lắng cho nữ nhân này đi “

“Chẳng phải chỉ là một nữ nhân sao? Dựa vào cái gì mà người lại nghĩ nàng ta có sức ảnh hưởng nghiêm trọng như vậy chứ?”

Thế nhưng giờ phút này, người đang vô cùng phần nộ không ai khác lại chính là Mộ Uu Vân. Bản thân hắn một mực nâng niu quý trọng, nắm trong tay sợ tan, ôm chặt nàng trong lòng thì sợ làm tổn thương nàng, làm nàng đau lòng, lại không ngờ giờ hắn coi rẻ, xem thường nàng như thế.” Thương Duật người thật là tên đáng chết!” Tay hắn vung lên thành quyền đánh về hướng Thương Duật.

Vốn một quyền như thế lực đạo đã trút ra tới mười phần, Thương Duật nếu không tránh đi tuyệt đối sẽ bị trọng thương, nhưng hắn lại cố tình không tránh còn lạnh lùng đưa mắt nhìn Trục Nguyệt hoàng.” Nếu người thấy mình có đủ khả năng gánh vác cho hậu quả của một quyền này thì mời tiếp tục!” Thái độ hằn vộ cùng khiêu khích, thật làm cho người ta càng thêm phần hận nhưng cũng nhất thời không thể không xem nặng.

Trục Nguyệt hoàng kinh hãi thốt lên:”Mộ ái khanh mau dừng tay!” Trước hết bọn họ cần nhìn xem là chuyện gì đã.”Ly Vương, chỉ giáo cho!”

Bất ngờ bị buộc phải dừng lại, một chưởng kia của Mộ Uu Vân đã phát ra, nội lực toàn bộ tập trung hết vào trong đó, nhất thời không thể phát tiết toàn bộ khí lực khi này đều hướng thẳng đánh úp trở lại vào người hắn. Hắn bị cú dội ngược, nội thương nghiêm trọng, thân mình lao đảo nghiêng ngã, phải lui về sau vài bước mới có thể đứng vững.

Khỏe mắt nhanh chóng phát hiện cách đó không xa đang có quân sĩ tiến vào, lúc này Thương Duật hài lòng, thầm nghĩ bọn họ canh giờ rất chính xác. Hắn không đáp trả, ngược lại thông thả ngồi xuống, chuẩn bị xem màn hay sắp đến.

“Bầm...”

Phương Thân Vương nóng nảy, lạnh giọng khiển trách:”Chuyện gì mà bộ dạng người lại hoang mang rối loạn như thế hả?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, đại quân của Ly Vương giờ đang tiến đến bao vây ngoài thành, chỉ còn cách chúng ta khoảng năm dặm!”

Phương Thân Vương nghe thế cả kinh, lập tức đứng dậy, bàn rượu trước mặt cũng bởi vì hắn quá kích động mà đổ đầy dưới đất:”Người vừa nói cái gì?”

“Cái gì?”

“...”

Toàn bộ người trong điện trừ bỏ Thương Duật không người nào là không kinh hãi há hốc miệng, quay đầu nhìn nhau. Biểu tình trên mặt mỗi người đều bất đồng, mà kẻ làm cho bọn họ kích động như thế không ai khác chính là Thương Duật, nhìn thấy tình cảnh trước mắt này, quả nhiên rất là hài lòng.

Người tới báo tin bị phản ứng của mọi người trước mắt dọa đến, không biết có nên nói tiếp hay không.

Vẫn là Trục Nguyệt hoàng hồi phục trước hết:”Ly Vương, đây là ý gì chứ? Chuyện gì cũng nên từ từ bàn bạc lại không phải sao?” Nay hắn chỉ có thể cố gắng kéo dài thời gian xem ra đó mới là thượng sách.

Thương Duật liếc mắt một cái liền nhìn thấu được suy nghĩ Trục Nguyệt hoàng để, rất tuyệt tình mồm miệng:”Người cứ tiếp tục ở đó mà kéo dài thời gian đi, tốt lắm! Đại quân bên ngoài nếu sau một nén nhang vẫn không thấy ta đi ra thì bọn họ sẽ lập tức công thành! Còn đại quân viện trợ của người, nếu có tiến tới chỉ e rằng lúc đó Yết Thành này đã bị bọn ta đánh chiếm xong rồi!”. Thương quốc đại quân tuy phòng bị cẩn thận nhưng cũng không dám bao vây quá gần Yết Thành, sợ rằng nếu có đại quân tiến đến tấn công chẳng những là Yết thành mà thậm chí là toàn bộ Thương quốc nhất thời cũng sẽ bị rung chuyển, lung lay theo. Dù sao Hoàng thượng ngự giá thân chinh đến đây cùng Ly Vương kí kết hiệp ước đã làm cho dân chúng trong thành một phen hoảng sợ rồi, nếu còn nghe thêm đại quân tiến vào chỉ e...

Vốn muốn mượn cơ hội này đặt ra một ít điều kiện, dù sao họ đông người, bố trí phòng bị chu đáo đâu vào đấy. Càng không ngờ Thương Duật tiến đến cũng không mang theo bất kỳ quân đội nào, vì ý y hắn đơn thân độc mã, nhất thời cũng buông lỏng cảnh giác, cho quân đóng trại cách ba mươi dặm bên ngoài. Không nghĩ nay ngược lại trúng vào tương kế tựu kế của hắn:”Người muốn như thế nào?”

“Hoàng thượng, người nói thử xem?”

Trục Nguyệt hoàng chấp tay phía sau:”Ngoài hiệp ước lúc này, trẫm cũng đã tự tay soạn một hiệp ước khác, trên đó còn có sẵn ngự ấn, Ly Vương hãy nhìn xem một chút!” May thay lúc trước hắn đã chuẩn bị cái này.

Tiếp nhận hiệp ước từ Trục Nguyệt hoàng để, Thương Duật không nhanh không chậm, đọc đi đọc lại vài lần, xem kỹ càng rồi mới tiếp nhận bút lông từ người hầu này giờ đang cầm đưa tới. Tuyệt bút vung lên, mỗi người giữ lấy một bản của hiệp ước, đồng thời cả hai phải tuân theo điều lệ trong đó. Lúc này Diệp Vũ Dương đã an toàn trở lại đứng bên cạnh Thương Duật.

”Vừa rồi ta đã nói, Phương Thân vương xông vào nhà dân, bắt cóc dân nữ, đây chính là từ tội...”

“Thương Duật, đối với người, chúng ta cần gì phải giữ lời chứ. Ký điều ước xong chẳng phải người cũng nên rời khỏi đây rồi sao?”. Phương Thân Vương sắc mặt vô cùng khó coi. Nay Thương quốc đã được yên ổn, cũng hoàn toàn đồng nghĩa với an toàn giờ đây của hắn. Hắn đương nhiên không cho rằng hoàng huynh sẽ nhẫn tâm muốn lấy tính mạng này của mình.

“Ta đã nói rằng mình sẽ giữ lời sao?” Đối với bọn người lật lọng này hẳn không cần thiết phải bắt mình trở thành như một chính nhân quân tử.

Quả nhiên Trúc Nguyệt hoàng lập tức lên tiếng:” Ngươi muốn trẫm làm thế nào?”

“Ta là người trên cao không muốn chấp nhất kẻ thấp, từ tội có thể miễn nhưng ta muốn thấy hẳn phải phạt tự và miệng mình.” Hắn thoáng dừng lại một chút, rồi sau đó quay sang Diệp Vũ Dương đứng một bên hỏi:” Nàng nói bao nhiêu cái?”

Không đợi cho Diệp Vũ Dương lên tiếng, Phương Thân Vương giờ đã cuống quýt cả lên:” Bỏn vương không có chạm đến nàng ta, tuyệt đối không có!”

“Chuyện này ta đương nhiên biết, nếu ngươi dám chạm vào nàng, ta hôm nay ngay lập tức sẽ san bằng Yết thành!” Hắn hung tợn trừng mắt nhìn Phương Thân Vương nói tiếp:” Tự và bốn mươi cái, trong vòng 10 tát đầu ta muốn thấy máu, sau khi hoàn 40 cái ta muốn thấy răng rớt xuống. Ngươi mau lên, nếu đợi thêm chút nữa ta sợ mình sẽ không được nhân từ như vậy!”

“Tam đệ, mau lên!”

Phương Thân Vương hung tợn nhìn sang Thương Duật, trong lòng rất căm hận nhưng vẫn phải quỳ xuống nói: ”Tuân chỉ!”. Ngẩng đầu lên, hai tay đã không ngừng tự đánh vào mặt. Hắn biết rõ tính tình Thương Duật cho nên xuống tay không chút lưu tình. Mới chỉ đánh đến cái tát thứ tám đã thấy máu tươi đầm đìa, hẳn càng đánh càng nặng, bàn tay vừa nâng lên khi này giờ đầy máu tươi. Ánh sáng nhẹ nhàng bên ngoài luồn vào, giờ đây chỉ còn máu đang hòa với những hạt bụi đang lơ lửng trong không trung, nhẹ nhàng bay lên. Thanh âm thanh thúy từ những cái tát vang lên cùng với màu máu loang đang thấm đẫm trên mặt trông phá lệ rợn người.

Thương Duật mỉm cười một cách châm chọc còn chung quanh là bộ mặt xấu hổ của mọi người trong điện, tạo thành hai hình ảnh hoàn toàn đối lập. Hắn tạm thời không muốn Trúc Nguyệt hoàng đem tên kia xử chết. Thương Duật đã nghĩ bắt quả mình còn rất nhiều thời gian, cứ để Phương Thân Vương cao ngạo đó từ từ chết đi, có như vậy hẳn mới có thể tạ tội cùng mẫu thân đã qua đời của mình.

Tiếng và miệng dừng lại, chỉ thấy trên mặt đất không chỉ là máu me mà còn có hai chiếc răng đang bị máu che lấp. Chúng giống như rất oán thán, đang khóc lóc kể tội chủ nhân đã quá tàn nhẫn.

“Thương Duật, ngươi xem... ”

“Không cần, các ngươi giờ có thể đi rồi.”

“Ngươi không phải cản trở về thành trì của mình sao?”

Thương Duật phát tay theo lệ, mở miệng:” Nay Yết thành đã là nơi quản hạt sở hữu của bốn vương, xin hỏi ta còn cần phải rời đi sao?” Không muốn để ý đến ánh mắt phẫn hận của mọi người, hắn đem đầu ngón tay nhẹ nhàng vén lên những lọn tóc rối bên tai Vũ Dương. Hắn bộ dạng không chút để ý, hoàn toàn không xem họ vào trong mắt.

Mộ Ưu Vân không thể nhịn được, bước tới mở giọng trách cứ :”Ngươi thật không có tín dụng, hành động này không phải của một nam tử hán đại trượng phu, đúng là làm cho người ta khinh thường mà!”

Thương Duật giống như đã phải nhẫn nhịn rất lâu, bất ngờ nghe vậy liền dùng ánh mắt lãnh khốc nhìn Mộ Ưu Vân:” Ta không tuân thủ tín dụng? Nếu đem ta so với các ngươi, thì không biết ai mới thật sự là kẻ thất tín trước đây? Là ai lấy đồng hiệp yếu? Là ai xâm nhập vào trong biệt viện của ta? Là ai cướp lấy nữ nhân của ta?” Hắn một hơi nói xong, toàn bộ điện phủ rơi vào một mảnh tĩnh lặng. Giờ đây chỉ còn duy nhất là âm thanh vô cùng giận dữ và vẻ mặt bùng bùng sát khí của Thương Duật:” Nay ta chỉ là muốn ăn miếng trả miếng, đáp lại những gì các ngươi đã gây ra mà thôi. Có sao phải thấy có lỗi chứ?” Mọi người, bất cứ ai làm lỗi đều có thể bỏ qua, duy chỉ có hắn Thương Duật, bản thân chỉ là phản kháng nhưng dưới mắt người khác liền biến thành kẻ bất nhân bất nghĩa. Thật ra hẳn biết mình vốn cũng không phải là người lương thiện gì, cho nên hẳn sao có thể vì chuyện này mà giận dữ chứ?

“Thôi các khanh đừng tranh chấp hơn thua nữa, giờ đã không còn chuyện gì, chúng ta cũng nên quay về thôi!” Trúc Nguyệt hoàng đuối lý nên không muốn tiếp tục dây dưa tranh cãi.

Ngược lại Phương Thân Vương rất bất mãn liền mở miệng:”Thương Duật, ngươi giỏi lắm! Tất cả chúng ta đều bị ngươi đem ra đùa giỡn, còn có cả bốn vương đây!”

“Được thôi, dù sao đại quân chắc rất nhanh sẽ đến đây. Các ngươi nếu muốn ở lại đây thì ta rất hoan nghênh, còn nếu muốn rời khỏi ta đương nhiên cũng không tiễn!”

“Đi thôi!”

Cứ như vậy, Trúc Nguyệt hoàng cùng triều thần theo tới đây, dần dần ngay ngắn rời khỏi điện phủ, để lại toàn bộ không gian rộng lớn nơi này chỉ còn dư lại hai người: Diệp Vũ Dương và Thương Duật. Nơi này thoáng cái trở nên quá mức trống vắng, nếu đem thắng lợi này mà so ra thì đây chẳng khác gì một loại cô độc. Thế nhưng hắn còn cố tình ép bọn họ đến bước đường cùng như thế làm sao mà không làm người ta giận điên cơn chứ. Thương Duật đứng đó lặng im không nói gì, chỉ là lẳng lặng một mình đứng giữa điện phủ rộng lớn, đầu ngẩng cao, trong lòng có một loại giác mệnh mông bay bổng nhưng cũng hết sức tịch mịch.

Từ khi Phương Thân Vương bỏ lại câu kia rồi rời đi thì mọi chuyện trong đầu Diệp Vũ Dương cũng dần dần trở nên rất rõ ràng. Ngay từ đầu nàng đã đoán biết được phần nào sự thật kia, nhưng hiện thực lại quá mức chân thật, chân thật đến nỗi ép nàng không thở ra hơi. Hôm qua, chuyện nàng suýt nữa đã phải trải qua một kiếp, bất quá là do hắn an bài. Để đổi lại tự do của nàng, hiển nhiên điều đó lại biến thành lợi thế để hắn có cơ hội trả thù, còn

làm cho tâm nàng giờ hóa thành băng lãnh, chết lặng đó chính là vì nàng suýt chút nữa đã bị Phương Thân Vương cưỡng ép. Nàng tự hỏi nếu không như thế thì làm sao có khả năng hấn trước khi rời đi không quên giúp nàng mặc lại quần áo chứ, càng không có khả năng bọn họ trong lúc còn trú tại phủ mà ngay cả một thị vệ gác cửa lại chẳng thấy bóng dáng đâu.

“Tất cả mọi chuyện hôm qua là gia đã cố tình an bài sao?” Khi hỏi ra những lời này ra, Diệp Vũ Dương liền biết bản thân mình đã hoàn toàn thay đổi, không còn được như ngày xưa nữa. Nếu không thế ý thì tại sao nàng có thể đem những lời này mà thốt ra được chứ? Nếu đã thanh tâm quả dục, sao lại có thể bởi vì hấn không coi trọng mình mà cảm thấy đau lòng đây?

Đứng đây hồi tưởng lại chuyện của mẫu thân, nét mặt Thương Duật hiện giờ lại hấn thêm một ít thâm trầm cùng lãnh đạm.” Không thể sao?” Ánh mắt hờ hững nâng lên, nàng giờ chỉ cảm nhận sự lạnh lẽo như dòng suối đang từ khe núi chảy ra từ nó, đồng thời cũng đem nàng một khắc sau đây xa ngàn dặm.

“Không!” Nàng sớm nên biết rõ, cừu hận ở trong lòng hấn chiếm địa vị trong yếu thế nào, làm sao chỉ với hai chiếc răng đã rơi ra của Phương Thân Vương mà xứng đáng chứ. Nàng chẳng lẽ còn ngốc nghếch mà đi rêu rao, chúc mừng bản thân mình trong lòng hấn là có bao nhiêu trọng yếu sao. Hai chiếc răng đó chẳng qua chỉ là phân lượng do lòng nàng tự cảm nhận mà thôi.

Chỉ một chữ, nàng hoàn toàn đem lời trong lòng mình đang nghĩ nói thẳng ra. Hấn đương nhiên làm sao mà có thể lý giải nỗi đau trong lòng của người khác. Cũng chính thời khắc này, tâm của hai người họ bất giác đã dần dần bị ngăn cách bởi một tầng sa mạc.

Tất cả sự tình kết thúc, Thương Duật đã có an bài hết thảy. Không lâu sau đó, hai người liền lên đường trở về Trữ Thành. Trữ thành chính là vương phủ mới của Ly Vương, có thể nói nó so với vương phủ trước đây ở Khiết Đan thành không khác nhau là mấy, chỉ có cách bày trí trong sân cùng với tên gọi các sân thay đổi đến làm người khác giật mình mà thôi.

Wương phủ mới này quả thật không gian lớn hơn so với vương phủ tại Khiết Đan thành rất nhiều, lại còn có rất nhiều cảnh đẹp, khắp nơi đều là cảnh non xanh nước biếc.

Nước càng trong, cây càng nhiều, con người nơi này lại càng xinh đẹp hơn. Dù sao phía nam, cảnh đẹp quả thật không ít, nhưng sau khi chân tướng kia được phơi bày nàng chỉ cảm thấy lòng mình ngày càng thêm mong lung. Trước mắt tuy rằng mọi chuyện đã rất rõ ràng nhưng không hiểu sao lại làm cho nàng cảm giác đau lòng như thế.

Trở lại Quyển Ly hiền đã được mấy ngày, Thương Duật khi đó vì còn bận rộn chuyện quân vụ nên cũng chưa từng ghé sang, nhờ vậy tạm thời đây cũng là cơ hội tốt để lòng nàng có thể nhẹ nhõm một chút.

Ngày ấy Hương Lăng dẫn nàng đi dạo khắp nơi trong phủ một lượt, đứng nơi này không thể nhìn thấy tiền viện hậu viện nên nàng mới phát hiện vương phủ này thật sự rất lớn. Hương Lăng hỏi thăm sơ qua chuyện của bọn họ trong khi đó là thế nào? Vì nàng rất muốn giúp Vũ Dương, để nàng có thể đem tâm sự trong lòng nói ra. Thương Duật dù sao là người cao cao tại thượng, một ngày nào đó dĩ nhiên có thể ung dung bước vào điện kim loan, trở thành người mà vạn dân kính ngưỡng, chuyện ba vợ bốn nàng hầu cũng đương nhiên không thể tránh khỏi.

Diệp Vũ Dương cười khê, thật ra nàng không hy vọng chính mình quá đi để ý, tất cả mọi chuyện ra nông nổi này chẳng phải đều là do hấn bức nàng sao? Hai người từng bước đi đến tận thời khắc này đây, mặc dù không chạm được đến tâm nhau, nhưng nàng thừa nhận dù nàng không muốn để ý, nhưng giận dữ trong lòng giờ đây thật cũng không giả chút nào!

Nhìn thấy trời đã không còn sớm, Hương Lăng nhẹ vỗ vỗ tay nàng:”Muội muội, ta về trước, muội cũng đừng suy nghĩ quá nhiều.”

“Muội đã biết!” Nàng mỉm cười gật đầu, nhìn theo thân ảnh Hương Lăng đang rời đi.

Vũ Dương còn muốn đi dạo chung quanh một chút. Vương phủ rất lớn, nàng khó mà biết giờ mình thật ra là đang ở đâu. Trong đầu không suy nghĩ nhiều nàng chỉ là thông thả mặc cho bản thân muốn đi lạc tới đâu cũng được. Trên cao từng rặng mây đỏ dần dần lấp kín cả một góc phía chân trời, che khuất đi trời xanh mây trắng khi nãy, ngẫu nhiên vẫn còn có vài chỗ loang lổ màu trắng, yếu đuối nhu nhược phải cô đem mình giấu trong góc, không để ai nhìn thấy.

Tà dương như máu, trông thật đẹp, một màu hồng nhuận như vậy làm cho nàng dễ dàng liên tưởng đến vết thương ngày trước. Tất cả đều là nhờ hấn, nên nàng đối với bản thân mới có thể tàn nhẫn như thế, hơn nữa thói quen thường ngày của nàng cũng vì hấn mà đã dần dần thay đổi. Nhìn đến chân trời một màu hồng nhuận, cảm giác như đang bị nó âm thầm đâm vào trong mắt, nàng dù cảm thấy khó chịu nhưng không thể cưỡng lại vẻ đẹp yêu dã, tà mị đó.

Tiểu Hồng không nói lời nào, chỉ lặng lẽ đi theo bên cạnh Diệp Vũ Dương.

Đến nơi lạ lẫm này, nàng loáng thoáng nghe được tiếng nước đang chảy, rất vui tai. Nhìn thấy phía trước đó không phải là núi giả mà là một ngọn núi đá do thiên nhiên tạo ra, bên trên còn có một dòng nước suối đang chảy dọc theo các khe rãnh, tạo thành một tấm màn nước màu tuyết trắng, như một vách cửa bằng thạch trắng, trông cực kỳ xinh đẹp.

Đầu ngón tay nàng không một tiếng động từ từ chạm nhẹ đến làn nước suối, bất giác còn có một loại cảm giác mênh mông sáng khoái.

“Thương Duật, nghe nói ngươi đang bị một nữ nhân mê hoặc?” Trong căn phòng bên cạnh thoáng truyền đến giọng nói rất xa lạ, nhưng cũng đoán được người nói là người rất phóng khoáng, tùy hứng.

“Ngươi muốn nói tới Diệp Vũ Dương?” Giọng hấn có vẻ miễn cưỡng, nàng có thể liên tưởng lúc này trong tay hấn hấn là đang thưởng thức một vật gì đó.

Bị nước thấm vào tay làm nàng có hơi run nhẹ, Diệp Vũ Dương lần đầu tiên phát hiện nàng thật sự rất để ý việc hấn nhắc đến tên mình.

“Ừ, hình như nàng tên gọi như vậy.” Nam tử hưng phấn nhìn Thương Duật, quyết định không tha tiếp tục hỏi:” Là thật sao? Thật sự giống như lời đồn à?”

“Ngự Mạch, người thấy ta giống sao?” Quan hệ hai người tựa hồ rất tốt, bằng không một kẻ cuồng ngạo như hấn sẽ không xưng hô như thế.

Nước chậm rãi chuyển lạnh, đầu ngón tay cũng cảm giác được sự mát lạnh đang truyền thẳng vào lòng làm cho nàng nhin không được mà rung mình.

Ngự Mạch nhíu mày, hơi lo lắng hỏi:”Ta cũng không biết, chỉ là tin đồn thật sự rất dễ sợ. Ta chỉ sợ người càng lún càng sâu nên muốn nhắc nhở một chút!” Kiếp này của Thương Duật, chuyện mà hấn cần làm còn rất nhiều, thật sự không có nhiều thời gian để lãng phí tâm tư vào những chuyện nhi nữ thường tình thế này.

“Không cần người nhắc nhở, bất quá đó là do ta nhất thời cảm thấy mới mẻ mà thôi!” Giống như còn sợ không đủ thuyết phục hấn lại nói thêm”Hơn nữa lần đó nàng đã giúp ta chấn một kiếm nên trong lòng cũng hơi bứt rức, áy náy!”

“Ngự Mạch, lần này đến chỗ ta, người định sẽ dừng lại bao lâu?”

....

Trong phòng tiếng cười không ngớt, đề tài về nàng thật cũng không nhiều, nhưng đủ đem bầu trời đang trong xanh tủa sáng của Diệp Vũ Dương xé nát, sụp đổ. Sắc mặt nàng càng lúc càng tái nhợt, hít thở cũng trở nên khó khăn. Nàng cố lấy tay gạt gao che lại trước ngực, giống như sắp thở không nổi, lại còn đang bị nước suối lạnh lẽo làm tê cóng mấy đầu ngón tay nhưng nàng vẫn cố nắm lấy hành lang gần đó, chậm rãi từng bước rời đi.

Tịch dương hạ xuống, từ xa thân ảnh nữ nhân trong màu nguyệt sắc phất chốc như bị nhuộm đỏ, bao phủ, kéo theo cái bóng thật dài. Mỗi bước chân đều trở nên nặng nề, như đang nhắc nhở đau đớn nàng phải nằm trái. Chi thoảng một cái không ngờ tất cả mọi thứ tốt đẹp lại biến thành thế lương thế này.

Sương lạnh dần dần đọng lại trên mặt nữ tử, đem ấm áp chung quanh tan biến, bốc hơi. Vết thương cũ chưa lành, bị thêm một nhát mạnh mẽ vừa rồi, có lẽ vết thương kia đã không còn cách cứu vãn được nữa. Tất cả qua đi chỉ duy nhất lưu lại nơi này tàn nhẫn của hấn, và vẻ mặt vô lực đến tái nhợt của nàng.

Dọc theo đường đi, Tiểu Hồng đau lòng nhìn nàng, vì nàng mà cảm thấy bất bình, lại cũng không biết giờ nên nói gì mới tốt. Vốn tâm nàng đã bị lạc trong tối tăm một thời gian dài, vừa mới có chút khởi sắc, bị thêm chuyện này sợ giờ chỉ còn thương tổn và xót xa mà thôi.

Nàng hít thật sâu rồi thở ra, tiểu thư của nàng vốn ít khi tươi cười sáng khoái, thật vất vả mới làm mọi chuyện trong lòng nàng bình ổn đi xuống, không ngờ chỉ một chuyện Yết Thành trở về, nàng lại lâm vào trầm mặc. Nay đã không khen, Vương Gia lại nhân tâm nói những lời đã kích ấy, không biết tiểu thư sau này còn phải đối mặt thêm những sóng gió nào nữa?

Kỳ tích là ngày hôm sau, khi Diệp Vũ Dương tỉnh lại, thái độ nàng rất bình thường giống như là chưa hề có chuyện gì xảy ra. Nàng cũng giống ngày thường tới lui đi dạo, thưởng phong ngắm vũ, xem hoa nở hoa rơi trong đình nhỏ, không hề muốn đi quan tâm tranh chấp hơn thua với bất cứ ai. Xưa nay nàng vốn chưa từng quá lưu luyến bất cứ thứ gì, thỉnh thoảng lại thờ ơ ngồi ngắm mây trôi trên cao, mặc chúng bay muốn đi hay là lưu lại.

Hiện tại nàng chỉ một người, nên nàng cố gắng tranh thủ, hưởng thụ sự tự do tự tại, nhờ thời gian này để cho lòng mình được thư giãn một chút. Đôi khi nàng một mình ngồi đó mỉm cười vu vơ, tay nhẹ phớt lờ trên mặt cỏ, lại cố hít lấy hít để mùi hương của cỏ, như muốn đem chúng thấm tận lòng mình, bỏ dạng cỏ về như rất tự đắc.

Mọi thứ nhìn qua đều không có gì lạ, nhưng nếu tinh mắt quan sát kỹ sẽ phát hiện nàng so với trước kia quả thật rất khác biệt. Nhưng cụ thể là khác ở chỗ nào thì không ai có thể nói rõ được.

Qua hết mấy buổi tối, Thương Duật mới tiến đến đây. Lúc ấy Vũ Dương đang ngồi dùng bữa, thấy hấn đến, nàng lễ phép đứng lên hành lễ, sau đó cũng không lên tiếng hỏi hấn đã ăn chưa, chỉ một mình ngồi xuống tiếp tục.

Thương Duật phát hiện nàng có chút kỳ quái, nhưng cũng không nói gì, cho rằng nàng tính tình vốn lãnh đạm nên hấn cũng tự mình ngồi xuống dùng chung. Ngẫu nhiên Thương Duật cũng hỏi thăm xem mấy ngày qua thế nào, nàng cũng rất nho nhã lễ độ trả lời, tựa hồ không có gì khác biệt. Tất cả cử chỉ quá mức nhu thuận, lễ độ này lại làm cho nàng nhìn qua thêm phần lạnh nhạt, so với ngày trước quả thật khác biệt rất nhiều, nhưng hấn lại không thể nói rõ nàng có chỗ nào không đúng.

Dùng xong bữa tối, Vũ Dương lẳng lặng đến bàn đọc sách một lát. Thấy Thương Duật không có ý rời đi, nên tiến đến giúp hấn rửa mặt chải đầu một chút.

Khi đang lau mặt, bất ngờ nàng bị Thương Duật bắt lấy tay mình:” Vũ Dương, nàng có tâm sự sao?” Đôi mắt sâu thâm thúy gạt gao nhìn nàng, lại nhìn đến ánh mắt mờ mịt của nàng, giống như đang bị một lớp sương mù dày đặc bao phủ. Hấn nhất thời không thể nhìn thấu, cho nên càng không hiểu rõ đằng sau ánh mắt kia nàng đang chứa chứa những gì?

“Nô tỳ không có!” Nàng thoảng muốn giãy khỏi tay hấn, thấy hấn bắt vì sở động nên cũng mặc để hấn nắm chặt.

Tất cả đau đớn phải chịu đựng, có lẽ nàng không có cách nào đem chúng toàn bộ che giấu, nhưng đồng thời cũng không cho bất cứ kẻ nào có cơ hội nhìn thấu; tôn nghiêm của nàng có thể bị chính hấn giẫm đạp lên một lần, nhưng hiển nhiên không có khả năng cả đời này nàng sẽ quỳ lụy trước mặt hấn.

Hồi lâu sau, Thương Duật thật sự nhìn không ra nàng có gì khác thường, ngoại trừ ánh mắt có chút mờ mịt mà thôi, nên hắn liền buông tay để nàng tiếp tục hầu hạ.

Có lẽ, do quá để ý, lại quyết tâm từ nay không cho phép mình được động đến chân tình, nên giờ phút này nàng mới có thể bình tĩnh đối mặt với hắn ư?

“Bạch ngọc trăm đầu?” Thương Duật nhìn mái tóc đen bóng, trên đó trông không thì cảm thấy rất không đúng.

“Không có xuất môn, có lẽ đã quên.” Nàng vân đạm phong thanh nói xong, xoay người nhìn hắn.” Chẳng lẽ giờ Vương gia muốn nô tỳ cài nó lên sao?”

“Thôi!” Thương Duật phát phát tay, đem nàng ôm chặt vào lòng:”Vũ Dương, chúng ta có con đi!” Nàng như thể tuy thoáng nhìn qua không thấy có gì biến hóa, nhưng hắn lại thấy có chút sợ hãi, còn thật sợ hãi. Quả nhiên hắn đến giờ vẫn chưa quen với tính tình đậm mực của nàng, chỉ đành bắt nàng có đứa nhỏ thì mới mong sau này có thể ràng buộc nàng một chút.

Nghe hắn nói, tâm Vũ Dương hơi rung động, muốn có con sao? Nàng chính mình một người đã sống rất khổ sở, vì sao còn muốn liên lụy làm khổ thêm một đứa nhỏ nữa chứ? Huống chi ngày mai ra sao nàng còn chưa biết. Nay có lẽ vì hắn đối với nàng còn chưa hoàn toàn một mặt, do xúc động nhất thời nên muốn có đứa nhỏ mà thôi. Một ngày nào đó khi hắn đã không còn hứng thú với nàng nữa, trách nhiệm kia e rằng sau này sẽ chỉ có mình nàng gánh lấy. Nàng biết mình một khi có con thì phải có trách nhiệm đem đến hạnh phúc cả đời cho con của mình, cũng đã biết rõ mình làm không được, thì vì sao còn muốn để đứa nhỏ đến đây cùng chịu khổ chứ?

Nàng không cần, chỉ trừ phi phải bảo đảm bản thân có thể đem lại hạnh phúc cho đứa nhỏ :”Nô tỳ không muốn!”

Tay hắn đang choàng thắt lưng nàng thoáng thả lỏng, môi đang lưu luyến bên vành tai nàng cũng dừng lại.” Nàng nói cái gì?” Ánh mắt dần dần trở nên thâm sâu, khó mà nắm bắt hiểu được. Đây chính là dấu hiệu hắn đang tức giận.

“Nô tỳ nói nô tỳ không muốn có con!”

Hắn gắt gao nhìn nàng chằm chằm, không cho nàng có cơ hội né tránh.” Vì sao?” Giọng nói hắn lạnh đến cực điểm khi nhìn đến vẻ mặt đang rất bình tĩnh của nàng.

“Rất phiền, rất ồn ào, nếu đợi đến lúc đó mới thấy phiền toái không bằng bây giờ không cần vẫn là tốt hơn!”

“Điệp Vũ Dương, nàng thật là quá ích kỷ, chỉ nghĩ cho chính mình, ngay cả cơ hội để cho đứa nhỏ của mình được sinh tồn cũng không cho sao?”

“Nô tỳ thừa nhận mình không phải là người rộng rãi phóng khoáng!” Nàng sao có thể hào phóng đây, khi trong sạch chính mình thiếu chút nữa đã bị phá hủy, đổi lại chỉ là hai chiếc răng đầy máu kia. Nàng vì hắn chần kiếm lại hiển nhiên trở thành gánh nặng cho hắn. Mọi thứ giờ đây đối với nàng đều đã không còn quan trọng nữa, cho dù là hiện tại nàng có bị ai lấy dao cắt từng thớ thịt cũng không hề hấn gì.

“Giỏi lắm, người bây giờ đang tính toán chuyện gì? Chẳng lẽ vì được sủng nên kiêu ngạo sao?”

Hắn nâng cao chiếc cằm nhỏ, bắt nàng nhìn thẳng vào mắt hắn.” Người có gì mà không dám đương nổi chứ? Điệp Vũ Dương, người đã thay đổi. Nếu vì gần đây bốn vương đã quá sủng người, người liền tỏ ra như vậy thì người quả thật là quá xem trọng bản thân mình đi!”

“Thật sao? Vậy gia cứ mặc kệ, cứ để nô tỳ được một lần tự khinh bỉ chính mình, chẳng phải tốt sao!”

Hắn không thể tin mà nhìn thẳng nàng. Hắn thật sự không ngờ nàng có thể dễ dàng đem tất cả mọi chuyện xảy ra trong quá khứ, biến chúng thành hư vô như thế.” Những lời này của người là có ý tứ gì! Mau nói rõ ràng cho bốn vương nghe!”

“Đó chẳng phải là ý tứ của gia đã nghĩ đến hay sao!” Nếu như đã muốn chấm dứt, liền cứ chấm dứt đi. Từ nay bản thân nàng sớm sẽ được thanh tịnh trở lại thôi, điều này chẳng phải tốt hơn sao.

“Được, tốt lắm! Lúc trước thấy người vì bốn vương liều mạng, trong lòng ta còn cảm thấy bứt rứt, do dự. Nay nếu chính người đã muốn như thế, cũng đừng trách sao bốn vương đối người quá vô tình!”

Rốt cục hắn vẫn nói ra, tất cả mọi thứ nàng có bất quá cũng như Hương Lăng từng có, đã biến mất. Nếu đã như thế, nàng còn níu kéo làm gì.” Nô tỳ tuyệt đối sẽ không!” Nàng thấy đáng tiếc chính là những ngày họ vui vẻ hạnh phúc sao lại quá ngắn. Đó cũng là thời gian mà hắn đối xử với nàng rất tốt, tuy rằng không thật, nhưng nó sẽ mãi in sâu trong trí nhớ của nàng, trở thành hồi ức tốt đẹp nhất.

Buông cảm nàng ra, Thương Duật cũng thuận đẩy nàng một cái. Hắn mặc kệ nàng bị té ngã :” Điệp Vũ Dương, là người tự gây ra!” Hắn phát tay áo, xoay người rồi đi, đem theo tất cả âm áp, chỉ lưu lại cho nàng nơi này từng cơn gió lạnh đến tê cóng.

Kết thúc rồi sao? Có lẽ là thật? Điệp Vũ Dương từ từ đỡ lấy cơ thể mình lên giường, chỗ khuỷu tay truyền đến cảm giác đau đớn. Nàng đem lòng bàn tay mở ra, nhìn thấy một vết xeo rất xấu xí, sau khi rửa sạch nó trông lại càng rõ ràng, như nói cho nàng biết những gì hắn đã cho nàng bất quá chỉ là hoa trong gương, trắng trong nước mà thôi, có muốn thế nào cũng sẽ không thực hiện được. Nhưng trước đây thì sao, hắn đâu cần đòi nàng mà báo ân gì? Hay giống như lời hắn từng nói, chỉ là nhất thời xúc động sao? Chỉ muốn đùa giỡn một chút sao?

Đám người Tiểu Hồng chạy vào :” Tiểu thư, người không sao chứ?”

Nàng mỉm cười lắc đầu: “Không gì!” Nàng gờ tuy cười nhưng hai tròng mắt cảm thấy nóng rát, xót xa: “Ta muốn đi ngủ!”

Hai người thị nữ kinh ngạc, cũng biết nhiều lời vô ích, đành yên lặng để nàng nghỉ ngơi.

Sau chuyện ngày ấy, Thương Duật cũng không hề ghé tới. Nàng muốn làm thì liền làm, bọn họ khi đó không hề lớn tiếng gây cãi, chỉ có hấn thật sự phần nộ. Cứ như vậy ngày trôi qua, mọi thứ chậm rãi khôi phục như cũ. Có lẽ sau khi tình nồng chính là một mảnh lạnh lẽ, không một ai muốn để ý tới? Càng huống hồ tình yêu kia một chút cũng không thật.

Nhìn lên trên cao, tuy ánh trăng một mảnh đơn độc nhưng vẻ đẹp thê lương của nó lại làm cho tất cả mọi thứ chung quanh ghen tị vì khó mà sánh kịp.

Cơ thiếp trong phủ, đối với tình trạng biến đổi nhanh chóng của Vũ Dương sớm đã thành thói quen, thế nên không có bất kỳ ai cả gan dám tiến đến châm chọc. Dù sao toàn bộ vương phủ này, người có khả năng chọc giận Thương Duật, hấn cũng không thể là một người đơn giản. Đây chính là kinh nghiệm mà các nàng từng trải học được. Nam nhân như hấn thật làm cho người ta khó mà hiểu được, những nữ nhân khác theo đuôi muốn lấy lòng hấn không thiếu thế nhưng lại có mấy ai được hấn sủng ái đâu chứ, còn Điệp Vũ Dương đậm nhạt, không mặn không nhạt ngược lại trở thành nữ tử Thương Duật nhất sủng ái.

Nay nàng tuy rằng thất thế, nhưng cứ theo tâm tính của Thương Duật thật rất khó đoán nàng ngày sau sẽ lại Đông Sơn tái khởi. Mặc dù nghị luận xung quanh nổi lên như vũ bão nhưng cũng không thấy có bất cứ kẻ nào dám chân chính tới cửa mà khiêu khích.

Ngẫu nhiên Hương Lăng cũng sẽ đến thăm, nhưng chỉ yên lặng thờ dài, khuyên giải nàng vài câu. Nào là nói hôm nay Thương Duật đem nữ tử nào tiến phủ, hay ai là cơ thiếp được hấn sủng ái nhất. Nàng đơn giản chỉ muốn đem tất cả mọi chuyện này nhằm để khuyên Điệp Vũ Dương không nên quá so đo làm chi, dù sao hấn là vương, còn các nàng chỉ là phi.

Nghe như vậy, Điệp Vũ Dương chỉ cảm thấy càng thêm đau lòng vì Hương Lăng mà thôi. Hương Lăng không giống như nàng rất tùy hứng, nàng có rất nhiều cố kỵ, cho nên thời điểm nàng có thể đem nỗi lòng phát tiết cũng không nhiều lắm. Mỗi ngày nàng ở trước mọi người tươi cười như hoa, nhưng thời gian đã lâu như vậy cũng không nghe thấy một chút tin vui gì từ nàng. Chuyện này trước giờ mãi mãi vẫn luôn canh cánh trong lòng Điệp Vũ Dương, thiết nghĩ nếu không phải lúc trước bị mình va chạm, làm thành như vậy, e rằng nay Hương Lăng cũng không phải khổ sở thế kia.

Chính nàng thói quen luôn chỉ cô độc một người nên không chút để ý những chuyện bên ngoài, còn Hương Lăng thì lại khác. Mãi đến sau này, Vũ Dương biết mình cần duy nhất chính là cảm giác an toàn. Thương Duật đến nay không biết vì sao cũng không con nổi dòng, hậu viện nữ tử chưa có bất cứ một ai dùng thứ thuốc nào thế nhưng lại cũng không thấy ai có tin vui truyền đến. Tất nhiên chuyện này đối với Hương Lăng là chuyện vui, nhưng khó tránh khỏi sẽ làm cho mọi người chung quanh cảm thấy thật lo lắng.

Con người dĩ nhiên luôn ích kỷ, còn Hương Lăng bất quá đã cạy vào địa vị của mình thật sự ổn định nên mới nói như vậy. Nhưng Thương Duật đối với Vũ Dương ôn tồn, bất quá là do hấn nhất thời hứng thú mà thôi. Một ngày nào đó nếu nàng bị thất sủng, bên cạnh lại còn có thêm đứa nhỏ phải có người chăm sóc, khi đó mới biết cái gì gọi là thực tế phủ phàng thì đã muộn. Huống chi nay quyền thế Thương Duật đang lên cao tựa như mặt trời giữa trưa, hấn duy nhất chỉ thiếu mỗi một bộ hoàng bào trên người mà thôi.

“Vương Phi, thật làm khổ người rồi!” Điệp Vũ Dương nhẹ đưa mắt nhìn nữ nhân trước mặt.

Hương Lăng ánh mắt âm trầm nhìn Điệp Vũ Dương, mỉm cười nói: “Ta thật rất tốt, ít nhất mọi người trong phủ cũng không dám đụng đến ta, muội nhưng thật ra... haiz như thế nào lại trở thành như vậy đâu?” Bản thân Hương Lăng thật sự không muốn đòi hỏi gì nhiều lắm. Nàng lại được Thương Duật tôn trọng, điều này nàng trong lòng luôn rất cảm kích, chính nhờ vậy mà nàng mới có thể chống đỡ cho tới hôm nay.

Hai người trò chuyện trong chốc lát thì đứng dậy rồi đi. Lại mới đi chưa được bao xa, đã thấy phía đằng kia một thân ảnh nữ nhân trong trang phục màu tím sáng lạn. Nàng toàn thân toát lên vẻ thanh tú, hoàn toàn không giống như những cơ thiếp khác, nàng tuy trang điểm rất nhẹ, trang sức trên người cũng không quá mức nhưng lại trông đầy vẻ phong tình. Nữ nhân đang lặng lẽ ngồi dựa bên hiên, giống như một đóa u lan, đã đẹp càng thêm đẹp. Tuy nhiên bộ dáng kia lại không chút nào che dấu sự cao ngạo trong đó.

Nhìn thấy đám người bọn họ tiến đến, nhưng nàng ta cũng không có ý đứng dậy hành lễ.

Linh Nhi sớm đã không vừa mắt với nữ chủ nhân mới vừa tiến đến này, lập tức không hồn không giận lên tiếng: “Từ Uyên tiểu thư, tại sao nhìn thấy Vương Phi lại không hành lễ?” Nàng theo hầu bên người Hương Lăng đã nhiều năm, lá gan cũng không nhỏ, tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha cho kẻ không để Vương Phi vào trong mắt.

Từ Uyên thái độ khinh thường, nhìn đến Linh Nhi: “Vương Phi còn chưa lên tiếng, ngươi lại có tư cách gì?” Lời nói vừa ra khỏi miệng đã không khó nhận ra nữ nhân trước mắt quả thật chỉ là một kẻ rất nông cạn.

“Ồ, không sai, nhưng Vương Phi đã cho phép nô tỳ có được đặc quyền này. Xin hỏi chẳng lẽ Vương gia ngài cũng đã cấp cho tiểu thư đặc quyền nhìn thấy Vương Phi mà không cần hành lễ hay sao?” Uyên chuyển kéo theo Thương Duật vào, làm cho Từ Uyên không thể thốt lên lời nào.

Không nghĩ Từ Uyên kia cũng không phải loại người dễ dàng chọc tới, nàng nhìn cũng không nhìn mọi người chỉ là liếc mắt một cái rồi nói: “Hừ, Vương Phi, nàng bất quá cũng là một nữ nhân ghen tị mà thôi!” Giọng nói không phải là lớn, như có như không truyền đến tai người khác lại rất khó nghe.

“Ngươi mới nói cái gì?” Linh Nhi tức giận không nhỏ, lập tức nắm chặt lấy tay của Từ Uyên.

Nhìn mọi chuyện diễn ra trước mắt, Điệp Vũ Dương nhận thấy Từ Uyên này thật rất quá đáng. Nàng ta bề ngoài nhìn qua quả thật là khiến cho người ta mê muội, nhưng lời nói thoát ra khỏi miệng lại chứng tỏ nàng là một người không ra gì, còn rất vô phép.

“Làm càn, nguoi thật ra chỉ là một tên nô tài lại dám chạm vào tiểu thư nhà ta sao?” Thị nữ bên cạnh Từ Uyển một phen tiến đến đẩy Linh Nhi ra.

Linh Nhi bị thị nữ kia thỉnh linh xảy ra va chạm, toàn thân đứng không vững, ngã về phía sau, nhất thời buồn bực liền xông vào ẩu đả.

Hương Lăng thật sự không thể nhìn được nữa, trầm giọng giận dữ nói:” Dừng tay, trong mắt các nguoi còn có bốn Vương phi hay không?” Hương Lăng hoàn toàn không giống như vẻ điềm đạm dịu dàng thường ngày, ánh mắt nhìn thẳng vào mặt Từ Uyển.

Từ Uyển không chút để ý đến lửa giận của Hương Lăng, lên tiếng nói:” Vương Phi, ngay cả nha hoàn chính mình cũng không quản được, thì nguoi có tư cách gì quản ta?”

“Ba” một chưởng, Hương Lăng hung hãn tát thật mạnh vào mặt nữ tử trước mắt:”Ý vào Vương gia nay đang sùng nguoi liền như thế mà vô pháp vô thiên không coi ai ra gì hay sao?” Tất cả mọi tức giận và động tác của Hương Lăng đều diễn ra thật là tự nhiên, lưu loát, tựa như một thói quen.

Điệp Vũ Dương không những kinh ngạc khi nhìn thấy Hương Lăng ra tay, nàng càng kinh ngạc hơn là bộ dáng hậu viện nữ tử tranh giành phu quân, xem ra là xấu xí như vậy. Hương Lăng tuy rằng thủ đoạn hơi tàn nhẫn, nhưng cũng vì muốn trừng phạt nữ nhân không biết trời đất kia, mà nguoi nọ bất quá cũng vì được sùng mà kiêu, vậy thì chuyện này sai là ở ai đây?

“Nguoi dám đánh ta? Một nữ nhân không thể sinh con mà dám đánh ta?” Từ Uyển bụm mặt, miệng há hốc không thể nói được lời nào trừng mắt tức giận nhìn Hương Lăng. Khóe mắt vừa di chuyển nhìn thấy Thương Duật từ xa đang tiến lại đây liền kêu lớn:”Gia, ngài phải vì thiếp thân mà làm chủ a!”

Thương Duật khó hiểu Từ Uyển, lại nhìn sang Hương Lăng và Điệp Vũ Dương:”Chuyện gì ở đây?” Khi liếc sang một bên phát hiện trên nguoi thị nữ quần áo hỗn độn, tóc tai rối bù, nói vậy vừa nãy bọn họ đã ẩu đả.

“Vương gia, Vương Phi ra tay đánh nguoi!” Từ Uyển vừa khóc vừa kể, tay chỉ thẳng về phía Hương Lăng rồi sau đó buông bàn tay đang che bên má ra, để lộ khuôn mặt đỏ tấy.

Xưa nay Thương Duật đối với tất cả chuyện này đều là mắt nhắm mắt mở, nay tận mắt chứng kiến tự nhiên có chút phiền muộn:”Hương Lăng, đây là chuyện gì?”, Chuyện của hậu viện, hẳn rất ít khi để ý bởi vì đã có tam nương và Hương Lăng. Nay chuyện nào loạn này diễn ra trước mắt, cho nên hẳn không thể nào mà mặc kệ.

“Từ Uyển không chỉ đối thiếp bất kính còn mở miệng nhục mạ thiếp, bởi vậy mới có chuyện thế kia.”

“Nhục mạ?” Thấy Hương Lăng không tiếp tục mở miệng, Từ Uyển cũng im lặng. Thương Duật bèn nhìn sang Điệp Vũ Dương hỏi:”Điệp Vũ Dương, nguoi nói!”

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Đại Dựng

Vũ Dương biết Thương Duật đã không trực tiếp hỏi Hương Lăng chính vì nhìn thấy nàng có tia do dự. Nàng không kể Từ Uyển nói rằng mình không sinh được, chủ yếu là bởi vì nàng sợ ảnh hưởng, tổn thương Vũ Dương. Đương nhiên, điều đó Điệp Vũ Dương hoàn toàn là hiểu được:” Từ Uyển cô nương nói Vương Phi không sinh hài.....”, nàng càng nói càng nhỏ, còn chưa nói xong đã nghe một tiếng chất thanh thúy vang lên.

Từ Uyển ngay lập tức lấy tay bịt lại bên mặt lần nữa, ngẩng ngốc nhìn Thương Duật, ngay cả khóc cũng không dám khóc thành tiếng, yên lặng đứng đó không ngừng gạt lệ.

Thương Duật không phải là nguoi chưa từng ra tay đánh nữ nhân. Kẻ nào dám chọc hấn tức giận, hẳn đương nhiên sẽ không phân biệt nguoi đó là nam hay nữ, là già hay trẻ, hấn đều hạ thủ.” Thật là to gan, ngay cả Vương phi mà nguoi cũng dám bất kính?” Hấn thấy bản thân mình rất kỳ quái. Thật ra lúc mới nghe Hương Lăng nói, hấn đã muốn xác định là chuyện gì, nhưng khi nhìn thấy Hương Lăng do dự, hấn liền cố ý tìm cớ hỏi sang Vũ Dương chỉ vì bản thân hấn rất muốn nghe giọng nói của nàng. Đã nhiều ngày trôi qua, hấn không nhìn thấy được nàng, không ngờ chính mình hôm nay xuất hiện nơi này, lại nhìn đến ánh mắt của nàng không có một tia vui sướng nào, trong đó nhiều thêm chỉ là hờ hững, làm lòng hấn không khỏi thất vọng.

“Thiếp thân... Thiếp thân.....” Từ Uyển giờ cũng không thể nói được gì, thoáng cái liền gập nguoi quỳ xuống.” Thịnh gia tha mạng!”

“Tha cho nguoi? Nguoi bất quá cũng chỉ là một à ngu xuẩn mà thôi!” Nhìn thấy tổng quản một bên đang theo tới đây, Thương Duật ngay cả mi cũng không nhắc lên nhìn nàng ta lấy một cái ra lệnh:” Nguoi đâu, đem nàng lôi xuống!”

“Không! Gia, xin tha mạng, tha mạng!”

“Một đêm vợ chồng, trăm ngày ân ái”, đây không phải là câu nói dân gian đã được truyền lưu từ ngày xưa hay sao? Nay ở tại vương phủ này của Thương Duật, dường như lại cũng không hề có chút ý nghĩa gì cả. Trong thế giới của hắn, những gì hắn nói mới chính là định luật, chỉ có hắn mới là chúa tể duy nhất trên thế gian này.

Nhìn Từ Uyển bị người lôi đi, Diệp Vũ Dương thoáng thấy lòng mình chùng xuống. Vô luận thế nào, Từ Uyển xúc phạm Hương Lăng, thì đó chính là từ tội; còn chính nàng xúc phạm hắn, lại còn có thể bình bình yên yên mà đứng tại nơi này. Nàng không thể vờ như không biết đây là do hắn cố tình đặc biệt đãi ngộ đối nàng, nhưng hắn càng đãi ngộ thế này nàng lại càng không hy vọng mình phải dùng suốt đời này để bày tỏ sự cảm ơn đối với hắn, thật sự là không hy vọng a!

Hương Lăng lẳng lặng nhìn đến nam nhân bên cạnh, nhìn thấy hai tròng mắt hắn giờ chỉ còn có kích động, liền nói:” Tạ Vương Gia!” Nàng biết rõ hắn thủy chung luôn đặt mình ở địa vị nặng nhất, nên nàng không cần sợ mình bị hắn bỏ rơi. Điều này cũng chứng tỏ thì ra hắn mãi vẫn không quên được quá khứ.

“Đưa ngọc, nàng cũng không nên vì thế suy nghĩ nhiều biết không!” Thương Duật vuốt ve dung nhan của nàng, bắt gặp trong lòng hơi xúc động. Bao nhiêu năm qua hắn và nàng đã không còn có thể tự tại tùy ý như trước đây nữa.

Vũ Dương không dám mở mắt, lên tiếng:” Nô tỳ xin cáo lui trước!” Nói rồi nàng cúi người hành lễ, không đợi hai người mở miệng đã muốn xoay người rời đi.

Rời khỏi chỗ hai người bọn họ, Diệp Vũ Dương lẳng lặng một mình dọc theo đường mòn trở về. Nhìn đến tình cảnh hôm nay, nàng ít nhiều xem ra cũng đã hiểu được gì đó, thì ra Hương Lăng thật sự không giống như vẻ bề ngoài nhu nhược mà nàng đã thấy. Một nữ tử không thể nào xem là nhu nhược, đơn giản trong khi nữ nhân chung quanh đang cố gắng tranh thủ tình cảm của trượng phu mình; hoặc là đối với cuộc sống nơi này, nàng ta xem ra cũng là người có tâm tư kín đáo, bằng không làm sao có thể đứng trụ một cách vững vàng không ngã cho tới tận ngày hôm nay chứ?

Cuộc sống hơn thua tranh đoạt thế này thật sự không phải là những gì Vũ Dương nàng mong muốn, phải cùng nhiều cơ thiếp tranh giành tình yêu đó là điều nàng làm không được, mà nếu nàng phải sống như vậy thật cũng không chút vui vẻ gì.

“Diệp Vũ Dương, người đứng lại!” Thanh âm lạnh lùng của Thương Duật truyền tới, đánh gãy tâm tư mơ màng của nàng. Vũ Dương chuyển mâu nhìn lại, chỉ thấy hắn đang mang bộ mặt đầy tức tối:” Người rốt cục là muốn thế nào?”

“Nô tỳ không muốn gì cả!” Ngày đó, nàng đã bị những lời hắn nói làm cho tổn thương đau đớn cỡ nào, sau đó một mình lủi thủi quay lại Quyển Ly hiên. Nỗi đau kia làm cho tâm nàng như chết lặng, nay cảm giác đó vẫn còn rất rõ ràng, chân thật, làm sao mà nàng quên được chứ? Chỉ bằng hai chiếc răng đâm máu kia mà hắn cho rằng có thể thay thế bù đắp cho nỗi đau đến tê liệt này của nàng sao? Nàng càng không ngờ bản thân mình đem tâm chân tình trao ra, lại bị người ta vô tâm đem nó giẫm nát dưới chân.

Thương Duật gắt gao nắm lấy vai nàng, hung hãn chất vấn:” Chẳng lẽ lúc trước, người liều mạng đem thân chấn kiếm cho bốn vương tất cả đều là giả sao? Chẳng lẽ người vì ta rơi lệ cũng là giả sao? Chẳng lẽ lòng người cảm thấy đau đớn khi nghe ta kể về quá khứ cũng là giả à? Diệp Vũ Dương, người mau tỉnh lại đi, vì sao người lại muốn mọi thứ thành ra như vậy chứ? Rốt cục người là vì lý do gì mà lại cố tình cứ đẩy bốn vương ra đây?”

Thì ra hắn là đang đau lòng. Nàng rất muốn nói cho hắn biết nước mắt của nàng rơi xuống ngày trước đều hoàn toàn chân thật, không phải là giả, nhưng tất cả mọi thứ kia đã bị chính ai đập tan đây? Hắn đối nàng chẳng lẽ cũng rất xem trọng sao? Nhẹ nhàng tầm mắt nhìn đến ánh mắt đang thất thần, vội vàng của hắn, nét thâm trầm trong dĩ vãng đã không thấy, sự tình lặng cũng đã không còn, giờ còn lại nơi đây mắt kia chỉ toàn là chất vấn.

Trái lại với hắn, đôi mắt nàng trắng đen rõ ràng, trong đó có sự kiên trì không muốn bỏ qua, tuy nhìn vào có cảm giác mát lạnh như một dòng suối nhưng lại mang theo rất nhiều băn khoăn.

Hai người không ai mở miệng, họ không cần bất cứ thứ ngôn ngữ nào, chỉ là lẳng lặng nhìn nhau, cố tìm hình bóng chính mình trong mắt đối phương. Cách nhau một khoảng xa hai bước, nhưng ánh mắt lại không buông tha đẩy đưa một chỗ, rõ ràng không thể bỏ xuống được quá khứ tốt đẹp, cho dù có đau thương, có nước mắt, nhưng dù vậy hai trái tim cũng đã dần dần tiến gần đến nhau.

Không thể quên được, lần đó nàng dùng tử ngọc đâm vào ngực hắn, dù bị đau đớn hành hạ, hắn vẫn cố chấp nhìn nàng bá đạo nói:” Diệp Vũ Dương, người nhớ cho kỹ, sống chết cả đời của người đều nằm trong tay bốn vương. Nếu như không có bốn vương đồng ý, dù là lên trời hay xuống đất ta cũng không để cho người yên ổn!” Lời thề đó của hắn đã thật sự làm nàng rung động. Nàng còn nhớ rất rõ lần đó hắn ở trước mặt mọi người nói:” Vũ Dương, trà này so với trà người pha thật là khó uống” Ánh mắt hắn nhìn nàng thật ấm áp, miệng đem chuyện vật vãnh trong nhà cùng nàng tán gẫu. Khoảnh khắc đó nàng cảm thấy bọn họ thật sự rất giống như bao cặp vợ chồng bình thường khác, nàng không thể.....

Đã có quá nhiều chuyện xảy ra, nàng nhận thấy mình đối hắn khó mà buông tay, cũng cảm nhận được tình cảm sâu đậm kia đang ngày được thăng hoa.

Một trận gió lớn thổi đến, những đoá hải đường yếu đuối cũng bị gió làm cho rung sợ, từ từ rơi xuống, gất gao đem hai người quấn quanh. Từng cánh hoa nhẹ nhàng theo gió bay là tả, đậu lại trên mái tóc dài đen huyền của nàng. Mái tóc mượt dài đen bóng giống như thoáng được cái thêm trang sức trông càng rực rỡ hơn, vẻ đẹp thiên nhiên kết hợp với nét thanh thuần càng làm tôn lên vẻ đẹp vốn có của nàng, trông nàng giờ đây càng thêm vài phần thanh khiết, thoát tục.

Thân mình chậm rãi mặc hắn ôm chặt vào lòng, Diệp Vũ Dương hoảng hốt nhận ra chính mình đã thất thố, liền thốt lên:” Không cần!” Nàng cũng có kiên trì của chính mình, huống hồ lời hắn nói ngày ấy, nàng quả thật nghe được không sai.

“Vì sao?” Tâm tình hắn mới ổn định hạ xuống lại bị nàng một lần nữa khơi mào, lửa giận giờ đây càng thêm khó nén. Chính hắn đã bỏ xuống kiêu ngạo, chạy theo đến đây để tìm nàng, mà nàng lại năm lần bảy lượt không chịu thuận theo. Đối hắn mà nói không thể nghi ngờ gì đó là nàng đã không để hắn

vào mắt.

Nhìn nét mặt của hắn lúc này, Diệp Vũ Dương cảm thấy thật ghê tởm. Nàng cố đẩy ra nhưng không được, đành ngửa đầu nhìn hắn.” Vương gia, người đã phải làm bao nhiêu lần cái loại chuyện cổ nhân nhượng cho lợi ích toàn cục này rồi? Người đã dùng cách này gạt bao nhiêu nữ tử rồi? Lại cũng không biết đã chiếm được trái tim của bao nhiêu người rồi đi?” Cho tới bây giờ, nàng chỉ nghĩ hắn là người tàn bạo, lại không nghĩ bản thân thật không thể chịu đựng con người hắn lúc này, trước là một bộ mặt, sau lưng lại là một bộ mặt khác.

Tức giận trên người hắn dần dần dâng cao, quanh thân tản mát ra lửa giận, càng lúc càng khó khống chế.” Ngươi cho là bản vương làm tất cả chuyện này đều là giả sao?” Nhìn thái độ lúc này của nàng, hắn cảm thấy người trước mắt quả thật rất xa lạ. Hắn nhìn ra được nàng có ý với hắn, nhưng vì sao phải cố tình tổn thương hắn chứ? Hắn cũng rõ ràng phát hiện đáy mắt nàng có tia do dự đang không ngừng giãy dụa nhưng sao nàng lại đột nhiên đối hắn trở nên xa cách thế này?

“Chẳng lẽ còn không phải sao?” Vũ Dương vốn không phải là người dễ xúc động, mặc dù là gặp phải chuyện tức giận, nàng cũng sẽ bình tĩnh chậm rãi mà nói ra, dù rằng đó là những lời hại người hại mình. Nàng lui về sau một bước, nhìn thẳng vào mắt hắn, nói rõ từng câu từng chữ:” Nô tỳ và Vương Phi, chẳng lẽ không phải đều là đối tượng để Vương Gia báo đáp ân tình thôi sao? Nay sao lại nói nào là tình? Nào là yêu, nói những lời này ra, chẳng lẽ Gia không nghĩ mình sẽ làm bản chúng sao?”

Nói hết tất cả, mâu gian Vũ Dương giờ cũng chỉ có u oán sâu sắc, sâu đến không có thể nhìn thấu được....

Về mặt Thương Duệ giờ cũng tràn đầy bi thương.” Ngươi sao lại có thể cho rằng bản vương là người như thế chứ?”

Mặc dù đã đến nước này, hắn cũng không muốn thừa nhận những lời mình từng nói ngày ấy.” Chẳng lẽ Gia đối Vương Phi không phải vậy sao? Đó là chính tại nô tỳ nghe thấy!” Tàn nhẫn không chỉ riêng Thương Duệ, mà Diệp Vũ Dương, từ khi trải qua chuyện lần đó, e rằng giờ đây tàn nhẫn của nàng so với hắn, chỉ có hơn chứ không kém.

“Diệp Vũ Dương, ngươi quả nhiên là nữ nhân rất vô tâm!” Thương Duệ từng bước tiến lên, cố nhìn thẳng vào mắt nàng, không cho nàng được trốn tránh.” Như thế xem ra, lần này ta đuổi theo tới đây cũng bất quá chỉ là tự mình rước nhục, đúng không?”

Diệp Vũ Dương buộc mình tàn nhẫn, cố tình không nhìn tới hắn. Nàng ngẩng đầu ngắm hoa hải đường trên cao, thường thức bức tranh xinh đẹp không sao tả xiết trước mắt. Những đóa hoa nhẹ nhàng rơi xuống, thưa thớt lượn lờ trong không trung, nhìn đến cảnh này tâm tình xúc động vừa rồi của nàng cũng phần nào bình ổn lại.

“Ngươi đi, mau đi khuất mắt cho bản vương! Đừng bao giờ để bản vương nhìn thấy ngươi nữa!”

“Nô tỳ tuân mệnh!” Diệp Vũ Dương cúi xuống hành lễ rồi lập tức xoay người rời đi. Khoảnh khắc xoay người, nàng hiểu được chính mình vì sao vừa rồi lại muốn ngẩng đầu nhìn đến những đóa hải đường trên cao? Nàng biết mình đã không dám đối mặt trả lời chất vấn của hắn. Nàng rõ là đang cố nhin, cố đem nước mắt chảy ngược trở vào, không muốn bày ra bộ dạng yếu ớt ở trước mặt hắn.

Nước mắt từng giọt từng giọt đang rơi xuống, nàng cũng không dám lấy tay lau đi, chỉ mặc chúng nhẹ nhàng bay trong không trung, để đau thương kia cứ chậm rãi thấm sâu vào tận lòng nàng. Tựa như mỗi khi mưa gió, giọt mưa sẽ thấm ướt những đóa hải đường đang rơi xuống đất, nhưng đồng thời khi mưa gió qua đi chúng lại sáng lạn vui vẻ trở lại. Trái lại đôi khi gặp phải những cơn mưa nhỏ xuất hiện không đúng lúc, lại cố chấp kéo dài dai dẳng, đây chẳng khác nào là đang cố tình tra tấn lẫn nhau. Giờ phút này, ngay cả hô hấp cũng dần trở nên đau đớn, Diệp Vũ Dương mới hiểu được, buông tay không ngờ cũng khó khăn như vậy.

Nhìn nàng từng bước rời đi, Thương Duệ mới phát hiện chính hắn đã thất vọng cỡ nào. Lần đầu tiên hắn đối mặt với việc buộc mình phải tự hạ giọng đầu hàng, không ngờ nàng lại có thể vô tâm, xoay người bỏ đi. Hắn chính vì quá kiêu ngạo cho nên trước mặt nữ nhân hắn không cho phép mình cúi đầu chịu thua, nhưng khi ở trước mặt nàng hắn phát hiện hắn đã không còn là mình như trước kia nữa. Rốt cục hắn sai ở đâu chứ? Ngày ấy làm cho nàng bị Phương Thân Vương cướp đi, nếu đó không phải là kẻ sách duy nhất, hắn tuyệt đối cũng không muốn làm vậy. Hắn nghĩ nàng sẽ lên tiếng chất vấn, trách móc nhưng nàng không có, khi đó nàng chỉ hỏi hắn một câu rồi không bao giờ đề cập đến chuyện đó thêm một lời nào nữa.

Chính là từ đó về sau thái độ nàng ngày càng một thờ ơ, đối với hắn cũng lạnh nhạt, xa cách. Trở về vương phủ, hắn ngày đêm luôn bận việc, biết rằng nếu chờ nàng mở miệng chất vấn là tuyệt đối không có khả năng, bởi vậy đêm đó tiến đến chỗ nàng, hắn đã chuẩn bị cùng nàng giải thích mọi chuyện, nhưng nàng lại cự tuyệt. Nàng thẳng thắn cự tuyệt có con với hắn, cũng quyết không cho số phận sau này của nàng có hắn hiện diện trong đó. Kiêu ngạo như hắn làm sao có thể để người khác không đem mũi mình dè vào trong mắt chứ, cho nên hắn đem những lời ngoan độc nói ra, nhưng sau khi mọi chuyện qua đi hắn liền thấy hối hận. Hắn thầm nghĩ chỉ cần hắn dùng thành ý nhìn thẳng vào ánh mắt nàng, hy vọng nàng sẽ buông tha để cho cả hai bậc thang mà leo xuống, nhưng nàng lại keo kiệt cố tình không cho hắn bất kỳ cơ hội nào để xoay sở hoặc viện cớ.

Mấy ngày trôi qua hắn bởi vì quá thương nhớ nàng mà đau lòng không thôi, nhưng giờ tiến đến bất quá cũng chỉ để nàng khinh thường. Thương Duệ, người thật sự rất ngốc....

Ngự Mạch nói không sai, “đối với nữ nhân không nên quá mức để ý, bằng không kết quả người thương tổn vẫn sẽ là chính mình”. Ngày ấy Thương Duệ còn lên tiếng phản bác, cho rằng đó là bởi vì tên kia không tìm được nữ nhân thật sự ái mộ, nhưng nay Vũ Dương lại tổn thương hắn, mà xem ra vết thương lần này quả thật cũng không nhẹ chút nào. Nữ nhân như Vũ Dương thật là người quá mức tàn nhẫn, so với nam nhân tay cầm trường kiếm đâm thẳng vào người khác có lẽ càng đáng sợ hơn, kiếp này của hắn vì sao lại có thể gặp phải người như nàng cơ chứ?

“Như thế nào? Thương Duệ, trong khoảng thời gian này ngươi thật rất không bình thường.” Ngự Mạch một tay khoát lên đầu vai hắn, rồi sau đó dõi theo hướng ánh mắt hắn đang nhìn.” Ngươi thật ra đang nhìn cái gì? Nơi đó có gì thú vị hay sao?”

Thương Duật thu hồi tầm mắt nhìn lại hắn.” Giờ này sao không ở lại trong quán doanh, người chạy về đây làm cái gì?”

“Thương Duật, người thật không có lương tâm mà. Ngay cả đệ tử Lãnh Mi của ta giờ cũng đã trở thành cận vệ của người, ngay cả ta người làm sư phụ cũng bị người kéo xuống núi, nói cái gì để ta có thể hưởng thụ vui vẻ, bất quá cũng là kéo ta xuống nước mà thôi. Mà xem ra ta bị người càng kéo càng thắm đây mà, giờ ngay cả thời gian để nghỉ ngơi của ta người cũng muốn chiếm lấy. Ta quả là rất đáng thương!”

Thương Duật nhủ mảy mảy nhìn hắn.”Ngự Mạch, đôi khi ta thấy người thật không giống nam nhân chút nào!” Cũng không biết lúc trước chính mình làm sao lại cùng hắn tiếp xúc, nếu không phải vì hôm nay Thương Duật đang cần dùng người, vạn lần cũng sẽ không bảo hắn tiến đến làm chi.

Ngự Mạch vẻ mặt bất mãn, trừng mắt liếc Thương Duật một cái, rồi sau đó giống như nhớ tới cái gì liền mở miệng:” Bây giờ ta sẽ đưa người đi làm chuyện mà một nam nhân phải làm, chúng ta đi ký viện đi!” Lời này hắn nói ra miệng được rất tự nhiên, giống như đây là chuyện ra sa trường điểm tướng bình thường.

“Ta không đi!”. Thương Duật nói xong lạnh lùng xoay người, cố ý không muốn nhìn đến hắn.

“Ồi ời, Thương Duật, người cũng thật là không có chút nghĩa khí đi! Chẳng lẽ người muốn làm một trinh tiết liệt nam à?” Nhớ tới ngày ấy khi hắn nói về Diệp Vũ Dương, ánh mắt mê ly, thật đúng là làm cho người ta có chút chờ mong, rất muốn được gặp người mà hắn cho là có bộ dáng của tiên tử kia để xem thế nào. Đáng tiếc chính mình ngày ngày bận rộn việc trong quán doanh nên cũng không có cơ hội tiến đến để gặp.” Diệp Vũ Dương của người không phải đã đem người quảng một bên rồi sao? Toàn bộ Vương Phủ mọi người hình như đang bàn tán về chuyện này. Thương Duật người đúng là dọa người mà, còn dám làm ra chuyện mất mặt thế này. Một kẻ được xưng là phong lưu, hào phóng như thế nào lại bị một nữ nhân bỏ mặc không để ý chứ? Người nhìn ta đây này, ngọc thụ lâm phong, quả quyết....”

Thương Duật càng nghe càng thêm nổi trận lôi đình nhìn hắn.” Người cảm miệng cho ta!” Thanh âm mà hắn muốn nghe lại không nghe được, còn tiếng huyền não như tiếng điều kêu của tên này thì lại không ngừng vang lên âm i bên tai.

“Người làm ơn mau dẫn ta đi ký viện đi!” Thấy hắn muốn nổi cơn tức giận, Ngự Mạch vội vàng mở miệng:” Nữ nhân này nọ trong hậu viện của người thật không có phẩm vị gì cả, ta không cần!”

Đúng vậy, Thương Duật làm sao mà không biết, trong phủ nay người duy nhất làm cho hắn thỏa mãn chỉ có mỗi mình Vũ Dương. Nàng thật sự là nữ nhân rất chân thật, ở trước mặt hắn nàng chưa từng giả vờ, ngay cả khi phải đối diện với dục vọng chính mình. Mặc dù đôi khi nàng có hơi chút ngượng ngùng nhưng lại làm cho hắn có cảm giác như mình đang bị rơi vào mê loạn, lạc giữa rừng đào, tâm hắn cũng không khống chế trở nên ngứa ngáy, rục rịch. Nay trong hậu viện nữ nhân nhiều như vậy, mà hắn chạm qua chỉ là một vài người, còn một số khác thì ban cho Ngự Mạch:” Được, chúng ta đi!” Đối với những nữ nhân đó, hắn chỉ chạm qua một lần, sau đó cũng chưa từng gặp lại, bởi vì người đó không phải là nàng, không phải....

“A, thật tốt quá!” Ngự Mạch choàng lấy vai hắn, sai bước hướng cửa phủ đi đến.

Đáng tiếc, dường như tất cả những gì Ngự Mạch làm đều lãng phí, vô dụng rồi. Bởi vì khi hắn một bên cùng nữ nhân tán tỉnh đùa giỡn thì Thương Duật lại ngồi một mình uống rượu buồn. Bọn họ vừa tới ký viện đã được Lăng Vân rất nhiệt tình chào đón, còn phải hai mỹ nhân tới hầu bọn họ, không nghĩ tới hắn một cái cũng chẳng buồn chạm đến đã một chưởng đem người đẩy ra. Bất quá sau khi thanh tỉnh lại một chút, hắn liền lấy ra một trăm lượng bạc, đưa cho cô nương đó đi chữa thương. Cho nên đáng ra ban đầu bọn họ là muốn đến đây cùng nữ nhân náo loạn một phen, trái lại hiện giờ Thương Duật ngồi đó, chẳng khác nào pho tượng người, vẻ mặt còn đờ đờ sát khí, làm cho Ngự Mạch đang ngồi sò soạn nữ nhân bên cạnh mà cũng thấy thật nhạt nhẽo.

“Thương Duật, người đến đây là để vui đùa cùng mỹ nhân, hay là đến đây để tự mình làm trò đùa hả?” Ngự Mạch một phen đoạt lấy chén rượu trên tay hắn, thái độ rất tức giận:” Người nhìn bản thân mình xem, người đã đem mình biến ra thành cái dạng gì rồi?”

“Người cứ mặc ta, hãy để ta uống! Ta khó có được một lần để say, người mau để ta uống....” Nét mặt hắn giờ đây chỉ toàn là phiền não, nhìn kỹ còn có đau lòng:” Để cho ta uống, cứ để ta say một lần đi, say rồi thì sẽ không còn cảm thấy đau đớn như vậy nữa....”

Bộ dạng thế này của Thương Duật, hắn trước giờ chưa từng gặp qua. Hắn chẳng phải luôn là bộ dạng cao cao tại thượng, cuồng vọng không biết kiềm chế hay sao? Không ngờ hôm nay trước mặt Ngự Mạch, hắn lại biến thành nam nhân trong bộ dáng thương tâm thế này.” Uống đi, cứ uống cho thật say một lần đi!” Ngự Mạch trả lại chén rượu cho hắn, cảm thấy trong lòng thật rất áy náy vì hôm nay mình đã cười nhạo hắn.

Thương Duật không tiếp chén rượu hắn đưa, với tay cầm lấy cả vỏ rượu đặt trên bàn, điên cuồng uống xuống một ngụm rồi một ngụm cho đến khi cạn sạch. Rượu nóng theo hầu gian rót vào bụng, làm tê dại trái tim đang đau đớn rỉ máu của hắn, làm hắn không còn cảm thấy khó chịu, cả người như đang bay bổng giữa không trung, rất tự do tự tại.

“Rõ ràng đã rất thương yêu ta, nhưng người sao lại nhẫn tâm, cho tâm....” Hắn mới vừa cao giọng thốt lên một câu kia, rồi sau đó lại thấp giọng lầm bầm:” Nữ nhân, nàng thật là vô tâm mà, rất xấu, rất xấu.”

Lặng lặng đứng đó nhìn Thương Duật đang chịu dày vò thống khổ, Ngự Mạch liền hiểu được một câu kia trong nhân gian từng nói:” Đau thương do đao kiếm gây ra trên da thịt làm sao so được với nỗi đau đến tận tâm liệt phế trong tim.” Nay chứng kiến mọi chuyện đang xảy ra trên người Thương Duật, quả thật là quá mức chân thật đi. Diệp Vũ Dương kia rốt cục là dạng nữ nhân nào chứ? Lại có thể thương tổn đến hắn một cách mạnh mẽ, sâu sắc như vậy? Có lẽ một ngày nào đó hắn cũng nên đến đó diện kiến cùng nàng một phen.

Thương Duật giờ đã say khướt đến hồ ngôn loạn ngữ, Ngự Mạch thấy vậy liền ném tấm khăn phiếu lên bàn rồi dìu hắn đi ra ngoài.

Đây là lần duy nhất trong hai mươi mấy năm giao tình hắn cùng Thương Duật đi dạo thanh lâu mà chỉ đến đó để uống rượu. Hắn lắc đầu cười khổ,

chuyện đau lòng thế này hẳn hy vọng chính mình cả đời cũng không cần một lần nếm thử.

Khi trở lại trong phủ liền nhìn thấy Lãnh Mi lạnh lùng trừng mắt tiến đến, liếc hẳn một cái:” Thật không đúng đắn!”, rồi sau đó nâng Thương Duật hướng trong phủ đi vào.

“Lãnh Mi, tốt xấu gì ta cũng là sư phụ của ngươi, ngươi chẳng lẽ không nể mặt ta thế sao?” Ngự Mạch lập tức tỏ vẻ bất mãn, đi theo sau lưng không ngừng lên tiếng oán thán.

Chuyện xảy ra giữa Thương Duật và Diệp Vũ Dương trong lúc đó, có thể nói Lãnh Mi đều có mặt chứng kiến, nhưng lại chưa hề lên tiếng.” Vương gia không phải là loại người như vậy, ngươi về sau không cần dạy hư hắn!” Không thèm tiếp tục nhìn đến hắn, Lãnh Mi diu Thương Duật hướng Thanh Trúc hiên của Vương phi tiến vào.

Vừa vào đến cửa, Hương Lăng rất kinh ngạc khi nhìn thấy Thương Duật say đến bất tỉnh nhân sự.” Đây là chuyện gì?” Ngày trước Vương gia uống rượu chỉ là nhấp môi, quả quyết sẽ không làm cho mình say đến thế này.

“Thuộc hạ không rõ!” Lãnh Mi thân nhiên nói xong lập tức thối lui, quay trở ra bên ngoài canh gác.

Hương Lăng bắt mắt liếc nhìn Lãnh Mi một cái, nhưng cũng không muốn để ý gì nhiều ra lệnh:” Linh Nhi, mau đi bảo người hầu pha trà giải rượu, và nước ấm! Còn những người khác mau lại đây giúp ta đỡ Vương gia vào tẩm phòng!” Nàng lưu loát phân phó ra lệnh cho tất cả thị nữ trong phòng, mặc dù chưa từng đụng tay nhưng xem ra mọi chuyện cũng không khó lắm.

Chỉ một lúc sau toàn bộ hạ nhân trong Thanh Trúc hiên liền bắt đầu bận rộn cả lên.

Thật vất vả một lúc mới đem mọi chuyện an bài thỏa đáng, Hương Lăng giờ mới cho mọi người lui xuống.” Các người mau về nghỉ ngơi đi, một mình ta ở đây là được rồi!” Lòng nàng đau nhói, ngồi xuống cạnh hắn không ngừng dùng khăn lau đi mồ hôi trên trán.

Đợi cho tất cả hạ nhân lui ra, nàng đau lòng đưa mắt nhìn hắn. Từ lúc giữa trưa hắn bỏ lại nàng nơi đó để đuổi theo Vũ Dương, nàng liền có thể đoán được kết quả hiện tại. Tính tình Vũ Dương, nàng đương nhiên rất rõ ràng, một khi nàng ta đã quyết định chuyện gì thì rất khó lòng mà thay đổi, cho dù phải làm cho chính mình đau đến thở không nổi cũng nhất quyết đem tôn nghiêm của mình bảo toàn. Nữ nhân như vậy không thể nói là ngoan cố, chỉ có thể nói vì nàng đã chịu quá nhiều bi thương, nên mới trở nên lo được lo mất, giống như một lần bị rấn cắn, ba năm liền sợ dây thừng. Nàng ta cũng không phải là người không dũng cảm, mà là quá khứ bị người đối xử tàn nhẫn nên nàng không còn dám cởi mở lòng mình thêm nữa.

Thương Duật khó chịu nhíu mày, có lẽ đang nghĩ đến chuyện Vũ Dương, còn nàng vì sao mãi mãi không thể nào chạm được đến tâm hắn chứ? ”Gia, nếu phải đau khổ như vậy vì sao còn cố bắt mình kìm nén lâu như thế? Vì sao còn muốn hại người hại mình? Vì sao không cho mình một đường để lui?” Nàng không giận Vũ Dương, chỉ giận chính mình đã sống cạnh hắn nhiều năm như vậy, nhưng lại vô lực không thể làm hắn yêu thương mình. Ngược lại đối với Vũ Dương, dù mỗi khi nghĩ đến nàng là lòng hắn đau khổ muốn chết, nhưng hắn lại cô chấp vẫn muốn đặt nàng vĩnh viễn tồn tại ở một chỗ đặc biệt nhất.

Nhưng dù có nói gì đi nữa, người nằm trên giường kia cũng không nghe được những lời này của nàng, chỉ là lặng im nằm ngủ. Đôi khi than nhẹ một tiếng nhưng bất quá cũng bởi vì nghĩ đến người kia, trong lòng cảm thấy đau khổ đây mà. Hắn ngẫu nhiên xoay người, nàng nhìn thấy nét mặt hắn dường như còn có oán hận. Thật không ngờ rằng, dù hắn đang ngủ rất say nhưng bản thân cũng không có cách nào đối nàng ta buông tay.

Nhìn Thương Duật thế này, Hương Lăng so với hắn càng đau hơn gấp bội. Ngày ấy khi nàng nhìn thấy Vũ Dương vì hắn, không chút ngại ngần lao ra dùng tay chặn kiếm, nàng liền biết chính mình đã thua. Không phải nàng thua vì mình không thương Thương Duật, nhưng thua vì nàng không được dứt khoát, tàn nhẫn đối với chính mình như Vũ Dương. Bởi vậy nàng âm thầm chấp nhận sự tồn tại của Vũ Dương.” Gia, thiếp sẽ không cho người tiếp tục đau lòng như thế nữa, nhất định mọi chuyện rồi sẽ từ từ tốt đẹp lên thôi.” Nàng sẽ dùng cả đời của mình để yêu nam nhân này, dù cho trước đây nàng đối Vũ Dương có chút ghen tị, nhưng một khi đã yêu ai thì phải yêu cả những gì người đó yêu thích. Vì vậy nàng biết rõ chỉ khi Vũ Dương vui vẻ, thì Thương Duật mới được vui vẻ.

Một đêm này, hắn trong đầu chỉ có hình ảnh của mỗi Vũ Dương, còn nàng trắng đêm hầu hạ, chờ đợi chỉ mong nhìn thấy nam nhân lòng mình được vui vẻ. Một đêm này thật không ngọt ngào chút nào, vì hắn quá thương tâm, đau lòng, trong đầu chỉ nghĩ mãi về một nơi khác. Hương Lăng thầm nghĩ: đã đến nước này nàng chẳng lẽ còn thấy mình chưa đủ thương tâm sao?

Từ khi lần đó say rượu trở về sau, khi Thương Duật tỉnh lại, hắn dường như chẳng có gì lạ, giống như bất cứ chuyện gì cũng chưa hề phát sinh. Mọi chuyện đều trở lại rất bình thường, mỗi ngày nên làm chuyện gì thì làm chuyện đó. Hắn cũng thường xuyên đến chỗ Hương Lăng qua đêm, còn nếu không thì cũng là một mình ở lại Hạo Thịnh viện ngủ lại.

Mọi chuyện đều diễn ra hết sức bình thường, nhưng nhìn vào cũng không bình thường chút nào. Dù sao cũng không ai dám đề cập đến cho nên mọi chuyện cứ như thế mà lặng lẽ trôi qua.

Ngược lại Ngọc Tố phu nhân lại có vẻ như rất sốt ruột, ngày ngày lo lắng, luôn đem chuyện con cái nói dối mà nói với Hương Lăng. Dù gì Thương Duật tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa, nay hắn lại còn là chủ nhân của mười cái thành trì, trong phủ hậu viện thế thiếp không phải là ít, nhưng không một ai truyền đến chút tin vui nào, sao mà bà ta không lo lắng cho được chứ.

Bà cũng thường thường hay nói bóng nói gió với Thương Duật. Cho nên không thể làm gì hơn hắn đành thường xuyên ghé lại chỗ của Hương Lăng mà qua đêm.

Đối với tất cả những chuyện này, Diệp Vũ Dương không biết nhiều lắm, vì nàng bình thường rất ít để ý, mỗi ngày trôi qua xem ra thật rất thanh tĩnh. Chỉ

là tội cho hai gã thị nữ theo hầu cạnh nàng phải chịu ủy khuất, chịu đựng người khác xem thường vì tuy rằng thân phận nàng là sùnon phi nhưng mọi thứ so ra lại còn không bằng những cơ thiếp khác.

Cách đó không xa, tại một góc nhỏ của rừng trúc, là một nơi ẩn náu rất tốt, được ngăn cách bởi một đám trúc mọc chẳng chặt, đem người bên trong ngăn cách hoàn toàn cùng với bên ngoài. Trong đây còn có một ngọn núi giả nho nhỏ, làm cho cảnh trí nơi này đặc biệt phá lệ trông càng đẹp mắt. Trên núi giả còn có một ít hoa dại, vì ít nhìn thấy được ánh mặt trời nên chúng có vẻ rất yếu ớt.

Hôm nay, Diệp Vũ Dương cầm theo một quyển sách vào trong rừng trúc, từ khi cùng Thương Duệ phát sinh chuyện đó về sau, nàng cũng chưa từng xuất hiện trước mặt hắn. Ngẫu nhiên những lúc trong phủ có yến tiệc nàng cũng viện cớ bảo rằng mình thân thể không khỏe để từ chối không đến dự, chỉ những khi không thể từ chối thì nàng mới vận trên người bộ quần áo màu trắng đơn giản mà tiến đến. Nàng vội vàng đến rồi sau đó cũng vội vàng rời đi, giống như thế gian này hết thấy đối với nàng đã muốn từ từ tách biệt.

Ngày mùa hè, thời gian sau giữa trưa, mặt trời đã không còn quá gắt gao nữa, nhìn về phía trên núi giả, thế nhưng không ngờ phát hiện có một nhánh hoa sơn chi mọc lên, làm nàng khi vừa bước vào đây liền có một mùi thơm nhẹ xông thẳng lên mũi. Đóa hoa trắng nõn, lặng lẽ hé nở thoảng chốc cũng đem âm thầm tối tăm trong lòng Vũ Dương trong thời gian qua thoảng cái trở nên sáng lạn. Toàn bộ vương phủ cũng chỉ có mỗi Quyển Ly hiền của nàng là được trồng loại hoa này, nghe nói là do Thương Duệ đích thân sai hạ nhân trồng, vì họ mới gieo chưa được bao lâu nên dù kỳ hoa năm nay đã đến nhưng lại không thấy một đóa hoa nào hé nở.

Tay nhẹ chạm vào cánh hoa non mềm kia, màu trắng của nó thật tự nhiên và rất đẹp, so với bông tuyết nó có vẻ càng chân thật hơn nhiều. Nàng nhẹ nhàng tay mình vào, nâng lấy đóa hoa đặt nó giữa hai đầu ngón tay mà ngắm nghía, trên đóa hoa kia còn lưu lại một ít phấn hoa nên tay nàng cũng bị phấn hoa dính vào. Đầu ngón tay nhẹ mon trớn, vẫn về chạm đến một tầng hơi sương lạnh lạnh làm cho nàng càng thêm yêu thích cảm giác tươi mát này mà không nỡ buông tay. Nàng không phải là một người yêu thích hoa, cũng không phải mỗi ngày thích thưởng hoa ngắm nguyệt, vì nếu như đó là thứ nàng thật sự yêu thích, nàng sẽ ngắt chúng đi, đem cắm vào bình hoa, như vậy nàng có thể được ngắm nó suốt cả ngày nhưng nàng đã không làm vậy.

Không rượu nhưng cũng thành thơ; không bút lại cũng thành họa; đây có lẽ là câu thơ đầy hàm xúc, cũng là bức tranh tuyệt mỹ nhất mà nàng từng họa trên đời này.

Ngồi trên đất, nàng đem sách ra, trên mũi thoảng thoảng nghe thấy mùi hương của hoa, Diệp Vũ Dương lẳng lặng để mình chìm dần vào trong nội dung cuốn sách trên tay.

“Chuyện gì, sức khỏe Vương Phi thật sự thế nào?”

Đột nhiên có tiếng vọng lại, làm cho Diệp Vũ Dương không thể không ngẩng đầu lên nhìn, lại phát hiện cái gì nhìn cũng không thấy. Nàng thế này mới nhớ tới chính mình đang ngồi tại rừng trúc, vốn nàng định đứng lên bỏ đi, lại nghe người nọ nhắc tới Hương Lăng nên nàng cũng nán lại định xem là chuyện gì.

“Đúng vậy, phu nhân, nô tài đã xem qua, Vương Phi hình như còn chưa có thai.”

“Nhưng điều đó cũng đâu thể nào xác định là Vương Phi không thể mang thai chứ?”

Giọng nói này, nàng rất quen thuộc, người nọ chẳng phải luôn đối nàng như là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt Ngọc Tố phu nhân hay sao? Bà ta hình như đang hỏi về chuyện Hương Lăng. Tuy nàng đứng nơi này, nhìn không thấy biểu tình giờ đây của bà ta, nhưng cũng có thể đoán được sắc mặt chắc cũng không tốt cho lắm.

Mấy ngày nay nhìn thấy vẻ mặt băn khoăn cùng khó xử của Vương Phi, Linh Nhi đã ít nhiều hiểu được nguyên do, chỉ là vô tình hỏi: “Vương Phi, người đang lo nghĩ đến chuyện con cái nối dòng của Vương Gia ư?”

“Đúng vậy, nay ta lại không thể có thai, con nối dõi sớm muộn gì cũng phải có, nếu đợi càng lâu cơ hội sẽ càng thấp, càng khó khăn hơn đi”. Đối với Linh Nhi, nàng ta không những là thị nữ thân cận bên người Hương Lăng mà còn là một tỷ muội tốt để nàng có thể tâm sự, bằng không ở vương phủ ngàn ấy năm, nàng làm sao mà có khả năng giữ vững được địa vị của mình như hôm nay chứ?

Linh Nhi có hơi do dự nhìn Vương Phi, sau đó mới mở miệng: “Nô tỳ có lời này, không biết có nên nói hay không?”

“Người cứ nói!”

“Nô tỳ thấy, Vương Phi nơi này giờ cũng chưa có tin tức gì, không bằng tìm một người đáng tin cậy mang đứa con của Vương Gia để nối dòng, rồi sau đó nhận đứa bé kia làm con nuôi. Chuyện này đối với phu nhân cũng coi như được dàn xếp tốt đẹp!” Chuyện thế này, những hộ nhà giàu chẳng phải cũng thường xảy ra đó sao?

“Đứa bé kia dù sao cũng là đứa nhỏ của người ta, e rằng đến khi...” Hương Lăng cũng không mấy đồng ý, cảm thấy điều này rất khó thực hiện.

Linh Nhi lập tức ngắt lời: “Vương Phi thật sự là quá ngây thơ! Nếu người đó là sùnon phi, dĩ nhiên tình huống làm sao mà giống chứ!”

“Không, ta thấy rất khó làm được!” Nàng không thể lợi dụng Vũ Dương, tuyệt đối không thể. Nay Vũ Dương đã chịu đủ khổ rồi nếu chính nàng còn muốn đối với Vũ Dương như thế, nàng ta chẳng phải đã khổ lại càng thêm khổ sao.

Linh Nhi bĩu môi thì thầm tự nói: “Nhưng chỉ có như thế, sùnon phi mới có cơ hội để chuyển mình. Bằng không như tính tình của sùnon phi, sợ là cả đời về sau nàng cũng sẽ cứ như vậy đi!”. Thật ra nàng cũng thích sùnon phi, con người nàng ta tựa như tiên tử không khác, tính kiêu thoát tục, làm cho người ta có cảm giác như ánh mặt trời sáng rực, không hề có chút nửa điểm tạp chất, giả tạo nào.

Chỉ một câu kia của Linh Nhi đã làm Hương Lăng không còn lời nào có thể nói thêm được nữa. Nếu phải đợi đến ngày nào đó trong tương lai, đợi cho có một nữ nhân đứng trước mặt mình giễu võ dương oai, nàng thà chấp nhận để Vũ Dương đoạt đi tất cả chú ý, quan tâm của Thương Duật còn hơn. Như thế ít ra nàng cũng có thể dễ dàng bảo vệ được địa vị của mình trong lòng Thương Duật. Nói thật ra thì nàng cũng không hề có chút cảm giác nào là chán ghét đối với tính tình của Điệp Vũ Dương cả.

Trong lòng một khi đã nhen nhóm một ý tưởng nào đó thì hiển nhiên nó sẽ giống như một con hồng thủy mạnh mẽ, càng lúc càng dữ dội làm cho người ta mất đi lý trí, không thể không làm. Hướng chi chuyện này nàng nghĩ có thể làm cho Vương gia trở nên khoái hoạt, làm cho Vũ Dương từ từ sẽ vui vẻ lên. Đây xem ra cũng không phải là chuyện xấu gì.

Thương Duật bước vào, nhìn thấy Hương Lăng đã chuẩn bị một bàn đầy thức ăn, đủ loại sơn hào hải sản, nào là gà hầm ngân nhĩ, nào là vi cá hấp gừng... một bàn toàn những món ăn rất trân quý, có thể xem đây là một yến tiệc rất thịnh soạn. Nhìn thấy vậy Thương Duật bất giác cười khê: "Hương Lăng, có chuyện gì mà long trọng thế này?"

"Không có chuyện chẳng lẽ cũng không thể ăn uống thịnh soạn một chút hay sao?" Hương Lăng mỉm cười, hầu hấn ngồi xuống, cầm lấy chiếc khăn nhẹ nhàng giúp hấn lau tay: "Thật ra thiếp đã nhiều ngày chưa có cùng Vương gia dùng một bữa thật ngon miệng."

Thương Duật xoa xoa bàn tay nàng, mỉm cười ngồi xuống: "Ừ, vậy thì đêm nay bốn vương sẽ cùng nàng ăn một bữa thịnh soạn vậy."

Hương Lăng bưng lên chén rượu: "Thiếp muốn dùng chun rượu này nói lời tạ ơn cùng Vương gia!" Nàng rất ít uống rượu, nhưng lần này nếu muốn cho Thương Duật quá chén thì nàng phải đành dụng tâm một chút.

Tuy rằng Thương Duật thấy vậy có hơi kinh ngạc, nhưng cũng mỉm cười rồi uống cạn, sau đó liền nhủ mảy: "Rượu này thật mạnh, nàng vẫn nên uống ít thì tốt hơn!" Sau đó nhắc đĩa gấp một chút thức ăn chậm rãi nhấm nháp, lại nhìn thấy thái độ Hương Lăng như thế uyên chuyển, dù rằng không biết nàng có chuyện gì nhưng hấn cũng rất vui vẻ cùng Hương Lăng phối hợp.

"Vậy thiếp không uống, Vương gia người tự mình uống là được." Nói xong nàng rót thêm rượu, rồi lại gấp cho hấn thêm ít thức ăn: "Ăn xong rồi thiếp thân muốn cùng Vương gia thương lượng chuyện này một chút"

"Ừ!". Sau khi ăn xong bữa tối, Thương Duật dường như cũng đã có chút ngà ngà say: "Rượu này quả thật là mạnh!" Trong khi dùng bữa, Hương Lăng tựa hồ có đề cập đến chuyện hài tử, nhưng hấn lại cũng không nghe ra được chút ý tứ gì, cả người chỉ thấy thật hỗn loạn: "Hương Lăng, nàng vừa mới nói gì?"

Hương Lăng xoay người hướng ra ngoài bước đi, nhưng lại cũng không nói là muốn đi đâu: "Thiếp thân không thể vì Vương gia mà sinh con nói dối, trong lòng thật cảm thấy rất khổ sở!"

Đôi mắt hấn hơi khép lại, quan sát nàng: "Đây không liên quan đến nàng, làm sao lại đem chúng đồ hết lên đầu mình hết cơ chứ?"

"Nếu không phải lần trước bị muội muội..." những lời kế tiếp nàng có tình không nói ra hết, dụng tâm muốn làm cho người khác phải tự suy nghĩ.

"Nàng không phải nói chuyện đó không có liên quan đến Vũ Dương sao?" Nghe nhắc đến tên Điệp Vũ Dương, Thương Duật thoáng cái cũng thanh tỉnh vài phần, sau đó nhìn sang bộ dạng ủy khuất của Hương Lăng hỏi: "Chẳng lẽ chuyện không phải thế sao?"

Trên mặt hấn thoáng tỏ vẻ tức giận, đây cũng chính là kết quả nàng muốn. Nàng cảm thấy mắt mình hơi cay cay không biết đó là do phản ứng vừa rồi của hấn rất hợp với ý nguyện của nàng, hay chính vì hấn thật sự đã rất để ý chuyện này mà xúc động: "Đương nhiên không phải, lúc trước nếu không phải do nàng ta dụng thiếp, thì thiếp làm sao mà bị ngã sấp xuống chứ, đứa nhỏ cũng sẽ không bị mất." Quả thật không sai, nữ nhân một khi quá mức thông minh, điều đó thủy chung cũng đồng nghĩa là trái tim từ nay sẽ luôn luôn bị giam lại trong cô tịch.

"Đây là thật sao?" Thấy nàng gật đầu, Thương Duật thoáng cái đứng thẳng, rồi nhanh chóng sai bước hướng Quyển Ly hiên tiến đến: "Bốn vương sẽ tìm nàng ta tính sổ!"

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Kinh Hồn Triền Miên

Nhìn hấn bước đi càng lúc càng xa, Hương Lăng mỉm cười càng thêm sáng lạn. Dù rằng giờ đây nàng đang mỉm cười nhưng nước mắt lại bất giác từng giọt không ngừng rơi xuống. Bởi vì nàng biết, muốn tạo cơ hội cho Thương Duật đến gặp Vũ Dương, nàng cần phải tìm lấy một cái cớ, giúp hấn một cái bậc thang mà leo xuống. Đối với việc tự tay mình đẩy phu quân của mình lên giường của một nữ nhân khác, nàng làm sao mà không xót xa cơ chứ? Nhưng ở trong gia đình vương giả, hào môn đại trạch như vậy nàng thật sự không có chọn lựa nào khác, phải biết làm sao bây giờ? Bản thân nàng nào có năng lực để ngăn không cho phép nó xảy ra chứ?

Nhẹ nhàng lấy tay lau đi nước mắt trên mặt, Hương Lăng chậm rãi xoay người, hướng phía Thanh Trúc viên trở vào.

Thời điểm Thương Duật đến Quyển Ly hiện, trong đại sảnh vẫn như cũ chỉ là một mảnh vô cùng yên tĩnh, duy nhất chỉ có ánh nến nhu hòa nhẹ nhàng lay động đang chiếu những tia sáng yếu ớt khắp phòng, làm cho người ta nhìn vào trong lòng không khỏi nhộn nhạo.

Đẩy cửa tiến vào, ánh mắt hắn vừa vặn chạm đến nữ nhân đang tĩnh tọa, mãi mê ngồi đọc sách đằng kia, bộ dạng nàng xem ra vô cùng nhàn hạ, cả người cứ thế tựa hẳn trên chiếc ghế thái phi được bằng gỗ lim. Trên người nàng chỉ khoác mỗi kiện trung y màu hồng nhạt, nét ôn nhu dịu dàng đang toát ra từ nàng làm cho con giận dữ đang hùng hực trong lòng hắn thoáng cái không biết phải phát tiết chỗ nào. Vốn dĩ là trong người bởi vì có uống chút rượu nên thân nhiệt đã nóng lên, giờ nhìn thấy nàng lòng hắn lại bất ngờ dấy lên một ngọn hỏa diễm khác. Lửa nóng hùng hực cứ thế nổi lên tựa như muốn đem hắn toàn thân mà thiêu rụi.

Khoảnh khắc Diệp Vũ Dương ngẩng đầu lên nhìn hắn, vẻ mặt nàng có phần hơi kinh hãi, khó hiểu không biết hắn vì sao lại tức giận. Nàng thoáng ngửi thấy một mùi rượu nồng đậm thoang thoang, phát lên trên mặt mình khoảnh khắc khi hắn tiến gần. Giấy phút đó lòng nàng cũng bất ngờ bị men rượu quanh quẩn, đem tâm nàng từng vòng, từng vòng quấn chặt không buông.

Tâm tình ngổn ngang, đầu óc cũng rối loạn, hai tròng mắt nàng cứ như thế nhìn chằm chằm, dán chặt vào người hắn.

Cả hai không ai nói với ai lời nào, nàng lặng lẽ chuyển mâu, ánh mắt mơ hồ nhìn thẳng vào đôi mắt của hắn, trong lòng nhất thời dâng lên biết bao nhiêu nhớ thương cùng xúc động. Tất cả những chuyện xảy ra giữa bọn họ trước đây, chúng vĩnh viễn luôn mãi tồn tại trong tâm nàng, chưa bao giờ vơi đi dù một chút, mà chỉ khi nàng cùng hắn đối diện thế này thì cả hai mới phát hiện bản thân mình đã thật sự tưởng niệm đối phương đến cuồng thế nào.

Không gặp sẽ không nghĩ, không nghĩ thì không đau lòng; cho nên một khi gặp lại lần nữa thì nỗi nhớ nhung da diết, yêu thương kia chẳng khác nào như con thủy triều mạnh mẽ ập đến, xâm nhập tiến vào mọi ngóc ngách, không cho họ có thời gian để kịp suy nghĩ, trấn tĩnh lại, ngay cả nhịp tim cũng vô lực bị nó chiếm cứ, điều khiển.

Ánh đèn lặng lẽ hạ xuống hai thân ảnh, mắt cùng mắt đang dấy dục, quyến luyến nhìn nhau. Cách xa nhau thời gian càng dài, tưởng niệm thế nhưng lại càng thêm sâu, làm cho nỗi đau đớn tưởng đã qua đi giờ càng khó chống đỡ. Giờ phút này khi gặp lại, cả hai mới ngỡ ngàng phát hiện bọn họ thật ra là quyến luyến đối phương nhiều cỡ nào. Cho dù quá khứ cả hai đều không ngừng làm thương tổn lẫn nhau nhưng hiển nhiên không ai trong họ từng nghĩ qua sẽ buông tay, từ bỏ những kỷ niệm tốt đẹp từng có bên nhau.

“Ba” một tiếng, quyển sách trong tay nàng rơi xuống, đem ánh mắt đang triền miên dấy dục thoáng cái bùng tỉnh.

Một tia xấu hổ rất nhanh liền hiện rõ trên mặt Thương Duật, hắn bèn giận dữ lên tiếng: “Diệp Vũ Dương, ngươi đã cố ý làm cho Vương phi mất đứa nhỏ có phải không?” Giọng điệu hắn đầy chất vấn, nhưng vì nỗi nhớ nhung bấy lâu đang dâng lên trong lòng ngực, nhất thời khó thể khống chế, bước chân hắn không tự chủ càng tiến đến gần nàng. Hắn muốn mượn rượu đóng giả hồ đồ, từng bước từng bước tiến sát đến bên người nàng. Cuối cùng lời nói chất vấn khi thốt ra khỏi miệng hắn, nàng nghe vào tai giống như tiếng ni nòn, mang đầy mỉa mai.

Thật ra hắn rất kiêu ngạo, nhưng bản thân lại không có cách nào chống đỡ, ngăn cản tình yêu mà hắn dành cho nàng. Cho nên một khi tìm được cái thang cho mình leo xuống, hắn liền mang bộ dạng khẩn cấp mà chạy đến đây chỉ vì hắn muốn được nhìn thấy nàng. Hắn chẳng sợ lấy cớ cũ rích này để chất vấn nàng, chỉ muốn lợi dụng nó làm cho mình có lý do hợp tình hợp lý, cho cả hội thêm một cơ hội tái kiến.

Có lẽ khi hận một ai đó thì ngày qua ngày nó sẽ trở thành thói quen, nhưng một khi thói quen đã lên tới mức cực hạn, không kiềm chế được thì tất cả mọi thứ sẽ bị phóng thích mà thoát ra ngoài. Cả nàng và hắn lại là những kẻ cứng đầu, rất cố chấp nên mãi mãi không thể nhận thấy thì ra tư vị khi hận một người lại là khổ sở đến vậy.

“Nô tỳ không có!” thật ra trong giờ khắc này, nàng nên thừa nhận, chỉ có như vậy nàng mới làm cho chính mình càng tàn nhẫn, tuyệt tình hơn so với hắn, để cho cả đời này nàng và hắn sẽ mãi không cần phải dấy dục với nhau tiếp tục. Nhưng lời nói đến miệng, nàng mới phát hiện chính bản thân mình thì ra không muốn buông tay rời xa hắn chút nào: “Nô tỳ không phải có ý!”

“Nhưng Hương Lăng thật sự không còn đứa nhỏ.”

Khuôn mặt hắn đến gần trong gang tấc thế này đã làm cho lòng nàng quyến luyến, hay chính là mùi rượu trên người hắn làm cho thần trí nàng hỗn loạn, con người dường như cũng bị say khướt dưới hơi thở nồng đậm của hắn a, nàng quả thật không phân biệt rõ được? Chỉ biết suy nghĩ trong đầu giờ đã hỗn loạn thành một khối, không còn cách để khống chế nữa rồi, Diệp Vũ Dương chỉ đành nhún nhường nhẹ giọng hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Thanh âm ôn nhu như nước truyền đến, quanh quẩn bên tai, làm cho suy nghĩ của hắn thoáng cái cũng trở nên mờ mịt, không rõ ràng để đi lý giải nàng vì sao như vậy. Mỗi lần tiến gần như chuồn chuồn lướt nước, hướng mỗi nàng nhẹ giọng ni nòn: “Vậy nàng hãy vì nàng ấy mà sinh một đứa đi!” Những lời này đêm nay tựa hồ có người nào đó đang ở bên tai hắn rót vào, giống như muốn cố ý đem ý tưởng này chậm rãi du nhập, in sâu vào trong đầu hắn, bằng không hắn sao lại nói ra miệng được dễ dàng như thế chứ.

Nàng thoáng kinh hãi, tim cũng gia tốc mà đập nhanh: “Không...” Lời nói còn chưa dứt đã bị bờ môi ấm nóng của hắn phủ lấp, đem ý thức cuối cùng còn sót lại của nàng đánh cho bay mất. Trên môi hắn vẫn còn lưu lại hương rượu, nàng cảm nhận đầu lưỡi linh hoạt của hắn thâm nhập vào trong miệng mình đang từng chút ra sức công thành chiếm đất. Nàng còn không kịp tỉnh tã cảm nhận, thân mình một phen đã bị hắn ôm chặt đứng lên, nhất thời nàng cảm nhận trời đất trước mặt một trận rung chuyển, suy nghĩ càng trở nên rối loạn, tim đập càng nhanh, cả người lại mềm nhũn đến vô lực.

Thân mình rất nhanh sau đó đã bị rơi vào vòng ôm vững chắc, hắn hung hăng lại thêm phần gấp rút dường như muốn đem cơ thể nàng hòa nhập hoàn toàn vào với chính mình.

Tay hần rất thành thạo đem tất cả quần áo trên người nàng thoát ra. Thân thể của nàng trước giờ rõ ràng rất thích thú, quen thuộc với những đụng chạm của hần, nên khi được hần vỗ về, vuốt ve da thịt khắp nơi cũng bắt đầu ứng hồng. Dưới ánh nến chập chờn chiếu rọi, chúng tựa như những đóa hoa anh đào màu hồng nhuận đang từ từ từng đóa nở rộ trên da thịt trong suốt.

Không một tiếng báo trước, Thương Duật nhanh chóng ôm nàng ngồi lên người hần, thô lỗ tách ra chân nàng sang hai bên, không chút chần chừ đem dục vọng đã bành trướng tiến thẳng sâu vào cơ thể nàng.

“A...” chỗ tiếp xúc do chưa chuẩn bị sẵn sàng, lại bị hần bất thành linh xâm nhập, Diệp Vũ Dương nhất thời đau đớn đến nỗi tròng mắt cũng mờ to mà trừng trừng nhìn nam nhân đang ngồi trước mặt, bàn tay cũng theo bản năng không ngừng đánh vào người hần. Mỗi nàng này giờ vẫn thủy chung bị hần gắt gao chế trụ, nên mọi đau đớn cũng vì thế mà được an ủi phần nào. Nàng đương nhiên cảm nhận được rõ ràng hần giờ phút này là có bao nhiêu vội vàng.

Hần đã không kịp chờ cho cả hai tiến lên trên giường thượng, bởi vì sợ hãi một lát sau khi thanh tỉnh lại, hần e sợ chính mình sẽ không còn dùng khi hướng nàng mà nhường bước như thế. Hần vì thế mới khẩn cấp, cũng không để ý quan tâm mình đã làm nàng đau đớn, chỉ muốn trên tại chiếc ghế nằm bằng gỗ lim cứng ngắt này mà vội vàng yêu nàng một phen.

Cả đêm này bọn họ triền miên, quần quýt với nhau chặt chẽ, không hề muốn xa rời. Ánh trăng trên cao dường như chưa từng xuất hiện, bầu trời được bao phủ bởi muôn nghìn ánh sao lấp lánh, làm cho vẻ tịch mịch nơi này vì thế cũng biến mất, ngược lại thay vào đó là vẻ náo nhiệt khác thường, làm cho người ta khó mà nhập mộng.

Ánh nến trong phòng vẫn cháy sáng, trải dài xuống hai thân ảnh đang say sưa trầm luân, theo họ di chuyển từ chiếc ghế gỗ lim rồi chuyển sang giường thượng. Dù vậy nhưng động tác của họ cũng chưa từng một phút đường lại, kích tình đạt dào khi này cũng chưa hề giảm đi.

Trong tiềm thức, cả hai đều rất sợ hãi ánh hừng đông, sợ khi một khắc kia tỉnh lại, kiều ngao của họ sẽ lần nữa làm tổn thương đối phương, làm cho cả hai rồi sẽ lần nữa rơi vào đau đớn đến toàn thân loang lổ, máu tươi đầm đìa, cho nên họ càng rất quý trọng mỗi khắc được ở bên nhau lúc này.

Hần không có say, nàng cũng không từng bị men rượu làm cho choáng váng, tất cả chuyện xảy ra giờ đây chỉ đơn giản vì hai kẻ kiều ngao đang khao khát muốn được ôm lấy đối phương mà thôi. Nên họ cho chính mình một lý do, cho mình một cái bậc thang leo xuống, nhưng lại quên mất, tỉnh lại họ hẳn phải nên làm gì bây giờ? Phải làm sao đối mặt đây?

Nhưng trời cao luôn luôn rất công bằng, chuyện gì đến thì cũng sẽ đến.

Hần thật ra có thể thừa dịp lúc nàng đang còn ngủ say mà rời đi, nhưng hần không có làm vậy. Bởi vì hần thật quyến luyến tư vị ôm ấp nàng trong lòng mình mà nàng cũng rất phối hợp vờ như tất cả chuyện đêm qua của họ chưa từng phát sinh. Nàng thật không nghĩ bản thân mình cũng lưu luyến cảm giác ấm áp khi được hần ôm ấp thế này.

Cả hai đều đã tỉnh, nhưng lại chậm chạp không muốn mở mắt đối diện. Cuối cùng, Diệp Vũ Dương nhẹ nhàng đem cánh tay hần đang ôm chặt nơi thất lưng mình nâng lên dời đi, chậm rãi rời giường, mặc vào quần áo, rồi ra ngoài rửa mặt.

Khi nàng làm tất cả mọi chuyện đó, Thương Duật đều biết. Hần cũng không mở mắt mà chỉ im lặng, cảm nhận mỗi hành động của nàng, biết được nàng đang rời đi.

Không có oán hận, không có khóc lóc, càng không hề lên tiếng trách móc, nàng chỉ là rời khỏi đây. Vì để cho hần và nàng trong lúc đó có đường lui, nên chính mình chậm rãi tiêu sái ra ngoài. Nhưng đi như vậy thì giữa bọn họ lại có thể còn lại những gì, còn có lý do nào để gặp mặt nhau hay không?

Không kịp nghĩ thêm, Thương Duật giờ cũng đã mặc xong quần áo, tiến đến để cho thị nữ hầu hạ, giúp mình rửa mặt. Khi bọn họ nhìn đến hần, cũng không cảm thấy có gì là kinh ngạc hay vui mừng, hần biết bọn họ hẳn vì Vũ Dương mà bất bình, muốn vì nàng đòi lại công đạo. Khi thị nữ Tiểu Hồng bị hần gọi lại, về mặt nàng ta có chút hờn giận, rõ ràng nhìn ra nàng ta là đang trách hần đối Vũ Dương quá mức tàn nhẫn đây mà.

Nhưng có ai biết được, kẻ đã thương người kia, chân chính không phải là hần, người bị cho rằng luôn giương nanh múa vuốt, mà đó chính là Diệp Vũ Dương thanh tâm quả dục.

Sau khi sửa soạn một phen, hần cũng nhanh chóng rời khỏi Quyển Ly hiên. Hần bước ra ngoài đưa mắt nhìn khắp chung quanh một lượt, nhưng lại không nhìn thấy thân ảnh của nàng ở đâu cả. Hần bộ dạng do dự, rất không tình nguyện mà rời khỏi Quyển Ly hiên, tiến thẳng đến phòng nghị sự xử lý một vài công việc.

Thật ra Vũ Dương không hề rời khỏi hiên mình, nàng chỉ là trong hậu viện đi lại một chút mà thôi. Sau khi xác định hần đã đi khỏi, nàng lúc này mới trở về phòng mình.

Đám người Tiểu Hồng dù sao cũng đã quen với cách thức xử lý của Diệp Vũ Dương cho nên không nói thêm gì nhiều, chỉ là yên lặng lo làm tròn bổn phận của mình. Cả một buổi sáng, Diệp Vũ Dương cái gì cũng không làm, chỉ sững sờ ngồi ở chỗ hành lang, lẳng lặng suy nghĩ hết thấy mọi chuyện đã xảy ra tối hôm qua. Nàng thắc mắc không biết hần vì sao đột nhiên lại nhắc đến chuyện Hương Lăng không có thai. Nàng biết hần không phải là người thích đề ý này nọ, huống chi lại là chuyện con cái nói dối này. Nay Hương Lăng đã không thể hoài thai, đương nhiên khó tránh khỏi bị người khác đem chuyện này ra để đem pha chế cười. Lại nói ngày đó ở rừng trúc nàng tình cờ nghe được cuộc đối thoại của Ngọc Tổ phu nhân, nghe khẩu khí thì bà ta cũng tựa hồ không thật lòng hy vọng Hương Lăng sẽ có thai đi. Nếu đã là như vậy thì khả năng duy nhất đó là cơ nghiệp Thương Duật từ nay sẽ không còn người nào để nối dõi.

Điều này thật là rất kỳ quái không phải sao. Ngọc Tổ phu nhân đối Thương Duật tốt như vậy, như thế nào lại nhẫn tâm nhìn hán không có người nối dõi, trừ phi bà ta là đang có một mục đích khác. Nếu như Thương Duật sau này không có con, bà ta có thể có được lợi ích gì đây? Trừ bỏ người đã bỏ nhà đi ngao du tứ hải Thương Thanh kia thì cũng không còn ai khác đi. Thương Thanh đó không chỉ đơn giản là đại ca của Thương Duật, mà hán lại chính là con ruột do Ngọc Tổ phu nhân sinh ra.

Nếu như bà ta đã có ý muốn để Thương Thanh lên thay thế Thương Duật tiếp quản mọi thứ, thì bà ta tuyệt đối sẽ không để Thương Duật được bình yên sống sót, mà nguyên nhân duy nhất đang đe dọa làm cho bà cảm thấy không yên kia chính là việc Thương Duật có con nối dõi. Nghĩ lại mọi chuyện sao lại qua trùng hợp đến hoàn hảo như thế, nếu có ai đó nghĩ sâu một chút liền không khó nhận ra sự tình xảy ra trong đó quả thực là quá mức quỷ dị. Thương Duật nhiều năm qua lại không có con nối dõi, điều này hiển nhiên không có khả năng chỉ là do trùng hợp đơn giản như vậy, năng bạo gan đoán đây hán là có người nào đó cố ý dàn xếp.

Nhưng năng không rõ một chuyện đó là vì sao lúc trước năng và Hương Lăng lại có thể có thai chứ? Mặc dù không thể sinh hạ, nhưng thiếu chút nữa Hương Lăng cũng đã sinh ra hán tử chẳng phải sao! Còn đứa nhỏ trong bụng của năng, nhờ lần đó Hương Lăng có đề cập qua nói đại phu từng nói cho năng ta dù là không có chuyện của Thương Duật đi nữa thì năng cũng không thể giữ được đứa nhỏ trong bụng. Hai người đều mang thai, nhưng cả hai lại trùng hợp đều không tránh khỏi việc sinh non, chẳng lẽ tất cả đều đã nằm gọn trong lòng bàn tay của Ngọc Tổ phu nhân từ lâu rồi sao?

Suy nghĩ một lượt, Điệp Vũ Dương bất giác cảm thấy ớn lạnh sống lưng, năng liền cuống quýt lắc đầu, cố xua đi không dám tiếp tục suy nghĩ này nọ nữa.

Rất nhanh đã tới giờ Ngọ thiện, Hương Lăng cũng vừa tiến đến, nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Điệp Vũ Dương năng nhoen miệng tươi cười tựa như đóa hoa nói:”Muội muội, khí sắc của muội như không tốt cho lắm!”

“Vậy sao?” Điệp Vũ Dương bất ngờ hiểu ra, nét mặt lập tức đỏ ửng, chỉ đành phải nói lảng sang chuyện khác:”Vương phi tại sao hôm nay lại tới đây?”

Đợi cho mọi người đều lui xuống hết, lúc này Hương Lăng cũng không gấp mở miệng, chỉ là ánh mắt do dự nhìn năng.

Nếu là thường ngày, Điệp Vũ Dương đương nhiên sẽ cảm thấy này thật vô vị, nhưng vì hôm qua Thương Duật có ghé qua ngủ lại, nên bị Hương Lăng nhìn mình như thế quả thật làm cho Vũ Dương cả người đều rất không được tự nhiên:”Vương Phi có chuyện gì thì cứ nói thẳng!”

Hương Lăng đỏ mặt, nhưng rốt cục cũng lên tiếng:”Muội muội, ta có chuyện này muốn nhờ, không biết muội muội có nguyện ý giúp không?”

“Chuyện gì?”

“Vương gia đến nay vẫn chưa có con nối dõi, mà ta từ khi trải qua chuyện lần trước liền cũng không nghe thấy tin tức gì nữa.” Thông minh như năng chỉ cần nhắc lại một lần Vũ Dương liền sẽ hiểu ra. Năng biết chuyện này mặc dù không phải do Vũ Dương gây ra nhưng cũng có thể lợi dụng nó mà nhắc nhở năng, làm cho năng cảm thấy áy náy mà đồng ý thuận theo:”Bởi vậy, bởi vậy……”

Lòng năng nhất thời nao nao vì nghĩ đến chuyện xảy ra đêm qua, hán nói:”Vậy năng hãy vì năng ấy mà sinh một đứa đi?”. Lời nói của hán vẫn còn quanh quẩn bên tai, năng nhạy bén liền đã đoán được ý Hương Lăng muốn gì:”Vương Phi muốn nô tỳ mang thai sao?”

“Ừ, muội muội nói rất đúng!” Về mặt Hương Lăng không một chút kinh ngạc. Tối đêm qua chính năng là người đã không ngừng nói nhỏ bên tai Thương Duật, bảo hán hãy làm cho Vũ Dương sinh một đứa nhỏ. Năng đương nhiên cũng đoán biết được vương gia hán đã mở miệng nói qua:”Ta biết muội muội rất thích sự thanh tịnh, vậy nếu như đến lúc đó muội muội nghĩ không muốn bị làm phiền thì hãy để cho ta nhận nó làm con nuôi cũng tốt. Muội muội yên tâm, ta tuyệt đối sẽ thương yêu nó giống như con ruột của mình.”

Hương Lăng dụng tâm quả nhiên rất sâu, nhưng thật ra cũng không có gì đáng trách cả. Chỉ cần nghĩ đến âm mưu của Ngọc Tổ phu nhân có lẽ đang có thể thực hiện, năng nhìn Hương Lăng dù trong lòng có hơi áy náy, nhưng lại thấy khó mà cự tuyệt cho nên liền thẳng thắn gật đầu:”Được!” Đêm qua hán không giống như đến đây với năng đơn giản chỉ vì chuyện đứa nhỏ, bởi vì năng nhìn ra được ánh mắt hán trong đó cũng chất chứa rất nhiều nhung nhớ, yêu thương. Năng thủy chung thật ra cũng chưa từng một khắc xem nhẹ chuyện đó.

Hương Lăng vui mừng nhìn năng, không tránh khỏi kích động mà kêu lên thành tiếng:”Thật sao? Muội muội đồng ý?”

“Ừ!”

“Cám ơn muội, ta thật sự rất cám ơn muội!” Không nghĩ tới Điệp Vũ Dương lại dễ dàng đồng ý như vậy, Hương Lăng quả thật có hơi kích động:”Nhưng bản tính Vương gia kiêu ngạo như vậy, mặc dù đã đến đêm qua chỉ sợ là……”

“Hán sẽ đến đây nữa!” Năng biết hán nếu còn chưa nghe được lời giải thích từ năng, thêm vào hai người đêm qua lại điên cuồng nhiệt tình như thế, buổi sáng có lẽ nhất thời không biết nên đối mặt thế nào, nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận lại, hán quả quyết sẽ không như thế mà bỏ qua:”Nô tỳ khẳng định!”

Lời của năng vừa nói làm cho Hương Lăng thoáng ngẩn ra. Điệp Vũ Dương thế này làm cho năng nhớ tới lần Vũ Dương đứng ra trấn định náo loạn trong phủ, vẻ ngao ngễ tự tin làm cho người ra có chút trở tay không kịp, nhưng đồng thời không thể không tin mà quy phục theo năng.

Ngồi chơi trong chốc lát, Hương Lăng liền cũng lên tiếng cáo từ.

Sau khi Hương Lăng rời đi, Điệp Vũ Dương cũng không buồn dùng cơm trưa, liền bỏ đi nghỉ ngơi. Đối với mọi chuyện xảy ra nếu năng không thể tránh khỏi, thì cứ thẳng thắn nghênh đón đi, càng không cần miễn cưỡng bắt tâm mình lại rơi vào trầm luân, chỉ cần không tin tưởng quá mức thì mọi chuyện sẽ liền tốt đẹp lên thôi.

Chương 143: Kinh Hồn Triền Miên (2)

Tối đến lúc sắp nghỉ ngơi, Thương Duật quả nhiên đến đây. Hấn bước vào cửa không nói gì, chỉ là lẳng lặng ngồi trên giường nhìn Diệp Vũ Dương đang một bên rửa mặt. Nàng nhìn thấy hấn tiến đến thế nhưng một chút phản ứng cũng không có, giống như những kẻ bình thường ra vào không khác, thậm chí cũng không có ý hoan nghênh. Ánh mắt nàng chỉ là hơi liếc nhìn hấn, rồi sau đó tiếp tục động tác của mình, giống như không hề bị hấn ảnh hưởng.

Hấn không mở miệng, nàng cũng thuận theo im lặng không nói.

Thương Duật cũng không nổi giận, chủ động lên tiếng trước: "Tối hôm qua là vì sao?"

"Nô tỳ không hiểu?" Nàng nhẹ nhàng chải chuốt mái tóc óng mượt của mình, liếc nhìn bản thân phản chiếu trong gương đồng, nhận thấy sắc mặt quả thật tái nhợt, còn có hơi tiêu tụy. Không biết ai từng nói qua: một đoá hoa có đẹp cách mấy nếu không có ai thưởng thức thì nó cũng sẽ trở nên tiêu tụy mà thôi. Nàng chính xác có thể dùng những lời này mà hình dung bộ dạng lúc này.

"Không hiểu là sao? Theo tính tình của người nếu không phải vì có nguyên nhân nào đó, người tuyệt đối sẽ không mặc cho bốn vương tùy ý như vậy!" Hấn đương nhiên rất hiểu nàng, chuyện nàng kiên quyết không muốn làm thì dù là bất cứ ai cũng không thể bắt buộc được nàng cả.

Có thể đoán được hấn sẽ hỏi như vậy, nàng đương nhiên cũng biết rõ hấn nên chỉ thản nhiên nở nụ cười: "Gia muốn đáp án thế nào đây?" Người trong gương đồng đang phảng phất nhìn nàng mỉm cười, bộ dáng thật rất dịu dàng.

"Người..." Không được, hấn không thể nổi giận, nữ nhân trước mặt tuyệt đối có năng lực làm cho hấn điên tiết, không thể không chế." Là đáp án của chính người!"

"Gia chẳng phải đã nói qua, người muốn nô tỳ vì Vương phi sinh đứa nhỏ không phải sao?"

Lửa giận đang ập ập trên mặt Thương Duật dần dần xuất hiện. Hấn thật không rõ nữ nhân này sao có thể dễ dàng kích thích, khơi mào lửa giận của hấn chứ? "Cho nên mới như vậy sao?" Hấn trầm giọng, nghe không ra có chút hờn giận nào.

"Bằng không, Gia nghĩ có thể là cái gì chứ?"

Tâm tình tốt đẹp của hấn cả ngày hôm nay bị một câu này của nàng làm cho hỏng bét. Hấn bật dậy, một câu cũng không nói thêm liền bỏ đi ra ngoài. Hấn đúng là thật sợ hãi chính mình, sợ mình nhìn không được sẽ đem cái đầu nàng bóp chết.

Kinh ngạc nhìn đến cánh cửa bị sập thật lớn, kéo theo âm thanh vang vọng. Diệp Vũ Dương chỉ biết cười khổ. Chỉ có thể làm như vậy nàng mới có thể đem tâm tình chính mình giấu kín sao, nhưng đó chỉ là chuyện trước kia, hiện tại nàng đã không làm được nữa rồi. Nàng đem mọi thứ thu thập thật tốt, yên lặng lên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lại một lần nữa cửa lớn bị người ta đẩy ra, kèm theo là tiếng gầm giận dữ của hấn: "Nếu người chỉ muốn vì Hương Lăng mà sinh đứa nhỏ, vậy dựa vào cái gì mà bốn vương không cho người chứ?" Tuy rằng giọng hấn tức giận, nhưng cử chỉ lại vô cùng mềm nhẹ, dịu dàng.

Kể từ lúc đó, Thương Duật mỗi đêm đều nghỉ lại đây. Ngẫu nhiên hai người cũng sẽ nói một vài câu coi như cũng làm cho bầu không khí giữa bọn họ ấm áp hẳn lên. Diệp Vũ Dương ít nói, Thương Duật lại kiệm lời, nhưng khi ở trước mặt nàng hấn không thể không chủ động tìm chủ đề tán gẫu, tuy rằng mỗi lần hấn đều chuốc lấy tức giận muốn điên nhưng trong lòng cảm thấy rất thú vị, vui vẻ.

Đêm nay, Thương Duật bảo người hầu đem đến cho nàng một ít thuốc bổ. Dù sao hấn biết thân thể nàng quả thật là rất yếu, không nghĩ tới Diệp Vũ Dương sau khi nghe xong liền chủ động lên tiếng trả lời: "Nô tỳ không cần!"

Không muốn cứ ép buộc, Thương Duật đành đợi khi còn lại có hai người trong phòng mới hỏi: "Vì sao không cần thuốc bổ? Nàng thân mình vốn là không tốt mà." Nếu như muốn hoài thai, đầu tiên phải nên chăm sóc sức khỏe của mình thật tốt mới phải, đây là vấn đề hấn đã hỏi Ngự Mạch rất kỹ.

"Nô tỳ chỉ là không muốn đại phu trong phủ chuẩn bị thuốc cho mình mà thôi!"

"Nàng đây là có ý tứ gì?" Nhớ tới đám đại phu trong phủ bình thường là do tam nương coi quản, hấn mới thản nhiên nói: "Yên tâm, tam nương sẽ không vì chuyện này mà làm khó nàng, dù sao chuyện này đâu thể giấu được!"

Nàng dĩ nhiên cũng không dám nói thẳng những gì mình nghĩ, chỉ ngẩng đầu nhìn hấn, Diệp Vũ Dương khẽ lên tiếng năn nỉ: "Gia, về chuyện này người cứ theo ý nô tỳ có được không?" Tất cả mọi chuyện mặc dù cũng không chắc chắn có phải như mình đoán hay không, nhưng nàng cũng không cho phép

chính mình đem đứa nhỏ ra để làm tiền đặt cược.

Thấy nàng bộ dạng trịnh trọng nghiêm túc như thế, Thương Duật cũng không muốn kiên trì tiếp tục: “Được, ngày nào đó ta sẽ bảo Ngự Mạch đến đây một chuyến vậy!”

Thật ra Thương Duật đối với nàng không tệ. Xưa nay hắn biết nàng rất ít dùng lời lẽ ôn hòa thế này với hắn, thường làm cho hắn rất khó chịu, đôi khi còn hay làm bộ như không nghe thấy, nhún nhún vai rồi phớt lờ. Cho nên mỗi khi nghe được Vũ Dương ngẫu nhiên chủ động lên tiếng nói chuyện thì trong lòng cảm thấy vô cùng mãn nguyện, ánh mắt cũng mềm lại.

Hôm nay rốt cục cũng được một ngày rảnh rỗi, Ngự Mạch không ngờ lại bị Thương Duật lôi đến Quyển Ly tiên.

Sớm nghe đến tên Điệp Vũ Dương, nhưng chưa gặp được người, thấy Thương Duật chủ động dẫn hắn tới đây, Ngự Mạch vui đến nỗi thiếu chút nữa đã cười ra tiếng.

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, Ngự Mạch cảm giác quả thật là chán kinh giống như nhìn thấy tiên tử trước mắt. Thật khó mà tưởng tượng trong hậu viện rộng lớn của Thương Duật không ngờ còn có thể nhìn thấy “thiên hạ” bình tĩnh, thanh khiết không nhuộm một tia tạp chất như nàng thế này. Mặc dù nàng không cự tuyệt việc hắn nhìn mình đánh giá, nhưng cũng chủ động lên tiếng: “Công tử hình như đã nhìn rất lâu rồi đi.”

Chỉ một câu kia, đã dễ dàng làm cho hắn đắc tội với Thương Duật, đồng thời cũng lay tỉnh Ngự Mạch để hắn thu về tầm mắt. Ngự Mạch vội vàng xoay người bạy ra về mặt lầy lòng khi phát hiện Thương Duật đang rất tức giận nói: “Á... chỉ vì đây là lần đầu tiên được nhìn thấy nàng nên ta cảm thấy hơi rung động mà thôi.” Điệp Vũ Dương này quả nhiên là nữ nhân rất độc đáo. Loại sự tình này nếu xảy ra trên người nữ nhân khác, có lẽ họ đã xấu hổ mà che mặt lần tránh. Còn nàng thật rất hiển nhiên, cứ bình tĩnh mà nói thẳng ra, quả nhiên không thể chỉ là độc đáo một cách bình thường mà thôi.

“Chỉ cần một mình ta đối nàng rung động đã đủ rồi, người nếu thêm vô chỉ càng làm cho chỗ này thêm ngọt ngào, chật chội mà thôi!”

“Thương Duật, người còn có chút lương tâm nào hay không? Nói thế nào người cũng là đang xin ta, đối với người khác ta chưa chắc đã dễ dàng chấp nhận ra tay giúp đỡ đâu đấy.”

Thật ra đây là lần đầu tiên Điệp Vũ Dương nhìn thấy hắn, coi như cảm giác không tệ. Nàng nghe hắn nói như thế tâm tình hiển nhiên cũng tốt lên rất nhiều: “Gia, không cần bắt hắn đến đây, thân mình nô tỳ rất tốt!” Mặc dù lần đó chính hắn là kẻ đã khơi mào, làm cho Thương Duật thốt lên những lời làm nàng thương tâm, nhưng nàng biết hắn thật ra cũng không phải là cố ý.

Nhìn thấy Thương Duật đang muốn gạt đầu với yêu cầu của nàng, Ngự Mạch liền lập tức hô lớn: “Uy, uy, các người làm người không cần quá đáng như vậy a!” Sau đó lập tức nhìn sang Điệp Vũ Dương cười nói: “Ta rất vui vẻ, không phiền chút nào, mau để ta bắt mạch cho nàng!” Ngự Mạch cũng không muốn tiếp tục đồng dài nói những lời vô nghĩa thêm nữa, liền đưa tay đặt tại cổ tay nàng, tinh tế xem mạch.

Chốc lát sau hắn liền mở miệng nói: “Thật ra nàng không khó mang thai, chỉ là trong người nàng có hơi suy nhược một chút, để ta sai người bốc một ít thuốc bổ đem qua cho nàng...” nhìn sang chỗ nam nhân kia đang đứng, phát hiện hắn giờ đang bưng bưng lửa giận, Ngự Mạch thức thời nhanh chóng sửa miệng: “Ách, thôi quên đi, vẫn là nên để cho Thương Duật của người lấy đem về là hơn.”

“Người thật rất vui tính!” Điệp Vũ Dương nói xong mỉm cười nhìn hắn gạt đầu. Trách không được Thương Duật thường xuyên trước mặt hắn mà nhắc tới nàng, nàng quả là không sai chút nào với những gì hắn đã nói đến.

“Á... cảm ơn, ta rất thích nghe!” Thật không có thói quen nghe nữ nhân nói chuyện rất thẳng thắn như nàng vậy, Ngự mạch cảm thấy cảm giác này quả thật rất là mới mẻ, không tệ.

“Nàng là đang nịnh hót người, người nhưng đừng...”

“Nô tỳ cũng không phải là loại người thích nịnh hót!”

Thương Duật cũng không vì thế mà tức giận, biết nàng hôm nay tâm tình không sai nên cũng thuận theo ý nàng, sau đó liền rời đi để cho nàng nghỉ ngơi.

Hắn cứ chỉ ôn nhu tự nhiên như một thói quen làm cho Ngự Mạch thấy mà hoảng sợ, khó mà tưởng tượng người trước mặt này chính là Thương Duật. Dọc theo đường đi hắn không ngừng quay đầu lên nhìn Thương Duật, thẳng đến bọn họ đi qua hết mấy khúc cua Thương Duật mới không nhìn được mà mở miệng: “Ta nếu không biết người thích nữ nhân thì thật không thể không hoài nghi người là đang đem lòng yêu thương ta.”

“Đi!” Ngự Mạch đẩy hắn một phen rồi cười nói: “Thương Duật, người hiện tại thật sự là ôn nhu đến dọa người mà.”

“Vốn luôn là như vậy!” Không hề phủ nhận, hắn còn thẳng thắn thừa nhận. Vì chuyện trước kia mà mấy ngày nay lòng hắn thật sự có hơi run sợ, nên hắn không ngại thừa nhận bản thân đối với nàng rất yêu thương, lưu luyến. Mặc dù nàng vẫn còn hơi lạnh lùng với hắn nhưng hắn tin tưởng, thủy chung sẽ có một ngày nàng sẽ mở rộng tấm lòng cho hắn tiến vào, khi đó hắn sẽ biết rõ rằng đây lòng kia rốt cục là đang ẩn giấu cái gì.

“Không thêm nói với người nữa!” Ngự Mạch nói rồi nhanh chân rời đi, khó được Thương Duật mới cho hắn thoải mái một ngày, cũng không thể cứ thế mà cho nó trôi qua vô ích: “Ta đi ra ngoài tản bộ, sẵn tiện hái một ít dược để cho người lấy về cho nàng ta.”

Thương Duật cười gạt đầu, nhìn đến thân ảnh Ngự Mạch càng đi càng xa, hắn vuốt cằm, trầm tư suy nghĩ: hắn thật sự đã thay đổi rồi sao? Chắc có lẽ là vậy đi.

Tin tức Điệp Vũ Dương một lần nữa được sùng ái lại trở dậy, sau đó không lâu tin tức này đã được đã được lan truyền nhanh chóng trong phủ. Mọi người tuy rằng có hơi khó hiểu nhưng cũng đã ngấm ngầm đoán ra chuyện này ít nhiều cũng có phần liên quan đến chuyện Vương phi đã không thể có con cho nên Vương gia mới tìm Vũ Dương. Nhưng tuyệt đối cũng không phải hoàn toàn như vậy, hậu viện nữ tử trong phủ không ít nhưng Vương gia lại cố tình chỉ tìm mỗi Điệp Vũ Dương, khó tránh khỏi mọi người đã nghĩ ngợi cho rằng Vương gia đối với nàng thật khó mà quên. Kể từ ngày đó, đám người thể thiếp trong hậu viện cũng náo nức hân hoan, thường hay chụm lại cùng nhau trà dư tửu hậu, trong lời nói đôi khi cũng có ý mỉa mai, châm chọc.

Những chuyện này, Điệp Vũ Dương chỉ là mặc kệ, nàng không để tâm. Nhưng ngày ngày tại Quyển Ly hiên cứ nhìn hết người này rồi lại người nọ thay phiên nhau tiến đến làm nàng hết sức kinh ngạc.

Khi Ngọc Tố phu nhân cùng một đám thể thiếp xúm xít kéo tới đây chính là lúc Điệp Vũ Dương đang ngồi đọc sách, nghe Tiểu Hồng chạy vào báo lại nàng không còn cách nào hơn là phải ra khỏi thư phòng mà tiếp.

“Nô tỳ thỉnh an phu nhân!” Điệp Vũ Dương hơi cúi đầu hành lễ.

Ngọc Tố phu nhân nhíu mày, ánh mắt soi mói nhìn nàng nói: “Mấy ngày không thấy người thật ra càng ngày quá quắc, không còn biết cấp bậc lễ nghĩa thế nào nữa sao!”

Điệp Vũ Dương im lặng, chỉ đưa mắt lạnh nhìn bà ta, thật rất muốn biết lần này bà ta đến đây rốt cục là muốn cái gì.

Đã sớm định sẵn sẽ nói thế nào, nhưng khi đối mặt với nàng Ngọc Tố phu nhân lại thận trọng đem mọi thứ suy nghĩ lại một lượt rồi mới lên tiếng: “Vốn dĩ ta cũng không có hứng thú với người.”

“Không cần phu nhân nhắc nhở, nô tỳ biết rõ.”

Quả nhiên nàng luôn bình tĩnh như thế: “Mấy ngày nay Vương gia thường đến đây qua đêm ngủ lại, cho nên vì vấn đề con nối dòng của Vương gia, ta không còn cách nào khác đành phải đến đây một chuyến.”

“Nô tỳ không hiểu ý phu nhân!”

Ngọc Tố phu nhân vẻ mặt rất không hài lòng nhìn nàng nói tiếp: “Thân thể người sẵn trước giờ đã không tốt, nếu mang thai sợ cũng là gặp không ít phiền toái. Bởi vậy ta có dẫn theo đại phu đến đây để chẩn xem mạch giúp người một chút.”, tay bà khẽ vẫy Lý đại phu liền nhanh chóng tiến vào.

“Nô tỳ thân thể tốt lắm, không phiền!” Vì sao bà ta lại khăng trương thế này? Chẳng lẽ là biết Thương Duật thật sự muốn có đứa nhỏ nên lần này mới hành động có chút dè dặt như vậy? Chẳng lẽ là đang có ý đồ đem tất cả mọi khả năng tiêu hủy khi còn trong trứng nước hay sao?

Ngọc Tố phu nhân vẻ mặt lạnh lùng nhìn nàng, lớn tiếng nói: “Thế nào? Người muốn cự tuyệt, không muốn sinh con cho Vương gia hay sao?”

Điệp Vũ Dương không muốn phản bác lời lẽ vừa rồi đành vươn tay đến cho Lý đại phu chuẩn đoán.

Sau khi làm ra vẻ như cần trọng xem xét một phen, lời của Lý đại phu xem ra cũng chẳng khác gì Ngự Mạch ngày trước. Hắn nói xong sau đó đi ra dặn người hầu trẻ một chút sẽ cho người đem thuốc bổ đến đây.

Điệp Vũ Dương cũng không nói rằng chính mình đã có thuốc uống, chính vì muốn biết rõ ý đồ của Ngọc Tố phu nhân, nên trong lòng âm thầm suy nghĩ tính toán một chút. Nay nếu như nàng muốn xác định Ngọc Tố phu nhân kia có phải thật sự là một kẻ ngoan độc hay không chỉ có thể đợi cho sau khi lấy thuốc xong, đem đưa cho Ngự Mạch xem qua mới có thể xác định được. Đương nhiên đối với hành động này của Ngọc Tố phu nhân sẽ không có bất kỳ một ai lại nghi ngờ cả, tự nhiên cũng sẽ không đi tìm hiểu xem bà ta và Lý đại phu kia thật sự là đang có âm mưu gì.

Tối đó Ngọc Tố phu nhân cho người đưa thuốc tới. Sau khi Thương Duật về đến, nhìn thấy Vũ Dương vẻ mặt không chút phấn chấn, ăn tối cũng không thấy ngon miệng. Trong lòng hắn cảm thấy nàng hôm nay rất kỳ quái.

“Trong người có chút không khỏe nên nô tỳ muốn đi nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Không thoải mái à? Sao lại thế này chứ?” Vẻ mặt Thương Duật vô cùng lo lắng, lập tức gọi Tiểu Hồng vào: “Người mau đến Quy Tâm cư thỉnh Ngự công tử đến đây!”

Đỡ Điệp Vũ Dương nằm xuống, Thương Duật đưa tay đặt nhẹ lên trán nàng, may mắn thấy nó không nóng sốt nhưng trong lòng vẫn bồn chồn không yên.

Rất nhanh Ngự Mạch đã đến đây, hắn chuẩn đoán một phen, cũng không thấy nàng có vấn đề gì không ổn, suy nghĩ đoán rằng Vũ Dương chắc có chuyện muốn nói, liền lập tức lên tiếng: “Thương Duật, mau đi lấy một ít hàn băng đến đây!” Bộ dáng xem ra rất là gấp, Thương Duật nhìn thấy hắn sẽ không mượn tay người khác làm đùm. Quả nhiên khi vừa nghe xong lời này Thương Duật không nghĩ ngợi, liền nhanh chóng xuất môn.

“Đa tạ Ngự công tử!” Điệp Vũ Dương nhanh chóng rời giường, đem dược mà hôm nay Ngọc Tố phu nhân đưa tới nói: “Thỉnh công tử giúp ta đem dược này xem xét một chút!”

“Người hoài nghi trong này có vấn đề sao?” Trong phủ thuốc bổ không phải đều là đại phu kê đơn hay sao? Nay chẳng phải ý muốn nói đại phu này là có vấn đề à? Ngẫm lại hắn cũng thấy kỳ quái, Thương Duật lúc trước lại bảo hắn phải đích thân đến xem bệnh cho Vũ Dương hay sao, nay nhìn nàng lại thần thần bí bí thế này chẳng lẽ trong phủ này.....

Đem được đưa cho hân xong nàng nói:”A, làm phiền công tử!” Thông minh như Ngự Mạch tự nhiên sẽ suy nghĩ đến chuyện gì ngay, mà hân vì Thương Duật đương nhiên cũng sẽ không mặc kệ mà bỏ qua.

“Không có việc gì!” Giống như nghe được bên ngoài có tiếng bước chân đang gấp rút tiến vào, Ngự Mạch nhanh chóng đem bao được kia giấu vào tay áo.” Hân đối xử nàng quả thật rất dụng tâm!”

“Không sai!” Nói xong lời này, Diệp Vũ Dương cũng bắt giác mỉm cười rất ngọt ngào.

Đến khi Thương Duật bên ngoài lấy băng vội vàng chạy vào:”Đến đây! Đến đây!” Sau đó hân nhìn sang Ngự Mạch, khó hiểu mở miệng:” Vậy kế tiếp phải làm thế nào?”

Ngự Mạch tiếp nhận khối băng trong tay hân, sau đó cười nói :”Kế tiếp ta sẽ đem nó để làm ngân nhĩ ướp lạnh!” Nói xong hân không đợi Thương Duật tức giận, lập tức nhanh chóng nghênh ngang rời khỏi nơi đây.

“Hôn đán, Ngự Mạch ngươi dám đùa giỡn ta à?” Thương Duật tức giận cũng không nhỏ, càng nghĩ càng thấy không đúng, nghiêng đầu nhìn “thiên hạ” đang nằm trên giường:”Nàng thấy sao rồi?”

“Nô tỳ không sao cả, Ngự công tử nói nô tỳ nên nghỉ ngơi nhiều một chút mới tốt!”

Không tiếp tục nói thêm nữa, Thương Duật liền leo lên giường, ôm nàng vào lòng:”Vậy thì nàng tốt nhất tối nay nên ngủ một giấc thật ngon!”

Một đêm đó, Diệp Vũ Dương bởi vì trong đầu vẫn còn suy nghĩ chuyện của Ngọc Tổ phu nhân nên suốt đêm đầu óc đều mơ màng đến loạn cả lên. Trong mơ thấy rất nhiều chuyện kỳ quái làm cho lòng nàng vô cùng khó chịu, lồng ngực như bị ai đó đè nén khó thở. Nàng mơ hồ biết mình lúc ngủ bởi vì không ngừng trần trọc xoay người nên động đến Thương Duật. Hân thấy nàng ngủ không an ổn nên cánh tay vòng ôm nàng lại càng tăng thêm lực đạo.

Cảm nhận được hân đang rất khẩn trương, lo lắng, Diệp Vũ Dương cũng chậm rãi thoát ly ra khỏi cảnh tượng trong mơ, dần dần an ổn ngủ thiếp.

Nàng rất sớm đã ra đây, lẳng lặng ngồi trên bậc thang bằng đá, đắm chìm trong ánh sáng mặt trời buổi hừng đông. Trên người một thân màu tím ngời đỏ, say sưa hấp thụ ánh sáng đầu tiên của ban mai.

Hậu viện này nghe nói là hậu viện đã được xây cất lên theo đúng như ý thích, an bài của Thương Duật. Khắp nơi trong hậu viện được trồng rất nhiều cây hoa sơn chi, tuy rằng chưa có nở đóa nào nhưng nhìn đến một màu xanh mượt đang không ngừng hấp thụ những giọt sương ban sớm, từng giọt ướt át còn đọng lại trên đó làm người ta thật sự rất vui thích. Dưới ánh sáng đầu tiên của buổi bình minh, những giọt sương kia càng trở nên trong suốt, bị ánh sáng phản chiếu, soi rọi ngẫu nhiên cũng tán ra những tầng sáng lân quang.

Ở chỗ bậc thang gần tầng đá lớn kia còn có một cái ao nhỏ nhỏ. Nước ở trong đó mùa đông thì ấm, mùa hạ lại lạnh, ngày thường trái cây có thể để vào trong đó dùng ướp lạnh, chúng sẽ giữ tươi được lâu hơn, có thể dùng về sau. Vừa vận những ngày hè nóng bức đã qua, bên trong nước ao trong vắt còn có vài cọng rêu màu xanh lục, lại có thể nhìn thấy một vài con cá nhỏ đang tự tại bơi lội trong đó. Trên đầu chim chóc không biết từ đâu kéo lại đang kêu chiu chít không ngừng, lay năng tình lại từ trong thể gian nhân hạ.

Diệp Vũ Dương đứng dậy, chân trần giẫm lên trên mặt cỏ vẫn còn đang ẩm ướt, cảm giác ngứa ngứa, lạnh lạnh làm nàng vui thích, đứng đón ánh nắng sáng sớm của bình minh đang trải xuống, dừng lại trên hai má trắng mịn. Nàng cảm nhận một vài giọt sương sớm mai dường như đang dính dính trên da thịt, cảm giác này làm nàng thấy thật dễ chịu. Trên cao một con chim bướng bình đang nhẹ nhàng hạ xuống, đậu trên vai nàng, dùng chiếc miệng nhỏ nhắn khẽ cọ nhẹ lên trên cổ nàng, làm cho Diệp Vũ Dương cảm thấy có chút ngứa ngứa mà nở nụ cười.

Nàng mỉm cười quá mức sáng lạn, khiến cho mọi hào quang nơi này đang tụ lại một chỗ nhưng cũng không thể bì nổi với ánh sáng như ngọc đang tỏa ra từ nụ cười kia. Đêm qua nàng rất ngon giấc, vì nàng được hân đem mình bảo vệ, ôm chặt trong lòng cả đêm, nội tâm nàng cũng bị chính sự ôn nhu dịu dàng của hân, không ngừng ở phía sau lưng nàng vỗ về trấn an mà cảm thấy rất hạnh phúc.

Sáng sớm hôm nay mọi thứ quả là vô cùng tốt đẹp, lòng nàng cũng vì thế mà mê say theo đó.

“Không mang hài nàng coi chừng sẽ bị cảm lạnh đó.” Thân mình bị người ôm vào lòng, hai chân giò cũng vững vàng đạp lên bàn chân hân:”Thích ở đây sao?”

Nàng muốn tránh ra, nhưng mặt khác bản thân lại rất luyến tiếc không rời xa ấm áp của hân:” Thích, Gia vì sao lại không ngủ tiếp?”

“Ngủ đã đủ.” Đêm qua nàng bất an trần trọc, làm cho hân một đêm cũng không hề ngon giấc, thẳng đến bình minh hân mới nặng nề ngủ thiếp:”Vũ Dương, nàng có tâm sự sao?”

Do dự không biết có nên nói ra hay không, nhưng ngẫm lại cũng không đúng, bên Ngự Mạch còn chưa biết kết quả thế nào đi:”Không có việc gì!”

Nàng vẫn còn như thế luôn muốn đem hân đẩy xa:”Nàng...” Vừa muốn lên tiếng trách cứ nhưng lời còn chưa thốt lên đã bị âm thanh của Tiểu Hồng xông tới đánh gãy:”Vương gia, Linh Nhi cô nương ở Thanh Trúc viên đến đây, nói là có việc gấp cần bẩm báo!”

“Vậy sao?” Thấy hơi có chút kỳ quái, sớm thế này còn có thể là có chuyện gì đây? Nhưng hân vẫn rất lo lắng dù sao bên kia cũng còn có Hương Lăng:”Bổn vương đến ngay!”

Nắm lấy tay nàng, Thương Duật nhanh chóng ôm nàng tiến vào đại sảnh. Sau khi hân hoan đón Vũ Dương ngồi xuống ghế này mới xoay người nhìn Linh Nhi nhũn mày hỏi:”Chuyện gì sao lại sốt ruột như thế hả?”

Linh Nhi nhìn sang Điệp Vũ Dương, vẻ mặt vô cùng áy náy hướng nàng hành lễ, rồi sau đó rất vui sướng mở miệng:”Vương gia, nô tỳ đền đây là để báo tin vui, Vương Phi đã có mang!”

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Đoàn Tụ Và Mị Độc

Một câu giáng xuống làm cho cả hai đều vô cùng kinh ngạc, hân và nàng thoáng trong lúc đó đã chuyển biến tốt hơn giờ lại không biết nên phải làm sao đây. Hân lấy cớ vì muốn đưa nhỏ để thường xuyên lưu lại đây, bây giờ Hương Lăng lại có thai, hân biết nên phải làm sao đối mặt với Vũ Dương a? Còn Vũ Dương lại nên phải làm sao mới đối mặt với tin tức bất ngờ này?

Im lặng qua một hồi lâu, Thương Duật giờ mới mở miệng:”Vương Phi có mang sao?” Tin tức như thế đến thật quá kinh hồn, hân không biết bản thân nên vui hay buồn đây?

Linh Nhi thông minh không lên tiếng nhắc lại, chỉ là thoáng cúi người:”Nô tỳ cáo lui trước!”

Những thị nữ đang đứng hầu cũng hiểu chuyện mà lui ra hết, chỉ lưu lại hai người trong đại sảnh.

Thương Duật lẳng lặng nhìn nàng, không nói gì. Hân đi vào tắm phòng, cầm lấy một đôi hài đi ra, sau đó ngồi xổm xuống yên lặng giúp nàng mang vào:”Vũ Dương, bốn vương có phải không thể tới nữa hay không?” Hân vẫn ngồi xổm như vậy trước mặt nàng, không có đứng lên, cố nhìn đến ánh mắt của nàng giờ đang sụp xuống.

Không khí trong đại sảnh thoáng cái như bị loãng đi làm cho Vũ Dương cảm thấy áp lực vô cùng, trong phút chốc không thể nào mà hô hấp. Nếu chấp nhận để hân ở lại đây, không khác nào nàng chính là đang thừa nhận mình đối hân không thể buông tay; còn nếu như không cho hân lưu lại, nàng làm sao mà nở đành lòng cho được chứ? ”Không. ...” Lúc nói ra những lời này, Điệp Vũ Dương mới biết bản thân mình thật tàn nhẫn và ích kỷ đến cỡ nào, cũng bởi vì sợ hãi bản thân sẽ bị tổn thương, cho nên đã chọn lựa cự tuyệt, không dám đi yêu. Nhưng nàng làm gì mà có năng lực đó cơ chứ? Lúc trước nàng liều lĩnh thử đi yêu hân, bị hân làm tổn thương, đau lòng hân chẳng lẽ lại đi để ý đến những chuyện đó hay sao? Chẳng lẽ hân sẽ vì nàng mà từng thấy đau lòng sao? Nàng mãi mãi vẫn chỉ một người, cô đơn ngồi đó trong một góc tối để từ từ gặm nhấm, chữa lành vết thương, rồi sau đó lại một mình tiêu sái từng bước rồi đi.

Thương Duật đang trầm mặc không nói gì, nhưng khi nghe câu trả lời này của nàng, hân vốn muốn phát tiết lửa giận, nhưng lại cố miễn cưỡng nén xuống, nuốt trở vào.

Hân đứng bật dậy, sau đó phát tay áo, rồi đi. ...

Bộ dạng xem qua tuy rất tiêu sái, nhưng cũng không giấu được nỗi ưu thương.

Nhìn theo bóng lưng hân rời đi, Điệp Vũ Dương buộc mình phải mỉm cười thật tươi. Nhưng sau một khắc đó khi nàng cúi xuống, nhìn đến đôi hài mình mang dưới chân, nước mắt lại không hề báo trước cứ như thủy triều mà rơi xuống.

Từng giọt nước mắt cứ thế rơi xuống, đọng lại trên thân phục màu tím, thấm ướt, lan ra cả một mảnh rõ rệt. ...

”Tiểu thư, người không có sao chứ?”

Trong nháy mắt khi Điệp Vũ Dương ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt chỉ còn lưu lại một đôi đồng mâu long lanh ngăn ngăn nước:”Không sao!” Nói xong nàng liền đứng dậy, hướng phía tắm phòng đi vào.” Sáng nay thức dậy sớm quá, ta muốn vào ngủ lại thêm một chút!”

Trên đường đến Thanh Trúc viên, nét mặt Lãnh Mi mang theo vài tia do dự, lặng lẽ theo phía sau Thương Duật, dường như mấy lần há miệng muốn nói gì đó lại không biết phải mở miệng thế nào.

Vừa vặn Thương Duật ảo não quay đầu nhìn lại:”Lãnh Mi, người nói sùren phi có phải là người rất lạnh lùng hay không?” Không ngờ nàng lại không chút thương tình đem khoảng thời gian âm áp hiềm cố của hai người thẳng thừng chối bỏ. Trong lòng hân thật đang rất giận mình, rõ ràng trong phủ này hân mới là người có quyền cao nhất, nhưng lại cố tình để mặc cho nữ nhân này nắm lấy từ huyệt.

”Không phải!”

”Sao?” Thương Duật kinh ngạc nhìn hân, khó thấy được Lãnh Mi lại tích cực chủ động mở miệng thế này:”Người vì sao lại nói vậy?”

“Nàng rơi nước mắt!” Trong lúc Vương gia một bước ra khỏi cửa lớn, hắn xoay người nhìn thấy nàng cúi thấp đầu, sau đó một giọt lệ trong suốt rất nhanh liền rơi xuống. Nhìn thấy cảnh tượng này tâm hắn cũng bị rung động, giống như vừa bị người giáng cho một quyền thật mạnh. Trong mắt của hắn, sùng phi là người quá mức lãnh đạm, thờ ơ, luôn thanh tâm quả dục. Vương Gia đối xử nàng ta có thể xem như là rất tốt, nhưng nàng lại không quan tâm, tranh giành hơn thua với ai, mỗi ngày nên như thế nào liền như thế ấy, luôn một vẻ mặt ôn hòa chờ đợi Vương gia ghé đến. Hắn thật ra cũng đã cho rằng sùng phi đối với Vương gia rất vô tình, nhưng khi nhìn thấy giọt lệ mà nàng cố che giấu, không muốn cho ai nhìn thấy kia rơi xuống, hắn liền biết nàng là người thích nói một đằng nhưng nghĩ một nẻo, hiển nhiên là cũng có bộ mặt rất yếu đuối trong chuyện tình cảm.

“Người nói cái gì?” Những lời này làm cho Thương Duật thoáng kinh hãi, hắn gắt gao bắt lấy cánh tay Lãnh Mi: “Nàng khóc sao?”

“Đúng vậy, thuộc hạ....”

“Thương Duật, người muốn làm cái gì hả? Sao lại cầm chặt lấy cánh tay của đệ tử yêu dấu ta làm cái gì?” Ngự Mạch một phen phóng tới đẩy Thương Duật ra, trừng mắt liếc hắn một cái: “Không biết hắn ta vốn là gái giả trai sao, còn bày trò thân thiết như vậy làm chi?”

Thương Duật mặc kệ hắn, xoay người muốn quay trở lại Quyển Ly hiên, nhưng mới đi được hai bước, liền nghe Lãnh Mi đậm mật nói theo: “Vương phi có thái!” Nay nếu như hắn còn không đến Thanh Trúc viên, nói một câu khó nghe đó chẳng phải là cố tình làm cho Vương Phi thương tâm hay sao.

Thương Duật dừng lại, tức giận trừng mắt liếc Lãnh Mi, rồi sau đó hướng Ngự Mạch nói: “Đệ tử yêu quý này của người thật đúng là rất biết đập nát tâm tình người khác đi!” Hắn tuy nói như vậy nhưng cũng tăng nhanh cước bộ, vội vàng hướng Thanh Trúc viên tiến tới.

Lãnh Mi có hơi áy náy, liền buông tay của Ngự Mạch ra, chậm rãi đuổi theo sau Thương Duật.

Vừa đến Thanh Trúc viên, hắn liền gặp phải Ngọc Tố phu nhân cùng đồng đạo thê thiếp hậu viện khác giờ đang có mặt tại đây. Không khí trong phòng giờ chỉ là sự vui mừng, nào nhiệt.

Trên mặt ai cũng đầy nét cười trong suốt, nhưng mà mấy ai biết được thật lòng vui mừng chúc phúc cho Hương Lăng lại có mấy người cơ chứ? E rằng sau lưng đâm lén hại người thì lại có dư không ít? Chỉ có nữ nhân tại Quyển Ly hiên kia thì khác, nàng sẽ không mang theo bộ dạng giả dối mỉm cười như thế này, lại càng không bởi vì sợ quyền lực của hắn mà chạy đi nịnh bợ. Trên thế gian này nữ nhân như nàng sợ là không còn được bao nhiêu người đi. Mặc dù biết ở cạnh nàng bản thân sẽ bị giày vò đau khổ đến mỗi một, nhưng hắn lại giống như ăn phải thuốc nghiện, càng ngày càng nghiện, cho đến khi phát hiện ra thì mọi chuyện đã quá muộn, con nghiện giờ đã xâm nhập tận vào trong cốt tủy, không cách nào thoát ra được.

Chỉ Trà tươi cười tiến lên hành lễ: “Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương gia!” Những lời chúc phúc sau đó lại không ngớt vang lên, lời người sau so với lời người trước càng thêm hoa lệ. Đối với những lời trào phúng thế này trước đây hắn đã từng chứng kiến qua, nên trong lòng nhất thời khó tránh mà hồi tưởng lại.

Thương Duật mỉm cười có hơi miễn cưỡng, rất nhanh liền đến đỡ Hương Lăng đang nằm trên giường ngồi dậy: “Tại sao lại tiểu tụy thế này?” Về mặt năng tái nhợt, so với lần mang thai trước thì lần này xem ra nàng có phần càng vất vả chật vật hơn.

Rõ ràng là mới vừa khóc qua, nhưng giờ đây hốc mắt Hương Lăng ngấn ngấn một tầng lệ quang mờ: “Không sao, chỉ là sáng sớm thấy có hơi mệt một chút mà thôi!” Đây là những giọt nước mắt hạnh phúc, nếu nói toàn bộ vương phủ đối với chuyện con cái nối dòng của Thương Duật lo lắng thì nàng hiển nhiên là so với bất luận kẻ nào hắn càng sốt ruột hơn.

“Sau này phải chú ý cẩn thận một chút!” Hắn biết thai nhi trong bụng còn nhỏ đương nhiên hiện giờ không sao cả. Hắn cứ nghĩ định nhờ vào chuyện nối dòng, yêu cầu Diệp Vũ Dương sinh đứa nhỏ, một phần bất quá là vì hắn ích kỷ muốn nhờ đứa nhỏ kia để làm cho tính tình đậm mật của Vũ Dương sẽ được chân thật, cởi mở một ít; không ngờ nay Hương Lăng đã có mang, tuy lòng có chút phiền muộn, nhưng dù sao cũng không thể phủ nhận hắn cảm thấy rất cao hứng.

“Dạ!” Hương Lăng lẳng lặng dựa đầu vào lòng hắn, hạnh phúc mỉm cười. Giờ này khắc này, nàng đã muốn quên hẳn Diệp Vũ Dương, có quá nhiều hạnh phúc kéo tới, ập thẳng vào nàng làm nàng đã quên tất cả, quên mất bản thân mình đã từng yêu cầu người kia cố gắng có đứa nhỏ để nàng có thể nhận làm đường tử. Nhưng giờ này tất cả đều không quan trọng nữa, nàng hiện nghĩ đến chỉ có hạnh phúc đang ở trước mắt mà thôi.

Con người luôn là ích kỷ, chính thời điểm bản thân mình rất hạnh phúc lại không chút do dự mà đứng trước nỗi bi thương của người khác hiển nhiên lựa chọn mỉm cười thật to, quên đi cần phải che giấu. Tuy biết rằng có tiếc hận và bi thương của người khác, nhưng niềm hạnh phúc thế này làm sao người ta lại tránh khỏi không vui vẻ phơi bày ra chứ.

Đêm đó Thương Duật không có đi đến nơi nào khác, sau khi xử lý toàn bộ công vụ, hắn liền trở về Thanh Trúc viện cùng Hương Lăng.

Đến thời điểm nghỉ ngơi, khi nhìn thấy Thương Duật vẫn còn nán lại ở đây, giờ này nàng chợt mới nhớ đến Diệp Vũ Dương, lòng hung hăng co rút từng trận đau đớn. Nàng quả nhiên không phải được hào phóng như chính mình đã nghĩ: “Gia, Vũ Dương, nay.....” Lần đó chẳng phải chính nàng đã cố ý sắp đặt vì muốn để cho Thương Duật có bậc thang đi xuống mà đến tìm Diệp Vũ Dương sao? Nay lý do đã không còn, Vũ Dương nên phải làm gì đây? Còn Vương gia lại phải làm sao bây giờ?

Thương Duật lấy tay đỡ nhẹ gối đầu, thờ mẫn một hơi: “Không đến nữa, dù sao nàng ta cũng không thêm đẻ ý!” Vốn định đêm nay hắn cũng muốn ghé đến xem nàng một chút, nhưng nghĩ tới nghĩ lui hắn vẫn quyết định không đi. Bởi vì có Vũ Dương mà cảm tình hắn dành cho Hương Lăng cũng đã thua thiệt nhiều lắm. Nay nhìn thấy nàng vốn vì đứa con chính mình mà vẻ mặt rất hạnh phúc, hắn cũng nên hỗ trợ một chút mà chia sẻ niềm vui này cùng nàng.

Lấy tay chống đỡ thân mình hơi nằm nghiêng lên, Hương Lăng nhìn hắn: “Vũ Dương đối với Vương gia nếu như theo thiếp thân nhìn thấy thì quả thật ra so

với sinh mệnh chính nàng, vương gia còn là quan trọng hơn rất nhiều.”

“Sao lại nói như vậy?” Hần đương nhiên sau này bằng mọi cách sẽ tìm lý do thuyết phục bản thân mình tạm nhân nhượng cho lợi ích toàn cục, đồng thời rất muốn tìm những bằng chứng chứng tỏ Vũ Dương cũng thật sự để ý đến hần.

“Không nói gì xa chỉ là lần đó nàng không một chút do dự vì Vương Gia liều mạng giữ kiếm cũng đã rõ chẳng phải sao? Sau đó khi bị rơi xuống vực, Gia đã chọn đề tới cứu thiếp đồng thời cùng lúc đó người cũng đã bỏ rơi Vũ Dương.” Vấn đề này, nàng rất ít khi nhắc tới, bởi vì nàng không cảm mình nên vì nó mà cảm thấy hãnh diện chút nào. Nàng biết được hần chẳng qua đã làm tất cả những chuyện kia theo thói quen mà thôi, đó là thói quen luôn đem nàng đặt ở vị trí đầu tiên.” Trước đó Vương gia cũng đã vu oan, nói nàng là nội gian, sau đó người lại bỏ mặc nàng. Cứ lấy tính tình của muội muội, nàng như vậy kiêu ngạo quả quyết làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho Gia chứ, trừ bỏ đề ý thiếp thân thật sự không nghĩ ra được một lý do nào khác.”

Hương Lăng luôn như vậy, chỉ cần nói vài câu, tuy không nặng không nhẹ, lại có thể dùng ngôn ngữ rất đơn giản, dễ hiểu đem vấn đề phức tạp mà phân tích rành mạch.” Cũng chỉ có nàng luôn luôn là người nhìn thấy được yếu điểm của bọn vương mà thôi!” Thương Duật ôn nhu đem nàng ôm vào trong lòng, thật sâu thắm cảm thán.”Hương Lăng, bốn vương phụ nàng nhiều lắm!”

Những lời này của hần có thể coi như là một lời xin lỗi, nhưng cũng thật đã thương người quá mức mà.”Không sao!” Hần bởi vì một nữ nhân khác mà hướng nàng xin lỗi, bởi vì đối với nữ nhân khác tốt hơn mà cảm thấy làm cho nàng phải thua thiệt, mà nàng ngoài việc chấp nhận lời xin lỗi kia thì còn có thể làm sao bây giờ? Nàng không thể hận vì nàng thật sự hận không nổi Thương Duật, càng hận không nổi nữ nhân vân đạm phong thanh kia.

“Nàng mau ngủ sớm đi!” Thương Duật hôn nhẹ lên giữa trán nàng, sau đó khép chặt đôi mắt. Vì những lời nói này của Hương Lăng mà tâm tình Thương Duật đặc biệt tốt hẳn, chỉ trong chốc lát đã nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Nàng nghiêng đầu đưa mắt nhìn hần, nam nhân này nếu so sánh hần tuy đối nàng vẫn dịu dàng như nước trước sau không đổi, nhưng nàng thích hần của hiện tại hơn bởi vì hần có thể vì một nữ nhân khác mà bị chọc cho đến tức giận, cảm giác hoàn toàn không giống như trước đây thật là xa vời, làm cho người khác khó thể nắm bắt được.

Hương Lăng mỉm cười tựa đầu vào ngực hần, cảm nhận ấm áp truyền tới rồi từ từ cũng chìm vào giấc ngủ.

Vài ngày trôi qua, sau khi Vũ Dương đã đem cảm xúc hỗn độn cùng tâm tình mình sắp xếp lại, liền đến thăm Hương Lăng.

Hương Lăng luôn miệng nói rằng là lỗi của mình nhưng Diệp Vũ Dương lại một mực kiên quyết lắc đầu phủ nhận. Nàng chẳng những không chút hờn giận, ngược lại còn vì Hương Lăng mà trong lòng thấy thật cao hứng. Bởi vì nàng biết Hương Lăng thường chỉ một mình, nửa đêm thức giấc mà cảm thấy thật cô đơn, nhưng dù sao hiện tại đã tốt hơn rất nhiều, con đường ấm áp trước mắt cũng đang dần dần rộng mở.

Hương Lăng lại lần nữa đem ra giỏ đồ thêu cùng quần áo trẻ con ngày trước, tiếp tục công việc bận rộn đang dở trước đây.

Hai người trò chuyện nói đùa trong chốc lát thì về mặt Hương Lăng liền rất nghiêm túc lên tiếng:”Vũ Dương, muội không thể không nghe một câu này của tỷ tỷ?”

“Vương phi, là chuyện gì?”

Hương Lăng hơi bất đắc dĩ mà lắc đầu, nàng luôn vẫn là như vậy, chỉ một câu xưng hô liền đã đem người khác đẩy xa ngàn dặm.”Chẳng lẽ muội vẫn không muốn nói cho ta biết sao? Vì có gì mà sau khi từ Yết Thành trở về, muội lại đối Vương Gia lại càng thêm lãnh đạm như thế?” Không chỉ có nàng mà Thương Duật cũng sợ rất muốn biết lý do này đi.

Vừa nghe nhắc tới Thương Duật, về mặt Vũ Dương lập tức trốn tránh, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường:”Có sao?” Đương nhiên là có, nhưng chính là nàng nghĩ không muốn nói mà thôi.

“Đúng vậy, có thể nói cho ta biết không?”

Chuyện này nàng thật không biết nên phải mở lời thế nào, bởi vì nếu nói ra thương tổn không chỉ có chính mình, mà càng đau khổ hơn nữa còn là Hương Lăng.”Không thể!” Nàng cự tuyệt thật sự rất trực tiếp, đây không sai chính là cách làm của Diệp Vũ Dương.

Hiểu rõ tính tình của nàng, nên Hương Lăng một chút cũng không cảm thấy quái lạ,” Ta nói cho muội biết một chuyện này.” Thấy nàng một chút tia hứng thú cũng không có, nhưng Hương Lăng vẫn tiếp tục nói hết:”Có biết tên gọi trong hiên của muội có ý gì không?”

Vũ Dương ngẩng đầu ánh mắt khó hiểu nhìn nàng, chẳng lẽ này còn có dụng ý gì khác sao?

Đoán biết nàng hiển nhiên là không hề để ý này nọ, Hương Lăng cười nói:”Tên này là do Gia tự mình đặt. Gia gọi là Ly Vương, Quyển Ly hiên có ý nghĩa ra sao, muội hẳn là giờ cũng đã rõ chứ.”

Tay Vũ Dương cầm chiếc áo đang thêu dở, nghe Hương nói vậy, hơi thoáng buông lỏng, nhất thời mũi kim bén nhọn liền đâm thẳng vào ngón tay nàng. Cảm giác có chút hơi ê ẩm cùng đau đớn từ đầu ngón tay truyền tới, nàng vội vã nhìn xuống, đã thấy đóa hoa mai kia bị máu nhuộm một màu đỏ thẫm, nhìn vào làm mắt nàng hơi ản nhẵn đau xót.

Từ xa đã nhìn thấy Vũ Dương ngồi đó, bộ dạng Thương Duật thập phần vui vẻ, hoàn toàn hiện ra rõ ràng trên mặt:”Đang nói chuyện gì? Sao lại cao hứng như vậy?”

“Đang mới nói đến Gia!” Hương Lăng mỉm cười đến cửa đón hân, giúp hân cầm lấy áo khoác trên tay: “Gia, hôm nay người hình như là về hơi muộn!”

“Ừm, có chút việc. Nói chuyện gì về ta?” Thật khó tưởng tượng nàng sẽ cùng người khác trò chuyện về hân, điều này làm hân quả thật tò mò muốn biết đó là cái gì a.

“Không có gì!” tâm tình yên lặng như nước vừa mới bị Hương Lăng làm cho xao động, nàng thật là không thể nào còn bình tĩnh được nữa.

Nay vừa vận nhìn thấy hân, lòng nàng một thoáng rồi bời không thôi. Nhìn đến bên ngoài sắc trời đã tối, Diệp Vũ Dương liền đứng dậy cúi đầu: “Nô tỳ về trước!”

“Người....” Nữ nhân này thật khó làm cho người ta không khỏi tức giận mà. Ánh mắt Thương Duật vô tình lướt đến đóa hoa mai trên áo thêu, thấy nó giờ đã nhuộm một màu đỏ thẫm. Đối với tay nghề của Hương Lăng, hân đương nhiên rất rõ, quả quyết sẽ không thể nào bắt cần như thế, nên hân nhảy bèn chuyển tầm mắt đến nhìn tay nàng, phát hiện nàng đang cố tình đem nó giấu thật sâu vào dưới ống tay áo bèn nói: “Thôi, lui đi!”

Cúi người chào xong, Diệp Vũ Dương chậm rãi tiêu sái ra ngoài. Bóng dáng nàng trông thật rất kiên cường rõ ràng không cho phép bất kỳ kẻ nào xâm phạm kiêu ngạo của mình lúc này.

Trở lại Quyển Ly hiên, nàng theo bản năng ngẩng đầu nhìn đến ba từ ngang ngược kia. Quả nhiên đầy cuồng vọng, tuy mang theo khí thế ngạo nghễ, kiêu căng của hân, nhưng nét chữ lại cũng rất đứng đắn không mất vài phần thương tiếc cùng cẩn trọng. Người khác không nói nàng cũng sẽ không để ý, một khi có người giúp nàng đem bức màn che chắn kia xé rách, nàng mới giật mình phát hiện thì ra hân vẫn lặng lẽ đứng một chỗ kia mà chờ đợi, chưa từng rời nàng mà bỏ đi.

Nhất bút nhất hoa, hân rõ ràng rất dụng tâm mà viết; từng giọt từng giọt mực ẩn chứa trong đó là sự mong đợi vô vàng của chính hân đối với nàng.

Quyển Ly? Hai chữ này làm cho người nhìn vào mà mắt hân, nàng cũng thực hy vọng mọi chuyện sẽ được tốt đẹp như thế. Có thể để bọn họ cả hai không còn khoảng cách, không còn gì cấm kỵ, cứ như vậy mà để mặc cho ngọn lửa trong lòng mạnh mẽ bùng cháy, chẳng sợ dù phải tan xương nát thịt nàng cũng nhất quyết không bao giờ hối hận nữa. Chẳng may tất cả giờ đã bị thiêu hủy, nàng giờ còn có thể đem chúng khôi phục lại trạng thái ban đầu một lần nữa được hay sao?

Trở về Quyển Ly hiên, nàng sớm liền đi nghỉ ngơi nhưng miệng vết thương trên tay tựa hồ vẫn còn chưa hết đau đớn, nàng nhìn mới phát hiện thì ra mình đã chảy không ít máu. Lòng bất giác cảm thán không biết đã từ khi nào bên cạnh hân nàng luôn biến thành như vậy, tựa như một khi tìm được cái gì thì máu nóng thuộc về mình sẽ cứ thế mà tuôn ra. Nàng cảm giác hân không biết từ khi nào đã biến thành một phần trong mạch máu của nàng, cứ thế mà chậm rãi ngấm sâu, di chuyển khắp cơ thể.

Đem đến hơi thở mạnh mẽ của hân bỗng hướng nàng đánh úp, làm cho lòng nàng đang không yên ổn nhưng khi nghe thấy hơi thở kia liền rất nhu thuận đem thân thể mình dựa sát vào. Xác định chính mình đang dựa sát là hân bằng xương bằng thịt, cảm giác đó hoàn toàn chân thật mà không phải hư ảo do mình tưởng tượng. Diệp Vũ Dương lập tức mở mắt thật lớn: “Gia tại sao đến đây?”

Nàng hơi kinh ngạc nhưng kéo theo đó là một tia vui sướng khó giấu. Giọng hân nhỏ nhẹ vang lên, bàn tay nắm chặt tay nàng: “Vũ Dương, làm sao bây giờ? Ta đánh không lại nàng đâu!” Thương Duật nói xong bất ngờ hôn nhẹ lên đôi môi nàng, nhận thấy thì ra nàng sau khi bỏ xuống kiêu ngạo, hương vị lại ngọt lịm đến vậy.

“Á...” Bị hân bất thành linh đối mình làm nũng, nàng thật sự kinh ngạc, Diệp Vũ Dương khó hiểu nhìn hân: “Nô tỳ nào có đầu với Gia?”

“Đúng vậy, nàng không đầu, nhưng lại dùng một cách khác để mà tra tấn người.” Thương Duật thỏa mãn đem nàng ôm chặt, bên tai nhẹ giọng lên tiếng: “Vì sao từ khi ở Yết Thành trở về nàng lại tựa như người đang bị dẫn vật, tra tấn thế kia? Trước kia không phải mọi chuyện đều đã tốt đẹp hay sao?”

Hân hỏi, nhưng nàng lại không biết nên trả lời thế nào đây. Tất cả đau đớn của nàng không phải đều là do hân cấp hay sao? Nay hân còn đến đây chất vấn nàng ư? Thật là chuyện rất buồn cười đi cỡ nào?

“Yết Thành! Chuyện lần đó ở Yết Thành để nàng bị Phương Thân Vương bắt đi là bởi vì ta đã tính toán nắm chắc trong tay mọi chuyện, quả quyết nàng sẽ không thể nào bị thương nên mới làm thế.” Nhìn đến bộ dạng kinh ngạc của nàng thì ra vấn đề quả nhiên mấu chốt là ở đây: “Mặc dù là khi đó nàng xém chút bị Phương Thân Vương làm nhục, nhưng rốt cục nàng cũng bình yên, không hề bị chuyện gì cả.”

“Gia vì sao biết chuyện Phương Thân Vương muốn làm nhục nô tỳ?”

“Bởi vì lúc đó ta đang ẩn náu ở ngoài cửa, chỉ là Phương Thân Vương đã không phát hiện mà thôi! Chỉ cần đó là chuyện của nàng, bản vương cho tới bây giờ cũng không một chút lơ là!”

A? Sự tình làm sao lại như vậy? Thì ra nàng cũng không phải chỉ có thể so sánh ví như hai cái răng kia của Phương Thân Vương, không phải là vậy! “Nhưng về sau, Gia lại... sao...” Nàng nhẹ khép hờ mi mắt, thì ra để ý vẫn chính là để ý.” Sau đó vì sao Gia lại cùng Ngự công tử nói người vì mang ơn nên đối nô tỳ như vậy?”. Không thể bỏ xuống được, thì ra tình cảm nàng dành cho hân mãi mãi không thể nào bỏ xuống được, nó giờ đã sâu sắc đến nỗi ngay cả bản thân nàng cũng không biết dùng lời lẽ nào để diễn tả. Cho nên, nàng cũng đã từng nghĩ, nếu bản thân đã không thể đo được tình cảm đó sâu đậm bao nhiêu, lại cũng không có cách nào rời xa hân, vậy thì hãy cứ để nàng được hạnh phúc mà đem mình chôn dưới đáy vực sâu hạnh phúc ấy đi!

Lão Thiên gia! Thương Duật bất đắc dĩ thờ dài một hơi, thì ra mấu chốt chân chính mới là đây. Hân muốn trừng phạt nàng nên cố tình hôn nàng thật sâu, vui lòng nhìn thấy nàng không thờ nổi, hân mới mỉm cười buông nàng ra: “Bởi vì nàng không nghe được còn một câu sau đó chính là: tuy rằng nàng cùng

Hương Lăng đối với ta đều có ân như nhau, thậm chí ân tình của Hương Lăng so ra còn nặng hơn nhiều, nhưng ta lại chỉ có duy nhất đôi nàng là không thể nào buông tay!” Thương Duật vừa lòng nhìn đến tròn mắt nàng từng lớn, đột nhiên cảm thấy thật cao hứng.” Đây chẳng lẽ là gián tiếp nói nàng rất để ý cảm giác của ta đối với nàng sao?”

Vấn đề thế này sao hần lại có thể hỏi rất thẳng thắn tự nhiên như vậy chứ?” Ách...” Nét mặt Vũ Dương liền đỏ ửng, nàng nhanh chóng đem đầu mình chôn thật sâu trước ngực hần. Thì ra hần trước giờ vẫn luôn rất để ý đến nàng, chỉ tại do nàng tự mình đã không nghe rõ đầu đuôi mà suy nghĩ lệch lạc, méo mó.

Hần làm sao lúc này cứ như vậy mà dễ dàng buông tha cho nàng chứ?” Lanh Mi nói hôm đó nàng đã khóc?”

Hần cẩn trọng quan sát nàng, thấy Diệp Vũ Dương lại cố tình rũ mắt xuống, không muốn nói chuyện.

“Có thể nói cho ta biết nguyên nhân không?”

Hần đề ý sao? Đề ý chuyện nàng đau lòng sao?

Hai tay nhẹ nâng cằm nàng lên, nhìn đến ánh mắt đang rất do dự kia của nàng, hần tiếp:”Nàng nói cho ta nghe!”

“Bởi vì, bởi vì...”

Hần cố tình nhướn cao mi mắt, lẳng lặng chờ đợi cho nàng nói xong.

“Bởi vì làm tổn thương Gia, nô tỳ so với Gia càng đau...” Mỗi nàng bị hần rất nhanh phủ xuống, hần ôn nhu cùng bá đạo ở mỗi nàng không ngừng chiếm đoạt, hút lấy hô hấp của nàng, từng chút từng chút đem những lời nàng còn chưa nói xong mà nuốt trọn.

Thoáng rời khỏi môi nàng, Thương Duật tươi cười hỏi:”Vậy giờ bốn vương có thể danh chính ngôn thuận mà muốn nàng sao?” Giống như nàng đã làm cho hần cảm thấy rất ủy khuất đi, chẳng phải trước giờ hần vẫn đều luôn lấy cớ mà áp đảo người khác sao.

“Gia, người không phải trước giờ vẫn là danh chính ngôn thuận sao?” Nàng u oán liếc hần một cái, chẳng phải mỗi một lần như thế hần đều rất bá đạo muốn nàng hay sao? Từ khi nào lại trở thành một thánh nhân quân tử cơ chứ?

“Ha ha...”

Tiếng cười rất cuồng vọng, trong tâm phòng không một chút e dè mà phóng thích. Không gian ám áp biến mất đã lâu rồi cục cũng từng chút từng chút trở về. Giờ đây bọn họ đã có thể không cần phải vịn vào bất cứ lý do gì mà vẫn có thể ở đường đường chính chính ở cùng đối phương.

Ánh trăng cũng theo tiếng cười của Thương Duật mà nhẹ nhàng híp lại đôi mắt, chìm vào bóng đêm. Bởi vì mừng cho nam nhân kia lại có thể một lần nữa vực dậy hạnh phúc cho mình, nên nó cũng vui vì mà mất nhắm mắt mở.

Bên trong hình ảnh hai cơ thể đang dán chặt vào nhau, mặc cho gió thu bên ngoài đang không ngừng thổi lướt qua.

Sau ngày hôm ấy, Thương Duật trừ bỏ ngẫu nhiên đến thăm Hương Lăng, liền thường xuyên ghé đến chỗ Vũ Dương. Mỗi ngày hần đến đây nếu không phải cùng nàng chơi cờ đấu trí, thì cũng là ngồi đó cùng nàng thưởng thức trà đạo. Đôi khi Thương Duật sáng sớm cũng sẽ cho người báo nàng tiến đến thư phòng. Không phải vì chuyện gì khác, chỉ là đôi khi hần phải bận bịu phê duyệt công văn mà ngủ quên tại thư phòng, hần muốn khi giật mình ngẩng đầu lên sẽ nhìn thấy được dung nhan của nàng. Loại cảm giác được nàng mãi ở bên cạnh mình thế này làm hần thấy đây thật sự là một niềm hạnh phúc rất hiếm.

Ngày trôi qua cũng thật yên ả, dễ chịu. Từ khi nói hết mọi chuyện trong lòng ra, Vũ Dương cảm thấy mình so với trước kia ngày càng trở nên trầm luân, tham lam, lưu luyến nụ cười của hần. Đối với việc ngồi yên một bên nhìn hần phê duyệt công văn giờ cũng trở nên thật tự nhiên, thì ra tất cả những chuyện buồn tẻ thế này bất giác bấy giờ đều phá lệ ngày càng thú vị đối với nàng.

Giờ đây chỉ cần một cái liếc mắt của Ngự Mạch thì Vũ Dương liền đã đoán được hần muốn gì? Nhìn đến Thương Duật vẫn còn ngồi đó bận rộn vui đầu vào công văn, nàng liền lẳng lặng theo sau Ngự Mạch tiêu sái ra ngoài.

Nhìn đến vẻ mặt của hần có chút ngưng trọng, lòng Vũ Dương chợt lo lắng, xem ra sự tình có vẻ như không đơn giản.”Ngự công tử, người tìm ra được cái gì?”

“Nàng chắc chắn thuốc này là do Ngọc Tố phụ nhân cho người chuẩn bị sao?”

“Không sai!”

Ngự Mạch trầm mặc nhìn nàng hồi lâu, tựa như chuyện hần sắp phải nói ra đây thật không tốt chút nào.” Thật ra thuốc này đối với nàng không hề có chút tác dụng gì cả!” Cũng không biết người nào, lại có thể nghĩ đến kế sách thâm độc thế này.

“Vậy là tốt rồi!” Tuy rằng nàng cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng lòng vẫn tin tưởng vào những lời Ngự Mạch vừa nói.

“Nhưng mà...” Ngự Mạch do dự nhìn Diệp Vũ Dương, cảm thấy hơi ngượng ngùng phải nói ra điều này.”Nàng uống vào thì không sao, nhưng lại có thể gián tiếp làm cho Thương Duật bị trúng độc!”

“Người nói cái gì?” Vốn là đang trầm tư nhưng bởi vì những lời này, nàng lập tức ngẩng đầu, ánh mắt kinh hãi nhìn hắn.” Gia bị trúng độc sao?” Chẳng lẽ mọi chuyện thật đúng như nàng dự đoán? Không, hẳn là không đi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145

“Đúng vậy, nếu nàng uống thuốc này vào thì mỗi khi, ách... Mỗi khi nàng cùng Thương Duật ân ái, thuốc này mới có thể bộc phát, mà càng thương xuyên thì hắn lại càng trúng độc nặng hơn!”

“Ta đến giờ vẫn chưa dùng qua.”

Nói ra những lời này nếu như là lọt vào tai người khác, họ sẽ nghĩ nàng là nữ nhân rất phóng đãng, nhưng Ngự Mạch lại hiểu rõ ý tứ của nàng trong đó.”Loại độc này gọi là mị độc giao hoan, tuy nàng không dùng đến nhưng điều đó cũng không có nghĩa Thương Duật không bị trúng độc. Thương Duật nếu không qua đêm lại chỗ của nàng, hẳn hiển nhiên còn có thể tới những sân khác, ngoại trừ nàng nghĩ ngờ cảnh giác với thứ thuốc này người khác không có nghĩa cũng nghĩ được như vậy!”

“Ta hiểu được, vậy Gia thật đã trúng độc sao?”

“Độc này cần có thời gian dài mới có thể phát tán, ta cần phải cẩn thận quan sát một phen mới biết.”

Nàng cẩn thận suy nghĩ lại không hiểu vì sao Ngọc Tổ phu nhân giờ lại cho phép Hương Lăng mang thai, thì ra bà ta đã tính toán được hắn tuyệt sẽ không thể nào sống sót đến thời điểm đưa nhỏ kia sinh ra sao? Càng nghĩ đến đây, sắc mặt Diệp Vũ Dương liền biến đổi khó coi.”Ngự công tử, độc này nếu như bộc phát có phải sẽ không thể sống nổi hay không?”

“Đúng vậy, độc này một khi bộc phát thì sinh mệnh chỉ có thể kéo dài được hai tháng, có khi còn mau hơn không chừng.”

“Vậy thì có thuốc để giải không? Và nếu vậy thì cần phải tốn thời gian bao lâu mới giải hết độc?”

Hắn hơi nhún vai.”Không thể giải, ít nhất hiện giờ ta không biết cách giải.” May mắn thay cho đến bây giờ Thuron Duật cũng không có dấu hiệu nào như người bị trúng độc.

“Không giải được?”

Hắn khó hiểu nhìn nàng.”Sao vậy, dù sao hiện tại Thương Duật cũng không có dấu hiệu gì là trúng độc, nàng cũng không cần quá mức khẩn trương như thế. Cứ để ta tỉ mỉ quan sát thêm một thời gian nữa xem sao.”

“Ừ!”

“Còn nữa, chuyện này nàng trước tiên cũng đừng nói cho Thương Duật biết làm gì, dù sao Ngọc Tổ phu nhân đối với hắn rất...”

“Các người đang nói cái gì? Xem ra lại rất vui vẻ đi?” Về mặt Thương Duật không nhìn ra được tâm trạng hắn là thế nào, hắn bước đến nhìn phía Ngự Mạch bộ dạng như không hồn giận nói.”Người xem qua hình như rất rảnh rồi!”

“Không, ta không rảnh chút nào, ta còn bề bộn rất nhiều công việc!” Ngự Mạch vội vàng hướng Vũ Dương phát tay rồi chạy nhanh rời đi.

Vũ Dương buồn cười nhìn bộ dạng hắn trốn chạy, quay đầu nhìn người nọ.”Xong việc rồi sao?”

“Cũng không khác biệt lắm!” Thương Duật hồ nghi nhìn nàng, lên tiếng hỏi.”Nàng có việc sao?”

Vũ Dương lắc đầu nhưng không nói ra.”Gia, Ngọc Tổ phu nhân là người thế nào?”

“Sao lại nhắc tới tam nương?”

“Gia đã nghĩ nhiều quá, phu nhân vẫn chưa có đến tìm nô tỳ đâu!”

“Thật ra tam nương cũng không phải là người không hiểu phải trái, năm đó nếu không nhờ bà thì cũng không có bản vương hôm nay!” Hai tay đặt nhẹ cổ định lên vai nàng Thương Duật chân thành nói.”Nàng phải nhớ kỹ, tam nương tuyệt đối là một người tốt.”

Quả nhiên nàng đoán không sai, dù giờ nàng có nói cho Thương Duật nghe thì hẳn hiển nhiên cũng sẽ không tin tưởng.

Hôm nay trong lúc đi dạo trong đình lý, vừa vặn Vũ Dương lại gặp được Hương Lăng hiện cũng đang hóng mát ở tại chỗ này. Trời đã vào thu, cảnh vật chung quanh có phần hoang tàn hơn, hoa cỏ trong hoa viên đã không còn vẻ rực rỡ, muôn hồng nghìn tía khoe sắc, chỉ còn lại một mảnh hoang tàn, tro trụi như đang giấy dựa hấp hối trước gió. Trên mặt hồ yên tĩnh trong suốt, những chiếc lá khô giờ đã rơi đầy đang nhẹ nhàng lướt nhẹ trên đó.

Tàn bộ cảnh vật đều bị bao phủ bởi một mảnh yên lặng, màu xanh cây cỏ cũng dần dần biến mất thay vào đó là một sắc vàng rực rỡ như mật ong. Màu sắc trên cỏ cũng đã dần nhạt nhợt, mỗi bước chân chạm nhẹ lên cũng có thể nghe được âm thanh thô ráp, sột soạt bên dưới tựa như tiếng thê lương kêu gào cho một sinh mệnh sắp phải chấm dứt.

Nhìn về mặt mũi lung Vũ Dương, Hương Lăng cười nói: "Muội muội đã có tin gì chưa?"

"Tin gì?" Hương Lăng thật ra có ý tứ gì chứ?

"Ý ta nói là đứa nhỏ." Nàng khẽ mỉm cười lắc đầu, Diệp Vũ Dương này quả nhiên mãi là thờ ơ như vậy: "Vương gia yêu sủng muội như thế, muội... muội... chẳng lẽ không nghĩ muốn có một hài tử sao?"

Thật là! Hậu viện thế thiếp có ai lại không muốn có một đứa nhỏ chứ. Nay rõ ràng nàng được hân sủng hạnh, yêu chiều như thế, chỉ sợ chẳng qua chỉ là tình cảm mê luyến nhất thời, nếu ngày sau một khi xưng bá thiên hạ, lại nói từ xưa đến nay đã là bậc đế vương có người nào lại không có tam cung lục viện, Thương Duật hẳn sao lại có thể để mình tịch mịch cơ chứ. Dù nói lấy sắc thị nhân, nhưng sắc suy yêu thì, một ngày nào đó nếu già đi có đứa con bên cạnh bầu bạn, ý kiến đó xem ra cũng hẳn không tệ. Nhưng mà tương lai Vũ Dương, nàng chính mình còn không bảo đảm, thì nàng làm sao lại muốn kéo theo đứa nhỏ vào vòng tranh đấu chứ, chuyện như vậy nàng làm không đến, lại càng không muốn làm.

"Muội đó, giấu lại những chuyện đó sau này cũng không phải là không tốt đi. Lấy thân phận của Gia, quả quyết không có khả năng hẳn sẽ yêu thương bất cứ một nữ tử nào cả đời cả!" Những chuyện này nàng hiển nhiên đã rất rõ ràng.

"Chuyện đó cũng không có gì quan trọng, nô tỳ cũng không phải sống chỉ vì sự yêu sủng của gia."

Hương Lăng kinh ngạc, không ngờ nàng lại có thể thốt lời như thế. Thế thiếp hậu viện trước giờ mấy ai lại dám mở miệng mà nói như thế, ai lại dám quả quyết nói mình không phải vì sự yêu chiều của Thương Duật mà sống chứ? Trừ bỏ Diệp Vũ Dương ra, chỉ sợ là không còn bất cứ một người nào khác dám như thế đi? Nàng biết Vũ Dương không phải kiêu ngạo, nàng chính là muốn nói ra sự thật mà thôi: "Muội muội, người đó thật là quá mức thẳng thắn. Dù sao Gia cũng là người đứng đầu thành trì ở phương Bắc này, nay người lại yêu thương muội như vậy, không khó nghĩ đến đó là hẳn nhất thời mới mê. Nếu như ngày nào đó, hẳn không còn yêu thương muội nữa, lời nói như vậy của muội lỡ để người khác nghe được không sợ sẽ không chọc đến Vương gia đi, nói khó nghe đó còn không chừng sẽ là mầm mống tai vạ đâu!"

"Đa tạ Vương Phi!" Lời Hương Lăng nói không phải không đúng, nhưng nàng thật sự làm không được; nếu có thể làm được tất cả, e rằng nàng đã không còn là Diệp Vũ Dương nữa.

Hương Lăng bắt đầu dĩ lắc đầu, nàng đương nhiên biết rõ, lời mình vừa nói, Vũ Dương nghe hiểu, nhưng lại không có cách nào làm mà thôi.

Hai người không muốn tiếp tục vòng vo đề tài này nữa nên lẳng lặng tản bộ, nhìn thấy Ngọc Tố phu nhân đang từ xa mà hướng đến bọn họ.

"Hương Lăng, dạo này thân thể người xem ra đã tốt lên nhiều đi?"

"Nhọc tam nương lo lắng, thần thiếp tất cả đều hoàn hảo!" Nàng ngoan ngoãn trả lời, đưa mắt nhìn thị nữ sau lưng Ngọc Tố phu nhân, thấy trên tay nàng ta đang cầm theo vài gói gì đó bèn hỏi: "Tam nương có chuyện gì sao?" Mặc dù Thương Duật không phải chính do tam nương sinh ra, nhưng nàng thấy bà đối với hẳn rất tốt.

"Ừ, lại đó đi..." nhìn thấy Diệp Vũ Dương đang đứng một bên, Ngọc Tố phu nhân liền cười nói: "Vốn muốn đến Quyển Ly hiến một chuyến, nhưng giờ không cần nữa!" Sau đó phán phó thị nữ đưa thuốc cho Vũ Dương, còn cẩn thận dặn dò một chuyến: "Phải nhớ dùng đấy!"

"Dạ, phu nhân!"

"Tam nương quả thật là rất chu đáo!" Hương Lăng mỉm cười nhìn đến Vũ Dương, hơi cười nhạo nói: "Tam nương, thuốc này quả thật rất tốt, thiếp nay có thể mang thai đứa nhỏ, cũng cần phải cảm ơn người một tiếng!"

"Á?" Vũ Dương cả kinh ngẩng đầu lên, nhìn sang Hương Lăng: "Vương phi chỉ dùng thuốc này liền có thai sao?" Nếu là như vậy không phải ý nói Thương Duật đã trúng độc rồi hay sao? Trời, ngày ấy nghe Ngự Mạch nói hẳn hiển còn chưa có dấu hiệu nào là trúng độc, nàng cũng vì thế mà thôi không lo lắng, nay xem ra sự tình không phải như vậy.

Ngọc Tố hồ nghi nhìn nàng chăm chăm, "Như thế nào? Có vấn đề gì sao?"

Nhìn thấy trên mặt nàng rất nhanh liền hiện lên một tia kinh ngạc, Ngọc Tố phu nhân gấp giọng nói thêm: "Vậy thì khỏi cần đi!" Vũ Dương cảm giác được mình biểu hiện có hơi kích động, nên liền nói thêm: "Đại phu bên ngoài làm sao có thể so với trong phủ chứ."

"À thì ra là vậy!" Quả nhiên bà ta chính là thử nàng một chút. "Chẳng phải trước đây nô tỳ không phải cũng đã từng dùng qua hay sao, chỉ là cảm thấy hơi ngại vì đã làm phiền phu nhân bởi vậy cho nên mới bảo hạ nhân ra ngoài bốc thuốc."

“Làm sao mà phiền được chứ? Hậu viện thế thiếp nhiều như vậy, sao chỉ có thể để cho một mình người dùng? Ta cũng không phải đối người bên nặng bên nhẹ không đều!” Ngọc Tố phu nhân về mặt ngạo nghễ nói xong sau đó quay sang Hương Lăng nói: “Mau theo ta đi đến Đức Linh viện một chuyến, ta cũng có một số việc cần tìm người!”

“Được!”

Nói xong Ngọc Tố phu nhân cũng nhanh chóng cất bước rời khỏi, trước khi đi xa còn không quên xoay người trừng mắt nhìn nàng một cái.

Tất cả suy nghĩ của Diệp Vũ Dương lúc này đều đã loạn cả lên. Giờ nàng đã biết lý do lại không nghĩ đến toàn bộ hậu viện nữ tử đều có dùng qua thuốc này, kia không phải ý nói Thương Duật không có khả năng không trúng độc sao? Nếu là như vậy nàng giờ nên làm sao đây?

Sớm nên đoán được Ngọc Tố phu nhân làm sao ngồi yên mà không động tay động chân chứ? Bà ta mạo hiểm để cho Hương Lăng có thai, điều đó hẳn là đã giải thích đối với việc con cái nối dòng mà nói giờ nó đã không còn chút ảnh hưởng hay uy hiếp gì đối với bà ta nữa. Nếu đã có kế hoạch muốn đoạt ngôi vị của Thương Duật, duy độc chỉ có một điều đó là nên tốt nhất dựa vào thời điểm đứa con nối dòng kia được sinh chẳng phải hay sao? Đã là như thế, mọi chuyện giờ đã được sáng tỏ chính là Thương Duật khẳng định đã bị trúng độc rất sâu, sâu đến nỗi Ngọc Tố phu nhân không cần lo lắng vì bà thời khắc này đã chắc chắn nắm giữ trong tay số mệnh của hắn?

Nghĩ đến đây Diệp Vũ Dương cả người liền đánh một cái rùng mình. Nàng cuống quýt hỏi thị nữ đang đứng hầu một bên: “Tiểu Hồng, mau nói cho ta biết Ngự công tử đang trú ở đâu?”

“Á! Ngự công tử giờ đang trú tại Mưa Bụi lâu!”

“Được, chúng ta đến đó một chuyến đi!” Mang theo Tiểu Hồng, chủ tớ hai người liền vội vàng hướng đến chỗ Ngự Mạch. Không biết hôm nay có lẽ vì nàng có vận khí tốt hay không, nếu lỡ như không gặp được Ngự Mạch, nàng thật không biết phải làm sao.

Mưa Bụi lâu được xây sát bên cạnh hồ nước xanh biếc, ngoại trừ chỗ ở Thương Duật, nơi này được xem là chỗ xa nhất, hoàn toàn cách ly với đại sảnh. Hàng cây hai bên cây rù xuống ven hồ trông như một bức họa đầy ý thơ. Nếu là trước đây, Diệp Vũ Dương tốt xấu cũng phải dừng lại thưởng thức cảnh đẹp trước mắt một phen, nhưng giờ nàng đâu còn một chút tâm tình nào hứng thú xem cảnh đẹp chứ.

Đến Mưa Bụi lâu, vừa vận nhìn thấy Lãnh Mi đang từ bên trong đi ra, nàng không lấy làm kinh ngạc vì nàng biết hôm nay Thương Duật còn chưa xuất môn, Lãnh Mi là đệ tử của Ngự Mạch nên hắn xuất hiện nơi này cũng không có gì là kỳ quái.

Sau khi cho tiểu đồng vào trong thông báo một tiếng, nàng ngồi lại trong sân chờ đợi.

Đợi cho Ngự Mạch đích thân từ trong ra, Vũ Dương lúc này mới đứng lên bước theo sau hắn.

“Sao nàng lại tới đây? Thương Duật bị sao vậy?” Rất thông minh đã dễ dàng đoán được, bởi vì hắn biết chuyện mà Vũ Dương thật sự để ý không phải nhiều lắm, có thể để nàng không ngại cảm kỵ mà đích thân đến đây thì chuyện này hẳn chỉ có thể là liên quan đến Thương Duật mà thôi.

“Ngự công tử, mị độc chẳng lẽ không có cách nào để giải hay sao?”

“Không có, nhưng hai ngày qua ta cũng có nghiên cứu một chút.” Mỗi ngày hắn bị Thương Duật không ngừng xem hắn như cái lư mà phân phó đủ chuyện, buổi tối trở về lại còn vì Thương Duật đã cố tình mà chuẩn bị nữ nhân cùng hắn triền miên, cho nên thời gian nghiên cứu còn lại không được bao nhiêu: “Nàng chẳng lẽ có phát hiện gì mới sao?”

“Ngày đó người không phải nói rằng hắn không hề có dấu hiệu gì của người bị trúng độc ư? Nhưng hôm nay ta có thể xác định, Vương gia nhất định là đã trúng độc.!”

“Sao?”

“Ta xác định hắn đã bị trúng độc.!” Nàng hoàn toàn có thể khẳng định điều đó, nếu không Ngọc Tố phu nhân làm sao tùy tiện cho phép Hương Lăng mang thai cơ chứ? “Đừng hỏi ta vì sao! Ngự công tử, nay toàn bộ chuyện lớn chuyện nhỏ trong phủ đều do Ngọc Tố phu nhân coi quản, chỉ có thể thỉnh người thứ giúp hắn giải đi một ít độc trên người.”

Vốn hắn trong bộ dạng bất cần, không để ý nhưng khi nghe Vũ Dương quả quyết như thế liền khăn trương mở miệng: “Nàng thật hoàn toàn có thể xác định!”

“Có thể!”

“Vậy được, để ta xem thử một chút. Nhưng chuyện này cũng cần nàng giúp đỡ đó là có không để Thương Duật qua đêm tại những sân khác miễn cho hắn phải bị trúng độc càng nặng.”

“Ách...” Vấn đề này nàng thật là không dám trả lời: “Để ta cố thử xem sao!” Thật ra chuyện này có hơi khó giải quyết, vừa không thể nói cho Thương Duật biết là hắn đang trúng mị độc, lại còn phải cố không cho hắn đến qua đêm sân khác.

“Được, vậy nàng cũng mau trở về đi! Ta cũng thật không muốn bị Thương Duật bắt thăm đâu!” Ngày ấy còn không phải bởi vì hắn theo Vũ Dương trò chuyện hay sao, không ngờ lại bị tên tiểu nhân kia bắt gặp, sau đó còn rất tàn nhẫn bắt hắn làm trâu làm ngựa hết ba ngày liền trong quân doanh.

Điệp Vũ Dương mỉm cười rồi cũng liền rời đi.

Từ khi trở về, nàng suy nghĩ chuyện khó khăn nhất chính là không thể để Thương Duật có nửa điểm hoài nghi, đồng thời không được để hấn đến những sân khác. Mặc dù Thương Duật thường xuyên ngủ lại bên nàng nhưng cũng khó nói hấn sẽ không đi chỗ khác, nghĩ tới nghĩ lui cũng không thấy có nhiều biện pháp gì. Bất ngờ đột nhiên trong đầu nghĩ đến Hương Lăng nói chuyện nàng còn chưa có tin, nay mặc kệ được hay không xem ra nàng chỉ phải là làm như thế mà thôi.

Đem đến Thương Duật cùng nàng dùng tối ở Quyển Ly hiên. Điệp Vũ Dương vốn định mở miệng nói gì, nhiều lần lời đã đến cổ họng nhưng lại không thể thốt ra.

Đến lúc sắp đi nghỉ, Thương Duật nhìn thấy vẻ mặt do dự của nàng mới hỏi: "Nàng làm sao vậy? Cả đêm giống như muốn nói gì đó lại thôi?" Bộ dạng như vậy hàm súc quá thật không giống nàng chút nào.

Nghẹn một hồi lâu đến vẻ mặt Điệp Vũ Dương giờ cũng đỏ bừng, nhưng cuối cùng nàng đành uể uải chuyển lên tiếng: "Gia giống như là rất thích hài tử?" Hấn nếu trả lời đúng vậy mọi chuyện xem ra cũng dễ dàng một chút.

"Không, làm sao mà thích được!"

"..." Chỉ một câu đã thành công đánh gãy ý định trong đầu của nàng.

"Sao vậy?" Ngồi trên giường, hấn lấy tay vỗ vỗ chỗ bên cạnh ý bảo nàng ngồi xuống. "Nàng cũng không phải là không thích đó sao?"

"..."

Đêm thứ nhất, ý đồ vì hấn mang thai của Điệp Vũ Dương chưa đã bị bóp chết từ trong trứng nước.

Đêm thứ hai khi Thương Duật tiến đến, Điệp Vũ Dương dâng cho hấn một ly trà rồi sau đó nàng cầm cuốn sách ngồi một bên nhìn hấn. Nhưng khi nhìn vào những dòng chữ trong sách, bất giác nàng lại nghĩ tới lời nói của Ngự Mạch, thế là một lần nữa nàng mâu thuẫn nhìn lên, thấy Thương Duật đang cầm bút lông viết viết gì đó.

Thật ra Thương Duật sớm đã chú ý tới, phát hiện Điệp Vũ Dương có phần không thích hợp. Cả một buổi tối đều không ngừng nhìn lên hấn, thẳng đến gần nửa đêm Thương Duật mới nhìn nàng nói: "Bốn Vương không nghĩ bề ngoài của mình lại có thể khiến cho nàng mơ màng như thế!" Bộ mặt của hấn trông nghiêm nghị có phần làm cho người ta hoảng sợ, lại không thích mỉm cười, không giống như Hương Diệp kia vẻ mặt rất tuấn mỹ ấm áp.

"Ách..." Cô hít sâu một hơi, chuyện này thật là khó nói, nhưng mà không mở miệng không được: "Gia, trong tội thất xuất: dâm dục, không thờ cha mẹ chồng, lăm chuyệ, trộm cắp, ghen tuông, có bệnh nan y thì còn một tội là gì?"

Thương Duật nghe thế nhất thời không tin buồn cười nhìn nàng: "Nàng thật không giống nữ nhân chút nào, đứng đầu đó là tội không con, sao nàng lại có thể quên chứ?"

Vũ Dương thở dài nhẹ nhõm một hơi, ra vẻ lo lắng nói: "Vậy nô tỳ chẳng phải đã phạm vào tội đầu ư hay sao?"

Thương Duật lạnh lùng ngắt đầu, trừng mắt nhìn nàng: "Nàng muốn bốn vương hưu nàng hay sao? Điệp Vũ Dương, nàng đừng có mơ!"

"..." Lại một lần nữa, Điệp Vũ Dương thật cứng họng không biết nói gì. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên nàng thật hận chính mình vì sao không thể thoải mái mà nói thẳng, càng oán hận Thương Duật không hiểu cái gì là phong tình. "Nô tỳ chỉ là thấy kỳ quái mà thôi..." Xong rồi, xem ra đêm nay nàng lại lần nữa làm một tên ngốc.

Thương Duật đứng lên tiến đến ôm lấy Vũ Dương, không chút hờn giận nói: "Vây còn không mau cố gắng có một đứa nhỏ, bốn vương càng không muốn cho nàng sẽ viện lấy cớ này nữa!" Nói xong hấn đã nhanh chóng bế nàng đến bên giường, thô bạo đặt nàng trên đó.

Ách, hiện là đang xảy ra chuyện gì, không ngờ nàng đánh bậy đánh bạ mà trúng sao?" Gia người nói cái gì?" Chuyện nàng do dự mấy ngày nay thế nhưng cuối cùng giờ cũng có chút hy vọng?

"Đề cho nàng sinh cho bốn vương một đứa nhỏ!"

Không được, nàng cần không phải chỉ là câu trả lời như thế: "Kia cũng không nhất định là được, đã nhiều ngày thế này chẳng lẽ còn không giống như nô tỳ không thể có sao?" Bất mãn liếc mắt nhìn hấn, nàng giờ đang bị hấn ép tới không thể thờ nổi đi.

Nàng càng nói lại thấy môi hấn càng tiến gần mình hơn: "Đó là bởi vì bốn vương còn chưa đủ chuyên tâm, sau này..." Câu nói kế tiếp đã bị biến mất trong hấu gian của Vũ Dương, bức màn sa mạn bị hấn lấy chân đá nhẹ một cái, rũ xuống, nhanh chóng phủ lại hai thân thể đang quấn quýt lấy nhau.

Loáng thoáng có thể nhìn thấy bên trong giường, y phục màu hồng tắn mắt tung bay, tiếng ngâm nga của nữ tử cũng đang nũng nịu liên tiếp truyền ra, đem toàn bộ khung cảnh đêm trăng nơi này càng thêm phần lãng mạn.

Không cần nói thêm Điệp Vũ Dương liền đã có thể hiểu được, trong lúc chính mình đang đắn đo tính toán, còn chưa kịp hành động thì Thương Duật đã rất nhanh tiến vào. Không thể nói nàng đã quá mức thông minh, mà chỉ có thể nói Thương Duật quá mức vô tâm mới có thể vô tình bị nàng chọc giận, nên hành động như thế.

Ngự Mạch lại tiến đến, Diệp Vũ Dương nhìn thấy biết rõ là hần muốn nói những gì mình đang suy nghĩ.

Trong phòng khi chỉ còn lại hai người, ngự Mạch liền chờ nàng chủ động lên tiếng, không nghĩ ngồi đợi một hồi lâu lại cũng không thấy Diệp Vũ Dương mở miệng. Hần cuối cùng nhìn không được phải hỏi: “Nàng tại sao lại không mở miệng hỏi ta chứ?”

“Ngự công tử cũng đã đến tìm, tất nhiên người đã có phát hiện, cho nên ta không hỏi cũng vì lý do như thế!”

Thật là không cho người ta chút mặt mũi nào: “Đúng vậy, ta đã tìm được biện pháp giải độc, chỉ là có một chút phiền phức!”

“Phiền toái thế nào?”

“Là thế này, nếu muốn đem độc trên người hần giải đi, tất nhiên sẽ rất dễ dàng bị Ngọc Tổ phu nhân phát hiện, nếu vậy rất nguy hiểm. Ta đề nghị là trước khi thời gian ước định Thương Duật bị phát độc, nên làm cho hần thấy được mưu đồ của Ngọc Tổ phu nhân, rồi cùng nhau hợp lại nghĩ cách đối phó bà ta. Hiện tại độc tố vẫn còn trong giai đoạn ngủ đông, nên hiển nhiên thật khó làm cho Thương Duật tin tưởng.”

“Như vậy hần hần sẽ có nguy hiểm đúng không?”

“Người thật thông minh, không sai, nếu đợi đến khi Thương Duật chính mình phát hiện tất nhiên tính mạng sẽ rất nguy hiểm nhưng ta sẽ tận lực cam đoan với nàng, hần sẽ an toàn.”

“Được, ta đồng ý!”

Cách thức xử sự của nữ nhân này thật đúng là không phải người bình thường nào có khả năng đoán được: “Nàng đồng ý?”

“Đúng vậy, thay vì để cho hần bất tri bất giác giải độc từ từ, không bằng đồng thời làm cho hần ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc. Mặc dù có nguy hiểm nhưng hiện giờ nếu giải độc toàn bộ, so với chuyện đã thảo kinh xà cũng giống nhau chẳng phải sẽ nguy hiểm hơn sao?”

Hần không thể không đối với Vũ Dương mà không có vài phần cảm thán. Nàng rất bình tĩnh, sau còn có thể đem mọi chuyện sắp xếp lại: “Nàng và hần quả thật rất giống nhau, đó là cả hai quá mức quyết đoán.” Hoặc là hủy diệt, hoặc là dù biết chính mình phải gặp nguy hiểm cũng nhất quyết không lưu lại bất kỳ đường sống nào cho kẻ thù.

“Giống sao?” Nàng nhún vai từ chối cho ý kiến.

“Trước khi bắt tay vào việc giải độc cho hần, chúng ta cần phải làm một ít chuẩn bị, như vậy mới có thể phòng bị, tránh cho độc tố trong người hần sau này càng khó giải được.”

Ngự Mạch ngừng lại rồi nhìn Diệp Vũ Dương, sau đó mới cân nhắc nói: “Nếu như vậy ta rất cần nàng hỗ trợ!”

“Cứ nói!”

“Muốn làm việc này chúng ta chỉ cần.”

Cứ thế hai người tiếp tục bàn thảo đi xuống, phải làm như thế nào mới có thể để cho Thương Duật không bị vây trong tình trạng quá mức nguy hiểm, trái lại từ từ làm cho Ngọc Tổ phu nhân chậm rãi mà lộ ra đuôi cáo của mình. Bởi vì ở vương phủ sẽ không có bất kỳ kẻ nào tin tưởng, nên họ chỉ có thể đi bước nào tính bước đó, chậm rãi đem chân tướng vạch trần.

“Ngự Mạch, cảm ơn người đã tin tưởng ta!”

“Đừng khách khí, Thương Duật đã từng nói với ta, nàng không bao giờ nói dối, cho nên ta hiển nhiên sẽ tin tưởng tuyệt đối!” Võ vờ nhẹ lên vai nàng, Ngự Mạch cười nói: “Ta đi đây, nàng nhớ tự mình mà cân trọng hành sự.”

Diệp Vũ Dương mỉm cười nhìn hần rời đi, trong lòng không biết vì sao cảm xúc dâng trào, xem ra nàng cũng không phải là tình nguyện muốn làm kẻ tịch mịch, cô độc. Trong đầu nàng giờ đang nhen nhóm một ý chí chiến đấu, cuộc sống như vậy ngược lại xem ra cũng không còn quá mức buồn tẻ. Nếu lật đổ thế lực Ngọc Tổ phu nhân, nàng tin tưởng sau lưng bà ta còn có nhiều người dính líu trong đó, không có khả năng bà chỉ đơn độc một người, tâm cơ lại có thể thâm sâu như vậy, bày ra bố cục trong bao năm trời chỉ vì ngôi vị đó. Nếu đã như thế, Thương Duật hẳn là đang gặp phải nguy hiểm thế nhưng lại một chút cũng không hề hay biết.

Hôm nay sáng sớm, Thương Duật vừa xuống giường, Diệp Vũ Dương liền cũng nhanh chóng theo thói quen đứng lên hầu hạ cho hần. Không nghĩ vừa mới đứng lên trong đầu nàng liền một trận mơ hồ choáng váng, mọi thứ trước mặt như quay vòng sau đó cả người liền yếu ớt như chiếc lá rụng không khác, rất nhanh liền ngã xuống về phía sau.

Thương Duật vừa xoay người xem nàng, nhìn thấy tình huống không đúng liền hô to một tiếng: “Vũ Dương!”

Chương 146

Thương Duật tay chân thoáng cuống quýt cả lên nhưng rất nhanh liền tiếp được thân mình đang ngã xuống của Diệp Vũ Dương, miệng đồng thời gọi lớn: “Tiểu Hồng, mau chạy nhanh đến gọi Ngự Mạch đến đây mau!” Từ khi nàng nói không cần đại phu trong phủ đến thăm hân cũng theo bản năng không yêu cầu người đến gọi bọn họ khi có chuyện nữa.

Hắn đỡ lấy thân thể của nàng, chậm rãi diu đến trên giường. Máy ngày nay cũng không biết nàng là vì chuyện gì sắc mặt nhìn vào trông rất tái nhợt, khó coi vô cùng.

Ngự Mạch rất nhanh liền đã tiến đến đây, như sớm đã có chuẩn bị, tốc độ tương đối nhanh hơn so với thường ngày.

“Ngự Mạch, người mau nhìn một chút xem!” Không muốn làm chậm trễ thêm, Thương Duật nhanh chóng lui ra, để cho Ngự Mạch có thể đến bắt mạch cho Vũ Dương.

Ngự Mạch làm bộ như bắt mạch, vốn trong lòng có nhiều lời chuẩn bị nói ra, nhưng nhất thời bị mạch đập của nàng làm cho ngắc dại, cũng quên mất không biết phải nói cái gì. Mãi thật lâu sau hân vẫn còn chưa định thần lại.

Thấy bộ dạng Ngự Mạch chuyển biến như thế làm cho tâm Thương Duật cũng bị treo ngược lên cao: “Làm sao vậy?” Sẽ không, nàng nhất định không có việc gì, bọn họ dù sao cũng chỉ vừa mới bắt đầu tốt đẹp lên thôi.

Ngự Mạch bị hân làm giật mình, bắt đầu vò đầu: “Cũng không có việc gì cả, nàng chỉ có thai mà thôi!”

“Cái gì?” Thương Duật gắt gao bắt lấy cánh tay của Ngự Mạch, rất kích động mở miệng: “Người nói nàng có mang sao?”

“Ta nói người làm ơn trước buông tay được không? Không phải ai cũng như người, cơ thể đều làm bằng sắt đá.” Bả vai bị tên này dùng sức nắm chặt như thế e rằng đến xương cốt của hân giờ cũng muốn rã ra đi. Ngự Mạch đẩy tay hân ra nói: “Ừ, nàng có thai!”

“A? Sao lại có thể như vậy?” Thiên hạ trên giường vốn là đang giả bộ ngắt xiu, không ngờ thành linh tinh lại, nhìn đến Ngự Mạch: “Ta có hài nhi trong bụng sao?”

Ngự Mạch cảm thấy chuyện trước mắt quả thật rất buồn cười, Diệp Vũ Dương này quả nhiên không phải là người có khiếu diễn trò, cũng may mắn là nàng nay đã có một lý do để vịn vào: “Đúng vậy, đã có thai!”

Thương Duật tức giận trừng mắt liếc nàng một cái, cả Ngự Mạch nữa, đúng là hai cái kẻ dở hơi mà.

Thấy hân trừng mắt với mình, Diệp Vũ Dương thế này mới hoảng hốt, nhớ lại giờ phút này nàng chẳng phải là nên hôn mê hay sao? Nay thế nhưng giờ lại tỉnh, tự nhiên nhìn vào làm sao giống như người vừa mới hôn mê chứ, bộ dạng ấy này nhìn hân một cái: “Ách, ta cũng không phải cố ý!” Bởi vì sự tình xảy ra trước mắt còn gián tiếp làm cho Thương Duật hoảng sợ nên nàng chỉ đành lên tiếng hướng Thương Duật xin lỗi.

“Cái gì mà phải cố ý hay không? Nàng vốn chính là cố ý!” Thương Duật tức giận nhìn nàng, nữ nhân này tại sao đã có hài nhi lại còn cảm thấy có lỗi cơ chứ?

“Ngự Mạch, người làm gì mà trừng nàng như vậy?”

“Thương Duật, người thật quá là khi dễ người ta mà” Hân ngẩng cao đầu, lại có tình không thèm nhìn đến Thương Duật, bắt đầu giờ tính trẻ con lên tiếng: “Ta còn chưa nói xong đâu. Trước là chuyện có thai còn sau đó là...”

“Là cái gì?”

“Vũ... Diệp cô nương thân thể quá yếu, sợ là không thể đảm bảo giữ được đứa nhỏ trong bụng!” Hân quả quyết ánh mắt Thương Duật lúc này là dọa người cỡ nào, hân tuy nói mạnh miệng như vậy nhưng cũng không dám thờ ơ: “Ta cũng bắt được trong cơ thể Diệp cô nương có máu của người, nếu là có thể cứ cách mỗi ngày lấy máu của người để hầm được pha thuốc cho Diệp cô nương uống, có lẽ còn có thể cứu chữa được!”

“Vậy chuyện đó không thành vấn đề!”

“Trong người nô tỳ có máu của Vương gia sao?”

“Không có, Ngự Mạch nói sai thôi!” Nhìn thấy Diệp Vũ Dương mi mắt hơi ướt, Thương Duật trong lòng vô cùng cao hứng nhìn nàng: “Nàng phải làm mẹ, cảm thấy rất cao hứng sao?”

Tuy biết hân là đang cố tình nói sang chuyện khác, nhưng giờ đây lòng Vũ Dương cũng không quá bận tâm nói: “Có chút hơi sợ hãi!”

Hắn đến đỡ nàng ngồi dậy, đau lòng mở miệng: “Đứa ngọc, không nên sợ! Lần này tuyệt đối sẽ không để như lần trước, bốn vương nhất định sẽ bảo vệ mẫu tử hai người nàng bình an!”

Ngự Mạch lớn tiếng thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần không để Thương Duật hoài nghi thì bọn họ sẽ thuận lợi lấy máu độc từ từ ra khỏi cơ thể hắn, vấn đề sau này cũng dễ giải quyết hơn rất nhiều. Chỉ có chuyện làm cho người ta cảm thấy buồn cười đó là bọn họ vốn định hôm nay theo kế hoạch Vũ Dương sẽ làm bộ té xỉu, lại không nghĩ trùng hợp đồng thời trong người nàng lại có mang, ngược lại càng thuận tiện cho bọn họ làm theo dự định đã sắp sẵn.

Vì không để cho chuyện Thương Duật chiết máu bị Ngọc Tố phu nhân phát hiện, Ngự Mạch chỉ phải dùng một cây dao cắt một vạch rất nhỏ trên đầu ngón tay hắn, sau đó trên miệng vết thương còn dùng một ít bột thuốc che lại, cũng không băng bó, nhìn bề ngoài sẽ không dễ gì mà phát hiện. Đương nhiên, phải viện lý do giải thích với Thương Duật, nói rằng chỉ có lấy máu bằng cách như vậy thì dùng mới hoàn hảo, nhưng hoàn hảo ra sao thì cũng không thể nói rõ được. Nhưng chính vì người cần dùng là Điệp Vũ Dương, hắn cũng không để ý nhiều, chỉ cần nàng không việc gì là tốt rồi.

Sau khi Ngự Mạch giúp đỡ chiết máu vài lần, thấy Thương Duật không thoải mái, tự nhiên, liền sau đó cũng thôi không làm, để Vũ Dương làm thay. Mới bắt đầu, bởi vì miệng vết thương không thể băng bó, nên nàng luôn phải tốn rất nhiều thời gian mới có thể làm cho nó ngừng chảy lại.

Từ lúc Điệp Vũ Dương có thai, Thương Duật cũng trở nên vô cùng cẩn thận, buổi tối lúc đi ngủ hắn cũng chỉ dám hôn nàng, thời điểm dục vọng lên cao hắn chỉ là sờ soạng chỗ này chỗ nọ, nhiều khi nhần nhục không chịu nổi hắn liền đứng dậy đi tắm nước lạnh để hạ hỏa. Bởi vì Ngự Mạch đã từng nói qua, Vũ Dương thân mình hư nhược, thời gian bốn tháng đầu tiên không nên cùng nàng ân ái, nên hắn liền cũng đem điều này ghi nhớ thật kỹ.

Nhân Hương Lăng và Điệp Vũ Dương cả hai đồng thời trước sau mang thai, Ngọc Tố phu nhân vì muốn chúc mừng tin vui này, cố ý triệu tập mọi người trong phủ cùng nhau dùng chung bữa cơm.

Nếu như bình thường, Điệp Vũ Dương đương nhiên có thể viện cớ không đến, nhưng lần này nàng cũng là nhân vật chính nếu như không đi, quả quyết không thể hình dung hậu quả sẽ thế nào.

Khi nàng cùng Hình Nhi hai người đến nơi mới biết yến tiệc xem ra không phải xơ xài chút nào, còn có rất đông người đến dự. Nàng kiếm một chỗ khuất ngồi xuống, rồi giống như trước đây, một mình nhắm nháp thưởng trà, tay mân mê chạm nhẹ lên những hoa văn có hình khóm trúc màu xanh biếc được chạm trổ rất công phu, tỉ mỉ trên đó. Khi đầu ngón tay nhẹ chạm lên đó, nàng có thể dễ dàng cảm giác được hơi lạnh từ men sứ truyền tới, đồng thời thích thú thưởng thức những tia sáng lân quang không ngừng phát ra từ nó.

Hình ảnh nàng phản xạ ngược lại trong nước, màu nước trà xanh biếc phản chiếu đôi mắt trong suốt, tràn ngập lấp lánh những tia sáng hạnh phúc, trái tim nàng cũng theo đó từ từ rộng mở, đón nhận hạnh phúc. Nàng không cần tất cả những gì gọi là vinh hoa phú quý, chỉ nguyện có thể cùng hắn gắn bó cả đời như vậy thì nàng đã rất mãn nguyện rồi.

“Suốt phi đường như đối với những lời ta đang nói đây không hứng thú chút nào thì phải?”

Cho đến khi Hình Nhi đẩy nhẹ một cái, Điệp Vũ Dương thế này mới giật mình ngẩng đầu nhìn lên, thấy mọi người đang đổ ánh mắt dồn về phía mình, nàng vội vàng lên tiếng: “Nô tỳ không dám!” Nàng đã cố giấu mình kỹ như thế không ngờ lại còn bị người khác “lôi ra” nên giờ đây không thể không lên tiếng.

Ngọc Tố phu nhân hừ lạnh một tiếng, không hài lòng nói: “Người không dám, vậy còn không nhanh qua bên này ngồi xuống?” Rõ ràng tiệc tối này là vì nàng và Hương Lăng mà bà đã cố tình chuẩn bị, nàng bộ dạng lại giống như sợ mình lui không kịp, đã vậy còn ần núp tại một góc rất xa.

Yến tiệc tối nay là do chính bà làm chủ, đương nhiên vị trí chính giữa kia thuộc về bà ta, ngồi song song hai bên trái phải là Hương Lăng và Thương Duật. Điệp Vũ Dương lặng nhìn về phía Hương Lăng, lại thấy chỗ ngồi cạnh nàng đã có người, chỉ phải lẳng lặng đi đến, ngồi vào bên cạnh Thương Duật.

“Tam nương khoan hãy giận đã, hôm nay nếu người vì các nàng mà mở yến tiệc, nên cũng để các nàng được thoải mái một chút mới phải!” Tuy miệng nói thì nói là ‘các nàng’ nhưng kỳ thật cũng bắt quá hắn là vì Vũ Dương mà lên tiếng.

“Bắt đầu đi!”

Mặc dù đây không phải là lần đầu bà lên tiếng làm khó Vũ Dương, nhưng Vương gia chưa bao giờ mở miệng bênh vực, một phần đó cũng là do trước đây Điệp Vũ Dương không chịu sủng ái. Nay thấy Vương gia thốt những lời này đương nhiên bà không khó nhìn ra hắn là cố ý che chở cho nàng: “Vương gia nói phải!” Bình thường bất cứ chuyện gì chỉ cần là bà không xử sự quá đáng, Vương gia hẳn cũng sẽ không mở miệng xen vào, không ngờ hôm nay ở trước mặt mọi người hắn lại có thể làm vậy, đương nhiên bà cũng không nên vì thế mà để mất thân phận và thể diện chính mình.

Đến lúc dùng bữa, Điệp Vũ Dương kỳ quái phát hiện toàn bộ những món ăn trước mặt có rất nhiều dầu mỡ, làm cho nàng vừa nhìn thấy thôi chỉ thiếu điều đã muốn nôn mửa. Dịch vị trong hầu gian không ngừng tuôn ra, nhưng nàng vẫn cố nuốt xuống, không dám mở miệng, sợ hãi chỉ cần há miệng thì mọi thứ trong bụng sẽ nhất thời bị nôn ra hết. Nét mặt nàng cũng vì thế mà càng trở nên tái nhợt, trắng bệch, nàng hơi cúi mặt, cầm chặt lấy chén trà trong tay lên nhắm nháp.

Một bàn đầy thức ăn ngon, mọi người ai cũng đang thưởng thức thật vui vẻ, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt Vũ Dương không tốt, Thương Duật thỉnh thoảng âm thầm bảo hạ nhân đem đồ ăn trước mặt nàng đẩy sang cho những thê thiếp khác dùng. Nhưng cảm giác buồn nôn trong ngực Vũ Dương càng lúc càng dữ dội, không ngừng hoành hành, dâng lên trong cổ họng, thật khó mà nén xuống.

“Sao thế? Thức ăn không hợp khẩu vị hay sao?” Ngọc Tố phu nhân cẩn thận phát hiện thấy Điệp Vũ Dương khẩu vị không tốt, ra vẻ lo lắng nhìn nàng.

Tuy rằng Thương Duật đã bắt động thanh sắc đem rất nhiều những món ăn đầy dầu mỡ trước mặt nàng đòi đi, nhưng cũng khó để người ta không nhìn thấy.”Thật sự cảm thấy không khỏe sao?”

“Oa!” Một tiếng, Điệp Vũ Dương rốt cục đã không thể tiếp tục nhịn nữa, nôn vào cả người Thương Duật.

Trời ạ, đây chính là đã phạm vào điều tối kỵ, quần áo trên người Vương gia sao lại có thể tùy tiện để người ta làm cho ô uế chứ? Huống chi ở trước mặt nhiều người như vậy. Toàn bộ tất cả mọi người đang có mặt tại yến hội bất thành linh không biết phải làm sao phản ứng lại. Điệp Vũ Dương này thật là, cứ nhìn bộ mặt đen thui của Vương gia lúc này rõ ràng là đã bị chọc giận rồi đây.

“Gia, thật xin lỗi, thật sự rất xin lỗi!” Tuy rằng sau khi nôn xong, trong người đã thoải mái rất nhiều nhưng lòng nàng cũng có chút lo lắng.

“Điệp Vũ Dương, ngươi thật là không biết phép tắc, lễ giáo gì mà!” Ngọc Tổ phu nhân vô cùng giận dữ, chỉ nhất thời không đoán biết tâm tình Vương gia là như thế nào đây.

Không đợi Thương Duật mở miệng, Hương Lăng đã mỉm cười lên tiếng.”Tam nương, thật ra chuyện này cũng không tính là gì cả, hai ngày trước thiếp vì nôn nghén cũng đã làm bẩn cả người vương gia, chỉ là các người không biết đó thôi”. Nói xong nàng hào phóng đứng dậy, đỡ Thương Duật đứng lên.”Gia, để thiếp thân hầu người thay bộ y phục mới.”

Bị Hương Lăng lôi kéo rời đi, Thương Duật lo lắng nhìn Điệp Vũ Dương một cái, nhưng nhìn lại thân mình lúc này, hẳn cũng không thể làm gì khác, nên nhanh chân đi thay.

Thương Duật vừa đi khỏi, Ngọc Tổ phu nhân liền giờ giọng châm chọc:”Chưa gì mà mắt ngươi đã đề cao tận trên đỉnh đầu rồi, nay ý vào trong người đã có thai nên ngay cả Vương Gia mà ngươi cũng không để vào trong mắt sao!” Bà càng nhìn Vũ Dương thì càng cảm thấy không vừa mắt chút nào, một chút hảo ý cũng không có.

“Nô tỳ biết sai!” Trước đây, dù là đối với bất cứ chuyện khó xử thế nào, nàng hiển nhiên cũng không quan tâm, lại thêm tính tình đậm mực của nàng, thì những lời này có thể coi như đã là thỏa hiệp tốt nhất.

Bà ta tỏ rõ thái độ chán ghét, hướng nàng không ngừng lắc đầu.”Hừ!” Liếc nhìn chung quanh mọi người một lượt, sau đó tiếp tục mở miệng:”Còn ăn uống thế nào nữa chứ?”

“Bẩm phu nhân, nô tỳ đã dùng rất thỏa đáng!”

Vừa vặn Thương Duật cũng mới thay xong bộ quần áo sạch sẽ khác bước ra, nghe thấy Ngọc Tổ phu nhân mở miệng nói thế, liền nhú mày mở miệng:”Nàng không thoải mái thì nên sớm trở về nghỉ ngơi đi!” Nói xong giục người hầu dìu Điệp Vũ Dương rời khỏi.

Vốn là Ngọc Tổ phu nhân cũng đã muốn bỏ qua, lúc vô tình liếc qua phát hiện trên đầu ngón tay Thương Duật bị thương, liền kinh hô mở miệng:”Vương gia, tay người đã xảy ra chuyện gì?”

Điệp Vũ Dương nghe thấy bà ta hỏi, lập tức há hốc mồm. Nếu để cho Ngọc Tổ phu nhân phát hiện chuyện bọn họ là đang chiết máu nhằm giúp hần giảm bớt độc tố trong người, tránh nó ngày một chuyển biến nghiêm trọng, không biết bà ta sẽ còn làm ra chuyện gì đây. Cho nên đứng bên cạnh, nhìn thấy Thương Duật đang muốn nói ra sự thật, nàng liền vội vàng giành trước lên tiếng:”Bẩm phu nhân, chuyện là vì hai ngày trước nô tỳ không cẩn thận cầm kéo đâm trúng.” Nàng giờ chỉ có thể nói như vậy, hy vọng Ngọc Tổ phu nhân tin tưởng nàng là đang nói thật huống chi ở trước mặt mọi người mà nói mình đâm trúng Thương Duật, tất nhiên họ sẽ không lấy làm nghi ngờ nữa.

“Làm càn, thế nào mà ngay cả Vương gia ngươi cũng dám đâm trúng cứ!” Vừa dứt lời, Ngọc Tổ phu nhân cũng liền vung lên một chưởng hướng về phía Điệp Vũ Dương đánh tới.

Thương Duật nhanh tay lẹ mắt liền bắt được cánh tay bà ta:”Tam nương, người muốn làm gì?” Hẳn thật chán ghét nữ nhân động tay động chân, và lại Điệp Vũ Dương hiển nhiên không phải là người thích đi để ý này nọ, nàng quá đậm mực, nếu như bị Ngọc Tổ phu nhân đánh có lẽ cũng sẽ không làm gì cả, càng coi như không có gì phát sinh, cho nên hẳn không thể coi thường bỏ qua.

“Nàng ám sát Vương gia, chẳng lẽ ngay cả một xử phạt nho nhỏ cũng không thể sao?” Đây là lần đầu tiên Thương Duật ở trước mặt mọi người làm cho bà rơi vào tình huống khó xử thế này, lại không cho bà chút mặt mũi nào, nhất thời bà không biết phải làm sao xoay sở.

Thương Duật cũng hiểu được mình đã xử sự quá mức nghiêm trọng, nên uyển chuyển mở miệng:”Ngày ấy là do bốn vương ra lệnh cho nàng làm, lại nói sau đó nàng bất giác lỡ tay, nếu muốn phạt kia chẳng phải kẻ đầu sỏ gây họa cần bị trừng phạt là bốn vương hay sao?” Tuy rằng hẳn không biết Điệp Vũ Dương vì sao không chịu nói thật, nhưng hẳn cũng không muốn vạch trần.

Ngữ khí không nặng làm cho tâm tình Ngọc Tổ phu nhân cũng thoáng dịu lại một chút:”Ta bất quá chỉ là lo lắng cho Vương gia mà thôi. Thế nhưng Vương gia đã nói không cần vậy thì không truy cứu nữa đi!” Giọng nói không tránh khỏi có phần cô đơn, tựa như có một loại đại thế nào đó vừa bị đánh mất, dù cho bản thân có gây sóng gió cũng bất đắc dĩ không còn ảnh hưởng gì đến một ai nữa.

“Xin tam nương đừng nói như vậy, thật ra Gia cũng là vì tam nương mà đau lòng! Tính tình Vũ Dương mọi người đều biết rõ, nếu nàng thật sự muốn ám sát Vương gia, sợ cũng không thể chỉ là bị thương nhỏ như thế!” Nàng mỉm cười, nắm lấy cánh tay Ngọc Tổ phu nhân, rồi sau đó nhìn Thương Duật nháy mắt vài cái:”Nhìn qua cũng biết người sẽ không vì chuyện này mà giận đi, thiếp còn quên nói hai ngày trước ca ca có gọi cho thiếp một ít trang sức, quả thật rất hiếm thấy, tam nương không biết có muốn ghé đến nhìn qua một chút hay không?”

“Thật sao? Vậy ta phải mau đến đó xem một chuyện mới được!” Coi như tự cho mình một cái bậc thang đi xuống, Ngọc Tố phu nhân cứ như vậy liền bị Hương Lăng kéo đi.

Sau khi bọn họ đi khỏi, Thương Duật cũng dẫn Điệp Vũ Dương rời đi.

Dọc theo đường đi về mặt Thương Duật hơi hờn giận, lát sau nhin không được liền mở miệng: “Nàng ngốc hay sao, bị đánh mà cũng không biết né à?”

“Nếu như còn né tránh, e rằng một cái tát tay ấy cũng không thể giải quyết được gì!” Nàng nói rõ ràng rành mạch rồi lảng lảng hướng phía trước đi tới.

Thương Duật thoáng hơi ngần ra, nhìn đến thân ảnh nữ nhân đang đi không xa phía trước, hần bất giác cảm thấy thật bội phục sự bình tĩnh của nàng. Hần biết rõ cứ theo tính tình của tam nương mà nói, nếu Vũ Dương né đi, quả thật bà sẽ không như thế mà bỏ qua: “Nàng vừa rồi sao không cho bốn vương nói thật chứ?” Hần chắc rằng nàng lúc đó là rất khẩn trương, đến nỗi vô tình siết chặt bàn tay chính mình mà không hay, thật không giống như không có chuyện gì.

“Không có, bất quá là sợ phu nhân nếu biết Gia vì nô tỳ dùng máu nấu thuốc, chỉ sợ sẽ càng thêm oán hận nô tỳ thêm đi!”

“Vũ Dương, nàng nói dối!”

“Nô tỳ không có!”

Hần nhún nhún vai: “Nàng nói không có vậy thì không có đi!” Thương Duật không muốn tiếp tục so đo, ngược lại bước lên dẫn đầu trở về Quyển Ly hiên.

Đêm đó nàng cũng theo thường lệ, từ chỗ vết thương cũ của Thương Duật mà chiết ra một ít máu rồi sau đó mới đi ngủ. Lần này Thương Duật có vẻ không mấy phối hợp, không giống như ngày trước, luôn dùng ánh mắt quan sát nhìn nàng chăm chú làm cho nàng nhất thời có chút khó mà xuống tay, nhưng lại không có biện pháp nào hơn.

Mỗi khi làm xong chuyện này, lòng Vũ Dương vô cùng áy náy, rõ ràng là nói cho nàng dùng để bỏ thân nhưng khi Thương Duật quay người, nàng lại đem máu này đổ bỏ. Tuy biết máu này có độc nhưng trong đó lại chứa tâm ý của hần, cho nên làm sao trong lòng nàng không thấy khổ sở cơ chứ. Trải qua mấy lần tự mình đem máu đổ đi, về sau Điệp Vũ Dương cũng không tự mình làm chuyện này nữa, mà tất cả đều giao cho Tiểu Hồng đi đổ.

Vừa ra khỏi Quyển Ly hiên, hần chợt nhớ lại mình đã quên mang theo một số tấu chương đã xử lý tốt đêm qua, vốn muốn bảo Lãnh Mi trở về lấy giúp nhưng nghĩ nàng giờ này còn chưa xuống giường, nên hần liền tự mình đích thân về lấy.

Ngay khi quay trở lại, đã thấy Tiểu Hồng tay bụng chén thuốc đem đổ, nhưng khi đổ ra chỉ thấy trong đó lại chỉ toàn là máu tươi: “Người đang làm cái gì?” Hần lớn tiếng quát, đến gần một chút mới phát hiện đó là chén máu mà đêm qua hần đã chiết ra cho Vũ Dương: “Vô liêm sỉ, ai cho người làm vậy hả?” Ý nghĩ đầu tiên trong đầu hần đó là có người muốn hại Vũ Dương, nên mới cố tình đem máu đi đổ vì không muốn cho thân thể nàng tốt lên: “Nô tỳ biết sai, nô tỳ không phải cố ý!”

“Ba” một chương, Thương Duật không chút lưu tình văng một cái tát thật mạnh vào trên mặt Tiểu Hồng. Hần trước giờ xuống tay với nữ nhân chưa bao giờ keo kiệt, cho nên lúc này cũng không ngoại lệ: “Người đâu, mau đem ả lỏi xuống!” Hần hướng thị vệ đang hầu ngoài cửa mà gầm lên.

“Dạ!”

Trong khi nói thì Tiểu Hồng đã muốn bị người hai bên nắm tay lỏi xuống, toàn thân hoảng sợ tới mức không còn có lấy một chút khí lực nào. Mọi chuyện kéo đến quá mức đột ngột làm cho nàng trở tay không kịp.

Điệp Vũ Dương bị đánh thức, mơ mơ màng màng nhìn thấy chén máu đem qua giờ đã rơi xuống dưới đất vỡ nát, văng vãi khắp nơi, lại nhìn thấy Tiểu Hồng đang bị thị vệ lôi đi thoáng cái cả người đều thanh tỉnh lại. Nàng hoảng sợ lên tiếng: “Gia, chuyện gì đang xảy ra vậy?” Trời, chuyện này thế nào lại bị hần phát hiện chứ?

Thương Duật về mặt phần nộ, sắc giọng lên tiếng: “Tiện nhân này thế nhưng lại dám vụng trộm đem máu của bốn vương đem đổ, cũng không biết ả là do ai sai khiến, lại có ý đồ không muốn để thân thể nàng hồi phục tốt lên!”

Tiểu Hồng chỉ đành im lặng, ngay cả một câu công đạo biện minh cho mình cũng không có. Huống chi nàng cũng không biết tiểu thư vì sao phải vụng trộm làm chuyện này, nhưng nàng hiểu được chỉ cần là chuyện mà tiểu thư giao phó, tuyệt đối là không sai. Mặc dù giờ phút này bị Vương gia bắt gặp nàng cũng sẽ không đi cầu xin, miễn sao cho tiểu thư vừa lòng quý ý là được.

Nàng càng như thế Vũ Dương lại càng cảm thấy trong lòng khổ sở: “Đây là do nô tỳ ra lệnh!”

“Nàng dám nói lại thêm một lần nữa xem!”

Nàng cố giữ bình tĩnh, nhìn đến trông mặt hần đang ngùn ngụt lửa giận, như rất muốn đem nàng thiêu đốt thành tro: “Là do nô tỳ bảo Tiểu Hồng làm như thế.”

Thương Duật nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nàng, trên mặt lửa giận dần đã thay thế bằng vẻ băng lãnh đáng sợ: “Nàng sao lại làm như vậy?” Hần chịu đựng cơ thể mỗi ngày suy yếu, vì nàng chiết máu để nàng bồi bổ thân mình, nàng sao lại không chút để ý cũng không, đem chúng lãng phí đổ đi như thế? Nay lòng nàng rốt cục là như thế nào? Chẳng lẽ chúng được làm bằng sắt đá sao? Sao lại có thể lạnh lẽo vô tình như thế!

“Chỉ là không muốn uống, rất khó chịu!”

“Nàng...” Thương Duật phát mạnh tay áo, tức giận đùng đùng rời đi, khi đi ngang qua Tiểu Hồng hấn không quên bỏ lại một câu: “Phạt đánh hai mươi trượng!” nói xong mặt không chút thay đổi tiêu sái ra ngoài.

Từ Quyển Ly hiện đi ra, Thương Duật liền đi thẳng một mạch đến Mưa Bụi lâu. Trong khi đó vì còn sớm nên Ngự Mạch vẫn còn chưa rời giường.

Dọc theo đường đi khuôn mặt hấn đanh lại thật rất khó coi. Hấn thật không hiểu, nàng rốt cuộc là muốn cái gì? Nếu nói lòng nàng không có hấn, nàng làm sao có khả năng vì hấn mà khóc chứ, vì hấn mỉm cười, càng vì hấn đem mình xả thân chấn kiếm. Nhưng vì sao lại luôn làm ra những chuyện như vậy, xem như không chuyện gì, nhuần nhuyễn làm tổn thương hấn.

Vừa bước vào trong Mưa Bụi lâu, Thương Duật lửa giận ngập trời hô lớn: “Ngự Mạch, người mau ra đây cho ta!”

“Đến...” Ngự Mạch bị đánh thức, trong lúc mơ màng bừng tỉnh chạy ra: “Làm sao vậy?” Hai tròng mắt liền nhanh chóng nhìn đến Lãnh Mi đang đứng phía sau, hy vọng có thể từ hấn tìm ra dấu vết vì sao Thương Duật hiện lại tức giận như vậy.

“Đừng nhìn hấn, hấn nếu dám nói ta sẽ cắt lưỡi hấn!” Thương Duật nhìn thấy như vậy liền không khách khí trừng mắt kẻ đang nhìn đến người đứng sau mình là Lãnh Mi, lạnh lùng mở miệng: “Ta hỏi người, theo như sức khỏe hiện tại của nữ nhân kia, vẫn còn cần đến máu bốn vương sao?”

“Nữ nhân kia?” Vừa tỉnh ngủ, đầu hấn còn chưa hoạt động, một hồi lâu mới hiểu được ý hấn là đang nói đến ai, sau liền liên tục gật đầu: “Àn, không cần không được!” Nếu là ngừng lại, về sau nếu độc trong người Thương Duật không thể giải được thì phải kiếm ai chịu trách nhiệm đây?

“Tốt lắm, ta đã biết, Lãnh Mi mau đi,” Xoay người rời đi cũng không quên bỏ lại một câu: “Ngự Mạch, người ngủ không mặc quần áo chỉnh tề trông thật khó coi!”

“À...” Một tiếng thét vang lên như có ai đang chọc tiết, không ngờ hấn đến nơi này còn rống lớn. Ngự Mạch nửa người lửa thể vội vã đuổi theo, quên mất đem quần áo phủ thêm.” Thương Duật tên hỗn đản này, đừng có dùng ánh mắt đó mà nhìn ta!” nói xong liền vội vàng chạy đến lấy quần áo phủ lên người.

Suốt cả một ngày Thương Duật ở lại trong quân doanh, bộ dạng hùng hực lửa giận làm cho ai thấy cũng sợ. Xưa nay hấn không nói nhìn đã chẳng khác nào diêm vương, nay còn vô duyên vô cớ nổi lửa, cả người không ngừng tản mát lửa giận, làm cho người khác càng thêm sợ hãi. Đám người Nhạn Minh mới vừa rút quân trở về không lâu nhìn thấy hấn như thế cũng không dám hé miệng nói thêm lời nào, chỉ cần không chọc tới hấn thì không sao cả, nhiều lắm chỉ là nhìn qua có hơi dọa người mà thôi, cũng không sao.

Đêm đến Thương Duật cũng không thêm hỏi phủ, dù sao nên cách một ngày không gặp cũng tốt, nếu như giờ này hấn trở về khó bảo đảm sẽ không bị nữ nhân kia chọc cho tức chết đi. Ngự Mạch hiển nhiên cũng không tránh khỏi bị liên quan, cũng không thể hỏi phủ, chỉ có thể nom nớp lo sợ hầu bên cạnh hấn, tha hồ mà hưởng thụ cảm giác sợ hãi, không biết lúc nào lửa giận đang ẩn nấp trong hấn sẽ thỉnh thoảng bùng nổ.

Điệp Vũ Dương cũng không thể làm gì khác, càng không thể nói việc Ngọc Tổ phụ nhân đang cố tình hạ độc. Hơn nữa nói ra chưa chắc Thương Duật đã tin, ngược lại chỉ e đã thảo kinh xà. Còn về Thương Duật nàng càng không biết phải làm sao cho hấn không tức giận, nên chỉ có thể ở Quyển Ly hiện chờ đợi mà thôi.

Nàng đích thân đến Mưa Bụi lâu hỏi thăm mới biết Ngự Mạch sớm đã bị Thương Duật lôi khỏi giường, sau đó bắt hấn cùng theo vào trong quân doanh, cho đến giờ này cũng chưa trở về.

Trên đường trở về, Điệp Vũ Dương nhìn lên trời thấy nhạn đang bay về phía nam, trước mắt lá vàng rơi rụng, khung cảnh mùa thu quả thật có hơi điều linh: hoa rơi trước mắt đã làm cho nơi này hoang tàn như thế, tịch dương trên kia soi xuống lại làm cho thân ảnh nàng giữa nơi này trông càng cô tịch hơn. Cảnh tượng thế này làm cho tâm tình người ta càng trùng xuống.

Tìm đến một nơi tĩnh lặng nàng một mình đứng tại nơi đó chậm rãi thả bộ, ngày xưa vì chính nàng không quá mức để ý, bỏ mặc tất cả nên không hề cảm thấy quá mức ưu thương, nhưng còn giờ đây nàng lại có cảm giác quyến luyến không thể rời xa, nó thân nhiên quấn chặt lấy nàng. Cuối cùng nàng mệt mỏi, không thể đi nổi nữa, nên đành nhẹ bước quay trở về quyển Ly hiện.

Đêm nay không có Thương Duật, nàng cảm thấy thời gian thật dài đằng đằng. Quá khứ nàng nằm trong lòng hấn, được hấn ôm ấp sưởi ấm nên rất nhanh liền nhập mộng, tuy rằng biết rõ hấn vì không thể chạm vào nàng mà trần trọc cả đêm nhưng hấn lại không màng chỉ muốn cho nàng được một giấc mơ yên lành.

Chạng vạng sáng hôm sau, Thương Duật liền trở về đây, mang theo chén máu, hấn giao cho Hình Nhi rồi sau phân phó thị vệ phía sau: “Người mau theo ả giám sát cho ta!” Lãnh Mi định muốn nói gì đó nhưng lại không thể mở miệng, dù sao Thương Duật nếu là không chính mình nhìn cho kỹ khẳng định là hấn sẽ không tin. Còn Lãnh Mi hấn nếu nhiều lời thêm vào chỉ e sợ sẽ làm cho Thương Duật khả nghi mà thôi.

Vào đến trong phòng nhìn thấy Vũ Dương đang nhắm mắt co người nằm trên giường, vẻ mặt tái nhợt khiến nàng trông vào càng thêm yếu đuối. Thời tiết đã dần chuyển lạnh, thân thể vốn đã không tốt cũng không biết nên đắp thêm chăn, nhìn nàng thế này lòng hấn thoáng đau lòng. Nữ nhân này không phải là đang đợi hấn trở về đó chứ? Thế nhưng đối với chính mình lại không chút để ý chăm sóc gì cả.

Nghĩ đến đây đột nhiên lòng hấn không còn cảm thấy tức giận.

Giống như cảm nhận được hơi thở của hắn, Diệp Vũ Dương rất nhanh liền mở mắt ra. Khoảnh khắc nàng nhìn đến hắn, mâu gian rất nhanh liền bị một tầng hơi nước trong suốt bao phủ.

Hai người lẳng lặng đưa mắt nhìn nhau, muốn tìm kiếm tung tích chính mình trong đó. Đáy mắt hắn nhìn vào cảm giác như đang rơi vào hồ sâu ngàn năm, thâm tình tràn đầy, hắn đối nàng không hề trách cứ, mà sâu kín trong đó còn có vô vàng yêu thương tưởng niệm. Thì ra nguyên lai tình yêu chính là như vậy, một khi đã buông tâm đi yêu một người nào đó thì không thể rút lại được, nay nàng và hắn hiển nhiên cũng chính là như thế. Họ từng cho nhau thương tổn, cho nhau bao dung, lại từ đó cũng không ngừng quan tâm, để ý đối phương. Tình yêu kia thật quá mức vĩ đại, nếu họ lại để những chuyện bên ngoài quấy nhiễu mà làm vơi bớt đi chẳng phải là đáng tiếc sao.

“Gia còn giận sao?” Nàng ôn nhu mở miệng, ánh mắt càng thêm cẩn trọng quan sát.

“Nàng biết chính mình sai rồi sao!” Hắn giận dữ, trừng mắt nhìn nàng một cái, thấy nàng gục đầu, lại cảm thấy không đành lòng chút nào: “Về sau không được nằm ngủ mà không đắp chăn!” Hắn kéo nàng lại gần, cũng không muốn nhắc lại chuyện hôm qua đã làm cho hắn phần nộ.

“Được!” Vũ Dương chủ động tựa vào lòng hắn, ngẩng đầu lên nói: “Nô tỳ nghe Gia!” Nàng từ dạm mặc cho đến khi si mê, nàng một chút cũng không hay biết. Diệp Vũ Dương ngẫu nhiên cũng thấy bất lực, đành bày ra bộ dạng nhu nhược trước mặt Thương Duật. Đây chính là tình yêu, hiển nhiên có thể làm thay đổi một người, chỉ có thể trước mặt hắn mà thay đổi.

“Ừ!” vừa vặn lúc này Hinh Nhi bụng theo một chén thuốc tiến vào, Thương Duật lấy tay tiếp được nói: “Vậy ngoan ngoãn uống hết chén thuốc này đi!”

Diệp Vũ Dương hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn chén thuốc kia hỏi lại: “Trong này đã bỏ thêm máu của gia phải không?”

“Mặc dù có chút mùi, nhưng đối với nàng và hài nhi trong bụng đều tốt cả, cho nên nàng ráng mà chịu đựng một chút!” Nhẹ đưa chén thuốc tiến đến, Thương Duật thổi thổi, thử xem thấy không nóng lúc này mới đưa đến gần môi nàng: “Đến đây, mau uống đi!”

Tâm nàng giờ muốn dựng đứng lên, nín thở ngưng thần nhìn đến chén thuốc đen ngòm kia, mang theo trong đó là độc tố từ thân thể hắn, đưa bé có thể chịu đựng nổi sao? Làm sao bây giờ? Nay nàng nên phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Chương 147.1

“Làm sao? Rất nóng à?”

Vũ Dương lắc lắc đầu, mỉm cười lẳng lặng nhìn hắn. Nam nhân này dựa vào chuyện xảy ra hôm qua mà nói, theo tính tình trước đây của hắn, giận nàng hai tháng không để ý tới là nhẹ, nếu nặng hơn không chừng sẽ đem nàng trừng trị một trận cũng nên. Nhìn đến nét mặt ra lệnh của hắn lúc này quả thật là rất dọa người đi, so với sự khản trương thường ngày hoàn toàn bất đồng, nhưng tất cả đều vì nàng, nguyên lai là do nàng gây ra cả.

Mà nay vì lo lắng cho thân thể nàng, hắn không thể mỗi ngày không chiết máu, đưa cho hạ nhân đi chuẩn bị, còn tự mình thổi ngụi đút đến tận môi cho nàng. Tất cả những hành động này nếu là người thường tự nhiên không gì phải nói, nhưng hắn là nam nhân vô cùng kiêu ngạo, ở trước mặt nàng tỏ ra ân cần săn sóc như thế, nàng làm sao mà không cảm động cơ chứ?

Nhưng nàng không thể xem nhẹ bỏ qua đó là vẻ mặt đầy lo lắng của hắn, càng không thể không khẳng định một điều đó là hắn thật sự đối nàng tốt lắm.

Vũ Dương hơi chu lên cánh môi đỏ mọng, rồi nhẹ đỡ lấy chiếc thìa hắn đưa tới có thuốc an thai cùng với mị độc trên người của hắn mà uống vào.

Nhìn thấy nàng ngoan ngoãn uống xong, cũng không thấy nàng bày ra vẻ mặt khó chịu nào, Thương Duật cong mày, khẽ mỉm cười: “Nàng xem, cũng đâu phải là rất khó uống, ngoan mau đến đây nhanh uống cho hết!”

Diệp Vũ Dương cảm thấy mình thật sự đã sắp điên rồi thì phải. Vì Thương Duật nàng cố che giấu bí mật, không để cho nó bị vạch trần, sợ nhìn thấy hắn bị tổn thương. Cũng vì nàng không muốn làm hắn thất vọng nên cố uống hết chén thuốc kia dù rằng biết rõ nó có thể nguy hiểm đối với thai nhi trong bụng. Đợi cho uống xong chén thuốc kia, nàng nhìn thấy hắn hướng nàng mỉm cười thật nhẹ nhõm.

Trong hầu gian, mùi máu tươi nồng đậm vẫn đang cuộn cuộn dâng lên, nàng cố ép mình nuốt xuống, mãi một hồi sau mới lấy lại được bình tĩnh.

Lẳng lặng chạm nhẹ lên mu bàn tay Thương Duật, Vũ Dương đem mình tựa hắn vào lòng hắn lát sau liền ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, mở mắt ra đã nhìn thấy Ngự Mạch chực sẵn trong đại sảnh chờ mình, nhìn thấy nàng đi ra lập tức cả giận nói: “Diệp Vũ Dương, nàng điên rồi sao?” Hắn vừa nói vừa điên cuồng lắc mạnh vai nàng, không ngừng thò hồn hèn. Nếu không phải vừa thức dậy nghe Lãnh Mị nói lại, hắn e rằng vẫn còn không hay biết gì đi. Khó khăn lắm hắn mới tránh được ma trảo của Thương Duật, từ trong quân doanh liền tức tốc một đường

chạy thẳng đến đây.

Đối mặt với lửa giận của hắn, Vũ Dương chỉ là cố gắng gượng mỉm cười: "Không điên chút nào!"

"Nàng tại sao lại ngốc nghếch vậy chứ?" Ngự Mạch đau lòng bắt lấy bả vai nàng, thở dài thật sâu. "May mắn ta đã không đem lòng yêu thích nàng, bằng không thế nào cũng sẽ bị nàng làm cho phát điên mất!"

"Không có việc gì, ta có Gia bên cạnh đã là đủ rồi!" Những rối rắm giữa bọn họ trong quá khứ xem ra đã quá đủ, nếu còn thêm nữa nàng chỉ sợ mình sẽ càng thêm mệt mỏi, không thể chống đỡ nữa.

Ngự Mạch chỉ đành bắt đầu đi lắc đầu, cầm lấy cổ tay nàng: "Mau đến đây để ta giúp nàng xem mạch một chút!" Tay hắn nhẹ đặt lên cổ tay nàng, cẩn thận vì nàng kiểm tra mạch tượng.

Hồi lâu sau, Ngự Mạch mới buông ra, vẻ mặt vẫn còn chút lo lắng nói: "Thật là rất may mắn!" Hắn nói xong, sau đó vội vàng viết xuống một toa thuốc, đưa cho Hình Nhi. "Người mau chạy đến Mưa Bụi lâu một chuyến, giao cái này cho tiểu thư đồng ở đó bảo bọn họ nhanh chóng theo toa này hốt một ít được, sắc cho chủ tử người uống!"

Hình Nhi cười cười đáp: "Tạ ơn Ngự công tử!" sau đó vội vàng chạy đi khỏi đây.

Hắn phân phó xong liền quay đầu trừng mắt nhìn Diệp Vũ Dương: "Nữ nhân giống như nàng e rằng cũng chỉ có Thương Duật mới chịu được mà thôi!" Những lời này hẳn là nói thật, nếu người đó không phải là Thương Duật, e rằng cũng không có thể trấn áp được nàng. "Nàng có biết hay không, nếu mà ta đến trễ một chút sợ rằng hài tử trong bụng của nàng đã không thể cứu được? Sau này không được làm như thế nữa có biết không!"

Tuy rằng đứa nhỏ không có việc gì, nhưng khi nghe những lời này, Diệp Vũ Dương vẫn bị hắn dọa đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh: "Ừ, sẽ không!"

"Vậy là tốt rồi, ta phải trở về quân doanh đây. Nếu không may bị nam nhân kia của nàng nhìn thấy, phỏng chừng cái đầu này của ta chắc cũng phải dời nhà đi"

"Ngự Mạch, cảm ơn ngài!"

"Không cần khách sáo!" Hắn mỉm cười phát tay, sau đó vội vàng tiến ra ngoài: "Hai ngày sau ta lại đến xem thế nào."

Hắn rời đi, vừa vặn lúc đó lọt vào trong mắt của người khác lại biến thành Vũ Dương vẻ mặt thẹn thùng tiến bước chân hắn. Rất trùng khớp là lúc này Thương Duật không có mặt trong phủ, hiển nhiên làm cho người khác có cơ hội nghỉ ngơi, dè dặt, khó tránh khỏi họ đem chuyện này đồn thổi này nọ.

Nhưng kể từ lần đó, không biết Ngự Mạch đã nói gì cùng với Thương Duật nên về sau hắn không còn nhìn chăm chăm khi Vũ Dương uống thuốc nữa. Mới bắt đầu nàng còn cảm thấy rất kỳ quái, sau lại hỏi mới biết Ngự Mạch nói với hắn phụ nữ có thai khi uống thuốc mà bị người ta nhìn chăm chăm như thế sẽ không tốt, đồng thời thai nhi cũng sẽ bị ảnh hưởng. Những lời này tuy rằng Thương Duật khi nghe xong vẫn cảm thấy bán tín bán nghi nhưng vẫn là ngoan ngoãn làm theo, chỉ là mỗi ngày giao phó, ra lệnh cho thị vệ phải giám sát Hình Nhi trong lúc nấu thuốc mà thôi. Đối với thuốc này Vũ Dương đương nhiên cũng chưa từng một lần uống qua, hết lần này đến lần khác nàng đều đem chúng đổ vào trong chậu kiếng đặt ở gần cửa sổ.

Hôm nay Linh Nhi tiến đến báo là Hương công tử có phái người từ Nguyệt thành mang vài lễ vật đến tặng, trong đó có một phần là của Vũ Dương, mong nàng sẽ đến Thanh Trúc viên một chuyến để nhận về.

Vừa nghe nói đến Hương Diệp đưa tới, Diệp Vũ Dương nhất thời cảm thấy vô cùng cao hứng. Ngấm lại từ khi lần đó xảy ra chuyện kia đến nay nàng cũng chưa từng gặp lại hắn lần nào, nếu như không phải nghe nói Thương Duật đã ra lệnh cho Lãnh Mi đem hắn đuổi trở về Nguyệt thành thì nàng cũng không biết hắn hiện tại ra sao đi.

Đến Thanh Trúc viên, rất nhanh đã thấy Hương Lăng ngồi hóng mát trong sân. Trời đã vào thu nên ánh nắng không còn quá gay gắt nữa, Hương Lăng nằm đó phơi nắng, nét mặt cũng trở nên ung hờng. Hương Lăng lúc này giống như trong lòng đang có rất nhiều tâm sự, bộ dạng hơi thần thờ, còn có chút mệt mỏi.

Diệp Vũ Dương nhìn thấy vậy cũng không lên tiếng đánh gãy, không muốn quấy rầy, chỉ là đứng đó trầm lặng, quan sát tâm tư của Hương Lăng.

Thật lâu sau Hương Lăng mới quay lại, nhìn thấy Vũ Dương nàng hơi kinh ngạc hô lên tiếng: "Muội muội đến từ khi nào vậy? Tại sao không lên tiếng?" Hương Lăng mỉm cười áy náy nhìn nàng.

"Không sao, dù gì nô tỳ cũng rất nhàn rồi."

Hương Lăng trong tay đang cầm chén trà nghe thế liền khẽ mỉm cười mở miệng: "Trước đó vài ngày ta có nghe Vương gia nói qua, lần đó khi muội muội bị bắt đi, ca ca đã ở bên cạnh cùng với muội phải không?" Đầu ngón tay hơi chạm nhẹ lên miệng chén trà, cảm giác hơi nóng của nó đang từ từ bốc lên.

Lòng bàn tay Vũ Dương rất nhanh tràn ra một tia hàn ý, Hương Lăng đây là có ý tứ gì chứ? Nàng ta muốn hỏi cái gì đây? "Vương phi nói vậy là có ý gì, nô tỳ không hiểu!" Nàng và Hương Diệp trong lúc đó là hoàn toàn trong sạch, tuyệt đối không hề có chút ý tứ gì quá phận.

"Ta không có ý tứ gì cả, muội muội quá đa tâm rồi!" Hương Lăng nhìn thấy Vũ Dương hơi khàn trương, bất giác cười khẽ một tiếng: "Muội muội chắc cũng biết chuyện xảy ra ngày đó, người biết đến cũng không phải ít, cho nên mới có thể truyền đi khắp nơi như vậy!"

“Nô tỳ không biết!”

“Họ truyền rằng muội đã bỏ trốn, càng khó nghe hơn đó là nói muội hồng hạnh vượt tường, phóng đảng dâm tiện.” Thấy nét mặt Vũ Dương khẽ biến sắc, nàng lại nói tiếp: “Nếu là nam chưa hôn nữ chưa gả, tự nhiên chuyện này sẽ không ai thêm quan tâm, nhưng hôm nay muội đã chính thức là người của Vương gia, nên những việc tương tự như thế”

“Vương phi có gì cứ việc nói thẳng!” Nhanh chóng ngắt lời Hương Lăng, Điệp Vũ Dương ngàn lần không hề đoán được thì ra trong khi mình vô tri vô giác không để ý lại đã bị người ta biến mình thành một kẻ dâm tiện thật đáng khinh bỉ.

“Được, muội muội quả nhiên rất thẳng thắn.” Với quan hệ của Hương Lăng và Vũ Dương hôm nay, vốn không cần phải nói quanh co lòng vòng: “Thời gian này Ngự công tử dù sao cũng đang tá túc tại vương phủ, hẳn trời sinh bản tính phong lưu, lại rất biết cách ăn nói, bởi vậy..... bởi vậy.....”

Tâm Điệp Vũ Dương dần dần phát lạnh, đưa mắt nhìn nàng: “Vương phi cũng cho rằng chuyện là như vậy sao?”

“Không có, ta tin tưởng muội muội đây không phải là người như thế, ta cũng nhìn ra muội đối với Vương gia dụng tâm không ít.” Hương Lăng nghe nàng hỏi vậy liền cuống quýt hướng nàng giải thích, cẩn thận nói tiếp: “Tình hình vương phủ của ngày hôm nay không thể so sánh với năm đó, cho nên chỉ cần là một việc rất nhỏ nhặt cũng liền trở thành đề tài để cho mọi người dèm pha, càng nói càng loạn. Mặc dù Vương gia có cố gắng ra sao cũng khó thể tránh cho muội muội phải một phen cam chịu ủy khuất.”

“Tạ Vương Phi nhắc nhở!” Biết Hương Lăng chỉ muốn mình tốt, nhưng là nàng nhất thời không tưởng tượng ra được lại có người cố ý muốn đi dèm pha quan hệ giữa hần và Ngự Mịch: “Người khác muốn nói gì nô tỳ không thể quản hết được, nếu phải nhìn ánh mắt người khác mà sống thì hôm nay Vũ Dương cũng sẽ không ngồi ở chỗ này, lại càng không cần nhọc lòng Vương Phi dạy dỗ như thế.” Điệp Vũ Dương cũng biết rõ đầu mối vấn đề đã đến từ đâu, nhưng cố tình không muốn giải thích. Nếu bọn họ đã cố ý để Gia nghi ngờ dù cho nàng có cần trọng đến đâu cũng không thể nào tránh khỏi kết cục thế này.

“Ách.....” Hương Lăng kinh hô, nàng quả nhiên mãi mãi không thể nhìn thấu được tâm tư của Vũ Dương, gặp chuyện gì nàng cũng chỉ có thể e dè đóng kịch, giả bộ cho qua, cảm giác chính mình đã không còn như trước kia. Nàng hiện nay không ngờ lại biến thành cái dạng như vậy, bất quá cũng vì cuộc sống tại vương phủ này đã từng bước làm con người nàng thay đổi đi, nghĩ đến đây trong lòng cảm thấy một trận lạnh lẽo. Hương Lăng giờ mới phát hiện mình đã thay đổi cỡ nào, bản thân đã không còn là một tiểu cô nương thanh xuân lỗ mãng của ngày nào, mỗi một bước đi của nàng hiện nay đều rất thận trọng. Thương Duật vẫn luôn đối nàng tốt lắm, nhưng dù sao chúng cũng sẽ khó mà bảo tồn mãi được, có một ngày tất cả đều sẽ tan biến mà thôi. Chính là cuộc sống vương phủ này đã thay đổi con người nàng, càng không biết mình lại rất thích hợp tồn tại trong phủ này như vậy, bằng không làm sao lại có thể thay đổi ngày một trầm trọng thế kia.

Vũ Dương không đành lòng nhìn nàng mà vờ như không có chuyện gì, liền chậm rãi đứng dậy: “Nô tỳ xin cáo lui trước!”

“Đợi đã!” Thấy nàng muốn rời đi làm cho Hương Lăng giật bắn cả người: “Muội muội xin dừng bước!”

Vừa xoay người nhìn lại đã thấy nô tỳ kia đang đặt rất nhiều thứ trên bàn.

“Lần này gọi muội đến đây chủ yếu là vì ca ca mấy ngày trước đó có phái người từ Nguyệt thành gửi đến một ít vật phẩm, có mấy phần muốn nhờ ta giao cho muội, cũng bởi vì chuyện đưa nhỏ mà ta chưa kịp có thời gian đưa đến cho muội. Bây giờ vừa vận muội đến đây nên ta cũng đưa luôn.” Trên bàn đang để một đồng lễ vật nhìn vào vô cùng tinh xảo đang được thị nữ chậm rãi bưng đến đưa trước mặt nàng.

“Cám ơn Vương Phi!” Vũ Dương nói xong nở nụ cười. Những vật phẩm này chính là do Hương Điệp đưa tới, cứu tộc duy nhất trên đời này của nàng, nghĩ nghĩ nàng liền cảm thấy trong lòng rất là vui mừng.

“Trông muội thật cao hứng chưa, không ngờ ca ca của ta lại trở thành bằng hữu của muội!” Người có thể để Vũ Dương nàng lưu lại trong lòng e rằng không nhiều lắm, nay lại có người xem nàng như là thân tộc mà thương yêu, điều này coi như cũng là một vinh hạnh của nàng.

Điệp Vũ Dương thoáng hạ thấp người cúi chào, không hề khách sáo ôm đồng lễ vật ra về.

Dọc theo đường đi nàng không ngừng suy nghĩ những lời Hương Lăng vừa nói khi nãy, nếu như nói nàng không ngại là giả. Dù sao làm cho Hương Lăng đích thân giáp mặt nói chuyện này với nàng có thể thấy rõ sự tình đã rất nghiêm trọng, nhưng Điệp Vũ Dương trước giờ một thân đơn bạc, đối với những chuyện sắp xảy ra nàng thật không có khả năng khống chế, duy độc chính là nhờ dựa vào đoạn tình cảm sâu nặng của Thương Duật nên nàng mới có thể ôm hy vọng mà kiên trì đến tận hôm nay. Nàng cần không phải là vinh hoa phú quý, nhưng trùng hợp định mệnh lại không cho cô có thể thoát ly khỏi cánh cửa hào môn kia. Nàng nhớ lại mình cũng đã từng cố gắng, kiên trì lắng lắng một bên chờ đợi Mộ Ưu Vân nhưng kết quả tất cả lại thoáng cái rớt xuống địa ngục, rơi vào cực đoan, dù không bị hủy diệt nhưng hiển nhiên cũng bị thiêu đốt hoàn toàn.

Nàng thật sự sợ hãi, nếu qua mấy năm sau, một khi nàng quay đầu nhìn lại có thể vì những cố gắng hôm nay mà hối hận hay không? Có hối hận vì mình đã đem tình cảm kỳ thác trên người của nam nhân này chăng?

Mặc dù bản thân vẫn còn kịp mà thoát ra, nhưng trong lòng thùy chung lại không nở, rất muốn được một lần đem định mệnh mình nắm chặt trong lòng bàn tay.

Là hần, mà nàng đã buộc mình phải trao ra trái tim, dù cho phải chịu đau thương đến máu chảy đầm đìa nhưng nàng cũng cam tâm tình nguyện, đem nó dâng trọn cho hần.

Dù cho biết được tương lai một ngày nào đó tất cả sẽ bị hủy diệt, nàng cũng nguyện ý một lần để trái tim mình phóng khoáng, thăng hoa, một lần trầm

luân hưởng thụ trong sự xa hoa lãng phí đó.

Như vậy cuối cùng dù bản thân có buộc phải lao mình vào lửa nóng thì cô cũng xem đó chỉ như là một loại ả ả, có thể đứng giữa ngọn lửa chói mắt đó tự hào mà rơi lệ.

Ít ra sau khi mọi thứ bị thiêu sạch nàng cũng có thể lưu lại cho mình ký ức tốt đẹp từng có của ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Chương 147.2

Đêm hôm đó khi Thương Duật vừa bước trở vào liền nhìn thấy nàng đang ngồi ngây ngốc nhìn chăm chăm vào đồng hồ vật. Trong đó còn có những hình nhân được làm rất tinh xảo, lớn nhỏ đủ loại màu sắc vô cùng phong phú, nhìn chúng rất trẻ con, Thương Duật không ngờ nàng lại rất có hứng thú với những đồ vật như vậy.

“Ồ đâu mà nàng có những thứ này?”

“Là Hương Diệp sai người đưa tới.” Có rất nhiều chuyện xảy ra, nên giờ đối với tất cả vấn đề lớn nhỏ nàng không muốn cứ tiếp tục giấu giếm hân, nàng càng không muốn làm cho cửu tộc duy nhất của mình trên đời này phải bị mang tiếng xấu là gian phu, “Có đẹp không?”

Thương Duật trầm ngâm gật đầu, nhìn nàng với ánh mắt đầy thâm ý: “Có chuyện muốn nói sao?” Bọn họ ngay từ lúc bắt đầu đã không ngừng vô tình mà tổn thương lẫn nhau nhưng đến hiện tại đã thấu hiểu, thông cảm cho nhau hơn, nên hiện tại dù chỉ là một cử chỉ rất nhỏ của nàng hân cũng có thể đoán được phần nào suy nghĩ trong đó.

Nàng không phải là người xem trọng những vật chất bên ngoài, cho dù bản thân rất thích thứ gì đó nhưng cũng sẽ giấu kín trong lòng. Giống như cây bạch ngọc trầm mà hân đã tặng cho, hân chưa bao giờ nghe thấy nàng nói qua, nhưng hân nhìn ra nàng thật sự rất yêu thích nó. Hôm nay nàng trước mặt hân không ngại bày ra bộ dạng rất hứng thú với những đồ vật mà Hương Diệp đã tặng, hân có thể đoán ra chuyện không chỉ đơn giản là như vậy.

“Nô tỳ thật không có thói quen thích đi câu dẫn người khác!” Hân giang tay ra, nàng liền rất phối hợp nhẹ nhàng tựa vào trong lòng hân.” Hương Diệp cũng không!”

“Ừ, bốn vương biết!” Mặc dù biết rõ Hương Diệp đã mang Vũ Dương chạy đi, nhưng hân lại chưa từng hoài nghi Hương Diệp có ý đồ gì đối với nàng: “Rồi sao nữa?”

“Còn Ngự Mạch lại cũng là bằng hữu duy nhất trong phủ mà nô tỳ quen thân!” Bọn họ có thể kết bạn đều chính nhờ có Thương Duật làm cầu nối, nhưng sau đó lại không ngừng bị đối phương hấp dẫn nên dần cũng trở nên thân thuộc.

“Bốn vương tin tưởng nàng!” Thấy nàng có hơi kinh ngạc, hân mỉm cười sau đó cúi đầu hôn nàng một cái: “Chỉ cần là nàng nói thì ta đều tin!” Hân chẳng ngại một ngày nào đó mình rất có thể bị lừa gạt thiếu sót, nhưng hân là cam tâm tình nguyện.

Nàng cười khẽ cổ đẩy ra thân mình đang tiến sát của hân: “Để cho Gia phải thường xuyên lấy nước hạ hỏa, nô tỳ có phải quá đáng lắm không?”

“Chỉ còn có 10 ngày nữa mà thôi!” Hân nhẹ đem nàng kéo vào lòng, tiến gần môi nàng thấp giọng ní non.

“Sao?” Vũ Dương khó hiểu nhìn hân nhưng giờ phút này khoảng cách hai người rất gần, hơi thở Thương Duật lại không ngừng vây chặt lấy nàng thoảng cái làm cho tâm tình tĩnh lặng khi nãy giờ cũng trở nên loạn nhịp.

Môi hân không ngừng chạy khắp trên mặt nàng, cuối cùng thờ gấp dừng lại nơi vành tai nàng: “Chỉ còn 10 ngày nữa là nàng được bốn tháng.” Hân cố tình cắn một ngụm xuống vành tai non mềm kia, thành công làm cho tim nàng càng thêm đập mạnh.

Cuối cùng nàng cũng bị hân thành công khơi mào dục vọng, dù phải qua trăm chuyển ngàn hồi cũng nguyện trăm luân mà chết chìm trong đó. Trái tim nàng giờ lại rung động không thôi, càng khó mà tách rời. Kích tình dâng lên làm cho trông mắt Diệp Vũ Dương nhìn vào càng trở nên xinh đẹp, sống động lạ thường, khắp phòng đều tràn ngập hơi thở Thương Duật, nhịp tim trong ngực lại càng tăng tốc, càng bị kích thích mãnh liệt.

Hai người giờ đã bị lửa nóng thiêu đốt, nhưng lại không thể không dừng lại, hân buồn rầu nhìn đến bụng nàng một cái rồi sau đó vội vàng bước vào đi tắm.

Hơi mơ màng mờ mắt, trong lúc nửa tỉnh nửa mê nghe thấy bên ngoài có nhân báo lại nói là Lâm Hạo tiến đến, Thương Duật lại nhớ tới mấy ngày trước đây hân nói có chuyện cần gặp mình nên liền tiêu soái ra ngoài.

Sau khi đã xem xét kỹ càng một phen, xác định Điệp Vũ Dương không sao, Ngự Mạch mới nói: "Cũng nhờ có người dưỡng phụ là ta đây đã đau lòng nên hải tử trong bụng của nàng mới có thể kiên trì đến hôm nay."

Điệp Vũ Dương cười khẽ, khó khi mới thoải mái mà nói giòn: "Hải tử của ta không cần dưỡng phụ, có thân phụ yêu thương nó là đủ rồi!"

"Nàng đúng là không có chút lương tâm mà!" Hấn vừa mỉm cười vừa mắng nàng một chút, tay cũng nhanh chóng viết đơn kê thuốc: "Tốt lắm, uống xong thang thuốc này thì coi như không có sao nữa."

Trong lúc hai người nói chuyện Thương Duật bỗng nhiên trở về, nhìn thấy Ngự Mạch cũng đang có mặt ở đây, hơi hơi nhú mày: "Ta nhớ kỹ hôm nay trong quân doanh công việc không ít, người tại sao lại rảnh rỗi như thế? Lại còn trở về sớm hơn so với ta." Vừa khi nãy ở trong quân doanh tìm hấn mãi mà không thấy hóa ra là đang ở đây.

Điệp Vũ Dương cũng không để ý, cười hỏi: "Gia, chưa gì mà đã rảnh trở về rồi sao?"

"Còn không phải là bởi vì có hạ nhân trong phủ đến thông báo, nói nàng vừa bị té ngã hay sao?" Nhìn nàng vô sự, trong lòng hấn liền nhẹ nhàng mà thở ra một hơi: "May mắn nàng giờ đã không có việc gì!"

"Té ngã?" Nàng hôm nay không phải chỉ mới rời giường không lâu sao? Làm sao mà có chuyện té ngã chứ? Nhìn thấy Ngự Mạch đang ngồi một bên, bộ dạng cứng đờ khó hiểu nàng hỏi tiếp: "Gia là nghe ai nói?"

Thương Duật không nói gì thêm, nhìn nhìn hai người: "Ngự Mạch, người mau trở về trước đi!" Đợi cho Ngự Mạch rời đi, Thương Duật mới khó hiểu nhìn Vũ Dương hỏi: "Nàng đang hoài nghi chuyện gì?"

"Cũng giống như Gia!" May mắn đêm qua nàng cùng Thương Duật đã đề cập qua, bằng không lần này dù cho Thương Duật biết mình đã hiểu lầm nàng đi nữa nhưng cũng khó trách trong lòng vẫn có khúc mắc, khó bỏ xuống. Thật ra cũng không khó đoán, có thể cho người tiến đến quân doanh thì trừ bỏ Ngọc Tổ phu nhân tuyệt đối không thể nào là người khác.

"Vũ Dương, nàng gần đây có phải có chuyện đang gât bồn vương hay không?" Hấn luôn nhìn thấy trong mắt của nàng loáng thoáng những tia lo lắng cùng phiền muộn: "Bởi vì nàng trước giờ cũng chưa từng bao giờ chủ động đi tiếp cận người khác."

"Gia, người tin tưởng nô tỳ sao?"

"Nàng nhìn còn không hiểu sao, chẳng lẽ những lời mà bồn vương nói đêm qua tất cả đều là giả ư?"

Vũ Dương mỉm cười, quả nhiên nàng đã không có tìm làm người: "Rất tốt, giờ nô tỳ có chuyện này muốn thương lượng với Gia." Không ngờ Ngọc Tổ phu nhân đã không thể kiềm chế, ý đồ rõ ràng muốn giải quyết trừ khử kẻ chần đường là nàng, nếu đã như vậy thì nàng nên cho bà ta một cơ hội đi.

"Nàng cứ nói!"

Nghĩ nghĩ Điệp Vũ Dương liền mở miệng: "Nô tỳ cảm thấy chuyện lần này..." Mặc dù không có gì để chứng minh đó là do bà ta cố tình làm ra, nhưng nàng cũng phần nào đã có thể khẳng định.

"Nàng vì sao lại muốn làm như thế?" Thương Duật hơi hờn giận nhú mày, vẻ mặt buồn chán đi thẳng một đường ra ngoài: "Bồn Vương không đồng ý!"

"Gia người là đang sợ hãi hay là lo lắng?"

"Bồn vương không sợ cái gì, càng không cần lo lắng gì cả!" Thương Duật giọng nói lạnh lùng, dứt lời liền chậm rãi tiêu sái ra ngoài. Nếu Vũ Dương nói nàng hôm nay chưa từng bị té ngã, thế nhưng lại có người đến quân doanh thông báo, thật vừa vặn khi đó trùng hợp Lâm Hạo tiến tới nên hấn phải đi trước. Hấn ngắt lại một lượt chuyện đêm qua nàng nói, hiển nhiên giờ đã rất rõ ràng là có người đang có ý sắp bẫy.

Bởi vì Thương Duật không đồng ý nên Vũ Dương cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Thật ra nàng cũng có ý định mặc kệ chuyện hấn có đồng ý hay không, cứ theo kế hoạch mình nghĩ mà làm, nhưng sau ngẫm lại nàng đành phải từ bỏ.

Lần này tuy chỉ là một hiểu lầm nhỏ nhưng cũng làm cho Vũ Dương càng thêm đề cao cảnh giác.

Dùng xong bữa tối, Thương Duật liền ở trong phòng xử lý một ít công vụ, Điệp Vũ Dương cảm thấy hơi buồn chán nên liền dắt Tiểu Hồng đi dạo chung quanh một chút.

Vì trời đã vào cuối mùa thu, tịch dương rất mau đã lặn xuống. Vùng chân trời trước mặt giờ cũng bị nhuộm một màu rặng đỏ, từng mảng từng mảng đỏ rực giống như một bức bình phong thật to, treo lơ lửng trên cao. Khung cảnh bên dưới cũng là một rừng cây phong, lá phong giờ cũng đã dần ngả sang màu hồng, từ xa nhìn lại, thật rất khó thể nào phân biệt đâu là bầu trời, đâu là rừng cây.

Không biết vì sao Điệp Vũ Dương lại rất yêu thích sắc màu đỏ thắm thế này, đặc biệt màu phi hồng yêu đã, nó tựa như màu máu, nhưng hiển nhiên điểm lệ hơn vài phần, làm cho người ta nhìn vào cũng cảm thấy trong lòng chộn rộn, cảm giác thật khó tả.

Mới đi được một đoạn không xa đã nhìn thấy Ngự Mạch đứng tại đó, Lãnh Mi cũng lẳng lặng đứng hầu một bên, hai thân hình một cao một thấp nhìn vào càng thấy được sự chênh lệch khác nhau rất rõ ràng. Bộ dạng lạnh lùng, ngạo nghễ của Lãnh Mi dưới rừng lá phong đỏ rực đó, càng làm dấy lên ngọn lửa nhiệt tình, còn Ngự Mạch kia nụ cười sáng chói trên mặt chưa hề biến mất, làm cho hoàng hôn nơi này càng trở nên sáng lạn, rực rỡ.

Nhìn thấy Diệp Vũ Dương, Lãnh Mi thoáng hơi kinh ngạc, mặc cho Ngự Mạch có phản đối thế nào cũng lập tức quay đầu rời đi.

Biết là nàng đến, nhưng Ngự Mạch vẫn chưa hề xoay người, chỉ là ngẩng đầu nhìn đến một rừng cây màu đỏ như lửa đằng xa thốt lên: "Vũ Dương, cảnh trí nơi này rất đẹp đúng không?"

"Ừ, rất đẹp!"

"Cảnh đẹp thế này, nhìn vào cảm giác như có lửa nóng trong tâm lại cũng không thể đem tham vọng của lòng người thiêu rụi!" Ngự Mạch mạnh mẽ quay đầu nhìn lại, lẳng lặng dò xét xem nàng: "Vũ Dương, Thương Duật đã làm thế nào châm lên ngọn lửa nhiệt tình trong tim nàng thế?"

Gặp được nam nhân như hắn, nàng làm sao ngờ được sinh mệnh lại bị người ta làm cho điều đứng thế này, cũng là do hai chữ "tình yêu" kia mà ra cả thôi: "Vô tình gặp gỡ, rồi sau đó cứ thế mà trầm luân, cũng không hề theo bất cứ quy luật nào, chỉ là làm người ta mỗi lần nhớ đến thì tâm cũng theo đó mà đau đớn!"

Hắn nhẹ đem đầu nàng dựa vào vai mình: "Hạnh ngộ ư? Nếu chỉ cần có thể gặp được là rất tốt rồi, như thế nào đến ngày hôm nay vẫn là bộ dạng như vậy?" Hắn nhẹ thở dài một hơi, hy vọng có thể đem những thương tổn mà nàng đang bị giày vò, san sẻ đi một ít.

Ngẩng đầu ngược lên nhìn trời, Diệp Vũ Dương vẫn để mặc cho hắn ôm lấy, thời điểm yếu ớt thế này nàng thật sự rất mong muốn có được một bờ vai để dựa vào. Nàng lúc này lại liên tưởng đến khoảnh khắc trước kia khi mình cùng với Hương Diệp, chỉ là bây giờ thay vào là bả vai của người khác mà thôi.

Ý nghĩ thoáng qua trong đầu này làm cho tâm Diệp Vũ Dương thoáng thả lỏng, khoe miệng cũng chậm rãi cong lên.

Nàng mỉm cười, khoe mắt thoáng lướt qua nhìn thấy bên ngoài rừng phong đang có một bóng đen lén lút rình rập nơi đó, lòng cũng trầm xuống, càng lúc càng sâu.

Nếu như không phải phát hiện có người theo dõi, có lẽ nàng đã bỏ qua mọi chuyện. Nhưng ngẫm lại Ngọc Tố phu nhân không phải là đang cố tình hạ độc Thương Duật hay sao, điều này làm Diệp Vũ Dương cảm thấy lo lắng, cảm nhận dường như sắp có giông bão kéo tới, mà Thương Duật kia một chút tâm lý đề phòng, chuẩn bị cũng không có.

Có lẽ Diệp Vũ Dương không nên tiếp tục bị động đứng chờ ở đây.

Bởi vậy nàng đã hạ quyết tâm, quyết định xong liền kiểm Ngự Mạch thương lượng một chút. Khi nghe kế hoạch từ trong miệng của Vũ Dương thốt ra, Ngự Mạch ánh mắt thập phần tán thưởng nhìn nàng: "Diệp Vũ Dương, nàng quả thật thông minh, lại cũng rất có nhiều mưu kế, nhưng tương kế tựu kế thế này nàng không sợ làm cho Thương Duật tức giận sao?"

"Không có việc gì, chỉ cần chúng ta đi đứng ngay thẳng thì không có gì phải sợ cả." Chỉ hy vọng sau lần hành động này, có thể thuận lợi làm cho Thương Duật từ từ nhận ra nguy hiểm mà đem lòng cảnh giác một chút.

"Được nàng nếu như đã không sợ ta cũng sẽ vui vẻ mà đi theo hầu một phen!"

"Tốt!"

Cả hai nhìn đối phương mỉm cười, hiển nhiên trong lòng đã có một sự ăn ý, đồng thời đều là vì Thương Duật mà lo lắng. Hai người chậm rãi trở thành bạn bè thân thiết của nhau, cũng là vì chuyện Thương Duật mà rất quan tâm, lại nói trước mặt bọn họ chẳng phải cũng đang đối mặt cùng với một đối thủ rất mạnh hay sao.

Từ đó về sau, tin tức Diệp Vũ Dương cùng Ngự Mạch thân thiết lan ra rất nhanh, ồn ào khắp toàn bộ vương phủ. Cũng có tin đồn là Ngự mạch thường hay đợi lúc Thương Duật không có mặt mà thường xuyên tiến đến Quyển Ly hiên. Trong khi hắn ở đó, có người còn nhìn thấy Tiểu Hồng và Hình Nhi lấp ló, đứng bên ngoài canh gác. Qua một canh giờ sau thì mới thấy Ngự Mạch bộ dạng như còn ngáy ngủ từ trong đó chậm rãi đi ra, lúc rời đi còn không ngừng quay đầu nhìn thiên hạ đang tiến mình ở cửa lớn. Lại nói ánh mắt người khi đứng trước cửa lớn nhìn nhau vô cùng thâm tình, lưu luyến không thôi, sau đó còn thấy Ngự Mạch rất không nỡ mà rời đi.

Tin tức càng truyền càng loạn cả lên, cuối cùng Hương Lăng cũng đã hai lần đích thân tiến đến, muốn cùng nàng nói chuyện một chút, nhưng lần nào cũng đều bị Vũ Dương lấy cớ nói là không khỏe mà từ chối gặp mặt. Hương Lăng trong lòng vừa tức lại vừa gấp, tuy nàng tin tưởng Vũ Dương là trong sạch nhưng lo lắng trong lòng lại càng ngày càng thêm trầm trọng chỉ sợ sự tình sẽ bị biến đổi đến không cách vãn hồi.

Thương Duật ngẫu nhiên cũng thường xuyên nghe được tin này, đôi khi bức bối đến nhũ mảy, nhưng cũng không nói gì thêm.

Về sau mọi người liền cũng hiểu được mà không nói thêm nữa. Nếu như họ không có chứng cứ nào cứ ở trước mặt Thương Duật mà nói này nọ thì chẳng khác nào bọn họ là đang cố tình bôi xấu Vũ Dương mà thôi.

Hôm nay sau giờ trưa, Diệp Vũ Dương ngủ vừa thức dậy, đang chuẩn bị đứng lên liền nghe Tiểu Hồng nói có Ngự Mạch bên ngoài chờ, nàng bắt buộc mình phải cố bày ra vẻ mặt tươi cười, vô cùng mong chờ. Mấy ngày nay nàng thật sự có hơi muốn nản lòng, thế nhưng thời gian này nàng cảm thấy mình thật sự rất vui vẻ, tâm tình rất thoải mái, có thể tùy thời làm gì cũng được, chân thật đối mặt với mọi chuyện.

Nàng bảo Tiểu Hồng ra ngoài mời Ngự Mạch tiến vào sau đó nói: "Tiểu Hồng, người có thể ra ngoài được rồi!"

“Tiểu thư, nô tỳ...nô tỳ...” Nàng thật không muốn đi ra ngoài chút nào. Mấy ngày nay người trong phủ không ngừng lấy tiểu thư nàng làm chủ đề mà nghị luận, làm cho nàng thật sự rất lo lắng, ngàn lần vạn lần nàng cũng không muốn rời khỏi đây đi.

“Người mau ra ngoài đi!”

Bất đắc dĩ nhìn hai người một cái, Tiểu Hồng vô cùng không tình nguyện mà lui ra.

Ngự Mạch lắc lắc đầu: “Đợi đến khi Thương Duật phát hiện, ta thật sợ hãi hân sẽ lấy đi cái mạng này của ta mất!” Hân như thế nào không biết sợ, ngang nhiên ra vào tâm phòng của nàng chứ, Thương Duật kia lại là người rất bá đạo, quả quyết sẽ không dễ dàng mà buông tha cho hân đi.

Đoàn người không biết từ đâu vội vàng kéo tới, khi Tiểu Hồng đang muốn lớn tiếng ngăn cản liền lập tức có thanh âm vang lên chặn lại: “Gia, thiếp nói không có sai, lúc này Ngự Mạch kia rõ ràng đang ở trong đó!”

Chỉ nghe bên trong đang có tiếng vui cười không ngớt vọng ra, âm thanh không phải rất lớn nhưng bởi vì nó có mang theo một chút biếng nhác giống như vừa ngủ dậy sau giờ trưa, khi rơi vào tai người khác lại càng phá lệ ám muội vô cùng.

“Ta không được, buồn ngủ quá đi!”

“Vậy nàng ngủ một chút rồi lại tiếp tục không?”

“Quên đi không ngủ nữa, thời gian cũng không còn nhiều, cứ đến đây đi! Ta giờ vẫn còn tràn đầy tinh lực!”

“Vậy nếu so với Gia nàng thì thế nào?”

....

Những câu tiếp theo làm cho người khác nghe vào khó tránh mà đỏ mặt, rốt cuộc Thương Duật cũng không kiềm chế được nữa, liền đá mạnh cửa phòng ra: “Điệp Vũ Dương, nàng thật quá đáng, lại dám thừa dịp.....”

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Đồ Máu

Mọi người đến nơi lại vô cùng ngạc nhiên nhìn thấy Điệp Vũ Dương cùng Ngự Mạch hai người một kẻ thì đang cầm bút trên tay còn người kia thì vẽ mặt đang khó hiểu ngẩng đầu nhìn đám người mới vừa xông vào.

Ngọc Tố phu nhân hiện đang đứng cạnh Thương Duật, mặc dù có phần kinh ngạc nhưng cũng giống như đã hiểu ra một chút ý tứ.

Chi Trà liếc mình xông vào, vẽ mặt vô cùng xấu hổ nhìn hai người trong phòng: “Ách... làm sao lại như vậy?” Rõ ràng còn có người nhìn thấy bọn họ thường xuyên ra vào có đôi, không có khả năng bọn họ quan hệ chỉ là bằng hữu đơn giản như thế: “Gia, chuyện này khẳng định không đúng, hôm nay quả quyết chỉ là họ tình cờ gặp may!”

“Làm càn, trong phủ bởi vì có thêm những kẻ như người cho nên mới loạn thành thế này.” Thương Duật giận dữ hung hăng vung một chưởng thật mạnh lên mặt Chi Trà, trong lòng lại bởi vì một phút phán đoán sai lầm mà càng thêm tức giận, lại liếc nhìn sang Ngọc Tố phu nhân đang đứng tại kia, nhất thời trong lòng liền nảy sinh một chút hoài nghi khó tả.

Chi Trà kinh hãi nhìn lại Thương Duật, cả người cũng bắt đầu run rẩy không thôi. Theo tính tình Thương Duật mà nói tình huống thế này thì không còn nghi ngờ gì hân sẽ nhất quyết đem nàng xử tội chết: “Không..... không phải..... Gia, tất nhiên là người đã nghĩ sai rồi, Gia....”

Điệp Vũ Dương cũng bởi vì tình cảnh trước mắt mà cảm thấy rất ngạc nhiên. Sao lại có thể thế này chứ, chân chính kẻ đầu sỏ đứng sau chủ mưu thì lại giống như không có việc gì, chỉ là đứng một bên xem kịch vui, còn ngược lại Chi Trà kia lại thế nào trở thành người chủ mưu. Phán đoán của nàng quả quyết không sai, nhưng nàng không hiểu vì sao Chi Trà sao giờ lại biến thành kẻ thế chết?

“Bốn Vương đã sai rồi sao? Bốn Vương đã sai vì xuất hiện chỗ này sao? Là người nào đến gọi bốn vương đến đây?” Thương Duật ngậm đưa mắt trừng Vũ Dương một cái, giống như đang ngầm nói cho nàng nghe. Chẳng phải hân đã bảo không được làm như thế rồi sao, nhưng nàng lại quyết không nghe lời vẫn là cố chấp làm theo ý mình.

Ba câu hỏi từ trong miệng Thương Duật hung tợn thốt ra, làm cho Chi Trà cứng họng, không thể nói thêm lời nào, chỉ không ngừng đem đầu mình đập mạnh xuống đất cầu xin. Tình huống xảy ra như vậy dù cho có tưởng tượng thế nào nàng cũng không ngờ tới. Vốn định là mọi chuyện hân như mình đã

đoán, không nghĩ hiện tại lại biến thành hoang đường thế này, thật rất khó làm người ta chấp nhận.

“Người đâu, đem nàng lôi ra ngoài!” hấn không một chút lưu tình ra lệnh, đoạn tuyệt tất cả những tưởng niệm cùng hy vọng sót lại của Chi Trà, một cước đem nàng đánh thẳng vào địa ngục.

Chi Trà cố nín chặt vấy áo Thương Duật, trong lòng hy vọng xa vời chỉ mong sao nam nhân này sẽ thu hồi lệnh mà tha tội chết cho nàng một lần: “Không! Gia! Không cần a, nô tỳ....” Biết rõ Thương Duật sẽ không dễ dàng buông tha, Chi Trà lúc này đành quay đầu hướng Diệp Vũ Dương van xin: “Vũ Dương, ta sai rồi, người hãy tha cho ta đi, van cầu người hãy thương xót!”

Diệp Vũ Dương cười lạnh, Thương Duật hiển nhiên rất vô tình, nhưng sự lạnh lùng của Vũ Dương nàng tuyệt đối không kém gì Thương Duật: “Tha cho người? Dựa vào cái gì?” Diệp Vũ Dương lạnh lùng đưa mắt nhìn nàng một cái, nàng chẳng những tàn nhẫn đối với chính mình mà với kẻ địch thì sự tàn nhẫn kia chỉ có hơn chứ không kém.

Chi Trà tro mắt nhìn đến Vũ Dương, nữ nhân này quả nhiên không phải là người lương thiện gì. Còn chưa hoàn hồn đã bị Thương Duật một cước đá văng, hấn nổi giận gầm lên một tiếng: “Các người còn đứng đó làm gì, chẳng lẽ là muốn bốn vương tự mình động thủ hay sao?”

Thị vệ sợ hãi nhanh chóng kéo Chi Trà từ bên người Thương Duật ra, không nói hai lời lập tức lôi ra ngoài.

Một loạt tiếng kêu rên rĩ thảm thiết vọng lại, càng lúc càng nhỏ, trong đó còn có cả tiếng khóc thê lương của Chi Trà. Nhưng ánh mắt Thương Duật vẫn lạnh lùng như cũ, còn thái độ của Ngọc Tổ phụ nhân lại chỉ có vô tình và hờ hững, tro tro đứng đó nhìn một sinh mệnh cứ thế mà đi xa.

Nhân tình ấm lạnh vốn là như thế, nếu đã không còn lợi ích gì nữa thì mấy ai lại tình nguyện đem bình yên chính mình mạo hiểm đi đánh đổi an toàn cho sinh mệnh của kẻ khác cơ chứ? Trong phủ những chuyện thế này rõ ràng hoàn toàn không có khả năng.

Đám người sau khi đã lũ lượt rời đi, Thương Duật lúc này mới hung hấn tiến đến ôm lấy Vũ Dương: “Nàng dám cãi lệnh bốn vương?” Lời này tuy thốt ra có phần ngoan độc, rất khó nghe nhưng trong đó dường như cũng có chút ai oán.

Diệp Vũ Dương vốn đã hiểu rõ tính tình của hấn nên ngược lại nàng chỉ mỉm cười nói: “Gia nhất định sẽ không hiểu lầm, phải không?” Đó chính là sự tín nhiệm, hấn đã thành công từng bước làm cho nàng có thể tin tưởng vào hấn.

“Bởi vì là nàng, Diệp Vũ Dương!” chỉ một câu nói rất đơn giản nhưng cũng là câu trả lời chân thật tận nơi đáy lòng của hấn. Thương Duật nhẹ nhàng thở dài, tay hơi chạm nhẹ lên chiếc bụng, tựa như rất không hài lòng mà than oán: “Càng lúc càng khó coi!”

“Còn nói sao, không phải đều là do Gia làm hại à?” Ngay từ khi bắt đầu nàng vốn không mấy mong chờ, nhưng ngày qua ngày, cảm giác được sinh mệnh đứa nhỏ ở trong bụng mình đang từ từ lớn lên, nàng cảm thấy càng ngày càng rất cao hứng. Vì đang mang trong người một sinh mệnh mới mẻ nên vòng eo vốn luôn nhỏ nhắn, thon gọn của nàng ngày nào giờ cũng dần dần biến thô.

Dù không đẹp nhưng thay vào đó là niềm hạnh phúc thật mới mẻ.

Chạm nhẹ lên đó không ngờ lại đứng lúc đứa nhỏ cọ quấy một chút, điều này làm cho Thương Duật sợ tới mức lập tức buông tay ra, hai mắt trừng lớn nhìn bụng của nàng khẩn trương hỏi: “Sắp sinh sao?” Phản ứng đầu tiên của hấn chính là như thế, hiển nhiên lại quên mất đứa nhỏ nay mới chỉ gần bốn tháng mà thôi.

Nàng xì cười ra thành tiếng, nam nhân này thật là không phải chỉ ngốc bình thường mà: “Gia, đó là do máy thai, chỉ là hiện tượng thai nhi động đập mà thôi!” Đứa nhỏ dù sao cũng đã nhiều ngày, lại không thấy có cử động gì, nhớ đến lần đầu tiên kia nàng cũng có hơi bất ngờ mà bị dọa đến nhảy dựng, tưởng là xảy ra chuyện gì bèn hỏi đến Ngự Mạch mới biết được đó là hiện tượng máy thai.

“Nó đang nhúc nhích, cử động trong đó sao?” Chính vì cảm giác mới lạ này nên lòng hấn lại nhén lên một cảm thấy vui mừng khó tả. Thương Duật tiếp tục nhẹ nhàng sờ soạng một chút, thật vọng không thấy bên trong có thêm bất cứ động tĩnh gì nữa, tưởng là vì cách lớp áo quá dày nên không đã cảm nhận được, hấn liền đưa tay luôn vào trong áo nàng, không ngừng tiếp tục sờ soạng. Thấy mãi mà đứa bé cũng không nhúc nhích nên không khỏi ảo não hỏi nàng: “Sao lại không động nữa chứ?”

“Nô tỳ làm sao biết được? Gia hỏi nó thì biết.” Bàn tay hấn lại vẫn còn đang trên người nàng di chuyển, làm cho hô hấp của Diệp Vũ Dương lúc này cũng trở nên hỗn loạn, nàng bèn nhanh chóng đẩy ta hấn ra: “Mà cho dù Gia có hỏi thì nó cũng sẽ không nói đâu.”

“Vậy ta không hỏi nữa.” Thương Duật một phen đem thân thể nàng ôm chặt, thì thầm nói bên tai: “Đã gần bốn tháng rồi!”

Diệp Vũ Dương hiển nhiên hiểu được ý tứ của hấn là gì nên rất nhanh trên mặt liền ửng đỏ. Thật ra nàng biết mình đã làm khó hấn, từ khi nàng có thai về sau hấn chưa từng ghé qua những sân khác bao giờ. Mà trùng hợp cũng là như nàng mong muốn vì dù sao nàng cũng không hy vọng vì chuyện như thế mà hấn lại bị trúng độc nặng hơn.

“Ấn...A...” Hơi thở dần dần cũng trở nên đứt quãng, môi nàng bị hấn hôn trụ không thể phát ra lời nào, chỉ phải nhẹ nhàng mặc cho lưỡi hấn quần quýt, xâm nhập càn quét, khi thì truy đuổi khi thì vui đùa, trêu chọc nhưng lại cũng rất ôn nhu. Trong lúc nàng bị hấn hôn đến đầu óc mơ màng, quần áo không biết từ khi nào đã bị hấn đem cởi bỏ, không khí lạnh lạnh thoáng cái xâm nhập lại da thịt, nàng rất nhanh bị hấn nâng lên ngồi trên giường thượng. Hai cơ thể dán vào chặt chẽ làm cho độ ẩm của cả hai cũng dần dần như ngọn lửa không ngừng bị đẩy lên cao.

Đầu ngón tay chạm nhẹ vào khuôn mặt hấn, nàng cảm giác được có một mùi hương rất dễ chịu đang từ từ xâm nhập vào từng ngóc ngách trong hơi thở nàng. Bên ngoài sắc trời hãy còn rất sớm, ánh sáng mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu sáng cả một gian phòng, làm cho khắp nơi đều càng thêm tràn trề

sinh khí.

Trong viện âm thanh làm việc hàng ngày của người hầu không ngừng truyền tới, còn có Lãnh Mi giờ cũng đang yên lặng đứng canh bên ngoài, nhớ đến đây nàng không còn cách nào khác hơn là cố đẩy cái đầu đang bận rộn chôn trước ngực nàng ra: “Gia.....bây giờ còn..... là ban ngày.....” Nụ hoa trước ngực bị hấn trâu chọc, mẩn mê khiến cho cả người nàng giờ cũng dần trở nên tê dại.

“Không có việc gì!” Thương Duật ôm lấy thân thể Vũ Dương, chậm rãi đặt nàng nằm xuống nhưng chính mình vẫn chưa đem quần áo trên người cởi hết, chỉ trừ nơi đai lưng bên hông đã được cởi lỏng, mở ra.

Thương Duật vẫn chưa cởi bỏ quần áo hoàn toàn, nói vậy hẳn chính là còn muốn quay trở về quân doanh đi, Diệp Vũ Dương nghĩ thế lại lo lắng hẳn vì vội vàng, e rằng sẽ làm tổn thương đứa bé trong bụng liền ôn nhu mở miệng: “Gia người cẩn thận một chút!” Nói những lời này ra làm cho nàng cảm thấy càng thêm ngượng ngùng, nhưng cánh tay đang vòng ôm chặt cô hẳn cũng chưa từng dám buông lỏng.

“Vấn đề này cũng không có gì khó!” Một cái xoay người, Diệp Vũ Dương nhanh chóng được đặt lên trên, cũng thuận lợi cho Thương Duật rất nhanh tiến vào.

Tư thế phải trực tiếp đối diện nhìn hẳn như vậy quả thật là làm cho nàng khó tránh khỏi xấu hổ nhưng lại cũng ngoan ngoãn theo sự dẫn dắt của hắn mà nhẹ nhàng đưa chuyển động thân mình. Mái tóc đen bóng hiện ngang xõa tung mang theo cả mồ hôi cùng hơi thở hỗn loạn của cả hai. Khấp cấn phòng giờ đây chỉ có lửa nóng tràn ngập.

Màn trướng vẫn chưa buông xuống, trên giường âm thanh nam nữ ngậm nga vang lên tựa như khúc nhạc vô tận chưa hề dừng lại. Ngẫu nhiên một vài cơn gió không biết từ đâu thổi đến mang theo sự khô khốc, cô tịch của mùa thu, chạm phải hai thân thể đang triền miên nơi đó làm cho ngọn lửa nhất thời tăng cao, gắt gao đem hai người buộc càng thêm chặt.

Từ khi rời khỏi Quyển Ly hiên, trên đường trở về nét mặt của Ngọc Tố phu nhân tựa như rất không thoải mái, có phần cáu gắt, thị nữ theo hầu một bên cũng im lặng đi theo không dám há miệng nói một lời nào.

Khi này bà ta rõ ràng cảm giác thật sự hoảng sợ, toàn thân cũng đổ mồ hôi lạnh. Nếu lần này thật sự là do chính bà cho người đi đến cáo mật với Thương Duật chuyện Diệp Vũ Dương thì quả quyết bà cũng không có kết quả tốt đẹp gì. May thay trong một khắc bà vì xúc động định đến cáo mật nhưng, lại thoáng hiểu được một chuyện: Diệp Vũ Dương kia thông minh như vậy làm sao có thể để cho người ta nhìn ra sơ hở được chứ? Nếu nàng thật sự có gian tình, thì vương phủ này làm gì có cơ hội nhìn thấy mà lan truyền ồn ào huyền ảo cho đến hôm nay như thế?

Cho nên bà mới lợi dụng Chỉ Trà một phen, dù sao nếu đúng là sự thật thì Diệp Vũ Dương khẳng định sẽ xong đời, còn nếu là giả thì bà cũng tránh không phải bị liên quan.

Nay nàng ta thế nhưng lại không hề hấn gì, nhưng chính vì vậy bà mới có thể nhìn rõ được một chuyện có lẽ Diệp Vũ Dương đã bắt đầu nghi ngờ chính mình, chỉ là bà không rõ nàng làm thế nào mà hoài nghi bà chứ? Chẳng lẽ nàng đã phát hiện ra chuyện gì sao? Chẳng lẽ từ chỗ Thương Duật nàng ta đã tìm ra chút manh mối gì chăng?

Nghĩ đến đây bà liền cảm thấy trong lòng hơi hoảng sợ. Dựa theo sự thông minh của Diệp Vũ Dương, nếu đã thật sự phát hiện ra cái gì, nàng hiển nhiên không có khả năng ngồi đó mà án binh bất động. Nhưng nay nàng lại im lặng như thế thì chỉ có một khả năng duy nhất đó là nàng ta đang tìm cơ hội để phá hủy toàn bộ kế hoạch của bà.

Nghĩ đến đây lòng bàn tay cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, Ngọc Tố phu nhân cảm thấy vô cùng lo lắng, nếu như mọi chuyện quả thật là như bà đã đoán thì giờ phút này bà nên làm cái gì đây?

Tối hôm đó, Ngọc Tố cho mời Lý đại phu tiến đến. Sau khi cho người hầu lui ra hết, bà lập tức mở miệng: “Lý Cường, sự tình có lẽ đã có người phát hiện.”

“A? Làm sao mà có thể chứ, thuộc hạ rõ ràng đã rất cẩn thận!”

“Hành động của Diệp Vũ Dương trong thời gian này quả thật là rất kỳ quái, tựa hồ như nàng ta đang muốn thăm dò cái gì đó.”

Lý Cường hiển nhiên nghe xong rất là lo lắng, nhưng lại khó hiểu hỏi: “Thật sao? Nếu bị Diệp Vũ Dương phát hiện, vậy đại sự rồi là không ổn. Trong khoảng thời gian này Vương gia đều là ở tại chỗ nàng, nếu Vương gia biết thì kế hoạch này, thì chúng ta hoàn toàn xong đời!”

“Ngươi hãy cứ ngẫm lại xem, trong khoảng thời gian kể từ khi Diệp Vũ Dương có thai về sau, trùng hợp một điều là không ai lên tiếng gọi ngươi đến để bắt mạch hay kê toa thuốc an thai cho nàng ta cả, nếu như không phải là đã hoài nghi làm sao lại có chuyện như thế chứ?”

Lý Cường có chút khó xử nhìn Ngọc Tố phu nhân, cố lựa lời trấn an nói: “Điều đó cũng không nhất định là có ý tứ gì, dù sao Diệp Vũ Dương cùng phu nhân rõ ràng cả hai không hợp nhau, khó tránh mới có chuyện như thế xảy ra.”

Bà ta hiển nhiên cũng hiểu được, nếu đoán sai mà động đến Vũ Dương lúc này thì kế hoạch của bà ta cũng sẽ bất lợi, nhưng nếu Diệp Vũ Dương kia thật sự hoài nghi thì sao? Đem bà cùng nàng ta hai người ra so sánh thì cũng là kẻ tám cân người nửa lạng, hiển nhiên đều ngang tay không ai thua ai. Nếu có thể bà ta dĩ nhiên sẽ tình nguyện đem khối u ác tính Diệp Vũ Dương này loại bỏ đi, nhưng mà trước hết cần phải biết được chắc chắn đó là Diệp Vũ Dương có biết gì về kế hoạch này hay không, nếu là không thì cũng không cần động nàng làm chi.

“Vậy phu nhân muốn thử nàng một phen sao!” Lý Cường lảng lảng ở miệng, cũng chỉ có như thế mới có thể tránh bất trắc.

“Chúng ta muốn thử thế nào?”

Tinh tế suy nghĩ một phen Lý Cường liền mở miệng:”Thuộc hạ thật ra có một cách, nhưng không biết có thể làm không?”

“Ngươi hãy nói một chút cho ta nghe.”

Bà tiến tới gần để cho Lý Cường nhỏ giọng bên tai mình nói:”Phu nhân, chúng ta không ngại.”

Càng nói âm thanh càng hạ tới mức thấp nhất, Ngọc Tố phu nhân nghe xong về mặt giãn ra, nét cười càng thêm ngoan độc:”Tốt, quả nhiên là diệu kế, lần này ta không tin Điệp Vũ Dương nàng có thể thoát khỏi lòng bàn tay ta!”

Sắc mặt ôn hòa, vì hận lệ trong mắt lóe lên trông vào lại càng thêm phần vận vẹo xấu xí, so với vẻ cao quý đoan trang ngày xưa hoàn toàn tương phản, hiện tại nhìn vào nét mặt Ngọc Tố phu nhân trông vô cùng đáng sợ. Có thể đoán được Ngọc Tố phu nhân rõ ràng là người rất ngoan độc, nhưng trước mặt mọi người lại luôn giả vờ hiền đức nhân từ, thì ra đơn giản chỉ vì nhện nhục sắp đặt kế hoạch cho tương lai huy hoàng sau này mà thôi.

Nhân dịp hôm nay nghe qua Hương Lăng thân thể có chút không khỏe, cũng đã sớm nói qua với Thương Duật một tiếng, nên Điệp Vũ Dương liền tiến đến Thanh Trúc viên.

Cứ nghĩ lúc này đến sẽ không phải gặp ai thế nhưng không ngờ lại vừa vặn gặp phải Ngọc Tố phu nhân đang ở đó, nàng cúi người chào rồi sau đó cũng liền lui lại ngồi ở một bên.

Nghe Ngọc Tố phu nhân cẩn thận dò hỏi Hương Lăng phải biết bảo trọng thân mình, Điệp Vũ Dương trong lòng đương nhiên rất kinh ngạc. Cứ nhìn cách bà ta đối xử Hương Lăng, rõ ràng nhìn vào là người rất nhân từ nhưng có gì sau lưng lại cố tình hại Hương Lăng nhiều năm qua không thể có thai như thế? Nàng không khó nhìn ra bà ta là cố tình bày trò, nhưng cũng khó ai phát hiện vì bà ta vô cùng thận trọng, trước giờ chưa từng lộ ra bất cứ sơ sót gì. Nàng quả nhiên có phần không hiểu rõ, bà ta vốn là phu nhân địa vị cao tại thượng, vì sao còn muốn làm những chuyện như thế, chẳng lẽ tất cả ý đồ chính là muốn làm cho con trai mình lên thay thế Thương Duật sao?

Điệp Vũ Dương ngẫm nghĩ một hồi lại bất giác cười khê, nàng trước đây bất cứ chuyện gì cũng đều mờ mịt, không hề coi trọng hay quan tâm điều chi, cho nên quả thật khó mà biết được suy nghĩ của người khác là thế nào.

“Muội muội đang cười cái gì? Giống như là rất cao hứng thì phải?”

“Không có!” Lập tức khuôn mặt nghiêm lại, nay Hương Lăng có thai, trong người lại có phần không khỏe, không nghi ngờ gì thái độ nàng như vậy bị người khác nhìn vào e lại cho nàng là đang vui sướng khi có người gặp họa đi.

Ngọc Tố phu nhân hừ lạnh một tiếng nhìn Điệp Vũ Dương, rồi sau đó bất đắc dĩ mà vẫy vẫy tay ra lệnh:”Mau chút đem thuốc dưỡng thai mà ta đã chuẩn bị lên đây!” Bà ta mỉm cười tay cầm chén thuốc được đưa tới, đưa đến trước mặt Hương Lăng ôn nhu dặn:”Mau uống cái này vào, đây là do ta sai người cố tình vào trong dân gian để tìm bí phương mà bài chế, uống thuốc này vào thì sau này sẽ không còn có chuyện gì lo nữa!”

Hương Lăng đối Ngọc Tố hiển nhiên không một chút hoài nghi hay do dự, đối với nàng vị phu nhân trước mặt này chẳng khác nào như là mẫu thân chính mình, thái độ của bà rõ ràng chỉ là đang yêu chiều nữ nhi của mình mà thôi. Hương Lăng cảm động gật đầu :”Cảm ơn tam nương!” Nói rồi sau đó tiếp nhận chén thuốc trên tay bà ta từng ngụm từng ngụm uống hết.

“Ngươi cũng đến uống một chén đi!” Bà ta ra vẻ hào phóng, bảo tì nữ rót thêm một chén khác, đưa cho Vũ Dương uống:”Ta chỉ vì hải tử trong bụng của ngươi đau lòng mà thôi, không quan hệ gì ngươi cả!”

Trước tình cảnh này Điệp Vũ Dương làm sao có thể cự tuyệt nên chỉ lệnh cho Tiểu Hồng cầm lấy:”Nô tỳ trở về sẽ uống!”

“Trở về mới uống không phải sẽ bị nguội hết sao?” Hương Lăng đưa mắt cả giận nói:”Ngươi cái người này, tại sao luôn lại như thế, còn không mau uống nhanh lên!”

Điệp Vũ Dương cảm thấy không thể nào làm khác hơn được, nên chỉ đành nhắm mắt uống hết, sau khi uống xong nàng cúi thấp người hành lễ cáo từ:”Nô tỳ cáo lui trước!”

Thái độ Ngọc Tố phu nhân giờ đây như đuôi rùa nặng không khác, rất nhanh mở miệng:”Đi đi!” Nhưng ánh mắt nhất thời trở nên ngoan độc, lóe lên một tia cười âm hiểm, lạnh lùng.

Vừa ra khỏi Thanh Trúc viên, Điệp Vũ Dương nhanh chân hướng Mưa Bụi lâu mà đi. Ngọc Tố phu nhân kia không biết đã bỏ gì vào trong chén được đó, nếu bình thường nàng hiển nhiên không uống nhưng ngặt cái ở chỗ Hương Lăng nàng có thể làm gì được chứ? Lại nói nếu lỡ xảy ra chuyện gì, người ngoài nhìn vào sẽ cho rằng Hương Lăng có âm mưu, quả quyết không thể tránh khỏi liên quan. Nhưng chỉ có nàng trong lòng hiểu rõ thực sự vấn đề đều chính là Ngọc Tố phu nhân một tay chủ mưu sắp đặt mà thôi.

Vội vàng đến Mưa Bụi lâu, Điệp Vũ Dương bước vào liền hỏi người hầu:”Công tử nhà người trở về rồi chưa?”

“Dạ chưa, mà Điệp tiểu thư chẳng lẽ có việc gì sao?”

Điệp Vũ Dương cảm thấy trong lòng càng thêm nóng nảy, đang định lui ra nhưng cũng thuận miệng hỏi lại một câu:”Tiểu Cạn, người đi theo Ngự công tử

lâu như vậy chắc cũng biết chút ít y thuật phải không?” Nàng không dám như vậy mà trở về, sợ rằng nếu như thuốc kia thật có vấn đề, đương nhiên thai nhi trong bụng nàng cũng sẽ bị ảnh hưởng, nó lại ngày một lớn như vậy nàng làm sao để dàng xem nhẹ mà để đánh mất hài tử của mình được chứ?”

“Cũng biết chút ít y thuật, tiểu thư chẳng lẽ trong mình không khỏe hay sao?”

“Tốt lắm, Tiểu Cận vậy người giúp ta nhìn xem cái này một chút!” Nàng đưa ra chiếc khăn tay, trên đó còn thấm lại một ít thuốc là do vừa nãy nàng cố tình trong lúc cúi miệng mà nhả ra một chút, định là đến đây cho Ngự Mạch xem thử: “Người nhìn thuốc này xem, rốt cục là có vấn đề hay không?”

Nhìn thấy vẻ mặt khăn trương của Diệp Vũ Dương, Tiểu Cận liên tục gật đầu: “Tiểu thư người chờ một lát, để tiểu nhân nhìn xem!”

Nhận lấy chiếc khăn, Tiểu Cận cẩn thận nhìn kỹ một phen, tuy hần y thuật không cao siêu bằng Ngự Mạch nhưng hiển nhiên cũng không là phải kẻ học hành hời hợt, vừa nhìn vào dường như đã phát hiện ra một chút vấn đề. Hần vào trong lấy ra một chậu nước thuốc đen: “Đây là do công tử đã nghiền cứu và chế ra loại thuốc thử này, nếu thuốc kia là có vấn đề thì sau khi gặp nước này, dung dịch hòa vào sẽ bị biến sắc.” Nói rồi đem khăn cho vào trong nước, đợi cho một chút để cho nước kia có thời gian biến hóa.

Nước thử thuốc trong vắt, nhìn vào dường như chưa thấy có biến hóa gì, chỉ là trong đó có một cặn dơ mà thôi.

Mọi người nhìn thấy, đang muốn thở ra một hơi nhẹ nhõm không ngờ chậu nước kia giờ lại bắt đầu đổi màu, dần dần biến thành màu đỏ. Hai người ánh mắt gắt gao dán chặt vào trong chậu nước, chỉ thấy không lâu cả chậu nước chỉ còn là một màu đỏ thẫm.

Tiểu Cận nhìn đến chỗ bụng Diệp Vũ Dương, rồi lại nhìn sang nước trong chậu lập tức sắc mặt đại biến: “Trong khăn này có độc, cho nên nước thuốc này mới biến thành màu đỏ như vậy, và lại nhìn vào màu sắc của nó rõ ràng độc tính xem ra cũng không nhẹ chút nào.” Nói xong hần khăn trương nhìn Diệp Vũ Dương, tiếp tục: “Điệp tiểu thư, Người đã...”

“Ta đã uống!”

“A?” Tiểu Cận kinh hô ra tiếng, sau đó khăn trương đi tới đi lui: “Công tử lại cũng không biết chừng nào thì mới về?”

Hai tay hần gắt gao nắm chặt, rồi sau đó như nghĩ ra gì đó nhanh chóng bước vội vào phòng: “Điệp tiểu thư xin chờ một chút!”

Chỉ trong chốc lát, Tiểu Cận vội vàng chạy ra, tay cầm một gói có chứa ít hạt gì đó: “Điệp tiểu thư nếu như người tin tưởng, tiểu nhân sẽ cố gắng thử một chút!” Hạt tử này là loại rất độc, còn Diệp tiểu thư hần cũng đã trúng kịch độc, e rằng thuốc đó còn có tác dụng phá đi thai nhi trong bụng, bây giờ hần chỉ có thể lấy độc trị độc, mong rằng làm như vậy sẽ có chút tác dụng.

“Được!” Nay quan trọng nhất chính là đứa nhỏ trong bụng, nếu nàng thật sự là trúng kịch độc của hạt tử độc này đi nữa, thì Ngự Mạch cũng sẽ có phương pháp hóa giải, hiển nhiên nàng cũng không nên quá lo lắng: “Mau lên!”

Tiểu Cận trên trán không ngừng đổ mồ hôi lạnh, cổ cắn chặt răng, hướng mu bàn tay của Diệp Vũ Dương, mà bắt đầu phóng hạt tử độc lên đó.

Khoảnh khắc khi hạt tử độc chạm đến, nàng cảm giác tựa như bị ngàn kim đâm trúng, làm cho nàng thoáng cái như bị con đầu đánh úp, đau đớn vô cùng.

Vì hạt tử độc nhất thời xâm nhập, dưới bụng cũng bắt đầu âm ỉ đau đớn, đứa nhỏ trong bụng giống như đã cảm nhận được gì đó nên cũng bắt đầu cảm thấy bất an, không ngừng cựa quậy. Thì ra mẫu thân của nó đang bị đau đớn hành hạ, dù nó chỉ là một thai nhi cũng đương nhiên cảm nhận được rõ ràng.

Tiểu Hồng đứng một bên nhìn độc hạt tử kia đang hành hạ nàng, trong lòng gấp đến độ đứng không vững, cả người chao đảo. Lại nói nãy giờ cũng không nghe bất cứ động tĩnh nào từ bên ngoài truyền tới, điều này hiển nhiên là Vương phi hần không có vấn đề gì đi, nhưng vì sao chủ tử nhà nàng lại ra nông nổi này chứ? Sau lưng không ngừng túa ra mồ hôi lạnh, Diệp Vũ Dương toàn thân càng khó kìm nén mà run rẩy kịch liệt. Nàng tự nhủ với mình không được bỏ cuộc, đứa nhỏ trong bụng tuyệt đối không thể có vấn đề gì, không thể được! Giờ phút này trong bụng nàng đứa nhỏ khi nãy còn đang cựa quậy không ngừng, bất ngờ cũng dừng lại, làm cho Diệp Vũ Dương thoáng cái cho rằng độc hạt tử kia chắc đã phát huy tác dụng nên thoáng cái trong lòng cũng yên tâm.

Nhưng phút chốc nàng cảm giác hạ thân đang có một cổ chất lỏng âm ẩm trong cơ thể đang từ từ trào ra, nàng hoảng sợ thét to: “Không được.....” sau đó liền rơi vào hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 150: Vũ Dương Hãm Hại Ai?

Khi Tiểu Cận nhìn thấy cảnh này thì chính hần cũng bị dọa đến thiếu chút nữa ngất đi. Nhưng vào lúc này đột nhiên có một thân ảnh màu trắng bên ngoài

vọt vào: "Vũ Dương"

Nhìn đến chiếc váy bên dưới của nàng giờ đã bị nhiễm một màu đỏ, mu bàn tay còn đang bị những hạt tử độc đâm vào, hần chỉ cần liếc sơ là có thể đoán được nàng đang bị trúng độc gì. Ngự Mạch tiến đến ôm lấy nàng rồi nói: "Tiểu Cận, làm tốt lắm, bây giờ ngươi mau chạy nhanh đi chuẩn bị một thùng nước ấm, Tiểu Hồng mau đi gọi Vương gia đến đây, cố cẩn thận đừng cho ai phát hiện có biết không." Hần nhanh chóng phân phó, rồi ôm Diệp Vũ Dương hướng phòng trong đi vào. Hần thật không thể nào tiếp tục nhìn nữa, nay bọn họ hiển nhiên đã muốn động tay đến đứa nhỏ trong bụng Vũ Dương, nếu hần còn giống như Vũ Dương cố vờ bình tĩnh xem như không có chuyện gì, lại cứ sợ hãi lo lắng Thương Duật sẽ bị tổn thương, phỏng chừng sau này e rằng nguy hiểm lại càng nhiều hơn mà thôi.

Vội vàng tiến vào trong phòng, Ngự Mạch rất nhanh liền cởi bỏ toàn bộ quần áo trên người nàng xuống. Đối với một đại phu như hần mà nói thân thể của một nữ nhân hần dĩ nhiên đã gặp qua không ít, nên cũng không hề có chút bận tâm chuyện nam nữ nhiều. Sau khi đem quần áo nàng cởi bỏ xong hần liền đặt nàng vào trong nước ấm đã được chuẩn bị sẵn, xong rồi đầu đó hần liền đi qua cầm lấy một túi thảo dược ra lệnh: "Mau chạy nhanh rồi bỏ vào trong nước!" Hần ôm lấy thân mình Vũ Dương, chờ cho sau khi thuốc được bỏ vào hết bên trong, hần lúc này mới dùng nội công truyền vào cơ thể nàng từ phía sau, đem chân khí trong người mình chậm rãi rót vào cơ thể nàng.

Mọi động tác đều diễn ra lưu loát, liền mạch, không mang theo nửa điểm hàm hồ hay tạp niệm gì.

Sau khi dùng chân khí chính mình truyền vào cho đến khi cơ thể nàng dần dần nóng lên, hần lúc này mới xoay người nàng lại, hai tròng mắt trước sau vẫn thủy chung nhắm chặt, hai tay để ở trước ngực nàng, tiếp tục đem chân khí dồn vào chỗ bàn tay hần đang tiếp xúc trên người nàng, từng chút từng chút thâm nhập vào trong cơ thể nàng.

Khi Thương Duật tới nơi, nhìn thấy song chương Ngự Mạch đang chạm đến trước ngực Vũ Dương, còn cả người nàng lúc này lại không một mảnh vải bao bọc, trong lòng hần liền đã hiểu được phần nào, đó là thương thế của nàng lúc này đang rất nghiêm trọng. Hần cũng không biết nên làm thế nào cho phải, sau khi một đường nghe người báo tin, hần vội vàng chạy thẳng đến đây, cũng không hề hỏi qua sự tình đầu đuôi ra sao.

Đợi cho Ngự Mạch thu hồi song chương, đặt Diệp Vũ Dương dựa người tựa vào bên thành thùng nước, lúc này Thương Duật mới vội vàng mở miệng: "Thế nào? Sao rồi?" Tâm hần từ trên cao mới dần dần thu hồi lại, nhưng cũng vì câu hỏi chính mình nói ra mà dần dần bị treo ngược lộn ngược.

"May mắn nàng đã tới đây kịp lúc, trễ một chút nữa thì không chỉ là đứa nhỏ không còn mà ngay cả tính mạng của Vũ Dương e rằng cũng không giữ được nữa!" Hần đau lòng nhìn nàng đang hôn mê tựa vào thùng nước, nữ nhân thông minh như nàng, một lòng đem yêu thương chính mình, tất cả đều giao cho Thương Duật, nàng thận trọng đem hần bảo vệ thể nhưng không ngờ ngược lại hại đến chính mình không có được một phút nào yên bình.

Thương Duật thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn thoáng qua nàng rồi quay sang Ngự Mạch hỏi: "Là chuyện gì đã xảy ra?" Từ sáng lúc hần rời đi nàng không phải đều còn rất tốt đẹp hay sao? Tại sao chỉ qua một vài canh giờ ngắn ngủi lại nghe Tiểu Hồng đến báo nói là nàng đã xảy ra chuyện chứ?

Ngự Mạch đắn đo nhìn hần một hồi, không biết nên làm thế nào giải thích rõ ràng, cuối cùng hần nghĩ tới nghĩ lui đành phải nói hết ra: "Thương Duật, ngươi kiếp này tìm được Vũ Dương thì coi như đã rất may mắn. Dù biết rõ chén thuốc ngươi đưa cho nàng uống là độc dược nhưng vì muốn lấy lòng ngươi, muốn ngươi không lo lắng, nàng không hề ngần ngại mà đem nó uống hết. Trong thiên hạ rộng lớn thế này, cho ngươi gặp được nữ nhân như nàng vậy, âm thầm yên lặng vì ngươi trả giá, chi sợ đó chính là điểm phúc cả đời mới có một lần đi!" Ngự Mạch nhớ tới lần đó nàng uống xong chén thuốc có máu của Thương Duật, trong lòng liền vô văn cảm thán.

Thương Duật sợ hãi nhìn Ngự Mạch, đau lòng không thôi: "Cái gì? Ngươi nói những lời đó là ý tứ gì hả? Nàng uống hết chén thuốc có chứa độc dược mà ta đưa cho sao? Ta chưa từng nghĩ đến mình lại có thể làm ra loại chuyện hoang đường như vậy lúc nào?" Hần tỉnh tể nghĩ ngợi một phen nhưng chung quy cũng không có ấn tượng gì với chuyện này cả.

"Thương Duật, là do ngươi đã hoàn toàn không biết gì, đồng thời đó chính là hậu quả mà nàng phải vì ngươi trả giá!" Hần cười khổ một chút: "Ngươi có biết, máu trong người của ngươi lúc này, đều hàm chứa toàn là kịch độc hay không?"

"Hoang đường, nếu sự thật là như vậy thì tại sao ta một chút cũng không biết chứ?"

"Ngươi đương nhiên là không biết, vì người khác có ý âm thầm hạ độc thì ngươi làm sao mà có thể biết được?" Nói một cách châm chọc thì hần phản náo đối với cách ám độc lần này của Ngọc Tố phu nhân quả thật cũng có phần biết ơn. Ngự Mạch trên người quần áo vẫn còn ướt sũng, thoáng nhìn hần trông có chút hư nhược nói: "Ngươi chẳng lẽ chưa từng một chút hoài nghi gì sao? Hậu viện cơ thiếp của ngươi nhiều đến như vậy vì sao lại không có bất cứ một ai có thể vì người mang thai, dù cho đó chỉ là một chút tin tức sao cũng không có chứ?"

Vấn đề này Thương Duật không phải chưa từng nghĩ tới nhưng mỗi lần nghĩ đến hần đều thấy rất không thú vị nên cũng liền mặc kệ, không có đi sâu mà tìm hiểu.

"Mà nay trùng hợp là cả Vũ Dương cùng Vương phi đều song song mang thai?"

"..."

Nam nhân này đối với chuyện mang binh đi đánh giặc thì hần không ai bì nổi, nhưng đối với những chuyện bày mưu tính kế, thủ đoạn này nọ trong vương phủ thì hần mù tịt, chẳng khác nào như trẻ sơ sinh, không biết một chút gì. "Đó là bởi có kẻ xấu đã cố tình bày kế cho người lâm vào hoàn cảnh như thế, không muốn ngươi có con kế thừa, cho nên mới có thể tám năm dài trôi qua mà không cho ngươi có được một đứa con nào."

Thương Duật trừng lớn hai mắt, vẻ mặt không thể tin được, sự tình làm sao lại có thể như thế chứ? "Nói cách khác hai người nàng cùng lúc này có thai, bất quá đối phương đã chắc chắn ta đại nạn không thể qua khỏi, trước khi đứa nhỏ sinh ra có thể nắm chắc tính mạng ta trong tay phải không?"

“Không sai!” Chỉ nói một chút hân hỉn thông suốt, cũng có thể xem như không phải là không có thuốc chữa. Mà độc này chỉ có thể truyền vào trong cơ thể qua con đường duy nhất đó là những lúc người ân ái với nữ nhân trong viện mà thôi, hiển nhiên người không hề hay biết, cứ thế chậm rãi mà trúng, lâu ngày thì độc nhiễm càng nặng, đến một lúc nào đó thì trong máu chỉ toàn chứa kịch độc. Ta có thể biết người bị nhiễm độc cũng là nhờ Vũ Dương đã thật cẩn thận dò xét, âm thầm báo cho ta biết, nàng còn sợ người nhất thời không thể chịu nổi tin Ngọc Tố phu nhân đã âm mưu ra tay, cố tình hãm hại người nên mới tìm mọi cách không cho người biết. Nhưng nàng càng sợ hãi một điều đó là sợ người không tin nàng, sợ người sau khi nghe nàng tỉ mỉ kể xong lại cho rằng nàng bắt quá là nói bóng nói gió, ý đồ gạt người mà thôi.”

Nhớ tới ngày ấy, chính mình còn vì chuyện Vũ Dương đã đem chén máu đỏ đi mà giận đến không thể át chế. Sau đó hân còn đích thân buộc nàng phải uống vào thuốc bỏ thai có hòa lẫn kịch độc từ trong máu hân, nghe đến đây Thương Duật sắc mặt trắng bệch, chậm rãi nhắm mắt lại: “Nàng quả thật là nữ nhân ngốc nghếch nhất trên thế gian này!” Chỉ nghĩ đến nàng đã vì chính mình âm thầm làm mọi chuyện hết thấy, nghĩ đến nàng vì mình mà trả giá lại không chút oán thán, hân thật đau lòng không thôi.

“Nếu không phải hôm sau ta từ miệng Lãnh Mi biết được, chỉ sợ đứa nhỏ sớm không còn, có lẽ đã chết trong tay của người đi!”

“Cám ơn!” Hân nghiêm túc nói lên hai chữ này, cũng là trong lòng thầm đối với nàng càng thêm trân quý.

“Thai nhi trong bụng nàng, thật là không thể chịu đựng thêm bất kỳ công kích của kẻ nào nữa, nếu như không phải vì nàng, hôm nay ta cũng không nhiều lời như vậy mà đem chuyện này nói ra toàn bộ.” Hân cảm động vì Thương Duật đã tin tưởng, tín nhiệm hân, mặc dù chuyện này bọn họ là đã âm thầm cùng nhau che giấu Thương Duật, nhưng không ngờ hân lại có thể bình tĩnh đứng đây mà nghe mình nói ra hết thấy: “Thương Duật, người phải cố gắng trân quý nàng thật tốt, nữ nhân như nàng, thật sự rất đáng giá cho bất cứ kẻ nào đem lòng yêu thương. Nếu như ta không phải đã có người trong lòng, thật sự rất khó nói là ta sẽ không bị nàng hấp dẫn.”

“Người đừng có mà mơ tưởng, làm thế nào đi nữa cũng không có tới phiên người đâu!” Thương Duật đi vào bên trong, đau lòng lấy tay xoa xoa lên mái tóc đen hỗn độn của nàng: “Tại sao lại không ngoan như vậy? Có việc lại còn gạt ta, không chịu nói ra, chẳng lẽ ta không đáng cho nàng tín nhiệm sao?” Hân nhẹ nhàng ngồi vào trong thùng nước, đem nàng ôm chặt vào lòng.

Cảm nhận nước trong thùng cũng dần dần trở lạnh, Thương Duật lúc này mới ôm Diệp Vũ Dương đi ra, giúp nàng mặc vào quần áo, hân ôm nàng cùng ngủ lại ở Mưa Bụi lâu.

Trong lúc mộng lung mơ màng, Diệp Vũ Dương tựa hồ cảm giác được có tiếng của Thương Duật, nàng vừa mở mắt, liền nhìn thấy khuôn mặt hân đang phóng đại trước mắt: “Gia, sao người lại tới đây?” Phản ứng đầu tiên của nàng đó chính là sợ hãi hân biết được sự thật, ngay sau đó là nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng: “Đứa nhỏ, hài tử của ta...” Tay nàng vừa đặt nhẹ lên trên bụng, tâm thoáng cái cũng chậm rãi dịu xuống.

Hân tức giận trừng nàng một cái, nhưng nhìn thấy nàng vì an toàn của đứa nhỏ trong bụng mà lo lắng, loại tình mẫu tử gắn bó thiêng liêng thế này nhất thời đã cảm động hân thật sâu sắc: “Không có việc gì, đứa nhỏ không có sao!” Lại nhớ đến nàng đã rất to gan, lớn mật mạo hiểm, tâm hân cũng như vậy mà đau nhói theo: “Ta đến đây thì sao nào? Diệp Vũ Dương lá gan của nàng quả thật càng lúc càng lớn mà, chuyện hệ trọng như vậy tại sao lại giấu ta lâu như thế chứ?”

“Gia, người vì nô tỳ mà phiền não sao?”

Hân cắn lên vai nàng một cái thật mạnh, cái loại sự tình này nghĩ đến thôi cũng đã thấy sợ, lòng lại càng đau đớn, nhưng hiển nhiên lòng lại cảm thấy vô cùng ngọt ngào: “Đúng vậy, ta phiền não vì nàng đã không biết quý trọng sinh mệnh chính mình, sao nàng lại không nghĩ, nếu nàng xảy ra chuyện gì, ta biết phải đi nơi nào tìm một Diệp Vũ Dương khác đây?” Hân đau lòng vì nàng ngốc nghếch, càng cảm động vì tình cảm sâu đậm của nàng đối với hân.

Vũ Dương thoáng cái liền thấy yên lòng: “Nô tỳ bây giờ chẳng phải đã không có việc gì nữa sao?” Đầu vai đau đớn, lòng cũng đang nhói đau, đau đớn trong ngoài không ngừng hướng nàng tập kích đến, nhưng cảm giác lúc này của nàng trái lại rất thỏa mãn.

Hân hơi kéo ra khoảng cách với nàng, nhìn nàng thật sâu: “Vũ Dương, chẳng lẽ không tin bổn vương sao?”

Nhìn hân bộ dạng chăm chú, nàng theo ánh mắt hân dò xét, nhìn thấy được bóng dáng mình đang ẩn hiện một chỗ rất xa trong đôi mắt thâm sâu đó. Chìm đắm trong một khoảng âm u nàng dường như từ từ phát hiện nơi đó đang không ngừng phát ra những tia sáng ôn nhu, rất ấm áp, làm cho nàng thoáng không nở buồng tha mà nhìn đi nơi khác: “Nô tỳ nghĩ rằng đối với người ân tình Ngọc Tố phu nhân quả thật đã sâu như biển, còn nô tỳ bất quá kia chỉ là những bọt nước đang nổi trên biển rộng mà thôi, nên thật không dám dùng bản thân chính mình, cố tình gây gợn sóng, đi vật lộn cùng ba đào hải lãng của Ngọc Tố phu nhân!” Thân mình nàng mềm nhẹ, ôn nhu tựa vào lòng hân, từ khi có đứa nhỏ về sau tâm tình nàng tựa hồ đã trở nên nhạy cảm rất nhiều.

Hân dùng ấm áp chính mình ôm lấy thân thể của nàng, Thương Duật nhận thấy thì ra mình chưa bao giờ lại thấy thỏa mãn như lúc này đây: “Đứa ngốc, làm sao có thể chứ? Ân tình bà ta đúng thật là như biển rộng, nhưng ân tình của nàng cũng sâu như biển giống nhau, cho tới bây giờ cũng không kém hơn một chút nào!” Hai người nàng và hân hiển nhiên là một sự phối hợp hoàn hảo, mây bay nước chảy, rất lưu loát sinh động, trên đời đương nhiên không thể có kẻ nào khác có thể thay thế.

“Vậy người hiện là tin tưởng phu nhân đối người không tốt sao? Tin tưởng thật sao?” Nàng hơi ngẩng đầu lên, nhưng lại chỉ có thể nhìn thấy chỗ cảm hân, trán nhẹ chạm vào lại cảm giác có chút ngứa ngứa.

“Nàng như thế nào phát hiện?”

“Cái đó...thời điểm người...ách... bị nô tỳ hiểu lầm, một mình nô tỳ mỗi ngày quả thật rất nhàm chán, trong lúc vô tình lại nghe được đoạn trò chuyện

của Ngọc Tố phu nhân và Lý đại phu. Lúc ấy chỉ là hơi hoài nghi, cũng không suy nghĩ sâu xa, sau lại bởi vì chuyện đùa nhỏ, người thường xuyên ở lại Quyển Ly liền qua đêm, bà liền sai người đem được đến tặng. Nô tỳ liền bảo Ngự Mạch nhìn qua một chút, quả nhiên phát hiện trong đó có chứa độc của mị độc.”

Trách không được từ đó khi nàng nói thân mình không khỏe, hẳn bảo cho Lý đại phu đến xem thì nàng liền không đồng ý!” Nàng thật ra đã có tâm! Thế nhưng biết ta trên người đã có độc vì sao lại còn đi uống chén thuốc đó chứ?” Tay hắn nắm chặt cằm nàng, hơi dùng sức, buộc nàng không thể không ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Nói gì chứ? Hắn rõ ràng đã biết, nay còn cố tình hỏi nàng, đơn giản là đang cố tình muốn khó xử nàng chẳng phải sao?”Đó là ta khờ!”

“Điệp Vũ Dương, nàng cố ý!”

“Vậy vốn là cố ý đi!” Vừa lòng nhìn đến mặt hắn chuyển sang phần nộ, Điệp Vũ Dương miễn cưỡng giả vờ như hơi giật mình:”Nô tỳ muốn ngủ, buồn ngủ quá!” Nàng trong lòng hẳn tìm một chỗ thật thoải mái, chậm rãi nhắm mắt lại.

Thương Duật bắt đầu đi lắc đầu, hắn ôm vai nàng kéo sát lại, đem nàng đặt ở đầu vai mình, để cho nàng thoải mái mà ngủ.

Tam nương, người đem hắc mao hiểm cứu ra từ trong miệng sói làm sao lại có thể hại chính hắn được chứ? Chẳng lẽ những chuyện lúc trước toàn bộ bắt quá đều là giả dối sao? Hắn không phải không tin Vũ Dương, mà là thủy chung không thể tin được tam nương là loại người như thế, lại có suy nghĩ đáng sợ thế kia. Vì không để cho chính mình hiểu lầm, năm đó tam nương tuyệt tình đuổi Thương Thanh ra phủ, để tự hắn tìm kiếm sinh nhai. Bà vì muốn giết một nhà mà răn trăm họ, muốn mọi người thuần phục hắn, hiển nhiên lấy con ruột chính mình ra mà hy sinh làm gương, đồng thời giúp hắn củng cố địa vị.

Thời điểm lúc đó, hắn mười chín tuổi, vì sự ra đi của mẫu thân mà con người trở nên vô cùng sa sút. Hắn vất vả từ Quan Thành chạy về Khiết Đan, không ngờ phụ thân thế nhưng lại không thêm đề ý đến hắn, ngược lại tam nương chính là người dẫn đầu lên tiếng giữ lại hắn. Sau khi phụ thân qua đời, bà lại giúp hắn từng bước đi lên thay thế vị trí của phụ thân. Mà hôm nay hắn mới biết lúc trước bà muốn cho hắn tin tưởng, tất cả đều là giả, tam nương đối với hắn ân cần bắt quả đều là đóng kịch. Mặc dù hắn là người có trái tim băng lãnh, nhưng nghe được chân tướng như thế, vẫn nhất thời không thể bỏ xuống được.

Nay nữ nhân cùng hài tử mà hắn rất đề ý, thế nhưng họ lại bị tam nương không ngừng tìm cách hãm hại, liên tiếp gặp chuyện không may, hắn thế nhưng một chút cũng chẳng hay biết gì. Cho nên hắn không trách nàng đã không dám tự mình nói ra chân tướng, vì nàng biết hắn rất khó có thể chấp nhận, ngay cả hắn mà cũng còn khó tin đây là sự thật đi. Thì ra trên đời lòng người đúng thật là rất khó dò.

Đầu vai không ngừng truyền đến tiếng hô hấp cùng hơi thở đều của nàng, Thương Duật khẽ đưa tay vuốt nhẹ lên bụng nàng, đau lòng ở bên tai nàng nói nhỏ:”Vũ Dương, bốn vương sẽ không cho nàng xảy ra chuyện gì!” Hắn đỡ thân thể nàng nằm ngay ngắn trên giường, đắp chăn cẩn thận rồi sau đó đứng dậy rời khỏi tâm phòng.

Khi đi vào đại sảnh, đã nhìn thấy Ngự Mạch đang đứng chờ ở đó, Thương Duật liền lên tiếng:”Ngươi quả nhiên rất hiểu ý của ta!” Không hao là huynh đệ tốt, có thể như thế tâm ý tương thông.

“Hừ, ta mới là chỉ cần nhìn ngươi vậy đuôi một cái thì liền có thể đoán ngươi muốn cái gì đi...” Dù sao vẫn là người không thích nói giỡn, nên chỉ nói được một nửa Ngự Mạch liền dừng lại, nhún vai:”Muốn ta làm điều gì sao?”

“Ngươi thật không đứng đắn chút nào, hèn chi cũng bởi vì ngươi như vậy mới cạy không nổi miệng của Lãnh...”

“...” Ngươi có chuyện gì cứ nói thẳng đừng có dùng nàng đến mà kích thích ta.

Vừa đụng đến chỗ đau, hắn liền nói sang chuyện khác:”Là thế này, lần này nếu đã biết rõ kẻ chủ mưu ở phía sau, ta quyết sẽ không ngồi yên bỏ qua, bởi vậy ta nghĩ tự mình động thủ vậy!”

“Ngươi bây giờ là muốn đối phó với lão yêu ngàn năm đó sao? Tốt! Chúng ta hiện giờ tới đó!” Ngự Mạch vội vàng hướng bên ngoài mà đi:”Chúng ta nên sớm phải thu thập bà ta rồi, không phải sao?”

“Lãnh Mi, hắn làm sao lại trở thành sự phụ ngươi vậy?” Thương Duật bộ mặt ghét bỏ liếc nhìn nam nhân đang chạy trước ra bên ngoài, một bên vô tình hỏi Lãnh Mi xong, cố tình thờ dài một hơi:”Thật là dọa người mà!”

“Ta cũng không có quyền lựa chọn!”

Nghe hai người bọn họ kể chuyện người họa nói về chính mình, Ngự Mạch liền dừng hẳn lại cước bộ:”Thương Duật, ngươi đừng có mà khinh người quá đáng, ta bất quá là không thể tiếp tục đứng đó nhìn nữ nhân của ngươi tiếp tục bị tổn thương, vậy mà ngươi ngược lại còn liên hợp với đồ nhi nhà ta để châm chọc ta ư?” Hắn nói ra cũng thật quá khoa trương đi.

“Xin hỏi đại ca nếu là đi đến đó ngươi chẳng lẽ có chứng cứ gì sao?” Khinh thường liếc nhìn hắn thêm một cái rồi tiếp:”Đừng có nói với ta là người định dùng chuyện Vũ Dương trúng độc, kia bất quá chỉ làm cho người ta nghĩ rằng ngươi đang nói dối bịa đặt mà thôi!”

“...”

“Thôi được rồi, giờ mau lại đây ngồi, ngươi cũng nên chậm rãi bình tĩnh mà nghe ta nói một chút chứ!” Thương Duật lo lắng mở miệng:”Nếu nay bọn họ tưởng không ai biết vậy chúng ta cứ chậm rãi mà đùa giỡn với họ một phen đi!”

“Đùa? Được, được ta đồng ý!”

Lãnh Mi đứng một bên, nét mặt khi nãy vẫn còn lạnh lùng, nhìn Ngự Mạch tiếp tục hứng thú nghe hần nói hết một hồi, bắt gác cặp mắt liền trợn đến trắng dã.

“Lãnh Mi, ngươi đừng có đứng đó mà trợn đôi mắt trắng lên như thế!” Nhìn cũng không cần nhìn một cái, hần liền dễ dàng biết được mọi nhất cử nhất động của đồ nhi mình lúc này.

“Tốt lắm, ngươi nói ra nghe thật rất êm tai!” Hần dừng lại một hồi, cử chỉ nhìn qua rõ ràng không hề đứng đắn chút nào. Sau khi Thương Duật cùng hần tỉnh tề thương lượng kế hoạch, nói rõ một phen kế hoạch của mình thì Ngự Mạch rất nhanh liền đưa ra hai vấn đề nan giải, cảm thấy thật rất khó mà thực hiện nên hai người lại một lần nữa suy nghĩ lại kế hoạch một lượt.

Ánh nến chậm rãi cháy hết, Lãnh Mi ở một bên lắng nghe hai nam nhân trước mặt đang hăng hái bày mưu, tính kế. Hình ảnh thế này trông thật phá lệ mê người, trách không được nam nhân lại yêu thích xông pha, đánh nhau như vậy. Chính vì bọn họ đều thích tranh giành, sắp xếp, bày mưu tính kế. Đây rõ là những chuyện mà đương nhiên không thể nghi ngờ gì bọn họ thật tự tin chính mình có thể phát huy một cách vô cùng nhuần nhuyễn.

Còn ở chỗ Ngọc Tố phu nhân lúc này, ánh nến cũng đang không ngừng lay động, chưa tắt.

Ngọc Tố nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, hung hấn cắn chặt răng: “Quả nhiên không sai, tiện nhân kia đã biết chuyện chúng ta rồi!”

“Đúng vậy, nếu như không phải như nghi ngờ của phu nhân thì giờ phút này chúng ta hiển nhiên phải nên nghe được tin tức báo là nàng đã sanh non mới phải”

“Điệp Vũ Dương, tiện nhân này chẳng lẽ lại gan lớn như vậy, dám lấy trứng chọi đá ư, lần này ta sẽ cho ả không có chỗ yên thân đâu!” Lập tức giống như vừa nghĩ tới cái gì, bà liền khẽ hơi nhíu mày: “Nhưng là ta nghe nói Vương gia cũng đã đến Mưa Bụi Lâu kia rồi thì phải?”

“Đến rất hay! Bọn họ nếu muốn giữ được thai nhi trong bụng Điệp Vũ Dương, thì cần phải dùng tuyệt long thảo, ngâm trong nước ấm, sau đó phải cởi hết quần áo rồi đem nàng ta ngâm vào trong đó, cộng thêm còn phải dùng chân khí để ép hết chất độc, điều hòa tâm mạch thì mới có thể không sao.”

“Á? Nói như thế chẳng phải Vương gia đến cũng sẽ nhìn thấy hết cả sao?” Loại tâm tình vui sướng này thật là khó nói nên lời, chỉ biết lúc này bà ta đang rất cao hứng: “Vương gia nếu nhìn thấy cảnh đó, nặng là đem Điệp Vũ Dương cho vào giam lỏng, còn nhẹ cũng sẽ nổi giận một trận đi!”

“Không sai, chính là không biết giờ đây...”

“Phu nhân, phu nhân!!!” Một gã thị nữ từ bên ngoài vội vội vàng vàng chạy tới đây, cắt ngang đoạn đối thoại hai người bên trong: “Có tin tức từ bên Mưa Bụi lâu!”

Bà ta rất hứng thú nói: “Tin tức thế nào?”

“Vương gia ở Mưa Bụi lâu vô cùng giận dữ, còn đánh Ngự công tử bị thương rất nặng, cuối cùng đem sùng phi lôi trở về Quyển Ly tiên!”

“A? Thật sự à?”

“Đúng vậy, chính nô tỳ đã tận mắt nhìn thấy, sùng phi kia trên người quần áo còn rất không chỉnh tề, bị Vương gia một đường lôi trở về.”

“Tốt, đây thật sự là một tin rất tốt” Ngọc Tố quay đầu nhìn về phía Lý Cường, cười lạnh nói: “Như vậy bước thứ hai của kế hoạch chúng ta có thể tiếp tục tiến hành rồi. Điệp Vũ Dương giờ cũng nên bắt đầu trừ khử đi là vừa!”

“Phu nhân quả là liệu sự như thần!”

“Ha....ha...ha...ha...”

Tiếng cười điên cuồng không ngừng phát lên, xé toạt nhưng tia sáng mỏng manh trên cao đang bao trùm không gian yên tĩnh, đem chúng xé tan, phát ra âm thanh vỡ vụn như đang chúc mừng cho giờ phút thắng lợi sắp đến.

Ai nói ngọn nến kia là vô tri vô giác không hiểu lòng người cơ chứ? Ai nói cánh vật bên ngoài là vô tình?

Điệp Vũ Dương thực chất vẫn còn đang ngủ say, bị hành động bất thành linh của Thương Duật làm cho tỉnh lại. Sau đó nàng chỉ cảm thấy hoảng sợ, không biết chuyện kia là thế nào, lúc này nàng chỉ cảm thấy tay chân mình thật thừa thãi, càng mơ hồ chẳng hiểu vì sao chuyện lại trở thành nông nổi thế này? Chắc lẽ những gì xảy ra trong một vài khắc trước đó tất cả đều là mộng sao? Vì sao nàng lại có chút cảm giác rất không đúng a.

Sự tình xảy đến quá mức bất ngờ làm cho nàng khó mà tiêu hóa, nhìn Ngự Mạch kia chỉ có thể đứng đó, khuôn mặt đau khổ như vậy, có thể đoán được hần hần là đang bị người ta lừa lắm.

Cho đến khi bị Thương Duật kéo trở về Quyển Ly tiên, Điệp Vũ Dương cả người vẫn như lạc trong màn sương mù mờ mịt, nàng luôn cảm giác có chỗ không đúng nhưng lại không thể nói rõ là không đúng ở chỗ nào.

Sau khi Thương Duật rời đi, nàng giờ mới lấy lại chút phải ứng.

Nhìn sang Tiểu Hồng đang đứng một bên hỏi: "Ngự công tử kia làm sao mà giúp ta giải độc?"

"..." Tiểu Hồng không biết nói thế nào, chỉ có thể đứng đó bảo trì sự trầm mặc.

"Chẳng lẽ là cách thức đó nhìn vào rất thân mật sao?"

Tiểu Hồng cố gắng nuốt xuống một ngụm, mới nói: "Là cử chỉ rất thân mật, Ngự công tử đã cởi hết quần áo trên người tiểu thư xuống."

Trời, trách không được nam nhân kia đã hiểu lầm ra như vậy, nàng giờ biết làm sao đây? Dưới tình huống đó, nam nhân bình thường đều sẽ cho rằng nàng đã hồng hạnh vượt tường, Thương Duật lại cũng không phải là thánh nhân, cho nên hẳn làm sao mà không nghĩ như vậy chứ. Nay chuyện Ngọc Tổ phu nhân vẫn còn chưa giải quyết, bên phía Thương Duật không ngờ lại đã xảy ra chuyện.

Còn đang suy nghĩ, đứa nhỏ trong bụng lại không ngừng quấy nhiễu nhắc nhở nàng còn chưa ăn gì. Nên sau khi Vũ Dương dùng xong một ít thức ăn, nàng liền đi nghỉ sớm.

Khi tắm rửa, nàng bắt ngờ nhìn đến dấu cắn trên vai, con người liền biến đổi, trở nên thâm trầm. Nàng tựa hồ hiểu được gì đó, dường như cũng đoán được một ít chuyện gì đang xảy ra, đôi mắt lấp lánh không ngừng phát ra tia sáng nhìn vào nàng trông càng thêm đẹp đến động lòng người.

Nghe thấy người hầu báo lại mấy ngày nay Thương Duật cũng chưa từng qua Thanh Trúc viện nên nàng cũng thoáng yên lòng. Vũ Dương quả thật lo sợ hẳn sẽ đến hậu viện chỗ khác, trong người hẳn vốn đã có độc, chỉ sợ nếu lỡ bị nặng thêm thì không biết phải làm sao đây?

Ngày ấy mới sáng sớm liền có một gã thị nữ do Hương Lăng từ chỗ Thanh Trúc viện phái tới, nói là thân mình Hương Lăng không khỏe, muốn hỏi nàng bình thường đã dùng phương pháp và loại thuốc dưỡng thai gì, hy vọng có thể chia sẻ một ít cho nàng dùng thử.

Điệp Vũ Dương nghe xong, không nghĩ gì nhiều liền bảo Tiểu Hồng lấy ra gói thuốc san cho nàng ta một ít. Thuốc này thật ra chính là do Ngự Mạch đích thân bốc cho nàng dùng để an thai, tuyệt đối không có vấn đề gì. Lần trước chính mình cũng từng có nhắc qua chuyện này nhưng Hương Lăng còn cười nàng, bảo nàng là quá mức thận trọng không ngờ nay lại sang đây hỏi xin.

Một ngày bình thường trôi qua, nhưng rất nhanh bên ngoài trời đã gần sập tối, Điệp Vũ Dương đang nằm trên giường chuẩn bị đi ngủ, lại loáng thoáng nghe thấy tiếng của rất nhiều người đang kéo đến đây. Từ chuyện xảy ra lần trước, Thương Duật hiển nhiên cũng chưa từng ghé sang đây thêm lần nào, nhất thời tiếng ồn ngoài kia làm cho nơi này đột nhiên náo nhiệt hẳn lên, nay còn trẻ thế này mà tới, nói vậy là chuyện gì xảy ra đây?

Đang nghĩ tới đây, liền nghe có tiếng Hình Nhi bên ngoài đang vội vàng gõ cửa: "Tiểu thư, tiểu thư, không tốt rồi, Vương Gia và Ngọc Tổ phu nhân đang cùng nhau đến đây..."

Điệp Vũ Dương nghe xong liền tiến đến mở cửa, có chút khẩn trương hỏi: "Có chuyện gì sao?" Mấy ngày nay quá mức yên tĩnh, làm cho nàng cũng sớm quên mất chuyện Ngọc Tổ phu nhân.

"Họ nói là Vương phi sau khi uống xong thuốc của tiểu thư đưa thì thiếu chút nữa đã bị sảy thai. Giờ toàn bộ đại phu trong phủ đều đang ở Thanh Trúc viện nơi đó..."

Điệp Vũ Dương kinh hãi trừng lớn hai mắt, khó mà tin được hỏi: "Cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Thương Duật Vì Sao Lại Phát Độc?

Hình Nhi còn chưa kịp mở miệng, Thương Duật đã giống như gió lốc tiến vào, tay vung một chưởng rất nhanh liền giáng lên mặt Vũ Dương: "Điệp Vũ Dương, người thật là to gan mà!" Ngón tay hắn không chút nương tình chỉ thẳng vào Điệp Vũ Dương, hiện bị bạt tai bất ngờ kia đánh cho ngã ngồi xuống đất, hắn một bên giận sôi nói: "Người cả gan lại lần nữa dám hại đến đứa nhỏ trong bụng Hương Lăng?"

"Làm hại? Đứa nhỏ?" Điệp Vũ Dương thì thảo tự hỏi, đối với chuyện bất thành linh xảy ra trước mắt, nàng thật sự cảm thấy khó tiêu hóa. Đó chẳng phải là thị nữ do chính Hương Lăng phái tới muốn xin nàng cho một ít thuốc bỏ thai hay sao, thế nào bây giờ lại xuất hiện chuyện nghiêm trọng thế này chứ? "Nô tỳ bất quá chỉ đưa qua cho Vương phi thuốc dưỡng thai mà thôi, còn chưa..."

"Người nói là đưa thuốc dưỡng thai, nhưng mấy ai biết được trong thuốc đó lại chứa cái gì chứ, hại cho Hương Lăng chảy máu không ngừng, cũng may có Lý đại phu kia đã phải một phen liều mạng cứu trị, nếu không lần này tiểu thế tử chẳng phải đã bị chết trong tay người rồi sao?"

Nàng hai tay chống xuống, cố gắng đỡ lấy thân mình từ từ đứng dậy, đầu ngón tay nhẹ nâng lên, lau đi máu đang chảy nơi khóe miệng. Nàng cảm giác được nơi đó đang truyền đến đau đớn, bỏng rát, hấn ra tay quả thật không chút lưu tình.”Nô tỳ tự hỏi, Gia người cũng tin chuyện này sao?” Đôi mắt thâm sâu cố tình nhìn thẳng vào mắt hấn, ánh mắt cũng không dấu được một tia tuyệt vọng trong đó.

Thương Duật lờ đi, cố tình né tránh không muốn nhìn thẳng vào ánh mắt nàng. Hấn “hừ” lạnh một tiếng rồi nói:”Ngươi đã làm ra chuyện này mà còn dám hỏi lại bốn vương tin hay không tin sao? Điệp Vũ Dương, ngươi treu chọc, đùa giỡn bốn vương như vậy có phải cảm thấy rất cao hứng không? Lúc trước, đứa nhỏ kia của Hương Lăng bị mất, coi như trong đó Hương Lăng cũng có một phần trách nhiệm, cho nên bốn vương cũng vì thế mới cho qua, làm như không có chuyện gì phát sinh. Nhưng nay, ngươi lại cả gan ra tay một lần nữa, bốn vương nếu còn không trừng trị ngươi thì chẳng phải sẽ làm Hương Lăng đau lòng cùng thất vọng sao?”

Điệp Vũ Dương cắn chặt môi dưới, thật sâu thở ra một hơi:”Gia, người giờ đã khẳng định chuyện lúc trước là do nô tỳ cố ý làm, có đúng không?”

“Chẳng lẽ còn không đúng sao?” Hấn dùng sức đánh mạnh xuống chiếc bàn cạnh đó, cảm thấy vô cùng phiền muộn:”Ngươi đừng có dùng loại biểu tình thế này mà hòng nê hoặc bốn vương, bây giờ bốn vương sẽ nhất quyết không để mình phải vương vãi lần quần trong đó thêm một lần nữa!”

“Chỉ vì nô tỳ tặng một thang thuốc bỏ thai, liền nói là nô tỳ làm sao?”

“Ngươi đây là không thấy hoàng hà thì không chết tâm có phải hay không!” Ngọc Tổ phu nhân ra lệnh bảo thị nữ đem thuốc kia đưa tới trước mặt để cho mọi người có thể nhìn thấy một lượt, rồi sau đó bà ta mới tiếp tục mở miệng:”Trong chén thuốc này còn có bỏ thêm tủy hồng thảo. Mọi người hấn ai cũng biết rõ đây là loại thuốc có tác dụng phá thai rất mạnh, nay ngươi lại đưa thứ này cho Hương Lăng dùng, bằng chứng ở đó chẳng lẽ còn không thể nói rõ dụng ý của ngươi hay sao?”

“Tủy hồng thảo? Nô tỳ chưa từng nhớ qua bên trong thuốc dưỡng thai có thêm loại thuốc này.” Rõ ràng là đã có người cố tình muốn hãm hại nàng:”Mặc dù là bên trong có tủy hồng thảo đi nữa, đối với chuyện Vương phi mỗi ngày dùng thuốc dưỡng thai, Thanh Trúc viện quả quyết sẽ có người kiểm tra thuốc thang một lượt trước khi đưa cho nàng dùng. Vậy nếu rõ ràng bên trong thật sự có thêm tủy hồng thảo thì nô tỳ thật không tin bọn họ lại kiểm không ra đi.”

Lời này của nàng làm cho nét mặt Thương Duật trông càng thêm ảo não.

Ngọc Tổ phu nhân nghe thế cũng thoáng ngẩn ra, bà ta ngàn lần vạn lần không hề dự đoán Điệp Vũ Dương lại khó đối phó như vậy. Trước khi đến đây bà đã chuẩn bị lời nói đầu đó sẵn cả, nhưng trong phút này cổ họng giống như bị mắc nghẹn, nhất thời không biết phải nói cái gì mới phải, chỉ đành im lặng nhìn sang Thương Duật.

“Điệp Vũ Dương, ý của ngươi là nói thuốc này do người trong Thanh Trúc viện đã động tay qua sao?”

“Nô tỳ không có nói như vậy.”

“Ngươi rõ ràng là ý tứ này. Thị nữ trong Thanh Trúc viện kia tất cả đều do chính tay nha đầu Hương Lăng đã tỉ mỉ lựa chọn làm sao có thể có vấn đề cơ chứ? Mà ngươi, lần trước may mắn thoát khỏi hiểm nguy, chẳng qua là do nha đầu ngốc Hương Lăng đã một mực phủ nhận. Nhưng lần này thì chứng có coi như đã quá rõ ràng như thế, ngươi còn muốn chối cãi hay sao?” Dựa vào năng lực bà ta, nếu như thật sự muốn đối phó Điệp Vũ Dương, đương nhiên sẽ không cần thiết nhiều lời đứng đó đôi co với nàng làm chi. Nhưng chính vì Thương Duật cũng đang có mặt nơi này nên bà ta không thể hành động quá đáng:”Vương gia, người xem, miệng lưỡi nàng ta thật rất khéo đưa đẩy, rõ ràng là đang muốn thoát tội. Nói vậy đối với những gì Hương Lăng phải chịu đựng, chúng ta chẳng lẽ xem như không có gì hay sao?”

“Tam nương, xin người đừng quá nóng giận, ta biết rõ người đối Hương Lăng thật sự rất thương yêu!”. Với sự hiểu biết của Điệp Vũ Dương, thâm tình của Thương Duật đối với Hương Lăng so với bất kỳ ai khác càng sâu nặng hơn nhiều:”Tạm thời cứ như ngươi nói vậy. Bốn vương giờ chỉ hỏi thêm một câu, thuốc dưỡng thai này của ngươi là từ đâu mà có?”

Vừa nghe đến lời này Điệp Vũ Dương cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, hấn giờ lại còn cố tìm cách giải vây cho nàng hay sao? Nhưng hấn hấn cũng nên biết rõ nàng cho dù thế nào đi nữa cũng sẽ không bao giờ khai ra Ngự Mạch.

“Không nói có phải không? Trong vương phủ rõ ràng là đã có sẵn đại phu, ngươi lại không cần, lại cũng không biết đã đi nơi nào tìm ra loại thuốc dưỡng thai kỳ lạ này, còn cố tình tìm cách dụ dỗ cho Hương Lăng mắc mưu. Chờ đến khi Hương Lăng hỏi thuốc, ngươi liền vừa vặn thuận lý thành chương có cơ mà đưa thuốc dưỡng thai này cho nàng.” Hấn giờ đã tức giận đến nổi với tay đem tất cả bút mực trên chiếc bàn gần đó hướng nàng ném tới, không nghĩ lại bị trật, càng nổi giận dữ dội hơn:”Giờ phút này mà ngươi còn dám chối bỏ trách nhiệm à? Nếu như lần này bốn vương không thể trừng trị ngươi thích đáng, ngươi chắc sẽ không biết đâu là trời cao đất rộng! Người đầu đem nàng ta lôi ra ngoài phạt đánh hai mươi trượng trước rồi nói sau.”

Ngọc Tổ về mặt vui sướng khi thấy người gặp họa, lần này xem ra Vũ Dương muốn trở mình e rằng là một chuyện rất khó khăn:”Vương gia, hiện nàng ta đang có thai trong người, nếu như muốn phạt hay là cũng nên đợi nàng ta sinh con ra xong rồi mới phạt đi. Dù sao nếu như lỡ tay chẳng may làm bị thương tiểu thể tử thì cũng không tốt lắm”

“Tam nương, như vậy đối với Hương Lăng quả thật là rất không công bằng đi!”

“Không gì, trước tiên nên bảo trụ tiểu thể tử đã rồi có gì mới nói sau! Ta nghĩ Hương Lăng cũng sẽ hiểu chuyện mà không trách móc người đâu!”

“Vây được rồi!” Hấn xoay người nhìn lại mọi người đang có mặt nơi đây:”Nay mọi người trong Quyển Ly hiên phải chờ lại ở trong đây, đương nhiên không có lệnh ta cũng không được bước ra khỏi cửa hiên nửa bước. Một khi ai dám cãi lệnh, lập tức cứ lấy quân pháp mà trừng trị!” Nói xong Thương Duật cũng không hề một lần quay đầu nhìn lại, liền vội vàng bước nhanh rời khỏi Quyển Ly hiên, một mạch chạy tới Thanh Trúc viện.

Ngọc Tố phu nhân vờ như rất kinh ngạc, nhưng cũng không nói thêm lời nào.

Thương Duật vừa mới đi khỏi không lâu, Ngọc Tố phu nhân liền ra lệnh bảo mọi người lui đi: "Các người mau ra ngoài cửa, nhớ canh gác cho cẩn thận đây!"

Đợi mọi người rời khỏi, Ngọc Tố phu nhân mới nghiêng đầu nhìn nàng cười lạnh: "Điệp Vũ Dương, muốn đối chọi với ta, ngươi xem ra vẫn còn rất non nớt!" Bà ta bước nhanh vài bước đến chỗ cửa sổ, nhìn thấy trên đó còn đang bày mấy chậu hoa, vì đã sớm qua kỳ nở hoa nên giờ trong chậu chỉ còn trụi lũ, tro trọi một vài nhánh cây thật khô khốc.

Nhưng nó còn được như thế thì coi như sinh mệnh đã rất mạnh mẽ đi, mới chống chọi đến giờ phút này; nhưng ngẫu nhiên nếu có một vài cơn gió mạnh thổi tới, e rằng nó chỉ đành phải lìa cành mà thôi.

"Điệp Vũ Dương, ngươi thật sự rất thông minh. Nếu không phải vì lý do đó ta đây cũng không phải gấp rút muốn trừ khử ngươi!"

"Phu nhân thật là có lòng dễ mất đến nô tỳ!" Một tay vươn ra để Hinh Nhi giúp mình bôi thuốc, Điệp Vũ Dương nhìn bà đậm mặt mỉm cười: "Phu nhân, người không sợ ta cùng Vương gia sẽ vạch trần âm mưu của ngươi sao?"

"Sợ, ta làm sao mà không sợ cho được chứ! Nếu như không sợ thì ta làm sao lại phải cẩn dùng tới đũa nhỏ của Hương Lăng để làm tiền đặt cược đây?" Bà ta mỉm cười, tay nhẹ ngắt gãy một nhánh cây khô, giọng điệu trào phúng nói: "Ngươi hôm nay chẳng khác gì như lá khô trên cành, cho dù là một trận gió nhẹ thổi cũng đã đủ làm cho ngươi tan thành mây khói!"

"Kìa thật ra.... Vương gia, người như thế nào chưa gì đã quay trở lại chứ?" Điệp Vũ Dương kinh ngạc hô lớn, ánh mắt nhìn chằm chằm ra cửa.

Ngọc Tố phu nhân đang đứng dựa lưng về phía cửa lớn, mặt mày cả kinh, hoảng sợ đến xanh mét, quay đầu nhìn lại, nhưng phát giác đó chỉ là một khoảng trống trơn, ngay lập tức liền phản nộ chỉ vào Điệp Vũ Dương đang mỉm cười mà quát lớn: "Giỏi lắm, ngươi ngang nhiên còn dám gạt cả ta?"

"Có gì mà không dám chứ!" Đã không biết bao nhiêu lần nàng sớm cựa kề với cái chết, cho nên nàng so với cái chết đã không còn sợ nữa, càng không muốn nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của Ngọc Tố phu nhân. Nàng nắm thật mạnh cổ tay bà ta: "Mạng ta vốn đã định như vậy nhưng còn ngươi thì sao chứ? Sinh mệnh của ngươi rõ ràng là vạn phần tôn quý, nếu như muốn cùng nhau cả chết lưới rách, ta cũng không biết kết cục của ngươi sẽ tốt đẹp hơn ta được bao nhiêu đi? Đương nhiên còn bao gồm cả cái người gọi là Thương Thanh kia!"

Trong một khắc ngắn ngủi đó, bàn tay Ngọc Tố phu nhân đã vung lên cao, nghe thấy lời này bà liền thoáng dừng lại, cố vung ra khỏi tay nàng: "Tốt lắm, ngươi tạm thời cứ tiếp tục ở đó mà kiêu ngạo đi, đợi cho một ngày nào đó ngươi hoa tàn nhụy rữa, ta xem coi ngươi ngay cả chết như thế nào cũng không có cơ hội mà biết đi!" Bà thẳng thắn ngạo độc lên tiếng, sau đó nổi giận dưng dưng, bất bình mà bỏ đi một mạch.

Đợi cho tất cả mọi người đã kéo đi khỏi hẳn, Điệp Vũ Dương mới cảm thấy cơ thể rã rời mệt mỏi, liền ngồi bệt xuống. Tất cả những chuyện vừa mới phát sinh hết thảy nàng thật cảm thấy quá mức buồn cười, làm cho nàng nhất thời không thể nhận ra đâu mới là sự thật.

Hinh Nhi và Tiểu Hồng lặng lẽ thu thập hết mọi thứ hỗn độn trong phòng. Thương Duật mỗi lần nổi giận chẳng khác nào như giông bão kéo tới, nhưng từ khi đến Trữ Thành trở về sau, hẳn rất ít khi nào trừng phạt tiểu thư, mặc dù là đôi khi rất tức giận đi nữa, hẳn cũng đều trên đồ đạc của nàng phát tiết mà thôi. Đến lúc đó dù cho là món vật quý giá chẳng nữa hẳn tuyệt đối ra tay không hề lưu tình.

Đối mặt với ánh mắt ngập tràn lửa giận của Thương Duật, phần lớn nàng đều dùng trầm mặc để đối phó, ngẫu nhiên nàng cũng nói một hai câu, nhưng thường bị hấn giận dỗi cắt ngang. Nam nhân này hẳn thật sự rất thích tức giận, mà nàng lại vẫn luôn dùng vẻ mặt lạnh đậm chống lại, cũng bởi nàng càng làm như thế, Thương Duật lại càng thêm khó nén tức giận. Đôi khi nhớ lại nàng thấy rất buồn cười, Thương Duật hẳn thật chẳng khác nào như một đứa nhỏ mới lớn vậy.

Tay nàng nhẹ chạm lên chỗ vết thương nơi đầu vai, đây là do bị hấn cắn qua, cảm giác đau đớn truyền tới chưa từng vui đi, vẫn còn rất chân thật không hề giả chút nào. Nàng lại nhất quyết cố tình không bôi thuốc lên vết thương đó, bởi vì nàng muốn dùng miệng vết thương này để nhắc nhở chính mình, đây là lúc nàng tại Mưa Bụi lâu bị hấn dùng lực cắn mạnh gây ra. Vết thương tuy rất đau nhưng lại làm cho nàng cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Bọn họ tuy đã rời đi, nhưng cũng không quên để lại rất nhiều thị vệ canh chừng bên ngoài Quyển Ly hiên, mục đích rõ ràng muốn trói buộc sự tự do của nàng. Nhìn tình cảnh này nàng ít nhiều cũng có thể hiểu được tình hình trong vương phủ quả thật đang rất khẩn trương.

Sau khi dùng xong bữa tối, Điệp Vũ Dương sớm muốn đi ngủ. Mấy ngày nay Thương Duật vốn chưa từng ghé qua, nên nàng cũng sớm quen dần.

Trong lúc mê mang, mộng lung, nàng giống như cảm giác trên mặt có một chất lỏng lạnh lạnh, xung quanh có một cỗ hương thơm bao bọc, cảm giác được hơi thở quen thuộc đang từ từ bao chặt lấy hơi thở chính mình.

Là hẳn, thế nhưng trong thời điểm khẩn trương thế này mà hẳn lại còn dám tiến đến đây sao? Vốn nàng muốn tiến sát vào trong lòng hẳn, cảm nhận ấm áp quen thuộc kia nhưng vì nghĩ đến việc hẳn đã cố tình giấu diếm nên nàng lập tức xoay người, rất không khách khí dựa lưng về phía hẳn. Nàng để mặc cho mình tùy ý, mặc cho mình tự do kiêu ngạo trước hẳn. Có lẽ nàng giận bởi vì gần đây cảm thấy hẳn thế nhưng lại đối nàng không tín nhiệm cho nên mới hành động như thế.

Bàn tay Thương Duật đang nhẹ giúp nàng bôi thuốc, bị hành động bất ngờ của nàng cứ như vậy liền bị lơ lửng treo giữa không trung.

"Đánh rất đau sao?" Thương Duật không hề tỏ ra tức giận, chỉ là vô cùng ôn nhu mờ mịt: "Xoa thuốc xong sẽ không đau nữa!" Nhìn thấy trên mặt

nàng giờ đã sưng húp lên thế kia, xem ra thương thế cũng không phải là nhẹ đi.

....Trầm mặc..... Vũ Dương dù là đã tỉnh lại nhưng nàng đối hấn chỉ có trầm mặc....

“Nàng mau nghiêng qua đây, ta thật không thích nàng đưa lưng về ta chút nào cả!” Hấn dường như mất hết kiên nhẫn, hạ lệnh cho nàng xoay người lại. Bởi vì lúc này trên tay đang có thuốc bôi nên hấn nhất thời không thể động thủ.

...

Thật là đáng giận mà. Thương Duật lấy tay vươn ra kéo nàng lại gần, hung hấn nói: “Ta đây cũng không phải là cố ý! Vì không cẩn thận nên mới ra tay nặng như vậy, nàng chắc cũng không...”

“Người và Ngự Mạch cùng nhau hợp lại để gạt ta!”

Vốn bị những lời này làm cho hơi hoảng sợ, nhưng Thương Duật nghe nàng nói thế bất giác liền bật cười: “Nàng làm sao mà biết được?” Xem ra không phải vì hấn ra tay quá nặng, nghĩ thế nên trong lòng thoáng cũng cảm thấy thật yên tâm.

“Vai của ta bị người cắn!”

Á, Thương Duật ngượng ngùng nhìn nàng, không ngờ hấn còn đi cắn vai nàng à? Nhưng vì sao hấn lại không hề hay biết gì chứ? “Rất đau sao?” Hấn giúp nàng đem áo lót cởi bỏ, khi nhìn đến thương thế chỗ vai mới phát hiện vì nàng chưa từng bôi thuốc, nên xem ra vết thương giờ là đã rất trầm trọng đi: “Tại sao lại không chịu thoa thuốc chứ? Trong viện này hạ nhân hậu hạ chủ tử kiểu gì không biết?” Hấn nói xong còn định xuống giường, xông ra ngoài dạy cho họ một trận nhưng lại quên mất chính mình khi này là lén lén vào trong đây.

“Không có việc gì, ta thật ra đã cố tình không bôi thuốc.”

Bước chân hấn nhất thời dừng lại. Nàng không thoa được thật ra là có nguyên nhân, nàng sợ mình trong lúc bị thương đã bị hoang tưởng mà hiểu lầm, đồng thời muốn dùng nó để chất để hấn khi đó không còn lời nào mà chối cãi, cũng chính vì như thế nên hấn mới thường xuyên bị nàng chọc tức đến tức giận không thôi. Trên đời này nữ nhân như nàng sợ là đã không có người thứ hai: “Đứa ngốc!” Tay hấn duỗi ra, muốn ôm lấy nàng, không ngờ vẫn bị nàng cự tuyệt, đưa ánh mắt lảng lảng nhìn hấn không tha, xem ra nàng vẫn còn ghi hận trong lòng đây: “Ta bắt quá là sợ nàng bị nguy hiểm, nàng thế nào đắc tội người khác, nàng chắc hấn cũng không phải không biết. Nên nếu đến lúc đó nhờ bị tam nương bắt được nhục điểm, chỉ sợ chuyện hôm nay cũng không thể được suông sẻ như vậy!”

Lời này thật ra cũng rất có đạo lý của nó, nhưng mà: “Ta đắc tội với người nào chứ? Ta bắt quá chỉ là kiêu lời.” Nàng chưa bao giờ cùng bất luận kẻ nào so đo, nếu thực là có tranh chấp, bắt quá cũng là do hấn đã trêu chọc gây ra chẳng phải sao?

Hấn nghe xong, cử chỉ rất tự nhiên đem nàng kéo chặt vào lòng. Có lẽ ngay cả chính nàng cũng chưa từng phát hiện qua, vô tình trong lúc hai người ở chung nàng đã không còn đối hấn mà sử dụng kính ngữ nữa: “Không sai, nhưng mỗi một câu nàng thốt ra thật là làm cho người ta không khỏi tức chết mà!” Thương Duật hôn nhẹ lên đầu mày còn đang nhàu chặt của nàng, tiếp tục cười nói: “Lúc trước ta không phải đã thường nói qua chuyện này với nàng sao?” Nhẹ nhàng lấy bàn tay đang còn có thuốc, xoa lên bên má trái của Vũ Dương, để cho thuốc đó có thể từ từ mà thấm vào chỗ vết thương.

“...” Không còn lời nào để nói, nàng nghĩ lại một lượt chuyện xảy ra từ trước đến nay: hình ảnh Thương Duật tàn nhẫn của ngày trước hiện lên thật rõ ràng, chẳng khác nào như chuyện mới phát sinh ngày hôm qua. Có thể nói hấn đối với nàng thế này đã quá là tốt rồi, nàng tại sao giờ lại để ý nhiều như vậy chứ?

“Không cho nàng được nghĩ nữa!” Tay hấn chà thuốc hơi dùng thêm sức, làm nàng đau điếng đến há hốc miệng, gần kinh hô ra tiếng, nhưng cũng trong một khắc đó, hấn đã rất chuẩn xác lấy môi mình đặt tại môi nàng, đem tất cả đau đớn kia của nàng mà nuốt chửng vào.

Sáng sớm hôm sau khi tỉnh lại, Diệp Vũ Dương mới phát hiện bên má trái mình so với hôm qua càng bị hóp lại hơn. Nam nhân này quả là không biết thế nào là ôn nhu mà, đôi khi được hấn đối đãi ôn nhu, không khéo lại còn phải trả giá cho những đau đớn về sau.

Những ngày tiếp theo sau đó, Diệp Vũ Dương đều trong sân viện nhỏ của mình đi tới đi lui. Thai nhi trong bụng cũng ngày một lớn làm cho thân mình nàng di chuyển ngày càng bất tiện, nên nàng cũng thuận theo mỗi ngày ở Quyển Ly hiên mà ngây ngốc, không hề muốn bước ra khỏi cửa. Xem ra đây cũng không phải là chuyện xấu gì. Thương Duật ngẫu nhiên cũng tiến đến xem nàng, hấn cũng là tránh nặng tìm nhẹ, nói sơ một số chuyện, bởi vậy nàng cũng thật sự khó mà biết được tình hình thực tế đang tiến triển bên ngoài là thế nào.

Về phần Hương Lăng, nàng ta trên cơ bản hầu như là mặc kệ mọi thứ trong Vương phủ. Thân mình nàng ta vốn đã hư nhược, nên từ khi có thai về sau phần lớn nàng đều nằm nghỉ ngơi trên tháp thượng. Biết chuyện Diệp Vũ Dương bởi vì mình mà bị giam lỏng nàng cũng có đôi lần khuyên nhủ Thương Duật, lại thấy cũng không có biến chuyển gì nên cũng liền bỏ qua không nghĩ tới nữa, trước sinh hoàn đứa nhỏ xong rồi tính sau.

Nghe Hinh Nhi nói đại thiếu gia giờ đã trở lại, Diệp Vũ Dương cũng không thấy có gì là kỳ quái cả chắc một phần là do sớm đã đoán được chuyện tình bên trong, chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra mà thôi. Diệp Vũ Dương đương nhiên cũng hiểu rõ, nay chắc đã đến thời khắc mấu chốt, mọi chuyện rất nhanh sẽ có định cuộc nên Thương Thanh dù sao cũng đã đến lúc nên trở về. Ngọc Tố phu nhân có lẽ đã chuẩn bị tất cả thật thỏa đáng, chỉ là đang chờ thời điểm Thương Duật phát độc mà thôi.

Tất cả những chuyện này hết thảy đều nhờ hạ nhân trong phủ lui tới mà nàng mới biết được. Về mặt bọn họ rõ ràng rất dè dặt, mọi cử chỉ hành động đều thật thận trọng, có thể thấy được tình hình vương phủ hiện giờ là khẩn trương cỡ nào.

Ngọc Tổ phu nhân đã muốn một tay chường quân mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ, Thương Duật hiển nhiên càng không thèm để ý, trái lại còn có vẻ như thật mừng rỡ, vì nhờ như vậy mà Hương Lăng mới có thể thành thời để nghỉ ngơi nhiều hơn.

Kỳ quái chính là hôm nay đột nhiên Thương Duật sai người tiến đến, bảo là buổi tối có gia yến, và nàng bắt buộc cũng phải đến tham gia.

Sau đó qua tìm hiểu nàng mới biết thì ra là do Ngọc Tổ phu nhân yêu cầu, bởi vì đêm nay là yến tiệc mừng Thương Thanh lần đầu tiên trở về nhận lại thân thích. Đương nhiên bà ta cũng muốn từ yến tiệc này thông báo cho mọi người biết hẳn không phải ai khác mà chính là đại ca của Thương Duật, trong phủ này ngoại trừ Thương Duật ra, Thương Thanh hiển nhiên cũng là người lớn nhất.

Tình huống thế này nàng cảm giác giống như họ là muốn báo cáo một tin gì đó, cũng giống như là đang muốn chuyển giao chuyện gì.

Thương Thanh thân mình không cao lớn bằng Thương Duật, nhưng lại thêm vào đó là một ít khí chất rất thanh tao nho nhã. Lúc hắn xuất hiện ở yến hội, nhìn đến khí chất của hắn thật sự rất khó làm cho người ta đem hai người họ liên tưởng là huynh đệ. Hắn sở hữu một khuôn mặt tuấn tú, đôi con ngươi đen như mực, cũng có một vài tia linh khí bức người nhưng lại rất ảm áp, đôi môi mỏng nhưng thật ra đây lại là điểm rất giống với Thương Duật. Khóe miệng hơi gợn cao nhưng nhìn qua lại không có sự thâm thúy như Thương Duật mà chỉ có thêm vài phần sáng lạn. Mái tóc đen được búi gọn lên cao bằng một cây trâm bằng trúc, trên người là bộ trường bào màu xám càng tôn thêm vẻ tuấn đạt phi phàm của hắn.

Nhìn hẳn thế này quả thật trông rất vô hại, nếu như không phải biết rõ đây là con ruột của Ngọc Tổ phu nhân, nàng cũng sẽ lo lắng mà không đề phòng với hắn. Đây chính là điểm mà Thương Duật thật sự so với hẳn xem như kém rất xa, nam nhân kia toàn thân trừ bỏ sát khí thì chính là khí phách ngạo nghễ và cuồng vọng không thôi.

Thấy Diệp Vũ Dương đang đánh giá Thương Thanh, Thương Duật liếc nàng một cái, có ý cảnh cáo, theo sau đó liền đứng dậy chào đón hẳn ta: "Đại ca, người về đã nhiều ngày thế mà hôm nay mới có dịp để mở tiệc tẩy trần, mong rằng huynh sẽ không ngại!" Hắn bắt động thanh sắc, thân mình tiến đến trước mặt Thương Thanh, vừa vận chận lại tầm mắt Diệp Vũ Dương đang đánh giá Thương Thanh.

Nàng đạm mạc lắc đầu cười nhẹ, nam nhân này tính tình quả thật là trẻ con mà.

Thương Thanh mỉm cười càng thêm ôn hòa, đáp lại: "Vương gia đa lễ rồi!" Huynh đệ hai người nhìn vào không coi như rất hòa hợp nhưng cũng không thể nói là quan hệ không tốt. Dù sao Thương Thanh từ sau khi Thương Duật lên kế tục ngôi vị thì liền rời đi, qua nhiều năm thế này ngẫu nhiên tin tức mà hắn quay trở về cũng bất quá là do từ Ngọc Tổ phu nhân mới nghe được.

"Đại ca, nhiều năm như vậy huynh không trở về phủ một lần thật sự làm cho tam nương vô cùng lo lắng!" Thương Duật ôn hòa mở miệng, nói xong có ý nhìn đến Ngọc Tổ phu nhân đang đứng cách đó không xa, tròn mắt giờ đã đỏ hoe: "Tam nương, lần này đại ca trở lại, người có phải nên nghĩ đến chuyện giữ hẳn ở lại luôn không?"

Chỉ là một câu bình thường đem chuyện nhà ra mà tán gẫu, nhưng Diệp Vũ Dương không khó nghe ra hẳn là đang có dụng ý thăm dò.

Ngọc Tổ phu nhân lau đi khóe mắt, cảm động đáp: "Cám ơn Vương gia quan tâm, nhưng chuyện này còn tùy thuộc vào cái nhìn cá nhân của mỗi người!"

Từ đầu đến cuối, Thương Thanh chưa hề biểu lộ một chút thái độ nào khác thường, cho dù là hiện tại nhìn thấy người nhà đang đứng trước mặt, hẳn vẫn chưa từng biểu lộ một chút kích động thái quá nào: "Lần này trở về, con sẽ không bôn ba bên ngoài nữa, sẽ nghe theo ý kiến của mẫu thân vậy!" Nói xong hẳn còn vỗ vỗ bả vai Ngọc Tổ phu nhân.

Thương Duật giống như đã hiểu rõ liền mỉm cười, chỉ chỉ về phía Hương Lăng đang ngồi một bên: "Đại ca, đây là nội tử Hương Lăng, từ khi huynh rời đi cũng chưa từng trở về nhà một lần nào, sợ rằng cũng không biết nàng!". Từ khi yến hội bắt đầu Hương Lăng vẫn ngồi một bên mỉm cười không ngừng.

Bởi vì nàng đang ngồi dựa lưng về phía hẳn, nên Thương Thanh cũng không thấy rõ bộ dạng của nàng. Khoảng khắc nàng xoay người, nhìn đến Hương Lăng sắc mặt hẳn liền khẽ biến, nhưng nháy mắt đã hoàn toàn khôi phục lại vẻ ban đầu: "Thỉnh Vương Phi thứ lỗi, lần này trở về lại quên đem theo quà gặp mặt!" Hắn cúi đầu, nhìn đến chỗ bụng Hương Lăng, hẳn giống như hơi khựng lại một chút, rồi sau đó tiến nhanh đến chỗ ngồi của mình.

Hương Lăng vốn đang mỉm cười, khi xoay người nhìn đến Thương Thanh kia, tay nàng nhẹ siết chặt một chút: "Đại ca thật sự đã quá khách khí rồi!"

Hai người đều uống lên chén rượu, sau đó Thương Duật tiến lên đỡ Hương Lăng ngồi vào chỗ.

Thoáng nhìn thấy Thương Thanh biểu hiện kỳ quái, lại nhìn sang Hương Lăng, nàng phát hiện hai người này ánh mắt có chút gì đó khác thường, lại cũng không biết phải hình dung thế nào.

Ăn uống được một hồi, mọi người ngồi ở đây rất nhanh đều bị Thương Thanh chậm rãi hấp dẫn. Từ trong miệng hắn không ngừng xuất hiện nhiều ngôn ngữ rất mới mẻ, hẳn lấy ra những vật dụng đem về cho mọi người xem, đều là những vật nhỏ rất hiếm thấy được ở nơi biên cương này, lại tặng cho mỗi người một phần quà gặp mặt nho nhỏ, nên tất cả thê thiếp thoáng cái liền thấy rất vui sướng.

Chỉ có duy nhất Diệp Vũ Dương vẫn luôn một bên cẩn thận chú ý, quan sát mọi nhất cử nhất động của Thương Thanh. Ánh mắt chuyển qua Ngọc Tổ phu nhân, nhìn thấy bà ta bộ dạng lẫn tư thái đều rất đặc ý nhìn nàng, không hề có một tia lo lắng nào.

Ngọc Tổ phu nhân cùng mọi người trò chuyện rất vui vẻ, còn có ý cười trách móc: "Thanh nhi, sao con không kính vương gia một ly, thật sự là không biết lễ nghĩa cấp bậc gì cả!" Tuy là lời trách cứ nhưng giọng nói lại ôn nhu thật rõ ràng.

"Vương gia, ta đây kính người một ly!" Thương Thanh mỉm cười đứng lên, bưng một chén rượu đến rồi nói: "Có thể một tay thống nhất mười thành ở biên

cuong, thế lực Vương gia hiện nay có thể nói là khiến cho người người thật rất hâm mộ cùng kính ngưỡng đi!”

“Đại ca người thật rất biết nói đùa!” Đêm nay Thương Duật đã uống rất nhiều, giờ lại còn đang bùng lên một chén rượu nữa. Hai người nhanh chóng nâng cốc chạm nhau: “Uống!”

Nói rồi ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, bộ dạng sáng khoái vô cùng.

Sau khi uống xong, Thương Duật lấy khăn ăn lau lau khóe môi, rồi sau đó như muốn khoe mẽ nhìn nhìn Diệp Vũ Dương.

Động tác này làm cho Diệp Vũ Dương rất vừa lòng, nàng đã sớm dặn dò hần qua chỉ cần Ngọc Tổ phu nhân mời rượu, hần phải dùng khăn ăn, vờ lau đi khóe môi, rồi sau đó đem rượu trong miệng nhả ra, có như thế mới tránh không bị trúng thêm độc. Dù sao Ngự Mạch có thể giải là mị độc, nếu như Ngọc Tổ phu nhân vì đề thêm phần chắc chắn mà cố tình hạ thêm một loại độc khác, thì đến lúc đó chỉ biết là càng khó giải quyết hơn.

Hương Lăng ngồi cạnh Thương Duật, nhưng từ khi yến hội bắt đầu về mặt đều có chút hoảng hốt, giống như đang cố gắng chịu đựng gì đó.

Thương Duật nhìn thấy vẻ mặt nàng lo lắng liền hỏi: “Làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

“Dạ! Gia, thiếp đây muốn về trước!”

“Bỏn vương đưa...” hần còn chưa nói hoàn, mới đứng lên, thân mình liền cứ thế mà thẳng tắp ngã xuống.

“Gia...” Hương Lăng thất kinh hô lớn, cũng không thể đỡ lấy hần, chỉ tro mắt đứng nhìn thân mình Thương Duật từ từ ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Vũ Dương Bị Tập Kích

Từ xa Diệp Vũ Dương một khắc kia nhìn thấy Thương Duật ngã xuống, toàn thân thoáng hơi chấn kinh, lòng khẩn trương nhìn mọi người đang hỏi hả vậy quanh hần.

Ngọc Tổ phu nhân vẫn đứng một bên tươi cười, bộ dạng vô cùng đắc ý. Sau khi đưa mắt lướt nhanh qua người Diệp Vũ Dương một cái, bà ta liền mang vào bộ mặt vờ như rất lo lắng đứng dậy hô to: “Làm sao vậy? Rốt cuộc đây là chuyện gì đang xảy ra? Vương gia thật là bị cái gì đây?” Tiếng hét chói tai của bà ta vang lên, giọng hơi khan khan tựa như đang bị ai đó siết chặt nơi cổ họng, khó nghe vô cùng, nhưng đồng thời cũng thành công biểu hiện được sự bất an trong lòng.

Mọi người vẻ mặt lo lắng tiến đến bao vây chung quanh Thương Duật, nhưng mà thật lòng quan tâm hần lại có mấy người cơ chứ. Thoáng nhìn thấy Diệp Vũ Dương bộ dạng hoảng hốt thế này, Hương Lăng trong lòng hơi có chút lo lắng. Vũ Dương không thể được như nàng có thể tự do tiến đến lo cho an nguy của Vương gia, bởi vì nàng ta và hần hiện giờ còn tồn tại biết bao nhiêu là vấn đề chưa giải quyết.

Diệp Vũ Dương lẳng lặng nhìn đám người nâng Thương Duật đi càng lúc càng xa, giống như những chuyện trước mắt hết thảy chẳng liên quan chút gì đến mình, nhưng mấy ai biết được lòng nàng giờ phút này như đang trong cơn dầu sôi lửa bỏng thế nào. Có lẽ cơn đau đã quá mức chịu đựng nên nàng đã không còn cảm giác gì nữa, vì thế hiện tại nàng mới có thể tro mắt nhìn hần hôn mê bị đưa đi mà không chút xúc động, càng để cho người khác nhìn vào có cơ hội chỉ trích, chê cười mình. Đến khi nhìn thấy từng giọt từng giọt máu tươi đang dần dần chảy ra từ nơi khóe môi của hần thì hốc mắt nàng cũng ngân ngấn đầy nước mắt.

Chậm rãi xoay người, nàng đưa mắt ngược nhìn chân trời xa xa mà trong lòng chỉ thấy đau xót cùng ê ẩm. Khóe mắt ngấn lệ nhưng vẫn có thể xuyên qua đám người nhìn thấy hai bên má hần giờ đã tái nhợt, tựa như đang ngủ một cách tĩnh lặng, thật tĩnh lặng....

“Diệp Vũ Dương, không được khóc, hần sẽ vì thế mà lo lắng, rất lo lắng....” Nàng cố trừng to hai mắt, cảm giác cay xé trong hốc mắt dâng lên khó chịu vô cùng, nhưng dù vậy nàng cũng cố đem tất cả nước mắt còn chưa kịp chảy ra, cố nuốt vào hầu gian.

Lúc này, nàng mới thật sự nhận thấy một điều rằng dù bản thân mình có càng làm bộ thờ ơ, không chuyện gì thế nào thì những đau đớn, nhức nhối kia càng thêm mãnh liệt. Nỗi đau đớn như chậm rãi từng chút rót vào, thâm nhập sâu vào nội tâm cho đến khi đạt đến mức cực hạn thì tâm nàng đã gần như tê dại, không còn cảm giác nào.

Nàng cất bước rời đi, chiếc váy dài màu trắng kéo dài bên dưới, thành công quét sạch đi tất cả dấu vết thân nhiên, thờ ơ vừa rồi. Diệp Vũ Dương lúc này mới phát hiện trái tim mình đã chết lặng, nàng chẳng qua chỉ là đang làm bộ như rất kiên cường mà thôi.

Ánh trăng nhẹ nhàng trải dài xuống thân hình yếu ớt, đon độc của nữ tử bên dưới làm cho nó đã tịch liêu giờ trông càng thêm vài phần phiêu linh. Nàng hiện ngang cổ thẳng lưng bước về phía trước, nhưng mỗi một bước chân giẫm xuống nàng như cảm giác mình đang tự đâm lên tim mình. Nàng hành động

như vậy chẳng qua là muốn nhờ con đau kia thức tỉnh bản thân mình từ trong con tê dại, trầm mê mà thôi, dùng lý trí bắt buộc mình không cần phải lo lắng cho hấn.

Thương Duật vừa mới hôn mê không lâu, Ngọc Tổ phu nhân liền sai người đem Hạo Thiên viện phong tỏa, ngay cả Lãnh Mi trước giờ luôn hầu cận bên cạnh Thương Duật bà cũng không cho đến thăm.

Vì vậy đối với bệnh tình Thương Duật biến chuyển thế nào, mọi người chỉ là nghe truyền miệng từ những hạ nhân trong phủ nói lại mà thôi, đồng thời có thể thấy được toàn bộ Vương phủ không lâu sẽ bắt đầu thay hình đổi dạng.

Từ lúc Thương Duật lâm vào hôn mê về sau, Ngọc Tổ phu nhân càng ngày càng thêm ngang ngược, lộng hành. Tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ cho đến những công vụ bên ngoài bà ta đều do một mình bà ta làm chủ.

Cho đến lúc Hương Lăng bắt đầu ý thức được phần nào những biến cố sắp sửa phát sinh thì tất cả đều đang từng chút phơi bày trước mắt. Không thể trách Hương Lăng, không phải do nàng ta phát hiện quá muộn mà chính là nàng đã bị rơi vào kỷ niệm đông quá sâu, đã quá tin tưởng người gọi là tam nương kia mà thôi. Nàng làm sao có thể ngờ được người phụ nữ trước đây luôn đối nàng như mẫu thân thể nhưng lại có ý, âm thầm dồn phu quân của nàng vào chỗ chết chứ? Đối mặt với hiện thực trước mắt làm cho tâm nàng loang lổ đau đớn, nghĩ đến thôi mà toàn thân nàng không ngừng càng thêm run rẩy.

Lúc Hương Lăng đến thăm Thương Duật, lại vừa vặn Ngọc Tổ phu nhân cũng có mặt ở đó. Nàng còn chưa tiến vào thì đã bị hai tên thị vệ chặn lại trước cửa.

“Đứng là chó cậy chủ nhà, ngay cả ta mà các người cũng dám ngăn cản sao?” Hương Lăng vẻ mặt lạnh lùng cùng tức giận không thôi nhìn hai tên đang đứng cản đường. Nàng ngần lẩn vẩn cũng không dự đoán được thì ra ngay cả đối với nàng đây mà tam nương cũng hết sức đề phòng.

“Thật xin lỗi, Vương phi! Nô tài cũng là phụng mệnh làm việc!”

“Ý tứ của người là ngay cả ta dù hôm nay có muốn đến xem Vương gia cũng không thể được hay sao?”

“Thỉnh Vương phi...”

Thị vệ còn chưa nói hết lời, chỉ nghe “Ba” một tiếng thanh thúy truyền đến. Một thân ảnh màu xám không biết khi nào từ phía sau Hương Lăng thoảng cái vọt tới lướt qua người nàng: “Hôn trưởng, ngay cả đường của Vương phi mà các người cũng dám cản sao?” Âm thanh dễ nghe của Thương Thanh vang lên lúc này hoàn toàn lộ vẻ hung ác.

“Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết!” Hai tên thị vệ vừa thấy người đến là Thương Thanh liền lập tức quỳ xuống: “Vương phi, xin mời vào trong!”

Hương Lăng đưa mắt liếc nhìn sang Thương Thanh một cái. Nếu như là ngày trước, nàng quả quyết đã xoay người rồi đi vì nàng thật sự không thể nào chịu đựng được nổi tức giận cùng nhục nhã này, nhưng giờ nàng chỉ đành khép hờ đôi mắt, sau đó lách người rồi bước vào trong Hạo Thiên viện.

Vào đến bên trong, Ngọc Tổ phu nhân một khắc vừa nhìn thấy nàng, trên mặt liền hiện lên tia tức giận: “Hương Lăng, người có gì không ở lại Thanh Trúc viện mà nghỉ ngơi dưỡng thân cho khỏe, giờ lại còn đến đây chứ?” Tuy bà nói như thế nhưng mặt khác vẫn sai người tiến đến đỡ Hương Lăng ngồi xuống.

“Là ta để cho Vương phi tới đây!”

Đêm đó, phát hiện Thanh Nhi sau khi nhìn thấy Hương Lăng thì có vẻ khác thường, trong lòng bà đã hoài nghi, nhưng giờ chứng kiến tình cảnh này trước mắt thì bà càng khẳng định mình đã không hề đoán sai.

“Tam nương, cho dù là phận dâu con như ta không thể giúp được gì nhiều, nhưng sức khỏe Vương gia không tốt, theo lý mà nói ta cũng nên đến thăm hỏi mới đúng!” nàng vẫn giữ vẻ tươi cười trước giờ, không hề mang theo một chút giả dối nào.

Lời nói thốt ra không nặng không nhẹ, giống như nàng không chút để ý, bận tâm nhưng đây cũng chính là cách để Hương Lăng tự tìm cho mình có một cái cớ. Nếu giờ phút này nàng dùng thái độ cứng rắn, theo tình thế của mình hiện tại thì nàng có thể quả quyết một điều đó là sau này nàng đừng hòng sẽ còn một cơ hội nào để đặt chân đến Hạo Thiên viện này lần nữa. Nhưng nếu nàng dùng thái độ thờ ơ, giống như nàng đối với chuyện này không hề có chút liên quan gì thì cơ hội được trở lại thăm hấn cao hơn, cộng thêm những lời này thốt ra, lọt vào tai người khác hiển nhiên lại càng có vẻ thuyết phục.

Dù sao xưa nay Hương Lăng đối với hậu viện thế thiếp trong phủ đều rất tốt, nàng đối với Diệp Vũ Dương lại càng rất nhiệt tâm, cho nên trong lòng Ngọc Tổ phu nhân cũng từng hoài nghi có lẽ tình cảm nàng đối với Thương Duật chắc cũng không mấy gì sâu đậm. Nay nghe chính nàng nói như vậy, ngược lại bà ta càng dễ dàng tin tưởng hơn. Bà đau lòng mỉm cười, vì Hương Lăng mà cảm thấy thật không đáng chút nào: “Nha đầu ngọc, người quả thật đã quá lương thiện rồi!”

Hương Lăng không nói gì, chỉ là ánh mắt hơi quét qua Thương Duật đang nằm trên giường kia, tâm hung hăng co giật một trận, nhưng dù vậy nét mặt và ánh mắt nàng vẫn chưa từng thất thố, để lộ ra một chút yếu ớt nào: “Tam nương, Vương gia không tỉnh lại nữa sao?” Nàng cố giữ cho mình thật bình tĩnh mà nói ra lời này, trong lòng lại không không chế mà cảm thấy đau đớn. Nàng không dám thương tâm, không dám tuyệt vọng, bởi vì mỗi nhất cử nhất động của nàng hiện tại đều đang lọt vào trong mắt người khác, chỉ cần không cẩn thận một chút, thì nàng và hấn sẽ như trời đất cách biệt. Chỉ nghĩ đến khả năng này có thể xảy ra mà thôi nàng đã cảm thấy trong lòng nhức nhối, đau đớn đến khó chịu cỡ nào, nếu thật sự có một ngày như vậy nàng thật không biết lúc đó mình phải làm thế nào đây?

“Cũng gần như vậy!” Nói xong bà còn lấy tay nhẹ vỗ nhẹ lên vai nàng.”Người cũng nên nghỉ thoáng một chút, dù sao chuyện này chúng ta cũng không có cách nào không chế.”

“Ta đây đã hiểu!”

Nhìn bộ dạng hai người bọn họ thật nhân nhả, giống như đang nói chuyện nhà cửa bình thường, tựa như người mà các nàng đang đàm luận đối với chính mình một chút quan hệ cũng không có, thái độ chỉ có bình tĩnh và thờ ơ.

Thương Thanh đứng một bên cũng không nói gì, ánh mắt âm áp mỉm cười nhìn Hương Lăng, trong đó không dấu được sự sùng nịnh. Tuy là giờ phút này hắn đang mỉm cười nhưng ẩn sâu nơi đáy mắt là sự quan sát tỉ mỉ mọi nhất cử nhất động của Hương Lăng, dù là một chút biểu tình rất nhỏ hắn cũng không muốn bỏ qua. Hắn giống như đang thăm dò phán đoán tính chân thật qua lời nói của nàng, mặt khác lại vờ như không để ý, nhân nhả đứng một bên nghe Ngọc Tổ phụ nhân và Hương Lăng tán gẫu.

Nói chuyện với Ngọc Tổ được một lúc, Hương Lăng liền đứng dậy cáo từ:”Tam nương, ta muốn về trước, đứa nhỏ trong bụng đã muốn kiếm chuyện.”

“Ừ, đi nhanh đi thôi, nếu muốn đến thăm thì cứ việc tự nhiên, nhưng người phải nhớ chú ý thân mình một chút, có biết không!” Bà tỏ ra mình là người rộng rãi, cho phép nàng có cơ hội tùy thời đến thăm hắn.

Hương Lăng vô cùng xúc động, trông mắt rất nhanh liền phấp hồng:”Tam nương, người đối với Hương Lăng quả thật quá tốt!” Xúc động này hoàn toàn là thật, hốc mắt phấp hồng của nàng cũng không phải giả, nhưng kích động lớn nhất là nàng giờ có thể thường xuyên được nhìn thấy Thương Duật.

“Được rồi, mau quay trở về đi!”

Hương Lăng cúi người hành lễ, sau đó mới theo Linh Nhi rời khỏi.

Bước ra đến sân, nàng gắt gao khép chặt đôi mắt, mặc cho nước mắt tùy ý rơi xuống. Đến khi nghe thấy phía sau có tiếng bước chân truyền tới nàng thế này mới hít sâu một hơi, lau đi nước mắt đọng lại nơi khóe mi, cổ trung ra vẻ mặt tươi cười để cho Linh Nhi đỡ lấy tay mình rồi chậm rãi bước về phía trước.

“Hương Lăng, nàng đợi một chút!”

Hương Lăng hơi xoay người nhìn đến Thương Thanh:”Đại ca, có chuyện gì vậy?”

Nghe đến tiếng xưng hô ‘đại ca’ kia của Hương Lăng, mâu gian Thương Thanh thoáng cái tối sầm lại, “Hương Lăng, vì sao nàng phải giả vờ như không biết ta?” Con người rất sáng, nhưng sâu tận nơi đó dường như đang có một tia thống khổ, buồn bực, làm cho người ta nhìn vào cũng bị vẽ tịch tịch trong đó vậy phủ.

Hương Lăng đối mặt với sự thống khổ này của hắn chỉ là dùng vẻ mặt lạnh lùng, nhưng giọng nói vẫn dịu dàng như cũ:”Đại ca quá lời rồi, chẳng phải người nên gọi ta một tiếng Vương phi hay là muội tử mới đúng sao!”

“Nàng nhất định phải như thế ư?”

“Năm đó ta cứu đại ca một mạng, bắt quả chi là giữa đường thuận tay mà thôi. Đại ca, người cần gì cứ phải canh cánh trong lòng mãi như thế?”

Năm đó trong lúc quần bách, ca ca nàng phải ra ngoài tìm đường sinh kế. Hắn lo lắng nàng ở nhà một mình không an toàn, nên dẫn nàng đi theo lên đường. Lúc đó bọn họ lại ngẫu nhiên gặp được Thương Thanh, và nàng cũng không hề biết hắn chính là người huynh đệ với Thương Duật. Nhìn thấy hắn sắp bị chết đuối, nàng chạy đi tìm ca ca đến cứu, không nghĩ hắn lại đem nàng coi như là ân nhân cứu mạng. Thật ra nghiêm túc mà nói, Hương Diệp mới là ân nhân cứu mạng của hắn, nàng bắt quả chi là có công gọi đại ca đến mà thôi.

Sau đó Thương Thanh cùng ca ca nàng coi như vừa gặp đã rất hợp ý, nên quyết định cùng kết bạn lên đường. Nàng không nghĩ tiếp xúc với nhau một thời gian, Thương Thanh lại đối nàng nảy sinh tình ý. Nhưng khi đó nàng chỉ một lòng muốn nhanh chóng đến Khiết Đan thành cùng với Thương Duật, hiển nhiên cũng vô tâm không đem tình ý của Thương Thanh đặt vào trong lòng, chỉ xem hắn như một ca ca nàng rất quý mến mà thôi.

Cho đến khi nàng chuẩn bị thành hôn, hắn mới lên tiếng muốn giữ nàng lại bên cạnh.

Hương Lăng mặc dù cá tính nhu mì, ôn hậu, nhưng duy độc đối với chuyện cảm tình nàng thật sự rất cố chấp. Huống chi là tại thời điểm đó, trong lòng nàng vạn phần chỉ nhớ nhung mỗi Thương Duật nên nàng đã rất ôn nhu cự tuyệt hắn.

Hiện tại nghe hắn nhắc tới chuyện này, ngược lại làm cho nàng cảm thấy bất lực, thật đúng là không còn lời nào để nói.

“Chẳng những thế, ta cảm thấy nàng hiện giờ cũng sống không phải hạnh phúc như trước kia. Thương Duật bên cạnh tam thê tứ thiếp, nàng chẳng lẽ nhìn thấy vậy mà vẫn có thể chịu đựng được sao?” Không phải hắn tiểu nhân bí ố mà hắn thật sự không muốn buông tay từ bỏ những hồi ức tốt đẹp trước kia.

“Ta cảm thấy mình rất tốt!”

“Thật sao?”

“Đúng vậy! Đa tạ đại ca đã có lòng quan tâm!” Nàng nói xong, cũng không đợi hắn mở miệng nói thêm, đã muốn cất bước rời khỏi.

Nhìn bóng lưng nàng càng lúc càng xa, hắn cảm thấy năm đó thiên hạ trước mặt thanh thuần, thiện lương, trong đôi mắt nàng giờ đã không còn vẻ trong suốt như trước, duy chỉ có nụ cười tươi như đóa hoa rực rỡ kia thì vẫn thủy chung không đổi. Hoa nở rồi hoa tàn, nhưng phảng phất quanh nàng giờ đây, cái đó chẳng lẽ thật sự gọi là hạnh phúc sao?.

Hắn hơi thở dài một tiếng, nhìn theo bóng nàng cách hắn càng lúc càng xa. Thật ra lúc trước hắn thật sự không phải bị chết đuối, mà khi hắn vừa rơi xuống sông, nhìn thấy nàng đang đứng trên bờ, bộ dạng vô cùng khẩn trương như vậy cho nên muốn chọc nàng một chút, để xem nàng làm thế nào mà ứng phó, nhưng hắn không nghĩ nàng lại quay lưng chạy đi. Trong lúc hắn còn đang thăm chăm chọc bản thân mình đã quá đa tình, lại thấy nàng vội vàng kéo theo Hương Diệp tiến đến.

Cũng chính thời điểm đó, hắn liền đã biết thiên hạ trước mặt mình thật sự là người thiện lương thế nào. Hắn mong muốn tương lai được nắm tay nàng đi hết quãng đời còn lại, nhưng hắn trăm ngàn lần không thể nào ngờ đến nàng thì ra sớm đã có hôn phối, cho nên đã không ngại thẳng thắn cự tuyệt tâm ý của hắn. Sau khi nàng rời đi, hắn vẫn kiên trì, không ngừng hỏi thăm Hương Diệp, muốn biết rốt cục nàng đã được gả đến nơi nào, nhưng Hương Diệp lại nhất quyết không chịu hé lời. Hắn nhất thời rơi vào đường cùng, chỉ đành chấp nhận sự thật mà tự nói với mình: “Bất cứ người nào cũng có con đường số mệnh riêng của mình, người vì sao còn cố dây dưa cho thêm đau khổ cơ chứ? Ngược lại như vậy không chừng còn làm cho nàng càng thêm khó xử mà thôi?”

Sau đó hắn rốt cục cũng đã nghĩ thông suốt, nếu như thật sự yêu nàng thì không nên làm cho nàng càng thêm phiền não? Khi hắn quyết định không muốn tiếp tục chấp nhất nữa, không ngờ sau tám năm xa cách, nàng hiện giờ lại trở thành muội tử (em dâu) của hắn. Bây giờ nhìn thấy nàng, hắn làm sao có thể quên được nàng chứ? Làm sao hắn có thể dễ dàng mà từ bỏ lần nữa đây?

“Thanh Nhi, con đang suy nghĩ cái gì?” Xử lý mọi chuyện trong Hạo Thiên viện xong, Ngọc Tổ phu nhân nhìn ra ngoài, lại thấy hắn đang một mình đứng trước hiên trầm tư.

“Không nghĩ ngợi gì cả!” Hắn xoay người, theo hành lang bước nhanh về phía trước.

Đối với đứa con trai này của mình, bà thật sự không hiểu rõ lắm. Hắn phải rời nhà gần mười năm trời là vì tình thế ép buộc, tất cả là muốn chuẩn bị cho nghiệp lớn hôm nay, mà bà cũng chính là người đã quyết định cho hắn ra đi. Tuy rằng hắn chưa từng lên tiếng phản đối nhưng xem ra đối với chuyện này cũng không phải rất hứng thú: “Thanh Nhi, con ở bên ngoài nhiều năm như vậy chẳng lẽ không có một hồng nhan tri kỷ nào hay sao?”

Năm đó hắn rời khỏi nhà, một mình bên ngoài, nay hắn trở về tuy trên người có thêm một chút sinh khí nhưng cũng là cô độc một thân một mình.

“Nương tại sao lại hỏi đến chuyện này chứ?”

“Nay Vương gia xem như sớm muộn gì cũng xong, dù sao người cũng nên nghĩ đến tương lai sau này, nếu như bên người không có một vài thế thiếp, vậy thì.....”

“Hài nhi tất nhiên là biết chừng mực!” Mỗi người đều có dã tâm riêng, hắn Thương Thanh hiển nhiên cũng không ngoại lệ. Huống chi tất cả những gì Thương Duật có ngày hôm nay đều làm cho người ta nhìn vào mà không khỏi ganh tị: “Chỉ là trong lòng có những chuyện không thể nào bỏ xuống được!” Nếu có thể buông tay từ bỏ, hẳn vì cơ gì trong mười năm đó lại chưa từng phối hôn với ai chứ.

“Là vì Hương Lăng sao?” Bà dò chừng lên liếc nhìn, thấy thái độ hắn một chút cũng không e ngại hay có vẻ gì là khó chịu liền trực tiếp nói thẳng: “Hương Lăng nay đã là Vương phi, người của Vương gia, mặc dù là hắn không còn thì nàng ta vẫn mãi là muội tử của người, vợ bạn còn không thể lấy, huống chi đây còn là con là thế tử của đệ đệ người.”

Hắn theo trực giác liền lên tiếng phản bác: “Muội tử thì thế nào?” Lời nói cứ thế lưu loát thốt ra. Giờ đây ngay cả chính Thương Thanh cũng bị những lời này của mình làm cho kinh sợ: muội tử lại thế nào? Hắn có thể làm thế nào chứ? Lại chẳng lẽ có thể không để ý tới cảm giác của Hương Lăng hay sao? Thật sự có thể làm được à?

Ngọc Tổ phu nhân bị câu nói vừa rồi của con mình làm cho sững sờ, hồn phách cả kinh thiếu chút nữa đã không thể chịu đựng nổi mà ngã quỵ. Bà tiến đến nắm chặt lấy tay hắn, cố giữ cho cơ thể mình trấn tĩnh lại: “Thanh Nhi, người vừa mới nói cái gì?” Dù đã làm cho Thương Duật đến nước này nhưng chuyện trái luân lý xằng bậy như thế là không thể nào.

“Hài nhi chính là ý tứ như thế” Nếu đã lỡ nói thì phải nói hết: “Nếu không phải là nàng, ai ta cũng không cần!”

“Người... người...” Giọng Ngọc Tổ phu nhân mang theo sự run rẩy, đau lòng nhìn đứa con trước mắt. Gương mặt kia của hắn bà vốn là rất quen thuộc, nhưng sao giờ phút này lại trở nên xa lạ thế này, làm cho bà ta cảm thấy thật sự quá sợ hãi. Dù sao Thương Thanh cũng là đại ca Thương Duật, là đứa con của người nam nhân của bà, hiển nhiên trên người cũng có vài phần cương nghị cổ chấp: “Người nayý nói không phải là nàng thì nhất định không cưới sao?”

Hắn không trả lời, cũng không lên tiếng phủ nhận. Thương Thanh lẳng lặng đứng đó, đưa mắt nhìn đến vẻ mặt đang chất vấn mình của Ngọc Tổ phu nhân, không hề có ý lảng tránh.

Cả hai không nói thêm lời nào nữa, nhưng Ngọc Tổ phu nhân hiểu rõ trong trận giằng co này bà đã thật sự thua.

Bà xoay người, thoáng cái nhìn vào như đã già đi rất nhiều. Ngọc Tổ phu nhân cười khổ hai tiếng: “Hài tử, đời này của ta, ân huệ duy nhất mà ta được nhận đó chính là người!” Bà nói xong, đôi mắt cũng khép lại, cố gắng hít vào một hơi, sau đó một hồi mới ngửa đầu thờ dài nói tiếp: “Không ngờ người lại

kiên trì, nhất quyết muốn cho bằng được người đàn bà góa của Thương Duật. Hừ! Thật là rất buồn cười... buồn cười....”

Bà cố tình kéo thật dài âm cuối, nghe qua dường như còn mang theo vài phần bất đắc dĩ, nói xong cũng thẳng thắn xoay người rời đi.

Ánh nắng buổi chiều tà giờ đang chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp kia, trên đó giờ đã không còn sự thanh cao, kiêu ngạo như ngày nào, ngược lại giờ chỉ còn lại sự thương tâm đến tột cùng mà thôi.

Thương Thanh vẫn im lặng, không nói lời nào. Bởi vì hắn biết mặc dù giờ đây hắn có nói gì thì cũng không thay đổi được khát vọng mãnh liệt đang dâng trong lòng mình, cho nên hắn quyết một mực dùng trầm mặc mà kiên trì, kiên trì....

Hương Lăng cước bộ nhẹ nhàng, an toàn tiến vào Quyển Ly hiên. HIện tại nơi đây đã không có bất luận kẻ nào rảnh rỗi mà đi đôi co hay ngăn cản nàng nữa, cũng là bởi vì Ngọc Tố phu nhân đã đối với nàng không hề có chút cảnh giác hay đề phòng gì. Xem ra tình trạng của Vũ Dương cũng coi như rất an toàn. Điều này hoàn toàn chính là nhờ Thương Duật, trước khi hôn mê hắn đối nàng ra vẻ thờ ơ thì ra là đã cố tình dân xếp trước. Cho nên dù trong lúc Hương Lăng có thể ở vương phủ tự do đi lại, ngược lại Diệp Vũ Dương thì kiên trì một mực ở lại trong Quyển Ly hiên, không hề dám hành động thiếu suy nghĩ gì.

Những ngày này đối với Diệp Vũ Dương mà nói thật là những tháng ngày chờ đợi lạ lẫm. Từ trước đến giờ nàng chưa bao giờ từng nghĩ bản thân mình sẽ có một ngày vì một người nam nhân mà không ngừng lo đông lo tây. Tựa như những tháng ngày tùy ý trong quá khứ đã biến mất biệt rất lâu, không còn chút tăm tích nào. Số phận Diệp Vũ Dương hôm nay đã hoàn toàn biến đổi, trở nên đủ mọi màu sắc kể từ khi Thương Duật kia bá đạo xâm nhập. Hắn đã thành công làm cho nàng từng chút mà nếm trải đủ mọi đau đớn, nhưng cũng xen lẫn ngọt ngào thấm tận tâm can.

Nàng đã từng nếm trải không ít, nhưng loại tâm tình phức tạp thế này nàng là lần đầu tiên nếm thử. Suy nghĩ quanh quẩn trong đầu nàng lúc này hoàn toàn vây quanh nam nhân kia. Nàng sợ hãi không dám đi nghe ngóng thêm tin tức về hắn, vì biết điều đó chỉ sẽ càng làm cho nàng lo lắng nhiều hơn mà thôi, đối với hắn mà nói cũng không có ích lợi gì. Nhưng dù biết nói như thế, nàng cũng không cách nào làm cho mình cảm thấy yên lòng.

Vũ Dương không biết độc tố trên người Thương Duật hiện giờ thế nào? Ngự Mạch có phải đã giải hết chất độc mị độc trên người của hắn không? Chắc là không đi, vì nếu như vậy thì đêm hôm đó hắn cũng không tự nhiên mà ngắt xiú bất ngờ thế kia. Bây giờ Ngọc Tố phu nhân đã hoàn toàn một tay che trời, nắm giữ mọi việc lớn nhỏ trong toàn bộ vương phủ, lúc này Ngự Mạch nếu muốn giải độc cho Thương Duật, e đã khó càng thêm khó mà thôi.

Mỗi khi nghĩ đến điều này Diệp Vũ Dương cảm thấy rất đau đầu, biết rõ bản thân không cần đi quan tâm nhiều nhưng lại không có cách nào buông tay từ bỏ.

Thấy Hương Lăng đến đây, trên người còn mang theo mấy phần thương cảm, có bất đắc dĩ cùng bất lực làm cho nàng nhìn vào càng thêm phần tiêu tụy. Hương Lăng mang thai đã được bảy tháng, toàn thân khắp nơi đều bị sưng phù, vì vậy không thể cử thể mà nằm trên giường, chỉ đành đi lại khắp nơi mà thôi. Ngặt nỗi nay trong Vương phủ này, nàng không phải là không có chỗ đi, nhưng nơi nàng thật sự có thể đến không ngờ lại chỉ có thể là Quyển Ly hiên của Vũ Dương.

Thấy nàng bước vào, Diệp Vũ Dương kinh ngạc vô cùng. Không khí vương phủ khẩn trương như thế, không ngờ chỉ có Hương Lăng là ngoại lệ, có thể tự do ra vào khắp nơi.

“Muội muội ngạc nhiên sao?” Về mặt Hương Lăng cười khỏ nhìn nàng. Loại tự do như thế này, nàng thật sự không cần. Đây cũng là bởi vì nàng không thể giúp được gì cho Vương gia cho nên mới mỗi ngày đi lại chỉ đơn giản muốn làm cho tinh thần mình mệt mỏi mà thôi.

“Ừ, thật sự kinh ngạc!”

“Muội thật sự là người rất thẳng thắn! Đối với ta mà nói, chuyện có thể ngày ngày ra vào khắp nơi cũng chỉ là vô dụng. Có thể thấy Vương gia thì làm được gì chứ, chỉ có thể tro nát mỗi ngày đứng đó nhìn hắn hôn mê mà không có thể giúp đỡ được gì, ngược lại càng thêm thương tâm mà thôi.”

Diệp Vũ Dương rót cho nàng một chun trà sâm đưa đến: “Vương phi không cần quá lo lắng, chuyện đến trước sau gì cũng sẽ đến!” Bụng nàng nay đã lớn thế kia, cho nên tốt hơn hết vẫn là cố gắng giúp cho tâm tình nàng có thể nhẹ nhàng một chút thì hơn.

“Ta không muốn uống!” Nàng lắc đầu, đem ly trà đặt xuống. Trong lòng Hương Lăng giờ đang thật bất an: “Chẳng lẽ muội muội không lo lắng một chút gì sao?” Vì sao nàng không thể làm được như Vũ Dương chứ? Nàng ta vô luận là gặp phải vấn đề gì đều có thể bình tĩnh không hề sợ hãi, lời nói thốt ra vẫn là nhỏ nhẹ như nước, một cái nhíu mày nhăn mặt cũng không có lấy?

“Lo lắng thì sao chứ, cũng vô dụng mà thôi!” Haiz, nói những lời này ra, nàng tuy là đang an ủi Hương Lăng, nhưng bất quá cũng chính là tự an ủi mình đi. Lòng nàng giờ đây cũng đang bất an, e rằng so với Hương Lăng không chừng càng dữ dội hơn.

Nghe được lời an ủi của Vũ Dương, Hương Lăng thả lỏng, để thân mình hoàn toàn dựa hẳn vào lòng nàng, bắt lực lên tiếng: “Vũ Dương, ta thật sự rất sợ, ta sợ Gia cử thể mà ngủ mãi không tỉnh lại. Toàn bộ vương phủ này không còn một người nào ta có thể tin tưởng, ngoại trừ duy nhất chỉ có mình muội muội mà thôi, nhưng muội lại đang bị giam lỏng trong này!” Trong tiềm thức Vũ Dương, Hương Lăng luôn được Thương Duật bảo bọc, chiều chuộng, cũng bởi vì thế nên khi đối mặt với một đám hậu viện thế thiếp nàng mới có thể mà cười cho qua. Nhưng nếu thật sự phải đối mặt với những biến loạn sắp tới, nàng giống như không quen, vì thế tay chân mới cuống cả lên.

Bàn tay Vũ Dương vẫn còn đang giằng co giữa không trung, có hơi do dự một chút, rồi sau đó cũng nhẹ chạm lên đỉnh đầu Hương Lăng: “Vương Phi đừng sợ, đã có Vũ Dương ở đây! Nếu cảm thấy sợ thì cứ đến chỗ Vũ Dương!” Nữ nhân mang thai vốn đã nhát gan, bây giờ tình cảnh Thương Duật thế này, nàng lại chỉ có thể bất lực đứng một bên, không thể làm được gì, ngược lại đó chẳng khác nào một loại tra tấn, làm khó nàng cỡ nào.

“Ta cũng chính vì sợ nên mới đến đây. Vũ Dương, muội thông minh như vậy, hãy nghĩ xem giờ chúng ta còn có biện pháp nào nữa không? Vương gia, người trước kia có từng nói chút gì với muội không?” Nàng ngẩng đầu nhìn lên, bộ dạng lúc này trông thật bối rối vô cùng.

Trong lòng Diệp Vũ Dương nhất thời cảm thấy rối rắm, lại tìm không được lời nào để nói, chỉ phải cố dùng lực mà mím chặt môi lại, giống như muốn đem tất cả suy nghĩ phức tạp kia chậm rãi phóng thích. Tất cả giờ đã bị Ngọc Tố phu nhân một tay khống chế, nếu là muốn đánh bại được đối thủ, trừ phi Thương Duật tỉnh lại, bằng không nếu muốn ổn định và tập hợp thế lực trong phủ lúc này thật là một chuyện không phải là dễ dàng gì, vì dù sao thì trong tay Thương Duật hiện đang cầm vẫn là mười một ngôi thành trì. “Vương phi, Ngự công tử hẳn hiện giờ vẫn không sao chứ?” Nàng nói xong nhấp tiếp một ngụm trà, lại cũng không nói rõ ra nguyên nhân.

Hương Lăng mờ mịt ngẩng đầu, khó hiểu mở miệng: “Hắn ư? Hai ngày trước ta vừa mới gặp qua, vẫn là ngày ngày ăn chơi đàng điếm như cũ, thật chẳng hồ danh là một công tử phong lưu? Hẳn thì có thể làm gì chứ?” Không biết vì sao Vũ Dương giờ lại đột nhiên hỏi đến hắn.

Ngự Mạch không có việc gì ư? Hẳn và Thương Duật quan hệ thân cận như thế, thế nào Ngự Mạch giờ không có chuyện gì, điều này chỉ có thể giải thích bên trong chắc chắn là có ẩn tình. Thương Duật sớm đã hoài nghi chuyện trong phủ sao? Bằng không làm thế nào có thể làm cho đám người Ngọc Tố phu nhân kia ngay cả một chút cũng không hề đề phòng đến Ngự Mạch chứ? Mà Ngự Mạch kia rõ ràng còn chính là tri kỷ của hắn. Nghĩ đến đây Diệp Vũ Dương vội vàng mở miệng: “Vương phi nô tỳ muốn cầu người một chuyện.”

“Cứ nói!” Thái độ của nàng có hơi nghiêm trọng làm cho Hương Lăng thoáng cái cũng giật mình mà tỉnh táo lại.

Tháo cây bạch ngọc trăm đang cài trên đầu xuống: “Vương Phi, người có thể cầm theo cây bạch ngọc trăm này, đến Mưa Bụi lâu một chuyến không?”

“Cách này có thể cứu được Vương gia sao?” Ngẫm lại nàng vẫn không nên hỏi thì hơn, dù sao con người tam nương khôn khéo như vậy, lẽ như không cần thận làm lộ ra thì không nên. “Ta cảm đến đó đây!”

Vũ Dương có hơi kích động nhìn nàng: “Tạ ơn Vương phi!”

Hương Lăng hơi khoát tay đứng dậy, đem bạch ngọc trăm cài lên tóc mình, sau đó mỉm cười đi ra ngoài. Tươi cười như vậy đối với Hương Lăng mà nói quả thật là chuyện rất dễ dàng, làm như thế không những giúp cho cơn đau trong lòng được vơi nhẹ đi một ít, đồng thời có thể hoàn hảo che giấu đi những đau thương trong lòng nàng lúc này. Nhìn theo bóng Hương Lăng rời đi, Diệp Vũ Dương tâm cũng bị treo lên, Ngự Mạch đã nhiều ngày qua không hề có chút động tĩnh gì, lại cũng không tiến đến Hạo Thiên viện một bước, đây có phải muốn nói chuyện này đã gần đi đến kết cuộc hay không?

Cố tình lợi dụng lúc mọi người trong phủ đang dè chừng, cẩn thận lời ăn tiếng nói, mà để Hương Lăng tiến đến chỗ Ngự Mạch, tốt xấu gì Vũ Dương cũng có phần lo lắng cho ngôi vị của Hương Lăng. Nhưng nay nàng để Hương Lăng cầm lấy bạch ngọc trăm của mình làm tin vật đến đó chẳng qua đơn giản chỉ muốn nói cho Ngự Mạch biết Hương Lăng đã đến từng ghé qua Quyển Ly hiên, đồng thời cũng muốn hắn thông qua Hương Lăng để nàng có thể có cơ hội từng chút tiếp cận. Lại nói khả năng hắn có thể nhờ Hương Lăng đưa đến một giải được cho Thương Duật. Nếu được như vậy nàng cũng phần nào đoán được kế hoạch của Ngự Mạch không chừng.

Giữa trưa hôm sau, Hương Lăng lại đến Quyển Ly hiên. Sau khi nàng chuyển lại vài lời từ Ngự Mạch cho Vũ Dương, thì tâm tình cả Hương Lăng cùng Vũ Dương thật sự phấn khởi hơn rất nhiều. Nhưng càng làm cho Vũ Dương rất cao hứng chính là Hương Lăng lại có thể vụng trộm đem giải được vào cho Thương Duật. Tuy là mỗi lần chỉ có thể đem vào số lượng ít đến đáng thương nhưng cũng nhờ vào nó mà nàng biết hẳn lại có nhiều thêm một tia hy vọng.

Đêm đến toàn thân Vũ Dương vì hơi mệt nên sớm liền đi ngủ. Mấy ngày nay tâm tình nàng bị treo lên cao, giờ bỗng nhiên vì nghe được chuyện này mà cũng thả lỏng, đương nhiên còn cảm thấy rất cao hứng.

Trong lúc đang mơ màng, nàng cảm giác được có một bóng đen đang đè xuống mình, đưa nhỏ trong bụng cũng nhạy cảm mà phản ứng lại liền đá mạnh nàng một cái. Nàng cả kinh mở to hai tròng mắt, nhưng chỉ thấy hắc y nhân cúi người càng sát đến gần mình, liền hét hoảng mở miệng: “Ai?” Toàn thân nàng bối vì khăn trương mà giờ đây cũng đang run rẩy kịch liệt.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Qua Đồi.

Người tới rõ ràng có hơi ngần ngại, hẳn không dự đoán được trước nàng thế nhưng lại hồi tỉnh, đầu ngón tay chạm nhẹ đến người Diệp Vũ Dương, nàng rất nhanh rơi vào một mảnh hắc ám.

Trong lúc mông mông lung lung, nàng nghe có một đạo âm thanh đang truyền đến, khi mở mắt ra lại phát hiện mình lúc này đang ở Mưa Bụi lâu, mà Ngự Mạch hiện đang ngồi một bên, hé ra khuôn mặt tươi cười lảng lảng nhìn nàng, giống như khi bình thường ngồi chờ nàng thức dậy.

“Ngự Mạch?” Nàng kinh ngạc thốt lên, ngàn lần vạn lần không ngờ hắn lại đem nàng bắt đến đến nơi này.

“Rất kinh ngạc sao?” Ngự Mạch mỉm cười nhìn nàng, thái độ rõ ràng đã biết mà còn cố hỏi.

“Không phải chỉ là sợ hãi không thôi, ta còn muốn biết thật ra hắn định làm cái gì?” Trừ bỏ Thương Duật, sợ cũng không còn ai dám to gan làm như vậy.

“Hiện giờ không thể nói, đợi sau này nàng sẽ biết!”

“Nay ta đã bị các người đem đến đây, nếu lỡ bà ta phát hiện chẳng lẽ không chút hoài nghi sao?” Đến giờ Ngọc Tố phu nhân thì ra cũng không từng một chút hoài nghi qua Ngự Mạch, cũng khó trách hắn mới lớn gan như vậy, đã dám đem nàng bắt ra khỏi phủ, ngược lại còn to gan mạo hiểm an bài nàng ở Mưa Bụi Lâu này.

“Hừ, chính là muốn làm cho bà ta hoài nghi, làm cho bà ta bất an, như vậy thì mới có thể tốc chiến tốc thắng!”

Vũ Dương không nói gì thêm, tuy rằng nàng có phần thật không hiểu nổi bọn họ vì sao làm vậy, nhưng nàng ngẫm lại nếu như Thương Duật đã có sự chuẩn bị thỏa đáng thì nàng tự nhiên cũng phải thuận theo mà thôi. Nàng chỉ là không rõ tình trạng sức khỏe của hắn giờ đây thế nào, rốt cuộc hắn không thể cứ đóng kịch giả vờ mãi như thế được, trước sau gì cũng bị phát hiện, nên không ngại hỏi: “Trên người Vương gia có độc, chẳng lẽ đã giải hết rồi sao?” Từ ngày biết mình trúng độc về sau, Thương Duật cùng Ngự Mạch liền đã liên thủ lại với nhau.

“Độc trên người Thương Duật lúc trước thật ra có thể tùy thời mà phát tán, ta vốn khó có cách nào khống chế, vì thế cũng không dự đoán trước được, không ngờ ngày ấy hắn lại hiển nhiên cứ thế mà bộc phát.” Hắn tán thưởng sự thông minh của Vũ Dương, thật không thể nào tưởng tượng ở vào thời điểm nhạy cảm thế này nàng còn nghĩ ra được phương pháp rất tỉ mỉ này để báo cho hắn biết: “Hiện tại vẫn còn đang giải độc, cũng may nhờ có nàng đã bảo Vương Phi ghé sang đây một chuyến.”

Thì ra là vậy: “Nhưng giờ ta được cứu ra, vậy còn Vương phi thì sao chứ?”

“Cứ yên tâm, nàng ta không có việc gì.” Ngự Mạch đưa ánh mắt nhìn nàng một cách đầy quý dị rồi đứng dậy bảo: “Nàng nghỉ ngơi cho tốt đi!”

Bị ép buộc suốt cả một buổi tối, giờ nàng cũng nên đi nghỉ ngơi là vừa. Cục cưng trong bụng có lẽ không mấy hài lòng nên cựa quậy, nháo loạn không yên, nàng mỉm cười nhẹ đưa tay lên vuốt bụng mình nói: “Cục cưng ngoan, qua một khoảng thời gian này thì tốt thôi!” Nói rồi đặt lưng nằm xuống, hồi lâu sau mới tiến vào mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau, trong phủ mới phát hiện chuyện Vũ Dương bị mất tích. Toàn bộ vương phủ bao gồm cả Ngọc Tố phu nhân đều cảm thấy khẩn trương vô cùng. Nếu như không phải giờ phút này nhìn thấy Thương Duật trước mắt không chút tức giận, còn đang hôn mê nằm trong Hạo Thiên viện kia, chỉ sợ mọi người đã nháo loạn cả lên.

Ngọc Tố phu nhân thật sự khó mà tin được, trong vương phủ luôn được canh gác nghiêm ngặt thế này, không thể có bất kỳ ai ngang nhiên ra vào tự do, không ngờ Điệp Vũ Dương lại bị người cướp đi không chút động tĩnh gì. Nay xem ra sự tình nếu còn dây dưa không nhanh chóng giải quyết chỉ sợ là càng ngày càng thêm phức tạp mà thôi. Nhưng bà ta thật không rõ lần này chuyện Điệp Vũ Dương bị mất tích rốt cuộc là đang có chuyện gì xảy ra đây, nếu đối tượng là người khác bà cũng không cần để ý lo lắng nhiều như vậy, nhưng đây lại là Điệp Vũ Dương a.

“Nương, người gọi con đến đây rốt cục là có chuyện gì?” Đối với nữ nhân tên Điệp Vũ Dương này, hẳn ít nhiều cũng nghe mẫu thân từng nói qua, chỉ là không cảm thấy nàng ta có bao nhiêu trọng yếu.

Nhìn thấy con mình tiến đến, Ngọc Tố khẩn trương nắm lấy tay hắn mà lời kéo: “Thanh Nhi, con nói xem Vương gia có khả năng không có không xảy ra chuyện gì hay không, mà đây toàn bộ chỉ là giả thôi?” Bà vì quá khẩn trương nên ngay cả chuyện hôn mê của Thương Duật lúc này cũng quên không muốn tin tưởng, trong lòng bắt đầu dâng lên cảm giác sợ hãi.

“Nương, người nói sáng cái gì vậy, Thương Duật không phải giờ vẫn còn đang nằm trên tháp thượng kia sao?” Hắn đưa tay chỉ chỉ nơi Thương Duật đang nằm, cảm thấy mọi chuyện vẫn còn hoàn hảo bên cười khê: “Không phải chỉ là một ả cơ thiếp bị mất tích thôi sao? Sao người lại bị dọa thành ra như vậy chứ?”

“Nàng ta thật sự không giống với người khác, thật sự không giống. Vương gia rất xem trọng nàng, tuy rằng là bị giam lỏng ở Quyển Ly hiên nhưng Vương gia vẫn là không thể nào bỏ xuống được. Nhưng hôm nay chuyện xảy ra thế này là do ai làm chứ? Là ai đã đem nàng ta cướp đi?” Cùng một vấn đề bà ta lại không ngừng lặp lại nhiều lần, đây cũng biểu hiện rõ rệt sự run sợ trong lòng bà ta.

Thương Thanh thấy vậy, vội vàng ôm chặt lấy Ngọc Tố phu nhân vào lòng, nhỏ giọng an ủi: “Nương, người đừng khẩn trương như vậy. Nhiều năm qua chúng ta bỏ công chuẩn bị mới có được giờ phút này, không phải đang bày ra trước mắt hay sao? Đừng tự dọa mình, Thanh Nhi không phải đang ở đây rồi à?”

Nhiều năm thế này, vì không có một ai để dựa dẫm vào, cho nên dù khó khăn bà vẫn cố chịu đựng một mình gánh vác, cứ mặc ngày tháng từ từ trôi qua; nhưng nay, hẳn dù sao đã trở lại bên cạnh, không ngờ lúc này bà lại phát hiện tất cả bất quá chỉ là do bà đang cố nguy trang, vờ như kiên cường mà thôi: “Thanh Nhi, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ đây?” Đối với Thương Duật, trong lòng bà ít nhiều gì cũng tồn tại một nỗi sợ khiếp đảm.

“Nương, người để cho con suy nghĩ mọi chuyện hết thảy một lượt.” Nay Thương Duật mê man dù sao cũng đã được một thời gian, không thể nào cứ thế mà tiếp tục để hắn hôn mê được: “Nương, người nếu như lo lắng, có thể thừa dịp này tuyên bố cho bên ngoài rằng Vương Gia đã qua đời!”

“À?” Không biết tại vì sao vừa nghe đến lời này, bà ta một chút cảm giác an toàn cũng không có trái lại càng thêm hoảng sợ và áp lực. Chỉ cần nghe đến Thương Duật không còn, bà lại có cảm giác vô cùng sợ hãi, về phần vì sao, bà nhất thời cũng không thể giải thích được.

“Chỉ có thể như thế chúng ta mới có thể chủ động đoạt lấy ngôi vị kia!”

“Nhưng mà quân quyền còn chưa tới tay, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Thương Thanh mỉm cười, mở miệng: “Hương Lăng không phải còn có cái thai trong bụng kia sao? Nếu là do đứa nhỏ trong bụng Hương Lăng thừa kế tước vị, nương cảm thấy còn có kẻ nào dám đứng ra phản đối à?” Còn chuyện sau đó thì không cần phải nói, chỉ là một đứa con nít thì có năng lực làm được cái gì, mà hẳn đồng thời cùng lúc sẽ có thêm nhiều thời gian đem mọi thứ chuẩn bị chu đáo hơn.

Ngọc Tố phu nhân khó hiểu nhìn hần, ngạc nhiên hỏi: “Có ý tứ gì chứ?” Như thế nào bà lại trong lòng ảm đạm cảm thấy có một cỗ sợ hãi càng lúc càng dâng cao như vậy? “Người muốn kết hôn cùng Hương Lăng?” Chỉ có như thế Thanh Nhi mới có thể chậm rãi đoạt mọi thứ vào trong tay mà thôi.

“Vấn đề này, về sau hãy nói!” Thương Thanh nói xong liền vội vàng bước ra cửa lớn. Đối với người tên Điệp Vũ Dương kia, hần một chút cũng không để trong lòng, dù sao mục đích của mỗi người cũng không giống nhau: “Nương, xin người cứ yên tâm!”

Thời điểm Thương Thanh xuất môn, hần nhìn thấy Hương Lăng đang đứng trong sân Hạo Thiên Viện, tựa hồ như đã đợi được một lúc.

“Thương Thanh, ta có việc muốn hỏi người!”

Vừa nghe nàng gọi tên mình là Thương Thanh, trong lòng hần liền cảm thấy một tia hy vọng: “Chuyện gì?” Giọng nói hần vẫn ảm áp như cũ, thật rất vô hại, nhưng làm cho người ta sợ hãi chính là tâm cơ sâu không thấy đáy của hần.

“Có phải Vũ Dương đã bị tam nương bắt đi không?” Hai ngày trước nàng mới phát hiện thì ra chuyện Vũ Dương bị giam lỏng trong Quyển Ly hiên bắt quá là do một trong những thủ đoạn của Thương Duật âm thầm nhằm muốn bảo vệ Vũ Dương mà thôi.

“Sao? Nàng vì sao cho đó là do tam nương làm?” Hần tinh tế quan sát, đánh giá nàng một phen nhưng bề ngoài vẫn luôn giữ cho nét mặt tươi cười. Thương Thanh thử nói: “Nàng ngày thường luôn bày ra vẻ mặt tươi cười thế kia, chẳng lẽ chỉ là cố tình biểu hiện bên ngoài thôi sao?”

Không ngờ tất cả chỉ vì quá lo lắng cho an toàn của Vũ Dương, nàng lại quên mất thái độ giả vờ dạm mạc của mình gần đây. Nhưng nàng không có cách nào mà không đi đề ý đến chuyện Vũ Dương bị mất tích: “Không sai! Thương Thanh ta tin rằng người là một người chính nhân quân tử, tam nương tuy làm sai, nhưng người cũng không thể cứ thế làm sai theo người.” Nàng đã sớm không thể coi thường mọi chuyện trước mắt, mỗi ngày phải nhìn đến Vương gia đang hôn mê trên giường kia, lòng nàng đã đau đớn nhiều đến cỡ nào. Mặc dù Ngự công tử đã từng nói qua không cần phải lo lắng, nhưng nàng từ trước đến giờ làm sao từng thấy qua Thương Duật bộ dạng yếu ớt thế kia chứ? Tuy cố tình làm bộ, nhưng lúc đối mặt với hiện thực thì lớp mặt nạ nguy trang kia lại từng mảng từng mảng bong ra, dần dần không còn để lại một chút dấu tích gì.

Thì ra nàng vì quá lo lắng cho an nguy của Thương Duật nên bắt buộc chính mình phải che dấu cảm xúc thật sự trong lòng, hiển nhiên khi nhận ra điều này đã làm cho hần không khỏi hờn giận nói: “Nương của ta làm như vậy thì sai rồi à? Nhưng sao ta đây cảm thấy rất hoàn hảo!”

Hương Lăng trừng lớn hai mắt kinh ngạc nhìn hần: “Người nói cái gì?”

Mười năm, thật sự có thể thay đổi những gì đây?

Sinh hoặc tử, thương tật hay tàn phế, tất cả đều có thể xảy ra, biến đổi trong nháy mắt, huống chi một con người chứ?

Hần cười khổ một chút: “Hương Lăng, ta không phải là chính nhân quân tử, đương nhiên cũng không muốn làm chuyện của một người chính nhân quân tử.”

“Vây ý của người là các người đã đem nàng đi đâu rồi phải không?” Tất nhiên là như vậy, bằng không dưới sự bảo vệ chặt chẽ của Vương gia, Điệp Vũ Dương làm sao mà thoáng một cái lại không thấy chứ.

Hần từ chối cho ý kiến, chỉ là nhún vai. Nếu nhận định như vậy có thể làm cho Hương Lăng thay đổi cặp mắt nhìn hần khác xưa một chút, thì hần rất không ngại thừa nhận để mặc cho nàng hiểu lầm.

“Các người bắt nàng lại là có ý đồ gì?”

“Hương Lăng, vì một ả thị thiếp, nàng lại khản trương thành như thế, đáng giá sao?” Nắm chặt vai nàng, Thương Thanh lên tiếng nhắc nhở: “Hay ta vẫn nên nói nàng đối với Thương Duật kia căn bản không hề có chút cảm tình nào, vì thế mới không thèm để ý?”

“Trái lại bởi vì ta đối Vương gia tình cảm quá sâu mới có thể yêu cả những gì mà hần yêu thích.” Không muốn hần lại suy nghĩ lệch lạc, Hương Lăng tiếp tục thuyết phục hần: “Bởi vì ta biết rõ, chỉ khi nào nhìn hần hạnh phúc thì ta mới có thể sống tốt đẹp được.!”

“Tốt, tốt lắm, nàng cho là phải làm đến như vậy sao?”

“Không sai!”

“Được, không sai à, vậy nàng hãy cứ ở đó mà chờ nhìn thấy hần hạnh phúc đi!” Thương Thanh buông tay mình ra, nhìn thật sâu vào nàng rồi từ từ lùi về sau, chậm rãi xoay người bỏ đi.

Nàng cảm thấy ý tứ của hắn trong lời nói vừa rồi quả thật khó hiểu, nhưng giờ nàng cũng không muốn đi tìm hiểu làm gì, chỉ là nhìn theo bóng lưng hắn rồi đi mà nói theo: “Vậy thật ra Vũ Dương đang ở đâu? Các người đã làm gì nàng ta rồi?” Nhìn thân ảnh càng lúc càng xa của hắn, Hương Lăng chỉ đành ảo não xoay người, giờ chỉ hy vọng Vương gia sớm chút có thể tỉnh lại thì tốt biết mấy: “Linh Nhi, chúng ta đi vào thôi!”

Nàng cứ chỉ trì hoãn, có phần ngốc ngếch, nhấc chân chậm rãi đi vào bên trong.

Sắc trời bên ngoài trông thật điều linh, bên dưới một thân nữ tử cô tịch thả nhẹ cước bộ, không gian một mảnh hơi tàn gió nhẹ...

Tất cả đều dường như không có một chút sức sống nào.

Trời đã gần vào đông, cái lạnh lại sắp sửa kéo đến, chỉ là không biết những sinh linh ngoài kia làm sao có thể ở giữa mưa sa gió tuyết mà sừng sững không bị quật ngã chứ. Còn tình cảm của con người trong nhân gian, dù cho có mạnh mẽ thế nào nhưng một khi bị ác ma khống chế quấy nhiễu, khiêu khích thì không bao lâu liền đã bị quật ngã, tiêu tán.

Nay toàn bộ Vương phủ, tựa hồ người phải chịu đựng thống khổ duy nhất chỉ có mỗi mình Hương Lăng mà thôi. Mọi người chung quanh nhìn vào ngoại trừ vẻ mặt trông rất khản trương ra thì một chút đau khổ cũng không thấy, trong mắt bọn họ chuyện ai đi ai ở tựa hồ không là vấn đề gì cả, chỉ cần chính mình có thể duy trì, tiếp tục thụ hưởng vinh hoa phú quý thì mọi thứ đều thật hoàn mỹ.

Riêng nàng thì lại lo lắng đủ thứ này nọ, nàng đối với Diệp Vũ Dương hữu tình, cũng đối Thương Duật một lòng thâm tình, cho nên giờ đây suy nghĩ trong đầu lại càng thêm rối rắm, phức tạp, làm cho nàng giữa đêm khuya cũng không thể yên giấc, ngẫu nhiên trong mộng bồi hồi đôi khi cũng bị chúng quấy nhiễu mà giật mình thức dậy.

Mỗi khi đám người Nhận Minh tiến để hỏi thăm, Ngọc Tổ phu nhân cùng thương Thanh đều cố ý không cho Hương Lăng có cơ hội mà xuất đầu lộ diện, cho nên nàng không thể nói gì với bọn họ. Nàng giờ như bị cách biệt hoàn toàn cùng thế giới bên ngoài, chỉ còn lại một mình bị vây khốn trong hoàn cảnh hỗn loạn ở đây. Hương Lăng chỉ cảm thấy mình thật sự bất lực cho nên khi đối mặt với Ngọc Tổ phu nhân, cước bộ dưới chân bất giác cũng không kiên nhẫn tăng nhanh hòng mong có thể né tránh.

Nàng không bình tĩnh bằng Diệp Vũ Dương, càng không có năng lực siêu phàm như nàng ta, bởi vậy nàng chỉ đành chấp nhận sự thống khổ, bị bắt lực đây vò.

Sau khi ngẫm lại những lời Thương Thanh nói, Hương Lăng suy nghĩ cẩn thận một phen liền cảm thấy sự tình hình như không đơn giản như vậy, nhưng lấy sức lực của một mình nàng thì có thể thay đổi được gì chứ. Nàng cũng nhiều lần đến tìm qua Ngự Mạch, cũng lấy đi một ít dược, vụng trộm cấp Vương gia dùng, nhưng hình như cũng không thấy có khởi sắc gì.

Sáng hôm nay vừa thức dậy, cầm sẵn thuốc trong tay, Hương Lăng định là trước tiên đến Hạo Thiên viện cho Thương Duật dùng, nhưng còn chưa ra tới cửa đã nghe bên ngoài có tiếng bước chân vội vã truyền đến.

Không lâu sau nhìn thấy một thị nữ hối hả chạy vào, không nói hai lời đã quỳ rạp xuống trước mặt nàng. Tuy thị nữ kia giờ đang cúi thấp đầu nhưng nàng vẫn nhìn thấy sắc mặt người đó giờ đã trắng bệch.

Toàn thân liền bị chấn động mạnh mẽ, Hương Lăng nhanh chóng bám chặt lấy cánh tay Hình Nhi bên cạnh nói: “Chuyện gì?” Nàng tuy bề ngoài nhìn vào còn rất bình tĩnh, không thấy được chút xúc động gì, nhưng bàn tay đang nắm chặt Hình Nhi kia giờ đã trắng bệch.

“Vương phi, Vương gia đã qua đời!”

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 154: Vũ Dương Mắng Thương Duật.

“Cái gì?” Thanh linh nghe tin tức kia truyền đến, Hương Lăng cả kinh, trước mắt thoáng cái một màu tối đen, cả người cứ như vậy mà bất tỉnh hôn mê.

May mắn thay Linh Nhi bên cạnh, nhanh chóng đỡ được thân thể nàng: “Vương Phi, Vương Phi...” Từ khi có đứa nhỏ về sau, sức khỏe Vương Phi quả thật là suy nhược rất nhiều. “Còn đứng thất thần ở đó làm gì? Không mau chạy nhanh đến đỡ Vương Phi lên giường!”

Cứ như thế tin tức Thương Duật qua đời không đến nửa giờ đã truyền khắp vương phủ, tự nhiên cũng lan cả đến Mưa Bụi lâu.

Khi nghe tin này lúc đó Diệp Vũ Dương đang dùng điểm tâm, bề ngoài tuy nhìn không ra chút biểu hiện khác thường gì, chỉ là chiếc thìa trên tay hơi khựng lại một chút, xúc động này rất nhỏ nên không mấy ai có thể phát hiện ra, nhưng nếu nhìn cẩn thận sẽ thấy có một ít cháo đã rơi ra ngoài. Rõ ràng nàng mặc dù biết rằng tin này chỉ là giả, thế nhưng trong lòng vẫn không tránh được nỗi sợ hãi.

Những chuyện này nàng thật sự cũng nên ít nhiều đoán được, nhưng nàng cho dù có muốn chứng thực thế nào cũng không thể đi thăm dò thiệt giả, chỉ có chậm rãi chấp nhận những gì hần đã an bài. Nhưng những chuyện sắp sửa phát sinh sau này nàng lại không có chút manh mối nào, điều này làm cho nàng cảm thấy có chút lo sợ. Còn Hương Lăng thì sao, không nghe được tin tức gì của nàng ta truyền đến làm cho Vũ Dương thêm phần lo lắng bất an.

Nàng thở dài một hơi, không biết giờ phút này nên làm gì mới phải.

Lúc Hương Lăng tỉnh lại, đập vào mắt nàng trước tiên đó là vẻ mặt lo lắng của Thương Thanh, nhưng thoáng nghĩ đến tình hình Thương Duật hiện tại nàng càng vội vàng muốn nhanh rời giường: "Vương gia, ta muốn gặp Vương gia!"

"Vương gia đã qua đời!" Bởi vì câu nói thốt ra vừa rồi của Hương Lăng, những khăn trương khi nãy của Thương Thanh thoáng cái biến thành vô tình, lãnh đạm: "Nếu như nàng muốn gặp hần, e có thể nhìn thấy chỉ là một cỗ quan tài mà thôi."

"Vậy Vũ Dương đâu? Ta muốn gặp Vũ Dương!"

"Không được, sức khỏe của nàng hiện tại rất yếu." Hần thẳng thắn, cố chấp cự tuyệt yêu cầu của nàng cho dù nàng có kiên trì thì cũng vô dụng mà thôi.

Hương Lăng lẳng lặng nhìn nam nhân ở trước mặt mình, vô cùng đau lòng nói: "Thương Thanh, người đã thay đổi, đã biến thành một người làm cho ta nhìn thấy mà vô cùng sợ hãi!" Nàng cố tình quan sát hần, đối với chuyện nữ nhân đấu đá tranh sủng nàng thật sự rất am hiểu nên làm cái gì, nhưng nhìn bộ mặt vô tình của Thương Thanh lúc này, nàng thật không biết mình phải nên làm thế nào.

"Nàng cứ yên tâm, chỉ cần nàng chịu nghe lời, ngoan ngoãn nghỉ ngơi cho tốt, thì nàng ta nhất định sẽ không có việc gì!"

Hương Lăng không muốn nói tiếp, chỉ là khép lại đôi mắt, không muốn để ý đến hần. Không tìm thấy Vũ Dương, Vương gia giờ lại qua đời, bây giờ tại nơi Vương phủ này nàng còn gì đáng để quan tâm nữa đây? Còn có cái gì đáng giá để nàng lưu luyến chứ? Ca ca, huynh ở đâu? Vì sao còn không đến xem Hương Lăng? Ca ca...

Nhìn biểu tình tuyệt vọng đau đớn của nàng, Thương Thanh bắt đầu dĩ chỉ đành lui ra ngoài. Hần yêu nàng, nhưng hần cũng yêu quyền lực, bởi vì chỉ có nắm được quyền lực trong tay, hần mới có thể có được Hương Lăng. Tuy rằng không phải về vang gì, nhưng chỉ cần nhìn thấy được vẻ hi vọng ái ố của nàng mỗi ngày là đủ, không giống như trước kia, hần chỉ có thể không ngừng suy đoán nụ cười của nàng, đoán nàng rơi lệ. Tất cả mọi thứ nay hần có thể chân thật cảm nhận mới phát hiện thì ra nó lại trân quý như vậy. Nàng là điều tuyệt vời nhất từng xuất hiện trong đời này của, cảm giác đó giống như một loại thuốc phiện, đã không biết lúc nào xâm nhập sâu tận cốt tủy, càng ngày càng khó mà dứt ra được.

Hần vừa đi khỏi, nước mắt Hương Lăng liền như lưu loát rơi xuống, rơi xuống cả dưới gối, lan ra thành một mảnh ướt át. Nơi đó thoáng cái trở nên thật âm áp, nhưng sau khi âm áp qua đi, thì chỉ còn lại sự lạnh lẽo, lạnh thấu cả tâm can: "Gia, người thật đã ra đi rồi sao? Làm sao có thể chứ? Làm sao có thể?" Thanh âm từ miệng nàng thốt ra, khàn khàn và vô lực, nhưng nhiều hơn hết chính là loại cảm giác thật bất lực.

Thái dương dần dần xuyên qua cửa sổ phủ xuống mặt nàng, hiện rõ một màu trắng bạch, tái nhợt làm cho người ta nhìn vào lại càng đau lòng không thôi. Khỏe mắt vẫn còn đọng lại một giọt nước mắt, tất cả ánh sáng chiếu vào thoáng cái giống như bị hút vào đó, làm cho nó càng thêm trong suốt, không ngừng lấp lánh, tỏa ra ánh sáng như châu ngọc.

Từ khi Thương Duật qua đời, toàn bộ vương phủ đều ngập tràn một màu tang tóc. Vốn thời tiết đã vào đông nhìn vào đã hoang tàn, lạnh lẽo, giờ dưới tình cảnh này làm cho khung cảnh trước mắt càng tăng thêm vài phần rét lạnh. Một màu trắng hều hòa quyện vào không khí giữa mùa đông trông như một bức màn tuyết trắng, hợp cùng với tầm thăm từ phía chân trời xa xa càng làm tăng thêm sự lạnh lẽo mãnh liệt của khung cảnh trước mắt.

Biểu tình trên mặt nàng giờ đây chỉ có chết lặng, nói đúng hơn chính là tuyệt vọng. Không ai có thể hiểu mà giải thích tâm tình của nàng lúc này, lý giải những gì nàng đã vượt mặt. Nhưng nàng càng lo lắng, không biết Vũ Dương một khi hay tin Vương gia qua đời thì sẽ thế nào đây? Sợ là nàng ta so với mình càng đau lòng hơn đi.

Nàng lặng lẽ ngồi chồm hổm nơi linh đường, đứa nhỏ trong bụng bởi vì tư thế nàng ngồi như thế này mà có phần bất mãn, không ngừng náo loạn trong đó. Tuy vậy nàng lại không có lấy một chút khí lực nào để rời đi, chỉ việc nghĩ đến người nay đang nằm trong quan tài kia là hần thì trái tim liền bị thiếu rụi, tan ra như một mảnh tro tàn.

Thẳng đến khi mặt trời ngã về phía tây, lúc này Linh Nhi mới giục nàng rời khỏi.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên trời cao, ánh mắt chạm phải một màu đỏ rực, thật đẹp thế nhưng nó lại xuất hiện không đúng lúc, cho nên giờ đây nhìn vào cảnh đẹp trước mắt nhưng một chút vui sướng cũng đều không thể khơi dậy nổi.

Hương Lăng thở dài một hơi, dọc theo hành lang dài từng bước từng bước đi tới. Còn chưa đến chỗ ngõ quặt, bên tai đã truyền tới giọng nói vô cùng kích động của Thương Thanh: "Nương, ta đã nói rồi, ta chỉ muốn Hương Lăng mà thôi!"

Nàng hơi dừng lại cước bộ, vì nghe hần nhắc đến tên mình nên trong lòng cũng có chút hiếu kỳ.

"Thanh Nhi, con nên thanh tĩnh một chút? Vì Hương Lăng, con lại muốn nương tay giết Vương gia hay sao, chuyện này có phải điên cuồng quá mức rồi không?"

"Nhưng còn có thể làm gì bây giờ? Nương, người cũng có tuổi trẻ bồng bột, cuồng nhiệt không phải sao? Nếu như con không chiếm được Hương Lăng, cho dù có được địa vị này thì sao chứ, cũng đâu còn có ý nghĩa gì!"

Ngọc Tố phu nhân nghe xong toàn thân run rẩy, cổ vịn lấy hành lang bên cạnh để chống đỡ thân mình: "Thanh Nhi, con thật sự không thể nào không làm như thế được à?" Trong giọng nói hoàn toàn không giấu được sự yếu ớt, bất lực. Sống trong vương phủ, không ai mà bà không thể thu thập, nhưng đối với đứa con trai chính mình thì lại rất bất lực.

"Không sai!" Ngực khí của hần vô cùng kiên quyết, làm cho bất kỳ người nào nghe thấy cũng biết không thể còn cách nào thay đổi.

Ngọc Tố phu nhân hơi lắc đầu, bà thật ra đã sớm biết rõ không phải sao? Chính là bà vẫn không chịu chấp nhận sự thật mà thôi! "Vậy người cứ đi làm đi, nương chỉ hy vọng người có thể sống vui vẻ là tốt rồi!" Ngọc Tố phu nhân vỗ nhẹ lên vai hần vài cái, bước chân hư nhuyễn, loạng choạng, cổ bám theo phía hành lang dài rồi đi.

Thoáng nhìn đến bóng dáng mẫu thân, hần thấy bà tựa hồ đã như già đi rất nhiều. Nhớ đến hình ảnh nữ nhân kiều ngạo trước đây, trong lòng hần vô cùng thương cảm, thì ra bà cũng không thể thắng được những năm tháng tra tấn cùng dày vò kia.

Hương Lăng này giờ đứng đó nghe được tất cả mọi chuyện, biết được Vương gia giờ vẫn còn sống thì trong lòng cũng ngập tràn vui mừng, thì ra hần chỉ là bị Thương Thanh đem đến giấu ở một chỗ khác mà thôi. Nhưng giờ nàng phải làm thế nào đây, làm thế nào mới có thể bảo vệ được tính mạng cho Vương gia đây? Nàng phải hy sinh cái gì thì mới mong được một lần nữa có cơ hội nhìn thấy người nam nhân mà nàng yêu tha thiết kia?

Không có thời gian để đứng đây tự hỏi nhiều, cước bộ bên dưới đã chậm rãi bước tới.

Sự xuất hiện bất ngờ của nàng lúc này làm cho Thương Thanh có hơi bối rối, chẳng lẽ chuyện vừa rồi nàng đã nghe được tất cả rồi sao? Chỉ là không biết...

"Người nhất định phải đoạt được ta sao?"

Nàng bình tĩnh hỏi hần, cô tình đánh gãy tất cả những suy đoán trong đầu hần lúc này, buộc hần không thể không nhìn thẳng vào mắt nàng mà trả lời: "Đúng vậy!" Vấn đề này rất đơn giản nhưng lại làm cho hần phải dùng cả đời của mình để trả giá.

"Chỉ cần người kia sống sót, Vũ Dương có thể bình an thì người tùy thời có thể thú ta!" Nàng nhẹ nhàng lướt qua người hần, nước mắt giờ như châu ngọc bị đứt không ngừng liên tiếp rơi xuống. Nhất thời nàng lại quên mất mình cần phải học cách kiên cường, nhưng vì tâm tình hỗn loạn nên mọi thứ mà nàng đã cố nguy trang bấy lâu cũng tán loạn bay mất, theo gió phiêu tán, hợp thành một chuỗi ca khúc vô cùng thê lương.

Vốn vẻ mặt của hần đang rất căng thẳng, nhưng bởi vì lời nói vừa rồi của Hương Lăng thốt ra làm cho nét mặt hần nhất thời trở nên sáng lạn. Hần biết giờ đây lòng nàng đang rất khổ sở, nhưng hần quyết không muốn đi đổi chứng hay xác thực gì cả, ngược lại rất vui mừng chạy đi thu xếp mọi chuyện.

Tin tức Hương Lăng gả cho Hương Lăng, cộng thêm tin tức Thương Duật qua đời làm cho Điệp Vũ Dương nghe xong liền bàng hoàng. Mặc dù không biết là tình huống bên ngoài lúc này thế nào nhưng nàng có thể đoán được Hương Lăng chắc chắn đã phải chấp nhận vì một điều kiện gì đó, bằng không với tâm chân tình của Hương Lăng dành cho Thương Duật mà nói, nàng ta tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như thế.

Không thể nhìn thấy người, chỉ có thể ở đây mà đoán, lòng nàng càng lúc càng trở nên bất an: "Lãnh Mi, Vương phi nay thế nào?"

"Tốt lắm!" Trừ bỏ trong lòng không ngừng lo lắng, sợ hãi, hần còn có không ít tuyệt vọng.

"Ta muốn đi gặp Vương phi!" Đối với Hương Lăng, từ đầu đến cuối nàng chỉ thể thành thật mà xin lỗi, bởi vì hiện nay chỉ có Hương Lăng là phải mỗi ngày chịu đựng tra tấn vì phải sống trong bàng hoàng và bất lực mà thôi.

"Không được!"

Không nói đông dài, Điệp Vũ Dương đi thẳng một mạch tới cửa, cũng không thèm nhìn tới Lãnh Mi. Nàng không thể không lo cho Hương Lăng, nàng ta nay đã có thai trong người, thân thể vốn đã suy nhược, nếu lỡ xảy ra chuyện gì không chỉ có một mình nàng khó chịu, mà người chịu tra tấn nhiều nhất hần không ai khác mà chính là Thương Duật.

"Tiểu thư, người muốn đi đâu?" Thân ảnh Lãnh Mi "sư" một tiếng đã nhanh chóng bay đến đứng trước mặt Điệp Vũ Dương, cô tình ngăn lại đường đi của nàng: "Tiểu thư, nếu người xuất hiện, thì mọi chuyện sẽ rối tung lên ngay."

"Ta nhất định phải gặp Vương phi!" Ánh mắt kiên định nhìn vào Lãnh Mi, cho thấy nàng không có ý nhượng bộ: "Lãnh Mi, người hẳn nên hiểu, ta một khi đã muốn làm chuyện gì, thì mặc dù người đó là Vương gia đi nữa, cũng không thể nào ngăn cản!"

Những lời này ngoại trừ Vương gia, người có thể lĩnh ngộ sâu sắc nhất chính là Lãnh Mi. Điệp Vũ Dương ngoan cố lạnh lùng, nếu đã rõ ràng mục đích của mình thì đương nhiên có thể dễ dàng làm cho Vương gia giận đến sôi máu, mà trong phủ này sợ cũng chỉ có duy nhất một mình nàng ta mới có khả năng như thế mà thôi. Lãnh Mi hơi do dự, cuối cùng đành mở miệng: "Tiểu thư người chờ một chút, thù hạ đi gọi Vương phi trước..."

"Ba" một tiếng, đầu vai Lãnh Mi bị người đánh vào một chưởng: "Nha đầu... muốn chết sao, ai cho người tự tiện đáp ứng như thế?" Phía Thương Duật giờ đây cũng chưa hề có chút động tĩnh gì, làm sao hần có thể tùy tiện để cho người khác biết được hành tung của Vũ Dương chứ?

"Vậy người hãy ở đây mà ứng phó nàng ta đi!" Lãnh Mi lui lại vài bước, nét mặt không chút thay đổi, đứng sang một bên xem kịch.

Ngực Mạch gãi gãi đầu, ngượng ngùng cười nói: "Ha ha, ha ha, Vũ Dương, cái đó..." Thật ra mà nói, nếu bảo hần đi thay đổi Vũ Dương thật là một chuyện rất khó nha.

“Ta muốn gặp nàng!” Nàng biết là khó, nhưng nàng thật sợ hãi Hương Lăng sẽ bị tổn thương.

“Vương phi kia dù sao cũng coi như là tình địch của nàng, nàng ta nếu xảy ra chuyện, đối với nàng mà nói chẳng phải tốt hơn sao, nàng làm như vậy lúc này có phải rất không tinh táo không?”

“Ta muốn gặp Vương phi!”

Hắn cố nuốt xuống, hít một hơi thật sâu: “Vũ Dương, nàng cẩn thận ngầm lại...”

“Ta muốn gặp Vương Phi!”

“Nàng thắng!” Ngự Mạch thở hắt ra một hơi, mạnh mẽ xoay người hướng Lãnh Mi trừng mắt một cái: “Ngươi còn đứng đó mà cười cái gì?” Khóe môi Lãnh Mi hơi chút gợn lên, nhìn vào trông quả thật rất mê người.

“Gọi Vương Phi!” “Suu” một tiếng, Lãnh Mi liền nhanh chóng phóng đi.

Ngự Mạch ra lệnh xong, rầu rĩ ngồi xuống ghế, hắn thờ phỉ phỉ nhìn Diệp Vũ Dương, ánh mắt không dấu được tia mỉm cười: “Vũ Dương, người cứ chờ mà xem, gieo gió rồi sẽ gặp bão!” Cứ nghĩ nàng nhất định bị trừng phạt hắn nở nụ cười càng thêm xấu xa.

Lúc Hương Lăng đến nơi, nhìn đến người đang đứng trước cửa chào đón mình là Diệp Vũ Dương thì những giọt nước mắt ầm ầm bấy lâu bất giác liền tràn ra như đê vỡ, cả thân mình ngã nhào vào lòng Diệp Vũ Dương, rồi “Oa” một tiếng khóc lớn: “Muội muội...” Nay người mà nàng có thể tâm sự chỉ có Vũ Dương mà thôi, vốn cho rằng nàng đã bị Ngọc Tổ phụ nhân bắt đi, nay xem ra mọi chuyện cũng không phải như thế.

Vũ Dương nâng tay khẽ vỗ lên vai nàng, để nàng dựa vào đầu vai mình mà tiếp tục khóc. Nhưng hốc mũi của chính nàng cũng dần dần dâng lên cảm giác toan sập, khó chịu, đau đớn không thôi, nam nhân Thương Duật này thật sự là quá mức tự phụ, làm cho Hương Lăng phải chịu ủy khuất lớn thế này, tương lai mặc dù có lẽ sẽ không phát sinh cái gì, nhưng chỉ sợ khó có thể bù lại tất cả những thương tổn mà nàng ta phải chịu đựng hôm nay.

Thật lâu sau đó Hương Lăng mới nín khóc, nhưng cũng chưa buông Vũ Dương ra, chỉ là ghé vào đầu vai nàng thúc thút, nước nỏ.

“Vương Phi, người không nên làm như thế!” Nàng hơi đẩy Hương Lăng ra cách mình một khoảng, ánh mắt kiên định nhìn nàng: “Người làm như thế sẽ chỉ làm cho Vương gia càng thêm khổ sở mà thôi.”

“Nhưng nếu ta không làm vậy, thì tính mạng Vương gia sẽ rất nguy hiểm!”

“Vương gia lúc này cũng không phải...”

“Vũ Dương, sao còn không mau đỡ Vương Phi ngồi xuống!” Ngự Mạch kéo ra chiếc ghế dựa, hấp tấp chen vào, hắn rõ ràng cố tình ngăn cản sự kích động của Vũ Dương lúc này, sợ nàng nói ra kế hoạch của Thương Duật.

Cố lấy bình tĩnh một chút, Vũ Dương lại mở miệng lần nữa nhưng giờ nghe ra đã không còn chút kích động nào: “Vậy Vương phi người nhất định phải bảo trọng!” Hương Lăng tuy cá tính không quá khó khăn, nhưng tình cảm đối với Thương Duật thì phá lệ cố chấp, luôn chung thủy một lòng. Nàng chỉ lo sợ một ngày không lâu trong tương lai nàng ta sẽ làm ra việc ngốc nghếch nào đó.

Lời nói của Vũ Dương nghe vào tai tuy rất lạnh lùng, thờ ơ nhưng lại làm cho Hương Lăng vô vàng cảm động. Tính cách Vũ Dương hiển nhiên không nhiệt tình như những người khác, có thể làm đến như vậy, đã coi như phá lệ quá mức quan tâm rồi: “Yên tâm, ta sẽ không làm chuyện điên rồ, bởi vì ta còn có nó!” Hương Lăng nhẹ vỗ lên bụng mình, nhưng nụ cười giờ chỉ tràn ngập chua xót.

Không nói lời nào nữa, Vũ Dương chỉ lặng lẽ ngồi đó ngắm nhìn Hương Lăng. Nàng ta giờ đã có bầu được tám tháng nên bụng cũng lớn hơn so trước rất nhiều.

“Vũ Dương, ngươi biết không? Ta thật sự rất thích tiểu hài tử, cho nên vì đứa nhỏ, ta cũng sẽ cố gắng bảo trọng sức khỏe mình thật tốt.” Tuy lời này nói ra là để an ủi Diệp Vũ Dương, nhưng thật ra Hương Lăng cũng tự biết nàng đây là nói cho chính mình. Sự kiên trì bấy lâu nay của nàng vốn đã bị vơi đi rất nhiều, nhưng một lần nữa nhờ có Vũ Dương và Thương Duật nên nàng mới lấy thêm được kiên cường. “Nay nhìn thấy muội ta mới phát hiện nguyên lai muội so với ta thật càng khổ sở hơn nhiều. Bởi vì muội ngay cả giường của hắn cũng không thể đến gần, tất cả chỉ có thể dựa vào nghi ngờ để chống chọi qua ngày, là tốt là xấu muội thủy chung chỉ là nghe được qua tin tức từ miệng người mà thôi.”

Hương Lăng, nàng mãi mãi luôn thiện lương như vậy: “Sẽ không, nô tỳ thấy mình rất tốt!”

“Còn có một tin tức này, muội muội sợ là con không biết đâu! Ngày mai, chính là ngày Thương Thanh cưới ta...”

“Không!” Tiếng hét bén nhọn vang lên, cũng phóng thích sự thống khổ và gãy dựa của Diệp Vũ Dương: “Không được, Vương Phi, không cần làm vậy!” Thương Thanh làm sao có thể hành động như vậy chứ? Làm người tại sao lại tàn nhẫn như thế? Vẫn còn là trong tang kỳ của Thương Duật, Thương Thanh làm sao có thể đi cưới Hương Lăng? Làm vậy thì Hương Lăng trong tương lai còn mặt mũi nào để đối diện với Thương Duật chứ?

Hơi mỉm cười một cái, nhưng nàng lại phát hiện thì ra ngoài miệng tuy mỉm cười nhưng trái tim sao lại đau quá, nước mắt không khống chế cũng bắt đầu tràn mi: “Muội... muội...”

Cảnh tượng thế này làm nàng không thể không cảm thấy khổ sở, trước mắt một làn hơi nước mờ mờ, từ từ bao phủ hai tròng mắt. Xuyên qua đầu vai Hương Lăng, nàng lạnh lùng nhìn đến Ngự Mạch tự hỏi: muốn tới khi nào thì Thương Duật mới chịu xuất hiện đây? Muốn thành ra cục diện thế nào thì hẳn mới cho các nàng có được cảm giác an toàn chứ?

Suốt một canh giờ gặp mặt, một bên là Vũ Dương không ngừng chìm trong trầm mặc còn Hương Lăng một bên lại không ngừng rơi lệ. Bầu không khí đầy áp lực lúc này làm cho cả đại sảnh càng trở nên trầm trọng.

Lúc Hương Lăng rời đi còn không quên dặn dò Điệp Vũ Dương phải ăn uống thật tốt, càng phải chăm sóc, chiều cố bản thân mình nhiều hơn.

Cho đến khi thân ảnh của nàng biến mất, nước mắt của Điệp Vũ Dương lúc này mới chậm rãi chảy xuống. Trước mặt Hương Lăng nàng không có tư cách để khóc; nữ nhân vĩ đại như thế chỉ làm cho nàng cảm thấy bản thân mình dơ bẩn mà thôi. Vì nàng nên người thiện lương như Hương Lăng mới không thể có được một tình yêu tinh khiết, bởi vì nàng cho nên Thương Duật chỉ có thể dùng thân tình để đối với Hương Lăng mà thôi.

“Ngự Mạch, muốn đợi cho tới khi nào? Tới khi nào thì mọi chuyện mới có thể chấm dứt?” Lần đầu tiên nàng thật sự muốn phát điên, không phải nàng đang vì chính mình mà chỉ là vì người nữ tử đáng thương kia.

Ngự Mạch né tránh ánh mắt của nàng đang nhìn mình rất gần, thân bất do kỷ nói: “Ta không biết, tất cả còn chưa đến lúc, chưa đến...”

“Quá tàn nhẫn, các người thật quá tàn nhẫn!” Điệp Vũ Dương ngẩng đầu lên, cả giận nói: “Thương Duật, người thật là hỗn đản, hỗn đản...” Nước mắt trong suốt từng giọt rơi xuống, mấy ngày liền kinh hoàng cùng bất lực, cho nên vẫn chưa thoát ra cũng khó mà lưu loát.

“Điệp Vũ Dương, lá gan của nàng quả thật không nhỏ mà, ngay cả bốn vương cũng dám thách?” Giọng nói lạnh lùng truyền đến, từ một góc nhỏ trong đại sảnh, một thân ảnh chậm rãi đi ra, không cần nhìn kỹ, cũng biết khí phách bức người kia chính là của hắn. Trong phút chốc nàng cảm thấy khắp nơi trong đại sảnh chỉ tràn ngập duy nhất loại khí thế thật bức người.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Hôn Phá Môi Đổ Mộng.

Nghe được giọng nói của hắn truyền đến nàng mới giật mình phát giác thì ra mỗi đêm lúc trong mộng bừng tỉnh lòng nàng vì nhớ đến hắn mà đau đớn dường nào, nàng cũng phát hiện thì ra trong mấy ngày vừa rồi nàng là cỡ nào mong mỏi, tưởng nhớ rất muốn nghe đến tiếng nói thuần hậu kia của hắn. Giờ phút này nghe được nó một lần nữa, trong lòng nàng liền dâng lên loại cảm giác đau lòng không thôi.

Nàng không dám quay đầu, chỉ là yên lặng đứng đó không ngừng rơi lệ. Lòng nàng lúc này quả thật vô cùng mâu thuẫn, giằng co, đối với Hương Lăng nàng cảm thấy rất bất công, nhưng cũng vừa vì mong mỏi hắn mà trong lòng như muốn điên lên.

Hương Lăng, chẳng lẽ chung quy ta chỉ có thể lựa chọn duy nhất đó là thương tổn người sao? Quá tàn nhẫn, thật sự là quá tàn nhẫn đi.....

Thân mình ngay một khắc sau đó liền rơi vào vòng ôm ấm áp của hắn: “Như thế nào?? Chẳng lẽ nàng không còn muốn để ý đến ta nữa sao?” Đầu hắn nặng nề đặt tại vai nàng, tiếng nói nhẹ nhàng quanh bên tai, lời nói thốt ra cũng không giấu được muôn vàn tưởng nhớ trong lòng hắn bấy lâu.

Hắn hơi cố ý dùng lực một chút, khiến cho vai nàng bắt đầu run lên, nhưng nàng hiểu rõ hắn đây là đang nhắc nhở chính mình không được quên hắn, không cho phép không đem hắn để vào trong mắt. Mỗi khi nàng đối hắn quá mức lạnh lùng thì hắn sẽ dùng đủ mọi phương thức khiến cho nàng không thể nào mà không chú ý đến, nhẹ chính là cần nàng, còn nặng thì khi nào thấy máu hắn mới chịu buông tha nàng ra.

Nghĩ ngợi mông lung một hồi, nàng bắt đầu lạnh lùng lên tiếng trả lời: “Không có!”

“Vũ Dương, ta nhớ nàng!”

Thân mình thoáng cái trở nên cứng ngắt, bởi vì câu nói vừa rồi của hắn thốt ra nàng thật hoảng sợ tới mức thiếu chút nữa đã không biết hô hấp làm sao, mặt khác trong lòng lại điên cuồng gào thét vì vui sướng.

Nhớ nàng sao? Muốn đạt tới một mức độ thế nào mới có thể làm cho nam nhân kiêu ngạo như hắn mở miệng nói ra những lời này chứ?

Hắn không có chủ động lập lại, chính là lẳng lặng chờ nàng xoay người, mà giờ khắc này nàng lại quên mất bản thân cần phải phản ứng thế nào. Nàng không phải thế hắn, thậm chí ngay cả một tý thiếp cũng không phải, nàng chẳng qua chỉ là nhờ mạo danh, thế thân đến đây thôi, nhưng không ngờ lại rất may mắn có được sự trân trọng cùng tình yêu của hắn.

Rất cực không thể kiên nhẫn đợi câu trả lời của nàng, hắn nhẹ nhàng kéo người nàng ôm lại: “Vũ Dương, nàng kiếp này e rằng không có cách nào trở thành hiền thê lương mẫu đi.” Những chuyện lấy lòng người khác nàng làm không được, mặc dù là hắn yêu cầu nàng cũng chưa từng nể tình mà phụ họa,

hùa theo.

Chạm rảnh nâng cằm nàng lên, đã thấy khuôn mặt của nàng giờ đã đầy lệ: "Làm sao vậy?" Hắn đưa tay nhẹ lau đi nước mắt trên mặt Vũ Dương, đau lòng nhưng cũng rất cảm động.

Đầu ngón tay thô ráp xoẹt qua hai má, mang theo một chút đau đớn, làm cho nàng từ trong trầm tư mà bừng tỉnh lại. Rơi lệ sao? Nàng nay tại sao lại thích khóc như vậy chứ?

Thật vất vả mới cố dưỡng cho thân mình khỏe mạnh đây đây một chút, trải qua mấy ngày không ngừng lo sợ giờ cũng bị gây đi không ít: "Vũ Dương, cơ thể nàng gây thế này, là vì nhớ ta hay sao?"

Như thế nào mà không có chứ, làm sao mà không có cho được ?

"Không cho phép nói là không có, càng không cho phép nói không nghĩ đến!" Hắn bá đạo tuyên bố xong, môi đã điên cuồng hôn lên môi nàng, không có ôn nhu, cũng không phải triền miên mà chỉ hoàn toàn là tưởng niệm đang không ngừng phát tiết, rót xuống thân thể nàng. Ngọn lửa nhiệt tình trong hắn càng lúc càng dâng cao mãnh liệt tựa như muốn chiếm cứ tất cả mọi góc ngách suy nghĩ của nàng.

Không giống như dĩ vãng hơi tránh né, nàng cũng bị lửa nóng đánh úp, mạnh mẽ đáp lại nhiệt tình của hắn.

Nụ hôn này tuy rất bá đạo; nhưng trừng phạt này lại quá mức ngọt ngào. Nếu nói khi còn sống nàng có quyền lựa chọn cho mình một khoảnh khắc đáng nhớ, có thể kéo dài mãi mãi thì nàng sẽ không do dự, tình nguyện mà chọn thời khắc này, bởi vì lúc này chỉ có nàng và hắn ngoài ra không còn một ai, càng không cần bận khoăn lo nghĩ chi nhiều.

Khi hắn buông nàng ra mới phát hiện môi nàng giờ đã hơi rướm máu, mặc dù đau lòng nhưng hắn cũng rất hài lòng mà nở nụ cười: "Về sau nhớ kỹ phải lập tức mà phản ứng đáp lại biết không!"

Ngự Mạch đứng ở một bên, hoàn toàn nhìn thấy màn này, hắn không thấy có gì không ổn ngược lại còn rất thương thức: "Kỹ thuật thật kém cỏi!" Rồi sau đó hắn đưa mắt nhìn trộm Lãnh Mi còn đang đứng một bên, không kèm chế được mà thốt lên: "Lãnh Mi, ngươi mắc cỡ!"

Lãnh Mi nghe xong hùng hổ trừng mắt liếc hắn một cái, tay còn cố hướng hắn giờ ra nắm đấm.

"Ngự Mạch, nói chuyện đằng hoàng trước!"

Chỉ một câu kia làm cho Ngự Mạch sợ tới mức thiếu chút nữa từ trên ghế mà té xuống: "Đại ca, ngươi không có làm chứ?" Hắn khẩn trương cố đem tâm tình bình ổn đi xuống: "Ngươi làm cho ta vất vả nhiều ngày thế này, vậy mà mới chỉ nhìn có một chút như thế cũng không thể sao?"

Xem nhẹ oán thán vừa rồi của Ngự Mạch, Thương Duật đưa tay nhẹ chạm lên đôi môi giờ đã bị sưng đỏ của nàng, ôm nàng ngồi xuống bên cạnh: "Yên tâm, chẳng phải cũng đều rất kích thích à!"

"Vậy mà ta còn tưởng rằng thời điểm lúc đưa tang ngươi mới thật sự kích thích chứ." Ngự Mạch nhướn mày không cam lòng đối lại hắn, khó hiểu lên tiếng: "Vì sao? Không phải chúng ta sớm đã kế hoạch tốt cả rồi à?"

"Bởi vì hắn không phải là người bạc tình nên sẽ không làm như vậy, mà Vương phi mặt khác đã không thể đợi thêm được nữa!." Thương Duật nghe được nàng hiển nhiên cứ thế công khai khen ngợi hắn nên ngoài mặt tuy không hờn giận nhưng bàn tay đang đặt bên hông nàng lúc này bỗng hơi dùng sức một chút. Thấy hắn không nổi giận môi Vũ Dương liền nở nụ cười, nam nhân này đúng là không có thói quen bị người ta thẳng thắn nói ra nhược điểm của mình đây mà: "Rất đau!"

Nàng nhẹ giọng kêu lên, nàng biết nếu như nàng còn không lên tiếng, sợ là hắn sẽ càng tăng thêm lực đạo mà thôi! Phối hợp ẩn ý như thế đã muốn biến thành một loại thói quen mỗi khi bọn ở chung một chỗ, hắn đã từng nói qua, đau, nàng không được cố chịu đựng, hắn muốn nàng phải nói ra bằng không hắn sẽ làm cho nàng càng đau đớn hơn. Nàng đương nhiên cũng biết rõ hắn là người nói được làm được cho nên không chút ngại ngùng mà kêu ra thành tiếng.

Lực đạo bên hông thoáng cái được thả lỏng, ánh mắt Thương Duật giờ đây có hơi nheo lại như đang trầm tư suy nghĩ: "Như vậy cứ coi như đơn giản làm cho những kẻ đắc tội với ta có cơ hội giảm bớt tội nghiệt một chút đi, nhưng mà từ tội thì vẫn không thể tha."

Biết quá rõ Thương Duật, nên Ngự Mạch chỉ đành bắt đầu dĩ mỗ mệnh: "Đáng lẽ ra còn muốn nhìn thêm một chút, dù sao thì khi cầm quân ngươi là kẻ có rất nhiều mưu kế, nay e là không có cơ hội rồi." Vốn định là đến lúc đưa tang thì tiến hành thực hiện kế hoạch, có như vậy thì mới nhìn rõ được chân tướng ai mới là kẻ thật sự trung thành, cho dù sống chết cũng đi theo Thương Duật.

Thương Duật nghe vậy, không trả lời vội, chỉ đứng dậy, ôm Diệp Vũ Dương bước vào bên trong: "Đợi tương lai ta sẽ cho ngươi có cơ hội nhìn thấy."

Vừa trở lại trong phòng, Thương Duật liền đem nàng đặt trên giường, hai tay nắm chặt hai bên vai nàng, ánh mắt nhìn nàng thật sâu: "Nàng là đang âm thầm lảng tránh ta sao?" Từ khi chính mình đột ngột xuất hiện về sau, tuy là bề ngoài nàng nhìn vào giống như rất nhiệt tình, nhưng lại vô tình mà cố ý trong lúc đó đem khoảng cách bọn họ kéo ra, đem hắn tách biệt ra bên ngoài.

Mặc dù nàng làm được như vậy không chút sơ hở, nhưng hắn hiển nhiên vẫn có thể dễ dàng nhìn ra. Nghe được lời này, ánh mắt nàng thoáng hơi lưu chuyển, lại nhìn đến khuôn mặt kiên nghị kia giờ đang bị ánh sáng rọi vào, phát ra một tầng sáng mờ nhạt, tuy rất nhu hòa nhưng cũng không làm giảm đi dù chỉ là nửa phần kiên định của hắn.

“Nàng nói!” Tuy rằng thái độ bên ngoài hơi không hòa thuận, nhưng nàng biết con phần nộ của hân giờ đã muốn chậm rãi mà lan tỏa, ngay cả bàn tay đang nắm hai bên cánh tay nàng giờ cũng vô thức mà tăng thêm lực đạo làm cho nàng bắt đầu cảm thấy đau đớn.

Con đau truyền đến làm cho nàng không thể nào không mở miệng lên tiếng: “Vương phi so với thiếp càng đáng thương hơn.” Bởi vì biết trước kế hoạch của hân nên lòng nàng lại càng đau, càng thương tâm hơn, không ngờ hân ngược lại có thể xem nhẹ Hương Lăng như thế, cho nên vì Hương Lăng nàng đành phải làm tổn thương tình cảm bọn họ trong lúc này mà thôi.

Mâu thuẫn thoáng cái liền hiện lên một tia khổ sở: “Vậy còn nàng phải làm sao bây giờ?” Nếu tương lai thật sự có báo ứng, xin cứ hướng hân mà trút xuống, hãy để một mình hân gánh chịu lấy hậu quả, trả giá cho tình yêu của hai người.

Vào thời điểm không thích hợp, lại gặp được chân mệnh thiên tử của đời mình thì đó chính là sự thống khổ lớn nhất trong đời này của Vũ Dương. Năm đó đối với tất cả mọi chuyện xảy ra nàng hiển nhiên có thể chịu đựng, nguyên tưởng rằng bản thân có thể xem nhẹ ánh mắt đầy ưu thương của Hương Lăng, lại cho rằng bản thân có thể không cần tổn thương nàng, chỉ mong có thể lảng lảng mà canh giữ bên người Thương Duệ. Nhưng đến thời điểm mấu chốt, hân lại có thể xem nhẹ cho nỗi đau trong lòng của Hương Lăng, đem nàng đặt vào trong hoàn cảnh rối rắm thế này, làm cho nàng làm sao có thể không xem bản thân mình mới chính là kẻ đã gây ra thương tổn lớn nhất cho Hương Lăng cơ chứ?

Nghĩ vậy nên mỗi nàng chậm rãi mà nở nụ cười: “Mặc kệ dù thiếp đây có thể nào cũng không quan trọng vì đối với những chuyện đang xảy ra, người thứ hai cảm nhận nỗi sợ hãi kia nhất đó chính là Vương Phi!” Nàng không phải không cảm thấy lo lắng cùng sợ hãi, nhưng nàng không thể không vì Hương Lăng mà không cố níu kéo, cứu vãn, càng không muốn nhìn thấy Thương Duệ đối nàng ta quá tuyệt tình như vậy. Trong lòng tuy đang rất đau nhưng nàng hy vọng có thể vì nữ nhân kia mà làm một chút gì đó.

Một câu nói ra tựa như sấm chớp giữa trời quang, hoàn toàn đập nát tình lặng khó mà có được giữa bọn họ lúc này.

Thương Duệ giống như vừa bị sét đánh, rất khó chấp nhận sự thật này, hân nhìn nàng thật sâu rồi vô thanh vô thức từ từ lùi lại, đem chân đạp lại cho nàng xong hân nói: “Nếu nói mọi chuyện với nàng không can hệ gì, vậy hãy nghỉ ngơi cho tốt!” Hân biết nàng vẫn giống như trước kia sẽ một mình đứng ra chấp nhận, gánh vác hết thảy. Như vậy nhớ lại hân thà rằng năm đó mình cho dù có phải chịu bầm thây vạn đoạn cũng không hy vọng gặp được Hương Lăng, để không phải bắt lực lâm vào tình cảnh như hiện tại, cô phụ tình ý của Hương Lăng như vậy.

Hân từng bước rời đi, tựa như đang từng bước mà giẫm nát lòng mình.

Nhìn mỗi một bước này của hân dù biết lòng mình sẽ đau cả đời, nhưng nàng cũng không oán không hỏi.

Điệp Vũ Dương biết rõ bản thân mình cho tới bây giờ cũng không phải là người lương thiện gì, ngay từ khi bắt đầu nàng đã không phải, chính nhờ vào danh hiệu quận chúa mà nàng có thể sống được tùy ý tự tại thế này; đoạt phu quân của Hương Lăng mà nàng còn sống được rất hiển nhiên, đoạt chân tình Thương Duệ mà nàng một chút xấu hổ cũng không có. Nhưng nay nàng thế nào lại có cảm giác bị lương tâm khiển trách chứ? Trong lòng vốn đã loang lổ rất nhiều vết thương giờ phút không ngờ lại còn bắt đầu rỉ máu.

Sáng sớm hôm sau Hương Lăng trong một thân hi phục lộng lẫy thất thần ngồi nhìn chính mình trước gương. Hôm nay mái tóc nàng được tỉ mỉ búi lên cao, trên đó còn cài rất nhiều châu hoa, nhưng mũ phượng đội trên đầu hôm nay sao trở nên quá nặng nề, tựa như đang có ngàn cân làm cho người ta thật không thể nào thở nổi. Sắc mặt mấy ngày qua vốn dĩ tái nhợt, không ngờ được trang điểm kỹ lưỡng mà nhìn vào cũng trở nên hồng nhuận. Nhưng chỉ là ánh mắt kia lại cũng không che giấu nỗi tang thương, ngay cả nhìn đến cánh môi mong được tô đỏ thắm lại thấy chúng chẳng khác gì máu tươi thật làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Ngày vui tự nhiên tặng phẩm cũng không thể thiếu, buồn cười hơn đó chính là trong lúc trượng phu nàng tang chế còn chưa qua hết, mà nàng không cách nào chọn lựa phải từng bước đi trên con đường oan nghiệt này.

“Vương phi, giờ lành đã...” Chờ một bên đã lâu, bà mai tốt bụng lên tiếng nhắc nhở, không ngờ bị lệ khí toát ra từ người Hương Lăng làm cho cả kinh hoảng chốc những lời còn đang nói dở đành phải thu trở về.

Nàng vươn tay nhắc lên cánh hoa màu trắng, đem nó chậm rãi cài lên búi tóc mình, trong lòng lại âm thầm cảm thán trước sự thanh khiết của nó.

“Vương phi, không được a..... không được.”

Hai khăn tiếp theo liền phủ lên trên, cũng che lấp lại vẻ mặt thản nhiên, bình thản của nàng, thoáng cái dường như còn thấy một chút ý cười trong đó: “Đi thôi!” Thân mình có hơi nặng nề được Linh Nhi một bên nhẹ nhàng đỡ từng bước tiến lên phía trước.

Đại hôn nhưng lại không có kiệu hoa lộng lẫy, không có tiếng kua chiêng gõ trống nào nhiệt cang không có tân nương giai nhân bộ dạng ngượng ngập, e thẹn mà khắp nơi chỉ là tràn ngập bầu không khí nặng nề, u oán.

Mà Thương Thanh khi nhìn đến một thân hi phục hồng hồng trước mắt, cảm giác thật là hạnh phúc dị thường. Hân yêu nàng nhưng lại không thể chạm đến lòng nàng, cho nên càng tự nói với chính mình không cần phải cố đào sâu mà tìm hiểu đau đớn lòng nàng lúc này làm chi.

Ngọc Tố phu nhân nhìn đến một màn này hết thảy chỉ đành bất đắc dĩ mỉm cười. Ánh mắt đề phòng xuyên thấu qua bức rèm, nhìn đến nam nhân đang còn mê man trên giường kia. Thật ra bọn họ cũng bởi vì quá lo lắng, sợ sẽ xảy ra biến cố nên mới mang theo Thương Duệ đến đây. Nếu không phải Thương Thanh một lòng muốn có cho được Hương Lăng thì giờ phút này Thương Duệ hân đã sớm bị họ tiêu diệt, như vậy thì bà cũng không cần quá lo lắng đề phòng như thế a.

“Rốt cục nàng cũng đến” tuy là hân chờ không lâu nhưng đối với hân mà nói thời khắc này hân đã chờ tận mười năm nên hân không thể không lo sợ. Hân cố tình xem nhẹ bộ dạng chật vật vì nàng giờ đã mang bầu gần chín tháng, hân càng xem nhẹ việc tang lễ của Thương Duật, những chuyện này thật sự rất buồn cười cỡ nào đi. Hân hỏi nàng: “Chúng ta có thể bắt đầu sao?”

“Có thể!” Hương Lăng tỉnh tỉnh mãi mãi luôn tốt như vậy, nàng đương nhiên sẽ không cố tình mà làm tổn thương bất luận kẻ nào bao gồm những kẻ đã vô tình muốn cố ý thương tổn chính mình. Khuôn mặt hân trở nên thật âm áp, rõ ràng trong lòng vui sướng đến kinh tâm động phách: “Người chủ trì, mau tiến hành nghi lễ!” Thấy người chủ trì không hề có chút động tĩnh gì hân tức giận trừng mắt lên tiếng nhắc nhở: “Còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì?”

Người chủ trì sắc mặt có chút cứng ngắt dù sao giờ này khắc này đối với chuyện Ly Vương mất đi họ còn chưa có đủ thời gian mà tiêu hóa được.

“Dạ” Giọng nói hân hơi ngập ngừng, thoáng hơi có chút áy náy, trong lòng không ngừng suy nghĩ không ngờ những lời kia lại vô tình bật ra khỏi miệng: “Tự cố chí kim từ thời khai thiên lập địa đến nay....”

“Nói nhiều lời vô nghĩa như thế làm cái gì, còn không mau đi nhanh vào trọng điểm!”

Người chủ trì bộ dáng hấp tấp, chật vật không thôi, ánh mắt lưu chuyển nhìn sang Ngọc Tổ phụ nhân. Có lẽ người luôn luôn coi trọng lễ nghi phong tục như bà ta hẳn là sẽ có đủ tài cán nói ra vài lời công đạo cũng nên.

“Thôi, người cứ làm theo hân đi!” Kiếp này chỉ duy nhất một lần này thôi, bà sẽ bỏ mặc đạo lý luân thường để Thanh Nhi được như ý, muốn thế nào cũng được.

Nghe thấy vậy, biểu tình người chủ trì liền vô cùng kinh ngạc, giọng nói có hơi bị đình trệ một chút nhưng cuối cùng cũng thốt lên: “Nhất bái thiên địa!”

Thương Thanh không cần Linh Nhi điều đỡ Hương Lăng, chính mình tiến đến dìu nàng, xoay người hướng cửa lớn đại sảnh bái lạy.

“Cúi đầu—“

“Nhị...”

“Nên bái bốn vương mới đúng!” Khoảnh khắc thanh âm Thương Duật vang lên, rất có khí thế mạnh mẽ làm cho mọi người nhất thời không biết hô hấp thế nào. Trên người hân mang theo khí phách lâm liệt, thong thả từng bước tiến vào đại sảnh, tay áo rộng thùng thình vung lên quét thành một đường vòng cung trông thật bắt mắt.

Một câu kia như thế đã nhanh chóng làm cho những người đang có mặt trong đại sảnh hoảng sợ đến mức hồn phi phách tán.

Nét mặt Ngọc Tổ phụ nhân biến thành trắng bệch, phản ứng đầu tiên đó là nâng tay lên ôm ngực mình, hai mắt trừng lớn nhìn đến nam nhân băng lãnh trước mắt. Thương Thanh dù giờ phút này nhìn vào tương đối bình tĩnh hơn bà nhưng bàn tay đang đỡ Hương Lăng cũng thất thố mà đã bắt giác buông lỏng. Kinh hãi nhất vẫn chính là người chủ trì kia, cổ họng hân đang rướn lên cao chuẩn bị thốt lên tiếng bái lạy thứ hai, nhưng giờ phút này đây biểu tình trên mặt hân thật chẳng khác nào như nhìn thấy quỷ, động tác còn chưa kịp thu hồi nhưng cả người thì đã run rẩy không ngừng.

Duy nhất trong đại sảnh chỉ có Hương Lăng là hoàn toàn bất động, khi nàng nghe được giọng nói kia vang lên, một khắc đó nàng không chút chần chừ tay đưa lên kéo xuống khăn hi, rất kích động nhìn nam nhân đang tiến đến trước mặt mình ngày một gần hơn. Trải qua nhiều ngày ăn nhấm, chịu đựng áp lực, ngược lại giờ phút này nhìn thấy được hân, trong lòng tuy vô cùng xúc động nhưng nước mắt lại không thể nào có cách để phát tiết.

Nhìn sang Hương Lăng, hân hơi hơi vuốt cằm, rồi sau đó thong thả hướng ánh mắt sang Ngọc Tổ phụ nhân: “Tam nương đang thật kinh ngạc sao?” Nữ nhân này, hân từng đối xử xem như mẹ ruột, nhưng không ngờ bà ta lại ác độc âm mưu muốn hại chết hân, sự thật trước mặt tuy có chút tàn nhẫn nhưng hân nhất quyết cũng sẽ đem tất cả mà trả lại cho bọn họ: “Ngài có thể đến nhìn một cái, xem người đang nằm trong đó là ai?”

Ngọc Tổ mím môi, cắn chặt răng lại, bà nhìn đến hân một cái xong thế nhưng cũng thực sự hối hận mà chạy vội vào bên trong, tay vừa xốc rèm lên không ngờ lại nhìn thấy khuôn mặt đang tươi cười như hoa của Ngự Mạch. Bà thiếu chút nữa tức giận đến chao đảo ngã ngựa: “Như thế nào lại là người?” Ngạc nhiên có, khiếp sợ có, khó hiểu cũng có, cả ba loại biểu tình đồng thời đều hoàn toàn lộ rõ ra trên mặt, thoạt nhìn khuôn mặt bà ta thật vận vận, biến dạng đến khó coi vô cùng.

“Ách, vốn luôn chính là ta nha, các người bắt sai người còn không biết sao?” Biểu tình trên mặt ngây dại của bà ta thật là làm cho người ta nhìn vào cũng rất cao hứng!

“Phụ nhân, người làm sao lại biến thành cái bộ dạng như thế kia chứ, chẳng lẽ rất thất vọng sao?”

“A!” Một tiếng thét lớn vang lên, giống như bà đang muốn phát tiết tất cả những hậm hực bên trong ra ngoài. Nhưng thoáng cái bà ta liền mang vào vẻ mặt bình tĩnh, bỏ rèm xuống, thong thả từ trong phòng bước ra, khóe miệng cong lên mỉm cười nhìn Thương Duật giờ đang đứng trong đại sảnh: “Vương gia, tại sao lại đùa giỡn với ta như thế chứ? Thật là muốn hù chết người mà!”

“Sao? Tam nương như thế lại còn rất lo lắng cho bốn vương à?” Hân chậm rãi bước tới gần Hương Lăng, tay nhẹ nhàng nâng lên bộ hi phục đang khoác trên người nàng: “Những cái này chẳng lẽ cũng là vì tam nương quá lo lắng cho ta hay sao? Thật là làm cho người ta vô cùng kinh ngạc đi?” Bàn tay kẻ tiếp dùng sức, hi phục thoáng cái tan nát ra từng mảnh nhỏ, chỉ còn lưu lại trên người nàng mỗi kiện trung y, nhưng rất nhanh đã bị chiếc áo choàng của Thương Duật phóng tới, đem cả người nàng che lại.

Hi phục trong không trung từng mảnh từng mảnh không ngừng rơi là tả, hình ảnh vô cùng thê lương, cũng giống như sinh mệnh của chúng, đang than oán

bởi vì hôn lễ còn chưa kết thúc mà giờ đã phải chết non.

Đối với biểu tình kích động giờ đây của hắn, lòng Hương Lăng ngược lại vô vàng cảm động.

“Ách... Chuyện này bất quá là vì ta lo lắng cho tương lai của Hương Lăng...”

“Làm càn!” Hắn giận dữ quát, tiến đến vung lên một chưởng mạnh mẽ, không chút lưu tình giáng thẳng xuống mặt Ngọc Tố phu nhân, biểu tình rõ ràng là không thể tin nhìn bà ta nói: “Không nói đến chuyện bốn vương chưa từng tạ thế, mặc dù là ta có chết cũng không tới phiên ngươi bày bố Hương Lăng!” Cho tới bây giờ hắn cũng không phải là người thương hương tiếc ngọc mà chưa từng ra tay đánh nữ nhân, ở trong mắt hắn chỉ cần là chuyện hắn muốn làm thì hắn sẽ chẳng phân biệt so đo cho dù người đó là nam hay nữ.

Thương Thanh rốt cục nhịn cũng không thể nhìn đến một bên má của mẫu thân giờ đã hõm sâu sau cái tát kia. Hắn đau lòng tiến đến vì bà lau đi máu tươi nơi khóe miệng: “Thương Duật, ngươi thật sự là người quá mức vô tình. Mẫu thân ta nói thế nào thì ít nhiều cũng có công giúp ngươi đi lên vị trí Ly Vương của hôm nay!” Hắn vừa nói nhưng tay đồng thời cũng nắm ra đầu, chỉ thị cho binh lính mà hắn sớm chuẩn bị đến đây tương trợ.

“Ngôi vị Ly Vương? Các người không phải cũng thực rất hâm mộ sao? Không phải cũng đã thêm đến nhỏ dãi à?” Thái độ lạnh lùng, cao ngạo, ánh mắt Thương Duật nhìn đến người đại ca xa lạ trước mắt, không một chút lưu tình đem tự ti của hắn càng đã kích mạnh mẽ hơn: “Thật sự rất đáng tiếc, ngươi mãi vẫn chỉ là con lẻ, chỉ là nghiệt chủng do một tiện thiếp tiện sinh hạ mà thôi.” Hắn chưa bao giờ đi tìm hiểu, càng không ngại quan tâm đến sự đã kích, tổn thương của người khác thế nào, đây cũng chính là năng lực của Thương Duật.

“Thương Duật, ngươi thật là quá đáng!”

“Ta liền như vậy quá đáng thì sao, ngươi lại có năng lực thế nào?” Bộ dạng Thương Duật vô cùng kiêu ngạo từ trên cao dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn xuống, thật làm cho người ta không thể không tức giận.

Âm thầm nghiền răng nghiền lợi, vốn chuyện hắn ngăn cản mẫu thân giết chết Thương Duật một phần không chỉ là muốn có được Hương Lăng mà còn chính là hắn đã nghĩ đến thân tình huynh đệ. Nhưng nay xem ra nguyên lai hắn hơn mười năm sống tha hương ẩn nhẫn, bất quá đối với Thương Duật hắn chỉ là một hành vi vì tiện mà thôi, cho nên giờ phút này cũng không cần thiết phải bận tâm gì nhiều: “Người đâu, mau đến bắt hắn cho ta!” Con người thoáng cái trở nên tàn khốc, cũng có vài phần tương tự so với Thương Duật, cũng là mang theo một loại quyết tuyệt.

Trong nháy mắt khắp nơi toàn bộ đại sảnh, thậm chí ngay cả trong sân bên ngoài đều bị rất nhiều hắc y nhân bao vây.

Thương Duật đề phòng nhìn thoáng qua, mâu gian quả thật như Thương Thanh mong đợi, đang hiện lên một tia bối rối: “Xem ra lần này ngươi đã có chuẩn bị khá kỹ lưỡng đi.” Bằng không không có khả năng ngay khi bản thân mình đột nhiên xuất hiện, hắn còn có đủ thời gian mà huy động nhiều người như vậy đến đây chứ.

“Hừ, Thương Duật, ngươi chẳng lẽ nghĩ nhiều năm qua như vậy, ta chỉ là bên ngoài trời nổi thôi sao?”

“Chẳng lẽ còn có gì à?” Thương Duật hơi nhíu mày, cảm thấy có chút kinh ngạc, xem ra chính mình đã quá coi thường hắn rồi.

Vừa lòng nhìn thấy Thương Duật kinh ngạc, Thương Thanh càng âm ngoan cười nói: “Nếu mẫu thân đã quyết định diệt trừ ngươi, ta lại làm sao có thể khoan tay ngồi nhìn chứ.” Đặc ý tiến đến từng bước, đứng trước mặt hai người, nắm lên ống tay áo của Thương Duật: “Bằng không làm sao có thể chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi liền có thể đem toàn bộ hạ nhân trong Ly Vương vương phủ mà đòi hết?”

Thân thủ vung tay đẩy hắn ra: “Thương Thanh, vậy tư vị đặc ý là thế nào hả?” Hương Lăng bên cạnh tựa hồ bắt đầu có chút không thoải mái, nhưng giờ phút này lại không thể làm gì hơn: “Nàng cố chịu thêm chút nữa!”

“Thương Thanh, ngươi có trò gì thì cứ bày ra hết đi, như vậy để ta giải quyết hết một lần rắc rối công sau này khỏi phải nhọc công lo lắng.” Thái độ cuồng vọng không kiểm chế, tuy là trong tình thế dầu sôi lửa bỏng như vậy nhưng cũng chưa từng giảm đi dù chỉ một nửa.

Hương Lăng ngẩng đầu nhìn hắn mỉm cười, nàng biết rõ hắn cũng cảm nhận được sự run rẩy của nàng, cũng biết hắn liền đã định làm gì, nàng nói: “Không sao!” Nam nhân trước mắt này chính là người duy nhất nàng nhận định suốt cuộc đời này.

Ngư Mạch ngồi nhìn một bên này giờ cũng vén ống tay áo lên xen vô: “Chỉ là một tên tiểu tử tốt tử mà thôi, mới cùng ngươi đùa giỡn một chút mà ngươi lại cho mình là thần thánh rồi!”

Nhìn thái độ hai người trước mặt như thế, Thương Thanh bỗng giận dữ quát: “Lên cho ta!” Tay vừa hạ xuống ngoài phòng đám hắc y nhân đã nhanh chóng xông vào.

Thương Duật rất nhanh phát ra mấy chưởng chống đỡ tấn công bất ngờ của Thương Thanh. Hắn một tay ôm lấy Hương Lăng, không chút e dè xông thẳng vào.

Đối với đòn công kích của Thương Thanh, Thương Duật chỉ là nhún nhả mỉm cười chào đón, đồng thời mỗi một chiêu thức tung ra lại rất lưu loát. Động tác như thể nhẹ nhàng, thông dong tựa như mèo vờn chuột, Thương Duật ôm lấy thân mình Hương Lăng bay giữa không trung, trực diện so chiêu với Thương Thanh.

Trong lúc bọn họ giao chiến, lại hiển nhiên xem nhẹ Hương Lăng một bên, không phát hiện ra sắc mặt nàng giờ đã trắng bệch, hạ thân cũng bắt đầu truyền đến cảm giác âm ảm.

Cảm thấy giờ phút này mà nàng kêu to lên thật sự không ổn chút nào, nhưng Hương Lăng lại phát hiện váy áo của mình bên dưới giờ đã nhuộm một màu đỏ thẫm, từng giọt máu tràn ra cũng giống như sinh mệnh Hương Lăng nàng đang....

Màu đỏ của máu thoảng cái làm cho cả vật áo nhuộm màu hồng nhuận, trông vào thật chói mắt, cũng thành công làm cho hai kẻ đang bận rộn giao chiến kia nhìn thấy mà không khỏi cảm thấy một trận kinh tâm động phách.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Hương Lăng Lâm Bồn....quyết Tuyệt Đau Đớn.

Thương Duật không chút do dự, dùng hết khí lực tung ra một chưởng đánh thẳng vào người Thương Thanh, làm hắn không thể không vắng ra xa: “Ngự Mạch, người giải quyết mau thì lại đây theo ta, còn những người khác cứ giết hết không tha cho ta!” Thốt ra lời này xong, đám người trung thành đang đứng cách đó không xa liền cùng Ngự Mạch xông vào chém giết càng điên cuồng hơn, dù sao bọn họ cũng là những cao thủ, giờ có được lệnh này nên cũng không cần phải nương tay làm gì.

“Tuân lệnh!” Không rảnh bận tâm hắn, Ngự Mạch càng thêm hưng phấn cùng đám người kia xông vào chém giết.

Thương Thanh biết rõ thân thể Hương Lăng vốn quan trọng hơn nên cũng không cố chấp đuổi theo, chính là lo lắng nhìn theo bóng dáng Thương Duật ôm nàng rồi đi. Chính lúc hắn tưởng muốn đuổi theo lại không ngờ phát hiện khoảnh khắc Thương Duật vừa rời khỏi, toàn bộ vương phủ lại có rất nhiều binh lính kéo đến bao vây.

Nhìn thấy tình huống như thế mặt Thương Thanh nhất thời xám như tro tàn. Xem ra vừa rồi Thương Duật tỏ ra lo lắng chẳng qua chỉ là cố tình đùa giỡn với hắn mà thôi. Nghĩ đến đây hắn chỉ có thể trong lòng cảm thán, vô luận chính mình từ một nơi bí mật nào đó tu dưỡng chuẩn bị bao nhiêu năm đi nữa thì mãi mãi vẫn là đánh không lại ngao khí ngút trời của Thương Duật.

Thương Duật ôm Hương Lăng vội vàng chạy đi, một bên khấn trương an ủi nói: “Hương Lăng, ráng kiên trì một chút! Không sợ! Có bốn vương đang ở ngay tại bên cạnh nàng đây, mọi chuyện sẽ tốt thôi, nàng đừng sợ....” Tuy rằng chính mình đang an ủi nàng nhưng nhìn đến máu bên dưới đang chảy ra càng lúc càng nhiều thì sắc mặt hắn cũng trắng bệch theo.

Vừa vào đến Thanh Trúc viên liền gặp phải Diệp Vũ Dương sớm đã đứng đợi ở đó. Khi Diệp Vũ Dương nhìn đến chỗ máu kia, còn không kịp nhìn lên sắc mặt Hương Lăng, nàng cũng rơi vào tình trạng khấn trương đến chấn kinh.

Ánh mắt Thương Duật lướt nhanh qua nàng, cũng không dừng lại lâu hơn, chỉ là hấp tấp tiến thẳng vào trong phòng.

Chân trước Thương Duật mới vừa bước vào đại sảnh, bên này đã thấy Ngự Mạch rất nhanh đang đến đứng trước mặt mình: “Thế nào?”

Bàn tay nắm hắn hơi run lên, Diệp Vũ Dương thoảng cái từ trong thất thần vừa rồi mà thức tỉnh: “Ngự Mạch, nhanh vào trong mau...!” Lúc nói chuyện tay nàng đã vô thức kéo cánh tay hắn vội vàng vàng đẩy hắn chạy vào.

“Ngự Mạch, mau mau đến xem!”

Giọng hắn rống lớn như thế làm cho mọi người nhất thời không thể nào không ý thức tình thế cấp bách hiện tại. Trong phòng nô tài cùng thị nữ này giờ vẫn còn chưa hết kinh hồn vì thấy Thương Duật bỗng nhiên sống lại, một lần nữa lại bị lửa giận của hắn làm cho hoảng sợ gần như muốn té ngã xuống đất.

Ngự Mạch lập tức nuốt vào mấy ngụm nước miếng: “Ồi cha mẹ của ta ơi, thật đúng là đáng sợ mà!” Hắn liếm liếm môi, sau khi bày ra vẻ mặt có chết cũng không sợ rồi mới gấp rút đi vào.

Diệp Vũ Dương không có vào theo, bởi vì nàng biết giờ khắc này sự xuất hiện của mình không thể nghi ngờ sẽ càng làm cho tâm tình đang bị kích động của Hương Lăng ít nhiều cũng ảnh hưởng. Bởi vậy mặc dù là trong lòng không yên nhưng nàng vẫn kiên nhẫn bên ngoài lo lắng chờ đợi.

“Thương Duật, ta e rằng Vương phi đã sắp lâm bồn.”

“A? Nhanh như vậy à?”

“Chuyện này e rằng ta muốn cũng giúp không được.” Nữ nhân sinh sản, nam nhân vốn không thích hợp ở lại đây chút nào. Đây là quy luật từ thời thâm căn cố đế rất lâu, huống chi Ngự Mạch hắn cũng không phải là thành thạo loại y thuật này.

“Vậy còn không mau chạy nhanh gọi bà đỡ tới đây.” Hắn đồng ý hết lớn, tựa hồ giờ đã không còn chút lý trí nào.

“Không còn kịp rồi, không mấy người chờ đợi một người nào đó làm đi, ta có thể ở bên ngoài hướng dẫn cũng được.”

Thương Duật bị lời hấn nói làm cho do dự, nhưng rất nhanh liền lớn tiếng gọi Vũ Dương giờ đang đứng ở bên ngoài: “Vũ Dương, nàng mau vào trong này!” Tuy trong lòng bọn họ vẫn còn rối rắm nhiều chuyện, nhưng hấn hiển nhiên là người biết phân biệt rõ ràng lợi hại. Giờ phút này trong phòng trừ bỏ người bình tĩnh nhất là Vũ Dương thì tuyệt đối không còn có người thứ hai.

Nghe được toàn bộ những lời vừa rồi, Vũ Dương liền nhanh chóng tiến vào, càng không cần hỏi dài dòng: “Được rồi!” Không hề có chút do dự vì nàng không thấy có gì là không ổn. Nàng cứ thế mà hiển nhiên nhận lãnh sứ mệnh. Nhưng dù là người luôn rất bình tĩnh đối mặt hết thảy, giờ phút này nhìn đến cả người Hương Lăng đầy máu, thân mình nàng cũng tránh không khỏi khiếp sợ đến chao đảo.

Thương Duật nhìn thấy thân thể Vũ Dương như vậy có hơi suy tư, lo lắng một chút nhưng cuối cùng cũng quyết định giao trách nhiệm trọng đại này lên vai nàng.

Sau khi Ngự Mạch và Thương Duật ra ngoài, Diệp Vũ Dương nhìn đến vẻ mặt đang đau đớn tới trắng bệch kia của Hương Lăng, tay cũng đi theo mà run rẩy không thôi.

“Chuẩn bị tốt cả chứ?”

Diệp Vũ Dương gắt gao nắm chặt quyền đầu, hít sâu một hơi: “Tốt lắm!” Rồi sau đó nhấc từng bước đi tới, tiến gần đến bên giường Hương Lăng: “Vương Phi, thỉnh người hãy cùng nô tỳ cố gắng, đừng nên bỏ cuộc!”

Hương Lăng nhủ mảy, đậm mặt nở nụ cười: “Được!... A.....!” Con đau bụng bất ngờ đánh úp, ngay cả tươi cười vừa mới hiện lên trên mặt thoáng cũng bị xé nát.

Vừa nghe Hương Lăng la lớn, Ngự Mạch gấp giọng nói: “Vũ Dương, người mau dùng tay trái đặt lên bụng Vương Phi, tay phải thì chuyển tới...”

“Được!” Ngón tay nhẹ nhàng thâm nhập hạ thể của Hương Lăng, động tác từng chút y theo lời chỉ dẫn của Ngự Mạch: “Vương Phi, cố gắng nhịn một chút, hiện tại mới chỉ nở có ba phần...”

“Vũ Dương, làm tốt lắm, không sao, kể tiếp...”

Lại là một tràng dài chỉ thị, Diệp Vũ Dương bên trong hết sức chăm chú lắng nghe chỉ sợ bỏ sót. Ngẫu nhiên Hương Lăng vì quá đau đớn hét lên một tiếng, cả người nàng đều bị dọa đến khiếp đảm, hồn phi phách tán, nhưng dù vậy trên mặt nàng vẫn phải cố gắng bày ra vẻ bình tĩnh. Khi nhìn đến hạ thân ngày càng chảy ra nhiều máu, nàng bất buộc chính mình không được choáng váng, ánh mắt cố trụ thật lớn, không ngừng tự nói với chính mình không được khản trương, không được choáng váng ngắt xiu, bằng không tính mạng của tiểu thể tử và Hương Lăng sẽ càng nguy hiểm hơn.

Hương Lăng cắn môi, thật sự khó không chế con đau đang hoành hành.

“A...” Lại là một tràng âm thanh chói tai vang lên.

Tiếng hét càng thêm tê tái, giọng nàng giờ cũng trở nên khàn khàn nghe vào lại càng cảm thấy thê lương, làm cho tâm người cũng bị treo ngược cả lên.

Thương Duật khản trương không ngừng lấp ló hướng nhìn chung quanh, nhất thời cảm thấy thật bất đắc dĩ vì hấn cũng không thể nhìn thấy cái gì, chỉ có thể thoáng thấy trong phòng đang có rất nhiều thị nữ bận rộn chạy qua chạy lại, mà bên tai lại không ngừng truyền đến tiếng kêu đau đớn của Hương Lăng: “Ngự Mạch, có thể không có sao không?” Hương Lăng trong tình trạng như thế làm cho hấn không thể nào không khản trương.

“Người kiên nhẫn đợi một chút.” Ngự Mạch vỗ vỗ lên vai hấn, rồi sau đó hướng bên trong hô lớn: “Vũ Dương, thế nào rồi?”

“Đã nhìn thấy đầu đứa bé”

“Tốt lắm, vậy nàng nhanh chóng tiếp tục làm theo những lời ta đã dạy vừa rồi, bảo Vương Phi phải tiếp tục cố gắng hít thở sâu vào.”

Nhớ tới lời chỉ dẫn khi nãy, Diệp Vũ Dương cuống quýt làm theo. Giờ nàng cúi xuống nhìn, đã thấy được đầu đứa nhỏ đang lộ ra, còn có thể nhìn thấy cả tóc của nó.

Một sinh mệnh nhỏ bé thì ra khi chào đời lại vất vả như vậy!

Nét mặt Diệp Vũ Dương tràn ngập ý cười, nàng ôn nhu lên tiếng an ủi Hương Lăng. Lúc này khắp nơi trong toàn bộ gian phòng chỉ còn duy nhất giọng nói của nàng đang vang lên, bên cạnh là tiếng hít thở dồn dập của Hương Lăng.

Nàng một bên nghe theo lời chỉ dẫn của Ngự Mạch, tay cũng từng bước một tiến hành, tuy rằng động tác nhìn vào rõ ràng là không thành thực cho lắm.

Đứa nhỏ đã ra được đến một nửa, nhưng Hương Lăng giờ lại rơi vào hôn mê, bất tỉnh. Diệp Vũ Dương nhìn thấy liền hoảng sợ tới mức hét lên: “Ngự Mạch, Ngự Mạch, Vương Phi ngất rồi, nhưng đứa nhỏ còn chưa ra khỏi.”

“Không có sao. Vũ Dương không cần hoảng sợ, nàng hãy nhẹ nhàng lấy tay đỡ đầu đứa bé, rồi theo một tư thế thích hợp, cố kéo đứa bé ra khỏi cơ thể Hương Lăng là được.” Biện pháp này thật sự là quá mức nguy hiểm, nhưng hấn lại không thể nói ra khó khăn trong đó là thế nào.

Điệp Vũ Dương hít sâu một hơi vươn hai tay đến chạm rãi từ từ đỡ lấy đầu đứa nhỏ, nâng cẩn thận chặt môi dưới, lựa một vị trí thích hợp, rồi tay chạm rãi dùng sức: "Đứa nhỏ, làm ơn phối hợp với di nương, đừng có bỏ cuộc. Mẫu thân giờ đã cố hết sức, phụ thân còn đang bên ngoài chờ con ra đời, tất cả mọi người đang hoan nghênh chào đón con, con không được bỏ cuộc, không được, có biết không..." Nàng không ngừng lặp lại những lời vừa rồi, cho đến một phút cuối cùng, Điệp Vũ Dương gần như nín thở, động tác bên tay tiến hành lưu loát rành mạch đem đứa nhỏ kéo ra.

"Oa!" một tiếng, đó chính là tiếng khóc của đứa nhỏ, bởi vì sinh hơi sớm nên nhìn nó có hơi gầy yếu một chút: "Mau nhanh đem thể tử đi tẩy trừ sạch sẽ...." Ánh mắt chuyển qua nhìn thấy hạ thể Hương Lăng chảy máu càng nhiều, nàng sợ tới mức tâm một lần nữa lại bị treo ngược lên cao: "Ngự Mạch, Vương phi chảy máu, chảy máu..."

Mới vừa nghe được tiếng khóc của đứa nhỏ, đang muốn thở dài một hơi nhưng động tác còn chưa kịp đã bị câu nói kế tiếp của Vũ Dương làm cho khiếp sợ tới mức tâm liền thu lại: "Đừng hoảng hốt, Vũ Dương! Nàng xem xem vừa rồi ta có bảo người đưa vào một cái hòm thuốc, giờ hãy mở nó ra..."

Lại là một quá trình phức tạp dài dòng, sau khi Điệp Vũ Dương làm xong thỏa đáng hết thấy thì nàng mới phát hiện quần áo trên người nàng giờ đã ướt sũng.

Suốt sáu canh giờ giúp nàng sinh nở, cảm giác tựa như là kéo dài lâu cả một đời. Đến khi bước ra đến cửa nàng cảm thấy như bản thân mới vừa luân hồi hết một kiếp.

Nàng từng bước nhắc chân ra khỏi tấm phòng, bình tĩnh nhìn đến Thương Duật đang đứng đó: "Gia, bây giờ người có thể đi vào được rồi!"

Thương Duật cảm kích nhìn nàng một cái, thân thể rất nhanh đã muốn vọt vào bên trong, cước bộ bên dưới vội vội vàng vàng rất muốn nhìn đến tình trạng lúc này của Hương Lăng.

Trái lại chỉ có Ngự Mạch trong lòng lại vô cùng bất an nhìn sang Vũ Dương. Sau khi nhìn thấy Thương Duật đã vọt vào bên trong thì đầu mày liền nhanh chóng chau lại, lo lắng nhìn sang nàng hỏi: "Nàng cảm thấy sao rồi?"

Thân mình hơi hơi chao đảo, từng bước chệnh choạng đi về phía trước, cũng may có Ngự Mạch một bên dìu đỡ, giúp nàng ổn định lại thân mình. Nàng nhìn hẩn thân nhiên nói: "Ngự Mạch, mau đưa ta rời khỏi nơi đây, bụng ta giờ đau quá!" Đây rõ ràng là vì nàng đã quá mức khấn trương nên mới gây ra tình trạng này, tâm vì cả một ngày luôn trong tình trạng quá căng thẳng nên làm cho đứa nhỏ trong bụng cũng bắt đầu rục rịch, kiếm chuyển.

Hắn đau lòng một tay ôm lấy nàng, một bên còn không ngừng chửi ầm lên trách nàng sao lại còn ở đó mà cố bầy ra vẻ kiên cường: "Điệp Vũ Dương, nàng thật là một đứa rất ngốc!" Muốn tới khi nào thì nữ nhân này mới có thể học được cách bầy ra bộ dạng nhu nhược, yếu đuối, đến khi nào mới học được cách không cần quá mức lo lắng cho Thương Duật đến nỗi ngây ngốc mà đi tổn thương chính mình đây?

Khi Điệp Vũ Dương rơi vào hôn mê, thể nhưng trên khóe môi nàng lại thân nhiên mà nở nụ cười. Đơn giản chỉ vì nàng đã bảo vệ được đứa nhỏ của Hương Lăng, mà tính mệnh của Hương Lăng giờ đây cũng có thể bảo toàn.

Trong lúc Hương Lăng đang trong tình thế nguy cấp, Thương Duật một khắc cũng chưa từng rời khỏi nàng ta; mà ngay thời điểm Điệp Vũ Dương rơi vào hôn mê bất tỉnh thì cũng chỉ có Ngự Mạch cùng Lãnh Mi, cả hai lẳng lặng canh gác một bên, mọi người đều trắng đêm không ngủ.

Không phải Thương Duật không muốn đem cho nàng ấm áp, mà là Vũ Dương thật sự không thể nhận lấy những ấm áp này, bởi vì trong đó còn mang theo cả thương tâm, tình yêu và hy sinh của nữ nhân khác. Nàng luôn cho rằng chỉ cần không nhìn thấy, không hưởng thụ sự ôn nhu của hắn thì bản thân sẽ không sao, lại bất ngờ phát hiện thật ra thừa nhận lại khó khăn đến như vậy.

Từ khi Hương Lăng sinh hạ thể tử sang ngày thứ hai, Ngự Mạch liền tiến đem xem xét tình trạng của nàng một lượt. Từ đầu đến cuối hắn đều mang bộ mặt nhăn nhó, cau mày nhưng Thương Duật dù ở một bên lại cũng chưa từng để ý mà phát hiện ra.

Ngày thứ ba Ngự Mạch lại đến bắt mạch cho nàng, lúc này hắn thấy bản thân mình không thể nào mà không mở miệng: "Thương Duật, người phải chuẩn bị tâm lý một chút."

Nghe vậy Thương Duật liền vội vàng hỏi: "Cái gì mà chuẩn bị tâm lý?"

"Vương phi trong thời gian trước khi sanh, tâm tình phiền muộn, rối rắm nhiều thứ, mà nay nàng ta lại còn mất máu quá nhiều làm cho máu trong người thật sự đã không còn đủ. Hiện tại nàng chỉ là đang duy trì hô hấp mà thôi." Khi nói những lời này xong, Ngự Mạch cảm thấy cả người hoàn toàn thoải mái, thái độ giống như là đang nói một chuyện gì đó rất bình thường. Dù sao chuyện này đối với hắn cũng không có chút quan hệ gì: "Nếu như Vương Phi bất tỉnh sau năm ngày mà còn không tỉnh lại, chỉ sợ kiếp này nàng ta sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa."

Thương Duật lạnh lùng liếc hắn một cái: "Người nói vậy!"

"Tin hay không tùy người!" Ngự Mạch nói xong nhún nhún vai rồi đi ra ngoài, dù sao những gì hắn muốn nói cũng đã nói hết, không cần phải lo nhiều nữa.

Thấy thái độ của Ngự Mạch không đứng đắn như thế, Thương Duật cũng không để ý nên xem nhẹ những lời vừa rồi, chỉ là một mực chú tâm bắt đầu xử lý chuyện Ngọc Tố phụ nhân và Thương Thanh. Hắn làm việc quả thật rất tuyệt tình, dứt khoát, cho bọn họ được tự tại hai ngày qua đã là quá mức nhượng bộ của hắn rồi.

Trải qua trận giao tranh trong đại sảnh lần đó, hắn không cần phải nhiều lời giải thích, tính mệnh của Thương Thanh coi như đã giờ gắn chặt với tội phản

ngịch, bị xử ngũ mã phanh thây; còn Ngọc Tố phu nhân, bởi vì Thương Duật đã bắt được người nhà Lý Cường, nên hắn không thể không khai, còn có Ngự Mạch điều tra ra được chứng cứ xác minh từ trong những đơn thuốc, đã vậy họ còn thừa dịp hắn đang còn hôn mê, hướng bên ngoài tuyên bố Ly Vương qua đời, đây hiển nhiên chính là tử tội, phạt xử chung hình (đây là đem người sống bỏ trong một cái nồi thật lớn, bỏ người sống vô chừng đến chết). Còn những hạ nhân và thê thiếp đã có phần tiếp tay thông đồng làm bày thì đều bị trừng phạt bằng cách chôn sống.

Một đám người phản nghịch từ trên xuống dưới bị Thương Duật phán xử tử có hơn hai trăm người. Cự hình như thế chỉ trong một ngày sau khi được tuyên bố thì toàn bộ vương phủ đều bị bao phủ bởi hàng loạt tiếng rên oán thán làm rung động cả trời xanh.

Đối với Thương Duật hoàn cảnh thê lương của bọn họ hắn nửa phần thương hại cũng không có. Đáng lẽ chuyện hắn vừa có con nối dõi là chuyện vui mừng, nên là ân xá cho những kẻ có tội mới đúng, nhưng hắn trái ngược lại thẳng tay đại khai sát giới. Tuy vậy lại không có người nào dám có nửa phần bất mãn, dù sao Ly Vương chính là người như vậy, hắn sẽ không chủ động mà đi kiếm chuyện, trừng phạt bất luận kẻ nào, nhưng một khi đã làm lỗi thì hắn nhất định sẽ không cho bất kỳ ai có một cơ hội nào sống sót.

Hắn dụng hình tàn bạo, làm cho tất cả thị nữ cùng hạ nhân trong phủ hoảng sợ tới mức đêm không dám ngủ, chỉ sợ người kế tiếp đó chính là mình.

Cho đến khi tất cả mọi chuyện dần dần dịu xuống, hạ nhân trong phủ mới cảm thấy được yên lòng, cũng hiểu được một đạo lý chỉ cần họ không đắc tội Vương gia thì tính mạng bọn họ hiển nhiên an toàn.

Bận rộn đủ chuyện đã thế mỗi ngày hắn còn muốn chiếu cố Hương Lăng thật tốt, cho nên Thương Duật bắt gác liền xem nhẹ Vũ Dương. Đợi cho đến khi nhớ tới nhưng cũng bởi vì tình trạng Hương Lăng trước mắt vẫn còn đang hôn mê, và hắn cảm thấy thật mệt mỏi nên chỉ đành thờ dãi một hồi, tâm lại một lần nữa bị treo ngược lên cao.

Năm ngày, sáu ngày, bảy ngày.....

Lúc trước Ngự Mạch đã từng tiên đoán, hắn khi đó còn hơi nửa tin nửa ngờ. Cho đến khi một ngày rồi một ngày qua đi, mà Hương Lăng hình như cũng không có một dấu hiệu nào tỉnh lại, thì hắn không thể không bắt đầu coi trọng lời nói của Ngự Mạch.

Mười ngày trôi qua, Hương Lăng như trước vẫn không tỉnh lại. Thương Duật không thể không tìm tới Ngự Mạch: "Người nói sao lại thế này? Nàng như thế nào mà còn không tỉnh?"

Ngự Mạch một bên ung dung, chậm rãi nói: "Thương Duật, ta chẳng phải sớm đã nói qua rồi sao? Nếu như trong vòng năm ngày nàng vẫn không tỉnh thì kiếp này Vương phi sẽ không thể tỉnh lại nữa." Thì ra là hắn không tin những lời mình nói ngày ấy đi.

Nhân mấy ngày liền chiếu cố, hắn cũng không từng để ý đến những lời nói trước kia của Ngự Mạch, cứ nghĩ hắn ta bắt quả chì là nói giỡn, nhưng hôm nay xem ra những dấu hiệu này của Hương Lăng thật sự làm cho hắn chỉ nghĩ lại thôi mà trong lòng cũng bắt đầu hoảng sợ: "Không có khả năng, người nhất định là có biện pháp." Y thuật của Ngự Mạch hắn so với bất kỳ ai đương nhiên là hiểu rõ nhất.

Nghĩ đến biện pháp kia, nói ra chi bằng không nên nói thì hơn: "Không có!"

"Ngự Mạch, người là tên lang băm." Thương Duật hung hăng vung tay chưởng mạnh xuống ngực Ngự Mạch. Nghĩ đến chuyện Hương Lăng không bao giờ tỉnh lại thì trong lòng hắn liền cảm thấy vạn phần khó chịu. Vốn những thứ mà hắn có thể cho nàng đã không nhiều lắm mà nay lại còn làm cho nàng thành ra bộ dạng thế này.

Hiểu được nỗi khó chịu trong lòng hắn, Ngự Mạch bình tĩnh mở miệng: "Thương Duật, ta vốn không phải là đại phu." Trừ bỏ người hắn để ý, thì bất luận đó là sinh mệnh của kẻ nào đi nữa thì đối hắn mà nói tựa hồ đều không phải là việc trọng yếu.

Không muốn tiếp tục nhìn đến Ngự Mạch, Thương Duật nghiêng mặt, yên lặng xoay người từng bước đi vào trong phòng.

Nhìn thấy giờ phút này Hương Lăng đang nằm an ổn trên giường, sắc mặt nàng đã không còn vẻ tái nhợt như lúc mới bắt đầu mà đã có thêm mấy phần hồng nhuận. Nếu không phải nghe đến những lời Ngự Mạch từng nói, thì người thường nhìn vào nàng lúc này bắt quả chỉ nghĩ rằng nàng đang nằm yên ngủ mà thôi.

Ngủ? Từ trước tới nay hắn lần đầu tiên hy vọng nàng chính là đang ngủ, chỉ như vậy lẳng lặng ngủ. Hắn nhẹ nhàng tiến gần cầm lấy bàn tay nàng: "Hương Lăng, nàng đang oán ta đã bạc tình phụ ý đó sao? Nàng như vậy là muốn ta phải xin lỗi nàng à?" Đúng vậy, là chính hắn lúc trước đã phụ nàng, sáng khoai rũ bỏ tất cả hứa hẹn với nàng, nay nàng bất tỉnh cũng là chính hắn gây ra: "Nếu như nàng thật sự muốn oán, muốn giận thì cứ trút nó lên người ta là được rồi, không cần trừng phạt chính mình làm gì."

Ánh mắt nhìn đến đứa nhỏ đang nằm cách đó không xa, Thương Duật ôn nhu nói: "Hương Lăng, nàng biết không hài nhi bộ dạng nhìn rất giống nàng, khuôn mặt nhỏ nhỏ, đôi mắt trong suốt mang đầy ý cười, ngẫu nhiên nó đang ngủ nhưng vẫn có thể tùy thời mà nhoẻn miệng mỉm cười." Nói đến đây, hắn cảm thấy chính mình hiểu biết Hương Lăng thật sự là quá ít: "Hài nhi đáng yêu như thế, nàng có thể nhẫn tâm mà rời bỏ nó sao? Hương Lăng..."

Thương Duật không phải chỉ là nói cho có, mà sâu trong nội tâm là sự cảm động rất sâu sắc, tuy những lời này khi nghe vào tai cảm thấy cứng nhắc nhưng đây cũng cách mà hắn quan tâm người khác.

Đi đến Quyển Ly hiên, Ngự Mạch mặt mày băng bó, đầu mày nhú chặt mày. Hắn vì Vũ Dương xem xét mạch tượng cẩn thận một phen xong, không giống như ngày thường hay nói giỡn, nói chuyện này nọ cổ chọc Vũ Dương vui vẻ, ngược lại vẻ mặt lại rất trầm tư.

"Ngự Mạch, người làm sao vậy?" Trực giác cho nàng biết chuyện này hẳn là có liên quan với Thương Duật.

“Không có việc gì” Hấn lắc lắc đầu, tuy rằng trong lòng nói ra những lời này thật sự là rất khó chịu nhưng hấn vẫn nhịn không muốn nói ra hết.

Mấy ngày ở chung, nàng đối với Ngự Mạch ít nhiều cũng hiểu biết không ít: “Vây là tốt rồi!” Hấn không phải một người có thể giữ kín miệng, nếu có chuyện mà không nói ra, phòng chừng đêm đến cũng khó mà ngủ được.

“Ách...” Ánh mắt tỏ vẻ hờn giận, oán thán nhìn nữ nhân đối diện thế nhưng giờ còn đậm mặt mỉm cười làm hấn thật sự rất phản cảm: “Điệp Vũ Dương, nàng thật sự rất vô tình a!”

Lãnh Mi giờ cũng đang đứng gác một bên, từ khi vương phủ gặp chuyện về sau, thời điểm hấn không có việc gì làm liền theo thói quen chạy đến Quyển Ly hiền. Lúc nghe được Ngự Mạch nói những lời này, đầu mày bất giác cũng hơi nhíu lại, nam nhân này quả thật là một chút khí khái cũng không mà.

“Người đã không muốn nói, mà ta cũng vừa vặn không muốn nghe.” Nàng đưa tay cầm đến một quyển sách bên cạnh, vẻ như đang muốn xem.

Hấn thấy vậy hấp tấp tiến đến đoạt nó từ trong tay nàng: “Vây ta càng muốn nói cho nàng nghe.” Nàng chẳng lẽ còn có thể xem sách sao, không đời nào, hấn nếu như không nói một lời nào cả ngày hôm nay thì mới là lạ: “Vương Phi vẫn chưa tỉnh lại!”

“Có ý tứ gì?” Nàng mờ mịt nhìn hấn, cảm giác hấn như ngày thường, đang cố nói giỡn với mình: “Ngự Mạch, người đừng có hù ta sợ!”

“Ta nói thật, nàng ta vẫn chưa tỉnh lại.”

Tâm một trận chấn động, Vũ Dương nhất thời bật người đứng dậy: “Không có khả năng, đề ta chạy nhanh đến đó xem.”

“Vô dụng thôi, Thương Duật đã canh giữ bên giường nàng ta hơn mười ngày nhưng cũng không làm nàng ta tỉnh lại được!” Lời nói vừa thốt lên thành công làm cho bước chân nàng dừng lại hấn. Nay nàng đến đó chẳng khác nào làm cho bầu không khí kia càng thêm ngột ngạt mà thôi: “Huống hồ chuyện này ta đã sớm dự đoán được, không sai vào đâu.”

Nàng ngồi bệch xuống ghế, ngây ngốc nhìn phía trước, ánh mắt không chút tiêu cự, chỉ là ngơ ngác nhìn, cảm giác tin tức này chẳng khác nào như ngũ lôi oanh đình: “Tại sao lại như vậy?” Nếu là như thế Thương Duật sợ rằng giờ phút này là người cảm thấy khổ sở, càng khó lòng mà chấp nhận sự thật này nhất sao? Còn có Hương Diệp, hấn nếu như biết tình trạng Hương Lăng như thế, còn không nổi điên à?

“Đưa ngốc, nàng ta bất tỉnh, chuyện này đối với nàng chẳng phải là tốt lắm sao?” Đây là hấn có lòng riêng, tuy rằng Vương Phi cũng khổ nhưng hấn lại luôn cảm thấy Vũ Dương đáng thương hơn. Tuy rằng nàng chưa bao giờ từng mở miệng nói qua cái gì, trái lại còn an ủi Vương phi nhưng hấn biết, đau đớn của nàng tuyệt đối là loại thấu tận tâm can.

Một câu này của hấn làm cho Diệp Vũ Dương giật mình, cuống quýt quay đầu nhìn hấn: “Ngự Mạch, người có biện pháp đúng không? Người có cách cứu tỉnh Vương Phi đúng không?” Nàng gắt gao nắm chặt lấy ống tay áo hấn, khẩn trương thờ mệnh.

“Không có cách nào, thật sự là không có!” Hấn nhún vai đáp lại nàng.

Chỉ có Lãnh Mi đang đứng nơi đó, ánh mắt hấn nhìn đến Vũ Dương thoáng cái có chút không đành lòng nói: “Hấn có biện pháp!” Ngự Mạch hấn hiển nhiên biết rõ, bất quá tình hình hấn lại quá mức trẻ con, lại còn vì quá chấp nhất, để ý chuyện trọng yếu lúc này, mà xem nhẹ hậu quả của việc Hương Lăng bất tỉnh.

“Lãnh Mi, người muốn làm gì? Ai mới chính là sự phụ của người? Người chắc không có nhìn lầm chứ?” Hấn bất mãn trừng mắt nhìn Lãnh Mi.

Còn Vũ Dương sau khi nghe được những lời này, tựa như bắt được ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng không khác: “Ngự Mạch, nói mau!”

“Ách... Ta là thật sự không có...” Lời nói cự tuyệt vừa thốt ra phân nửa nhưng khi nhìn đến mâu gian kiên định của nàng hấn lại bị bại trận lần nữa. Hấn hung hấn trừng mắt sang liếc Lãnh Mi một cái, rồi mới mở miệng: “Nói thì nói nhưng bất quá cũng chỉ là vô dụng mà thôi.”

Nàng không lên tiếng, chỉ là khẩn trương nhìn đến miệng hấn, tập trung chú ý từng lời từng chữ hấn sắp thốt ra.

“Nàng nhìn ta như vậy nếu không biết rõ người nàng đề ý là Thương Duật thì ta còn thực cho rằng nàng đang mê luyến dung mạo này của ta nha!” Vừa lòng nghe được một tiếng nhạo báng của Lãnh Mi vang lên từ đằng kia, hấn mới mở miệng nói tiếp: “Cách cứu tỉnh Vương phi không phải là không có, chính là hần thiên chi tâm ở Thương Quốc hoàng thành. Nếu như có nó của Vương phi... Ta sao nói chuyện này với nàng chứ, thật đúng là lãng phí thời gian, dù sao hần thiên chi tâm...”

Hơi cúi đầu than nhẹ, nhưng Diệp Vũ Dương cũng chưa từng mở miệng nói lời nào.

“Cái kia nếu như nàng không hỏi thì ta cũng không định nói, ta cũng không có nói cho Thương Duật biết là vì nay hấn đang muốn tấn công Thương Quốc, nếu muốn hần thiên chi tâm không thể không nghi ngờ chuyện hấn sẽ tìm tới Trục Nguyệt hoàng đế. Nàng cũng biết Trục Nguyệt hoàng đế kia đã hận hấn cỡ nào, chỉ ước gì có thể uống được máu hấn. Đến lúc đó quả quyết tất cả những gì mà Thương Duật hấn đang có nhất định sẽ bị tiêu hủy hết trong phút chốc.” Hấn chứng kiến Thương Duật từng bước một đi được đến ngày hôm nay, chuyện này là không dễ dàng cỡ nào, đương nhiên không muốn đem chuyện này nói cho hấn biết. Hấn không muốn nhìn thấy Thương Duật tự hủy tiền đồ chính mình như thế: “Huống chi ta nói ra, Thương Duật hấn nếu là nóng nảy tiến đến đó, không cần nói cũng biết e rằng đến ngay cả cái mạng hấn cũng sợ không còn.” Mặt khác nếu Hương Lăng cứ như thế mà bất tỉnh mãi mãi, Vũ Dương có thể danh chính ngôn thuận mà trở thành Vương phi, đây mới chính là tư tâm của hấn.

“Chỉ có mỗi biện pháp này sao?”

“Đương nhiên, nếu còn có cái khác ta tất nhiên sẽ nói cho Thương Duật biết rồi, còn gặt hần làm gì?”

“Ừ, người làm rất đúng!” Điệp Vũ Dương rất nhanh liền khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh, nàng đạm mạc mỉm cười.” Vẫn là đừng nói cho Vương Gia nghe thì hơn, bằng không thật đúng là không biết phải thu xếp làm sao mới tốt.”

Hần kinh ngạc nhìn nàng:”Ha! Nàng quả nhiên thông minh, nói một chút liền đã thông suốt!” Nói ra hết thảy, hần cảm thấy thoải mái rất nhiều.”Tốt lắm, ta đi uống rượu ngắm hoa đây!” Hần nói xong, mị nhãn phóng đến Lãnh Mi, rồi sau đó xoay người rời đi.

Ngự Mạch rời đi không lâu, Lãnh Mi liền cẩn thận quan sát nàng:”Tiểu thư đừng suy nghĩ nhiều quá!” Hần tựa hồ có chút hối hận vì vừa rồi chính mình đã quá kích động, nói xong những lời này cũng liền lui ra ngoài.

Điệp Vũ Dương thủy chung không nói gì, chính là ngồi đó tĩnh tế suy nghĩ một phen. Đêm đến nàng cũng liền an phận nằm xuống nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, sau khi Thương Duật xử lý xong xuôi một đống văn kiện chồng chất mấy ngày qua. Khi trở lại Thanh Trúc viên nhìn thấy Lãnh Mi đang đứng canh giữ ở cửa thế này hần mới nhớ tới Vũ Dương:”Nàng ta trong khoảng thời gian này đều hoàn hảo chứ?” Quả nhiên như Vũ Dương đã dự đoán, hần thăm nghĩ nàng như thế đạm mạc cũng phải.

“Hoàn hảo!”

Không hỏi thêm câu nào, Thương Duật đang định cất bước vào trong phòng, lại nghe phía sau truyền đến một loạt tiếng bước chân hỗn loạn. Không biết là kẻ nào mà không biết phân biệt cấp bậc lễ nghĩa như thế, hần hơi hơi nghiêng một bên sườn mặt qua đã nhanh chóng nhìn thấy Tiểu Hồng của Quyển Ly hiện, liền hỏi hã phi thân tiến đến:”Chuyện gì?”

“Vương. Vương gia, không thấy tiểu thư!”

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Hài Tử Là Của Mộ Ưu Vân

Hần mạnh tay bắt lấy thị nữ, không ngừng lay động thân mình nàng ta, bỗng dưng trong lòng dâng lên một dự cảm xấu:”Không thấy? Đây là ý tứ gì?”

“Sáng nay khi nô tỳ tỉnh lại, định đến hầu hạ tiểu thư rửa mặt chải đầu, không ngờ đã thấy trong phòng bốn bề lạnh ngắt. Tuy rằng trong lòng có hơi nghi hoặc nhưng lại nghĩ rằng có lẽ tiểu thư như thường lệ tới lui đi dạo đâu đó, ra ngoài một chút mà thôi, nên nô tỳ cùng Hình Nhi chia nhau đi khắp nơi tìm, thậm chí là cả Mưa Bụi lâu cũng đã đến tìm qua một lượt nhưng cũng không thấy bóng dáng tiểu thư ở đâu cả.” Tiểu Hồng sợ hãi khép nép nhìn đến Thương Duật, đầu cúi thấp vẻ như rất hối hận:”Nô tỳ thấy vậy mới...”

“Ba” một tiếng, Thương Duật không chút nương tình vung tay giáng mạnh một chưởng xuống mặt Tiểu Hồng:”Đúng là một lũ vô dụng, bốn vương nuôi một đám các người làm cái gì? Chủ tử không thấy mà cũng không hay biết.” Hần vì tức giận mà trong ngực cũng không ngừng phập phồng lên xuống, phất chốc xoay người nhìn sang Lãnh Mi:”Người chạy mau.”

Thần sắc Lãnh Mi thoáng cái có chút do dự, nhưng cũng bình tĩnh mở miệng:”Không cần tìm trong vương phủ làm chi, nàng ta khẳng định là đã đi rồi!”

Thương Duật nghe thế liền quay đầu nhìn lại:”Người làm sao mà biết được?” Thương Duật tiến đến một tay bắt lấy Lãnh Mi, lạnh giọng hỏi:”Các người có chuyện gặt bốn vương?”

“Ngự Mạch nói cho nàng biết giải được có thể chữa khỏi bệnh cho Vương Phi”

Lời này vừa nói ra thiếu chút nữa đã làm cho Thương Duật tức giận muốn điên. Hần không chút do dự tung ra một chưởng, Lãnh Mi bị đánh trúng liền văng lủi lại, sắc mặt cũng theo đó mà trở nên trắng bệch.

“Được, giỏi lắm, dám lừa bốn vương, ngược lại nói cho nàng biết, các người đây là cố ý muốn nàng rời đi có phải không?” Hần không thèm hỏi giải được kia là gì, chỉ nghe đến lý do làm cho Vũ Dương rời đi, hần liền giống như là người mất hết lý trí.

Thời điểm Thương Duật chuẩn bị xuất chưởng lần nữa, không biết Ngự Mạch từ đâu lại chạy đến, dùng thân thể mình khư khư chắn trước Lãnh Mi:”Thương Duật, người đừng có ở đó mà làm càn, thân thể hần làm sao có thể chịu đựng được vài chưởng này của người chứ.” Không đợi Thương Duật mở miệng, hần đã xoay người hướng Lãnh Mi rống lớn:”Người ngốc sao? Không biết né à? Ta như thế nào mà lại dạy ra một đệ tử ngu ngốc như người chứ?”

“Ngươi tới đúng lúc lắm!” Thương Duật thu hồi chương thế, sát khí đằng đằng nhìn đến bằng hữu của mình: “Ngươi rút cục cùng nàng nói cái gì?”

Mặc dù không biết sự tình từ đầu đến cuối là thế nào, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng phần nộ như thế của Thương Duật, còn có nha đầu của Quyển Ly hiện vô cùng ủy khuất đang đứng một góc cách đó không xa, hắn cũng sơ sơ đánh giá được chuyện này hẳn có liên quan đến Điệp Vũ Dương. Trên mặt rất nhanh liền mang theo ý cười giả lả, Ngự Mạch hơi lấy lòng nhìn hắn: “Ha ha... chuyện này... nói dài... thật ra là có chút...” Nhìn thái độ Thương Duật lúc này rõ ràng đã không còn chút kiên nhẫn nào, hắn biết chuyện này sẽ không dễ dàng mà cho qua. Tình tình Thương Duật hẳn đương nhiên hiểu hơn ai hết, một khi đã nổi giận thì không chỉ là giận bình thường thôi. Ngự Mạch thừa nhận ngay cả bản thân cũng không có cách nào kháng cự, giờ chỉ có thể đi bước nào tính bước đó mà thôi.

Quả nhiên Thương Duật nghe xong lập tức xua tay: “Ai rảnh ở đây nghe ngươi nói dông dài ti mi? Sau này ta sẽ tìm ngươi tính sổ vậy!”

Âm thanh cuối cùng phát ra còn kèm theo một trận gió kéo tới làm tâm Ngự Mạch đang khấn trương thoáng cũng hạ xuống. Hắn nhìn sắc mặt vô cùng mất mát của Lãnh Mi mở miệng: “Rút cục là làm sao vậy?”

“Nàng mất tích.”

“Cái gì?” Phản ứng Ngự Mạch lúc này chẳng khác mấy so với Thương Duật. Hắn thét lên một tiếng chói tai, trong lòng nhất thời cũng không thể nào trầm ổn tiếp tục: “Mất tích?” Ngay sau đó cả người liền đã muốn phi thân rồi đi.

Lãnh Mi chăm chú nhìn đến dáng vẻ khấn trương của Ngự Mạch, mãi một hồi lâu vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, mâu gian thoáng cái cũng trở nên âm đạm.

Một làn gió nhẹ không biết từ đâu thổi tới mang theo một tia thương cảm. Con gió bất thành linh xuất hiện giữa thời tiết trời đông giá rét thế này tránh không khỏi càng làm cho tâm người ta càng thêm lạnh lẽo.

Vốn Ngự Mạch tưởng rằng chỉ cần đuổi theo Thương Duật là có thể giúp hắn nhanh chóng tìm thấy Vũ Dương nhưng cũng vô dụng. Đồng thời trong lúc chạy đi Ngự Mạch cũng đem mọi chuyện giản lược nói qua một lần với hắn. Sau đó, Thương Duật thống lĩnh một đội quân hướng theo phía Nam mà chạy, còn Ngự Mạch thì dẫn theo một đội quân khác trú tại Trữ thành, bốn phía lùng sục tìm kiếm tung tích Vũ Dương.

Tìm kiếm suốt một ngày một đêm nhưng cũng không có lấy một chút tin tức gì, lại bởi vì lo lắng cho bệnh tình Hương Lăng nên Thương Duật không thể không tạm thời dẫn binh hồi phủ.

Biết được phía Ngự Mạch cũng không có tin tức, hắn lại càng lo lắng hơn, bởi vì dù sao Vũ Dương trong người còn đang có thai, một khi có chuyện gì bất trắc đối với nàng chẳng phải khó càng thêm khó hay sao? Nghĩ đến như thế hắn tự nhiên đối với chuyện bọn người Ngự Mạch cố tình giấu diếm lại càng thêm phần nộ.

“Thương Duật, hãy cứ để ta mang quân tiến đến Thương Quốc tìm người đi!” Ánh mắt Ngự Mạch nhìn hắn không khỏi sợ hãi, một bên nhỏ giọng lên tiếng đề nghị.

Thương Duật lạnh lùng liếc hắn một cái, vừa nghe đến giọng nói Ngự Mạch trong lòng hắn lại càng thêm phần nộ: “Ngươi tốt nhất cầm miệng cho ta, bằng không ngươi chết như thế nào cũng không biết đấy.” Chuyện Hương Lăng hôn mê đã làm cho Thương Duật lo đến muốn sức đầu mẻ trán, giờ Vũ Dương cũng bởi vì bệnh tình của Hương Lăng mà rời đi, cho nên Ngự Mạch lại càng cảm thấy có lỗi vô cùng.

“Ách...” Ngự Mạch nghe xong cười nhạt hai tiếng, ruột gan giờ cũng rồi bời. Hắn không thể không bội phục sự bình tĩnh của Vũ Dương. Không ngờ nàng thế nhưng trong lòng đã âm thầm có sự tính toán rồi đi, ngoài mặt lại còn có thể bình tĩnh cùng hắn trò chuyện lại còn đồng ý không nói cho Thương Duật biết.

Ngược lại Lãnh Mi một bên không hề sợ chết mà mở miệng: “Suốt phi nay đã có mang được bảy tháng.”

“Ngươi...” Quả nhiên cái tên này không đánh chết không được, giờ phút nào rồi mà còn chằm đầu vô lữa a.

Thương Duật bật người đứng dậy, cấp tốc hướng chạy ra ngoài: “Không được, ta phải đến Thương Quốc một chuyến”

Từ trước đến giờ đây là lần đầu tiên Ngự Mạch phản ứng mạnh mẽ như thế. Hắn “suu” một tiếng chạy nhanh đến dùng hết can đảm ôm chặt lấy thân mình Thương Duật: “Đừng đi, ta không nói cho ngươi cũng là vì sợ ngươi đến đó!” Haiz, chỉ có thể tự trách mình y thuật đã không cao đi.

“Buông tay!”

“Không buông!”

“Ngươi muốn chết?”

“Chết cũng không sợ!” Ách, Thương Duật hẳn sẽ không tuyệt tình đến mức này chứ? Nói như thế nào thì bọn họ cũng là hảo huynh đệ nhiều năm” Ách,Ngươi sẽ không giết ta phải không.”

“Ba” một tiếng, Thương Duật không nói nhiều lời, đưa tay điểm vào huyệt ngũ của hắn, rồi sau đó một cước đá hắn văng ra ngoài: “Hãy chiếu cố bản thân cho tốt!” Những lời này là hắn nói với Lãnh Mi, muốn nhờ Lãnh Mi chiếu cố Ngự Mạch, nhưng khi nghe ra lại không có một chút hơi ấm gì.

Ánh mắt Ngự Mạch mơ hồ nhìn đến thân ảnh Thương Duật rồi đi càng lúc càng xa, một bên cổ giấy dựa thót lên: “Đại ca, người thực ngoan độc...”

An bài mọi thứ trong phủ đầu vào đó, Thương Duật hướng đám người Nhận Minh căn dặn một chút, rồi trước chạy đến nhìn Hương Lăng, sau đó mới dẫn theo một ngàn tinh binh chia nhau mà đi.

Một đường chạy thẳng về phía nam, hần cũng không dám đi quá nhanh. Bởi vì biết rõ Vũ Dương sẽ không đi xa, nên mỗi nơi hần đều cố tình dừng lại, tình té tìm kiếm một phen, thẳng đến khi xác định là không thấy nàng, hần mới tiếp tục chạy đi, càng chạy lại càng xa, trong lòng cảm giác dường như không còn nắm chắc. Cả một lộ trình như thế không ngờ lại không tìm thấy chút dấu vết gì của nàng, như thế này chẳng lẽ đại biểu một điều đó là nàng đang dần dần thoát ly khỏi tầm tay hần sao?

Rời khỏi vương phủ, Vũ Dương biết Thương Duật tất nhiên sẽ phái người đuổi theo, bởi vậy nàng vẫn chưa gấp gấp mà hướng phía nam chạy đi, ngược lại mướn một chiếc xe ngựa đi theo hướng tây nam. Trong lòng nàng chính là hy vọng Thương Duật nếu như trong một thời gian lâu mà còn chưa tìm được nàng thì sẽ từ bỏ. Dù sao đi Thương Quốc đối với người một lòng luôn vì đại nghiệp của mình như Thương Duật mà nói quả thật là chuyện rất không có khả năng.

Qua được năm ngày, nàng mới ra lệnh cho xa phu hướng Hoàng thành tiến đến. Xa phu là người không tệ, mặc dù Vũ Dương chưa từng mở miệng nói gì nhiều, nhưng nhìn thấy nàng một thân nữ tử, trong người còn đang có thai thì đối xử nàng vô cùng tốt. Dọc theo đường đi vì xe ngựa có phần xóc nảy quá mức, xa phu đã tốt bụng mua thêm một ít chăn đệm lót vào bên trong để tránh làm nàng và đứa nhỏ bị thương.

Vào đông, thời tiết rất lạnh, mặc dù là bên trong đã được đệm thêm một tầng chăn bông rất dày nhưng người sợ lạnh như Điệp Vũ Dương cũng khó mà chống cự được. Nàng gắt gao đem chăn bao lấy người hy vọng có thể dùng nó để làm cơ thể mình ấm lên một chút.

Hành trình như thế cũng không biết chừng nào mới đến được Hoàng thành đây? Nàng nhẹ nhàng vén tay kéo lên chiếc rèm cửa sổ, chỉ thấy bên ngoài đang có rất nhiều bông tuyết tung bay, tán loạn khắp nơi. Mặc dù bông tuyết rất nhỏ nhưng lại rơi rất nhiều, dưới đất giờ cũng bị che phủ một tầng dày đặc. Nhìn đến phía trước, toàn bộ núi non giờ chỉ còn lại một màu trắng xóa, tựa như bị một dải lụa trắng phủ lấp kín cả thế gian.

Ánh mắt ngẫu nhiên nhìn đến bên đường, nàng thấy có một vài con thú đang co ro một khối, nó đang lê từng bước, muốn tìm kiếm một ít thức ăn giữa mùa đông lạnh lẽo này.

Những ngày thế này nếu không cần ra ngoài, chỉ ở lại trong phòng, lẳng lặng nằm đọc sách mới là một loại hưởng thụ; còn nếu như phải xuất môn, nàng có thể đến chỗ rừng mai cắt xuống mấy nhánh hoa đào về chưng thì cũng là một thú vui.

Điệp Vũ Dương thích nhất hai thời điểm trong năm: một là những ngày thời tiết ẩm áp ôn nhu vào tháng bảy, hai là những ngày lạnh đến cực điểm, băng tuyết đầy trời thế này. Tuy là nhìn vào có lẽ quá mức cực đoan nhưng đây lại là những khoảng thời gian mà nàng yêu thích nhất.

Trước mặt có một chiếc xe ngựa đang đi thẳng tới, chung quanh bốn phía cỗ xe đều có treo những chuông nhỏ, không ngừng phát ra những tiếng đing đang rung động. Trần xe màu vàng, nhìn vào tựa như ánh mặt trời sáng lạn, cỗ xe khoa trương như thế lại xuất hiện giữa ngày đông tịch liêu thế này trái lại làm cho không gian ở đây thoáng cái cũng thêm náo nhiệt một chút.

Vũ Dương cười khẽ, đem màn buông xuống. Khi hai xe đi ngược qua nhau, trong cỗ xe đối diện bên kia, ánh mắt nam tử này giờ vẫn theo dõi nhìn ra bên ngoài, một khắc kia khi tấm màn được buông xuống hần tựa hồ nhìn thấy được ngón tay như ngọc của một nữ tử.

Đang ngồi trong một chiếc xe ngựa kia, Trữ Văn Quân tựa hồ có một cảm giác quen thuộc, khi hai xe đi ngược nhau, hần cuống quýt kéo màn cao lên, hướng ra ngoài liền phát hiện có một chiếc xe ngựa có hơi cũ đối diện đang chậm rãi đi qua.

Nhìn thấy bàn tay nữ tử, hần thử thăm dò hô lên một tiếng: “Xa phu kia, làm ơn dừng lại một chút.”

Vừa nghe đến, Điệp Vũ Dương liền biết đó là người nào. Nàng vội vàng giục xa phu nói: “Đừng có ngừng!”

Thấy xe ngựa kia không có ý định dừng lại, Trữ Văn Quân lúc này mới chậm rãi nở nụ cười: “Điệp Vũ Dương, nàng đứng lại cho ta!” Lúc trước gặp qua nàng, hần đã không thể khống chế tình cảm chính mình, nhưng vì hoàn cảnh phải giả vờ mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng mà lúc này trời xanh xui khiến cho hần được may mắn gặp lại nàng lần nữa, hần cũng chắc chắn người trong đó chính là thiên hạ trong lòng mình, mà ngoài Vũ Dương thì còn là ai đây chứ?

Hần nhanh chóng phi thân ra ngoài, chạy đến chặn ở trước xe ngựa của Điệp Vũ Dương: “Dừng lại!” Trên mặt hần toát lên vẻ tuấn mỹ phi phàm nhưng cũng không che giấu được nét tinh nghịch của trẻ con.

Xa phu bị hần dọa sợ liền nói: “Công tử, người không muốn sống nữa hay sao?”

Không muốn dài dòng cùng xa phu, Trữ Văn Quân vội phi thân lên xe ngựa, đưa tay vén rèm, đối với sự thông minh của mình lúc này hần cảm thấy thập phần hài lòng: “Điệp Vũ Dương, quả nhiên là nàng.” Thiên hạ đang ngồi bên trong quả nhiên như hần đã dự đoán, nàng ta vừa điểm kinh ngạc cũng không có.

“Có việc gì?” Điệp Vũ Dương thần nhiên nhìn hần, cũng không cảm thấy kinh ngạc vì hần đã đến, càng không hề có tia ghét bỏ nào, chỉ là bộ dáng đạm mạc phong thanh hỏi hần.

Hần rất tự nhiên bước đến ngồi xuống bên cạnh Điệp Vũ Dương: “Nàng bây giờ đang muốn bắt chước ai hành tẩu giang hồ thế hử?” Giữa trời đất đầy băng tuyết thế này, nàng một thân một người vì có gì mà phải bôn ba hành tẩu chứ.

“Đến Hoàng thành!”

“A? Thật là khéo, ta đây cũng đang định đến đó.”

“Nhưng xe ngựa của người chẳng phải là đang theo hướng bắc mà đi sao?”

“Kìa thì sao chứ, ta bắt quả chỉ là đang tản bộ mà thôi!” Hần đưa tay đặt trên môi, huyết sáo một tiếng thật dài, chiếc xe ngựa đang còn đi hướng ngược lại lập tức liền quay đầu: “Chúng ta cùng lên đường vậy.”

“Là cùng đường, nhưng xe ngựa này là của ta!” Diệp Vũ Dương không phải lãnh khốc, vô tình mà nàng hiểu được lần đi Hoàng thành này lãnh ít dữ nhiều, tất nhiên còn phải giáp mặt với Mộ Ưu Vân và Trục Nguyệt hoàng đế. Nếu làm cho Trữ Văn Quân liên lụy, không thể nghi ngờ sẽ làm cho hần càng thấy khó xử thêm thôi. Dù sao, đối với Trữ Văn Quân, nàng cũng nợ hần một ân tình, cho nên nàng càng không muốn hần chuốc thêm phiền phức mới đành lạnh lùng cố ý đuổi khéo.

Không như ý nàng mong muốn, Trữ Văn Quân đem người dựa sát một bên trong xe ngựa nói: “Buồn ngủ quá đi, trước hết hãy để cho ta nghỉ ngơi chút đã.” Từ lần đầu tiên gặp mặt, hần đã luôn muốn được kề cận gần nàng nhưng hoàn cảnh không cho phép hần cũng không thể làm gì hơn. Nhưng nay nàng cô độc một mình ở nơi xa lạ thế này, hần một mặt không chỉ cao hứng được gặp lại nàng mà còn vì lo lắng cho nàng trên đường sẽ xảy ra chuyện gì.

Cho nên dù chưa được sự đồng ý của Diệp Vũ Dương, Trữ Văn Quân cũng nhất quyết mặt dày cùng nàng làm bạn. Biết rõ hần nhất định sẽ không rời đi, Diệp Vũ Dương cũng không thêm nói thêm lời nào. Tính tình của nàng chính là như vậy, không muốn mở miệng cự tuyệt, chỉ có thể âm thầm không mặn không nhạt mà chấp nhận.

Khi hần nhìn đến chỗ bụng của nàng, vẻ mặt liền kinh ngạc, nhưng ánh mắt lại không dám được vãi tia lo lắng. Dù sao thân nàng đang có mang như thế lại ở bên ngoài phiêu bạt một mình, khó tránh khỏi hần nghĩ lung tung cho rằng nàng đã không có những ngày tháng hạnh phúc. Đến nơi hần diu nàng hướng vào trong một quán trọ để dùng bữa, mặt khác một mình yên lặng ra ngoài đem chăn đệm trong xe mình đặt vào xe ngựa của Vũ Dương, muốn tự tay vì nàng mà chăm lo chu toàn mọi thứ.

Lúc Vũ Dương quay trở lại xe ngựa, nhìn đến mọi thứ bên trong gần như đổi mới hoàn toàn, định rằng mở miệng cự tuyệt nhưng cuối cùng khi nhìn đến vẻ mặt khẩn trương của hần thì nàng đã không đành lòng lên tiếng từ chối.

Mỗi ngày, lúc trời mới sáng Trữ Văn Quân đều vì nàng chuẩn bị đủ các món ngon, sơn trân hải vị. Thế nhưng Diệp Vũ Dương chỉ ngồi một bên thưởng thức chén cháo đậm bạc của mình, dù cho Trữ Văn Quân đã kiểm đủ mọi cách cố làm cho nàng ăn thêm một ít nhưng nàng cũng không mấy may mắn đến.

Trải qua gần một tháng, bọn họ cũng tới được Hoàng Thành. Không giống như thời tiết rét lạnh của biên cương, nơi đây đường như ấm áp hơn nhiều. Mới vừa đến ngã tư đường đã không ngừng nghe được rất nhiều tiếng bước chân, rất nhiều tiếng rao hàng dồn dập truyền đến. Tại nơi này nàng đã từng có ba năm bình yên cùng thanh tịnh, từng có một cuộc sống thoải mái, và cũng chính nơi này nàng đã từng có được tình cảm ấm áp của một cô gái thanh xuân bình thường như bao người khác. Những ký ức đẹp đó sẽ mãi như bài thơ mà nàng vĩnh viễn luôn ghi nhớ mãi.

Thời gian gần hai mươi năm, nàng nghĩ bản thân chỉ là một kẻ trắng tay. Vốn cho rằng cả đời luôn luôn cô độc, nhưng không ngờ tất cả mọi suy nghĩ kia đều dừng lại từ khi gặp gỡ người nam nhân kia. Oái ăm thay trái tim hần lại phải chia sẻ cho tận hai người con gái trong cùng một lúc. Kết quả như vậy hoàn toàn trái ngược với ý nguyện ban đầu của nàng, nhưng nàng cũng không oán không hối mà theo đuổi, muốn có được nó.

Diệp Vũ Dương thở một hơi thật sâu, đưa mắt nhìn hướng xe đang chạy tới. Trở lại nơi này, không hiểu sao nàng đã không còn cảm giác khát khao, nhộn nhạo như trước kia nữa. Tuy cảm thấy hơi mất mát nhưng tâm nàng lại tĩnh lặng như nước, không hề có chút vương bận nào.

Trữ Văn Quân nhìn thấy nàng trầm tư vội lên tiếng hỏi: “Làm sao vậy? Nàng không thoải mái à?”

“Không có việc gì, chúng ta đi kiếm cái gì dùng tạm đi!” Nói xong nàng dẫn đầu hướng một túp lều gần nhất bước vào.

Hai người bước vào khách điểm, Vũ Dương rất không khách khí liền tiến tới chiếc bàn trống dành cho một người đang đặt trong một góc khuất mà ngồi xuống, rõ ràng không có ý cùng dùng bữa với Trữ Văn Quân.

“Đây là nàng muốn đuổi khéo ta đi hay sao?” Nàng đã chủ động thể hiện thế này tất nhiên là có chuyện.

Vũ Dương hơi hơi mỉm cười, nàng rất thường thức sự thẳng thắn của Trữ Văn Quân bởi vậy nàng không cần giả bộ liền trả lời hần: “Đúng vậy!” Nàng từ từ gấp lên một ít thức ăn bỏ vào miệng, đây là món ăn mà trước đây hần ưa thích nhất, tuy mùi vị này nàng không phải thực thích nhưng lại có cảm giác như nghiện, không thể nào bỏ được.

Trữ Văn Quân nhất thời vô cùng kích động, cảm giác tức giận vì nàng chưa gì mà đã vội vàng muốn xóa sạch quan hệ giữa bọn họ, tính tình nhất thời bạo phát nổi lên: “Vi sao? Nàng ở Hoàng thành này chỉ có một thân một mình, có ta làm bạn theo nàng chẳng phải là tốt hơn sao?”

Tách trà trên bàn bị hần tức giận đập mạnh một cái, nước trà không ngừng bắn ra tung tóe khắp nơi, từng giọt từng giọt rơi xuống tạo thành một bước tranh hoa mai không theo trình tự. Vũ Dương cảm thấy có chút nản lòng, nàng mỉm cười ngẩng đầu: “Bởi vì ta muốn tìm Mộ Ưu Vân.” Nàng cố bày ra vẻ mặt sáng lạn, mỉm cười cũng có phần cứng ngắt, nhưng dù vậy nàng cũng hoàn thành một cách vô cùng hoàn mỹ.

Mâu gian thoáng trở nên ảm đạm, hần hơi cười khổ nhìn về phía Diệp Vũ Dương, trong lòng thầm nghĩ nữ nhân này quả thật là đủ tàn nhẫn, đối với một

nam tử như hấn lại có thể không hề do dự, nháy mắt, thẳng thắn nói ra những lời tổn thương kia.

“Nàng không phải là nữ nhân của Thương Duật hay sao? Với Mộ Ưu Vân kia lại có quan hệ gì chứ?”

“Ngươi lầm rồi, ta không phải nữ nhân của bất kỳ người nào cả, ta chỉ là một quân kỹ!”

Tươi cười trên mặt trước giờ vẫn chưa từng tháo xuống, nhưng tận trong tâm khảm nàng cũng bắt đầu ần ần đau đớn, đau vì mình đã đối hấn quá tàn nhẫn.” Cho nên cũng không có gì là kỳ quái cả!” Mâu gian thoáng cái tối lại, nàng hơi quay mặt đi, cố tình né tránh ánh mắt thăm dò của hấn.

Hấn cảm thấy hơi khó chịu, nhưng vì có ý muốn lưu lại cạnh nàng nên hấn không ngại lấy cớ:”Nhưng hài tử của nàng...”

Quân kỹ, hai từ kia không biết vì có gì khi nghe nó phát ra từ trong miệng nàng lại phá lệ làm cho hấn vô cùng thương tâm.

“Đó là chuyện của Vinh Lạc vương gia.” Có lẽ chỉ có thế này mới có thể khiến hấn thôi không kiên trì muốn mượn danh nghĩa ở lại chăm sóc cho nàng mà chịu buông tay hay sao? ”Lần trước, thật sự rất cảm ơn ngươi đã cứu hấn!”

“Không có việc gì, chỉ cần nàng vui vẻ là tốt rồi.” Nhìn nàng một mình một đường tới đây, hấn biết nàng không phải là loại nữ nhân ngả nón, thích câu dẫn người khác:”Vậy nàng còn không mau đi tìm hấn đi!”

Vũ Dương nghe xong liền buông đĩa trong tay ra, đứng dậy:”Cáo từ.” Hấn cũng không dùng bất cứ hành động nào để giữ nàng lại, chỉ đành đứng đó nhìn nàng từng bước một rời đi. Lúc đi ngang qua chường quầy nàng cũng không quên đem tiền com khi nãy mà thanh toán.

Sau khi tách ra cùng Trữ Văn Quân, Diệp Vũ Dương vẫn không gấp gấp đi gặp Mộ Ưu Vân ngay, bởi vì nàng không muốn làm cho mình nhìn vào quá mức chủ động. Bản thân nàng nay lại có mang trong người, tìm đến tận cửa rõ ràng không phải tính cách của nàng. Cho nên giờ đây nàng phải nghĩ đến một biện pháp vẹn toàn nhất, có thể đường đường chính chính xuất hiện trước mặt Mộ Ưu Vân, đồng thời cũng không làm mất đi phong cách hành sự của mình trước giờ, và nhất là phải biểu hiện bộ dạng đáng thương đến cực điểm.

Mỗi ngày nàng không ở lại khách điểm dùng bữa mà là không ngừng đến những trà lâu nổi danh trong thành. Trà lâu này chính là nơi nổi tiếng nhất trong Hoàng thành này, lầu cao bốn tầng, là nơi mà nàng trước giờ chưa bao giờ ghé qua bởi vậy có hơi lúng túng một chút, không biết phải đứng chờ nơi nào. Nhưng được cái cách bày biện ở lầu hai trà lâu này không quá khích nhau, mà cách nhau một khoảng cố định nên cũng dễ dàng quan sát. Trong tửu lâu còn có đặt một ngọn núi giả, chung quanh thì được bao bọc bởi vô số chiếc bàn khác.

Tao Nhã lâu rất nổi tiếng bởi có nhiều món ăn phong phú, cho nên trang trí nơi này hiển nhiên cũng rất cao quý xa hoa. Từ những món ăn lớn trong hoàng cung, đến món ăn bình thường như đậu phộng đều được đầu bếp nơi này tỉ mỉ chế biến, người tầm thường không phải ai cũng có khả năng mà bước vào trong này dùng bữa.

Mỗi lần nàng đến đây đều không nhất định phải gọi nhiều đồ ăn, dù sao trên người ngân lượng cũng có hạn nên nàng chỉ gọi vài món bình thường, rồi sau đó một mình yên lặng ngắm cảnh vật chung quanh. Nàng thường cố tình chọn vị trí gần nơi cửa sổ để tiện nhìn người tới lui đi lại trên đường, nhìn đủ loại xe ngựa lưu thông, đôi khi nàng ngồi như thế cả một buổi chiều.

Mỗi lần như vậy nàng đều là thất vọng mà quay trở về, nhưng hôm sau lại tiếp tục mang theo hy vọng đến đó.

Nàng đang ngồi bất ngờ nhìn đến nơi cửa lớn của Tao Nhã lâu, liền có một chút phát hiện. Hít vào một hơi thật sâu cố trấn tĩnh lại mình trong lòng thầm nghĩ xem ra hôm nay nàng không phải thất vọng mà trở về đi. Vũ Dương đứng lên, bộ dạng gấp rút định rời khỏi, nhưng ánh mắt vẫn chung quy chưa từng rời khỏi một màn trước cửa lớn, nhìn ra bên ngoài đã thấy có một cỗ xe ngựa đứng đó. Tâm nàng lúc này càng thêm khẩn trương khi nhìn thấy nam tử kia đang từ trong xe ngựa đi ra.

Hấn trong trang phục màu trắng, khuôn mặt luôn là vẻ ảm áp tươi cười, phong thái nhìn vào vô cùng tuấn lãng.

Thân ảnh trước mặt này nàng hiển nhiên rất quen thuộc. Tất cả những cử chỉ cùng thái độ này nàng hiển nhiên đều biết rất rõ.

Tất cả trước mắt chỉ là vừa mới bắt đầu....

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 158: Đau Triền Miên

Cố chờ thêm một lúc, Diệp Vũ Dương hít sâu một hơi, thế này mới từ từ chậm rãi đi ra. Khóe mắt nàng liếc sang, vừa vận nhìn thấy Mộ Ưu Vân đang xoay người chuẩn bị lên lầu. Nàng không muốn bản thân hành động quá lộ liễu cùng hấn chạm mặt, cho nên vô tình cố ý trong lúc xoay người cùng người đang đi đến vừa vận đụng phải.

Nàng nhanh chóng nắm chặt lấy tay mình che lên trên ngực, chiếc khăn tay cũng theo đó mà rơi xuống, có lẽ do va chạm hơi mạnh nên người nàng phút chốc cũng bị chao đảo, phải vội vàng đỡ lấy lan can bên cạnh

“Phu nhân người không sao chứ?” Nam nhân trẻ tuổi khấn trương nhìn đến trán nàng hiện đang đỏ đầy mồ hôi, không khỏi có chút lo lắng.

Dù là đang đau đến thở hắt, nhưng Diệp Vũ Dương lại không nặng không nhẹ mở miệng :”Không sao!” Nàng mỉm cười nhìn người trước mặt, chân cũng nhanh chóng cất bước lướt qua người hắn.

Trên cuối hành lang, thân ảnh nam tử đang gần như sắp biến mất, khi mơ hồ nghe được tiếng nói quen thuộc, tuy chỉ là vân đạm phong thanh nhưng hiển nhiên nó mãi mãi vẫn luôn khắc sâu trong nội tâm hắn, thân mình hắn thoáng cái liền lập tức dừng lại. Hắn chậm rãi xoay người, không ngờ lại nhìn thấy nữ tử trong trang phục màu hồng nhạt đang thất thiếu rồi đi:”Vũ Dương...” Lời vừa thốt ra khỏi miệng, nhưng cả người cũng không tự chủ mà bước nhanh xuống lầu thang.

Mộ Ưu Vân gấp rút đuổi theo”thiên hạ” trước mắt, đây cũng chính là người đã nhiều đêm không ngừng quấy nhiễu trong mộng mình:”Vũ Dương, nàng...!” Hắn còn chưa nói dứt lời, vô tình nhìn xuống chỗ bụng nàng thì mâu gian rất nhanh liền đã hiện lên một tia ảm đạm.

Diệp Vũ Dương hơi có ý né tránh bàn tay đang muốn chạm vào vai mình, trốn tránh muốn rồi đi.

Hắn một phen cố giữ chặt tay nàng, lo lắng hỏi:”Đã xảy ra chuyện gì? Nàng vì sao lại ở trong này?”

Diệp Vũ Dương im lặng, thái độ giống như muốn nói lại thôi đưa mắt nhìn hắn, sau đó liền cúi mắt rũ xuống.

Tâm hắn kêu lộp độp, giọng nói cũng trở nên run run:”Nàng ở trong này là vì ta.....có phải vậy không?” Hắn cầm lấy tay nàng, bởi vì ý nghĩ vừa rồi của mình mà bàn tay đang nắm chặt nàng cũng không ngừng run rẩy.

“Buông tay!” Diệp Vũ Dương cố gắng hít sâu một hơi, nhìn thấy bộ dạng vui sướng của hắn như vậy lòng nàng lại càng thêm áy náy. Đột nhiên nàng cảm thấy hơi không đành lòng, thăm nghĩ hay mình có nên buông tay, cứ bỏ mặc cho những cố gắng trước giờ hay không?

“Không được, ta quyết sẽ không buông tay!” Nói xong hắn một tay đem nàng ôm chặt vào lòng, để đầu mình chôn sâu vào nơi hõm cổ, tham lam ở đó hấp thụ hương thơm của nàng:”Vũ Dương, nếu đã tới đây thì nàng đừng đi nữa, không cần phải đi!” Chính tại giờ này khắc này, hắn đã thật sự hoàn toàn quên mất thân phận của Vũ Dương, cũng quên mất tội danh có thể khiến cả nhà hắn bị tru di cửu tộc, trong lòng chỉ có mong muốn duy nhất là cứ lặng lẽ mà ôm chặt lấy nàng thế này.

Vũ Dương cũng tựa vào lòng hắn, cảm nhận hương vị ấm áp từ trên người hắn, loại hương vị ấm áp này trước kia vẫn luôn thần nhiên quanh quẩn trong lòng nàng. Thế nhưng hôm nay, ấm áp kia tựa như vẫn như cũ chưa từng voi đi nhưng trái tim nàng đã mất không còn chút gì quyến luyến muốn thương thức nó nữa.

Nhân sinh luân hồi, lòng hắn đổi và nàng chưa từng thay đổi, trái lại có vẻ như càng ngày càng thêm kiên định, sâu sắc mà nàng lại dần dần rời xa, tàn nhẫn buông tay từ bỏ những chờ đợi của hắn.

Tin tức nàng trở về Mộ vương phủ hẳn nhiên làm cho mọi người đều chấn động không thôi. Mộ Tuyết Lăng không ngờ sớm đã gả đi, còn những thê thiếp trong phủ của Mộ Ưu Vân thì không hiểu sao lại cũng tìm không thấy một bóng dáng nào.

Ngồi trên ghế thái y giữa đại sảnh lúc này chính là Mộ lão phu nhân, một khắc kia bà ta nhìn đến Diệp Vũ Dương thì sắc mặt lập tức đại biến:”Người thế nào lại trở lại đây chứ?” Nàng nếu như bây giờ quay trở về đây thì chẳng phải chuyện này đối với Tuyết Lăng chính là uy hiếp rất lớn sao?

...

“Đại nương, Vũ Dương sống ở biên cương thật sự rất là vất vả!” Mộ Ưu Vân một bên thay Diệp Vũ Dương trả lời, một bên sai người nhanh chóng đi chuẩn bị phòng ở.

“Không vui thì cũng là do nàng ta tự tìm mà thôi, nữ nhân không nắm được tâm của trượng phu thì phải chấp nhận như thế, nào trách ai được chứ!” Bà ta nói xong, rất không lưu tình đưa mắt liếc nàng một cái. Trước đây bà ta dù sao cũng thật không thích Vũ Dương, bởi vì nàng ta quá mức thông minh, luôn hiểu rõ chuyện gì nên làm, cho nên làm cho bà ta có cảm giác bản thân mình như bị nhìn thấu, thật rất khó chịu :”Có phải là bởi vì nàng nên người mới đuổi hết thê thiếp trong phủ đi không?”

Không dự đoán được bà sẽ hỏi như thế, nét mặt Mộ Ưu Vân thoáng hơi có chút bối rối.

Mà Diệp Vũ Dương đang đứng bên cạnh, bất thành linh nghe hỏi câu này liền cả kinh trợn mắt nhìn lên.

“Không sai!” Mộ Ưu Vân nhìn thẳng vào mắt Diệp Vũ Dương, nhưng câu trả lời chính là hướng những nghi vấn của Mộ lão phu nhân mà đưa ra đáp án.

“Vương gia, người như thế nào lại làm ra chuyện hoang đường như vậy? Nay Diệp Vũ Dương đã mang thai, trong bụng lại hoài đứa nhỏ của kẻ khác, người tại sao giờ này còn cho phép nàng bước vào trong phủ chứ. Sau này ta trăm tuổi về trời làm sao mà có mặt mũi đi gặp.....”

“Đại nương, đứa nhỏ trong bụng nàng vốn là của ta!” Hắn nắm chặt bàn tay Vũ Dương, kích động nói:”Nay ta làm sao có thể để cho hai mẹ con bọn họ lưu lạc đầu đường kia chứ?”

“Cái gì? Nàng có mang tiểu thể từ sao?” Thái độ của bà vừa nghe xong lập tức liền thay đổi. Một lão phu nhân thận trọng thăm dò nhìn Diệp Vũ Dương, ý tứ rõ ràng muốn từ trên người nàng tìm kiếm gì đó: “Tại sao ta trước giờ chưa từng nghe vương gia người nhắc qua?” Bà tinh tế nhìn nàng đánh giá, nữ nhân này đã mang thai bảy tháng, mà khoảng thời gian đó bà cũng chưa từng nghe hần nhắc qua rằng mình đã đến biên cương.

“Đại nương, người đừng làm Vũ Dương sợ. Thời gian đó chẳng phải là lúc ta đến thăm dò thám thính Chư Thành hay sao?” Hần không muốn nói quá tỉ mỉ vì hần cảm thấy nếu mình càng nói nhiều thì sẽ càng làm cho người ta có cảm giác như họ đang cố tình che giấu gì đó mà thôi; “Hôm nay đủ rồi, đại nương, ta trước điu nàng đi nghỉ ngơi, ngày khác lại nói tiếp vậy.”

Bà không suy nghĩ gì liền gật đầu, tâm trạng dường như vẫn còn chưa định thần lại nói: “Đi thôi!” Đưa nhỏ? Nói cách khác vương phủ đã có hậu nhân sao? Tuy rằng bà ta không phải thật sự thích nữ nhân trước mặt, nhưng cũng cảm thấy cao hứng vì nàng đã rất có tài giúp Vương gia hoài thai hậu nhân, đây coi như cũng là một chuyện rất vui mừng.

Vừa từ trong đại sảnh đi ra, nét mặt Mộ Ưu Vân vô cùng áy náy nhìn nàng: “Vũ Dương, thật xin lỗi... vừa mới...” Vì chuyện đưa nhỏ cho nên hần liền hướng nàng nhẹ giọng xin lỗi.

“Không sao!” Hần đuổi đi hết cơ thiếp trong phủ là vì chính mình sao? Là vì cố tình muốn tạo dựng nền tảng cho bọn họ sau này hay sao? Hiển nhiên, nàng sẽ không hỏi ra miệng, khiến cho nàng chịu tội danh như thế này cũng tốt lắm, khiến cho nàng coi thường, xem nhẹ sự trả giá của hần cũng tốt, nếu đã muốn chọn lựa sau này rời xa hần thì bây giờ cũng không nên nảy sinh quá nhiều do dự làm gì. “Vương gia, người xem ra cũng đã mệt mỏi rồi, nô tỳ xin phép vào trong nghỉ ngơi trước!” Nhìn thấy hần muốn tiến vào phòng mình, nàng liền nhanh chóng lên tiếng đuổi khách.

“Được!” Còn nhiều thời gian, hần có thể chờ, cho nên cũng không cần nóng lòng gấp gáp làm gì.

Nhìn theo bóng lưng hần đang rời đi, Diệp Vũ Dương âm thầm nhếch môi: “Thực xin lỗi!” Vì một nam nhân khác, nàng lại có thể nhẫn tâm đi tổn thương người nam nhân một lòng một dạ yêu mình. Nhân sinh tựa hồ vẫn luôn trêu chọc người ta mà!

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, đem mình cách biệt hoàn toàn với bóng dáng nam nhân đã làm cho lòng nàng chua xót, đồng thời cũng đem không đành lòng của mình ngăn lại.

Ở trong Mộ Vương phủ mấy ngày nay, Diệp Vũ Dương phát hiện dường như nơi này phá lệ quá im lặng. Thường ngày vốn luôn có người tới lui náo nhiệt, nhưng trong mấy ngày qua lại cảm giác như có một bức tường kiên cố, đem nơi này hoàn toàn cách biệt với bên ngoài, làm cho nàng thật sự không thể không chú ý.

Sống ở vương phủ dù sao cũng gần bốn năm, đương nhiên nàng đối với cảnh trí nơi này rất là quen thuộc, nhất là cảnh vật ở đây khi vào ngày đông phải nói là đẹp vô cùng.

Toàn bộ vương phủ đẹp nhất vào những ngày mùa đông thế này đặc biệt chính là vườn mai, nơi này trồng rất nhiều hoa mai với đủ loại màu sắc: có đỏ thắm, có phấn hồng, có màu trắng, còn có những nụ hoa màu xanh đang chờ đợi đến kỳ thay da đổi sắc. Tất cả những màu sắc này tuy đối lập nhưng được trộn lẫn một cách rất hài hòa, trồng xen kẽ lẫn nhau, làm cho khung cảnh nơi đây càng giống như bông lai tiên cảnh. Màu trắng của tuyết giờ phút này càng làm tôn thêm sự kiêu hãnh vốn có cho cảnh sắc nơi đây.

Bông tuyết đang không ngừng bay là tả trong không trung, từ xa xa nhìn lại, những đóa mai vốn mang một màu phấn hồng thoảng cái lại như xen lẫn một phần trắng bạch. Giờ đây nàng thật sự phân không ra trước mắt đó là hoa đào hay hoa mai, nhưng vì hai màu đậm nhạt nhất thời trộn lẫn vào nhau không ngờ lại làm cho bầu không khí nơi này có cảm giác càng thêm náo nhiệt. Càng làm cho lòng người say mê hơn đó là những nhánh cây hải đường đang không ngừng tỏa ngát hương thơm, mùi hương dù ngửi vào bao nhiêu lần thì cũng không hề ngấy. Hương thơm của nó tựa như những hơi thở róc rách, không ngừng luồn vào thể xác và tâm hồn, làm cho người nào ngửi thấy cũng đều bị chìm đắm trong đó không cách nào thoát ra được.

Nàng nhẹ thở dài, đưa tay hứng lấy một vài bông tuyết đang rơi, rồi từ từ đem nó thả xuống. Không biết từ đâu bỗng có một trận gió mạnh thổi tới, đem những bông tuyết kia từ từ tán mất ra trong không khí, làm nó lượn quanh một vòng rồi lại một vòng, không ngừng nương theo bên người nàng nhảy múa.

Phía trước có tiếng nói chuyện truyền tới, Diệp Vũ Dương vốn định đem mình ẩn sâu vào trong rừng mai nhưng bất thành linh giọng nói kia vang lên làm cho bước chân nàng phải khựng lại: “Người nào?” Nghe giọng nói kia nàng liền đoán biết người nọ không phải là người trong phủ.

Vốn không muốn để ý đến nhưng từ xa đã thấy một thân long bào đang dần xuất hiện nơi khúc mắt. Tâm nàng cả kinh, đối với người thành linh xuất hiện trước mặt mình là Trục Nguyệt hoàng đế, nàng thế nhưng lại tay chân lúng túng không biết phải làm thế nào?

“Hoàng thượng, làm sao vậy?” Nữ tử trong bộ cung trang màu hồng mang theo giọng nói ôn nhu, nhỏ nhẹ cũng chậm rãi xuất hiện.

Trục Nguyệt hoàng một thân cẩm bào, khuôn mặt nghiêm nghị, tuấn lãng phi phàm, còn nữ nhân trong trang phục hoàng cung đơn giản đang đứng nép một bên, thái độ dịu dàng đậm mực, hai hình ảnh đối lập nhưng nhìn vào lại hòa hợp vô cùng. Hình ảnh hai người cùng nhau sóng vai đứng giữa rừng mai, làm cho cảnh trí đẹp để nơi này càng trở nên sinh động, tràn đầy sức sống.

Một màn trước mặt này, thật giống như hình ảnh trong mơ nàng từng thấy qua, trong lòng nhất thời dâng lên trăm ngàn xúc cảm rất quen thuộc làm cho nàng không nở buông tha, càng không muốn đem tầm mắt dời đi. Không ngờ những người mà chính Thương Duật cho là thật sự đáng ghét kia, trái lại đối với nàng không hiểu sau lại có cảm giác quen thuộc khó tả.

Ngược lại chính Hoán Khê là người đầu tiên nhận ra Vũ Dương, nàng mãi mãi không quên nữ tử trước mặt này: “Vũ Dương?” Âm thanh bén nhọn xen lẫn kích động, kinh hi nhưng cũng không đánh mất vẻ đoan trang vốn có của Hoán Khê thốt lên.

“Dân nữ tham kiến Hoàng Thượng, nương nương.”

Khó thấy được Hoán Khê kích động như thế, Trục Nguyệt hoàng cũng hứng trí không thôi: “Bình thân!” Đối với Điệp Vũ Dương, không cần ai phải nhắc nhở, hần đương nhiên trong lòng cũng rất có ấn tượng: “Ngươi vì sao lại đến Hoàng thành này?”

Nàng nhẹ nâng người đứng dậy, nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười nhìn mình một cách tò mò, tựa hồ như có một chút nghi ngại gì đó với mình, nàng nói: “Nô tỳ...”

“Hoàng Thượng, nàng vốn là nha đầu trong phủ của hạ thần, bất quá là bị Thương Duật cướp đi.” Đối với chuyện đại gả của Thanh Nhạc quận chúa, mọi người chắc đã không còn chút ấn tượng gì nhiều, mà hần càng không muốn Điệp Vũ Dương phải tiếp tục trở thành kẻ thế thân cho Tuyết Lăng nữa: “Giờ thần bất quá chỉ là đem nàng trở về mà thôi!”

Suy nghĩ thoáng lướt qua, Điệp Vũ Dương cũng nhanh chóng đón ý nói theo: “Bất quá vương gia là cố tình muốn đem nô tỳ sắp xếp bên cạnh Ly Vương mà thôi.” Tàn nhẫn của nàng lúc này dường như đã gần đến mức cực điểm.

“A?” Trục Nguyệt hoàng nghe xong tỏ vẻ rất hứng thú, mày hơi nhíu lại, nụ cười đầy ý tứ nói: “Thật không?”

Bởi vì nghe thấy Vũ Dương theo ý phụ họa, Mộ Uu Vân liền mỉm cười đáp tiếp: “Hồi Hoàng Thượng, thật sự chính là như thế không sai. Nay nàng trong người đã có thai cốt nhục của thần, nên thần thể này mới vội đem nàng trở về.” Từ khi bắt đầu, đối với Điệp Vũ Dương, Trục Nguyệt hoàng vốn chưa từng một phút lơ lửng phòng hờ.

Hoán Khê nghe vậy dẫn đầu lên tiếng: “Vũ Dương đang hoài thai của Vương gia sao?” Tuy rằng có chút kinh ngạc, nhưng bà rất vừa lòng với đáp án này. Bà thật sự yêu thích Vũ Dương, tự nhiên cũng hy vọng có thể thường xuyên được nhìn thấy nàng.

Trục Nguyệt hoàng mày kiếm thoáng nhíu lên, cố tình thử hỏi: “Điệp cô nương ở bên cạnh Ly Vương cũng coi như đã một thời gian, hần cũng phải ít nhiều biết chút động tĩnh của hần chứ?”

Nàng cảnh giác cúi đầu suy nghĩ, nếu nay đã muốn tiếp cận Trục Nguyệt hoàng, chỉ đành phải dùng một ít hiểu biết về Thương Duật mà chống đỡ thì mới khiến người trước mắt cảm thấy hứng thú: “Dân nữ thật ra cũng chỉ biết rất ít mà thôi”. Đối với kẻ có tâm tạo phản là Thương Duật, Trục Nguyệt hoàng hiển nhiên rất có hứng thú tìm hiểu. Đây chẳng qua chỉ là một ít lời ngỏ đầu mà thôi.

Quả nhiên, nàng phát hiện mâu thuẫn hoàng đế kia lập tức toát lên một tia sáng dị thường: “A, Hoán Khê dù sao thường ngày một mình ở trong cung thật sự cũng rất nhàm chán, Điệp cô nương nếu là rồi rảnh cũng nên thường vào cung đi dạo một chút.” Nếu có thể biết được dù chỉ là một chút động tĩnh của Thương Duật cũng tốt, còn nếu không thì nhân cơ hội này cũng có thể làm cho Hoán Khê được vui vẻ, coi như nhất cử lưỡng tiện.

“Đúng vậy, Điệp cô nương có rảnh thì vào trong cung chơi, ta mỗi ngày ở đó cũng rất nhàm chán a.”

Nhìn đến Hoán Khê trước giờ dịu dàng, lại vẫn là lần đầu tiên nhiệt tình, vội vội vàng vàng hướng người ngoài chủ động lên tiếng, Trục Nguyệt hoàng đứng một bên nhìn xem, khoe môi cũng thoáng đầy ý cười.

Điệp Vũ Dương đem mắt rũ xuống, hạ thấp người rồi khéo léo trả lời: “Thiếp đây cũng được rồi rảnh, tự nhiên sẽ không dám từ chối.”

Mộ Uu Vân mỉm cười nhìn hai người trước mặt trò chuyện vô cùng tự nhiên, trong lòng cảm thấy thật sự không còn có gì tốt hơn. Nàng và Ninh Phi có cảm tình thân thiết, đối với hần mà nói cũng là một chuyện rất tốt.

“Tốt lắm, hôm nay dù sao cũng muộn, trăm và Ninh phi hồi cung trước, ngày sao lại tán gẫu tiếp.”

“Thần cung tiễn Hoàng Thượng!” Mộ Uu Vân hướng Điệp Vũ Dương ra dấu khoát tay, rồi đưa Trục Nguyệt hoàng rời khỏi Mai Lăng viên.

Không cần phí một chút sức nào đã có thể chiếm được sự chú ý của Hoàng Thượng, điều này làm cho nàng cảm thấy thật sự kinh ngạc. Tất cả mọi chuyện trước mắt dường như quá mức lý tưởng, ngược lại làm cho lòng nàng cảm thấy có hơi bất an.

Cảm giác lạnh lẽo từ đầu ngón tay truyền đến, Điệp Vũ Dương giờ mới nhớ tới ngón tay chạm phải một khối bông tuyết, nay nhìn xuống thấy chúng cũng đã tan ra. Ánh mắt nhìn đến đầu ngón tay đỏ bừng của mình thật lâu, cả người nàng cũng theo đó mà lâm vào trầm tư. Nay có thể nói nàng đã có được tất cả những gì mà trước đây bản thân chính mình từng rất ao ước, mong muốn, nếu hiện tại có thể buông tay cho những tính toán, hiển nhiên hạnh phúc kia chỉ là trong tầm tay, loại hạnh phúc chung thân đến tận đầu bạc, cùng hần mãi không xa rời.

Nhưng nàng chính là Điệp Vũ Dương, cho nên nhất định kiếp này số phận đã định là phải chấp nhận cuộc sống rong ruổi lang bạc, mà một khi đã lựa chọn yêu một ai đó thì cho dù thế nào nàng nhất quyết sẽ không bao giờ buông tay. Nàng tuyệt tình, dứt khoát bỏ qua hạnh phúc có thể nắm bắt trong tầm tay, chấp nhận theo đuổi tình yêu mà không biết tương lai ngày mai sẽ như thế nào. Có lẽ tất cả sẽ hội phi yên diệt, nhưng nàng cũng sẽ cam tâm tình nguyện, không oán không hối.

Yêu, có lẽ là như vậy, không có hạnh phúc, liền rơi vào trầm luân. ...

Tâm, một khi đã phó thác cho hần, không thể yêu chỉ đành chấp nhận hủy diệt.

Sau khi Trục Nguyệt hoàng hồi cung, đến ngày thứ ba liền có người tiến đến Mộ vương phủ đón Điệp Vũ Dương nhập cung.

Tuy mọi chuyện hoàn toàn nằm trong dự liệu, nhưng nàng cũng khó tránh khỏi một chút kinh ngạc vì không ngờ nó lại đến quá nhanh như vậy. Đối với Hoán Khê và Mộ Ưu Vân, nàng vô tình lại thương tổn bọn họ. Hiện giờ nàng đã không thể không tiếp tục, chỉ đành từng chút nhìn họ tổn thương để đổi lại chính mình tốt đẹp mà thôi.

Đến trước Ngự Yên cung, nàng đã nhìn thấy Ninh Phi sớm đứng tại cửa hậu cung chờ sẵn. Khi nhìn thấy kiệu loan dừng lại phía trước thì trên mặt bà thần nhiên là tràn đầy ý cười.

“Vũ Dương, nàng sẽ không trách ta đã quá mức đường đột chứ!” Bà nhanh chóng tiến đến nắm lấy tay nàng, lại giống như cảm thấy có gì đó không ổn, nhanh chóng đem tay nàng giấu dưới ống tay áo chính mình: “Rất lạnh, cũng là nhanh một chút đi vào bên trong thì hơn!”

Vào đến bên trong, trước mặt có rất nhiều bậc thang, không nhiều không ít lại vừa vặn là tám bậc, rõ ràng là biểu lộ ý nghĩa cát tường.

Rèm cửa bên trên được thêu hoàn toàn bằng kim tuyến đính vàng, trang sức xa hoa thế này đương nhiên chỉ có bậc đế vương mới có thể dùng đến, nay xuất hiện trong cung của một tần phi có thể thấy được hoàng thượng kia sủng ái Ninh Phi bao nhiêu. Từ ngoài cửa bước vào đập vào mắt đó là chiếc bình phong màu xanh thật lớn. Toàn bộ ánh sáng trong phòng được chiếu sáng bằng dạ minh châu, vì thế không khí khắp nơi đều được tản mát, bao phủ một màu xanh biếc rất dễ chịu. Tiến gần đến bên trong, Diệp Vũ Dương mới thấy rõ điều khắc trên tất cả bình phong hóa ra đều hoàn toàn làm từ ngọc bích. Chính giữa đại sảnh còn có một bức tranh điều khắc long phượng cũng được làm bằng bạch ngọc, rõ ràng nhìn vào có thể thấy được sự tỉ mỉ cùng công sức của người tạo ra, giá trị khó nói cũng rất xa xỉ. Lại nói những tia sáng từ nó phát ra quả thật làm cho người ta có cảm giác rất ấm áp, nhu hòa, một khi đã vào liền không muốn rời đi.

Vừa bước vào cửa nàng cảm nhận được một cỗ khí thế mạnh mẽ ập đến như muốn cuốn nàng lạc vào trong đó. Hoàng cung quả nhiên hoàn toàn không giống với bên ngoài, không chỉ nói sơ qua cách bài trí trong phòng mà thôi, nơi này còn có một mùi hương rất thần nhiên, không phải là những mùi thơm hoa cỏ nồng đậm thô tục làm người ta có cảm giác khó chịu mà là một loại hương thơm tươi mát của hoa quả mới hái. Nàng từng nghe nói Trục Nguyệt hoàng cực kỳ sủng hạnh Ninh Phi, bởi vì Ninh Phi không thích những mùi thơm của hoa cỏ, cho nên ông ta bên đặc biệt sai người không ngừng tìm kiếm trong dân gian đủ loại trái cây dâng lên cho Ninh Phi. Đặc biệt mỗi ngày phải đổi một lần, cho nên mới khiến cho nơi này vô luận là bốn mùa xuân hạ thu đông thay đổi thế nào trong phòng đều tràn ngập hương vị tươi mát.

Nay xem ra lời đồn Ninh Phi được sủng ái một chút cũng không phải là giả.

Ninh Phi một bên lo lắng, cho rằng Diệp Vũ Dương có lẽ còn chưa thích ứng, có phần không được tự nhiên nên cũng rất nhiệt tình săn sóc: “Không cần quá câu nệ, cứ coi mọi thứ chung quanh bình thường là được.”

“Không gì!”

“Vũ Dương, nàng thật là đứa nhỏ rất nhu thuận” Ninh Phi cho người hầu đem trà dâng lên, còn tự mình thay Diệp Vũ Dương rót trà: “Không biết nàng có thích cái này hay không, nhưng ta đối với mọi chuyện dường như không rành rọt lắm, duy chỉ có pha trà chính là sở trường duy nhất mà thôi.” Nói rồi bưng lên một chén trà đưa đến trước mặt Vũ Dương.

Cả buổi chiều hôm đó, Diệp Vũ Dương và Ninh Phi đều chuyện trò được rất vui vẻ. Trước giờ mâu thuẫn Ninh Phi vẫn thấp thoáng, tản mát một tia sầu khổ, nhưng hôm nay nhờ có Vũ Dương đến đây mà thoáng cái cũng biến mất, thay vào là ý cười tràn ngập.

Về tươi cười đầy ắp trên mặt Ninh Phi lúc này có lẽ là đã từ mười mấy năm qua chưa từng xuất hiện cho nên thời điểm khi Trục Nguyệt hoàng tiến đến, nhìn thấy một màn trước mắt, mày rông cũng liền sáng lạn hẳn lên.

Vì muốn chiều lòng ái phi của mình, Trục Nguyệt hoàng lại sai người ở Ngự Yên cung, âm thầm chuẩn bị một gian tẩm phòng cho Vũ Dương. Ông không biểu hiện hay bày tỏ gì khác lạ, nhưng đương nhiên nhiều lần về sau khi Vũ Dương tiến cung, Ninh Phi sẽ có cơ để lưu nàng ngủ lại hoàng cung.

Sau khi an bài Ninh Phi nghỉ ngơi xong, Trục Nguyệt hoàng để cũng sẽ tự nhiên cùng Diệp Vũ Dương hỏi một ít chuyện, lại cũng ngẫu nhiên đề cập một ít chuyện có liên quan đến Thương Duật. Chỉ cần là những gì có thể biết, thì Diệp Vũ Dương sau khi tinh tế suy nghĩ kỹ càng thì sẽ trả lời. Mỗi lần như vậy nàng cũng không ngừng lặp lại tự hỏi, cho dù nàng có tiết lộ những tin tức này cho Trục Nguyệt hoàng đi nữa thì thời điểm đó Thương Duật cũng đã chuẩn bị đầu vào đó, thế nên đối với Thương Duật mà nói cũng may mắn không có gì là bất lợi.

Trục Nguyệt hoàng để tính tình coi như cũng không tệ, mặc dù không thể tìm hiểu được nhiều tin tức của Thương Duật từ nàng nhưng vì thấy Diệp Vũ Dương chiếm được cảm tình của Ninh Phi cho nên ông ta cũng liền mặc kệ, không quá cố chấp mà truy cứu.

Còn Mộ Ưu Vân thì hiển nhiên đối với mọi chuyện diễn ra thế này cảm thấy vô cùng vui vẻ. Hẳn mỗi ngày trước khi lâm triều và sau khi hạ triều đều sẽ ghé qua nơi này một chuyến. Tuy rằng hiện tại muốn gặp được nàng có hơi khó khăn một chút nhưng khi nhìn thấy Ninh Phi và Vũ Dương hòa hợp như thế hẳn đương nhiên trong lòng cảm thấy đặc biệt vui mừng.

Tuy ở lại đây ngày người mấy ngày, nhưng Diệp Vũ Dương cũng không quên đi lại chung quanh dò xét một chút tung tích của hán thiên chi tâm, tiếc thay lại không có kết quả gì. Kể từ đó, nàng ngược lại hoài nghi phải chăng Ngự Mạch kia đã lầm lẫn? Nhưng ngắm lại cũng không có khả năng, cho nên chỉ có thể kiên trì tiếp tục tìm kiếm mà thôi.

Lại nói Thương Duật đuổi tới Hoàng thành, cũng bởi vì dọc theo đường đi hẳn không ngừng dừng ở rất nhiều nơi để tìm kiếm tung tích Vũ Dương, cho nên khi hắn đến được Hoàng thành thì nàng đã vào trong Mộ vương phủ được một thời gian.

Vừa đến Hoàng thành, Thương Duật đã cho người phóng ngựa khắp nơi tìm hiểu tin tức của nàng. Thật ra hẳn hoàn toàn đoán trước được Diệp Vũ

Dương tất nhiên sẽ đến ở tại Mộ vương phủ, nhưng lòng vẫn không tránh khỏi cảm thấy hơi lo lắng. Dù sao thì cá tính của Điệp Vũ Dương hẳn cũng đã rất rõ ràng, nếu bất năng phải gạt người thì nàng sẽ cảm thấy rất khó chịu, huống chi lại còn đến đây để lừa chính đại ca của mình.

Càng nghĩ, càng thấy không ổn, hắn âm thầm tính toán, định rằng đêm xuống sẽ lên vào Mộ vương phủ một chuyến để thám thính.

Đến lúc ăn tối, không ngờ ở ngay đại sảnh của khách điểm, hắn lại đụng phải Trữ Văn Quân. Thương Duật không nghĩ muốn đi để ý tới hắn làm gì, ai ngờ lại phát hiện Trữ Văn Quân kia mang theo vẻ mặt căm hận xăm xăm nhìn về phía mình. Thương Duật cảm thấy thật không thoải mái, nên hoài nghi hỏi: "Thái tử đối ta tựa hồ có chuyện không hài lòng rất muốn nói đi?" Hai người trước đây vốn không hề có bất kỳ ân oán gì, ngoại trừ lần đó nếu như không phải Trữ Văn Quân ra tay cứu Mộ Ưu Vân thì quan hệ bọn họ nếu nói là đồng minh thì cũng không quá đáng chút nào.

Trữ Văn Quân nghe xong lạnh lùng hừ một tiếng: "Đương nhiên!"

"Vì sao?"

"Thương Duật ngươi thật sự là một chút khí khái nam tử sao cũng không có vậy? Mặc dù bản thân ngươi không thích nàng, nhưng ngươi cũng không cần quá đáng như vậy, đuổi theo Vũ Dương đơn độc một mình tới tận Hoàng thành này?"

"Ngươi nói cái gì? Ngươi đã nhìn thấy nàng sao?" Tròng mắt khảm trang nhìn chằm chằm Trữ Văn Quân, xem ra hắn không phải là đang nói dối: "Ngươi nhìn thấy nàng ở đâu?"

"Chính ta và nàng đã cùng nhau lên đường đến Hoàng thành này. Con người của ngươi quả thật sao một chút hàm dưỡng cũng không có a!" Nhìn hắn bộ dạng cao cao tại thượng, không nghĩ hắn thể nhưng đối với phụ nữ có thai sao không thể tốt một chút chứ: "Cho dù Vũ Dương có thai đứa nhỏ của Mộ Ưu Vân, ngươi cũng....."

Nghe ra sơ hở trong lời nói vừa rồi của hắn, Thương Duật lạnh giọng hỏi: "Ai nói nàng đang mang thai đứa nhỏ của Mộ Ưu Vân?"

"Chính nàng nói."

Tuy rằng mơ hồ cũng có thể đoán được chuyện gì đang xảy ra, nhưng Thương Duật rất khó nén tức giận. Hắn híp lại tròng mắt, giấu đi ý nghĩ trong đó, cả người cũng bắt đầu phát ra những tia hàn khí ồ ạt, rất không khách khí lan đi khắp nơi, lan tận đến Trữ Văn Quân, làm cho hắn đột nhiên có cảm giác không rét mà run.

"Thương Duật, ngươi đừng có mà khi dễ người a!" Nam nhân này khủng bố cỡ nào hắn đương nhiên biết, hắn chính là kẻ điên tiết không sợ trời không sợ đất. Vừa rồi bản thân mình không kiềm chế, nhất thời lời nói thốt ra quá nhanh lại quên mất điểm này.

Không muốn tiếp tục để ý đến Trữ Văn Quân, Thương Duật xoay người rời đi. Hắn từng bước một đi qua, toàn thân vẫn còn đang ảm nẫn lửa giận nhìn vào trông thật thâm trầm đáng sợ

"Uy, Thương Duật, ngươi muốn đi đâu?"

"Tìm nàng!" Hắn cũng không quay đầu chỉ ném lại hai chữ.

"Nàng hiện tại đang ở trong cung nha!"

Lại thêm một tin tức nữa, Thương Duật nghe xong cả kinh gần như hồn phi phách tán: "Cái gì?". Tính tình nàng như vậy, đi hoàng cung chẳng phải là càng khó có thể quay đầu lại sao?

"Ta cũng là ngày ấy nghe người trong Mộ vương phủ nói lại mà thôi." Hắn nhún vai, cũng không phải có ý đồ gì, chỉ là khi đó rất muốn hỏi thăm một ít tin tức nàng mà thôi.

Thương Duật thờ dãi một hơi, hắn chẳng phải sớm biết nữ nhân này sẽ không an phận hay sao, nay quả nhiên không sai. Hoàng cung? Nơi đó hắn không phải là không dám đến, mà bởi vì bản thân chưa có chuẩn bị trước nên hắn không thể hành động thiếu suy nghĩ. Dù sao Hoàng cung cùng Mộ vương phủ không giống nhau, không phải là nơi cho hắn có thể tùy hứng làm bậy.

"Uy, ngươi lại muốn đi đâu?" Trữ Văn Quân kinh ngạc nhìn Thương Duật vội vàng bước đi, nam nhân này khí thế quả thật rất bức người, làm cho người ta nhất thời không thể nào xem nhẹ.

"Đi ngủ....." Ầm nấn hừng hực lửa giận, "Ba" một tiếng, Thương Duật đem cửa đóng sập lại. Toàn bộ khách điểm phút chốc cũng bị lửa giận của hắn làm cho rung chuyển một phen.

Hai chữ thanh thúy vang lên, trong giọng nói còn mang theo khí phách ngang ngược, vừa mới hắn cũng cảm nhận được sự rung chuyển ở đây, có thể thấy được tức giận kia của Thương Duật cũng không hề nhỏ.

Thương Duật mang theo cơn tức giận bùng bùng nằm ngửa trên tháp thượng. Nữ nhân này càng ngày quả là càng không biết nặng nhẹ, dám rời khỏi mình một câu cũng không nói. Kể từ khi gặp nhau nàng vốn đã không cho hắn một ngày nào sống yên ổn. Nay trong người đã mang đứa nhỏ chính mình, lại còn ngày ngốc chạy đến hoàng cung tìm chết: "Nữ nhân hư hỏng, nên chết mới tốt, đỡ phải làm cho người ta tức giận a."

Căm giận qua đi hắn xoay người kéo chăn đắp lại, trong lòng bắt đầu tính toán phải làm cách nào mới có thể nhìn thấy nàng đây?

Vào khoảng thời gian này hàng năm, khi đông đến Ninh phi đều sẽ lên bái lạy trên Cầu Phúc tự, đồng thời nán lại ở đây năm ngày vì Trục Nguyệt hoàng ăn chay tụng kinh. Vốn Trục Nguyệt hoàng biết rõ nếu có Điệp Vũ Dương đi theo Hoán Khê sẽ cảm thấy vô cùng cao hứng, bởi vậy sớm đã tiến đến trung cầu ý kiến của nàng.

Hôm nay toàn bộ thị vệ trong cung trước sau cũng phải có hơn hai ngàn người, hộ tống Ninh Phi và Điệp Vũ Dương hướng Cầu Phúc tự tiến đến. Hàng năm vào ngày này dọc theo con đường đến Cầu Phúc tự hiển nhiên luôn có rất nhiều người. Tất cả bọn họ đều muốn chiêm ngưỡng dung nhan Ninh phi, rất muốn nhìn thấy bộ dáng “thiên hạ” có thể được Trục nguyệt hoàng để kia sung hạnh hơn mười năm đều như một ngày là như thế nào.

Sa mạn mỏng manh một tầng rồi lại một tầng, lại cũng vừa vặn đem dung nhan Ninh phi hoàn toàn chắn lại. Từ bên trong sa mạn, bà chỉ dùng ánh mắt đậm đặc đưa mắt nhìn đến biển người đông kịt ngoài kia.

Ở chung một thời gian lâu Điệp Vũ Dương cũng liền biết được tính tình Ninh phi, bà là người tương đối rất uyển chuyển hàm xúc. Vì được tầng tầng bảo hộ của Trục Nguyệt Hoàng cho nên nữ nhân trước mắt vẫn luôn giữ được vẻ hồn nhiên thanh khiết, không bao giờ để ý mành đến thế sự nhưng nàng nhìn ra được trong mắt Ninh phi luôn luôn chứa một vẻ u sầu không muốn ai biết được. Hai loại tính cách hoàn toàn trái ngược này khiến cho bà nhìn vào càng toát lên vẻ mơ màng mờ mịt, bất cứ người nào nhìn vào cũng không nỡ dời đi tầm mắt.

Dọc theo đường đi, Ninh phi tựa hồ cũng muốn chuẩn bị trạng thái tốt nhất cho việc cầu phúc nên cũng bắt đầu im lặng ngồi đó bế mầu trầm tư.

Không biết Ninh phi cùng Trục Nguyệt hoàng trong lúc kinh thiên động địa ra sao mà bắt đầu nhưng có thể có được sự sung hạnh của một đế vương trong bấy nhiêu năm đó mà không hề suy giảm thì bà ta coi như cũng là một nữ tử rất tài cán. Mặc dù bên cạnh có rất nhiều tần phi bao quanh, nhưng Trục Nguyệt hoàng kia cũng chưa từng mảy may che giấu tình yêu sâu đậm của mình dành cho Ninh phi.

Thế nên dù Ninh phi ở trong cung bấy lâu, dưới sự bảo hộ chu đáo của Trục Nguyệt hoàng, tính cách hồn nhiên chân chất vẫn không hề một chút thay đổi, có thể thấy rõ Trục Nguyệt hoàng đối bà là dụng tâm cỡ nào.

Mâu gian thoáng cái chuyển dời, nhìn qua sa mạn mỏng manh ngoài kia, Điệp Vũ Dương trong lòng cảm thán thờ dài. Tình yêu thế này đối với nàng mà nói đó chính là một gánh nặng, trầm trọng nhưng Ninh phi trước mặt không ngờ lại có thể đem mọi chuyện xử lý vô cùng thỏa đáng. Tính tình trầm tĩnh của bà trước giờ chưa từng thay đổi, mặt khác lại có thể dùng thái độ uyển chuyển rất thân thiện đối diện với phi tần bên cạnh hoàng đế không chút sai sót.

Nhưng nếu là nàng, nàng thật lo sợ mình làm không được. Nàng không thể ép mình không đi để ý, càng không thể không kiểm chế mà nghĩ sâu xa.

Bên ngoài như trước vẫn là một mảnh ồn ào, náo nhiệt. Anh mắt đảo quanh, xuyên thấu qua sa mạn nàng chạm đến một đôi mắt đang phần nộ nhưng rất chuẩn xác đang cuốn lấy tâm mắt chính mình, trong đó còn có tương tư triền miên cùng đau đớn.

Một lần rồi lại một lần, lửa giận từ ánh mắt kia cứ không kiêng dè, hiện ngang bắn tới, tựa như muốn đem nàng thiêu đốt. Một thân khí phách cao lớn bức người cũng theo đó, từ từ tiến sát.

Trong ngực nhất thời đập nhanh một cách dị thường, Điệp Vũ Dương trừng mắt không tin nhìn hấn. Hấn thế nhưng không muốn sống hay sao mà dám chạy đến Hoàng thành này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 159: Triền Miên Vô Tận(1)

Lúc kiêu qua sát bên hấn, nàng cảm nhận được rõ ràng một cổ tức giận mạnh mẽ đang cuộn cuộn tỏa ra. Không sai, đây mới chính thật là hấn, mặc dù có cách xa đến thiên sơn vạn thủy, hấn cũng có thể làm cho nàng hoàn toàn không thể xem nhẹ, buộc phải cảm thụ sự hiện diện của hấn một cách chân thật nhất.

Dường như cảm giác được sự khản trương của Vũ Dương, Ninh Phi mở lớn tròn mắt nhìn nàng lo lắng: “Vũ Dương, làm sao vậy?” Tay vô tình mà có ý chạm đến tay nàng, cảm giác được nàng đang sợ hãi tới mức toàn thân co rúm, trong lòng bà không hiểu sao cảm thấy lo lắng. Bà biết Vũ Dương một thời gian, chưa từng thấy nàng biểu hiện thất hồn thể này nên bèn hỏi thăm: “Cảm thấy không thoải mái chỗ nào sao?”

Vũ Dương nghe thấy thế liền ngạc nhiên, rất nhanh hoàn hồn nhìn Ninh Phi đang kề trước mặt mình, cố trấn định nói: “Không có việc gì!” Dù chỉ trong một khoảnh khắc lướt qua vô cùng ngắn ngủi không ngờ nàng thế mà lại cảm giác sợ hãi đến vậy, nhưng sau đó suy ngẫm kỹ lại nàng vẫn là nên tán gẫu với Ninh Phi một chút: “Nương nương, người hàng năm đều vì Hoàng Thượng mà đi cầu phúc, những tần phi khác sẽ không cho là người giả vờ làm bộ đóng kịch hay sao?”

“Trước kia cũng có người bàn ra nói lời dị nghị, sau đó Hoàng Thượng vì muốn không cho bất cứ kẻ nào có cơ hội để dèm pha nói ra nói vào, không

hiếu sao ông ta trong lúc không ai ngờ đến lại lâm trọng bệnh. Mới ban đầu ta cũng không nghĩ nhiều cho là ông ấy thân thể không khỏe, nhưng sau mới biết là thì ra Hoàng Thượng đã vì lo nghĩ cho ta mà lâm vậy, ông ấy không muốn cho bất cứ kẻ nào có cơ hội nói thêm, muốn cho ta có thể đường đường hoàng hoàng làm những việc bản thân mình muốn nên mới cố tình ra lệnh cho ngự y nói với mọi người như thế.” Tay bà vô thức nắm chặt tay Vũ Dương rồi sau đó mới điềm đạm nói: “Đi theo bên cạnh ông ấy hai mươi năm, ông ấy chưa bao giờ làm cho ta phải chịu bất cứ một chút ủy khuất nào chỉ bởi vì ông ta đã từng cùng ta nói qua: ông ta không thể chỉ có ta là duy nhất nhưng ông ta hoàn toàn cam đoan một điều chính là trái tim duy nhất của ông ta sẽ mãi mãi dành trọn cho ta.” Phần tình cảm này bà đã trân quý hai mươi mấy năm qua, tuy ông ta chưa bao giờ nói ra khỏi miệng, nhưng ông thật sự rất thương yêu bà, mà điều này bà hiển nhiên là biết rất rõ. Những khi có ông ở bên cạnh, bà cái gì cũng không cần quan tâm chỉ để bản thân mình ngây ngốc như vậy hưởng thụ mọi thứ.

Tình yêu hoàng đế Trục Nguyệt đối với Ninh Phi tựa hồ từ lâu đã không còn là một bí mật gì nữa, đó chính là loại ngậm trong miệng sợ tan, cầm trên tay lại sợ không cẩn thận mà bay mất, không một chút nghi ngờ ai cũng có thể nhìn thấy rất rõ ràng: “Nương nương, vậy người vì sao không vì Hoàng Thượng mà sinh một đứa nhỏ chứ?” Nếu là hai người yêu nhau thật lòng, không phải đều mong muốn có kết tinh tình yêu, nói dòng nói dõi hay sao?” Vấn đề này nàng sớm đã muốn hỏi qua, nhưng bản thân đang ở trong cung mới cảm thấy không tiện hỏi đến mà thôi.

Hiển nhiên Ninh Phi cũng không vì câu hỏi đường đột, tò mò kia của nàng mà nổi giận. Trái lại bà còn thở phào một cái, hơi thở kia mang theo vài phần thương cảm, một lát sau mới lên tiếng nói: “Làm sao mà không muốn được cơ chứ? Chúng ta cũng thật sự từng có một đứa nhỏ, nhưng không may trong lúc Hoàng Thượng mang ta cải trang đi tuần, nửa đường đụng phải thích khách, nữ nhi của ta đã bị bọn họ bắt đi. Từ đó về sau vô luận Hoàng Thượng có phái biết bao nhiêu người truy kiếm tung tích, thậm chí đã qua rất nhiều năm thế này, người gởi đi lại càng gởi càng nhiều, ngay cả đại nội mật thám trong cung ra tay cũng không cách nào kiếm được.”

Giọng nói của bà tuy không phải rất nặng nề, khi nói đến câu cuối cùng hiển nhiên bà vẫn luôn giữ được sự bình tĩnh. Bà nói một hơi từ đầu đến cuối, giọng điệu tựa như đang kể về một chuyện xưa của của một người xa lạ, từng lời từng chữ nghe vào tai như từng giọt suối yên lành cũng rất thanh thúy, mang theo mùi hương thoang thoảng trong đó.

Nhưng mà những giọt lệ nơi khóe mi kia khoanh khắc khi nhắc về đứa nhỏ lại không tiếng động từng giọt từng giọt như ngọc không ngừng rơi xuống. Đây chính là những giọt nước mắt của một người mẹ đang thương tâm đến tột cùng khi buộc phải tách rời, thoát ly khỏi sinh mệnh nữ nhi đã nhiều năm gắn bó cùng một mực yêu thương của mình. Nhìn vào nước mắt của bà giờ khắc này người ta liền có thể dễ dàng cảm nhận được nỗi đau đớn mà bà phải chịu đựng mỗi giây mỗi phút trong ngần ấy năm, nó đang không ngừng đánh úp xuống bà mỗi lần nhắc lại chuyện đau lòng này.

Một nỗi đau thấm thấu đến tận xương tủy

Đau đến tê tâm liệt phế.....

Đương nhiên Điệp Vũ Dương cũng không phải là loại nữ nhân có thói quen thích an ủi người khác, nàng chỉ đưa tay nhẹ nhàng đặt lên lưng bà, muốn dùng hành động ôn nhu của mình để xoa dịu, làm vơi bớt nỗi đau đớn kia.

Ninh Phi nhìn nàng hơi mỉm cười lắc đầu, vẫn bình thản như trước nói: “Sau này, ta cũng từng muốn có thêm một đứa nhỏ khác nhưng ông ta vẫn kiên quyết cự tuyệt, không đồng ý. Thật ra ta làm sao mà không hiểu được ông ấy đang nghĩ gì chứ, ông ta chỉ có một mình ta đã phải bảo hộ đến chết đi sống lại rồi, chỉ sợ nếu có thêm một đứa nhỏ nữa e rằng cả người ông ta cũng sẽ hỏng mất!” Nói hoàng đế Trục Nguyệt chính là loại người chung tình yêu điên cuồng hẳn cũng không phải là quá đi.

Một bậc đế vương như vậy, cùng một nữ nhân thế này, tuy bà ta bề ngoài ra vẻ không hiểu thế sự chung quanh nhưng mà ông ta đương nhiên biết rõ bất quá bà chỉ là nghĩ muốn một lòng hưởng thụ tất cả sự thịnh vượng không giới hạn mà ông ta đang cấp cho bà mà thôi. Dù vậy nhưng ông ta chưa từng bao giờ làm cho bà cảm thấy bản thân phải khiêm khuyết, thiếu hụt chút tình yêu nào của mình cả.

Thâm tình ý trọng như thế nàng thật sự không thể nói gì thêm được. Dù sao Ninh Phi hiện có được tất cả những thứ này đều là những thứ mà nàng trước giờ chưa bao giờ có được. Tình cảm Thương Duật dành cho nàng mặc dù làm cho nàng vô cùng cảm động, mặc dù loại tình cảm đó không coi như là kinh hôn bạc giá, nhưng thời gian năm năm kia đối với nàng mà nói cũng chính là một loại kinh tâm động phách không sai.

“Nha đầu ngọc không cần phải ganh tỵ a, nhìn Vĩnh Lạc kia một cái cũng đã biết hán đối với nha đầu người thật không sai!” Ninh Phi mỉm cười nắm tay nàng, ôn nhu nói: “Ngày ấy ta cùng Hoàng Thượng có nói qua một chút, nay trên người ngươi đã như vậy, nếu còn không mau gả cho Vĩnh Lạc vương gia thì thật là không thể nào nói nổi nữa đi.”

Thân mình thoáng hoảng hốt mà chấn động, Vũ Dương phút chốc không biết nên trả lời thế nào. Trong lúc nàng còn đang lâm vào trong mờ mịt đã nghe thị vệ bên ngoài lên tiếng báo rằng bọn họ đã đến Cầu Phúc tự.

Nàng bất động thanh sắc thờ dãi một hơi nhẹ nhõm: “Nương nương, đến rồi!”

Ninh Phi hơi nhíu mày nhìn nàng một cái, sau đó cũng liền đứng dậy.

Sau đó Vũ Dương và Ninh Phi cả hai một trước một sau chậm rãi rời khỏi xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Triền Miên Vô Tận(2)

Từ trong xe ngựa bước ra, lúc này Vũ Dương mới ngẩng đầu lên nhìn đến Cầu Phúc tự cao cao tại thượng trước mặt. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt là ba chữ to đùng Cầu Phúc Tự kia được nạm bằng vàng ròng, được ánh sáng rực rỡ ban ngày chiếu rọi nên càng không ngừng bắn ra những tia sáng chói mắt, hào quang chói lọi khắp nơi.

Nịnh Phi vốn không hề có chút ý định vội vã tiến vào cầu phúc, chỉ là thân nhiên bước đến một tòa phủ đệ gần đó, trước tiên là tắm rửa thay vào bộ trang y mới.

Nghe nói nơi này là do chính hoàng đế Trục Nguyệt đích thân chuẩn bị riêng cho bà cầu phúc Tuy tòa phủ đệ nhìn vào rất đơn giản nhưng trang trí bên trong lại rất thanh nhã độc đáo. Đôi khi Vũ Dương ngẫm lại nếu như được ở trong này, sáng sớm mở mắt có thể nghe tiếng chuông từ Cầu Phúc Tự truyền đến, buổi chiều lại có thể dạo quanh ngắm nhìn cách trang trí thanh lệ đến thoát tục kia thì những ngày ở đây cũng có thể coi như được sống trong sự hưởng thụ hiếm có.

Sau khi tắm rửa thay y phục xong, hai người mới sánh vai nhau một trước một sau đi ra khỏi phủ, một đường thẳng đến Cầu Phúc tự. Nhìn đến chín mươi chín bậc thang không nhiều không ít được làm bằng đá trước mặt nàng hơi than thầm trong lòng. Người dân đến đây bái lạy không ngờ cũng rất đông nên hương khói trong chùa quanh năm đều rất thuận vượng, ngay cả bậc thang trước mắt cũng không có chút dấu hiệu nào giống như từng bị rêu xanh phủ qua, ngược lại chính nhờ được xây cất một thời gian dài mà nhìn chúng càng trở nên kiên cố. Ánh sáng trên cao chiếu rọi xuống bậc thang chiếu rọi cả một mảng ánh sáng. Nhắc từng bước chân lên từng bậc thang lạnh lẽo trước mặt, rất nhanh nàng có thể cảm nhận được từng trận mát lạnh đang không ngừng truyền đến từ bên dưới.

Vốn bản thân trong người đang mang thai bảy tháng nên mới đi được mười bước nàng đã cảm thấy bắt đầu choáng váng, trước mắt còn phải đối phó với tám mươi một cái bậc thang kia, Vũ Dương không khỏi than khổ. May mắn có Nịnh Phi một bên dìu đỡ, nàng thế này mới khó khăn mà lên được tới bậc trên cùng.

Chủ trì phương trượng sớm đã đứng chờ trước cửa, nhìn thấy Nịnh Phi tiến đến, trên khuôn mặt ông đầy nếp nhăn trước sau như một vẫn giữ vững nụ cười không đổi. Bộ dạng hiền lành của chủ trì làm cho nàng nhìn vào cảm giác như được nhìn thấy một ông lão láng giềng quen thuộc.

Cầu Phúc tự được xây dựng theo kiến trúc tương đối mới mẻ nhưng cũng rất độc đáo, hai ngọn núi sừng sững hai bên, cao to mà vững vàng, làm cho nơi này vô tình biến thành một cảnh địa bất khả xâm phạm, là nơi may mắn để người dân tiến đến cầu phúc.

Đứng tại trước cửa đại điện, chỉ cần hơi cúi đầu xuống liền có thể cảm giác được những hồng trần cuộn cuộn phía sau như sóng triều mạnh mẽ khi này cũng đang dần mà thoái lui, thay vào đó là một cảm giác như được một cỗ cương trực đang hùng hồn truyền đến.

Ở giữa trung tâm một khoảng sân rộng là đại bảo điện lấp lánh ánh vàng, dẫn vào bảo điện là chín bậc tam cấp. Nàng ngửa đầu nhìn quanh trong bảo điện liền thấy phía sườn tây nơi này có đặt một vị bồ tát cao khoảng mười trượng, khuôn mặt tươi cười trong nắng làm cho người ta cảm giác như có một làn suối ấm áp đang chảy qua.

Trung tâm của đại điện có bốn vị sư tăng cao lớn hiện đang đứng theo sau bọn họ, bắt đầu cất tiếng niệm phật, vì Nịnh Phi và người bà muốn cầu phúc tấy trần một phen, chuẩn bị sẵn sàng cho năm ngày sắp tới.

Điệp Vũ Dương dù sao cũng là loại nghề con mới lớn, mặc dù tính tình nàng luôn luôn bình đạm nhưng vừa mới nhìn thấy Thương Duật xuất hiện, trong đầu nàng một màn kia mãi thật lâu sau vẫn còn đang bòn chôn, thấp thòm chưa lấy lại thanh tĩnh, càng không thể tịnh tâm. Nàng nhìn trộm một chút thấy Nịnh Phi đang ngồi trong góc xếp bằng, mí mắt khép hờ, toàn thân từ đầu đến cuối đều rất nhập tâm nghe theo những lời kinh phật mà chủ trì đang niệm lớn, ngẫu nhiên đôi môi bà thỉnh thoảng cũng khẽ hép vào mở ra như muốn thì thào tự ghi nhớ.

Hít sâu mạnh một hơi, nàng đem tâm tình mình hạ xuống. Cuối cùng nàng cũng làm theo, nhẹ nhàng khép hờ mi mắt, muốn lĩnh ngộ sự thâm ảo trong mỗi câu Phật ngữ kia.

Thật vất vả mới làm xong hết thầy, đây vốn chỉ mới là ngày đầu tiên bắt đầu cho công việc cầu phúc mà thôi.

Chính vì Vũ Dương thân mình đang mang thai nghén không tiện, nên Nịnh Phi đặc biệt cho phép nàng nghỉ ngơi một bên, có thể tự do đi lại trong tự, không cần phải làm bạn kẻ kẻ theo sát bên bà.

Cả một ngày chứng kiến đủ mọi nghi thức, lúc này Vũ Dương mới hiểu được một điều sở dĩ hoàng đế Trục Nguyệt không thể xem nhẹ chuyện Nịnh Phi cầu phúc cũng chính là những thủ tục cầu kỳ phức tạp này, đặc biệt là cầu phúc vì hoàng đế lại càng là phức tạp hơn rất nhiều. Chứng kiến toàn bộ cả một quá trình diễn ra nàng không thấy Nịnh Phi có bất kỳ biểu hiện gì tỏ vẻ không kiên nhẫn cả, cho dù là một động tác rất nhỏ bà cũng đều rất nhập tâm mà đi làm.

Tối đêm đó Diệp Vũ Dương chỉ dùng qua loa một ít cơm canh, rửa mặt chải đầu một phen xong liền sớm đi nghỉ.

Thời điểm khi Nịnh Phi tiến đến nàng đã sắp nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Đứng trước giường thượng, bà lẳng lặng ngắm nhìn dung nhan đang ngủ say của Vũ Dương. Nữ tử trước mắt vì sao ánh mắt luôn phảng phất sự âm đậm

ưu sầu thế kia, bà không có hỏi, mà Vũ Dương vốn là người trầm mặc nên càng không cần phải nói, bà biết dù mình có hỏi thì Vũ Dương cũng sẽ cố ý nói đông nói tây cho qua mà thôi. Mặc dù biết nàng luôn luôn có tâm đề phòng, nhưng rõ ràng địa vị của mình trong lòng nàng vẫn càng ngày càng trọng yếu, chưa từng lùi lại bao giờ, mà bà không khó cũng nhận biết rất rõ điều này.

Chưa từng nghĩ qua một nữ nhân vốn tầm thường như nàng thế nhưng lại có năng lực thu hút sự chú ý của bà nhiều như vậy. Mà tình cảm yêu thương bà dành cho nàng hình như cũng không phải đậm đặc, ngược lại có vẻ còn sâu đậm hơn so với những người khác rất nhiều.

Khẽ giúp nàng đem chăn đắp lại, bàn tay chạm nhẹ lên hai má của nàng, tâm bà trong khoảnh khắc đó thoáng hơi co rút đau đớn: hỡi tử của ta, con có từng nghĩ mẫu thân con đang mỗi đêm cầu nguyện, chỉ cần có thể ở trong mộng được nhìn thấy con là đã hạnh phúc lắm rồi đi.

Một khắc nghĩ đến đó bà thoáng ngẩn ra, mãi hồi lâu sau mới xoay người, lặng lẽ rời đi.

Nhị Phi vừa rời khỏi phòng, Vũ Dương liền mở lớn hai tròng mắt. Mâu quang dõi theo bóng dáng Nhị Phi, nàng bất giác cũng sửng sốt cả người.

Thật ra nàng đã nghĩ người đến sẽ là Thương Duật. Hẳn sẽ tức giận vì nàng làm cho hắn lo lắng, nên nàng đem mí mắt khép lại nhưng nàng đã thất vọng rồi. Kết cục người đến, mang lại ảm áp cho nàng hóa ra lại là Nhị Phi. Cử chỉ dịu dàng, ôn nhu, nhẹ nhàng như thế tựa như mẫu thân trong ký ức xa xôi, người mà nàng chưa từng gặp qua, nhưng cảm giác hiển nhiên trùng hợp vì cả hai đều có chung cái hôn áp ám tựa như gió nhẹ lướt qua kia.

Đêm nay Cầu Phúc tự khắp nơi một màn tĩnh mịch không trăng, ngay cả một vì sao nhỏ dường như cũng keo kiệt không muốn cấp cho nàng, toàn bộ thế gian đều bị một màu u tối, che lấp toàn bộ, đem mọi thứ giấu kín vào bên dưới.

Bên ngoài Cầu Phúc tự lúc này bỗng xuất hiện những vị khách không mời mà đến. Đám người nọ dừng đứng không một chút cố kỵ xâm nhập Cầu Phúc tự, thái độ bọn họ giống như đang đi dạo, nhưng không ngờ thời điểm mà cả đám vừa đột nhập vào bên trong đã bị người ta phát hiện và theo dõi.

Tình huống thế này xem ra cũng là lần đầu tiên xảy ra. Những tướng công phu của mình trước giờ rất cao, còn cẩn thận đến thế không ngờ lại vẫn bị người khác phát hiện. Cầu Phúc tự không phải là nơi có tiếng trong giang hồ về cấp bậc công phu, đây rõ ràng là chuyện không bình thường chút nào. Nếu thực sự người có công phu thâm hậu kia đã đến đây thì trong thời gian sắp tới dĩ nhiên nơi này không có khả năng sóng yên biển lặng.

Trong lúc Thương Duật đang cố tình muốn thăm dò hắc y kia, không ngờ người nọ đã chủ động hướng hắn công kích. Tuy Thương Duật hơi bất ngờ, có phần trở tay không kịp nhưng công phu hắn cũng không phải là dạng tép rêu tầm thường, biết rõ hắc y này cũng không đơn giản nên Thương Duật này giờ chưa từng một phút lơ lửng, khinh suất ngược lại tập trung cao độ, dốc toàn lực ứng phó.

Nếu như theo tình huống trước mắt mà đánh tiếp, hắc y kia hiển nhiên cũng không phải là đối thủ của Thương Duật. Nhưng không ngờ khi Thương Duật định tung ra một chiêu cuối cùng giải quyết hắc y nhân thì không biết từ đâu bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều hắc y nhân khác.

Không nghĩ tới thoáng cái nơi này lại bị bao vây bởi mười mấy tên hắc y nhân, nếu hắn cố gắng tiếp tục chống cự thì cũng coi như miễn cưỡng ứng phó, nhưng thời gian càng kéo dài thế lực hắn sẽ hao tổn càng nhiều, hơi thở lúc này cũng dần dần trở nên ồ ồ, bước chân bên dưới cũng hơi loạng choạng không vững, trong đầu không ngừng có tiếng nói nhắc nhở hắn không nên tiếp tục ham chiến như thế.

Trong lúc còn đang do dự hắn bị một chiêu bất ngờ đánh thẳng về phía trước ngực. Cơ thể rất nhanh bị một cơn đau đớn đánh úp lại, ánh mắt Thương Duật hơi mờ mịt nhưng khoe mắt lại đang nhìn về tiểu viện phía tây chỗ kia. Hắn không ngần ngại ném ra một viên thuốc nổ phòng sẵn trong người, đây là vũ khí phòng thân mà Ngự Mạch đã giúp hắn chuẩn bị nhưng từ trước tới nay hắn chưa từng có cơ hội sử dụng, qua hôm nay không ngờ lại có chỗ dùng đến. Khói trắng dày đặc rất nhanh vấy lên, tuy ánh lửa không phải lớn nhưng cũng làm một khoảng không chìm trong mù mịt.

Trong màn đêm sâu thẳm, thêm vào một mảng dày đặc khói thuốc nặng nề thế này nên bọn người hắc y nhân kia khoảnh khắc không thể định ra vị trí chính xác của Thương Duật. Ngược lại bọn họ nghe thấy từ xa có tiếng chân của rất nhiều người đang tiến đây dập lửa, không còn cách nào khác đành phải lựa chọn rút lui. Trong nháy mắt cả đám hắc y nhân nhanh chóng biến mất vô tâm vô tích không còn một tên.

Sáng sớm hôm sau, toàn bộ Cầu Phúc tự lại khôi phục sự thanh tĩnh như cũ. Tất cả những náo loạn và những hắc y nhân bí hiểm đánh nhau vào đêm hôm qua đều bị bí mật giấu kín, không một ai dám mở miệng nhắc đến, e sợ sẽ làm quấy nhiễu đến sự tịnh tâm cầu nguyện của nương nương.

Trừ bỏ hôm qua phải đi cầu nguyện làm lễ khai đàn thì những chuyện bọn họ cần làm hôm nay cũng không khác gì hôm qua là mấy. Nhị Phi vẫn như ngày đầu tiên, từ đầu tới cuối đều âm thầm làm hết mọi thứ.

Chỉ có một điều làm cho Diệp Vũ Dương cảm thấy hết sức khó hiểu chính là chủ trì phương trượng xem ra cũng không hề vui vẻ gì khi nhìn thấy nàng bầu bạn bên cạnh Nhị Phi. Điều này so với tính cách của người tu hành thật sự rất không thích hợp. Sau khi nghe chủ trì bảo chuyện ăn chay niệm Phật không chừng ít nhiều sẽ làm ảnh hưởng đến sức khỏe cùng thai nhi trong bụng, Nhị Phi tự nhiên cảm thấy lo lắng, vì thế bà liền ra lệnh cho Diệp Vũ Dương được ngoại lệ miễn làm.

Cho nên mấy ngày sau đó, sáng sớm Vũ Dương cũng sẽ không cần đi theo bà. Dù sao đây cũng không phải là chuyện thú vị, lại nói không cần phải tiến đến đó để làm cho chủ trì phương trượng khó xử, nên nàng được thành thói một mình đi dạo chung quanh.

Sau khi trải qua đêm thứ tư trong Cầu Phúc tự, bởi vì đêm thứ nhất không thấy Thương Duật ghé đến nên nàng đã muốn quên mất. Dù sao từ trước đến nay tất cả những hi vọng ái ố của nàng cũng không bị ảnh hưởng bởi bất kể người nào, lại nói nàng càng không phải là người có khả năng có thể làm ảnh hưởng đến cảm xúc của ai đó, trái lại những ngày này nàng rất nhàn hạ cùng Nhị Phi thảo luận về Phật học. Ngày qua ngày hai người trò chuyện lại càng một an ý, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác vui vẻ khó tả.

Giờ nàng mới hiểu được vì sao có rất nhiều người tình nguyện ăn chay niệm Phật, chính điều này cũng giúp cho họ có một cái nhìn và hiểu biết sâu sắc

hơn về quy luật trong cuộc sống. Nàng phát hiện ngôn ngữ Phật học quả nhiên rất thâm ảo, chỉ cần một chữ đơn giản cũng có thể mang ý nghĩa sâu sắc làm người ta phải suy nghĩ cân nhắc cả tận nửa ngày.

Bởi vì ngày mai phải hồi cung cho nên đêm nay dù đã rất muộn nhưng Diệp Vũ Dương vẫn nán nã hầu chuyện bên cạnh Ninh Phi.

Đây là đêm thứ hai Vũ Dương cùng Ninh Phi cùng nhau nghỉ ngơi một chỗ, trước đây đối chuyện thế này nàng cảm thấy là cỡ nào nhàm chán, thật vô vị. Nhưng hiện tại nàng không hiểu sao lại rất thích được cùng Ninh Phi lẳng lặng thế này, khép mắt cùng nhau thủ thi tâm sự.

Nhưng đến sáng ra khi bước vào đại điện Vũ Dương lại cảm thấy hình như chung quanh nơi này có phần không thích hợp. Từ khi chính mình bước vào một khắc, phương trượng chủ trì liền nhìn nàng cười nói: "Diệp cô nương vì sao hôm nay cũng đến đây à!" Chỉ một câu này liền thành công làm cho nàng tâm thần bốn chôn không yên, tay bắt giắc trong lúc đó liền bị Ninh Phi nhẹ nhàng nắm lấy, đem cổ mát lạnh từ lòng bàn tay mình truyền đến cho nàng, nhờ vậy cũng đem bất an trong lòng nàng trấn an đi xuống.

Đang lúc mọi người cúi lạy, ánh mắt chủ trì thoáng chuyển, lập tức trở nên hung ác. Ninh Phi vốn này giờ vẫn đang bế mâu nên cũng không nhìn sự thay đổi của chủ trì, nhưng người vốn thận trọng như Diệp Vũ Dương lại không khó đã nhìn ra.

Một khắc kia khi chủ trì đứng dậy, toàn thân Diệp Vũ Dương cũng lập tức dựng lên phòng bị, nàng bất động thanh sắc nhìn chằm chằm mỗi một nhất cử nhất động của chủ trì.

Khi Vũ Dương vừa nhìn đến, đã thấy song chưởng của chủ trì hạ xuống, giống như hấn đã vận khí từ rất lâu chỉ chờ một khắc này, đem hết công lực tích tụ này giờ mà đánh hết ra.

Chưởng phong vừa giáng tới, Diệp Vũ Dương cảm giác được rất rõ ràng khí thế mạnh mẽ của nó, vội nhìn thoáng qua Ninh Phi, lúc này Diệp Vũ Dương không một chút do dự, một phen cô đẩy Ninh Phi tránh đi, đem cơ thể đã mang thai bảy tháng của mình chắn đỡ, hứng lấy chưởng phong trí mạng đang đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 161: Triền Miên Vô Tận(3)

Khoảnh khắc Diệp Vũ Dương bế mâu, bó tay mặc cho số phận, bên mũi liền ngửi được một cỗ hương vị quen thuộc truyền đến.

Khóe môi thoáng hơi nhếch lên, là hấn, dĩ nhiên chính là hấn.

Thời điểm thân mình bị kéo đi, nàng hoàn toàn có thể cảm nhận được rất rõ ràng cỗ khí phách quen thuộc, trong lòng giờ khắc này ngay cả một chút bối rối cũng không hề có, ngược lại còn phá lệ vô cùng bình tĩnh.

Hấn liền tung chưởng, ở một bên cạnh nàng đánh trả. Trong lúc một chưởng kia của chủ trì sắp sửa chạm đến Vũ Dương, rất nhanh đã bị Thương Duệ thành công khống chế, còn một tay kia của hấn lại hiển nhiên công khai ôm thiên hạ không biết sống chết là gì kia vào trong lòng: "Nàng, nữ nhân này thật làm cho người ta không thể nào mà không tức giận à!" Sau khi hấn phần nợ nói xong, bàn tay một bên cũng không ngừng tiếp tục ra đòn, đánh trả một chưởng thứ hai của chủ trì đang chuẩn bị công kích.

Chính vào lúc này, nơi cửa sổ không biết từ lúc nào liền có rất nhiều hắc y phá cửa xông vào. Tuy bọn họ đều bị mặt nhưng nhìn vào cũng không khó đoán được rõ ràng trước mắt đang có hai phe khác nhau, một nhóm là người của chủ trì, còn bên còn lại chính là thuộc hạ của Thương Duệ.

Đại Hùng bảo điện rộng lớn thình lình bị một đám hắc y nhân bất ngờ xông vào thoáng cái trở nên chật chội vô cùng. Nàng này giờ bên cạnh hấn thấy tình cảnh trước mắt hỗn loạn như vậy cũng im lặng mà không nói gì, chỉ là lẳng lặng đứng một bên mà quan sát. Tình cảnh thế này hiển nhiên rất quen thuộc, nhưng vô luận là trong bất cứ loại tình huống gian khổ, hay khó khăn nào hấn cũng chưa từng lơ lỏng vòng tay đang trói buộc bên hông nàng.

Bọn hắc y nhân này giờ vẫn đang đánh nhau kịch liệt, rõ ràng nhìn vào bọn họ đã có sự chuẩn bị tốt mới đến, lại nói bên này người của Thương Duệ đương nhiên cũng được huấn luyện rất tốt cho nên ra đòn ứng phó cũng rất thành thạo.

Cách đó không xa Ninh Phi nhìn đến một màn, không biết nhất thời bản thân nên làm thế nào cho phải. Bà không thể hiểu nổi vì sao thời khắc mình vừa mở mắt ra lại đã bị Diệp Vũ Dương đẩy sang một bên rất xa mới, nhờ vậy lại có thể tránh khỏi nguy hiểm? Bà càng không rõ đã qua nhiều năm vị chủ trì phương trượng nơi này như thế nào lại biến thành một người hung ác thế kia chứ? Bà cũng không hiểu được vì sao mình lại vô tình trở thành mục tiêu trí mạng để cho người khác không ngừng công kích chứ?

Ngay lúc bà còn đang hoảng hốt, ánh mắt vô tình lướt qua, chạm phải ánh nhìn thâm thiết của Diệp Vũ Dương, bà lập tức liền giật mình. Không sai, chính Vũ Dương đã bảo vệ bà, nàng tất nhiên là không cho phép bà có bất kỳ sai sót nguy hiểm gì bởi vậy nên dùng đôi mắt mình thay Hoán Khê quan sát hết thấy.

Rõ ràng bản thân cũng là người không hề biết chút võ công, cho nên đã rất cẩn thận nhưng Thương Duật vẫn không thể nào né tránh trường kiếm do người khác không ngừng cố ý đánh tới. Vũ Dương chuyển mắt, phát hiện một tên hắc y cầm đầu xoay người, thanh kiếm trong tay như một mũi tên thẳng hướng trái tim Ninh Phi mà đâm.

Thương Duật đang đánh nhau nên chỉ tập trung lo cho an nguy quanh mình, đồng thời cũng hoàn toàn xem nhẹ đến chuyện sinh tử của Ninh Phi. Mặt khác Vũ Dương này giờ vẫn nằm im trong lòng Thương Duật lại nhìn thấy tất cả, phát hiện mâu quang bình tĩnh vừa rồi của Ninh Phi giờ đã xuất hiện những tia bối rối cùng bất lực, tâm nàng đột nhiên cảm thấy vô cùng đau nhói. Nàng biết bản thân không thể xem nhẹ chuyện giờ phút này Ninh Phi đang bị người ám sát.

A, nhưng nàng thật sự xin lỗi hắc, không thể không dùng sức cản mạnh lên cánh tay hắc, nháy mắt nơi đó máu tươi rất nhanh liền ồ ra, tràn cả vào trong khoang miệng.

Bị cắn đau Thương Duật theo phản xạ hơi buông lỏng vòng tay, Vũ Dương nhanh chóng tránh khỏi trói buộc, xông lên trước mặt Ninh Phi, toàn tâm vì bà chấn đi mũi kiếm kia.

Chờ đến khi Thương Duật nhận ra đã nhìn thấy Vũ Dương đang đứng chắn trước mặt Ninh Phi. Nhìn thấy mũi kiếm không chút lưu tình hướng nàng thẳng tiến, hắc lúc này cũng nhìn ra hắc y nhân kia chính xác là tên cầm đầu, kiếm pháp quả nhiên quỷ bí đến cực điểm. Thương Duật không chút do dự nhanh chóng phi thân đến đó, hướng hắc y nhân tung ra một cước, chỉ mong kéo ra một ít khoảng cách, nhưng vẫn không cách nào ngăn được lợi kiếm vẫn đang xông tới.

Chỉ nghe âm thanh xé rách như xuyên thấu vang lên, sau đó là một trận đau đớn truyền đến. Vũ Dương cúi đầu chỉ thấy mũi kiếm kia không chút lưu tình một nhát xuyên thấu đâm thẳng qua ngực hắc, đồng thời cũng chạm vào người nàng.

Đầu óc nhất thời trở nên trống rỗng, nàng không thể hiểu chuyện này rốt cuộc vì sao lại biến thành ra thế này. Một hồi lâu nàng vẫn không thể nào đem tầm mắt dời đi, nhìn chằm chằm máu tươi nơi khoe môi Thương Duật đang không ngừng trào ra, một lát sau mới ngẩng ngốc mở miệng: "Người bị trúng kiếm!"

Thương Duật chưa vội quay đầu, chỉ là nhìn đến tên hắc y nhân trước mắt, bàn tay dùng sức đem thanh kiếm trước ngực mạnh mẽ rút ra. Chỗ bị thương rất nhanh liền mất đi rào cản máu tươi từ nơi đó liền bị phóng thích, điên cuồng trào ra. Từng giọt từng giọt liên tiếp nhỏ xuống, chạm đến nền đất lạnh liền nở rộ, hóa thành những đoá huyết hoa, nhìn vào vô cùng yêu dã, lại cũng xinh đẹp cực điểm.

Không người nào có thể đoán trước hắc lại hành động một cách quyết tuyệt như thế, càng không ngờ rằng ngay cả đối với chính bản thân mình hắc lại có thể ra tay tàn nhẫn như vậy. Mất máu nhiều thật sự là nguy hiểm cỡ nào vậy mà hắc một cái chớp mắt cũng không hề động, liền mạnh mẽ rút ra thanh kiếm trước ngực. Mọi người bất cứ là ai khi chứng kiến màn này đều không tự chủ mà hít vào một ngụm khí lạnh.

Thừa dịp hắc y còn đang bị một màn trước mắt làm cho kinh sợ, bàn tay Thương Duật giờ đang cầm lợi kiếm vừa rút ra không chút chậm trễ dùng sức đâm thẳng vào ngực của hắc y nhân.

Lợi kiếm từ trong ngực bắt ngờ bị rút ra, nhất thời không còn bất cứ vật gì chống đỡ, làm cho Vũ Dương mất đi trọng tâm suýt chút nữa đã ngã xuống đất.

Tâm nàng giờ như đang ai đó xé rách, đau đớn.

Nước mắt cũng rất nhanh liền không ngừng rơi từng hạt li ti, nhỏ xuống đất.

Ý thức trước mắt một mảnh hỗn loạn, nhưng đám người kia vẫn không tha mà tiếp tục chém giết. Trong lúc Thương Duật xoay người, phát hiện mâu gian của nàng một mảnh mê ly, nhưng hắc hiển nhiên càng không nghĩ buông tha, không cho phép nàng xem nhẹ sự hiện diện của hắc.

Nàng nhìn đến bộ dạng bá đạo của Thương Duật, khoe môi của hắc giờ đây cũng hơi cong lên. Không ngờ vào giữa thời khắc sanh tử thế này, hắc lại một chút cũng không màng đến an toàn của mình.

Ánh mắt từ từ rơi xuống, chạm đến một mảnh huyết sắc, trông thật phá lệ chói mắt vô cùng.

Thương Duật nhìn nàng, chậm rãi cúi đầu, máu tươi này giờ vẫn không ngừng chảy ra, nhiễm đỏ cả bộ y phục trắng nõn của nàng, ngược lại đối với bộ trường bào màu đen của hắc lại không mấy may có chút dấu vết gì. Thương Duật khoe môi mang theo máu tươi, nhẹ nhàng áp xuống môi nàng. Nụ hôn này không hề mang theo bất cứ dục vọng gì mà chỉ là một loại tương nhớ, đem theo đau đớn của hắc truyền đến hòa với nỗi đau tê tâm liệt phế trong lòng của nàng.

Tuyệt mỹ kia chính là dùng sinh mệnh hắc và nước mắt của nàng để đổi lấy, mà thân lương này là do máu của Thương Duật cùng máu của nàng hòa quyện cùng nhau mà thành.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 162: Ôn Tuyền, Thâm Tình Cùng Nhau Tắm Rửa(1)

Máu tươi theo khoe môi hần bắt đầu tuôn ra, dần dần thấm ướt cả miếng vải bạch nhật màu đen của hần.

Nước mắt nàng vì hoảng sợ không ngừng lăn dài trên má, mọi thứ dường như giờ cũng bị một màu thâm tình này nhuộm đỏ.

Môi cùng môi chạm nhau, cảm nhận chất lỏng đang từng giọt rót vào hầu gian đối phương, vô luận là máu hay nước mắt đều làm cho người ta không khỏi cảm thấy đau đớn đến tan nát cõi lòng.

Nàng tham lam cố đem máu hần nuốt, bởi vì chỉ có như vậy mới hy vọng làm cho máu từ trong người hần sẽ ít chảy ra một chút. Hành động này của nàng chẳng qua là đang cố lừa mình dối người mà thôi, cố gạt mình cho rằng hần vẫn còn an toàn. Nhưng cảm giác được dòng chất lỏng ấm nóng nàng biết rõ máu trên người hần đang chảy ra càng lúc càng nhiều, vị mặn nồng đậm làm cho cần nuốt của nàng càng lúc càng trở nên khó khăn, tim đập cũng không ngừng càng lúc càng nhanh, giống như một phút chốc nữa sẽ không chịu nổi mà dừng lại. Khoảnh khắc này nàng thật sự lo sợ đến ngay cả hô hấp chính mình có lẽ cũng đã quên mất.

Khoe miệng hần thoáng nhếch lên mỉm cười, nhưng máu tươi nơi đó cũng chưa từng một phút mà dừng lại. Nụ cười này hoàn toàn chứa đựng sự kiêu ngạo, còn có sự thỏa mãn tuyệt đối vốn có của hần.

Mâu quang của hần lúc này dần dần trở nên một mảnh mơ hồ, thanh âm phát ra cũng du dương, vô lực: "Nữ nhân hư hỏng!" Hần đem môi mình rời ra, để trán mình tựa lên đầu vai nàng rồi lặng lẽ, lạnh lẽ mất đi ý thức.

Điệp Vũ Dương một chút cũng không dám nhúc nhích, chỉ cứng ngắt đứng đó. Nàng sợ hãi chỉ cần một động tác rất nhỏ của mình cũng sẽ đánh thức hần đang từ trong giấc ngủ say mà thức dậy.

Thời gian giống như đang dừng lại tại một khắc này, nàng âm thầm cảm thụ máu nóng của hần đang chảy ra, cũng chậm rãi thấm ướt người nàng. Cảm giác lạnh lẽo cũng theo đó từ từ xâm nhập, len lỏi vào tận tim nàng, làm cho nó thoáng cái giống như bị rơi vào hầm băng, không còn lấy một chút độ ấm nào.

Trước kia hần từng vì sự sống chết của Hương Lăng mà bỏ qua sinh mệnh của nàng, nhưng nay hần lại vì sống chết của nàng mà quên đi sinh mệnh chính hần. Quá khứ có lẽ trong tiềm thức của nàng còn có một tia oán giận, còn có cảm giác thật bất đắc dĩ, nhưng hôm nay nàng tha tình nguyện hần không cần phải làm như thế, bởi vì an toàn của nàng mà hần để chính mình trọng thương. Nếu có thể như vậy thì tốt biết mấy, nàng cũng sẽ không đau đớn thể này, nỗi đau so với vết thương kia của hần quả thật còn trầm trọng hơn.

Đầu óc mơ màng, nàng đã quên mất giờ khắc này bọn họ vẫn còn đang trong tình trạng nguy hiểm, nhưng nàng lại mặc kệ mọi thứ đang diễn ra chung quanh, yên lặng để mặc hần dựa vào đầu vai chính mình mà nghỉ ngơi.

Cho đến khi trường kiếm trong tay của một người nào đó hướng nàng đâm tới, Vũ Dương mới phát hiện ra mình đang bị người nào đó kéo sang một bên. Tuy chỉ là nhanh chóng xoẹt qua, nhưng cánh tay bên phải cũng bị chém trúng, máu tươi cũng theo đó rất nhanh tuôn ra. Vốn toàn thân nàng đã muốn chết lặng, có lẽ nội tâm đau đớn quá đổi cho nên dù vết thương bị trường kiếm chém qua cánh tay cũng không làm nàng mảy may cảm thấy đau đớn gì, thậm chí nàng giống như cũng không hề hay biết.

Bị người chém trúng, một mảnh vải nơi cánh tay bị cắt, lộ ra hình xăm từ điệp vô cùng lung linh sống động. Nơi này trước đây Thương Duật đã từng nói qua: "Mỗi khi nhìn đến từ điệp của nàng, tâm hần cũng theo đó mà bay bổng". Chỉ một câu kia đã làm cho Diệp Vũ Dương không tự chủ đem ấn ký này trở thành trình tiết duy nhất của chính mình. Từ nay về sau nơi này chỉ duy nhất thuộc về một mình hần, nàng sẽ không cho phép bất cứ người nào có thể nhìn thấy được hình ảnh tuyệt mỹ kia.

Không ngờ hình ảnh trước mắt này khi rơi vào trong mắt Nịnh Phi lại biến thành một con chấn kinh. Hai tròng mắt bà vô thức mà trừng thật to, bộ dạng kinh hãi nhìn chằm chằm hình ảnh từ điệp sống động nơi cánh tay Vũ Dương. Trong lòng bà từng đợt rung động dữ dội, gần như đã đạt đến mức cực hạn. Thân mình Nịnh Phi toát lạnh, đang không ngừng run rẩy, nhìn vào bà hiện tại chẳng khác nào như chiếc lá mùa thu sắp rơi rụng, đang phiêu phiêu muốn bay theo gió.

Đám thuộc hạ được Thương Duật đem theo đến, nhìn thấy chủ tử mình bị như thế tất cả không hẹn mà ngừng lại động tác. Bọn họ không nói hai lời liền tiến đến chỗ Thương Duật và Vũ Dương, hơi trầm giọng nói: "Xin mạo phạm!" Sau đó sắc mặt không đổi nhanh chóng ôm Diệp Vũ Dương lên vai, còn những người khác cũng thành thực mang the Thương Duật rồi hướng ra bên ngoài.

Sau đó bọn họ rất nhanh liền phi thân rời khỏi nơi này.

Toàn bộ suốt quá trình, Nịnh Phi không nói một lời, cứ như vậy mà chết lặng nhìn mọi người đang dần dần rời xa.

Khoảnh khắc thấy Vũ Dương bị hắc y nhân mang đi, bà lúc này mới nhớ gì đó liền lên tiếng kêu to: "Vũ Dương... Vũ Dương..." Nịnh Phi giờ đây không còn màng đến tính mạng chính mình, tâm trạng vô cùng kích động vừa hô to vừa lao ra khỏi đại điện, nhưng khi đến cửa bà chỉ nhìn thấy mỗi đoàn ngự lâm quân rầm rộ tiến đến mà thôi. Trong lòng bà tự hỏi không biết vì sao đám hắc y nhân kia phải mang theo Vũ Dương đi chứ?

Tâm tính vốn thiện lương giờ cũng trở nên hoảng loạn, suy nghĩ cũng lơ lửng trong không trung, hình ảnh từ điệp vẫn còn nhòe nhoè, không ngừng lượn lờ

trước mắt, ngơ đầu lại thoáng trong một phút ngắn ngủi kia đã tung cánh theo Vũ Dương mà đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163: Ôn Tuyền, Thâm Tình Cùng Nhau Tắm Rửa.(2)

Hắc y nhân đem Vũ Dương và Thương Duật rời khỏi Cầu Phúc Tự thì không lâu sau họ đã đặt chân xuống một biệt viện xa lạ.

Thương Duật hiện đang bị thương rất nặng, làm cho đám người kia không thể không cẩn thận đem viết thương xử lý thận trọng. Vì trước đó bọn họ đã cho mời một đại phu đến đây nên may mắn cũng không phải mất nhiều thời gian.

Từ khi đặt chân đến nơi này, Vũ Dương không nói lời nào, chỉ ngồi rất xa ở một bên lẳng lặng nhìn mọi người trong phòng bận rộn chiếu cố hắn. Tuy ánh mắt nhìn đến bọn họ nhưng không biết tâm nàng lại đang trôi dạt đến nơi nào. Nhìn thấy trước mắt là hình ảnh mọi người đang bận rộn chạy tới chạy lui, rồi lại từng thau nước trong đem vào đến khi trở ra đôi lại là một thau nước đầy máu, hai cảnh tượng đối lập làm cho nàng nhìn mà không biết phải sao, trái tim cũng theo đó dần dần chết lặng.

Trời sáng rồi lại tối. ...

Tâm nàng giờ cũng lạnh lẽo, giống như đang từ từ chết đi. ...

Nàng vẫn ngồi đó duy trì tư thế như cũ, hoàn toàn không hề nhận biết một ngày mới đã sang. Suốt tám canh giờ nàng tĩnh tọa một chỗ, hừng đông sớm đã lên cao nhưng dường như nàng một chút cũng không để ý.

Cho đến khi ánh nến một lần nữa được thắp lên, cho đến khi đại phu thở phào đứng dậy, bàn tay vốn đang siết chặt của nàng lúc này mới nói lỏng một chút. Diệp Vũ Dương giống như người từ trong mộng thức tỉnh, hoảng hốt đứng dậy: "Đại phu hắn thế nào rồi? Thế nào hả?" Thì ra từ trước giờ, nhân sinh nàng chưa từng rơi vào tình trạng chết lặng như thế bao giờ, lần này có lẽ vì quá mức khẩn trương, lại chỉ một lòng chuyên chú quan sát, sợ bỏ sót mỗi nhất cử nhất động của đại phu đang thay hắn chăm sóc vết thương cho hắn.

Ông ta hơi do dự nhìn sang Lãnh Mi, thấy hắn gật đầu ông dám mới mở miệng: "Tình mệnh vương gia tuy lấy lại được, nhưng cũng cần phải tĩnh dưỡng nhiều hơn. Vấn đề tĩnh lại sợ phải đợi thêm ít nhất hai ngày đi. Cố gắng đừng để vương gia quá mệt mỏi, nếu không sẽ rất khó mà khỏi hẳn được."

Đầu óc đang bị căng thẳng, nghe xong những lời này của đại phu tâm nàng thoáng được thả lỏng, cảm giác trong lòng vô cùng hạnh phúc lại cũng pha lẫn một chút. ... đau đớn.

Vũ Dương nhẹ nhàng nhấc từng bước, chậm rãi tiến đến bên giường. Nàng không nói gì chỉ là nhoen miệng mỉm cười thật âm áp.

Cảnh đẹp trước mắt như một chấm sáng nhỏ, nhưng tia sáng từ nó phát ra lại rực rỡ vô cùng, nếu đem so với mặt trời rực rỡ ngoài kia hẳn chỉ có hơn chứ không kém.

Trong phòng, hạ nhân hầu cận đang bận rộn ra vào, vô tình nhìn thấy nụ cười của nàng cũng kinh hồn mà thất thố. Bọn họ vốn tưởng rằng thiên hạ trước mặt có vẻ ngoài nhìn rất tao nhã này rõ ràng là một người rất lạnh lùng, cũng có lẽ trời sinh nàng vốn đã là người băng lãnh, tuyệt tình, không nghĩ đến nàng lại có thể tươi cười âm áp thế kia. Cảnh tượng trước mắt làm cho người ta liên tưởng đến những đám mây nơi chân trời kia, cảnh đẹp đó có thể nói là kinh tâm động phách, rõ ràng nắm không được nhưng bản thân cũng không cách nào bỏ qua.

"Ta cũng mệt chết đi được rồi, vậy thì cùng nhau nghỉ ngơi đi!" Diệp Vũ Dương thở dài một hơi, sau đó nhẹ nhàng đặt mình nằm xuống bên cạnh hắn.

Đại phu vốn muốn tiến đến ngăn cản, lại không ngờ bị Lãnh Mi siết tay giữ lại.

Thu thập xong xuôi, mọi người cũng chậm rãi từ từ rời đi, để lại không gian yên lặng nơi này cho hai người bọn họ.

Có lẽ cảm nhận được hơi thở quen thuộc nên một đêm đó Vũ Dương thật sự ngủ được rất an ổn. Nàng nhất thời quên mất đi sứ mệnh lần này của chính mình, đã quên mất lý do vì sao phải đến Hoàng Thành, còn chẳng phải hoàn toàn là vì người thê tử của hắn hay sao? Thời khắc này đây nàng chỉ nhớ rõ duy nhất một chuyện đó là mình đang ở bên cạnh hắn, mà hắn chỉ vì sự sinh tồn của nàng mà ngay cả mạng sống mình cũng bất chấp xem nhẹ. Điều này đối với nàng mà nói thật sự như một giấc mộng không thật, không ngờ hắn lại có thể dùng sinh mệnh chính mình ra, đổi lấy an nguy cho nàng, đó cũng đủ thấy ân tình của hắn dành cho nàng là sâu nặng cỡ nào.

Mặc dù hắn biết rất rõ tình cảm của mình, nhưng đối với cả nàng và Hương Lăng, hắn lại quyết không buông tay bất cứ một ai, cho nên bản thân mới phải rơi vào tình trạng giãy dụa khổ sở thế này..

Tuy thống khổ nhưng chân tình đó lại vô cùng tuyệt mỹ.

Khi tỉnh lại lần nữa, đập vào mắt nàng đầu tiên không ngờ lại là cái nhìn đầy thâm ý của hắn.

Thấy hắn không nói lời nào, nàng cũng tỉnh nguyện không lên tiếng, cả hai trong lúc đó đều luyến tiếc đem tầm mắt dời đi, cứ như vậy mà lẳng lặng nhìn đối phương.

Ánh mắt cùng nhau dây dưa, trong hắn có nàng, trong nàng cũng có hắn, lại còn là duy nhất. Ánh mắt lưu luyến, là sự tưởng niệm thâm sâu, vô bờ đối với nhau, xen lẫn đó chính là một cỗ thống khoái cùng tự đắc bất giác cuộn cuộn dâng lên trong lòng bọn họ. Mâu quang nàng một mảnh bình tĩnh, có thần nhiên pha lẫn thỏa mãn, thỏa mãn vì lúc này đây nàng nhìn thấy có thể bình an. Còn hắn, một đôi mắt thâm thúy, hàm chứa ôn nhu cùng tình ý nồng đậm, chỉ vì giờ phút này hắn đang ôm trong lòng đó là thiên hạ ôn hương nhuyễn ngọc mà hắn ngày đêm nhớ nhung.

Đầu hắn chậm rãi cúi thấp, nàng cũng không tự giác mà ngẩng đầu đón nhận, chỉ vì nàng sợ hắn không cẩn thận sẽ chạm đến vết thương trên ngực.

Hai cánh môi chạm nhau, trong đó có sự trần trọc, đau khổ của hắn hòa với ôn nhu và nhớ nhung da diết của nàng, rất tự nhiên và cũng rất phóng túng. Vốn là những người lạnh lùng, nhưng ngay một khắc khi hai tâm hồn lạnh lẽo kia chạm nhau, bọn họ liền dễ dàng tìm được nguồn sưởi ấm áp đang len lỏi sâu tận trong tâm hồn của đối phương, đem chúng xua tan tất cả gió rét thay vào đó là ấm áp, đồng thời cũng làm cho hai cơ thể theo đó mà nóng lên.

Hắn đã từng nói qua cả cuộc đời này, sinh mệnh của nàng mãi mãi sẽ thuộc về hắn. Vô luận là trên đường đi xuống hoàng tuyền, hắn cũng quyết phải kéo nàng theo cùng. Thế nhưng không ngờ sinh mệnh của hắn giờ có thể tồn tại hay không lại phải hoàn toàn tùy thuộc vào an nguy của nàng.

Những lời này tuy không hề thốt ra khỏi miệng nhưng không thể giả vờ coi như nó hoàn toàn không tồn tại. Lời thề này của hắn tuy không hoa lệ, càng không có ôn nhu, thương tiếc, nhưng chính thời khắc đối diện sống chết nàng lại có thể cảm nhận được rất rõ ràng tình yêu sâu sắc, cảm nhận nó đang từng bước thăng hoa.

Bọn họ giờ phút này hầu như đều đã quên mất trước đó không lâu tuy cả hai không phải khắc khẩu nhưng khi đối mặt đối phương họ chỉ có thể dùng sự trầm mặc.

“Nàng đã sai!” Sau khi rời khỏi môi nàng, Thương Duật mang theo vẻ mặt không chút hờn giận nhìn nàng. Tuy ánh mắt giờ đây đang bị dục vọng phủ lấp nhưng hắn cũng hiểu được hiện tại thân thể của hắn và nàng đều không thể nào chịu đựng kích thích quá mức.

“Ta không sai!” Đương nhiên nàng làm sao có thể nói mình sai lầm rồi chứ? Chẳng những đến đây vì muốn cứu Hương Lăng, muốn đem áy náy trong lòng mình bình ổn xuống, mà nàng còn vì muốn giúp hắn thành toàn lời thề trong lòng đó là đem Hương Lăng thủ hộ cho tốt.

Những lời này của nàng vừa thốt ra thành công làm cho con người Thương Duật thoáng cái liền tràn ngập những tia tức giận: “Ta nói, nàng sai rồi!”

Nàng không lên tiếng phản đối, cũng không tỏ thái độ gì, chỉ là thấp giọng mở miệng: “Được, vậy ta sai đi.” Nhưng mà mặc dù là có sai đi, nàng cũng nguyện phạm phải lần nữa. Điều bất ngờ nhất làm nàng cảm thấy khó hiểu đó chính là sự thỏa hiệp của chính mình lần này, có lẽ bởi vì đối tượng là hắn nên nàng mới thật sự để ý nhiều như vậy. Thêm vào đó một phần là do hắn hay ngang ngược bắt nàng phục họa theo ý, mặc dù biết rất rõ nàng không muốn chút nào.

“Ta còn muốn hôn tiếp” Dứt lời cũng không để ý nàng phản đối hay không, môi hắn lại một lần nữa dán lên đôi môi hồng nhuận của nàng.

Giai thoại thiên cổ một lần nữa lại du dương vang lên, ân tình đối với Hương Lăng đồng thời trong khoảnh khắc đó thoáng cái cũng bị xem nhẹ. Nàng biết đối với đoạn ân tình kia, chỉ cần nghĩ đến thời trái tim cũng sẽ có rút đau đớn, nên giờ này đây nàng nguyện không bận tâm đến.

Những thứ bọn họ có thể có được với nhau thật sự là quá ít, có lẽ bởi vì gặp nhau vào thời điểm không thích hợp, lại không may cứ như vậy mà yêu nhau.

Tình yêu đó lại cứ như thế mà sinh sôi nảy nở, cho nên nếu đã quyết không để ý nữa thì liền cứ như vậy mà bỏ mặc đi, hãy cứ đem mọi thứ vĩnh viễn bỏ lại phía sau. Còn Thương Duật thì ngược lại, hắn không có làm thế, hắn bỏ qua tất cả yêu thích chính mình chỉ vì lời hứa hẹn cùng Hương Lăng, tự nguyện đeo trên lưng gánh nặng chỉ mong làm Hương Lăng hạnh phúc, đem lời thề đó biến thành thề nguyện cả đời này của mình. Mặt khác hắn cũng không bỏ qua, một bên ép buộc Vũ Dương không cho nàng có cơ hội trốn tránh, làm cho nàng hoàn toàn rơi vào vực sâu, vạn kiếp bất phục. Hai người rõ ràng mãi mãi sẽ không thể nào ngang hàng, hắn vốn đã chọn Hương Lăng, lại cũng dùng tính mạng chính mình để đổi lại an toàn cho tính mạng của Vũ Dương.

Không thể nói hắn là người quá mức ích kỷ, càng không thể cho rằng hắn là kẻ quá mức vô tình. Chỉ có thể nói rằng hắn đối với cả tình yêu lẫn ân tình, tuy biết rõ cả hai luôn tồn tại sự bất đồng cùng mâu thuẫn, nhưng không thể nào chọn lựa mà chỉ có thể trầm luân trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 164: Ôn Tuyền, Thâm Tình Cùng Nhau Tắm Rửa (3)

Sau khi chộp mắt một hồi, Diệp Vũ Dương liền rời giường, rồi tự mình đích thân giúp hắn lau chùi thân thể một chút. Khi ánh mắt chạm đến vết thương xuyên thấu nơi ngực hắn, lòng nàng nhất thời trầm xuống. Không biết vì sao vết thương nơi cánh tay vốn tưởng đã không còn đau đớn chút nào bỗng nhiên giờ cũng bắt đầu nhức nhối. Tuy rằng sớm đã được băng bó nhưng nàng lại cảm giác như chúng đang không ngừng rỉ máu, càng lúc càng trầm trọng.

Sau khi dùng xong bữa trưa, Diệp Vũ Dương dường như vẫn chưa có ý định đi vội đến canh giữ bên cạnh hắn, mà chỉ là đi đi lại lại dạo quanh khắp nơi một chút. Nàng không phải là loại người có thói quen ôn nhu, thích biểu hiện sẵn sàng này nọ cho nên chỉ cần biết rằng hắn giờ phút này đã an toàn qua cơn nguy kịch, nàng liền cảm thấy không cần thiết cứ ngồi đó mà chờ đợi. Cho nên nếu là người không hiểu rõ nàng, tự nhiên họ sẽ thấy nàng là một người rất tuyệt tình, bởi vì trước thời điểm nguy kịch không ngờ thái độ của nàng lại có thể dừng dừng nhàn nhả thế này. Nhưng Thương Duệ thì khác, hắn biết rất rõ tính nàng, cũng chính nhờ vậy nên bọn họ mới có thể dễ dàng câu thông và nương tựa lẫn nhau.

Trong lúc đi dạo Vũ Dương vô tình quét mắt nhìn cách đó không xa, phát hiện Lãnh Mi đang cùng người nọ nói chuyện gì đó. Giờ phút này trông hắn đã không còn đáng vẻ trấn định thường ngày mà thay vào đó là bộ dáng rất khẩn trương.

Diệp Vũ Dương phát hiện khi Lãnh Mi thấy nàng đang tiến đến gần, rõ ràng thái độ vừa rồi thay đổi hoàn toàn, rất nhanh nói sang chuyện khác: "Tốt lắm, cứ vậy đi, có gì thì đến bẩm báo sau!"

Người nọ cũng rất hiểu ý, phối hợp rời đi. Vũ Dương nhìn vào liền biết hắn ta có chuyện đang giấu: "Lãnh Mi, có chuyện gì?" Nàng vốn không phải là người lảm chuyện, nhưng trong lúc Thương Duệ bị thương nặng như vậy, nàng thật sự không thể nào mà không đề ý.

"Không gì!"

"Ừ, vậy người đi đi!" Mặt Vũ Dương có hơi trầm xuống, nhưng cũng để mặc cho hắn rời đi.

Hắn mới vừa đi khỏi không lâu, Vũ Dương liền tìm đến hỏi chuyện một hạ nhân trong phủ. Sản nghiệp của Thương Duệ ở đây chắc là vừa bắt đầu nên những hạ nhân trong này vốn không biết nàng là ai, nhưng đối với hắn trái lại bọn họ lại vô cùng kính trọng. Nhìn thấy chủ nhân của mình bị thương bọn họ cũng rất lo lắng, điều này nàng không khó sớm đã có thể nhìn ra.

"Hôm nay trong thành có phải đã phát sinh chuyện gì không?"

Người nọ khi nhìn thấy người đến là Diệp Vũ Dương thì sắc mặt liền đại biến, do dự không biết có nên nói hay không.

Dường như có thể đoán được sự khó xử của người nọ, Vũ Dương lại tiếp: "Chẳng lẽ toàn kinh thành đang ra lệnh truy lùng Gia hay sao?"

Người nọ lắc đầu, hơi do dự lên tiếng: "Dạ, thật ra thì cáo thị kia là đang truy lùng tung tích tiểu thư!" Vốn nghe nói lần này vương gia mang về một vị tiểu thư, nhưng họ không hề dự đoán nàng chính là người mà giờ phút này Hoàng Thành đang ráo riết tìm kiếm, bọn họ lại còn không ngờ người mà kinh thành đang treo giải thưởng rất hậu cho ai tìm được tung tích thật ra chính là nữ nhi thất lạc nhiều năm của người đang ngồi trên ngai vàng kia.

"Ta?"

"Dạ phải, toàn bộ Hoàng Thành khắp nơi đều đang treo rất nhiều cáo thị."

Tìm nàng? Thật ra là chủ ý của Mộ Ưu Vân hay của Ninh Phi đây, hoặc là của cả hai người họ đi? "Được, ta đã biết!" Nếu đây là ý tứ của Mộ Ưu Vân, có lẽ nàng hoàn toàn có thể hiểu được, dù sao đi nữa đây ít ra không phải là ý chỉ của Hoàng Thượng; nhưng nếu là ý của Ninh Phi, chỉ sợ lại càng khó xử hơn. Nay Thương Duệ trên người vẫn còn bị thương nặng như thế, nếu bản thân mình giờ lại phát sinh thêm chuyện gì nữa, chỉ sợ nhất thời càng khó mà giải quyết.

Trong lòng nghĩ thế không khỏi cảm thấy phiền muộn, nhưng trên mặt nàng cũng không lộ ra chút biểu tình gì vì ít ra giờ nàng cũng đã hiểu rõ rốt cục Hoàng Thành là đang xảy ra chuyện gì. Nghĩ như vậy nên Vũ Dương liền thoải mái mỉm cười rời đi.

Nàng mỗi ngày đều làm như chưa từng có chuyện gì phát sinh, mỗi ngày vẫn cùng hắn đồng sàng cộng ẩm, mỗi ngày vẫn giúp hắn lau chùi thân thể. Từ ngày đầu tiên hắn bất ngờ tỉnh lại được một lúc thì qua mấy ngày sau hắn chưa hề từng tỉnh lại lần nào, vẫn chìm trong hôn mê. Mãi đến khi mấy năm sau đó, khi hồi tưởng lại chuyện này nàng mới hiểu được ngày ấy hắn có thể vượt qua sự dự đoán của đại phu mà tỉnh lại, lý do bất quá chính là vì hắn quá sợ hãi, quá lo lắng, bởi vậy dù đang chìm trong hôn mê nhưng hắn vẫn buộc bản thân mình phải tỉnh lại.

Sự tình xảy ra như thế nghe ra quả thật có chút quý dị, nhưng dựa vào tình cảm sâu đậm mà hắn dành cho nàng thì chuyện kia nghĩ lại cũng không có gì gọi là hoang đường cả.

Thế nhưng tình hình trong Hoàng Thành ngược lại càng lúc càng khẩn trương, Vũ Dương mơ hồ có thể ít nhiều đoán được. Không lâu sau đó nàng mới biết được nguyên lai vì tìm không thấy tin tức của nàng, toàn thành giờ đã bắt đầu tiến hành vào từng nhà để lục xét, mà cánh cổng Hoàng Thành từ đêm đó khi nàng mất tích, chỉ một đạo lệnh ban xuống liền phá lệ đóng chặt, không cho bất cứ ai ra vào.

Bởi vì ích kỷ, nàng muốn có thể ở lại bên cạnh hắn lâu hơn một chút, cho nên trong lòng âm thầm hy vọng mọi chuyện không cần phát sinh quá nhanh.

Sáng sớm, nàng ngồi đó nhìn Thương Duệ đang nặng nề chìm trong hôn mê, khuôn mặt nhăn nhó khó coi vô cùng. Có lẽ thân thể hắn vốn bị đau nhức hành hạ trong một thời gian dài nếu hiện giờ bị thêm kích động, cho dù rất nhỏ đi nữa, e rằng cũng khó mà chịu nổi.

Nghe nói quân binh đã muốn bắt đầu lục soát đến những hộ dân ở thành đông, cũng nghe nói cái tên Diệp Vũ Dương giờ đã ẩn nấp trong đầu của từng

người dân trong Hoàng Thành; lại cũng nghe nói dung mạo của Diệp Vũ Dương giờ đã muốn khắc sâu tận trong tâm khảm mọi người dân nơi này.

Vẫn nghĩ bản thân vốn trước giờ không phải là người trọng yếu gì, nhưng nay xem ra Ninh Phi đối chính mình quả thật rất tốt, phải nói là thật sự rất rất tốt đi. Nàng rốt cục đành phải chấp nhận, đối mặt với chương ngại duy nhất trong tình yêu bọn họ, cũng chỉ có thể thì sinh mệnh Hương Lăng mới có thể chuyển cơ.

“Nàng đang suy nghĩ cái gì?” Thương Duật hôn mê nhiều ngày rốt cục cũng tỉnh lại, nhìn thấy bộ dạng đang phiền não của nàng liền hỏi: “Chuyện gì mà lại khấn trương?”

“Không có!” Vũ Dương rất nhanh đứng dậy, nhìn thấy trong phòng nước ấm đã được chuẩn bị sẵn, một bên tiến đến lấy khăn giúp hắn lau mặt, mặt khác cũng muốn gián tiếp dùng hành động này chặn đi ánh mắt đang dò xét, đánh giá mình của hắn. Nàng chỉ muốn để bản thân mình trong giờ khắc này có thể phóng túng, yếu ớt một chút, nhưng khi chiếc khăn trong tay vừa kéo xuống, thì nàng rất nhanh đã thay vào đó là bộ mặt mỉm cười rất thân thiện.

Một tay hắn nhanh chóng giữ chặt lấy nàng đang định rời đi, cơ thể mất thăng bằng ngã nhào trước ngực hắn. Nhưng giờ phút này hắn một chút cũng không chút để ý đến đau đớn nơi trước ngực nói: “Nàng đang gạt ta?” Đau đớn trước ngực truyền đến tạm thời làm cho suy nghĩ của hắn cũng thanh tỉnh hơn một chút.

Nàng vì sao lại quên mất hắn là một nam nhân bá đạo cơ chứ, chưa từng bao giờ để ý đến hi vọng ái ố của bất cứ người nào? Nhưng nay hắn lại đặc biệt chú ý đến mỗi nhất cử nhất động của nàng, nếu nói không cảm động thì đó là giả nhưng không thể bởi vì cảm động mà chấp nhận cho hắn trả giá? Không có, ta có thể gạt người cái gì chứ? Mọi chuyện trong Hoàng Thành hắn vốn không biết, còn nàng lại vừa vặn đang cố muốn giấu nhem.

Cánh tay đang nắm chặt hơi buông lỏng, lực đạo giảm bớt một chút: “Cho nàng cũng không dám!” Nói những lời này hắn bất giác cảm thấy mình có chút buồn cười, nàng Diệp Vũ Dương có cái gì mà không dám chứ? Trên đời này chỉ sợ còn không có người thứ hai như nàng xuất hiện đi.

“Cười cái gì?” Nàng cũng không đứng dậy, cứ như vậy mà tựa vào vết thương trước ngực hắn, dù sao đều là đau đớn như nhau, vậy thì cứ để cho cả hai cứ vậy cùng đau đớn một lần này đi.

“Cười chính mình thật ngốc nghếch!” Lần đầu tiên Thương Duật thể nhưng lại thẳng thắn và uyển chuyển thừa nhận: “Nàng như vậy không phải là đang cố tình muốn câu dẫn ta sao?”

“Nếu vậy lại là thế nào chứ?” Hắn mỉm cười nhường mảy, nàng rõ ràng là đang cố tình khiêu khích nhẩn nại của hắn đây mà.

Hắn thở mạnh một hơi, rốt cục không thể nhẫn nại nữa đem môi mình hung hãn hạ xuống môi nàng: “Vậy ta đây cũng không khách khí nữa” Dù trên người nàng đang mang thai, thân thể có hơi yếu nhưng không ngờ nơi đó lại đẩy dạn lên rất nhiều.

Diệp Vũ Dương cứ thế mà mặc cho hắn chà đạp. Có lẽ giờ phút này nàng thật sự rất để ý đến hắn nên tâm cũng bất giác càng đau đớn hơn. Nàng nhẹ nhàng đem đầu lưỡi thâm nhập, len lỏi môi hắn, thuận lợi đem đan dược đưa vào miệng hắn.

Tuy có hơi bất ngờ, nhưng Thương Duật biết rõ Vũ Dương sẽ không hại mình cho nên hắn không chút do dự mà nuốt xuống. Hai tay hắn cũng không vì thế mà dừng lại, cứ tiếp tục thăm dò, chạy dọc, khám phá khắp nơi trên cơ thể nàng.

Áo khoác rất nhanh bị hắn xé tung, tóc mai rối loạn, hơi thở dần dần trở nên gấp gáp.

Khi hắn đang muốn tiến nhập người nàng, hai mắt bỗng nhiên tròng lộn. Vũ Dương lúc này hoàn toàn có thể nhìn thấy được rất rõ ràng sự giãy dụa của hắn: “Nàng đã cho ta ăn cái gì hả?”

Vũ Dương cố gắng hít vào thật sâu, tay từ từ nâng lên, nhẹ nhàng chạm đến mí mắt hắn: “Cứ yên tâm mà ngủ một giấc thật ngon!”. Vừa mới nói dứt lời, nàng liền cảm nhận được thần trí của hắn cũng đang dần dần mất đi.

Hắn lúc này nhìn vào như con thú bị thương, trơ mắt nhìn nàng, nhưng lại không thể khống chế chi phải từ từ híp mắt lại, miệng không quên kêu lên: “Không.!” Có lẽ vì giãy dụa quá mức nên làm cho được tính càng phát tán nhanh hơn, mí mắt vừa mới khép lại liền không thể nào mở ra được nữa.

Nàng mỉm cười, nhìn thiên hạ đang hôn mê trên giường thượng, nhẹ nhàng đem chân đạp lại cho hắn: “Ta đi, lần này là vì người, cho nên người phải nhanh chóng bình phục đứng lên, nhất định phải nhanh một chút, nếu như để ta đợi lâu, ta nhất định sẽ không đợi người nữa đâu!” Nàng cố tình để lại những lời này, cố tình giao cho hắn trách nhiệm, có như thế hắn mới không có lý do để tiếp tục hôn mê nữa.

Khi nói xong những lời cuối cùng, mũi nàng cũng bắt đầu truyền đến từng trận cay xót. Vũ Dương không chậm trễ, đem áo choàng phủ nhẹ lên người rồi từ từ lặng lẽ rời đi. Trên thế gian này không ngờ vào những thời điểm gian nan, nàng chỉ có thể có nó là thứ duy nhất bầu bạn bên mình.

Bởi vì không ai để ý cho nên nàng rất dễ dàng thoát ra khỏi cửa phủ. Mới đi chưa được bao xa, Vũ Dương đã nhìn thấy bảng cáo thị chói mắt kia.

Một khắc khi binh lính Hoàng Thành phát hiện ra nàng, bọn họ vốn không cần nhiều lời giải thích gì, chỉ cung kính đối nàng hành lễ, rồi nhanh chóng đem nàng đưa vào trong cung.

Vừa nghe được tin của nàng, Ninh Phi sớm đã đứng ở cửa hậu cung chờ đợi, ánh mắt không giấu được nỗi lo âu cùng bất an. Bà thường không tự chủ đưa mắt nhìn đến công lớn, hy vọng sớm có thể nhìn thấy được thân ảnh kia, nhưng sợ hãi giây phút nhìn thấy bản thân lại càng thêm kích động.

Hoàng đế Trục Nguyệt thấy vậy, ôn nhu cầm tay ái phi, đau lòng mở miệng: “Hoán Khê, nàng đã quá khản trương rồi đi!” Bà gất gao cố ổn định tâm tình, cảm giác tựa như trong lòng giờ đây đang bị một tảng đá đè nặng.

“Hoàng Thượng, người nói Vũ Dương có thể oán thiếp thân không? Có thể hay không sẽ không chịu tiếp nhận thân thiếp không? Có thể hay không...?”

“Hoán Khê, nàng đừng nên suy nghĩ nhiều quá, nếu cứ như vậy trăm sẽ ra lệnh buộc nàng hồi cung đấy!”

“Nhưng Hoàng Thượng, năm đó vì sai sót của chúng ta cho nên mới làm Vũ Dương phải chịu đựng nhiều ủy khuất như vậy. Nàng sẽ không bị đưa đi đến biên cương, lại càng không phải mang thai đứa nhỏ trong bụng mà không biết thật sự là của ai?” Bà vừa nói xong, nước mắt cũng bắt đầu rơi là chảy: “Một nữ nhân tuổi còn trẻ như thế, lại chưa cưới mà đã có con nhỏ, sẽ không tránh khỏi bị người trong thiên hạ chế giễu đi!”

Trục Nguyệt nhẹ nhàng đem bà ôm vào trong lòng. Ông làm sao lại không đau lòng cơ chứ, dù sao nàng cũng chính là hải nhi của ông cùng Hoán Khê sinh ra cơ mà: “Đứa ngọc, tất cả không phải là do nàng sai. Đó chính là do trăm đã tất trách, không bảo vệ tốt cho mẫu tử hai người.” Nhớ đến ánh mắt trống rỗng của Điệp Vũ Dương khi gặp lần đầu tiên, lúc ấy ông chỉ không hiểu vì sao lại có cảm giác thật sự rất đau lòng. Về sau, Phương Thân Vương lại đem nàng ra, muốn cố tình uy hiếp Thương Duật. Thế nhưng Thương Duật vào thời khắc ấy lại chỉ dùng ánh mắt khinh thường mà nhìn hết thấy mọi chuyện, còn nàng trước sau chỉ nở nụ cười vô cùng đậm nhạt, tựa hồ là một chút cũng không để tâm.

Vào khoảnh khắc đó, ông liền biết nữ nhân như nàng chắc chắn trong quá khứ đã phải trải qua không ít những chuyện bất thường. Có lẽ vì nàng đã từng mất đi quá nhiều cho nên đã không còn mấy may mắn ý gì nữa. Không ngờ tạo hóa trêu ngươi, lại để cho ông phát hiện nàng chính là nữ nhi của mình bị thất lạc năm xưa, cho nên tất cả những thương tâm mà nàng phải chịu trong quá khứ giờ phút này lại biến thành lưỡi kiếm sắc bén, đem trái tim ông từng chút từng chút đâm xuống.

Giây phút khi nhìn thấy Vũ Dương được quân lính đưa đến, hoàng đế Trục Nguyệt có thể cảm nhận được thân thể Hoán Khê giờ đang nép trong lòng ông đang không ngừng run rẩy.

Vũ Dương không nhanh không chậm bước xuống xe ngựa, rồi sau đó hạ thấp người hành lễ: “Dân nữ tham kiến Hoàng Thượng.”

“Vũ Dương, không cần hành lễ, nàng thật ra chính là...”

“Ừ, bình thân!” Bàn tay đang đặt trên người Hoán Khê thoáng hơi dùng sức, đem kích động nhất thời của bà chặn lại: “Mấy ngày nay người thật sự đã làm cho Nịnh Phi lo lắng không ít!”

Vũ Dương hơi kinh ngạc, đưa mắt nhìn vào Nịnh Phi. Mọi thứ trước mặt vốn đều tốt đẹp, chỉ là giờ đây bà tựa như đang rất kích động: “Nhọc nung nung lo lắng rồi!” Khi nghe gọi là nung nung, Vũ Dương phát hiện ánh mắt Nịnh Phi toát lên một tia khổ sở cùng chua xót. Tình cảnh trước mắt làm cho nàng quả thực có chút khó mà lý giải, bản thân vốn chỉ là một người dân bình thường, không ngờ lần trở lại này lại làm phiền đến cả Hoàng Thượng cùng phi tử được ông sủng ái nhất đồng thời nghiêng đổ tại cửa cung thể này. Đối với hành động này, nàng thật sự là có chút không khó mà lý giải.

“Tốt lắm, trở về là tốt rồi, mau chút hồi cung đi!”

Đoàn người rất nhanh đã tiến đến Ngự Yên cung, Nịnh Phi tựa như muốn nói gì đó nhưng nhìn đến vẻ mệt mỏi trên mặt của Vũ Dương liền thôi, chỉ sai người đỡ nàng vào nghỉ ngơi trước.

Nàng vừa rời khỏi, Hoán Khê liền khản trương mở miệng: “Hoàng Thượng, nàng có phải hay không rất giống thân thiếp?” Nịnh Phi không như Vũ Dương, bộ dáng nhìn vào luôn luôn đậm nhạt, nhưng cả hai khi nhìn vào đều cho người ta cảm giác rất tinh khiết.

Ông mỉm cười, chạm nhẹ tay bà: “Đứa ngọc, đứa nhỏ không giống nàng thì còn giống ai chứ hả?” Từ cái ngày xảy ra chuyện ở Cầu Phúc tự, ông giờ vẫn còn hoảng sợ, mãi đến mấy ngày sau đó cũng không dám ngủ say. Ông dù đã phải rất nhiều hộ vệ đi khắp nơi, thăm dò tin tức của hắc y nhân, nhưng đến nay lại không có tin tức gì. Sau đó lại nghe Hoán Khê nói đến hình xăm tiêu điệp trên cánh tay của Điệp Vũ Dương, ông liền không chút do dự mà ngay lập tức tin tưởng.

Vũ Dương, hiển nhiên chính là nữ nhi của ông và Hoán Khê, Nhiều Nhiều, tiểu hài tử đã bị thất lạc nhiều năm trước đây.

Không cần phải nói đến cái gì khác, chỉ là tính tình của bọn họ mà thôi phải nói là thật sự rất giống. Tuy cả hai đều ít nói, nhưng trời sinh cái loại hàm xúc, nội tâm uyển chuyển như thế của bọn họ, người khác thật sự không thể nào học được. Nhưng ông cũng không thể chỉ theo đó mà thừa nhận: “Nhưng mà chúng ta cũng không thể nào chỉ dựa vào tiêu điệp kia mà nhận định nàng là nhi nữ thất lạc trước kia.” Tiêu điệp đó vốn là ấn ký đặc trưng, từ lúc nhi nữ mới sinh ra đã có, trông nó rất đẹp, mà khi được in trên làn da trắng như tuyết của nàng thì trông vào càng thêm phá lệ xinh đẹp, sống động.

“Hoàng Thượng, người không tin Hoán Khê sao?”

Nghe vậy ông ta liền vội vàng mở miệng: “Đứa ngọc, không phải không tin nàng, mà là cách nhận thân như vậy không thể nào mà thốt ra miệng được. Nàng chẳng lẽ không phải đã sớm cùng nhện được đó sao?” Theo như tính tình của Vũ Dương, nàng ta quả quyết sẽ không dễ dàng tin tưởng, càng không có cách mà đi chấp nhận. Nay chuyện họ có thể làm chính là để mọi chuyện hơi dịu lại một chút trước đã.

Những ngày này, bởi vì trời bắt đầu vào đông nên thời tiết càng thêm lạnh lẽo, mà cơ thể Vũ Dương trước giờ vẫn mang theo âm hàn, nên Nịnh Phi có tình hẹn Vũ Dương, rủ nhau đi đến ôn tuyền ngâm nước nóng thư giãn.

Vũ Dương cũng không cự tuyệt, liền vui vẻ đi theo.

Ôn tuyền này thật sự là một nơi rất đặc biệt trong hoàng cung, phong cảnh chung quanh khỏi nói đó là vô cùng đặc sắc. Nơi này trừ bỏ Ninh Phi và hoàng đế Trục Nguyệt ra thì không có một ai khác được phép sử dụng, đây cũng được coi như là một trong những nơi cấm địa của hoàng cung.

Trước mắt là một tòa lầu cao lớn, trần nhà được lát bằng vàng mỏng, chung quanh hơi nóng không ngừng xông ra, làm cho khung cảnh nơi này càng thêm huyền ảo, mờ mịt. Mọi thứ trước mắt nhìn vào chỉ là một mảnh mông mông lung lung, nhưng đương nhiên lại rất có vẻ thoát tục.

Hai người tự đem quần áo trên người cởi bỏ. Khi xuống dưới nước, lúc ánh mắt Ninh Phi vô tình cố ý xẹt qua từ điệp trên vai Vũ Dương, bà liền vội vàng nhìn sang chỗ khác, đem tâm tình kích động vừa rồi cố gắng ổn định lại.

Chậm rãi đem người thả lỏng trong nước, nhìn đến hơi nóng đang dần dần lượn lờ bay lên Đệ Vũ Dương bất giác nhớ tới đoạn thời gian khi nàng còn ở trong quân doanh. Nơi đó cũng có một ôn tuyền, lại nói đó vốn là nơi chuyên dụng của hân, không ngờ đồng thời cũng là nơi mà hân và nàng chân chính gặp nhau. Giờ này khắc này, hân ở trong phủ chắc đã tỉnh lại, biết chính mình đã rời đi, e rằng là đang nổi trận lôi đình đây? Mỗi khi chính mình không chịu nghe lời, hân sẽ luôn nổi giận. Nhưng sau khi hết thấy qua đi, hân lại không đành lòng đem sai lầm của nàng đi trừng phạt, ngược lại còn bắt đầu bày ra biểu tình hờn dỗi, thật lâu sau đó sẽ không thèm ngó ngang đến nàng, đợi cho đến khi nào hân đem mọi thứ bình ổn lại, mới tiếp tục chịu để ý nàng.

“Vũ Dương, ngươi đang suy nghĩ cái gì?” Kia từ điệp vẫn không bởi vì giờ phút này bị ngâm trong nước mà mờ nhạt, ngược lại hình ảnh trong nước làm chúng càng thêm sống động, nhộn nhịp, đôi cánh dường như cũng bắt đầu rung động, chờ được phóng thích.

“Không có gì!” Nàng quay đầu nhìn Ninh Phi bên cạnh, âm thầm đem những hồi ức khi này giữ riêng cho mình. Trong lòng đang nghĩ vậy, ngón tay vô thức không tự chủ nhẹ nhàng vuốt ve từ điệp trên cánh tay.

Nhìn thấy tình cảnh trước mắt, tâm Ninh Phi thoáng cái nhảy dựng, khẩn trương nhìn nàng hồi lâu rồi mới cố lấy hết dũng khí nói: “Vũ Dương, từ điệp trên người ngươi quả thật rất xinh đẹp.”

“Đa tạ! Thật ra khi dân nữ vừa mới có ý thức cuộc sống, thì đã thấy nó ở đó. Bởi vì từ nhỏ vốn chưa nhìn thấy qua phụ mẫu, cho nên dân nữ nghĩ đây chính là dấu ấn duy nhất của phụ mẫu để lại cho mình.”

Ánh mắt Ninh Phi không dám nhìn tiếp, nhanh chóng quay đầu, đem lệ nơi khóe mắt lau đi, mãi một hồi lâu sau mới nhìn Vũ Dương rồi chậm rãi mở miệng: “Vũ Dương, ta có từng nói với ngươi, nữ nhi Nhiều Nhiều của ta, đứa nhỏ bị mất tích từ khi còn rất nhỏ, cũng có một từ điệp giống y như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 165: Đem Vũ Dương Hứa Gả Mộ Ưu Vân

Giống như bị tiếng sấm giáng xuống, trong lòng Vũ Dương cảm giác như có một quả bom oanh tạc, toàn thân bắt đầu run rẩy. Vốn nghĩ bản thân chỉ là một kẻ vô thân vô thích, trên người mang đầy tội nghiệt, đột nhiên trong khoảnh khắc lại biết mình không chỉ có phụ mẫu mà cha của nàng còn là người đang ngồi trên ngôi cửu ngũ chí tôn cao thượng kia. Tia suy nghĩ này thoáng xoẹt qua trong đầu làm cho lòng nàng càng cuộn cuộn nổi lên từng đợt sóng mạnh mẽ, lại nói còn có Thương Duật một bên không phải sao. Chẳng phải hai người họ vốn luôn đối đầu nhau hay sao, một ngày nào đó đương nhiên khó tránh khỏi chuyện binh đao lửa loạn, vậy đến lúc đó nàng biết phải làm sao bây giờ?

“Vũ Dương, ngươi có hiểu ý ta đang nói gì không? Ta chính là muốn nói...”

“Không, dân nữ thuở nhỏ song thân đầy đủ, làm sao có khả năng trở thành nữ nhi của quý phi chứ?” Giờ này khắc này nàng tình nguyện thà là mình từ nhỏ đã không cha không mẹ, thà là chấp nhận bản thân chỉ là một kẻ cô nhi mệnh khổ.

Mặc dù không biết nàng trong đầu đang nghĩ gì, nhưng Ninh Phi cũng thức thời không muốn nhắc lại. Bà âm thầm thu bàn tay mình lại, gắt gao đem chúng bọc lấy thân mình. Ôn tuyền sương mù một mảng quanh quần dày đặc, đã sớm đem nơi này biến thành mờ mịt mông lung, cho nên mặc dù đang ngồi rất gần Vũ Dương nhưng bà lại không thể nhìn ra trong lòng nàng rốt cục đang nghĩ gì.

Vũ Dương cúi đầu, tuy nàng sau đó không thốt lên thêm một lời nào nữa, nhưng trong lòng khó tránh khỏi xúc động khó mà giải thích. Nàng cố gắt gao đem mắt nhú chặt, ép mình không được nghĩ tiếp đến chuyện này nữa. Chốc lát sau nàng đã có thể thả lỏng, tay cũng vô thức bắt đầu vỗ nhẹ trên bụng. Đứa nhỏ bên trong có lẽ cảm giác được sự vuốt ve của nàng nên càng không ngừng tự do cựa quậy.

Kể từ lần đi ôn tuyền tắm rửa trở về, quan hệ của Vũ Dương và Ninh Phi cũng từ từ thay đổi, tựa như giữa bọn họ đang dần dần bị ngăn cách bởi một rào chắn vô hình nào đó. Mặc dù Ninh Phi vẫn như trước hữu tiểu hữu thuyết cùng nàng lui tới trò chuyện nhưng Đệ Vũ Dương dường như đối với mọi thứ càng thêm mấy phần hờ hững, lạnh nhạt, mà sự lạnh nhạt này so với trước kia mà nói thật sự hoàn toàn bất đồng.

Thật ra trong lòng Vũ Dương chính xác mà nói đó là sợ hãi. Nàng sợ hãi nếu như khoảng cách giữa bà và nàng mỗi ngày gần hơn, thì đối với những tính toán của nàng sẽ khó mà thực hiện được. Bởi vậy cho nên nàng chỉ đành chủ động, đem khoảng cách này kéo dài, hy vọng có thể nhanh chóng hoàn thành rồi rời đi. Sau đó nàng một bên âm thầm kiên nhẫn chờ đợi, đợi đến một ngày mọi chuyện đều thu xếp ổn thỏa, lúc ấy nàng sẽ mạnh dạn đương

đầu đối mặt tất cả. Nhưng nàng tựa hồ đã quên, khoảnh khắc nàng lấy thân chắn một kiếm cho Ninh Phi kia thì mọi chuyện dường như đã trở thành định cuộc.

Nhân sinh từng trải trong đời của nàng không phải là ít, nhưng có thể lưu lại dấu ấn sâu đậm trong lòng nàng thì lại được mấy ai chứ? Nay khó có được có người quan tâm, yêu thương mình, nhưng nàng lại không thể không rời đi.

Có lẽ nàng không nên quá do dự, sớm một chút kiếm ra hàn thiên chi tâm, miễn cho thời gian càng kéo dài sự tình lại càng phát sinh thêm nhiều rối rắm.

Còn Ninh Phi lại cố tình vờ như hết thảy mọi chuyện đều chưa từng phát sinh, bà vẫn ôn nhu như ngày xưa, nụ cười lại thêm vài phần âm áp, nhưng ánh mắt mỗi khi vô tình chạm phải bụng của Vũ Dương thì không tự chủ mà tối lại. Vũ Dương vốn là nữ nhi mà bà rất mực yêu thương, dù không biết đứa bé trong bụng của nàng là của ai nhưng đó cũng là một sinh mệnh, lại còn là máu mủ của chính nữ nhi mình, nên Ninh Phi càng tỏ ra quan tâm chăm sóc hơn, không ngừng phân phối hạ nhân chuẩn bị thêm nhiều thai được quý hiếm cho Vũ Dương bồi bổ.

Ở trong cung tìm kiếm đã được một thời gian, Vũ Dương lại hoàn toàn không có chút manh mối gì. Toàn bộ hoàng cung vốn luôn có người ngày đêm canh gác cẩn thận, nếu không phải nàng có chỗ dựa là Ninh Phi tôn quý kia thì quả quyết đã không thể tự do mà đi lại như thế này. Cũng như hôm nay, vốn cho rằng sẽ không thu hoạch được tin tức gì, trong lòng tuy rất gấp nhưng ngoài mặt vẫn cố tỏ vẻ bình tĩnh, lãnh đạm không hề gợn sóng.

Dù bên cạnh nàng một thời gian, nhưng ánh mắt Ninh Phi mỗi khi nhìn đến nàng chẳng những không dẫu được đau lòng, thương xót, thêm vào còn có sự hối hận cùng ăn năn. Đôi khi bà giống như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn là chọn buông tha. Ngẫu nhiên Vũ Dương cũng nhiều lần vô tình bắt gặp Ninh Phi một bên ngồi đó im lặng nhìn mình, một bên không ngừng gạt lệ. Còn có cả hoàng đế Trục Nguyệt, tuy vẫn luôn âm thầm nhìn bóng dáng nàng nhưng mâu quang cũng không giấu được sự đau lòng của một người cha.

Những chuyện này nàng luôn vẫn biết rõ nhưng lại cố tình xem nhẹ, giống như chưa từng nhìn thấy, bỏ mặc sau lưng.

Hôm nay khi trời vừa sáng, bên ngoài tuyết đã rơi dày đặc, toàn bộ ngự hoa viên bị tuyết phủ một màu trắng xóa, khung cảnh nhìn vào lại càng thêm mấy phần điêu linh. Trong sân chỉ còn tro bụi vài nhánh cây cứng cáp, đang cố chống chọi bão tuyết mà đứng sừng sững. Con gió thổi đến, mang theo cái lạnh thấu xương từng chút thấm vào da thịt làm nàng bất chợt run lên, giương mắt nhìn lên cảnh vật trước mắt mà không khỏi cảm thán. Vạn vật trong trời đất mặc cho dù có được sự phồn hoa của hoàng cung che chở bao bọc đi nữa thì đã sao, sự thật cũng không cách nào vật lộn, chống đỡ với khí hậu khắc nghiệt của tạo hóa, chỉ có thể phó mặc cho mọi thứ dần bị rét buốt phủ lấp. Đem toàn bộ đóng băng.

Trên tay cầm theo chiếc lò sưởi nhỏ, Vũ Dương một mình đứng dưới mái hiên, đưa mắt lặng nhìn những bông tuyết buồng bình đang từ trên cao rơi xuống, nhìn chúng từng chút đậu lại trên bạch y của mình. Cơ thể nàng vốn mang theo khí hàn cho nên chẳng những không có cách nào hòa tan bông tuyết đang đọng lại trên đó, mà ngược lại giống như đang cùng chúng làm bạn, đem những âm áp còn sót lại từng chút từng chút tan biến.

Gió tuyết ngoài kia đang không ngừng điên cuồng trút xuống, đem nàng che khuất từ đầu đến chân thành một mảnh trắng xóa, làm nàng gờ đây hoàn toàn dung nhập vào bên trong tuyết trắng. Cảnh tượng thanh linh vô y trước mắt thật sự làm cho người ta nhìn mà sợ hãi, e ngại chỉ một khắc sau đó nàng sẽ biến mất ở giữa bầu trời đầy bông tuyết kia, bay về chốn trời xa xôi nào đó. Duy độc chỉ có một mái tóc đen thả lỏng sau lưng đang nhẹ nhàng bay trong không trung là chứng minh nàng còn đứng đó. Trên gương mặt vô thức vẫn còn đọng lại hai hàng lệ, làm cho người ta nhìn vào lại đau lòng không thôi. Qua đó có thể thấy được tâm trạng giai nhân trước mắt rồi bởi thế nào, cũng giống như nàng đang chìm trong giấc ngủ sâu, đã không an ổn lại thoảng cái bị người đánh thức, cho nên nhất thời giật mình ánh mắt không thể che giấu được bị thương trong đó.

Cảm nhận không khí chung quanh thật lạnh lẽo, nàng lấy tay kéo nhẹ áo khoác, đem mình cuộn lại. Khi lần nữa ngẩng đầu lên, nhìn đến cung điện nguy nga trước mắt liền thức tỉnh, nàng biết rõ bản thân mình không thể nào cứ tiếp tục ngây ngốc trong này được nữa.

Nơi này tuy phồn hoa tráng lệ nhưng lại làm cho tâm người ta không khỏi sinh ra sợ hãi.

Tuy khung cảnh trước mắt vô cùng rộng lớn nhưng lại không cách nào đem tầm mắt phóng đến một nơi thật xa.

Đêm qua lúc nằm mộng, nàng thấy hân một thân đầm máu, đang mặc chiến bào, trong tay cầm trường kiếm, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía nàng. Trong ánh mắt đó nàng cảm nhận rõ ràng ngoài sự bị thương của cả hai, nó còn ẩn chứa nồng đậm oán hận. Luôn luôn trong lúc nàng đang mơ hồ, bồi hồi liền bị hân không tiếng động, tay cầm trường kiếm, đâm thẳng vào tim, thì lúc này nàng mới chợt bừng tỉnh.

Ninh Phi sớm đã cho người hầu báo lại với nàng rằng bà đến thăm, nhưng khi bước vào nhìn thấy Vũ Dương vẫn đang ngây ngốc nhìn thiên không thì trong lòng bà cảm thấy vô cùng khổ sở. Ninh Phi nâng bàn tay thon dài trắng muốt của mình lên, khẽ chạm thử lên đầu vai Vũ Dương, rồi sau đó nhẹ ôm nàng vào trong lòng. "Làm sao vậy, nữ nhi?" Nhìn thấy nàng trong tình cảnh thất hồn lạc phách như thế này đây xem ra vẫn là lần đầu tiên đi.

Vũ Dương không nói gì, phồng túng một lần, đem đầu mình vùi thật sâu vào lòng bà, muốn tham lam hấp thụ hơi ấm trong đó.

"Đừng sợ, đã có mẫu thân ở đây, con không cần phải sợ" Ninh Phi lấy tay ôn nhu vỗ nhẹ lên đầu vai nàng. Theo như thám tử điều tra thì bọn họ đã hoàn toàn xác minh được Vũ Dương chính là vị tiểu công chúa năm xưa họ bị thất lạc.

Vũ Dương bị câu nói của bà làm cho hoảng hốt, bừng tỉnh, nàng hơi gãy dựa, cố muốn thoát khỏi vòng ôm ấm áp kia, đồng thời mở miệng phản bác: "Không!. Không phải, không phải vậy....." nàng không ngừng bịt tai lắc đầu, hoàn toàn không muốn thừa nhận tất cả chuyện này là sự thật.

Cự tuyệt của nàng thoảng cái hoàn toàn thành công làm cho Ninh Phi đau lòng đến không ngừng rơi lệ. Phản kháng của Vũ Dương làm cho bà tự nhiên càng cảm thấy tự trách không thôi: "Vũ Dương, chẳng lẽ con ngại chuyện năm xưa mẫu thân đã không bảo vệ con tốt hay sao? Có phải con đang rất oán trách người mẹ như ta đây? Mà cũng đúng thôi, nếu không phải bởi vì mẫu thân đã không tròn trách nhiệm làm mẹ của mình, con làm sao lại có thể biến thành thế này chứ?" Bà không bận tâm lau đi nước mắt, cứ thế mà mặc nó rơi xuống.

Hoàng đế Trục Nguyệt rốt cục cũng đến, nhìn thấy một cảnh này thì vô cùng đau lòng, từ phía sau bắt ngờ đem Vũ Dương ôm vào trong lòng: "Nữ nhi, là phụ hoàng không tốt mới để cho con." Câu nói kế tiếp ông cũng không cách nào nói ra lời. Sau khi điều tra ngọn nguồn hết thấy, ông gần như muốn nổi điên. Ông thật thống hận bản thân ngay trong thời khắc nữ nhi rơi vào tình trạng bất lực, cần được có người giúp đỡ thì ông thể nhưng không thể làm được gì, trái lại chỉ biết nhàn nhả mà hường lạc.

Vũ Dương điên cuồng lắc đầu, muốn ngăn không cho ông nói tiếp: "Không cần nói nữa, van cầu người đừng mà, không cần." Nàng đã không muốn nghĩ đến những chuyện quá khứ đó, càng không muốn đi tìm hiểu, nhớ lại khoảng thời gian tăm tối ấy, có như vậy nàng mới có thể tự cho rằng bản thân mình cũng như là một tiên tử, cho phép mình phóng túng đi đón nhận yêu thương của Thương Duật. Nếu như mọi chuyện bỗng nhiên vạch trần, hẳn sẽ còn cần nàng nữa hay sao? Cho tới nay nàng vốn luôn là người rất ích kỷ, nên đã cố tình đem mọi chuyện giấu kín. Thậm chí ngay cả Mộ Ưu Vân, hẳn có lẽ sớm đã biết hết tất cả nhưng lại chưa từng một lần vạch trần sự thật, nàng mới có thể tiếp tục ở trước mọi người kiêu ngạo như vậy.

Thật sự là quá buồn cười mà, bản thân chính là một kẻ nhơ nhuốc dơ bẩn, lại cố tình lừa mình dối người, trộm tai bịt chuông, làm cho người khác nghĩ rằng mình rất thanh cao hồn nhiên, nhưng lại không biết bản thân từ lâu đã ô uế, làm sao còn xứng đáng với hai chữ "thanh khiết" kia chứ? Thân mình sớm đã bị nhiễm khói lửa nhân gian thì làm sao còn mong được như những bông tuyết trên kia có thể một thân tự do tự tại, múa lượn giữa không trung cơ chứ?

"Ồ...ô...!" Tiếng khóc nghe đau đớn kia chính là của Ninh Phi. Bà không cần phải tận mắt chứng kiến nhưng chỉ cần nhìn đến tính cách lạnh nhạt thờ ơ của Vũ Dương thì liền không khó mà thấy được cuộc sống tối tăm, sống không bằng chết của Vũ Dương là thế nào. Ngày đó, lúc Hoàng thượng đem những gì ông điều tra được thuật lại cho bà nghe thì tâm bà như bị dao cắt, nước mắt rơi xuống như mưa, còn không có dũng khí nghe hết liền đã ngắt đi. Trải qua mấy ngày hỗn loạn, tâm thần mơ màng, bà mỗi lần thoáng nhìn đến nụ cười muôn phần lãnh đạm của Vũ Dương thì trong lòng lại nổi lên từng trận co rút đau đớn.

Từ trước tới nay đây là lần đầu tiên bà đã không đứng ra ngăn cản Hoàng thượng ra tay lạm sát, phạm là những người có liên quan đến chuyện Vũ Dương mất tích năm đó đều bị đem ra xử tử.

Không thể tưởng tượng những chuỗi ngày như thế, nữ nhi của bà đã làm sao mà vượt qua, càng không thể tưởng tượng từ sau khi những chuyện đó xảy ra nữ nhi của bà lại bằng cách nào đã thuyết phục bản thân mình cố gắng tiếp tục sống tiếp đến ngày này cơ chứ?

Trời xanh nếu muốn trừng phạt tàn nhẫn như thế vì sao lại còn làm cho bà bình an mà sống đến hôm nay chứ?? Trái lại cố tình làm cho bà đau lòng vì biết nữ nhi mà mình yêu thương phải gánh chịu cuộc sống luyện ngục niết bàn, đau khổ thế kia.

Sau khi Vũ Dương mất, thiếp đi trong lòng Ninh Phi thì hoàng đế Trục Nguyệt liền tiến đến, không một tiếng động đem nàng ôm lấy, bàn tay khẽ chạm nhẹ lên má nàng đau lòng nói: "Nữ nhi của trẫm, tại sao lại phải gánh chịu cuộc sống trời nổi khổ sở như thế a?" Lời này khi ông vừa thốt ra khỏi miệng thì ánh mắt cũng đồng thời bị một tầng sương mỏng mịt mờ bao phủ.

Sau khi đem Vũ Dương an bài hoàn hảo, Ninh Phi chỉ lặng yên đứng cạnh một bên mà chờ đợi. Bà thật rất muốn đem tất cả những gì mình có bù đắp cho những thiệt thòi mà nàng phải gánh chịu bao năm qua. Đã nhiều ngày chung đụng với nàng như vậy, nhưng khi nhìn đến thái độ hờ hững, lạnh lùng tựa như không có chuyện gì của Vũ Dương thì tâm bà cũng theo đó mà đau đớn không thôi.

Hoàng đế Trục Nguyệt sau khi rời khỏi Ngự Yên cung liền một mạch tiến thẳng Ngự thư phòng để bàn bạc.

Cả một buổi chiều, ông chưa từng rời khỏi thư phòng một bước, ra lệnh cho Mộ Ưu Vân phải đem tình cảnh ngày trước hẳn khi tìm được Vũ Dương kể lại tường tận. Ông không hỏi thì thôi, nhưng vừa hỏi đến mới phát hiện nguyên lai chuyện của Vũ Dương không chỉ đơn giản là những gì ông đã tra ra, ngược lại còn rất nhiều vấn đề thâm sâu khó lường hơn. Tâm ông lúc này đau đến gần như chết lặng, thời điểm cao trào ông phải dùng tay đè lại ngực mình rồi không ngừng thở dốc từng đợt. Cho đến khi thái giám hầu bên thấy thế liền dâng lên một vài y dược ngự y đã đặc chế chuyên dụng thì mãi một lúc sau ông mới có thể bình tĩnh mà nghe Mộ Ưu Vân kể tiếp.

"Mộ ái khanh, trẫm nay muốn hỏi một chuyện đó là vì sao Vũ Dương lại phải đi tận Khiết Đan xa xôi kia chứ?" Từ trong giọng nói của Mộ Ưu Vân, ông không khó nhìn ra hẳn ta đối Vũ Dương là có tình ý, đúng là làm cho người ta phải nghiền ngẫm một phen. Lại nói thêm gần đây cũng chính vì Vũ Dương mà hẳn đã quyết tuyệt, một mực đem toàn cơ thiếp trong phủ giải tán. Thật ra chỉ là điều này thôi cũng đủ cho ông ta thấp phần vừa lòng với hẳn rồi.

Mộ Ưu Vân không biết vì sao hoàng đế Trục Nguyệt đột nhiên trong thời gian ngắn lại rất để ý chuyện Vũ Dương. Hẳn đầu tiên cũng không nghĩ nói thật, nhưng ngẫm lại mặc dù hẳn giờ không nói đi nữa, sau này khi Hoàng thượng điều tra ra thì đáp án vẫn là như thế cả thôi, không chừng bản thân khi đó lại còn mang thêm tội danh khi quân phạm thượng đi, nghĩ vậy nên hẳn liền tâu: "Mấy năm trước, khi nhận được tin Hoàng thượng ban Tuyết Lăng gả cho Thương Duật, Tuyết Lăng vốn nhỏ người non dạ, muội ấy không hiểu chuyện, lại nói làm cách nào cũng không chịu gả đi, may lúc ấy nhờ có Vũ Dương đã tự động xin đi thay thế. Ban đầu thần tất nhiên tìm mọi cách cản trở nhưng rốt cục cũng không thể làm được gì..."

"Ba!" một tiếng, hoàng đế Trục Nguyệt long nhan giận dữ, lấy tay đập mạnh lên bàn, mọi thứ thoáng cái liền bị đập nát: "Làm càn, ngươi dám tự tiện để cho Vũ Dương gả đi đến tận Khiết Đan xa xôi kia? Mộ Ưu Vân, ngươi đúng là muốn chết!" Thật ra trong lúc đó ông vẫn nuôi một chút hy vọng, hy vọng kết quả chuyện nàng đi Khiết Đan đều là giả thì tốt biết mấy, nhưng giờ ông còn có thể làm thế nào đây, hết thấy mọi chuyện trước mắt đều thật không thể thật hơn.

"Thần thỉnh tội! Thần Hoàng thượng trừng phạt!" Trước mặt tội khi quân phạm thượng này nếu như hoàng thượng muốn một mực truy cứu tiếp tục thì kết cục chính là tru di cửu tộc không sai.

Hoàng đế tức giận, ánh mắt đầy bất bình nhìn hẳn: "Tốt lắm, vậy để trẫm cho ngươi tại tội nguyên." Nhưng ông ngẫm lại một hồi cũng không đem những câu kể tiếp nói hết. Mộ Ưu Vân không chỉ là trợ thủ đắc lực của ông, hẳn thật sự cũng có những cống hiến tuy không phải gọi là vĩ đại nhưng cũng không

nhỏ. Tuy vậy ông lại không thể không nổi giận a. Nhưng nói gì nữa thì ngấm lại hiện tại trong người Vũ Dương còn có đứa nhỏ, mà nàng còn do đích thân mình từ trong Mộ Vương Phủ mang đến hoàng cung này, chỉ nghĩ đến đây ông có hơi đau đầu hỏi: "Nói, đứa nhỏ trong bụng Vũ Dương thật ra là của ai hả?"

"Hồi Hoàng Thượng đó là của thần!" Lúc này dù phải mang tội khi quân hấn cũng không ngại, chỉ vì đối tượng chính là Vũ Dương. Nàng vốn là người hấn luôn yêu thương, nếu hấn có thể cùng nàng một chỗ thì tội khi quân kia có là gì chứ? Dù phải chịu hồn phi phách tán, hấn quyết cũng không chối từ.

"Làm càn!" Hôm nay xem ra long nhan phần nộ không nhỏ, ông tiếp tục tức giận nói: "Các người thân là phụ mẫu chi dân sao lại có thể làm ra chuyện như vậy hả? Chẳng phải là đang muốn dạy hư người trong thiên hạ sao?"

"Hoàng Thượng, thần cùng Vũ Dương chính là người tình ta nguyện, nếu không phải lần này Vũ Dương ở lại trong cung thì thần sớm đã chuẩn bị cưới nàng vào cửa rồi."

Lời này vừa thốt ra làm cho ánh mắt Hoàng đế Trục Nguyệt lập tức phát sáng, ông vội vàng hỏi thêm: "Lời này của người là thật sao?"

"Thần quả quyết không dám khi quân!."

"Tốt, vậy là tốt rồi!" Ông hơi miễn nguyện, vuốt cằm quan sát. Xem ra Mộ Ưu Vân này đúng thật là đối Vũ Dương dụng tâm không nhỏ: "Vậy thì nay trẫm cho người thêm một cơ hội, ta đem Vũ Dương ban gả cho người, người có bằng lòng hay không?"

"Thần đương nhiên vạn phần nguyện ý!"

"Ừ, như thế rất tốt." Lúc trước, ông vốn chưa nói ra thân thế Vũ Dương chỉ là vì sợ Mộ Ưu Vân đối với thân thế công chúa của Vũ Dương mà có dụng ý khác, nay xem ra đã không còn cần thiết nữa liền nói thêm: "Vũ Dương thật ra chính là nữ nhi bị thất lạc nhiều năm qua của trẫm. Nàng dù sao cũng đường đường thân là công chúa, giờ lại phải chịu thiệt mà gả cho người, trẫm thật ra cũng cảm thấy rất đáng tiếc a! Nhưng nha đầu kia giờ đã mang trong người hài tử của người, không lấy e cũng không được rồi!"

"Tạ Hoàng Thượng!" Tuy rằng hấn có hơi bất ngờ về thân phận thật sự của Vũ Dương, nhưng ý nghĩ có thể cưới được Vũ Dương giờ đang vây chặt hấn, làm cho hấn vô cùng kích động đầu còn rần rở để đi lo nghĩ chuyện khác.

Hoàng đế Trục Nguyệt nghe thế liền gật gù, trong lòng tâm đắc như vừa mới xử lý xong một việc vô cùng trọng đại, cảm thấy cao hứng vô cùng: "Tốt lắm, khanh bình thân đi!"

Cho nên liền như vậy mấy ngày sau đó trôi qua, hoàng đế Trục Nguyệt âm thầm một bên tự tay an bày mọi thứ. Ông nay dù sao cũng mới nhìn nhận lại Vũ Dương, đối với sự thật này nàng quá bất ngờ khó mà chấp nhận nên trong nhất thời ông cũng khó mà đem mọi chuyện mình tính toán nói cho nàng rõ được. Đối với chuyện tiếp xúc cùng Vũ Dương mỗi ngày thái độ ông rõ ràng rất thận trọng. Mặc dù bản thân ngồi trên ngôi cao cửu ngũ chí tôn, còn là một bậc đế vương, nhưng ông không hề có loại ngạo khí cao cao tại thượng mà ngược lại đối với hành vi không mặn không nhạt của Vũ Dương lại luôn nhượng bộ, mỉm cười chông đỡ.

Đêm nay khi trở lại Ngự Yên cung dùng bữa tối, tâm tình lo lắng trong mấy ngày qua của hoàng đế Trục Nguyệt dường như hoàn toàn mất sạch, trái lại phải nói là rất tốt. Tuy nói rằng quá khứ Vũ Dương đã phải trải qua nhiều đau khổ nhưng ông hiển nhiên đối với tương lai của nàng sẽ không có chuyện không có khả năng tính toán chu toàn. Ông giờ chỉ có hy vọng duy nhất đó là phải chuẩn bị cho nàng một tương lai tươi đẹp hạnh phúc sau này.

Nhìn sang một lớn một nhỏ hai người Vũ Dương cùng Hoán Khê đang ngồi chăm chú dùng bữa, hoàng đế Trục Nguyệt muốn thử thăm dò một chút. Ông nghĩ vậy liền lên tiếng bắt chuyện cùng Hoán Khê, nhưng ánh mắt lại vẫn khăng khăng đặt trên người Vũ Dương quan sát: "Hoán Khê, hôm nay trẫm đã làm một chuyện rất tốt!" Vũ Dương tựa như đối với những lời này không hề có phản ứng gì, chỉ tiếp tục vui đùa dùng bữa, giống như một chút hứng thú cũng không có. Một bên Hoán Khê tuy nghe vậy nhưng vì tâm tình cũng không khá gì hơn nên cũng làm ngơ nhìn sang chỗ khác.

"Chuyện này thật ra đối với Vũ Dương có thể nói ít nhiều. cũng liên quan a!"

Bát đĩa trên tay bất thành linh liền hạ xuống, Hoán Khê ngạc nhiên quay đầu khăn trương nhìn ông, miệng thốt lên: "A? Là chuyện gì?"

Phát hiện Vũ Dương vẫn lãnh đạm thờ ơ như cũ, ngồi đó chuyên chú gấp từng hạt com, ông nói tiếp: "Bụng Vũ Dương nay cũng đã lớn, trẫm thật sự lo lắng để nàng ở trong cung quá lâu không tránh khỏi sẽ có lời dèm pha dị nghị cho nên đã nhận lời hứa gả nàng rồi"

"Cái gì?" Hoán Khê kích động ra tiếng, vạn lần không dự đoán được chuyện thế này lại xảy ra.

Còn Vũ Dương nghe xong liền kinh ngạc ngẩng đầu, ánh mắt gắt gao nhìn nam nhân trước mắt: "Người nói cái gì?" Một câu thốt lên, hoàn toàn không có kính ngữ mà chỉ là kinh ngạc, phải nói là vô cùng kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Mịch Yêu Dâng Trào(1)

Tình tình của Vũ Dương thế nào, hoàng đế Trục Nguyệt xem như cũng ít nhiều hiểu rõ. Cho nên đối với một câu kia rất thẳng thắn của nàng ông cũng không hề tỏ ra hờn giận, trái lại còn rất kiên nhẫn mở miệng: "Trẫm đã nhận lời hứa, đem con gả đi, đồng thời trong khoảng thời gian này ta sẽ dốc hết toàn lực đem chuyện hôn nhân đại sự của con an bài cho tốt nhất." Ông vốn đã không có nhiều con cái để nói dối, nhưng không phải là vì ông không có, mà kỳ quái chính là giờ phút này cảm giác trong lòng ông mới thật sự là của một người cha đang chuẩn bị hôn lễ cho con mình. Ông cảm thấy mình giống như đang đem con ruột đi bán, chính vì thế cho nên mới cố gắng chuẩn bị mọi thứ cho thật hoàn hảo, hy vọng Vũ Dương cũng sẽ tán đồng với những dự định, tính toán của ông.

Ánh mắt Vũ Dương lóe lên một tia âm trầm, đang định mở miệng nói gì đó lại không ngờ bị Hoán Khê nắm tay ngăn lại.

Hoàng Thượng dù sao cũng là vua của một nước, người có thể dễ dàng tha thứ cho nàng nhưng mọi chuyện đều có mức độ của nó, mà điều này Hoán Khê hiển nhiên luôn không quên một bên chú ý: "Nay Vũ Dương chỉ vừa mới trở về bên cạnh chúng ta mà thôi, có phải sắp xếp như vậy có hơi sớm không..." Ngự điệu của bà mãi mãi luôn nhẹ nhàng, ôn nhu tựa như gió xuân phơi phới, phớt nhẹ như thế, nghe vào thật rất êm tai.

"Hoán Khê, nữ nhi đã lớn dù sao cũng có một ngày nàng sẽ rời khỏi chúng ta mà thôi. Nay không bằng thừa dịp này mà an bài cũng tốt!" Giọng nói ông vô cùng nhẹ nhàng, như đang trấn an bà không cho bị kích động. Hoàng đế nói rồi, sau đó hơi cúi khom người, đối diện nhìn Nịnh Phi đem bà vây chặt trong hơi thở nồng đậm đó: "Dù sao cũng không phải gả Vũ Dương tận đâu xa hoàng cung cho lắm. Nàng nếu nhớ Vũ Dương, đương nhiên cũng có thể muốn đến thăm nữ nhi lúc nào chả được!"

Hoán Khê vừa nghe xong, tâm tình nhất thời hoảng loạn. Bà còn nhớ rất rõ ngày đó Vũ Dương cùng nam nhân bịt mặt kia đã hôn nhau triền miên thế nào. Tuy rằng khuôn mặt đã bị che đi hơn phân nửa nhưng khí phách lẫm liệt của hán tuyệt làm cho người ta không thể nào xem nhẹ. Nam nhân như thế cùng Vũ Dương một chỗ, nhìn vào đương nhiên là rất xứng đôi, mà Vũ Dương lúc ấy chẳng phải cũng vì nam nhân kia mà lệ rơi đầy mặt đó sao? Có thể thấy được nàng đối với hán dụng tình không phải là ít a! Nhưng hôm nay hoàng thượng lại đã đồng ý hứa gả nàng cho người nào cơ chứ?

"Là Vĩnh Lạc Vương Gia Mộ Ưu Vân! Đứa nhỏ trong bụng Vũ Dương vốn cũng là của hán, tự nhiên....."

Vũ Dương nghe xong, giật mình, lập tức ngẩng đầu, phút chốc không hề do dự thốt lên một tiếng: "Không.....!"

"Vì sao lại không? Đứa nhỏ trong bụng của ngươi không phải đã là của hán hay sao? Cho nên đồng ý gả cho hán chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi!" Ông hơi nhíu mày, khí tức mỏng manh khi này thoáng cũng bắt đầu trở nên nồng đậm, vì chuyện Vũ Dương phản đối mà cảm thấy phiền muộn không thôi: "Chờ thêm một thời gian nữa thì trẫm sẽ thông cáo thiên hạ để cho con có thể danh chính ngôn thuận mà hội tở quy tông, rồi sau đó sẽ ra lệnh ban hôn."

"Trong bụng ta..." trong một phút xúc động suýt chút nữa thì nàng đã không khống chế mà vạch trần ra tất cả, nhưng may mắn là nàng vẫn còn một chút bình tĩnh đã kịp thu lại. Mộ Ưu Vân quả nhiên thông minh, biết rõ nàng sẽ không nói ra sự thật rằng cha của đứa nhỏ trong bụng nàng chính là Thương Duật, cho nên nàng sẽ không có cách nào đi vạch trần chuyện hán đang nói dối, vì đó cũng chính là tội khi quân. Hán trước kia vì chuyện nàng đại gả mà mang tội này một lần, may mắn thoát chết đó có thể coi như mạng hán lớn, dễ dàng qua khỏi. Nhưng nếu phạm thêm lần thứ hai, thì không chỉ riêng Mộ Ưu Vân mang tội vào người, mà chuyện này đối với Thương Duật cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Thấy nàng bộ dạng tâm không cam tình không nguyện, hoàng đế liền ôn nhu đưa tay khẽ chạm nhẹ lên đầu vai nàng: "Vũ Dương, con đã không còn là một tiểu cô nương nữa, bản thân cũng sắp trở thành mẫu thân người ta cho nên đối với mọi chuyện cũng không cần quá mức bướng bỉnh như thế! Có lẽ Mộ Ưu Vân, trước đây hán ta có một số chuyện còn làm chưa được tốt cho lắm, nhưng bây giờ hán đã bắt đầu ăn năn hối lỗi, muốn cứu vãn mọi chuyện, con vì sao lại còn không cho hán một cơ hội để bù đắp cơ chứ? Con hãy cứ coi như mình làm mọi chuyện vì đứa nhỏ trong bụng đi!"

Vũ Dương không muốn đôi co nói thêm, chỉ yên lặng nhìn đồng hồ ăn trước mặt, đem chúng từng ngụm từng ngụm nuốt xuống, giống như đang ăn một thứ gì đó cực kỳ trần quý.

Hoàng đế Trục Nguyệt thấy vậy cũng không nói nữa, nghĩ rằng mình đã thành công thuyết phục được Vũ Dương, nhưng ông ta làm sao hiểu rõ được trong lòng Vũ Dương đang nghĩ gì cơ chứ? Nếu là chuyện mà nàng không muốn, thà rằng phải chấp nhận thịt nát xương tan cũng không ai có thể ép được nàng. Nay nàng dùng thái độ trầm mặc chỉ đơn giản là vì nàng đang suy nghĩ, muốn tìm cho mình cơ hội để thoát thoát nhanh nhất mà thôi.

Hoán Khê nhìn nàng thế này lại có chút không đành lòng. Cha và con gái, nếu có thể lựa chọn, bà tình nguyện làm cho Vũ Dương vui vẻ, nhưng mà Hoàng thượng đối với việc nhỏ nhặt thì còn có thể dung túng, bỏ qua cho tính tình bốc đồng của nàng, nhưng đại sự thì ông quyết không để gì mà nhượng bộ: "Hoàng thượng, nhiều ngày qua thân mình Vũ Dương vốn không được thoải mái, sao người không bảo Thiên Dục tư lấy cho nàng thêm một chút thuốc bổ thai đi." Bà làm ra vẻ như rất sáng khoái cổ tình đem câu chuyện nói lảng sang đề tài khác.

Tay Vũ Dương thoáng khẽ run lên, tim cũng bắt đầu đập càng thêm dồn dập. Thiên Dục tư sao? Nàng ở Hoàng cung nhiều ngày như thế, vì sao còn chưa từng nghe ngóng tới cái chỗ kia chứ.

Ông vui vẻ vuốt cằm: "Tốt, việc này nàng cứ đi phân phó Ngự Nhạc làm là được, không cần thiết phải nói với trẫm." Nói rồi ông nhìn bụng Vũ Dương mỉm cười, không ngờ cảm giác được làm gia gia cũng là một loại cảm thán a, ông nói: "Ai khanh, bất tri bất giác không ngờ chúng ta đều đã muốn già đi a!"

"Hoàng Thượng, người không nên nói đùa như thế" Đây chẳng phải là những lời kiêng kỵ không nên nói sao, càng không thể thốt ra từ miệng một đấng quân vương như ông ấy đi.

Ngược lại những lời này khi Vũ Dương nghe vào tai lại một hồi cảm động không thôi. Nàng ngẩng đầu đảo mắt nhìn qua bọn họ, rồi rất nhanh như không để ý cúi xuống tiếp tục dùng bữa.

Người một nhà ngồi thế này tuy không coi là hòa hợp nhưng tình cảnh trước mắt cũng phần nào coi như là một nhà hòa thuận. Hoán Khê và Trục Nguyệt đôi khi cũng rất muốn làm gì đó để lấy lòng nàng khiến cho người vốn lãnh đạm như Vũ Dương cũng sẽ không keo kiệt mà đáp trả một hai câu. Tuy nói chỉ là trả lời câu hỏi của họ, nhưng so với trước đây thật là làm cho người ta vui mừng không ít.

Nhân tiện Ninh Phi đề cập đến nên nàng cũng liền bắt đầu chú ý tới chỗ gọi là Thiên Dược tư.

Mỗi ngày nàng vẫn như thường lệ, ngoan ngoãn theo Ninh Phi đi lại khắp nơi trong cung. Tuy bề ngoài nàng không biểu hiện rõ thái độ nhưng trong lòng hiển nhiên lại rất chờ mong được đặt chân tới chỗ gọi là Thiên Dược tư kia. Nhiều lần nàng cùng Ninh Phi đi dạo qua không biết qua bao nhiêu nơi khác nhau trong cung nhưng chung quy nàng lại chưa từng nghe Ninh Phi nhắc lại ba chữ Thiên Dược tư ấy, mà nàng cũng chưa từng nhìn thấy chỗ nào như vậy.

Nếu như lấy tính tình chính mình, muốn ở trong hoàng cung hỏi thăm về nơi gọi là Thiên Dược tư kia thì e cũng là một chuyện không dễ dàng gì. Cho nên sau một hồi đắn đo, cân nhắc, nàng cuối cùng vẫn là hờ hững mà mở miệng hỏi: "Thiên Dược tư đem đến từ hai ngày trước thật ra dùng rất được!" Cho đến hôm nay, nàng vẫn chưa chính thức chấp nhận thân phận của mình, chưa chấp nhận chuyện mình là nữ nhi của bọn họ. Chuyện này nhìn vào tuy có hơi tàn nhẫn nhưng nếu trong nhất thời nàng thay đổi, trở nên quá mức ôn nhu thì nàng đã không phải là Điệp Vũ Dương nữa rồi. Nàng càng sẽ không vì có việc cần nhờ mà luồn cúi, trước đây thế nào nên hiện tại vẫn là giữ như thế ấy thì hơn.

"Thật không? Nếu dùng được vậy ngày mai ta lại kêu bọn họ chuẩn bị thêm một ít dược vậy!" Vốn nhất thời cao hứng nên bà nghĩ cũng muốn làm liền, rất nhanh đã bắt đầu đề tài tán gẫu thêm: "Thiên Dược tư là tư dược, vốn dĩ nơi đó chỉ chuyên chế thuốc cho Hoàng thượng hưởng dụng, mong rằng long thể người được an khang, tránh đi bệnh tật, từ xưa đến nay luôn dùng rất tốt!"

Bấy nhiêu lời đó thôi đã có thể thấy được Ninh Phi này được sủng ái thế nào, chỉ cần là những gì quý hiếm mà Hoàng đế có thì tuyệt nhiên cũng không thể thiếu đi phần Ninh Phi. Câu nói có phúc cùng hưởng thì ra chính là thế này đây: "Nuông nuông người thật sự rất may mắn!" Một câu xưng hô thế này thoát ra từ miệng của Vũ Dương làm cho thần sắc Ninh Phi càng trở nên âm đạm. Nhìn thấy Ninh Phi trước mắt như thế, Vũ Dương cũng có chút thật không đành lòng.

"Ừm, chẳng qua đây chỉ là một nơi dùng để bào chế thuốc cho Hoàng Thượng chuyên dụng mà thôi. Kỳ thật cũng nên nói thêm, Thiên Dược tư nếu nói cho chính xác thì chỗ đó chính xác là thuộc về con mới đúng!" Bà thử dò xét, đem tay mình đặt nhẹ lên mu bàn tay nàng, thấy Vũ Dương không có ý gì là bài xích, nên lòng bà nhất thời càng thêm kích động: "Nhiều nhi, lúc con còn rất nhỏ, thân thể suy nhược, yếu đuối nên thường gặp đủ loại bệnh tật trên người. Hoàng Thượng người thấy vậy nên rất lo lắng. Vì ông ta rất quan tâm đến chuyện này cho nên phái người đi khắp nơi tìm kiếm, chiêu mộ rất nhiều đại phu giỏi, sau khi đem họ vào cung, sàng lọc, chọn lựa kỹ càng mới để bọn họ ở lại làm việc trong Thiên Dược tư này."

Mỗi một câu chuyện, nguyên nhân khởi nguồn bắt đầu thì ra đều có liên qua đến nàng, chẳng những thế mà nàng còn chính là nhân vật trọng tâm, đầu đề cho mỗi một chuyện đó. Nếu đem chúng kết lại với nhau hiển nhiên sẽ tạo thành một chuỗi quá khứ cảm động không thôi. Mẫu thân của nàng thật sự không phải là người có lỗi, mà lỗi này chính là nàng không nên sinh ra trong một gia đình hoàng tộc thế này, càng sai hơn nữa chính là Ninh Phi không nên được hoàng thượng sủng ái. Nếu như không phải bà chiếm giữ vị trí độc nhất kia thì nàng có lẽ đã có thể bình bình an an mà hưởng thụ hạnh phúc.

Nhưng nàng là Điệp Vũ Dương, lại cũng chính là Nhiều Nhiêu công chúa. Mà càng không thể ngờ hơn bởi vì số phận đưa đẩy, nàng giờ đã trở thành nữ nhân của người ta, hiện còn đang mang trong mình đứa con nối dõi của người nam nhân là Thương Duật kia. Tệ hơn hết là mối quan hệ giữa hân và cha nàng lại như hai đường thẳng song song, vĩnh viễn cũng không thể có cùng một tâm điểm.

"Sau đó, ta còn nghe người ta nói Thiên Dược tư cần phải được xây gần đầm hồ thì mới có thể hoàn toàn hấp thụ được tất cả tinh hoa tốt nhất của thiên nhiên cùng vạn vật cho nên người liền bố trí cho nó được xây dựng trong ngự hoa viên, bên cạnh hồ nước. Trong đó họ còn bố trí rất nhiều những ngự y tinh tình đặc biệt thận trọng, tỉ mỉ, giao cho bọn họ nhiệm vụ chăm sóc nuôi trồng dược thảo. Bất cứ khi nào bước vào bên trong, người ta lập tức sẽ bị một mùi thơm rất nồng của dược thảo xông thẳng vào mũi, hương thơm của nó lượn lờ trong không khí từng chút thấm vào da thịt, dù cho có rời khỏi nơi đó thì hương vị kia vẫn sẽ mãi lưu lại trên cơ thể thật lâu sau mới tàn đi hết." Chỗ đó nếu như muốn nói là một hiệu thuốc thì cũng không sai chút nào. Dù Ninh Phi cũng không thường hay lui tới, nhưng mỗi lần đến lại lưu luyến không chịu về cho nên Hoàng thượng thường hay cẩn nhắc, căn dặn bà nói rằng nơi đó vốn được tính rất mạnh, ông không muốn bà ở lâu nơi đó vì sợ dược tính của nó sẽ làm ảnh hưởng đến thân thể của bà. Nay ngẫm lại bà cảm thấy những chuyện ông ấy lo lắng thật cũng quá phô trương đi, dù sao tất cả đều là thuốc, hân phải có ích cho cơ thể mới đúng chứ, bằng không sao nơi đó có thể trồng ra được nhiều loại dược quý đến thế.

Ánh mắt nàng lơ đãng cúi xuống, khi nhìn đến bàn tay mịn màng trắng nõn của Ninh Phi thì không khỏi cảm thán. Thân thể này của nàng vốn chính là do bà ban cho, nhưng bàn tay của nàng lại không được một phần mềm mại như bà, ngược lại còn rất thô ráp; lại nói nơi đó giờ còn có thêm một vết sẹo xấu xí bị in lại từ một lưỡi dao kia.

Lòng bàn tay nàng có một vết sẹo rất dài, Ninh Phi ở cạnh nàng bấy lâu hiển nhiên không phải không nhìn thấy, nhưng bà lại không dám đi hỏi. Bởi vì bà biết rất rõ mỗi một vết thương trên người Vũ Dương đều mang theo trong đó một câu chuyện vô cùng bi thương, nếu nhắc lại bà thật sự sợ hãi mình sẽ khơi gợi lên những ký ức đau lòng của nàng ngày xưa, càng sợ bản thân bà không có cách nào đối mặt với những đau đớn mà nàng đã phải chịu đựng trước đây. Tay thoáng hơi nâng lên, không chút để ý vô ý chạm nhẹ lên vết sẹo rất sâu kia: "Hôm nay vừa vận được rãnh rồi, nếu không hãy để ta dẫn con đến đó nhìn một chút chịu không? Một chỗ như thế Vũ Dương hân sẽ là rất thích đi?"

Vốn vừa muốn rút tay trở lại, nhưng bị lời nói sau cùng của bà làm chấn kinh, lòng nàng thoáng kích động không thôi, lại còn vô cùng vui sướng. Rất nhiều ngày trôi qua như thế, dù nàng đã âm thầm tìm kiếm nhưng thì ra chỉ là uống phí khí lực mà thôi, nghe Ninh Phi nói vậy liền thuận theo nhanh chóng gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167: Mịch Yêu Dâng Trào(2)

Đám người Ninh Phi nói xong liền chậm rãi tiến đến Thiên Dược tư. Đọc theo cả đoàn đường đến đó Ninh Phi vô cùng vui vẻ, trên mặt đầy ý cười cùng mãn nguyện. Điệp Vũ Dương vốn cũng đã chờ đợi thật lâu mới có thể đến được chỗ này nên mặt mày cũng rất sáng lạn, hưng phấn như một tiểu hài tử được người cho kẹo.

Vừa đặt chân bước vào Thiên Dược tư, bọn họ đã nhanh chóng cảm nhận được một mùi cổ hương thơm mãnh liệt của thảo dược xông thẳng vào mũi. Mặc dù trời lúc này đã hơi vào đông, nhưng nhìn vào khoảng sân rộng lớn trước mặt lại làm cho người ta không khỏi ngạc nhiên; khắp nơi đâu đâu cũng là thảo dược mọc um tùm xanh tươi, chúng dường như không hề bị thời tiết làm ảnh hưởng, chứng tỏ nơi này được người ta chăm sóc rất chu đáo. Một khi đã bước vào đây, người ta thật sự khó mà phân biệt được hiện tại vốn đang là mùa nào bởi trước mắt họ là một thảm hoa với đủ mọi màu sắc, sắc màu khác nhau cũng tượng trưng cho đủ loại thảo dược khác nhau. Những cánh hoa nhỏ nhắn, mũm mĩm, sức sống bùng bùng trái ngược hoàn toàn so với thời tiết khắc nghiệt của mùa đông ngoài kia làm cho người ta cảm thấy uể oải, mệt mỏi; ngược lại khi đặt chân đến đây, dù chỉ là đứng nhìn chúng thôi cũng cảm thấy cơ thể tràn trề sức sống.

Bước vào Thiên Dược tư, Ninh Phi liền xung phong làm người dẫn đường, đem Vũ Dương đi giới thiệu chung quanh một lượt. Tất cả những thảo dược nếu trong khả năng mà bà biết được, bà đều không ngần ngại nói hết công dụng của nó cho nàng biết. Nhìn bộ dạng Ninh Phi lúc này chẳng khác nào một đứa nhỏ, đang rất háo hức đem đồ quý hiếm của mình ra khoe, làm cho bất kỳ ai nhìn vào cũng không thể không ngạc nhiên mà phải mở to hai mắt.

Nói chuyện được một hồi mới thấy vị tổng quản Thiên Dược tư đang hấp tấp chạy đến, sau đó ông ta rất kính cẩn hành lễ, mời hai người vào bên trong ngồi nghỉ ngơi. Ninh Phi vào trong liền cho người nhanh chóng tiến đến xem xét vết thương trong lòng bàn tay của Vũ Dương. Sau khi đại phu xem xét kỹ lưỡng đâu đó thì nhẹ lắc đầu. Ông nói vết thương này vốn bị cắt quá sâu, lại là vết thương cũ cho nên thật sự không còn cách nào mà trị khỏi được.

Ninh Phi nghe xong hộc máu lập tức đỏ lên, cảm thấy vô cùng có lỗi với nàng. Nhưng ngược lại Vũ Dương nghe xong chỉ mỉm cười cho qua, thái độ tựa như một kẻ ngoài cuộc nhìn đến tất cả mọi chuyện diễn ra trước mắt, nàng càng không nói gì thêm. Vết thương này đây chính là vì hấn mà ra, nàng bị thương quá nặng cũng có lẽ bởi vì yêu hấn quá sâu, sớm đã không còn có bất cứ ngoại lực nào có thể tác động để đem chúng xóa đi. Mặc dù vết sẹo kia nhìn vào thật xấu xí, nhưng đây chính là vết tích ghi lại khoảnh khắc họ từng trải qua cùng nhau, mà nỗi đau kia tất nhiên cũng chính vì hậu quả của việc yêu nhau quá mức sâu đậm.

Thừa dịp Ninh Phi cùng thái y trò chuyện, Vũ Dương liền lợi dụng thời gian này trong phòng đi lại tham quan một chuyến.

Đi vào một căn phòng thuốc bên trong, nàng nhìn thấy trên kệ cao thấp chung quanh đang chất đầy mấy chục lọ thuốc. Ánh mắt vừa quét qua một lượt nàng không khỏi cảm thán, nơi này nếu so với một hiệu thuốc lớn nhất kinh thành e rằng chỉ có hơn chứ không kém. Xem ra thuốc trong Thiên Dược tư này rất phong phú và đa dạng, lại có thể chế ra rất nhiều loại thuốc khác nhau cho nên muốn trong khoảnh khắc tìm ra được hân thiên chi tâm e rằng đây không phải là một chuyện dễ dàng gì.

Mặt khác hân thiên chi tâm còn là một loại thuốc quý hiếm, đương nhiên sẽ không bày ra ở những chỗ mà người ta có thể dễ dàng nhìn thấy được. Nàng ở trong phòng chứa thuốc, tìm kiếm khắp nơi một lượt, hầu như tất cả mỗi bình thuốc trên kệ nàng đều đã xem qua, sau đó nàng lại sang một gian phòng chứa thuốc khác, nhưng nhìn khắp nơi cũng không có chút khởi sắc nào làm cho nàng trong phút chốc có hơi thất vọng, gần như đã muốn từ bỏ. Cố gắng kiên trì đi vào một phòng chứa thuốc khác, nhưng khoảnh khắc vừa đặt chân vào nơi này, nàng liền có một cảm giác khác biệt, nơi này hoàn toàn không giống như những phòng thuốc mà nàng đã đi qua trước đây.

Vũ Dương nhẹ bước đi vào trong, phát hiện chung quanh nơi này không có chừng nhiều loại thuốc như những gian phòng trước, ngược lại trong phòng chỉ cất giữ duy nhất một con hân thiên (ve sầu) lâu năm. Toàn bộ cách bài trí trong phòng này tất nhiên cũng hoàn toàn khác hẳn so với những căn phòng trước, diện tích khỏi nói càng rộng hơn rất nhiều so với những căn phòng trước đây mà nàng đã đi qua. Tất cả những lọ thuốc trong này đều được làm bằng vàng, nhưng làm cho nàng không thể dời đi tầm mắt đó chính là một cái lọ bằng thủy tinh rất tinh xảo, bên trong chứa một con hân thiên lâu năm, trên người nó mang đủ mọi màu sắc rất sống động. Nó có lẽ được ngâm lâu năm nên cơ thể nhìn vào đã cứng ngắt, nhưng toàn thân lại trong suốt, hoàn toàn có thể nhìn thấu tận bên trong. Hân thiên được ngâm trong thuốc trong tư thế đang giương đôi cánh, chỗ trước ngực nó làm người ta không thể không chú ý vì vị trí trái tim kia hiện lên ánh sáng đỏ rực, mà đây cũng chính là chỗ bắt mắt và đẹp nhất của nó.

Nàng trước đây chưa từng được ngắm vẻ đẹp nào như thế, mà vẻ đẹp hiếm có này của hân thiên chi tâm này cũng là lần đầu tiên. Quả nhiên làm cho người ta thật không nỡ mà dời đi tầm mắt.

Nàng nhìn khắp mọi nơi một lượt, trong phòng này tựa hồ chỉ có duy nhất một lọ thuốc đó là hân thiên chi tâm. Trong đầu suy nghĩ, tay cũng cùng lúc muốn vươn đến chạm lấy nó.

“Ngươi muốn làm cái gì?” Giọng nói lạnh lùng của nam tử từ phía sau vọng lại, mang theo đó là khuôn mặt âm lãnh đến đáng sợ, thành công chặn lại hành động vừa rồi của Vũ Dương.

Vũ Dương thoáng xoay người, trên mặt cũng không lộ một chút gì là kinh hoàng. Nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa vịn chạm đến con người thâm trầm của Trúc Nguyệt.

Nhìn Phi đứng một bên thấy vậy liền đẩy nhẹ Trúc Nguyệt một chút, rồi sau đó mỉm cười tiến đến bên Vũ Dương, tay chỉ chỉ vào hàn thiên chi tâm nói: "Có phải thấy nó rất đẹp không?"

"Đúng vậy, rất đẹp!"

"Đây là hàn thiên chi tâm, là một vật cực kỳ quý hiếm, không ngờ chỉ cần dùng một ít dược thảo ngâm chung với nó thì đã trở nên hồng nhuận, phát sáng đẹp đến thế kia. Thời gian ngâm càng lâu, nó càng ngày càng đỏ hơn, mà công hiệu chữa bệnh của hàn thiên chi tâm này lại càng không thể tưởng tượng. Trước hết, sau khi bắt được phải đem nó phơi khô ba năm, ngâm sơ ba năm, rồi ba năm sau lại phải thay vào dược thảo khác để ngâm chung với nó. Mỗi một quá trình đều phải dùng thêm những dược thảo khác nhau, nhờ vậy nó mới có thể biến đổi ra đủ loại màu sắc như thế. Nếu như con thích, lần sau ta sẽ bảo họ làm một cái cho con tiêu khiển được không?"

Vũ Dương cũng không gấp rút mà đáp lại câu hỏi vừa rồi của Nhìn Phi, nàng chỉ im lặng vừa nghe vừa nghiền ngẫm.

"Hoán Khê, nàng lại nói bậy gì thế? Hàn thiên chi tâm sao có thể đem ra mà chơi? Sức khỏe của nàng sao có thể đem ra mà đùa giỡn chứ!" Ông ta cho người tìm kiếm vất vả nhiều năm như thế mới có thể kiếm ra được hàn thiên chi tâm này. Thời điểm khi bị mất đi Nhiều Nhiều, cũng may nhờ có hàn thiên chi tâm này mà cơ thể vốn đã suy nhược đến không thể chữa trị của Nhìn Phi mới có điểm khởi sắc, giúp Nhìn Phi thoát khỏi bóng ma tâm lý vì mất đi đứa con của mình. Nó đã đem cơ thể đang từ trong quỷ môn quan của bà mà cứu sống lại, nếu không phải nhờ có hàn thiên chi tâm thì sợ Nhìn Phi và ông sớm đã thiên thủy vĩnh cách. Ánh mắt ông quét về Vũ Dương một cái, rồi liền bước đến dìu Nhìn Phi đi ra ngoài: "Thôi thôi, mau hồi cung đi!"

Nhờ có Nhìn Phi ở một bên nói giúp nên ông mới buông tha phòng bị, không tiếp tục truy cứu chứ bằng không chỉ mỗi việc có người động đến hàn thiên chi tâm mà thôi cũng đủ để cho ông ta giận dữ trong một thời gian dài.

Từ ngày đó trở đi, Nhìn Phi tuy vẫn tiếp tục tới lui trò chuyện như trước nhưng mặt khác bà cũng âm thầm đánh giá thái độ của Vũ Dương. Bề ngoài nàng coi như vẫn bình thường nhưng lại có chút không thích hợp, nhưng không thích hợp chỗ nào thì bà lại không thể nói rõ.

Ngày qua ngày, Vũ Dương cũng như trước đây, không có bất cứ động tĩnh gì. Dù sao hàn thiên chi tâm kia được người trong cung canh giữ nghiêm mật như thế, dựa theo bản lĩnh của nàng quả quyết không có khả năng mà lấy nó vào tay dễ dàng. "Nurong nurong, người thật sự muốn hỏi cái gì?" Vũ Dương hơi quay người lại, tuy này giờ nàng vẫn thông thả ngồi đó đọc sách, nhưng vẫn biết được Nhìn Phi đang ngồi một bên mà đánh giá mình nên bèn chủ động lên tiếng hỏi.

"Vũ Dương dường như rất có hứng thú đặc biệt đối với hàn thiên chi tâm kia đi!" Bà nhớ lại chuyện mấy ngày trước, tính tế nói ra ý nghĩ trong đầu của mình. Vũ Dương đối với loại dược kia đặc biệt rất nhạy cảm, thậm chí còn chủ động hỏi mình chuyện về Thiên Dược tư lần này. Thật ra bà cũng không khó có thể thấy được nàng rất muốn hỏi thêm về hàn thiên chi tâm, lại nói ngày đó khi ở Thiên Dược tư chẳng phải nàng còn chủ động lên đi tìm kiếm đó sao. Nàng đặc biệt rất hiếu kỳ với hàn thiên chi tâm, chuyện này Nhìn Phi đương nhiên nhìn ra được. Đây thật sự không phải là chuyện mà theo tính tình thường ngày của nàng có khả năng làm ra như vậy.

"Dạ không sai!" Giấu giấu điểm điểm, ngược lại không chừng còn gây ra thêm nhiều hiểu lầm, rồi rầm mà thôi.

Một câu thừa nhận dứt khoát như thế ngược lại Nhìn Phi nghe xong lại không biết phản ứng thế nào cho phải: "..."

Đối mặt trước sự kinh ngạc của Nhìn Phi, Vũ Dương cũng không may mắn hỏi hận về câu trả lời vừa rồi của mình: "Bởi vì muốn cứu một người, còn là một người rất quan trọng!"

"Không thể không có hàn thiên chi tâm sao?"

"Dạ!"

"Vũ Dương có lẽ còn không biết, toàn bộ hoàng cung này chỉ có mỗi một mình con là được nhìn đến hàn thiên chi tâm kia mà thôi! Phải trải qua rất nhiều năm tinh luyện, nó mới có thể được cho vào ngâm thành thuốc như thế. Mà nay hàn thiên chi tâm kia còn chưa đến lúc phải lấy ra, cho nên tác dụng của thuốc cũng không phải là tối ưu nhất"

"Sao? Chỉ có duy nhất một cái hay sao?" Xem ra chẳng lẽ nàng chỉ có thể buông tay từ bỏ cho ý định này ư?

"Cũng không nhất định như vậy! Ta có thể tìm đến hoàng thượng để xem người liệu có biện pháp nào khác nữa không! Con cũng đừng nóng vội quá!" Sợ nàng nghe xong sẽ không được vui mà rời đi khỏi hoàng cung nên Nhìn Phi liền khẩn trương giải thích thêm. Ánh mắt nhìn đến Vũ Dương, một lần nữa bà cố trấn an nàng, khẳng định nói: "Nhất định là sẽ có biện pháp, yên tâm! Yên tâm!" Bà là đang cố thuyết phục Vũ Dương, cũng là đang tự an ủi chính mình, mong rằng nàng sẽ không vì thế mà rời đi.

Biết được khổ tâm của Nhìn Phi, Vũ Dương lại càng khó xử, không dám nhìn thẳng vào mắt của bà. Tình thương yêu của một người mẹ được phơi bày một cách trắng trợn như thế nàng nhất thời không quen, không thể không lảng tránh. Nàng sợ nếu quá gần bó thân thiết, một ngày nào đó nàng phải rời đi, chẳng phải sẽ càng sinh thêm nhiều đau khổ hơn sao? Bởi vậy vẫn là không cần rơi vào tình cảm ám áp đó, không cần để tâm chính là tốt nhất.

Chương 168: Mịch Yêu Dâng Trào(3)

Đêm nay Trục Nguyệt cùng quần thân đãi tiệc, trong phòng giờ này chỉ có Vũ Dương đang ngồi một bên xem sách, còn Ninh Phi thì một bên khác bận rộn may vá một ít quần áo trẻ con.

Chỉ những lúc như vậy thì tâm tình cũng về mặt Vũ Dương mới hoàn toàn thả lỏng. Nàng đôi khi cũng ngừng đọc quyển sách trong tay, đem nó đặt xuống bên cạnh, lẳng lặng nhìn đến Ninh Phi đang ngồi may vá bên cạnh. Chuyện thù thù thế này nếu đối với những gia đình bình thường thì đó là chuyện rất dĩ nhiên, nhưng nay nhìn thấy chính tay Ninh Phi đích thân may từng mũi kim đường chỉ để làm ra quần áo cho hài tử trong bụng mình thì trong lòng nàng lại dâng lên một cổ cảm động không thôi, có lẽ này mới chân chính gọi là tình thân đi.

“Nương Nương, Hoàng Thượng phái nô tài đến đây thỉnh nương nương cùng công chúa dời giá đến Hối Tân Điện một chuyến!” Tuy rằng thân phận của Vũ Dương cho đến hôm nay vẫn chưa chính thức dùng lễ nghi mà thông cáo cho mọi người, nhưng hoàng đế Trục Nguyệt vẫn không quên dặn dò phân phó mọi người phải dùng lễ nghi đối nàng như một công chúa, còn chuyện nhận thức tổ tông bất quá chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nghe thấy có người đến báo Ninh Phi có hơi lo sợ, không cẩn thận vô tình bị kim đâm vào ngón tay, bà thấy vậy vội nhanh chóng để tay vào miệng hút mành, ánh mắt khó xử nhìn sang Vũ Dương: “Có thể đi đến đó không?” Nói xong bà hơi nhịu mảy, có lẽ cây kim kia vừa rồi đâm vào cũng không phải nhẹ.

Thái độ nhàn nhã vuốt nhẹ mái tóc, Vũ Dương cũng không nhìn lên liền trả lời: “Có thể!”

Công chúa sao? Chuyện đã đến nước này nàng đâu còn khí lực nào để phản bác chứ, chỉ đành thuận nước dòng thuyền mà thôi. Hoàng thượng càng sẽ không đi trung cầu ý kiến của nàng thế nào, cho nên giờ đây nàng không đồng ý, e rằng cũng sẽ không xong.

Cứ như thế, hai người liền theo thái giám, đi thẳng đến Hối Tân điện. Vì có thánh chỉ ban xuống nên bọn họ vừa đến nơi thì đã có người khác cung kính dẫn vào bên trong.

Nhìn thấy Ninh Phi đến, mặt rồng bỗng chốc tươi cười: “Tốt lắm, mau hai người mau đến đây, ngồi xống cạnh trẫm.” Ông hấp tấp lôi kéo hai mẹ con ngồi xuống bên cạnh, hứng trí bừng bừng nhìn sang Vũ Dương: “Trẫm muốn nhân đây giới thiệu với các khanh một chút.”

Có thể phản đối sao? Đều là đã đem nàng đi đến bước này, đặt giữa đoạn đầu đài mới nói cho nàng biết rằng giờ phút này nàng đã không còn đường lui, và lại chuyện này càng không phải là chuyện gì xấu xa gì mà cần giấu diếm. Dù sao tất cả hành động trước mắt này nguyên nhân chính bởi vì ông quá sốt ruột, nóng vội để nàng có thể sớm nhận lại thân phận mà thôi.

Nắm lấy bàn tay nàng kéo nàng đứng lên, Trục Nguyệt cũng không ngại bộ dạng hiện tại Vũ Dương chính là phụ nữ đang mang thai, hướng triều thần cất cao giọng nói: “Vị này chính là nữ nhi bị thất lạc của Trẫm năm đó, Cạnh Văn trưởng công chúa, nhi nữ đã bị mất tích hết mười sáu năm giờ nàng rốt cuộc cũng đã trở về. Hôm nay, vừa vặn thừa dịp có đủ mặt bá quan văn võ, ta muốn thông cáo đến toàn mọi người để nàng có thể chính thức hồi tổ quy tông.”

“Cạnh Văn trưởng công chúa giờ đã hồi cung, hẳn đương nhiên do lòng thành của hoàng thượng đã được Thiên đế cảm động, đây đúng là một chuyện rất đáng chúc mừng a!”

“Đúng vậy a! Thần xin bái kính Cạnh Văn trưởng công chúa, công chúa điện hạ thiên tuế thiên tuế!”

“Hoàng thượng vạn tuế, công chúa điện hạ thiên tuế!”

...

Thấy mọi người đồng loạt tung hô nhi nữ như vậy, lại nhìn qua bá quan bên dưới cử chỉ vô cùng kính cẩn, không hề có bất cứ nửa điểm đùa cợt, ngược lại hoàn toàn bày ra bộ mặt chân thành, thật tâm chúc mừng cha con Trục Nguyệt có thể đoàn tụ ông thấy hẳn nguyện vô cùng. Trưởng công chúa Cạnh Văn nhìn vào là nẫu người hiền lương thực đức cho nên ai nấy cũng có thể thấy được thật ra hoàng đế vốn đã có ý định công khai từ trước. Trục Nguyệt lại cố tình chọn đại tiệc tối nay thông báo rõ ràng là muốn cho bọn họ phải đường đường chấp nhận thân phận công chúa của nàng dù rằng trên người nàng hiện còn mang thai. Vấn đề này không nói cũng biết là chuyện khó khăn cỡ nào, nhưng hoàng đế cha nàng lại làm được rất lưu loát từ đầu đến dưới.

Ngoảnh lại nhìn sang biểu hiện trên mặt của Ninh Phi lúc này, phát hiện trên mặt bà giờ cũng tràn ngập ý cười cùng mãn nguyện. Nàng nhẹ bưng lên chén rượu trên tay, tiếng nói thanh thoát chậm rãi cất lên: “Cạnh Văn xin tạ ơn các vị, ta trước xin kính mọi người một chun!” Đã lỡ sai rồi thì cứ để mặc vậy, nàng chỉ đành phóng lao theo lao mà thôi.

Ánh mắt của mọi người đầy vẻ tán thưởng khi nhìn đến phong thái tự nhiên cùng khí chất hào phóng của Điện Vũ Dương, trên mặt họ không có chút gì là dè dặt mà ngược lại còn rất vui vẻ đón nhận. Loại khí chất thanh cao cùng phóng khoáng này hoàn toàn mang hơi hám của hoàng tộc không cần nói cũng

biết, thêm vào đó là dung nhan thanh lệ thoát tục kia không gì sánh bằng có thể thấy rõ nàng là người rất phóng khoáng, làm mọi chuyện gì cũng là hoàn toàn theo ý của mình.

Sau khi một phen khách sáo chào hỏi lẫn nhau, đại tiệc cũng từ từ chậm rãi hòa hợp. Trục Nguyệt lúc này không chút e dè, ánh mắt trực tiến nhìn thẳng vào Trữ Văn Quân nói: "Tam Hoàng tử, giới thiệu với người một chút đây chính là tiểu nữ Nhiều Nhiều của trẫm, không biết người có từng gặp qua nàng chưa?"

Vũ Dương nghe thấy không rõ chuyện gì nên lập tức ngừng đầu, khoanh khắc ngược lên nàng vừa vặn chạm phải ánh mắt mệnh mông ý cười như nước của Trữ Văn Quân? Vừa nãy vì đông người nên nàng cũng không chú ý kỹ, không thể ngờ được hẳn thế nhưng lại ở chỗ này? Hẳn vì sao cũng đến hoàng cung này chứ? Ngày ấy khi nàng tuyệt tình, tàn nhẫn nói lời chia tay với hắn, hẳn không phải đã buông tay không vui bỏ đi rồi sao? Tại sao hiện tại còn bày ra nét mặt tươi cười hớn hở như thế?

"Đã gặp qua, lúc trước ở biên cương đã từng thấy nàng!" Bưng lên chén rượu, ánh mắt coi thường lẫn khiêu khích phóng sang Mộ Ưu Vân, rồi rất thông thả từ từ đem chén rượu mình từng một ngụm uống cạn: "Nay nghe trong thành lan truyền chuyện Hoàng Thượng người phải gả đi nghĩa nữ mới vừa nhìn nhận, ta tự nhiên cũng không thể bỏ qua chuyện tốt như thế đành đến đây một chuyến xem thế nào mới phải!"

Lời đồn trong nhân gian? Nghĩa nữ? Thân thể của nàng từ khi nào lại có thêm một loại như thế chứ? Mà chuyện hứa gả này lại đã bắt đầu bàn bạc từ khi nào a?

"Tam hoàng tử, người dường như đã quá mức tự tin rồi, tương lai Vũ Dương nàng đã được hoàng thượng hứa gả cho ta!" Mộ Ưu Vân cũng không chịu yếu thế, ngửa đầu một hơi uống cạn khiêu chiến của Trữ Văn Quân.

Trữ Văn Quân cười càng thêm sáng lạn, ánh mắt chuyển hướng nhìn sang Trục Nguyệt: "Hoàng thượng mong ngài nói rõ một chút đi? Công chúa thật ra cũng không phải là nghĩa nữ vốn như lời đồn kia, không phải bây giờ mới chính là lúc nên suy nghĩ đề cập nhắc chọn lựa kỹ càng lại từ đầu sao?" Nhìn thấy Trục Nguyệt đối với Vũ Dương vô cùng sùng bái yêu thương, có thể chứng minh đây thật sự chính là tình thân ruột thịt không giả: "Hơn nữa chuyện hôn nhân đại sự là của công chúa, có phải chúng ta cũng cần nên nghe ý kiến công chúa một chút hay không?"

Trục Nguyệt nâng chén rượu lên rồi lại cao giọng cười to. Trường hợp như vậy thật sự là làm cho người ta vô cùng phấn khích đi, ông cảm thấy hứng thú bùng bùng nói: "Tốt, tam hoàng tử nói thật không sai!" Chỉ như thế thôi có thể thấy được Vũ Dương của ông, mị lực quả thực phi phàm hơn người. Mà đối với chuyện này thì hiển nhiên bất kỳ người làm cha mẹ nào lại không cảm thấy hạnh diện cho được chứ?

"Vậy ý của hoàng thượng người là cũng đồng ý cho ta cùng Vĩnh Lạc vương gia cạnh tranh công bằng một phen sao?" Cũng không cần thiết phải người lừa mình dối người làm gì, cho nên hắn càng không cần lòng vòng quanh co, hướng chỉ lòng hắn đối với Vũ Dương cũng là nhất kiến chung tình, khác cốt ghi tâm.

"Như thế rất tốt, nếu chính Tam hoàng tử đã muốn cùng với Vĩnh Lạc vương gia cạnh tranh công bằng ta cũng không phản đối, nhưng mà ta nói trước Cảnh Văn công chúa cũng không phải là người dễ tính gì đâu!" Trong giọng nói ông mang đầy tia sùng bái, nhưng cũng hoàn toàn không giấu được một ít thương xót trong đó.

Yêu thương thoáng chốc cuộn cuộn, liên tiếp ập đến, từng chút chạm nhẹ vào lòng nàng làm nàng không cách nào né tránh, nhất thời say mê mù mịt đến quên cả nam bắc.

Vết thương trong lòng Vũ Dương từ lâu vốn đã hơi khép miệng trong phút chốc bị chạm đến bỗng trở nên loang lỗ, cứ thế từng trận gầy vò nàng.

...

Đại tiệc vẫn kéo dài, tất cả mọi người hiển nhiên đang rất sôi nổi, hào hứng bàn luận chuyện chung thân đại sự của nàng. Ngay cả Ninh Phi người vốn kiêu lòi, ngẫu nhiên cũng cất tiếng cười hạnh phúc mỗi khi nghe nhắc đến hai chữ trong tên của nữ nhi. Bởi vậy mới biết tình thương của phụ mẫu thật không phải nhỏ.

Ngược lại Diệp Vũ Dương không có ý kiến gì, về mặt trầm tĩnh, điềm đạm nhìn hết thấy mọi chuyện trước mắt.

Nàng ngồi đó lẳng lặng nhìn về mặt đất ý dạt dào của Trữ Văn Quân cùng ánh mắt đang ẩn nhẫn lừa gạt của Mộ Ưu Vân, trong lòng lại dâng lên một cỗ lo lắng. Nếu Trữ Văn Quân đã biết được tin tức nàng sắp thành thân, như vậy Thương Duật làm thế nào mà không biết được chứ? Nghĩ đến vậy nàng không khỏi cảm thấy trong lòng như đang bị kim châm, tâm thần cũng bắt đầu bất ổn không yên.

Đợi cho đến khi yến tiệc xong xuôi, tâm Vũ Dương bị treo từ trên cao rốt cục cũng được thu lại. Đối với Trữ Văn Quân thân phận chỉ là hoàng tử của một nước nhỏ mới gây dựng nhưng Trục Nguyệt vẫn rất nhiệt tình, tiễn hắn ra về, sau đó một nhà ba người họ mới trở lại Ngũ Yên cung.

Đến nơi, nàng vội vàng hướng Trục Nguyệt cùng Ninh Phi hành lễ cáo lui, sau đó nhanh chóng ra lệnh cho tất cả ti nữ lui ra, không cần phải theo hầu nàng.

Cổ hít sâu một hơi, trong lòng tuy rằng có vô vàn tường niệm, nhưng giờ khắc này dưới sự đề phòng nghiêm ngặt trong hoàng cung, nàng thật tình nguyện những chuyện mình đang suy đoán là sai.

"Kẹt" một tiếng, cửa phòng thoáng cái bị đẩy ra, nhìn thấy gian ngoài không có bóng dáng của người nọ xuất hiện, tâm nàng bất giác thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng lòng cũng không tự chủ cảm thấy thật cô đơn.

Sau khi dần dần hoàn hồn lại, nàng mới cảm nhận được một cổ khí phách quen thuộc truyền đến, từng chút từng chút bao phủ toàn bộ tâm phòng.

Tâm nàng mạnh mẽ thu lại, chẳng lẽ....

Cước bộ bên dưới càng thêm hỗn loạn, nàng cấp tốc chạy vọt vào phòng trong, đã thấy người kia đang nhàn nhã tựa người nằm trên giường thượng. Một khắc nhìn đến hân, nàng suýt chút nữa đã bị ngất đi, cổ gât gao lấy tay bám vào bình phong nàng mới có thể đem cơ thể chống đỡ, đứng vững một chút.

“Như thế nào? Sắp phải thành thân liền không nhận ra ta nữa sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Rắn Trọc Đau Khổ (1)

Không để ý đến lời nói châm chọc vừa rồi của hân, Vũ Dương chỉ nhẹ thở dài một hơi, đem tâm mình thả lỏng. Suốt cả một đêm ròng, lòng nàng lúc nào cũng bồn chồn không yên, nhưng giờ phút này nhìn thấy hân hiện diện trước mặt thì tâm mình đã nhẹ đi nhiều, lòng cũng an tâm một chút.

Nhưng ngược lại, khi Thương Duật nhìn thấy thái độ này thì cho rằng nàng cố tình thờ ơ, trong lòng bỗng nhiên bị một cơn giận không biết từ đâu ập đến, càng không thể dễ dàng bỏ qua. “Nàng chẳng lẽ đã quên tất cả rồi sao?” Lời nói thốt ra ần ần lửa giận, vẻ mặt lại càng trở nên nghiêm nghị. Hân trước giờ tự cho rằng mình luôn không chế rất tốt, nhưng không hiểu sao mỗi lần ở trước mặt nàng, hân lại không cách nào kiềm chế.

Vũ Dương nghe xong một chút cũng không nảy nẩy bận tâm, để ý đến lửa giận của hân, chỉ bình tĩnh nhìn hân hỏi: “Chàng vào đây bằng cách nào?”

“Ta nếu còn không tới đây, có phải nàng sẽ mang theo hài tử của ta mà đi lấy người khác hay không?” Lời nói tuy vậy nhưng hân vẫn không quên trả lời câu hỏi vừa rồi của nàng: “Đương nhiên là lên vào!”

Lên vào? Nàng ngẫm lại cũng thấy thật buồn cười, nam nhân đỉnh thiên lập địa như hân thế nhưng đứng trước mặt nàng lại nói đến hai từ “lên vào” sao? Khỏe mỗi bất giác hơi cong lên, nàng nhìn người trước mắt, cảm nhận lửa giận trong mắt hân hình như đang từ từ dịu xuống. Không tự chủ nàng cười càng thêm vui vẻ, đồng thời trong phút chốc cũng quên hết những chuyện vốn không vui trước đây. Nàng đột nhiên phát hiện thì ra bản thân mình chắc cũng điên rồi, khi biết được hân không ngại mạo hiểm tính mạng mà lên vào cung thì tâm tình lại vui vẻ đến vậy, còn là vì một câu nói kia của hân mà trong lòng dâng lên một tia vui sướng. Thiên sanh, tâm nàng có phải đã sớm không còn thuộc về nàng nữa rồi không? Cho nên hiện tại mới cảm thấy thích thú, hưởng thụ khi nghe hân nói như vậy.

Trong lòng vốn đang suy nghĩ mông lung, nàng cũng không nghĩ bước đến cạnh hân, chỉ là xoay người từng bước đến phía sau bức bình phong để chải đầu rửa mặt. Nàng làm vậy không phải vì cố tình làm cao không muốn để ý đến hân, mà nàng vốn muốn mượn hành động này để che giấu xúc động của mình, đem tâm tình đang kích động của mình dần xuống. Mọi chuyện xảy ra trước mắt không biết từ lúc nào đã vượt quá khả năng, phạm vi khống chế của nàng, cho nên nhất thời phát hiện thật sự có chút trở tay không kịp.

Thương Duật kinh ngạc nhìn đến một màn trước mắt, tâm tình vừa rồi còn đang dần dần tốt đẹp phút chốc bay đi mất sạch, mà hân cũng không biết mình phải làm sao đây? “Điện Vũ Dương, nàng muốn thế nào hả?” Hân hy vọng có thể hưởng thụ lâu hơn nụ cười của nàng, nhưng khi bị nàng quăng lại cho mình bóng lưng thì tư vị trong lòng thật không thoải mái tí nào. Hân nhanh chân bước đến từ phía sau, đột nhiên ôm chặt vòng eo của nàng nói: “Nàng lại cố tình chọc ta?”

“Ta không có!” Chẳng lẽ bọn họ đã tách ra lâu lắm rồi sao? Nàng sao có thể quên mất tính tình nam nhân này bá đạo thế nào? Hân sao có thể dung túng tưng tặc cho người khác xem nhẹ sự hiện diện của mình chứ? Càng không dễ dàng bỏ qua khi nàng không để hân vào trong mắt?

“Không phải muốn ta đến đây nhìn nàng một cái sao? Không phải nàng nói nếu như ta đến không kịp, nàng sẽ không chịu chờ ta nữa sao? Giờ ta đã đến chẳng lẽ nàng đã muốn chờ không kịp nữa rồi ư?” Bên tai không ngừng truyền đến giọng nói nỉ non của hân làm cho tất cả kích động vừa rồi cũng dịu xuống. Hân trầm giọng hỏi: “Cho nên mới có chuyện nàng định gả cho người khác sao?”

“Không có!..Ta không có!” Nàng gấp gáp, một mực đem những lời chỉ trích vừa rồi phủ nhận hoàn toàn. Vũ Dương hơi nghiêng đầu nhìn hân một cái, rất muốn nói cho hân biết bản thân nàng từ trước đến giờ thật ra vẫn là kiên trì một lòng một dạ không đổi. Nhưng lời còn chưa thốt ra xong, nàng phát hiện ánh mắt Thương Duật đang lóe lên tia giảo hoạt hiểm cô, bộ dáng rất thỏa mãn cho thấy ý đồ đã thực hiện được: “Chàng là có ý?”

Hân cười càng thêm vui vẻ, vòng tay bên dưới càng ôm nàng chặt hơn. Thương Duật khó khi tâm tình phấn chấn như lúc này, rất cao hứng mở miệng: “Được rồi.... được rồi! Mà nàng đó đừng lộn xộn nữa, ta đã lâu không có ôm nàng, hãy để ta ôm thêm một chút! Nàng chẳng lẽ không nhớ ta hay sao? Hay là nàng còn đang oán ta đến chậm hử?”

Duy nhất chỉ một câu này của hân đã làm trái tim Điện Vũ Dương đang đập như trật đi một nhịp, hoảng hốt không thôi: “Không, không phải vậy!” Nàng khẩn trương không ngừng đem lời hân phủ nhận. Giờ phút này nàng mới hiểu được cho dù trước đây có gầy dựa ra sao, cần thận đề phòng thế nào thì

bản thân nàng cũng phải thừa nhận một sự thật mình sống đã trăm luân mà nàng lại còn một chút cũng không phát hiện được. Nàng cảm thấy thật mệt mỏi, không muốn cứ tiếp tục giãy dụa nữa, lẳng lặng đem người tựa vào người hắn. Không sai, hắn mạo hiểm lên vào đây chẳng phải là muốn nhìn nàng một chút hay sao? Nếu bản thân nàng cũng ngày đêm mong nhớ muốn nhìn thấy hắn vậy còn ở đây nháo cái gì? Chi bằng cứ để mọi chuyện diễn ra tự nhiên không phải tốt hơn sao!

“Nữ nhân thật cứng đầu!” Mặc dù là câu trách mắng nhưng giọng điệu hắn một chút cũng không hề tức giận, lại còn muốn cố ý nói lảng sang chuyện khác: “Á, mà nàng làm sao lại trở thành nghĩa nữ của hoàng đế Trục Nguyệt kia đi?”

Vũ Dương nghe hỏi liền khần trương, đem mình thoát khỏi vòng ôm của hắn. Nàng muốn tận mắt nhìn rõ tất cả xúc cảm, tất cả hi vọng ẩn ố trên mặt của hắn lúc này hỏi: “Chàng làm thế nào biết được?” Tuy ngữ khí thốt ra rất nhẹ nhưng trong lòng đang rất sợ hãi. Nếu như có một ngày hắn thật sự biết được nàng chính là nữ nhi của Trục Nguyệt, không biết phản ứng sẽ thế nào, càng không biết còn có bao nhiêu phong ba kéo tới đây?

“Điệp Vũ Dương, nàng hãy nghe kỹ cho ta, ta đây không cho phép! Kể từ giây phút nàng gả cho ta liền kiếp này nhất định coi như đã hoàn toàn thoát ly khỏi Thương Quốc. Ta càng không chuẩn cho nàng trở thành nghĩa nữ của hắn, không cho phép!”

“Không thể ả?” Chi mới là nghĩa nữ thôi mà hắn đã khần trương như thế. Thái độ hắn quyết tuyệt thế này rõ ràng chứng tỏ địa vị của nàng trong lòng hắn không phải là nhỏ. Nàng thật sự lo sợ vấn đề này trong tương lai sẽ trở thành chướng ngại rất lớn trong việc hắn quyết định công thành, vì vậy hiện tại mới dứt khoát ép buộc nàng như vậy.

“Dù kiếp này nàng không người thân thích ta tuyệt đối cũng không đồng ý!” “Có lẽ hắn là người quá tàn nhẫn, cũng có lẽ kiếp này Vũ Dương sẽ là người vô cư, nhưng còn có thể thay đổi được gì sao? Thiên sanh vốn đã định kiếp này hắn và Trục Nguyệt không thể đội chung trời, mà nàng e chỉ phải chấp nhận số mệnh cả đời phiêu linh, trăm luân trong đau khổ.”

“Suy nghĩ cái gì?” Nghe hắn hỏi nhưng nàng không buồn nói thêm gì nữa, lại càng không cách nào thoát ra vòng ôm kia, chỉ có thể tiếp tục dựa vào trong lòng hắn. Tất cả mọi chuyện thật sự đến quá đột ngột, tâm lý nàng một chút cũng chưa kịp chuẩn bị. Đột nhiên có một phụ thân ở ngôi cửu ngũ chí tôn, có một mẫu thân được ngàn vạn người sùng ái, thêm vào còn có người nam nhân ngạo nghễ trước mắt này. Người còn ta mất vốn từ lâu đã là phương thức tồn tại duy nhất giữa nam nhân và phụ thân nàng, mà nàng đến lúc đó lại phải làm sao đây? “Nhưng mà người gả cho chàng căn bản cũng không phải là ta!”

Hắn hít mạnh một hơi, nữ nhân này đúng là hoàn toàn có năng lực đem hắn bức điên mà: “Cùng ta động phòng không phải là Mộ Tuyết Lăng, mà chính là nàng. Nàng nếu dám hồng hạnh vượt tường ta nhất định sẽ cho nàng chết rất đẹp mắt đấy!” Hắn vốn đang kích động cho nên từng lời nói ra đều giống như ra lệnh, buộc nàng phải tuân theo.

Sống chết của nàng từ khi nào đã hoàn toàn bị nắm trong tay hắn chứ? Thật sự buồn cười mà! Ánh mắt thoáng cái càng thêm kiên định, nàng không chút do dự nhìn thẳng vào mắt hắn, từng câu từng chữ thốt lên: “Đêm động phòng của ta ở vào cái năm mười bốn tuổi đã không còn nữa rồi. Đối với chàng ta từ lâu đã là hồng hạnh ra tường không phải sao? Nếu bởi vì vậy mà phải chết ta chẳng phải đã chết mấy trăm lần rồi đi!” Nàng nói xong đem mặt nhẹ khép hờ, một chút cũng không muốn nhìn đến lửa giận của hắn.

Nàng chẳng lẽ đã quá hy vọng hảo huyền sao? Lại nói thân tình cốt nhục mười mấy năm chẳng lẽ chỉ vì một câu hắn không muốn liền phui sạch thành tro bụi? Nhưng thật ra nàng cũng mơ ước muốn có người thân của mình, vào những thời điểm bất lực mệt mỏi nàng có thể dựa dẫm, được che chở bởi một vòng ôm ấm áp như bao người khác, còn có thể trong lòng người nọ mà âm thầm gọi nhỏ hai tiếng “Mẫu thân”. Hai tiếng đó có thể thốt ra đối với nàng mà nói thật cũng không dễ dàng gì.

Thương Duật đem nàng đẩy ra, ánh mắt lạnh lùng dò xét nhìn nữ nhân cao ngạo trước mặt: “Điệp Vũ Dương, nàng là cố tình ôm hận từ lâu, muốn trêu chọc cho bốn vương tức giận phải không?” Hắn rít từng chữ từ trong kẽ răng, dù thanh âm không phải lớn nhưng hoàn toàn không có nửa điểm gì là ôn nhu.

“Ta không phải trêu chọc chàng, cũng không rảnh để cho chàng trêu chọc mình!” Nàng chậm rãi xoay người đưa lưng đối diện với lửa giận của hắn, nhưng thoáng cái trông mặt cũng trở nên cay xốt.

Có lẽ hắn vẫn chưa thật yêu nàng, cho nên sẽ không đi để ý.

Nếu thật sự yêu, thật sự để tâm thì hắn sẽ không yêu cầu nàng một cách quá đáng như thế? Nàng sao có thể mù quáng đến nỗi đem tình thân ruột thịt của mình vất vả tìm ra, đem tất cả khát vọng cùng tương niệm bao nhiêu năm qua mà vứt bỏ đi chứ?

“Nàng hôm nay quả thật kiêu ngạo nhỉ? Cho nên cũng đâu thèm để mắt đến một kẻ vương gia lục thành thấp bé tận phía bắc xa xôi như ta đây?”

“Nếu chàng muốn nghĩ vậy thì cứ cho là vậy đi!”

“Được thôi nàng giỏi lắm, nếu đã muốn như vậy thì tương lai đừng nên hối hận!” Hắn lạnh lùng phun ra những lời này xong, liền nhanh chân rời khỏi tầm phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: 158.2:rắn Trọc Đau Khổ (2)

Vũ Dương thờ dài một hơi, cuối cùng hần vẫn đã bỏ đi. Tính tình bá đạo trước nay của hần vốn chưa từng thay đổi mà nàng ngược lại đối với sự khí thế này vẫn tham luyến không thôi. Và cũng chính vì thế mà nên giờ phút này nó càng giống như một thanh kiếm lợi hại không ngừng từng chút đâm sâu vào lòng nàng. Trong lòng bỗng dưng dâng lên một tia đau đớn, nhanh chóng lan ra rồi dần dần thấm sâu tận xương cốt làm cho trái tim nàng phút chốc rơi vào bi thương vô hạn cùng hỗn loạn không thôi.

Một dòng lệ nóng không biết từ khi nào đã đóng đầy hốc mắt, nàng cảm thấy kể từ khi có thai bản thân mình dường như cũng ngày một trở nên yếu ớt.

Thì ra mọi thứ bất quá chỉ là do nàng đã tự mình ảo tưởng mà thôi, chắc bởi vì từ lâu trong thâm tâm nàng quá khát khao có được tình yêu nên ngẫu nhiên khi được hần ban cho một chút ôn nhu liền không tự chủ mà trầm luân, càng đắm càng sâu. Nay nghĩ lại mới phát giác thật ra hần đã từng bao giờ nói qua tiếng yêu với nàng đâu? Hay hần từng vì nàng mà liều cả mạng sống chứ? Chỉ là từ lần trước khi nàng đứng ra chặn một kiếm kia thì bọn họ mới dây dưa thành ra thế này, nàng chẳng lẽ còn chưa tỉnh ngộ sao?

Vết sẹo nơi lòng bàn tay thoáng cái cũng truyền đến từng trận âm ỉ khó chịu.

Nàng hơi miết nhẹ mới cảm thấy nơi đó vẫn còn có chút đau đớn.

Bỗng nhiên có một vòng tay từ phía sau, ôm trọn lấy chiếc bụng rất tròn của nàng:”Vũ Dương, ta phải bắt nàng làm sao bây giờ?”

Hành động của hần cực kỳ ôn nhu, nhẹ nhàng lướt đến, chạm qua thân thể nàng đem tất cả nỗi giận khi nãy gần như hoàn toàn biến mất, có chăng chỉ còn một chút dư âm rất nhỏ mà thôi:”Nếu đã vô tình như vậy thì những giọt nước mắt này lại vì ai đây?”

Hai người bọn họ một quá mức bá đạo, còn một lại quá mức kiêu ngạo. Cho nên tình yêu giữa họ luôn kèm theo đau đớn trần trọc, dây dưa luân hồi mãi mãi không dứt, mà nỗi nhớ nhung kia cũng sẽ biến thành sợi dây thừng, đem cả hai từ từ vây chặt bên trong. Vì thế khi một trong hai người bị thương tổn thì họ sẽ không ai nhường ai, càng không ngần ngại thương tổn đối phương, cho đến khi cả hai đều máu tươi đầm đìa mới thôi.

Dù cho thế sự có thay đổi thế nào thì hần vẫn mãi luôn là một người kiêu ngạo, lại không ngờ ở trước mặt nàng hần lại tự nguyện chấp nhận hạ mình, nhưng nhường mà quay đầu lại thế này.

Hần làm như vậy không phải vì bất kỳ nguyên nhân gì khác mà chỉ vì hần không thể buông tay thoát khỏi đoạn nhân duyên này.

Lời nói đầy thâm tình vừa rồi của hần chẳng những không làm cho nàng vui đi phần nào thương tâm ngược lại nước mắt càng lúc càng tuôn ra nhiều thêm.

“Được rồi, ta sẽ không ép nàng nữa, nếu nàng muốn thì cứ nhận bọn họ đi!” Hần vừa nói vừa không ngừng rải đầy những nụ hôn lên mặt nàng, hôn cả lên những giọt nước mắt nàng. Từ trước tới giờ hần đối với nàng luôn luôn là không có cách như thế. Mỗi lần nhìn thấy nàng đau lòng thì tâm của hần so với nàng lại càng đau hơn, vì thế hần biết mình tốt nhất nên nhường một chút thì mọi chuyện sẽ êm đẹp: “Chỉ cần nàng vui vẻ, bình an, ta hiển nhiên sẽ không đi ép buộc nàng làm gì!”

Vũ Dương vốn không phải buồn bực vì chuyện mình không thể nhận bọn họ, mà chính là vì nàng không thể xem nhẹ thái độ hồ hững của hần đối với nàng. Từ nhỏ vốn đã không có ai dựa vào, nàng cũng không cần bất cứ người nào thương hại lại càng không cho phép bất cứ kẻ nào giẫm đạp lên tự tôn của mình, nhưng trái tim vốn từ lâu đã trao trọn cho hần, mặt khác lại không có cách vứt bỏ tôn nghiêm chính mình cho nên mới bị dẫn dắt trong đau khổ thế này.

“Nếu ở trong này mà nàng cảm thấy thoải mái, có thể làm cho nàng được khuây khỏa, vậy để ta an bài một chút chịu không?”

“Được!!” vấp vấp lắm mới có thể ngăn không cho nước mắt tiếp tục rơi xuống, Vũ Dương nghĩ lại cảm thấy thái độ của mình vừa rồi hình như có hơi quá đáng, nhưng hần trái lại không giận mà chiều theo nàng:”Không sợ sẽ chiều ta đến hư sao?”

“Nếu có chút như vậy mà đã sợ thì còn làm được gì chứ?” Hần cảm thấy bản thân mình khi nói câu này đúng là đầu óc có vấn đề mà. Nhưng ngay từ khoảnh khắc nàng rời khỏi quân doanh tiến vào trong phủ thì hần biết bản thân đã bắt đầu chấp nhận khuất phục dưới kiêu ngạo của nàng:”Ta nếu không để ý thì đã sớm rời đi rồi, nhưng bởi vì nàng là Diệp Vũ Dương, mà nữ nhân ta rất để ý cũng chính là nàng a. Nhưng mà Vũ Dương, nàng hãy đáp ứng ta, tương lai vô luận có phát sinh chuyện gì, lần sau nếu ta quay lưng bỏ đi, nàng cũng không cần quá mức tuyệt tình như thế, bằng không ta thật sợ hãi chính mình sẽ không có dũng khí mà quay đầu thêm một lần nữa!”

Nàng làm sao có thể nói là không cảm động được chứ? Hần đã thổ lộ đến nước này, từng lời từng chữ đều thốt ra từ chính miệng hần chẳng phải đây đã là nhượng bộ lớn nhất rồi hay sao? Nàng nhìn hần thẳng thắn nói:”Được!” Đã đủ, nàng cảm thấy đã rất đầy đủ, có thể ở trước mặt hần không cần kiềm chế chính mình, có thể giữ được kiêu ngạo vốn có như trước, lại còn hưởng thụ được tất cả yêu thương và đau xót từ hần thì nàng còn có gì để cầu nữa đây! Nàng nhìn hần dè dặt hỏi:”Nếu như một ngày nào đó, ta thật sự trở thành nghĩa nữ của hoàng đế Trục Nguyệt, chàng sẽ thế nào?”

“Không sao cả, mặc dù nàng là nghĩa nữ của hần, nhưng nàng mãi mãi là nữ nhân của ta, kiếp này và kiếp sau kiếp sau nữa!”

Thế là xong, nam nhân này như thế nào lại có thể thốt ra những lời như vậy chứ? Nàng nhất thời khó xử đành tránh ánh mắt hần, cố tình nói lảng sang

chuyện khác: "Thật lạnh!" Nàng tự cho mình một lý do, để bản thân được tựa cả vào lòng hắn, hấp thụ cảm giác lạnh lẽo nhưng cũng rất ấm áp đang tỏa ra từ người hắn giữa đêm khuya lạnh lẽo thế này.

Thương Duật rất tự nhiên đem nàng ôm chặt vào lòng, còn vì nàng kéo chăn cho ngay ngắn: "Tốt lắm, nàng cứ ngoan ngoãn ngủ một giấc ngon đi"

"Chàng đêm nay cũng ngủ lại đây với thiếp đi!"

"Được" Hắn mỉm cười đem đầu vùi chặt nơi hóm cổ của nàng, tham lam hít lấy hương thơm trên người nàng.

Trong lúc ngủ mơ, nhìn thấy trước mắt cảnh đẹp xuân về hoa nở. Diệp Vũ Dương trên người đang mặc một bộ y phục màu trắng như tuyết, mái tóc đen như mực xõa dài phía sau, càng làm cho khuôn mặt nàng thêm nhỏ nhắn nhưng cũng không kém phần ôn nhu xinh đẹp. Tay nàng cầm quyển sách, bộ dạng chăm chú ngồi đọc dưới gốc cây hoa đào, từ xa nhìn lại, nàng phảng phất tựa như một tiên nữ vừa hạ phàm, chung quanh không hề dính chút bụi trần, càng không bị khói lửa nhân gian làm nhuốm bẩn.

Một trận gió nhẹ không biết từ đâu thổi đến kéo theo những cánh hoa đào rơi là tả trong không trung rồi từ từ đậu lại trên chiếc áo trắng muốt của nàng. Chiếc áo trắng thoảng cái được tô đẹp thêm bởi những chấm hồng làm người nhìn vào chẳng những say vì đào kia mà xuân phong trong lòng cũng lâng lâng nhộn nhạo khó tả.

Thương Duật chậm rãi tỉnh lại, con ngươi lấp lánh ý cười, vòng tay ôm nàng vốn chưa từng nói lỏng giờ trái lại càng lúc càng gắt gao ôm chặt hơn.

Ở trên ghế quý phi, nàng gần như đem cả người nhập vào trong vòng ôm ấp áp của hắn. Hắn thấy vậy liền nhẹ nhàng đem nàng ôm đến trên giường.

Trong mơ ánh mắt nàng và hắn đang nhìn nhau đây đưa đột nhiên khóc mắt liếc qua nhìn thấy Ninh Phi cùng Trục Nguyệt không biết đã đứng nơi đó từ bao giờ. Nàng liếc sang liền phát hiện nét mặt giận dữ cố, u oán cố của hắn giờ đang nhìn mình chăm chăm. Nàng thoảng mở cánh môi mọng, nhưng lại không thốt lên được lời nào.

"Diệp Vũ Dương, ngươi gạt ta! Thì ra ngươi chính là nữ nhi của hắn, ngươi trước giờ vốn luôn gạt ta, làm cho ta mê muội trầm luân, làm cho ta không thể không chế bản thân sau đó trở thành trò cười cho Thương Quốc các ngươi!" Ngữ khí không nặng không nhẹ, nhưng từng câu từng chữ không ngừng đập vào làm cho màn nhĩ nàng đau đớn, so với cảm giác bị rơi vào mười tám tầng địa ngục thì nỗi đau này có lẽ càng đau đớn hơn nhiều.

"Không! Không! Ta không có!"

Hắn "hừ" lạnh hai tiếng, rồi chậm rãi xoay người, không hề ngừng lại, từng bước từng bước rời đi, từ từ biến mất trong một mảnh mông lung hỗn độn trước mặt.

"Vũ Dương, nàng tỉnh! Mau tỉnh lại!" Một bên Thương Duật giống như bị nàng dọa sợ, hắn vốn đang mãi mê nhìn nàng, lam tham muốn đem dung nhan của nàng khắc họa lại trong trí nhớ lại không nghĩ nàng ngủ thế nào đến nỗi rơi lệ như thế.

Từ trong mơ bừng tỉnh, Vũ Dương nhìn người nam nhân trước mắt, thấy là hắn nàng lúc này mới giật mình nhận ra tất cả thì ra vốn chỉ là một giấc mộng.

Địu dàng lau đi nước mắt của nàng, Thương Duật mở miệng nói: "Lại nằm ác mộng sao?"

Không sai! Trong mộng nhìn đến hắn từng bước rời đi, nàng liền khóc đến tỉnh giấc. Là do đã yêu quá sâu đậm hay là vẫn tham lam muốn trầm luân trong ôn nhu của hắn đây, nàng thật sự đã không phân biệt được? "Không sao, thiếp chỉ muốn ngủ thêm một chút nữa thôi!" Nàng không muốn kể lể nhiều thêm, vì đã có quá nhiều chuyện xảy ra làm cho nàng cảm thấy cả người giờ đây thật sự rất mệt mỏi a.

Bên tai nàng lần nữa truyền đến tiếng thở dài, cảm nhận bàn tay hắn đang vỗ nhẹ sau lưng, không lâu sau nàng cũng từ từ thiếp đi một lần nữa.

"Trong lòng của nàng rốt cuộc là ẩn ẩn bao nhiêu đau đớn dằn vặt đây chứ? Ngay cả trong mơ cũng khóc đến tỉnh lại?" Đêm càng lúc càng sâu, mà nước mắt của nàng cũng càng ngày càng làm cho đầu óc hắn mơ hồ đến mờ mịt, khó hiểu.

Hắn cần không phải là một người luôn chạy theo sau mình, mà chính là người có thể cùng hắn sống vai mà đi. Nàng có lẽ không thể làm được gì cho hắn nhưng có thể bầu bạn bên cạnh đây mới chính là nguyện vọng duy nhất của hắn.

Mới sáng tỉnh mơ Thương Duật sớm đã rời đi, chăn giường vốn vẫn còn hơi ấm có thể thấy hắn rời đi chưa lâu mà chân trời đã ửng lên một màu trắng ngà, chứng tỏ hắn ra đi như thế này thật sự là rất nguy hiểm.

Nghĩ vậy môi nàng bất giác cong lên, nụ cười lại càng thêm ấm áp. Vì chính nàng, hắn ban đêm không ngại mạo hiểm xông vào hoàng cung, lại cũng vì chính nàng hắn đã phải nấn ná, chậm chạp không muốn rời đi.

Phản tình này đối với nàng thật sự quá nặng, phản yêu này thật sự cũng quá sâu đậm đi.

Từ khi Trục Nguyệt đồng ý cho Trữ Văn Quân cùng Mộ Ưu Văn cạnh tranh công bằng để xem ai có thể lấy được Vũ Dương thì hắn cũng thuận nước dong thuyền, thường xuyên tiến vào hoàng cung hơn, còn Mộ Ưu Văn ngược lại cũng kể từ đó lại biệt tăm mất dạng, không thấy bóng dáng.

Sự xuất hiện của Trữ Văn Quân nhất thời cũng làm cho cuộc sống trong cung của Vũ Dương ít nhiều thêm phần thú vị. Một người vốn ít nói, còn một kẻ lại thích lái nhái, hai hình ảnh đối lập nhưng lại tạo cho người ta cảm giác bọn họ thế nhưng càng thêm xứng đôi. Lại nói Trữ Văn Quân dung mạo xuất chúng, càng nhìn vào càng thấy cảnh đẹp ý vui, làm người người không khỏi yêu thích. Tuy vậy hắn không chỉ có dung mạo tuyệt mỹ, mà còn là

người miệng lưỡi rất khôn khéo, biết cách khơi chuyện cho nên mỗi lần đều làm cho Trúc Nguyệt và Ninh Phi cười đến đầu óc choáng váng.

“Vũ Dương, hài tử của nàng thật ra không phải là của Mộ Uu Vân đúng không?” Hắn ngả người ra phía sau, quần cò đang cầm trong tay cũng cố tình thả chậm một nhịp, ánh mắt Trữ Văn Quân tò mò muốn nhìn thấu phản ứng của nàng lúc này.

Ngón tay thanh mảnh đang nâng quần cò lại không có dấu hiệu nào là run rẩy, nét mặt nàng cũng không nhìn ra bất kỳ một tia gợn sóng.”Ai nói?”

Ninh Phi ngồi một bên nhìn bọn họ chơi cò, nghe thấy câu hỏi kia trong lòng cũng lập tức khẩn trương nhưng khi nhìn đến vẻ mặt bình tĩnh không hề biến sắc của Vũ Dương thì bà mới cảm thấy yên tâm. Thật ra bà rất mong muốn Mộ Uu Vân chính là hắc y nhân bị mất lần kia, không chỉ vì hắn là người được hoàng thượng coi trọng, sủng ái mà còn bởi vì hắn không hề có ý ghét bỏ dù nàng là người đã từng bị gả đi Khiết Đan. Những điều này bà chính là nghe được từ miệng của Hoàng thượng, cho nên giờ đây bà mới rất cục hiểu rõ vì sao trước đây Vũ Dương lại xuất hiện bên cạnh Thương Duật, và vì sao khi đó hắn lại đối xử với nàng như thế.

Nghĩ đến nam nhân Thương Duật kia không hiểu sao bà lại thấy hơi rùng mình, cảm giác không rét mà run.

“Chỉ là nghe người ta nói mà thôi!”

“Người nếu muốn nghĩ như vậy thì cũng chẳng sao cả.” Chỉ một câu này thôi đã đem hắn đánh bại hoàn toàn. Tiếp đó Vũ Dương không để ý phất tay nói: “Thôi không chơi nữa, người một ván cũng chưa từng thắng qua, thật là nhàm chán!”

Ánh mắt Ninh Phi đầy tán thưởng khi nhìn thấy nàng không bị ảnh hưởng dù là một chút bởi câu nói kia. Đây hiển nhiên vốn cũng chính là phong cách của nàng a.

Trữ Văn Quân nghe xong, ánh mắt liếc sang một bên, bộ dạng xem ra thập phần ủy khuất: “Nương nương, người xem, nàng ta rõ ràng là đang chê cười kỹ nghệ của ta kém cỏi đây mà!”

“Vẫn là có hơi kém một chút, đây cũng không cho là nàng đang chê cười người!” Ninh Phi mỉm cười, cũng theo đó mà trêu ghẹo Trữ Văn Quân một chút.

“Tốt, nàng ta rõ là cật lực, có gan thì tới đây đấu khẩu với ta này!!!”

“...” còn có cái kiểu đấu khẩu này sao? Trước giờ hình như chưa từng nghe thấy.

“Làm sao vậy? Sợ rồi à?”

Nhận lấy chiếc khăn từ trong tay người hầu đưa lên, nàng lau tay mình một chút rồi chỉ thản nhiên nói: “Sợ, ta sợ không so được với chiếc lưỡi dài của người.” Nói xong vươn tay cầm lấy quyển sách bên cạnh rõ ràng có ý tiễn khách.

“Điệp Vũ Dương, ta ngày đầu tiên phát hiện miệng lưỡi người thế nhưng thật độc nha!” Nàng thế mà còn dám mắng hắn lưỡi dài, quả thực quá đáng mà.

Cũng không buồn nhìn hắn một cái, Điệp Vũ Dương giờ đây chỉ chuyên tâm đọc những dòng chữ thật nhỏ trong sách.

“Thôi, ta đi về trước đây.”

“Được, bản cung đưa người” Ninh Phi mỉm cười từ từ đưa hắn xuất môn.

Vừa nghe Ninh Phi mở miệng, Trữ Văn Quân lúc này mới nở nụ cười tươi còn hơn hoa: “Nương nương, người thật tốt!” Hắn thủy chung không rõ, vì sao một người tao nhã như Ninh Phi, lại có thể sinh hạ một nữ tử lạnh lùng như Điệp Vũ Dương không nhiễm bụi trần mà lạnh lùng như vậy cơ chứ?

Hai người nói nói cười cười rồi đi. Lúc này Vũ Dương mới khép lại quyển sách trên tay nhưng chú ý mới thấy nơi đầu ngón tay kia giờ đang siết chặt đến trắng bệch. Không còn nghi ngờ gì Trữ Văn Quân kia gần như đã biết được chân tướng, lần này hắn thế nhưng ở trước mặt Ninh Phi thử nàng, đơn giản chỉ là muốn nhắc nhở nàng phải chú ý một chút, hơn nữa hắn còn cố tình muốn Ninh Phi có thể làm nhân chứng, cho dù ngày sau có phát sinh bất cứ sự tình gì một người được Hoàng đế sủng ái như Ninh Phi có thể đứng ra chứng minh rằng đứa nhỏ kia hoàn toàn không phải là của Thương Duật.

Thái độ Trữ Văn Quân thận trọng như vậy có thể thấy được sự tình lần này không phải là nhỏ, Mộ Uu Vân kia lại chậm chạp chưa từng lộ diện có phải cũng vì liên quan đến chuyện này hay chăng? Nếu là có liên quan vậy thì hắn ta thật sự là đang muốn làm gì đây?

Trăm mối lo nghĩ nhất thời không thể thông suốt, đọc sách cũng không vô, nàng chỉ đành phải trở về phòng nằm nghỉ.

Không chờ Điệp Vũ Dương phiền lòng dò đoán sâu thêm, sau giấc ngủ trưa, người chậm chạp đã lâu không chịu xuất hiện là Mộ Uu Vân đã tìm đến cửa.

Ninh Phi có lẽ quá mệt mỏi, cho nên đến giờ vẫn không thấy bóng dáng. Trong phòng chỉ có hai người đang ngồi đối mặt cách nhau một chiếc bàn.

Một lúc lâu sau Mộ Uu Vân dường như cũng không có ý mở miệng, hắn chỉ là lẳng lặng thưởng trà. Ngẫu nhiên đôi khi phát ra thanh âm va chạm của chén, tiếng va chạm thanh thúy vang lên trong đại sảnh càng rõ, lại du dương, nghe vào tựa như tiếng suối, tĩnh tế đến mê người.

Hắn không nói lời nào, Vũ Dương cũng không buồn mở miệng, mặc dù trong lòng có rất nhiều chuyện muốn hỏi nhưng nàng cũng không thém lên tiếng.

Mãi một hồi lâu sau, Mộ Ưu Vân mới mỉm cười nói: “Vũ Dương, trấn định cùng đậm mực của nàng dường như chưa bao giờ lung lay trước bất cứ một nam nhân nào.” Đối với hần lời tán thưởng này chính là lời tận đáy lòng của hần, cũng mang theo biết bao bất đắc dĩ trong đó. Nàng luôn như thế thanh tâm quả dục đối mặt hết thảy, có hay không khi đứng trước Thương Duật kia nàng cũng là bộ dạng không chút để ý này?

Ngữ khí của hần đã làm cho nàng phần nào hiểu rõ mục đích lần thăm này: “Vương gia muốn nói chuyện gì?”

“Thương Duật, hần ta thế nhưng không sợ chết, lại dám đến Hoàng thành này, nàng nói xem ta sẽ làm thế nào?”

Nàng bất ngờ ngẩng đầu, mâu gian hiện lên một tia kinh hoàng, chẳng lẽ hần đã muốn. ...

“Người làm sao biết được?” Bởi vì quá mức quan tâm cho nên nhất thời mới bị rối loạn; bởi vì rất để ý nên tâm nàng mới hoảng loạn một đoàn thành ra thế này.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 171: Bức Vũ Dương Phá Thai

“Như thế nào? Khẩn trương sao?” Lời nói Mộ Ưu Vân mang theo tia cười lạnh. Tuy rằng trong lòng sớm đã sáng tỏ nhưng lòng hần vẫn không tránh khỏi vài phần thương cảm: “Nàng ở tù lâu kia bất quá là cố ý để cho ta nhìn thấy, đúng không?”

Nét mặt Vũ Dương thoáng hơi trầm xuống, nàng dù vì tình cảm riêng tư thật ra cũng không muốn lại làm tổn thương bất cứ kẻ nào nhưng chung quy vẫn không cách nào có thể làm cho tốt đẹp đôi đường, liền một bên trọng một bên khinh. Nhưng nhìn nhân gian chung quanh nàng mà xem, thật ra ai là nặng mà ai mới là nhẹ đây? Đơn giản chỉ là phải xem lòng mình có nguyện ý hay không mà thôi.

“Là vì hần, đúng không?”

“Không sai!” Tính tình Điệp Vũ Dương chính là như thế, có là có không liền không. Vốn nên nói một tiếng xin lỗi nhưng nàng lại không cách nào thốt lên chỉ phải tiếp tục thương tổn người khác.

Hần gặt gao bế mâu, rồi sau đó hít thật sâu một hơi, Mộ Ưu Vân lần đầu tiên cảm thấy cõi lòng mình rã rời tan nát.

Cả người rất nhanh tàn mác một lại bi thương, càng lúc càng nồng đậm, nét mặt cũng không hề che đậy, đem sự vô lực cùng cô đơn phơi bày, làm cho người ta nhìn càng không cách nào dời mắt. Trước đây hần vốn là người nàng để trong lòng, là chính nam nhân nàng từng mong có thể phó thác cả đời, nhưng nay trong lòng đã có một nam nhân khác thay thế, nàng còn vì người nọ đến tận nơi đây để tổn thương hần.

Nàng chung quy không phải là người chung tình, nếu như không nói chính là một người vô tình và tàn nhẫn.

Rất lâu sau, dù đau thương trên mặt dần dần tan đi, nhưng ánh mắt lại không thể che đậy, phát ra tia sáng long lanh, lấp lánh lệ quang: “Vũ Dương, làm thế này nàng không cảm thấy áy náy sao?”

“Có, nhưng ta không thể không làm” Tổn thương Mộ Ưu Vân có đau chính là lòng nàng đau, nhưng không có Hương Lăng, đó là nỗi đau của Thương Duật, thậm chí đánh mất đi có thể là cả một sinh mạng.

Mộ Ưu Vân chậm rãi gạt đầu, cắn răng nói: “Vũ Dương, nàng không bao giờ nói dối, cũng bởi vậy mới có thể đã thương người khác một cách tuyệt tình, triệt để như thế này, làm cho người đau đến nỗi không thể nào hô hấp.” Hần đây chẳng phải là đang trách nàng thành thực đồng thời cũng lên án sự tàn nhẫn của nàng hay sao?

Đau không? Dĩ nhiên là đau, bị chính người mình yêu làm cho thương tích đầy mình, đó là một loại đau đón đến cỡ nào. Nếu như đã không thương, cứ im lặng tiếp tục như vậy thì cuộc sống hần sẽ biến thành ra cái dạng thế nào đây? Vũ Dương so với ai đều rõ ràng bản thân, nếu như nàng đã không thương, mặc dù có thể đến bên nhau, tương lai chắc chắn còn đau đớn hơn nhiều. Cho dù nàng có lẽ có thể cứ lạnh nhạt mà sống, nhưng còn hần, đến lúc đó hần sẽ thành ra cái dạng gì đây?

Thương Duật từng nói qua, lạnh lùng của nàng có thể làm cho người ta nổi điên. Mộ Ưu Vân con người này trước giờ luôn sống nội tâm, là một loại ẩn nhẫn ngu đồng, nếu cứ tiếp tục như thế lâu ngày thương tổn sẽ càng thêm trầm trọng.

“Nàng tới Hoàng Thành để làm gì?” Có vấn đề gì mà Thương Duật không thể giải quyết phải cần nàng ra mặt chứ?” Tên Thương Duật này cũng không khỏi là một kẻ quá tiêu nhân đi.

“Việc nhỏ, thứ không thể bẩm báo!”

Biết có hỏi thêm cũng không hỏi ra được nguyên do gì, Mộ Ưu Vân không tiếp tục kiên trì, sau khi bình ổn xong lại tâm tình, hần có vẻ càng thêm đắc ý cười: "Nay hần đang ở Hoàng Thành, nàng nghĩ xem hần có thể trốn khỏi đây không?"

"Vì sao phải trốn đi?"

"Không ăn nấp cũng tốt, thật ra thành đông cũng không phải là lớn lắm." Mỗi một câu thốt ra đều không quên quan sát đến vẻ mặt Vũ Dương, lại còn hơi mập mờ nói: "Ta hiện tại không gấp, chỉ là muốn nhìn một chút, nàng có thể vô tình đến mức nào?"

"Vậy sao?" Vũ Dương hơi hơi nhíu mày, không bắt giác mà nghĩ đến thật ra lần này hần đến đây là có mục đích.

Ngữ khí của nàng làm cho trong lòng Mộ Ưu Vân bất giác cả kinh, thoáng mờ to mắt: "Đương nhiên, còn có vấn đề khác đó là chuyện hôn sự của nàng." Có lẽ dù gì cũng không chiếm được nên kiếp này hần đã nhận định chỉ có thể là một người duy nhất, mà người đó chính là nàng mà thôi.

Rõ ràng vì quá yêu nên lòng càng đau, càng cố gắng không muốn buông tha; yêu càng nhiều, hận lại càng nhiều nên càng không thể nào tha thứ.

"Nếu như ta không đồng ý theo hần thì sao?" Nàng thưởng thức chiếc khăn lụa trong tay, bên trên có thêu một con bướm, kim tuyến được thiêu ở giữa làm cho người ta nhìn loá mắt nhưng vẫn không rời mắt đi, đây là do Nịnh Phi tự tay làm lấy, rất đẹp.

Một Ưu Vân vô cùng ngạc nhiên, hần vạn lần không thể đoán được nàng lại có thể thờ ơ như thế, trong lòng vì câu trả lời của nàng lại có một tia mừng thầm, xem ra nàng không chỉ đối với chính hần tuyệt tình, mà nàng đối với Thương Duật kia cũng tàn nhẫn không kém. Chẳng lẽ nàng lại mặc kệ sống chết của hần sao?"

"Thì thế nào."

"Xem ra nàng đợi hần cũng không phải vì chuyện này"

Vũ Dương chậm rãi đứng dậy, nhìn lên sắc trời bên ngoài, Nịnh Phi giờ này chắc đã thức dậy: "Vậy à!"

Hần từng nói qua, nàng chính là người đã có gia thất, không được hồng hạnh vượt tường, như vậy nàng liền muốn vì hần mà thủ tiết. Mặc dù biết lần này nếu hần xông vào cung hậu quả có thể là hần không thể đào thoát.

Trước khi đi, nàng cũng không quên đem tất cả hy vọng của Mộ Ưu Vân một lần nữa dập tắt triệt để: "Bởi vì ta biết nếu là giả cho người, so với chuyện Thương Duật bị bắt sẽ càng làm cho hần thêm khó chịu, cho nên ta vì hần sẽ cố gắng trân trọng bản thân." Còn chưa kịp xoay người, Mộ Ưu Vân bởi vì lời nói cùng bóng dáng tuyệt tình này của nàng mà nhất thời bị một đòn đá kích trí mạng.

Thân thể của nàng lướt qua trước mắt hần, lưu lại một mùi hương thơm thoang thoảng cứ thế từng vòng từng vòng bao vây lấy hần. Hương thơm kia không những không tiêu tán trái lại mỗi một lúc đem nội tâm hần siết chặt làm cho tâm hần càng thêm loạn một đoàn.

Mộ Ưu Vân nắm chặt nắm đấm, cho đến khi lòng bàn tay truyền đến từng cơn đau xót mới phát hiện bản thân mình vô tình đã dùng quá sức, móng tay đã muốn đâm xuyên qua một lớp da thịt bên ngoài, từng tia máu theo đó mà chảy ra. Hần nhìn vào lòng bàn tay mình, máu sớm đã bị ngưng tụ lại càng cho người ta một cảm giác ghê người. Tuy da thịt đau đớn nhưng nội tâm lại càng đau đớn tê liệt hơn nhiều: "Vũ Dương, ta quyết sẽ không buông tay!" Bởi vì năm đó biết được chuyện quá khứ của nàng hần thể nhưng mới có một tia do dự. Vũ Dương hần cũng nhìn thấy rõ do dự của hần mới có thể mình tự tại, dễ dàng bỏ xuống cho đoạn tình cảm cùng trách nhiệm này.

Rời khỏi Ngự Yên cung, Mộ Ưu vân Không rời phủ mà ngược lại đi thẳng đến Ngự thư phòng.

Chờ ở ngoài cửa một lát hần mới được truyền vào.

Khi hần bước vào, Trục Nguyệt hoàng vẫn còn đang bận rộn xử lý một đồng tấu chương trên bàn, đầu vẫn chưa từng ngẩng lên.

Trục Nguyệt hoàng vô luận xử lý vấn đề gì cũng đều rất tận trung tận trách, cần chính yêu dân, theo lý thuyết có thể nói ông ta là một hoàng đế tốt. Nhưng ngặt nỗi ông ấy lại là người quá mức coi trọng tình cảm, có chút không quyết đoán, không có tâm ngoan thủ lạt tự nhiên cũng không thể trở thành một vị vua hoàn mỹ. Thân là vương giả lại không có phi phách cùng sự kiêu ngạo vốn có, nếu là không nhờ hoàng đế tiền triều đã dọn sẵn đường, ông đã không thể ngồi một cách thoải mái trên ngai vàng như thế. Trục Nguyệt hoàng từ sau khi chấp chính, hiển nhiên cục diện lại càng lúc càng trở nên hỗn loạn, hơn nữa đối với tính cách của ông rõ ràng mọi chuyện càng ngày càng trở nên lực bất tòng tâm.

Thật vất vả mới nghỉ ngơi được một chút, Trục Nguyệt hoàng để thế này mới nhẹ nhàng xoay chuyển cái cổ đã mỏi nhừ, về mặt một mắt nhìn đến Mộ Ưu Vân đang đứng trên điện thì bất giác kinh ngạc: "Sao khanh lại đến đây? Có chuyện gì sao?" Một bên công công thấy ông có vẻ mệt nên rất hiểu ý bước lên giúp ông xoa bóp cánh tay.

"Hoàng thượng, lần này thần đến là để thỉnh tội." Về mặt hần thành khẩn, chấp nhận chịu phạt, tất cung tất kính.

Những lời này thế nhưng lại thành công khơi mào sự hứng thú của Trục Nguyệt hoàng: "Tội gì?"

"Hài tử trong bụng công chúa thật ra không phải của vi thần."

Tay ông đang nắm lấy nghiến mực trên bàn hung hăng hướng Mộ Ưu Vân phóng tới, giận không thể át lên tiếng: "Làm càn, Mộ Ưu Vân, ngươi lại dám,

lại dám ba lần khi quân, tưởng rằng công chúa ta không có người muốn cưới sao?” Hoàng đế không phải giận vì chuyện bị Mộ Ưu Văn lừa gạt, mà ông rõ ràng đang vì sự cực khổ mà Vũ Dương phải gánh chịu trong quá khứ mà đau lòng.

Nghiên mực bị phóng đến, hấn cũng không né tránh, “ba” một tiếng liền đập mạnh vào đầu hấn.

Thoáng cái bị đánh úp, cơ thể choáng váng, thân mình Mộ Ưu Văn cũng lao đảo nghiêng ngã, thế nhưng hấn vẫn ngoan cố quỳ rạp dưới đất:”Thỉnh Hoàng Thượng giáng tội!” Ông tay áo vừa quét lên mặt, đụng đến chỗ vết thương làm cho cả ông tay nhiễm đầy một màu máu đỏ .

“Giáng tội?” Ngươi có bao nhiêu cái đầu đủ cho trẫm chém sao?”

“Thần cũng là có nguyên nhân.” Hấn mở miệng nhưng đầu vẫn chưa từng ngẩng lên.

Trục Nguyệt hoàng đế cả giận, hừ lạnh một tiếng:”Nguyên nhân? Ngươi còn có cái nguyên nhân gì nữa?”

“Bởi vì hài tử trong bụng công chúa chính là của Thương Duật, thần nếu không thừa...”

“Cái gì?” Trục Nguyệt hoàng đế lần này thật sự không những kinh hãi, còn có thương tâm:”Thương Duật?” Trời, nữ nhi của hấn thế nhưng lại cùng tên loạn thần tặc tử kia dây dưa, đã thế còn có hài tử.

Máu dường như đã ngừng chảy, Mộ Ưu Văn thế này mới ngẩng đầu:”Là chuyện xảy ra lúc trước khi nàng còn ở biên cương, thần vì ái mộ công chúa mới nói hài tử là của thần.”

“Vũ Dương chẳng lẽ muốn sinh hạ nghiệt chủng kia sao? Vì sao đến bây giờ còn như thế?” Không, không được, hấn thật vất vả mới kiếm được cốt nhục của mình, vạn vạn không thể cho nàng lưu luyến Thương Duật, như vậy ngày nào đó khi họ phải chạm mặt đối đầu , vô luận là kết quả thế nào đến lúc đó người bị tổn thương sâu sắc nhất còn không phải là Vũ Dương sao?

Hấn hơi vuốt cằm trả lời ”Vâng.” Thái độ cứng nhắc của hấn thật làm cho người ta không thể nhìn ra tâm tư gì, chỉ có ánh mắt càng ngày lúc càng thâm trầm phải nhìn kỹ lắm mới phát hiện ra.

Chuyện này nên làm thế nào bây giờ? Phải làm sao cho phải đây?

Một phen đẩy mọi người chung quanh, Trục Nguyệt hoàng lao tới bên Mộ Ưu Văn, nắm lấy cổ áo hấn:”Ngươi còn chuyện gì của Vũ Dương mà chưa nói cho Trẫm biết? Ông càng lúc càng kích động, gắt gao nắm chặt lấy áo Mộ Ưu Văn, bộ dáng nhả nhận trước đây so với hiện tại chẳng khác nào hai người khác nhau.

Mộ Ưu Văn sợ hãi nhìn Trục Nguyệt hoàng đế, cúi đầu nói:”Thương Duật nay đã ở trong Hoàng thành.”

“Quả là vô liêm sỉ!” Trục Nguyệt tức giận vung một chưởng lên mặt Mộ Ưu Văn, đây là lần đầu tiên ông kích động như thế:”Ngay cả hấn đã đến tới nơi rồi, ngươi thế nhưng còn cố giấu giếm, chẳng lẽ đợi cho hấn lấy binh công thành ngươi mới nói cho Trẫm biết sao?”

“Thần sợ nói ra, công chúa sẽ bị kích động.”

“Kích động? Kích động cái gì? Mặc dù rất thương yêu công chúa nhưng đối với trẫm chuyện sinh tử của thần dân Thương Quốc còn quan trọng hơn nhiều. Mộ Ưu Văn a Mộ Ưu Văn, ngươi sao có thể hồ đồ như thế này chứ, thật làm cho trẫm vô cùng thất vọng mà!”

Trong lòng hấn cảm thấy mừng thầm, hoàng đế Trục Nguyệt dù là thế nào cũng không trách hấn quá đáng, dù sao hiện nay hoàng thượng đã nghĩ muốn bù đắp cho Vũ Dương nên đối với chuyện Mộ Ưu Văn xem trọng Vũ Dương cũng rất để ý:”Thần biết tội!” Thật sự hấn biết tội sao?

“Còn không biết tội sao? Nay nếu ngươi đã nói ra lời như thế hấn cũng đã biết được Thương Duật hiện tại ở đâu chứ?”

“Thần biết!”

...

Từ Ngự thư phòng hồi cung trở về, tâm tình Trục Nguyệt hoàng đế liền khó mà khôi phục, hấn vẫn không thể không kích động. Thời điểm dùng bữa tối, mâu quang thỉnh thoảng quét qua chỗ bụng Vũ Dương, rồi lại ngẩng lên nhìn đến vẻ mặt của nàng, dường như đang dò xét gì đó.

Nịnh Phi thấy ông có vẻ quái dị, đoán là có chuyện gì đó nên liền lấy tay đẩy nhẹ:”Hoàng Thượng, người ném thử món này một chút, mấy ngày nay người mệt mỏi, nô tì là cô ý phân phó Ngự thư phòng làm món này vì người.” May mắn Vũ Dương cũng không để ý, bằng không tình cảm bấy lâu thật vất vả mới bồi dưỡng được chẳng phải đã bị phá hủy hết sao.

Trục Nguyệt thuận thế tiếp nhận đồ ăn của bà, áy náy gật đầu xin lỗi.

Dùng qua bữa tối, Nịnh Phi không như thường ngày nán lại cùng Vũ Dương tán gẫu mà là trực tiếp quay về tẩm cung.

“Hoàng thượng, người hôm nay sao vậy?” Bà trừng mắt liếc ông một cái, giọng nói cũng trở nên ai oán, Vũ Dương dù sao cũng là tất thịt trong lòng bà đi.

“...” Trục Nguyệt hoàng nghe xong liền đem bà ôm vào lòng, ý đồ rõ ràng muốn lấy lòng lại bị bà không chút nể mặt đẩy ra: “Hoán Khê, ta cũng chỉ là không thể không chế a!” Trước mặt nữ nhân này, từ trước đến giờ ông chưa từng thể hiện mình là một vị hoàng đế của một nước, mà đơn thuần chỉ là một người đàn ông rất bình thường mà thôi.

“Thế nào mà không khống chế? Nào có người cha nào lại đánh giá hài tử trong bụng của nữ nhi mình chứ?”

“Bởi vì hài tử trong bụng nàng vốn không phải là của Mộ Ưu Vân mà là của Thương Duật.” Không một chút giấu diếm cũng không nghĩ sẽ giấu diếm, giữa bọn họ vốn từ lâu đã không có gì gọi là bí mật: “Nàng ngắm lại xem, Thương Duật kia hẳn là loại người nào chứ? Ta sao có thể không để tâm a?”

“Á?” Hoán Khê vội vàng xoay người, khẩn trương nhìn ông: “E rằng không thể nào đâu?” Ngắm lại trước đó khi hắc y nhân xuất hiện ở Cầu Phúc Tự, hồi tưởng lại bộ dạng Vũ Dương lệ rơi đầy mặt, tâm bà nhất thời cũng dựng lên: “Ngày ấy khi tam hoàng tử Nghiệp Chương quốc hồi đến, Vũ Dương thế nhưng lại rất bình tĩnh đi.”

Ly Vương ở biên cương, trước giờ đối với Thương Quốc luôn có ý chống chế, hẳn còn là kẻ phản nghịch, khát máu tàn bạo không ai có thể bì nổi.

Nếu như đây là sự thật, tương lai Vũ Dương nên phải làm sao bây giờ?

“Hoán Khê, nàng rất đơn thuần, bình tĩnh cùng đậm mực của nữ nhi nàng như thế nào nàng há còn không biết sao.” Điểm này hẳn so với Hoán Khê thật sự càng thấu hiểu hơn.

“Thiếp đây vẫn là không thể nào tin.”

Sớm đã đoán nàng không tin: “Nữ nhân ngọc, nàng có biết không hiện tại Thương Duật hẳn đã đến Hoàng thành này.”

“Sao?” Hoán Khê lại một lần nữa kinh ngạc, không khỏi lo lắng nhìn Trục Nguyệt hoàng đế: “Vậy làm sao bây giờ?” Xem ra đứa nhỏ trong bụng Vũ Dương thật đúng là của Thương Duật. Nếu thật sự là của Mộ Ưu Vân, không có khả năng Vũ Dương khi nhìn thấy hẳn lại có thái độ bình tĩnh như thế.

“Nàng không cần lo lắng, hôm nay ta đã thương lượng với Mộ Ưu Vân, đại khái đã có quyết định. Chính là thế này... Chỉ sợ đến lúc đó Vũ Dương sẽ trách ta mà thôi.” Nhưng có thể làm sao bây giờ? Không còn cách nào khác, hẳn ngồi ở ngôi vị hoàng đế trên cao, nên đối với thân dân của mình hẳn cũng coi như là bậc cha mẹ.

Hoán Khê hiểu rõ liền thờ dài một hơi, không biết phải nói thế nào: “Thật ra đã làm khó ngài rồi.”

“Không có việc gì.” Trục Nguyệt gát gao ôm lấy Hoán Khê rồi lên tiếng: “Đã biết ta khó xử vậy còn không biết bồi thường cho ta sao?” Một tay ông nói xong liền đem bà ôm chặt.

“Thật là không đứng đắn, con gái đã lớn như vậy mà còn ô...”

Lời nói còn chưa kịp thốt lên đã bị môi Trục Hoàng bịt kín, chỉ còn vọng lại những âm thanh yêu kiều.

Sa mạn buồng xuống, toàn bộ căn phòng rộng lớn giờ phẳng phất chỉ còn lại từng đợt thờ đốc vang vọng, ánh trăng bên ngoài chiếu vào càng làm cho ánh sáng bên trong phát ra càng thêm chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Chương 160

Từ khi Hoán Khê biết đứa nhỏ trong bụng Vũ Dương là của Thương Duật thì thỉnh thoảng trong lúc vô tình mà cố ý sẽ hỏi Vũ Dương đôi câu về chuyện cuộc sống của nàng trước đây khi còn ở biên cương. Thật ra bà tò mò vì muốn biết thật ra Thương Duật đối nàng có thật lòng hay không. Tuy rằng khi lần đó nhìn thấy hẳn vì nàng lấy thân chấn kiểm nhưng Thương Duật hẳn một thân đầy võ công, đương nhiên cũng biết nặng nhẹ, nói không chừng hẳn chỉ là đóng kịch giả bộ mà thôi. Mặt khác bà cũng không như hoàng thượng, chỉ chú ý đến thân phận của hẳn, đứng trên lập trường là một người mẹ bà chỉ hy vọng nữ nhi mình được sống hạnh phúc tốt đẹp là bà đã mãn nguyện.

Kể từ lần đó cùng Mộ Ưu Vân ngã bãi, mặc dù bề ngoài Vũ Dương tỏ ra hết sức bình tĩnh nhưng trong lòng cũng thầm lo lắng không thôi. Mộ Ưu Vân lần này đã tốn nhiều tâm tư cùng sức lực nếu như hẳn thật lòng muốn đối phó Thương Duật, lại thêm vào đó ân oán từ lâu giữa hoàng đế Trục Nguyệt và Thương Duật, hiển nhiên Thương Duật sẽ không có khả năng mà bình an vô sự trở về.

Nhưng trong người nàng hiện giờ còn đang mang thai nghén, không thể tự do ra khỏi cung, chuyện tình bên ngoài một chút tin tức nàng cũng không biết. Trữ Văn Quân cũng không biết làm sao mà mấy ngày rồi cũng không tiến đến, dù tính hẳn có hơi bông bột, nhưng quả quyết sẽ không hành động như hiện tại, như vậy mọi chuyện trước mắt chỉ có thể nói là có người có ý sắp đặt.

Mộ Ưu Vân đương nhiên không có cái quyền ngăn không cho một hoàng tử lảng giềng như hẳn vào cung, trừ khi là Trục Nguyệt hoàng đế ra lệnh, như

vậy tình huống trước mắt mới có thể phát sinh thành ra thế này.

Trong lúc nàng còn ngồi đó lo lắng, bên ngoài Trục Nguyệt đã gần tiến đến Ngự Yên cung, lại còn dẫn theo một đám thái y.

Lúc này Ninh Phi đang ngồi một bên khai đàn, còn nàng thì đang ngẩn người. Mấy ngày nay, thân thể nàng càng lúc càng nặng nề, nàng ngồi cũng không cảm thấy thoải mái, mà nằm cũng chẳng tốt hơn, mỗi đêm sau khi giặt mình tỉnh lại nàng chỉ có thể tro mắt nhìn rèm trướng, không muốn di chuyển, toàn thân khó chịu vô cùng.

Sau khi hành lễ xong xuôi liền có cung nữ tiến đến giúp nàng ngồi xuống.

Ánh mắt Trục Nguyệt hoàng đế rất nhanh lướt qua bụng nàng rồi trầm tư cân nhắc một phen. Mặc dù ông sớm đã có kế hoạch, nhưng khi phải thốt ra khỏi miệng thì quả thật không dễ chút nào.

“Hoàng thượng, có chuyện gì xin mời cứ nói thẳng!”

“Tốt, không hổ là nữ nhi của trẫm! Rất thẳng thắn!” Nhìn thái độ nàng rõ ràng đã sớm biết mục đích của ông khi đến đây lần này, Trục Nguyệt không khỏi tán thưởng, đưa tay vuốt cằm nói: “Vũ Dương, trẫm có chuyện muốn biết, đứa nhỏ trong bụng con rốt cục là của ai?”

Vũ Dương nghe xong liền ngẩng đầu, phát hiện ánh mắt lo lắng của Ninh Phi, bên cạnh là mâu quang thương xót cùng không đành lòng của Trục Nguyệt. Ánh mắt nàng thoáng đảo qua rất nhanh, lại chưa từng dừng lại quá lâu dường như trong đó đang chứa đựng vô vàn ẩn nhẫn cùng bản khoán làm cho tự trách trong lòng của Hoán Khê và Trục Nguyên càng thêm sâu sắc: “Ly Vương!” Thời gian gần đây nàng phát hiện thái độ dò xét của Trục Nguyệt, lại thêm những câu hỏi vô tình nhưng cố ý của Ninh Phi, nàng ít nhiều cũng đã đoán được phần nào, có lẽ Mộ Ưu Vân đã đem sự tình chân tướng nói cho hoàng thượng biết. Nhưng không ngờ chờ lâu như vậy mà vẫn không thấy bọn họ mở miệng cho tới hôm nay, thì ra họ cũng vì không muốn làm tổn thương nàng.

Trục Nguyệt khẽ lắc đầu, biết rõ tính nàng chính là như thế: “Con biết rõ trẫm cùng Ly Vương có khúc mắc, nay lại còn lưu lại đứa nhỏ của hân, vậy là ý tứ gì chứ?” Tuy ông khó khăn lắm mới nói ra được những lời này, nhưng ý tứ sắc bén bên trong cũng không hề giảm bớt.

Tay Hoán Khê lập tức vuron ra, không đành lòng tro mắt nhìn Vũ Dương một mình chống chọi, đối mặt với những chất vấn của Trục Nguyệt, thậm chí bà còn có loại cảm giác vô cùng nhục nhã pha lẫn đau đớn đánh úp lại.

“Chỉ đơn giản muốn giữ lại đứa nhỏ, không hề có ý tứ gì cả!” Thấy nàng vội vàng mở miệng, bàn tay đang nắm chặt nàng của Ninh Phi cũng cứng đờ.

Trục Nguyệt hoàng đế không nói gì nữa, mà cho dù giờ ông muốn cũng nói không được. Chứng kiến thái độ thẳng thắn không hề chùng bước hay nao núng của nàng, ông chỉ cảm thấy mình quả thật rất tàn nhẫn. Đối với chuyện ông sắp làm, dù là đối với một người xa lạ ông đã cảm thấy đau lòng hoảng hốt chỉ là đối với chính đứa con gái ruột của mình. Ông hướng ngự ý đang đứng một bên phất tay ra hiệu cho bọn họ tiến đến.

Đám thái y mà ông mang theo từ bên Thiên Dược tư nghe lệnh, chậm rãi tiến đến, Vũ Dương nhìn thấy bọn họ liền lập tức cảnh giác, cả người dựng lên phòng bị càng lúc càng khẩn trương hỏi: “Các người muốn làm gì?” Vì đang ngồi trên ghế nên nàng muốn lui cũng không thể lui, hai tay gắt gao nắm chặt xuống cạnh bàn, đầu cũng cúi xuống thấp, vì nàng dùng sức nên các đốt ngón tay giờ cũng bắt đầu trở nên trắng bệch.

Trong đám thái y có một người hơi cúi thấp đầu nói: “Thỉnh công chúa để thần giúp người bắt mạch”

Hân vừa nói xong, những thái y còn lại cũng chuẩn bị tiến đến. Trên mặt nàng giờ trái lại không biểu hiện một chút biểu tình gì, chỉ là hoàn toàn chết lặng nhìn qua đám người, cả người toát lên một cảm giác ứ tích cùng lạnh lẽo không thời.

“Không...” Bất giác nàng thét lên, trong lòng bắt đầu cảm thấy sợ hãi, nàng đứng phắt dậy về mặt khăn trương nhìn đến hoàng đế Trục Nguyệt, tuyệt vọng lên tiếng: “Người muốn giết chết hài tử của ta sao?” Mồ hôi lạnh trên người nàng giờ chảy ròng ròng, lòng bàn tay siết chặt, mồ hôi đã ướt đầm, cơ thể nàng làm cho nàng không thể không chế mà cơ thể cũng bắt đầu run lên từng đợt.

Hoán Khê vừa nghe lời nói đó của Điệp Vũ Dương bèn kinh hãi hét lớn: “Hoàng Thượng!”

“Hoán Khê, nàng đừng khăn trương, trẫm không hề có ý đó, chỉ đơn giản muốn nhờ thái y xem thân thể nàng thế nào mà thôi!” Một bên an ủi ái phi của mình, nhưng một bên khác Trục Nguyệt cũng ngầm ra hiệu, ý bảo thái y bắt đầu chuẩn bị: “Nàng nhìn mà xem, mấy ngày nay không phải Vũ Dương nhìn gầy hân đi sao!”

Hoán Khê nửa tin nửa ngờ, ngẩng đầu nhìn đến Trục Nguyệt hoàng đế: “Thật vậy sao?” lại không phát hiện ra một tia khác thường nào bà thế này mới thoáng yên tâm.

“Đương nhiên là thật, Vũ Dương không phải cũng là hài nhi của trẫm hay sao?”

Hoán Khê mỉm cười gật đầu đồng ý: “Vâng!” Nói xong bà lại đưa ánh mắt an ủi nhìn về phía Điệp Vũ Dương: “Hài tử sẽ không có sao đâu!”

Ninh Phi quá mức ngây thơ, mới có thể tin tưởng lời nói của Trục Nguyệt, nhưng chỉ có Điệp Vũ Dương mới hiểu rõ, làm sao có chuyện đơn giản như vậy chứ! Làm gì đơn giản một đám thái y đến đây chỉ với mục đích chẩn đoán cho nàng, đến xem cơ thể một người mang bầu đã chín tháng coi thai phụ thế nào nghe qua không phải rất buồn cười sao? Dù sao đối với Trục Nguyệt hoàng đế, ông quan tâm nhất vẫn là thân thể Vũ Dương.

Hiển nhiên sau khi chẩn mạch xong, thái y liệt kê một đồng lý do, đơn giản khuyên nàng hãy chú ý nghỉ ngơi cho tốt, còn phải nhớ uống thêm nhiều thuốc

bỏ vào.

Có lẽ bọn họ đã tính toán đầu vào đó trước, nên khi thái y vừa đi khỏi thì đám người Trục Nguyệt hoàng đế cũng theo đó mà vội vã rời đi.

Từ đầu đến cuối Vũ Dương coi như chưa từng phản kháng, chỉ là trầm mặc suy nghĩ mọi chuyện một lượt. Hải tử của nàng, nàng so với ai khác đều đau lòng hơn hết, bởi vậy nàng có thể đoán được con sóng ngầm cuộn cuộn đang chờ nàng ở phía trước là khóc liệt như thế nào.

Thân ở trong hoàng cung bấy lâu vậy mà hàn thiên chi tâm chưa tới tay, ngược lại tìm về chính là cha mẹ thân sinh. Vốn dĩ đây là chuyện vui, nhưng ai ngờ sự đời lại cố tình sinh ra nhiều rắc rối làm cho người ta nhất thời trở tay không kịp. Chốn hậu cung này, nàng vốn không có ai để dựa vào, duy nhất chỉ có Ninh Phi, nhưng nàng lại không nỡ làm cho bà phải đau lòng vì mình.

Điệp Vũ Dương a Điệp Vũ Dương, người giờ vốn lạnh lùng, không ngờ trên lưng hiện tại đeo thêm gánh nặng của bậc “Mẫu thân”, chẳng lẽ vì thế mà hiện tại đã bắt đầu sợ bóng sợ gió rồi sao?

Không quá hai ngày, Trục Nguyệt hoàng đế liền tự tay bưng thuốc an thai tiến đến. Sau khi ra lệnh cho người hầu đem thuốc chuẩn bị thì ông ngồi xuống cùng đám thái y. Kỳ lạ hơn là hôm nay không hiểu sao bộ dạng Hoán Khê trông rất mệt mỏi, liên tục gập dài, cuối cùng không còn cách nào chống đỡ bèn đứng lên. “Phụ tử hai người cứ tán gẫu tiếp tục, hôm nay ta cảm thấy buồn ngủ quá.” Trước khi rời đi bà còn không quên dặn dò Vũ Dương: “Vũ Dương, nhớ ngoan ngoãn đem thuốc uống hết biết không!”

Trong phòng thoảng cái dậy lên mùi hương thoang thoảng của thuốc, ánh mắt nàng đảo nhanh nhìn đến chung quanh một đám cung nữ vẫn nghiêm chỉnh đứng hầu, tuy nàng nhìn qua bề ngoài vô tình cùng hồ hững, nhưng những gì trong lòng Vũ Dương đã quyết thì chưa bao giờ cảm thấy hối hận.

Rốt cục, nhìn ra được có gì đó không ổn, Trục Nguyệt lập tức hô to: “Vũ Dương, không cần...!!” Ông thật không thể ngờ nàng đối với nguy hiểm nhưng lại không hoảng sợ trái lại còn hành động như thế.

Nhưng tất cả đã quá muộn, Điệp Vũ Dương trong lúc mọi người không phòng bị đã té ngã trên đất, thế nhưng giây phút trước khi chạm mặt, đất khoe miệng kia vẫn tươi cười, đó là một nụ cười thỏa mãn.

Máu trong cơ thể nàng từng chút từng chút chảy ra, cũng giống như tượng trưng cho một sinh mệnh nào đó cũng đang từng chút từng chút rời khỏi thân thể của chính mẫu thân nó.

Nàng chỉ thầm thở dài tự an ủi: “Hải tử, mẫu thân chỉ có thể làm thế này thì mới có thể bảo vệ được cho con mà thôi.” Nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống, nàng khóc cho sinh mệnh đau thương của cốt nhục chính mình, nhưng cũng không oán không hối.

Hoàng đế Trục Nguyệt lúc ấy chỉ biết đứng sững nơi đó, ngẩng ngốc nhìn nữ nhi của mình từ từ ngã xuống đất. Nàng sao có thể tuyệt tình như thế, rốt cục là giống mẫu thân Hoán Khê hay là giống hân, ngang nhiên dám mạo hiểm đem sinh mệnh chính mình để giữ lại đứa nhỏ.

Nghe thấy tiếng Trục Nguyệt hét lớn, Hoán Khê đang từ trong mơ màng cũng bị đánh thức, vừa bước đến, bà đã thấy nữ nhi của mình trên người đầy máu, đang nằm sổng soái trên đất, bà hoảng sợ hô lên: “Cả một đám vô dụng các nười, còn đứng trơ ra đó làm gì? Không mau đi thỉnh bà mẹ!”

Đây là lần đầu tiên Hoán Khê nổi giận như thế. Hoàng đế Trục Nguyệt lúc này mới hoàn hồn, vội vàng đến ôm Điệp Vũ Dương chạy vội vào bên trong.

Vừa đặt Vũ Dương an ổn trên giường, đã thấy một đám y nữ đang hoang mang kéo tới.

Không đợi Trục Nguyệt hoàng đế mở miệng, Hoán Khê đã tức giận nói: “Nếu lần này Cạnh Văn công chúa và đứa nhỏ xảy ra chuyện gì, các người đừng mong sống yên trong Ngự Yên cung!” Khi nói xong những lời này, mẫu gian Hoán Khê cũng đầy nước mắt, nhưng ánh mắt kia lại chưa từng liếc nhìn nam nhân bên cạnh dù chỉ là một lần.

Bà tuy rất đơn thuần nhưng không phải là một kẻ ngốc, chỉ theo những gì vừa chứng kiến trong đại sảnh, nhìn đến chén dược cùng sự mệt mỏi khác thường của mình đêm nay, bà đã muốn hiểu rõ mọi chuyện.

Bước tới cạnh giường, bà gắt gao cầm lấy tay Điệp Vũ Dương: “Vũ Dương, con nha đầu ngốc này, cũng là mẫu thân đây ngốc nghếch, mẫu thân thế nhưng không biết lòng người âm hiểm, lại còn đi tin lời của hân ta.” Không muốn bận tâm đến nước mắt chính mình, bà nhẹ nhàng nâng tay giúp nàng lau đi những giọt lệ nơi khóe mắt, toàn thân ngã rạp trên giường không ngừng run rẩy sợ hãi: “Con sẽ tốt thôi, nhất định phải ráng lên, còn có đứa nhỏ, nó cần có mẹ, cho nên con phải cố lên.”

Bà cố tình đem trách nhiệm của đứa nhỏ đẩy hết cho nàng, vì chỉ có như vậy bà mới có thể yên lòng một chút mong nàng không từ bỏ.

Thu hồi tươi cười, thoáng cái quay người tiêu soái rời khỏi tâm phòng.

Trong đại sảnh, nam nhân đang ngồi thất thảm, vừa nhìn thấy bà bước ra, trong mắt lóe lên một tia vui sướng nhưng lại rất nhanh biến mất rồi gục đầu cúi xuống.

“Như thế nào, có gan làm lại không có gan nhận sao?” Hoán Khê lạnh lùng nhìn ông, lần đầu tiên trong đời bà đối với ông vô cùng thất vọng. “Người đừng nói với thiếp cái gì là giang sơn xã tắc, thiếp không hiểu, thiếp không phải là phi tử của người, cho tới bây giờ cũng không phải, thiếp chỉ là mẫu thân của Vũ Dương, là ngoại tổ mẫu của đứa nhỏ mà thôi.”

“...”

“Thiếp chưa bao giờ yêu cầu vinh hoa phú quý, năm đó gặp gỡ, không ngờ người lại chính là thái tử, sau này phải thừa kế hoàng vị. Thiếp không quan tâm danh phận thế nào chỉ là đơn giản theo người tiến cung, người kính thiếp, trọng thiếp, quan tâm thiếp, thiếp cảm ơn, nhưng nay người lại nhẫn tâm muốn đem cốt nhục vứt bỏ, chẳng lẽ thiếp trước đây đã nhìn lầm người rồi sao?” Nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống, Hoán Khê cố tỏ ra kiên cường, kiềm chế không cho mình bật khóc thành tiếng.

“Không, Hoán Khê, không phải, nàng không có nhìn lầm!” Từng câu từng lời chỉ trích của bà thốt ra tựa như từng nhát kiếm đang đâm thẳng vào tâm hần, đau đớn không thối: “Nàng nếu như không đồng ý ta như vậy, ta liền nghe theo nàng.”

“Người đi đi, hai ngày sắp tới mong người đừng đến đây quấy rầy nữ nhi cùng tôn nhi của thiếp”. Vừa nhắc đến hai từ nay trong lòng bà liền dâng lên một cỗ xúc động: “Xin tuyệt đối đừng tới!” Vì muốn bảo hộ bọn họ, bà phải kiên quyết thêm một chút nữa.

“Nhưng mà ta còn chưa thấy...”

“Cho người xem thì thế nào, dù sao đối với người họ cũng là những kẻ đáng phải chết..”

Trục Nguyệt hoàng nghe xong, ảm đạm xoay người. Ông cũng không cố cưỡng cầu nữa, tính tình Hoán Khê chính là như vậy, xưa nay bà là người dễ giải, vốn thế nào cũng được, nhưng một khi bà đã thật sự nổi giận, thì khó có ai có thể ngăn cản.

Nhìn ông đau lòng rồi đi bà cảm thấy trong lòng áy náy, Hoán Khê biết rõ, hoàng thượng cũng rất khó xử vì phải đối diện bộ dạng kiên quyết của chính mình. Dù sao ở trước mắt ông, khó xử của ông không chỉ có hi vọng ái ố của Hoán Khê, còn có là trách nhiệm với toàn dân trong thiên hạ. Làm ông rơi vào tình trạng này, mặc dù xem ra có thể chống đỡ nhất thời nhưng sự thật mâu thuẫn và ân oán giữa ông và Thương Duật thì làm sao trong thời gian ngắn mà giải quyết được chứ.

Đến khi Vũ Dương tỉnh lại, nhìn đến đứa nhỏ đang yên đang lành nằm bên cạnh, nàng không không chế mà vuron tay, muốn chạm đến khuôn mặt non mềm của nó. Thì ra là một tiểu cô nương, nhưng khuôn mặt sao lại khó coi thế chứ.

“Yên tâm, bây giờ nhìn thì như vậy nhưng lớn lên sẽ thay đổi.” Hoán Khê mỉm cười, tiến đến thấy đầu mảy Vũ Dương hơi nhăn lại nói tiếp: “Bộ dạng của con trước đó cũng không khác hài tử này gì mấy, nhưng chẳng phải bây giờ thì cực kỳ xinh đẹp hay sao?”

“Phải không? Nương, người còn nhớ rõ thời điểm Vũ Dương còn nhỏ sao?” Cách xưng hô thế này làm cho nàng có chút không quen, nhưng càng lúc nàng lại thấy mình nghiện với cách gọi này.

“Chẳng phải cũng thế này sao? Thật ra không khác đứa nhỏ này là mấy đâu?” Nói xong bà tự nhiên tiến đến ôm lấy đứa bé rồi giao vào tay nhũ nương: “Vũ Dương, mẫu thân thật rất vui, mặc dù giờ con chưa có phụ quân, nhưng con đã sinh cho mẫu hậu một ngoại tôn xinh xắn thế này, ta thật rất hạnh phúc.”

Vũ Dương chậm rãi nắm chặt lấy bàn tay Hoán Khê, trong lòng cảm động đến rơi nước mắt: “Đa tạ nương!” Từ trong lời này của bà, Vũ Dương không khó nghe ra bà cũng không mấy đồng ý chuyện nàng cùng Thương Duật một chỗ.

“Tốt rồi, mau... mau đem thuốc này uống hết đi!” Hoán Khê vừa nói vừa đỡ nàng ngồi dậy, giúp nàng đem chén thuốc từng ngụm uống cạn.

Bởi vì bị mất máu quá nhiều, thân thể Vũ Dương rất yếu, may mắn là trong thời gian này, Trục Nguyệt hoàng để chưa từng đặt chân đến đây, coi như tạo cơ hội cho ba người họ có thể an ổn vui vẻ một thời gian.

Nhưng trong lòng Vũ Dương biết rõ, lần này tuy nàng có thể may mắn giữ lại đứa nhỏ, nhưng mâu thuẫn giữa Trục Nguyệt và Thương Duật chưa từng bị xóa sạch, càng nói là Thương Duật sẽ không bao giờ dừng tay, còn Trục Nguyệt hoàng đế hiển nhiên sẽ không thể đứng yên đó mặc cho hấn công kích, cho nên kết cục chia xa là việc khó tránh khỏi.

Mỗi ngày Hoán Khê và Vũ Dương quay quần một chỗ, ẩm trà đặt giữa, hai người mẫu tử cùng nhau vui vẻ dùng bữa.

Tuy rằng cả hai đều là người kiệm lời ít nói, nhưng tâm vốn tương thông, tình cảm hai người từng ngày càng thêm khăng khít, khó thể tách rời, đồng thời càng lúc càng tham luyện những ngày tháng yên bình trước mắt.

Họ vốn không phải là người ham chuộng hư vinh, tiền hô hậu ủng, kẻ hầu người hạ từng đoàn, cho nên đối với những ngày tháng trước mắt này, cả hai cảm thấy rất thỏa mãn. Nếu đây không phải là hoàng cung thì họ đã cho rằng mình đang ở bồng lai tiên cảnh, thiên thượng nhân gian cũng nên.

Hôm nay trong lúc dùng thiện, Hoán Khê mới ăn chỉ được một nửa liền cảm thấy khó chịu, không ngừng nôn khan. Suy nghĩ trong đầu bà thầm kêu không ổn, vốn là muốn tự mình chăm sóc Vũ Dương, bây giờ nếu xảy ra chuyện kia rằng mọi chuyện càng phức tạp hơn.

Cung nữ đứng hầu bên cạnh, vừa thấy Ninh Phi như thế bèn không đợi bất luận kẻ nào phân phó, vội chạy đi gọi ngự y, mặt khác bảo người hầu đi báo với hoàng thượng.

Đợi đến tai Trục Nguyệt hoàng, ông giờ đây quảng lời dặn mấy hôm trước của Hoán Khê qua một bên, vội vàng tiến đến. Khi nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Hoán Khê, liền hối thúc ra lệnh ngự y nhanh bắt mạch.

“Ta không cần!” Nếu như chỉ nhìn bề ngoài đương nhiên bọn họ sẽ không biết.

“Không được!”

Ánh mắt hai người vô tình chạm nhau, một bên là mâu quang kiên định của Hoán Khê, một bên là ánh mắt đau lòng, lo lắng của Trục Nguyệt hoàng đế, lại thêm bao nhiêu bịn rịn quyến luyến cùng nhưng nhớ làm cho Hoán Khê cũng thấy mềm lòng đi xuống.

Phát hiện thay đổi thoáng chốc, ông liền hồi thúc ngực y nhanh lên: “Còn không nhanh tay lên một chút!” Nói rồi từng bước tiến sát đến gần, Trục Nguyệt hoàng gắt gao đem Hoán Khê ôm trọn vào lòng. Cảm giác quả nhiên vẫn rất ấm áp, gần mười ngày không nhìn thấy Hoán Khê, ông đã bị nỗi nhớ nhưng này đây vô sấp điên mất: “Hoán Khê, nàng thật nhẫn tâm, một chút cũng không nhớ đến trẫm sao?”

Lời nói chứa đầy u oán kia làm cho Hoán Khê không khỏi mềm xuống. Đương nhiên ngoại trừ hàng năm khi bà phải rời cung lên Cầu phúc tự, ngoài ra bọn họ hai người trước giờ chưa từng tách ra lâu như vậy.

“Chẳng lẽ nàng còn không chịu tha thứ cho ta sao? Nàng ngắm lại mà xem, Thương Duật hấn ta tàn bạo thế nào thì sẽ thấy ta cũng rất khó xử, cũng sẽ không hành động như thế.”

“VẬY NGƯỜI...”

Được rồi, từ nay về sau ta sẽ không tự ý làm như vậy nữa!” Chỉ cần là bà mở miệng yêu cầu, ông ta liền thế nào cũng được, trước giờ đối với Hoán Khê ông hoàn toàn đều có cách nào.

“Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng hoàng thượng, nương nương có thai.”

“Á...” Trục Nguyệt hoàng nhất thời không phản ứng kịp, nhất thời khó mà tin nổi, nhưng sau cơn kinh hoàng qua đi, ông chỉ cảm thấy vô cùng kích động và sung sướng.

Mãi một hồi lâu ông mới lấy lại tinh thần, kích động ôm chặt lấy Hoán Khê: “Nàng có nghe thấy không? Không ngờ thời điểm chúng ta tìm về được nữ nhi, thì lại có thêm hài tử, đây chẳng phải là ý trời sao?” Trục Nguyệt cao hứng ôm chầm lấy Hoán Khê, hôn lên làn môi đỏ mọng, trong lòng mừng rỡ như điên.

Đợi cho đến khi hai người tách ra thì Hoán Khê mới từ từ mở miệng: “Thiếp không muốn!” Bà biết rõ thân thể chính mình, có thể kéo dài mạng sống đến hôm nay toàn bộ là do thuốc than bên ngoài tác động, nếu có thêm đứa nhỏ này nữa thì bà nhất định phải chấp nhận từ một vài thứ hiện tại đang có.

“Vì sao?” Hoàng đế kinh ngạc nhìn bà, nhất thời không thể hiểu nổi.

“Thiếp chỉ cần mỗi Vũ Dương là đủ!”

“Nhưng mà ta muốn.”

“Thiếp...”

“Việc này không bàn cãi nữa, cứ như vậy đi, chuyện hài nhi, ta sao có thể dung túng để nàng tự ý làm bậy chứ!”

Ông lớn tuổi thế này mà còn có con, đây là chuyện kích động cỡ nào: “Tốt lắm, nàng bây giờ phải nhớ giữ cho tâm trạng mình vui vẻ biết không, đừng có lúc nào cũng nhíu mày lo nghĩ nhiều.”

Tong lòng Hoán Khê âm thầm buông tiếng thở dài, cũng không cố chấp nhắc lại, chỉ là trong đầu cân nhắc suy nghĩ một chút.

Đã nhiều ngày bởi vì chuyện Hoán Khê có thai nên Trục Nguyệt hoàng cũng thuận lý thành chương, tự nhiên phá bỏ cấm giới trở lại Ngũ Yên cung. Mỗi ngày, ông sai người hầu kéo theo đồng lớn đồng nhỏ đủ loại thuốc bổ một phần vì Vũ Dương, phần khác vì Hoán Khê mà tầm bổ.

Cho tới bây giờ khi mỗi ngày phải uống đủ loại thuốc, Hoán Khê mới biết chính mình lúc trước đã quá đáng đến mức nào, ngày ngày không ngừng ép buộc Vũ Dương uống vào đủ loại thuốc bổ.

“Vũ Dương, mẫu thân muốn hỏi, có phải con nhất định phải có được hàn thiên chi tâm không?” Vì hàn thiên chi tâm mà nàng không ngại mạo hiểm vào cung cho thấy chuyện này không phải tầm thường chút nào.

A? Mấy ngày nay vì đứa nhỏ, nàng thế nhưng đã quên mất chuyện Hưởng Lăng. Trong lòng nhất thời cảm thấy tự trách không thôi, liền trả lời: “Đúng vậy, đó cũng là lý do con đến Hoàng Thành.” Mặc dù không rõ vì sao bà hỏi như thế nhưng nàng vẫn trả lời rất thành khẩn.

Bà chậm rãi gạt đầu xem như đã rõ: “Ừ, nương biết rồi!” Hoán Khê không nói gì thêm, chỉ là chậm rãi thả bộ ra ngoài.

Vì thái độ kỳ quái của Hoán Khê, nên đêm nay dù đã trễ thế này nhưng nàng lại không thể chợp mắt, cả đêm trần trọc không yên. Hài nhi sớm đã bị nhũ nương bế đi, nàng nằm đó cả đêm ăn qua lộn, trong lòng lại dâng lên một cảm giác bất an.

Vũ Dương vì chuyện thai nghén nên sớm đã ở trú lại cung này cùng Hoán Khê. Hôm nay nàng đột nhiên cảm thấy buồn chán, muốn ra ngoài dạo một chút cho khuây khỏa, nàng cũng không phải đi khắp mọi nơi xa xôi, chẳng qua chỉ muốn đến thăm hỏi mẫu thân một tiếng thì cơ thể có thể chịu được.

Nhưng hôm nay khi vừa đi đến gần đại sảnh, nàng nghe thấy mẫu thân và Trục Nguyệt hoàng dường như đang tranh chấp gì đó. Nàng cho rằng lại liên

quan đến cái thai của mẫu thân cho nên cũng không muốn để ý, nhưng khi nghe nhắc đến tên mình, nàng liền không tự chủ mà thả chậm.

“Hoàng thượng, vậy phải làm sao bây giờ? Phải nói thế nào với nàng đây?” Đến nước này bà quả thật không phải biết xử lý thế nào, tuy rằng đây vốn chỉ là chuyện thường tình của một vị vua, nhưng khi liên quan đến Vũ Dương, một nữ tử tuyệt tình như vậy, ông cảm thấy thật sự rất khó mở miệng.

“Trước hết nàng không cần đề cập đến làm gì, cứ để ta xử tử xong thì mới nói sau?” Giọng nói lạnh lùng, rõ ràng đây là thái độ tàn nhẫn chỉ có thể đối với kẻ thù của mình mới biểu hiện ra.

“Xử tử?”

“Không sai!”

Vừa nghe đến hai tử xử tử, lòng Vũ Dương bất giác dựng ngược, cảm giác bất an trong lòng không hiểu sao kéo tới càng lúc càng lớn. Thật ra chuyện mà bọn họ đang nói chỉ là những nghị luận rất bình thường về phạm nhân, nàng nhún vai, cố muốn xoa đi cảm giác bất an trong lòng, lại nghĩ mình cũng nên rời khỏi đây nhưng giây phút vừa xoay lưng lại bị thanh âm bén nhọn của mẫu thân kéo lại lần nữa.

“Nhưng đây chính là xử tử Thương Duật, vậy Vũ Dương phải làm sao bây giờ?”

Vốn nàng đang thả lỏng người, bị tin tức vừa rồi làm cho cả người lão đảo, ngã gục đi xuống.

Mẫu thân nàng vừa mới nói gì? Xử tử ai? Là đang nói Thương Duật sao? Là hấn sao? Chẳng lẽ Trục Nguyệt hoàng đã bắt được hấn? Nếu không phải vậy bọn họ sao lại nói thế? Thái độ cẩn trọng như vậy khẳng định người bị bắt kia chính là Thương Duật không sai.

Không...không thể như vậy được, không thể a...

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.